This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

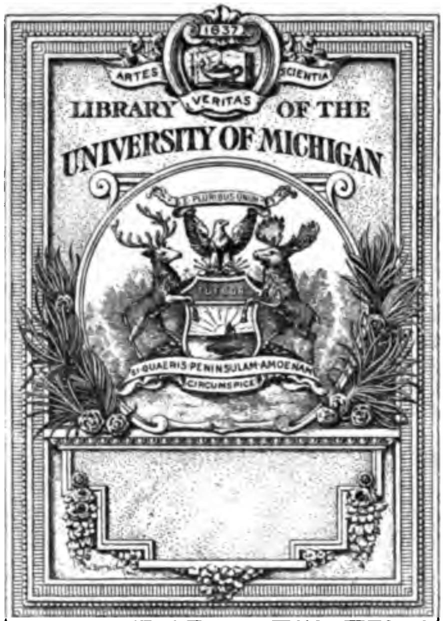
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

1837
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

888
P6m
W99

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΤΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ
ΤΑ ΗΘΙΚΑ.

PLUTARCHI
CHÆRONENSIS
MORALIA,

ID EST

OPERA, EXCEPTIS VITIS, RELIQUA.

GRÆCA EMENDAVIT,
NOTATIONEM EMENDATIONUM, ET LATINAM XYLANDRI
INTERPRETATIONEM CASTIGATAM, SUBJUNXIT,
ANIMADVERSIONES EXPLICANDIS REBUS AC VERBIS, ITEM
INDICES COPIOSOS, ADJECIT,

DANIEL WYTTENBACH,
HIST. ELOQ. LITT. GR. ET LAT.
IN ILLUSTRI ATHEN. AMSTELOD. PROFESSOR.

OPERUM TOMUS VI.
ANIMADVERSIONUM PRIMUS.

PARS II.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCCX.

MU

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE SENTIENDO PROFECTU IN VIRTUTE.

P. 75. A. ΠΩΣ ΑΝ ΤΙΣ ΑΙΣΘΟΙΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΠΡΟΚΟΠΤΟΝΤΟΣ ΕΠ' ΑΡΕΤῌ.] Memoratur in Lampriæ Catalogo Num. LXXXVI. ubi reliqua verba ſunt eadem, ultima diverſa, πρὸς ἀρετήν. In Macarii Chryſocephalæ Rhodonia apud Villoiſonum Anecdot. Gr. T. II. p. 10. item ultimis tantummodo diverſitas, ἐπ' ἀρετήν. Aliter Sopater in Eclogis apud Photium Cod. CLXI. p. 341. —ὅπως ἂν τις συναίσθοιτο ἑαυτοῦ πρὸς ἀρετὴν ἐπιδόντος.

Diſputatio ſpectat adverſus Stoicos, eos certe, qui progreſſum ad ſapientiam carere levatione vitiorum contendebant: quo nomine Stoicos reprehendens Cicero De Finibus IV. 25. et Plutarchus Adv. Stoic. p. 1062. C, D. 1067. F. maxime ſignificant Zenonem, Chryſippum, et qui hos ſequebantur: non quidem Panætium, Poſidonium, alioſque ſimiles, qui illius ſcholæ ſeveritatem temperarent humanitate, et ad communem ſenſum accommodarent: quo in genere etiam cenſendi ſunt recentiores, quorum ad nos venerunt ſcripta, Seneca Epiſt. LXXV: Epictetus Diſſ. I. 4. et alibi: M. Antoninus: qui fere ubique ita loquuntur de progreſſione, ut eam non modo cum levatione

299294

malorum et adeptione bonorum, ſed et cum ſenſu conſcientiaque utriuſque conjungant.

Adverſus Stoicos alii ſunt Plutarchei libri: v. c. Περὶ Στωικῶν ἐναντιωμάτων, p. 1033: ὅτι παραδοξότερα οἱ Στωϊκοὶ τῶν ποιητῶν λέγουσιν, cujus non niſi compendium exſtat, p. 1057: Περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν πρὸς τὸς Στωικὸς, p. 1058: Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, τὰ χερσαῖα, ἢ τὰ ἔνυδρα: et fuerunt, περὶ συνηθείας πρὸς τοὺς Στωικὸς, memoratus in Lampriæ Catalogo, Num. LXXVI: Στωικῶν καὶ Ἐπικυρείων ἐκλογαὶ καὶ ἔλεγχοι, ib. CXLIV: Αἰτίαι τῶν περιφερομένων Στωικῶν περὶ ἡμερῶν, ib. CXLV: Περὶ τοῦ πρώτυ ἑπομένυ, πρὸς Χρύσιππον, ibid. CXLVII: Περὶ τῦ ἐφ' ἡμῖν, πρὸς τὸς Στωικὸς. Ipſe Plutarchus profitetur ſe ſcripſiſſe contra Chryſippum *de contraria ratione ponenda*, De Repugn. Stoic. p. 1036. A. et *pro Platone*, ibid. p. 1040. A. quæ ſcriptiones utrum ſingulares fuerint, an illarum perditarum partes, ſtatuere non licet.

75. A. Τίς τῶν λόγων—σώσει τὴν—] *Quæ ratio, quæ philoſophiæ ſecta et ſententia, quæ via et cauſſa, ſervabit ac retinebit ſenſum conſcientiamque progreſſionis ad virtutem? ſi progreſſiones nullam faciunt ſtultitiæ remiſſionem—.* Rem ipſam modo attigimus. Cicero De Fin. IV. 24: *Levatio igitur vitiorum magna ſit iis, qui habent ad virtutem progreſſionis aliquantum. Veſtri autem* (*Stoici*) *progreſſionem ad virtutem fieri aiunt, levationem vitiorum fieri negant.* Λόγος σώζει τι, *ſententia ſervat aliquid*, id eſt, *retinet ac tuetur, non tollit ac negat.* Similiter Ariſtides Orat. Platon. I. p. 32: τίς ἂν οὖν λόγος μᾶλλον σώσειε τὸ γιγνόμενον· *quæ igitur ratio rem ipſam magis ſervet?* Unum ex omnibus vocabulis λόγος latiſſime patet, plurimaſque habet ſignificationes, quarum quædam hoc in loco cernuntur. *Secta philoſophiæ*, eſt Opp. Mor. p. 438. D. Vit. 763. E. 1001. A. 1002. A. *Ipſa philoſophia*, Opp. Mor. 76. C. 77. E. 82. F. *Pars philoſophiæ*, ut ὁ φυσικὸς λόγος pro τόπος, et ſimilia, Opp. Mor. 138. B. 874. D. 882. B. 892. D. Vit. 154. C. 668. A. *Doctrina et auditio philoſophiæ*, Opp. Mor. 38. C, D. 39. A. 42. B. 44. D. 80. A. *Placitum philoſophiæ* in dictione λόγος καὶ δόγμα, Opp. Mor. 1118. A. 1119. C.

1125. B. 1126. E. et ſimiliter Vit. 1022. E. Λόγος ϗ φιλοσοφία, *philoſophiæ ratio*, Opp. Mor. 82. F. Vit. 963. C. 965. A. In his memoratis locis, λόγος habet adjunctam vim aliquam *rationis*, quæ diſtinguitur ab ἔργῳ, πράξει, *opere et actione*, ut *uſus* et *ratio*, vulgo *theoria* et *praxis* opponuntur, atque ita diſerte in præſente loco eſt: nam ſi nulla eſt levatio vitiorum *re ipſa*, ſequetur, ut nulla *ratio ac theoria* progreſſionis conſcientiam tueri ac demonſtrare poſſit: atque ita λόγος compluribus in locis opponitur χρείᾳ, *uſui*, et πράξει, *actioni*, Opp. Mor. 79. F. 81. A. 83. E. 84. A. 86. A. 137. E. 172. C, D. Vit. 305. D. Σώζειν τι, *in diſputatione ac doctrinæ ſententia quid retinere, tueri, non tollere:* ſic De Stoic. Repugn. p. 1040. C: τοὺς ἀγαθὸν, ἀλλὰ μὴ τέλος, τιθεμένυς τὴν ἡδονὴν, ἐνδέχεται σώζειν καὶ τὴν δικαιοσύνην: *iis, qui voluptatem non finem, ſed bonum eſſe ſtatuunt, licet ſervare ac retinere juſtitiam.* 1042. A: οὐ πᾶσαν ἀρετὴν ἄνευ τῆς δικαιοσύνης σώζεσθαι νομίζει. Adv. Stoic. p. 1070. D: εἰ μέν τις ὑπόθοιτο τὴν ἡδονὴν τέλος, οὐκ οἴεται σώζεσθαι τὸ δίκαιον. 1084. A. σῶσαι καὶ διαφυλάξαι τὰς αὐξήσεις. Neque βελτιοῦσθαι, *meliorem fieri*, rarioris nec elegantioris eſt uſus. Plutarchus iterum poſuit in hoc libro p. 85. C: ἀνδρὶ βελτιυμένῳ τὸ ἦθος. Sympoſ. VII. p. 702. B. τῆς βελτιώσεως. Hierocles Commentar. in Aur. Carm. p. 20: de dæmonum genere, οὔτε προκοπῇ βελτιωθὲν ἐξ ἀνθρώπυ· *neque profectu ex humana conditione in meliorem evehitur.* Clemens Alexandr. Stromat. VII. p. 700. D. φιλοσοφία ψυχῆς βελτιωτική· et p. 701. A. βελτιωτικὴν ἐνδεικνύμενος θεωρίαν. Philoni Judæo frequens: v. c. βελτιοῦσθαι p. 23. A. 76. D. 108. D. 135. D. 165. E. 171. D. 188. C. 212. C. 292. B. 353. A. 399. A. 411. A. 440. A. 454. E. 474. C. 538. C. 539. B. 581. B. 589. C. 590. D. 600. D. 606. A. 612. C. 653. A. 664. B. E. 685. D. 746. C. 809. D. 873. E. 880. A. 889. B. 993. B. 999. C. 1048. A. 1056. A. 1075. C. Fragm. p. 656: nec minus βελτίωσις, p. 23. E. 29. A. 122. D. 132. A. 139. E. 149. E. 150. A. edit. Mang. p. 185. 211. B. 352. A. 353. B. 387. A. 429. D. 537. B. 574. D. 662. D. 707. A. 760. E. 838. B. 848. B. 853. C. 875. A. 904. D. 920. D. 928. E. 937. C. 950. C. 998. D.

1001. A. 1047. B. 1058. B. 1063. C. 1122. E. 1149. C. Fragm. 652. 670.

75. A. ὦ Σόσσιε Σενεκίων] C. Soſſius Senecio, apud Trajanum Cæſarem, tertium vel quartum ſub eo Conſul fuit: qua de quæſtione videatur Tillemontius in Hiſtoria Imperatorum T. II. p. 80. et 211. Præter hunc librum Plutarchus ei inſcripſit Sympoſiacorum libros, qua de cauſſa in iis ſubinde viri nomen appellationemque poſuit, v. c. p. 612. C, D, E. 622. C. 629. C, D. 635. E. 636. E. 644. E. 666. D. 673. C. 686. A. 697. C. 716. B. 748. D: Vitas etiam quaſdam Parallelas, Theſei et Romuli p. 1. A: Demoſthenis et Ciceronis p. 846. B: Dionis et Bruti p. 958. B.

75. B. Μολιβδὶς ὥστε] Hinc retulit Eraſmus in Adagium, *Eadem penſari trutina*, p. 1111. Ex Tragico quopiam ſumtum putat H. Stephanus Appendice ad Theſ. L. Gr. p. 1467: nec repugno. Unus Moſc. dat μολυβδίς.

75. C. ἀπολειπτέον] *ſtatuendum, relinquendum, non negandum:* frequens hac ſignificatione Plutarcho καταλείπειν τι de philoſophis, qui *aliquid aiunt et ſtatuunt, non tollunt.* Opp. Mor. p. 370. F. 419. A. 560. F. 716. E. 718. B. 746. D. 882. D. 907. C. 922. D. 947. E. 948. A. 1003. E. 1034. C. 1038. D. 1039. C. 1040. D, E. 1041. A. 1043. D. 1046. D. 1059. E. 1079. A. E. 1080. A. 1081. C. 1084. B. 1088. A. D. 1092. B. 1096. E. 1111. B. 1112. C. 1113. D. 1116. A. 1119. E, F. 1120. B. Sic et Latini *relinquere:* Lucretius V. 1238. Auctor ad Herenn. II. 29. Hoc loco habet C. et Venetus a ſecunda manu ὑπολη πτέον: Coll. Muret. ἀπολη πτέον: Mez. et V. ὑπολειπτέον.

75. D. ἀχαρεῖ] Hoc quamvis præponendum priori ἀχαρῆ, tamen poſtponendum illi a Xyl. et Mez. prodito ἐν ἀχαρεῖ, quodque recepiſſem, ſi alius codex aſſenſiſſet, quippe magis ab uſu commendatum, v. c. Ariſtidis T. I. p. 286. et conſirmatum exemplis a P. Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. I. p. 198. Nec tamen deeſt alteri teſtimonium: v. c. Plutarchi, mox F. ex cod. Veneto, et in Sertorio p. 576. B: ἀχαρεῖ καὶ σὺν οὐδενὶ πόνῳ, *puncto temporis et*

ſine labore. Aliud eſt ἀκαρὲς in Nominativo, et Accuſativo, paululum, momentum temporis minimum, idque Plutarcho ſatis frequens: de quo alibi notabimus.

75. D. περὶ τῦ διαλεληθότος] De Stoic. Repugn. p. 1042. E. ſeq. Τἀγαθὰ πρὸς τὰ κακὰ τὴν πᾶσαν ἔχειν διαφορὰν, ὁμολογεῖ Χρύσιππος·—αἰσθητὰ δ' εἶναι τἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, φησὶν ἐν τῷ προτέρῳ περὶ τέλυς·—ὅτι δὲ μάχεται τοῖς περὶ τὸν διαλεληθότα σοφὸν, τίς ὐκ ἂν ὁμολογήσειεν; Αἰσθητῦ γὰρ ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ μεγάλην πρὸς τὸ κακὸν διαφορὰν ἔχοντος, τὸν ἐκ φαύλου γινόμενον σπουδαῖον ἀγνοεῖν τοῦτο, καὶ τῆς ἀρετῆς μὴ αἰσθάνεσθαι παρύσης, ἀλλ' οἴεσθαι τὴν κακίαν αὐτῷ παρεῖναι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀτοπώτατον: idem placitum Stoicorum confutatur Adv. Stoic. p. 1062. B. C. E. 1067. B. Attigit et Stobæus Eclog. Eth. p. 183. loco, ut videtur, corrupto, nec ſanato in Heerenii editione p. 234. et ſeq. Γίγνεσθαι δὲ καὶ διαλεληθότα τινὰ σοφὸν νομίζουσι, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνυς, οὔτε ὀρεγόμενόν τινος, οὔτε νομίζειν βουλόμενον ἔν τινι τὸν ἐν τῷ βούλεσθαι ἰδικῶν ὄντα, διὰ τὸ μὴ κρίνειν αὐτῷ παρεῖναι ὧν χρή: hæc referuntur ad ſapientem, qui recens ſapientiam adeptus, non ſentit ſe eſſe jam ſapientem: media dictionis pars habeat corruptelam fortaſſe ita corrigendam, ut νομίζειν deleatur tamquam ab antecedente νομίζυσι temere ortum, et reliqua hunc in modum conſtituantur, οὔτε βουλόμενον ἔν τι τῶν ἐν τῷ βύλεσθαι ἰδικῶν ὄντων—. *Putant etiam Stoici eſſe aliquem ſapientem, qui ſe ipſe ignoret ſapientem eſſe in primis temporibus adeptæ ſapientiæ, neque appetentem quid, neque volentem quidquam eorum, quæ propria ſunt in volendo; propterea quod nondum judicet ſibi adeſſe ea, quæ oportet.* Sapiens ὀρέγεται quidem, ſed βούλεται, non ἐπιθυμεῖ: hujus eſt ὄρεξις εὔλογος, quæ dicitur βούλησις: qua de differentia conſtat ex Diogene Laertio VII. 116. Cicerone Tuſc. IV. 6: *vult et appetit* τὰ ἰδικὰ ἐν τῷ βούλεσθαι, *ea, quæ propria ſunt in volendo,* id eſt, *bona:* at nondum hæc vult is, qui adhuc ignorat ſe eſſe ſapientem; nondum enim judicat ſibi adeſſe ὧν χρὴ ea quæ oportet, id eſt, ea quæ ſapientiam et felicitatem continent, facultatem conſequendi boni, non modo fugiendi mali et vitii. Hanc rationem diſertius quis cognoſcat ex alio Stobæi loco p. 174. quem nuper perpurgavimus in

Lyndenii noſtri Diſputatione de Panætio. Chryſippi liber περὶ τοῦ διαλεληθότος, memoratus Laertio VII. 198. vix de alio, quam hoc, argumento eſſe potuit. Philo Judæus ex doctrina Stoicorum in Libro De Agricult. p. 211. A: —παρὰ τοῖς φιλοσόφοις διαλεληθότες εἶναι λέγονται σοφοί· τοὺς γὰρ ἄχρι σοφίας ἄκρας ἐληλακότας, καὶ τῶν ὅρων αὐτῆς ἄρτι πρῶτον ἀψαμένους, ἀμήχανον εἰδέναι φασὶ τὴν ἑαυτῶν τελείωσιν· copioſius res deinceps exponitur. Neque confundendum aliud placitum, memoratum eidem ſcriptori, De Nomin. Mutat. p. 1050. A: ἐστὶ μὲν ὑπαρκτὸν πρᾶγμα σοφία· ἔστι δὲ καὶ ὁ ἐραστὴς αὐτῆς σοφός· ὑπάρχων δὲ ὅμως ἡμᾶς τοὺς φαύλους διαλέληθεν—· quamquam item ex Stoica ſchola eſt ibidem dictus ἀποδιδράσκων σοφὸς, ut alibi oſtendemus. Alius eſt διαλανθάνων, ſyllogiſmus Euclidis Megarici, ibidem nominatus II. 108. de quo ad hunc locum videatur Aldobrandinus, et facundiſſimi J. Facciolati Acroaſis VIII.

75. D. ἀλλ' ἀγνοεῖ—προσμίξασαν] Conſtructio impeditior hunc habet nexum: *ſed ignorat et ambigit, propterea quod ipſum latebat progreſſio, tamquam iter, ipſum ſenſim adducens ad virtutem longo tempore, vitia demente, virtutes addente.* Ἀμφιδοξεῖν, *ambigere*, apud alios, et Plutarchum Opp. Mor. p. 27. D. 561. E. 917. D. Προσμιγνῦναί τινά τινι, *aliquem alicui admiſcere*, id eſt, *adjungere*, *adducere*, uſus eſt exquiſitior apud Plutarchum. Sic De Iſ. et Oſir. p. 357. A: —αὐτὴν ἐρίκῃ τινὶ μαλθακῶς ὁ κλύδων προσέμιξε, *fluctus eam ericæ molliter applicuit.* Arato p. 1031. B. προσέμιξεν αὐτὴν φέρων τοῖς Ἀχαιοῖς, *Sicyonem ſponte adjunxit Achæis.* Artaxerxe p. 1015. A. προσμίξας τῷ ποταμῷ τὸ δεξιὸν, *dextrum cornu applicans fluvio.* Alcibiade 198. D: προσμίξαντας τῇ θαλάσσῃ τὴν πόλιν, *urbem ad mare proferre.* Pyrrho 384. E. Δημητρίῳ τῷ Ἀντιγόνου προσέμιξεν ἑαυτόν· *applicuit ſe ad Demetrium, Antigoni filium.* Phocione p. 744. A: Χαβρίᾳ προσέμιξεν ἑαυτὸν, *applicuit ſe ad Chabriam.* Demoſthene 858. D: τοῖς ἐκ τοῦ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτόν. Antonio 916. D. Pindaro etiam dictum Olymp. I. 34. προσέμιξε δεσπόταν κράτει, *dominum ad victoriam perduxit:* unde Horatianum Carm. I. 1. 30: *Me doctarum hederæ præmia frontium Dîs miſcent ſuperis—.*

75. D. *καταδαρθέντα*] Ita editi, nec ex ſcriptis varietas annotata eſt. Atqui ineptum; quippe quod *excoriatum* a *καταδέρω, δέρω·* at a *καταδαρθάνω* eſt Aoriſtus 2. *κατέδαρθον, καταδαρθών*. Et tamen ſimiliter alibi a librariis peccatum: veluti in Plutarchi Quæſt. Rom. p. 264. E. *καταδαρθέντα πρὸ τῶν θυρῶν, ἰδεῖν κατὰ τὲς ὕπνες ὄψιν.* Ariſtophanis Pluto 300: *Εἰκῆ δὲ καταδαρθέντα πού, temere autem conſopitum alicubi.* Philone Jud. Legat. Ad Caium p. 998. B: *ὁπότε καταδαρθέντα ἐν συμποσίῳ καταθεάσαιτο.* Luciano Philopatr. T. III. p. 610: *δοκεῖτε ἐπὶ Λευκάδα πέτρην καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν*: quibus locis legitima ſcriptura *καταδαρθόντα* et *καταδαρθόντες* reſtituenda eſt. Nam quod Suidas *Κατεδάρθη, κατεκοιμήθη·* et Heſychius obſtare videtur, v. c. voce *Κατεδάρθαι· κατακοιμᾶσθαι·* et *Ἐδάρθη· ἐκοιμήθη·* et *Ἐδράθη· κατεκοιμήθη*: non tantum apud nos valet, quin putemus vel ipſum pravis exemplorum lectionibus deceptum, vel a librariis corruptum eſſe: donec meliora docebimur, corrigamus *Κατέδαρθε· κατεκοιμήθη. Ἔδαρθε· ἐκοιμήθη. Ἔδραθε· κατεκοιμήθη.* Certe *Δέρεσθαι, Καταδέρεσθαι*, numquam ſe nobis obtulit. Ælianus ap. Suid. in voc. *Καταδαρθόντι οἱ τῶν τις ἱερέων ἐδόκει λέγειν—·* ubi editiones Æliani exhibent *καταδαρθάνοντι.* Theocritus Idyll. XVIII. 9: *κατέδραθες.* XXI. 39: *κατέδαρθον.* Ariſtides T. I. p. 314. *κατέδαρθον σχεδὸν ὅσον εἰς ὄναρ.* Menander ap. Stob. Geſn. p. 609. Grot. p. 501. *κατέδαρθεν εὐδαίμων.* Plutarchus Eumene p. 586. C: *καταδαρθὼν ὄψιν εἶδεν ἀλλόκοτον.* De Genio Socr. p. 589. D: *καταδαρθοῦσιν, dormientibus.* Amatorio 766. B. *καταδαρθών.* An Seni Ger. Reſp. 786. D. *κατέδαρθεν.* Quæſt. Plat. 1009. A: *καταδαρθάνειν.* De Animæ Procreat. 1026. E: *καταδαρθάνει.* Adv. Stoic. p. 1058. A. loco huic plane gemino: *ὁ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς κάκιστος, ἂν οὕτω τύχῃ, πρωῒ, δείλης ἄριστος· καὶ καταδαρθὼν ἔμπληκτος, καὶ ἀμαθὴς, καὶ ἄδικος, καὶ ἀκόλαστος, καὶ, ναὶ μὰ Δία, δοῦλος, καὶ πένης, καὶ ἄπορος, αὐθημερὸν ἀνίσταται καὶ βασιλεὺς καὶ πλούσιος καὶ ὄλβιος γεγονὼς, σώφρων τε καὶ δίκαιος καὶ βέβαιος καὶ ἀδόξαστος.* Plato Sympoſ. fin. p. 336. F: *καὶ πρῶτον μὲν καταδαρθεῖν τὸν Ἀριστοφάνη.* Philo Jud. Flacco p. 989. B: *ὁπότε τύχοι καταδαρθών—.* De Septenario p. 1186. A: *καταδαρθέντες ὕπνῳ*

βαθεῖ. Mangeyus corrigendum monet καταδαρθόντες ὕπνον βαθύν: primum, recte: ſequentia, non item. Ariſtides T. I. p. 284. ἐπικαταδαρθών. 285. ἐπικατέδαρθον. Alia videantur apud Suidam l. c. et Fœſium Œc. Hippocr. p. 191.

75. E. Ψευδεῖς ὄνειροι—] Euripidis eſt ex dramate et perſona Iphigeniæ in Tauris 569: adhibuit Clemens Alexandr. in Protreptico p. 64. A: εἰ βούλεσθε οὖν τὰς φαντασίας ταύτας τὰς κενὰς ἀποῤῥίψαντες, τῇ συνηθείᾳ αὐτῇ ἀποτάξασθαι, κενοδοξίᾳ ἐπιλέγετε, Ψευδεῖς ὄνειροι χαίρετ', οὐδὲν ἦτ' ἄρα.

75. E. Καινεὺς—] Idem ferro invulnerabilis cum Stoicis comparatur a Plutarcho Opp. Mor. p. 1057. D, E. De ejus ex muliere in virum tranſformatione illuſtre eſt elogium Ovidii Met. XII. 189. ſeq.

75. E. μετακόσμησις] Univerſe notat *mutationem* rei in alium ſtatum, conditionem, *diſpoſitionem*, κόσμον, quæ propria hujus vocis eſt vis: ut recte monuit Salmaſius ad Simplicium p. 168. Vocabulum Plutarcho uſurpatum μετακόσμησις Opp. Mor. p. 583. F. 733. F. 927. A. Vit. 328. D. 456. A: Platoni Leg. X. p. 667. B.

75. F. Πρὸς πέτρῃ] Attigit Eraſmus Adag. p. 1103: et ſine auctoritate poſuit in Proverbiis Trochaicis Schottus 1240. Iambice diſtinctum in editione Gr. Lat. A. 1624. quam noſtræ ſubſtravimus. Simile aut idem eſt apud Baſilium M. De Legendis Gr. T. I. p. 494. D: εὐθὺς οὖν ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπεῖν ἕκαστον τῶν μαθημάτων καὶ συναρμόζειν τῷ τέλει προσῆκε, κατὰ τὴν Δωρικὴν παροιμίαν, τὸν λίθον ποτὶ τὴν σπαρτὸν ἄγοντας.

p. 76. B. τῷ περὶ ψυχὴν ἀτάκτῳ καὶ ἀορίστῳ] Ex ratione Platonis: ſignificatur pars ἄλογος contraria τῇ λογικῇ: frequenter dicitur ἀόριστος, *indefinita*, *vaga*, *nullis legibus ac terminis circumſcripta*, ὕλη, αἰσθητὸν, σῶμα, quorum oppoſita ſunt νοῦς et νοητόν· qua de re ex Platonis fontibus ductæ ſunt diſputationes in *Platonicis Quæſtionibus* et *De Animi Procreatione*. Τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, *diverſitates graduum*, ineſt in illa parte ἀορίστῳ: quod ex Platonis Philebo p. 77. E. 78. A. 80. B. explicat Plutarchus De Animi Procr. p. 1014. D. Ipſa dictio Plutarcho frequens, τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, hoc ſenſu: Opp. Mor. p. 652. C. 678. C, D. 732.

A. C. 946. C, D. 963. A. 1014. E. 1109. E. Plato l. c. Ariſtoteles Hiſt. Animal. VIII. 1. et alibi. Dioſcorides V. 126. Porphyrius De Abſtin. III. 9. Ariſtocles ap. Euſeb. Præp. Evang. p. 767. A. Fuit etiam Stratonis liber περὶ τῦ μᾶλλον καὶ ἧτῖον, memoratus Diogeni Laertio V. 60.

76. C. Ὧν σκόπει τὸν πρῶτον] Hoc a nobis exhibitum, Reiſkius quoque reſtituendum monuerat: multis ille exemplis formulæ σκόπει e Plutarcho notatis, ſubjiciens hanc ſui quaſi admonitionem: *omitto longe plures alios locos, facili negotio coacervandos, ne putide diligens ſiam.* Atqui his ipſis, quæ dederat, annotandis locis jam ſe in putidam diligentiam immiſit; ſiquidem ille putidus eſt, qui res et cognitas, nec ſuo loco, dicit: præſens enim locus non poſtulabat notationem exemplorum ſimplicis formulæ σκόπει, quippe nemini ignotæ, nec ad hunc locum quid momenti adferentis; ſed conjunctæ cum ſimili ſententia, conſtructione, ratione. Volebat nimirum oblique alios tangere copioſe et docte interpretantes: quod dum facit, in ſuam ipſe reprehenſionem incidit. Igitur opportuna notentur exempla hujus Plutarchei uſus, qui ſimili tranſitu diſputationis ad ſequentia cernitur: Opp. Mor. p. 328. B: —καὶ πρῶτον τὸ παροδοξότατον, εἰ βύλει, σκόπει—. 124. D: —σὺ δὲ ἐπισκόπει τῶν λεχθέντων ἕκαςον. 550. D: ἀλλὰ σκοπεῖτε πρῶτον, ὅτι—. Similius etiam Plato Theæteto p. 119. F: —ἐπανασκεψόμεθα—ἄτΊα ποτ' ἐςὶ ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν· ὧν πρῶτον ἐπισκοποῦντες φήσομεν—. Et fortaſſe reſtituenda Leg. X. p. 667. A: Ἆρ' οὖν, πρὸς Διὸς, οἷον πηγήν τινα ἀνοήτε δόξης ἀνευρήκαμεν ἀνθρώπων, ὁπόσοι πώποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων; σκόπει πάντα λόγον ἐξετάζων: aſyndeton hujuſmodi quum non ſit pro more Platonis, dudum verius mihi accidit —ζητημάτων; ὧν σκόπει π. λ. ἑ.

76. C. ἀχανὲς πέλαγος] *vaſtum mare*, quaſi *infinito biatu.* Plutarchus Adv. Epicur. p. 1107. A: τῆς ψυχῆς ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὸ ἄπειρον ἐκχεομένης. De Occulte Viv. p. 1130. E: καταποντίζων εἰς ἄβυσσον καὶ ἀχανὲς πέλαγος. Compar. Ariſtid. et Caton. p. 353. B: ὁ δὲ Κάτων—φέρων ἀφῆκεν ἑαυτὸν ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς, τὴν ἐν Ῥώμῃ πολιτείαν. Alexandro p. 683. C: καθάπερ ἐξ ἀχανοῦς προσήχει πελάγυς.

Cicerone p. 863. E: καθάπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὴν πόλιν ἐμπεσὼν ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος. Paul. Æmil. 268. F. Julian. Or. IV. p. 142. C. Aliis nominibus alibi jungitur.

76. C. τοῦ πρόσθεν ἐπιλαμβανόμενον] *Apprehendens anteriora, progrediens:* minime probum, quod antea legebatur, τοῦ π. ἐπιλαμβάνον: at ferri poterat τὸ πρόσθεν ἐπιλαμβάνων, *apprehendens anteriora:* dicitur enim ἐπιλαμβάνεσθαί τινος, et ἐπιλαμβάνειν τι, ut in ſimplici λαμβάνειν, et aliis ejus compoſitis. Et vero ubi contra eſſe videtur, alia eſt ratio: veluti in Pauſania IX. 14. p. 739: τεθνάναι δὲ ἐτέτακτο ἄνδρα ἐπιλαβόντα τῆς ἀρχῆς, *ſancitum erat, ut capitali ſupplicio afficeretur vir, qui ſibi imperium prorogaſſet:* ſubaudiendum τὶ, *qui ſibi aliquid imperii inſuper ſumſiſſet.* Ariſtide Panathen. T. I. p. 149: μόνη δ' ἐξ ἀρετῆς ᾠκίσθη τε αὖθις, καὶ τῶν πρόσθεν ἀοικήτων ἐπέλαβεν ἅμα τοῖς ἔργοις· *ſola urbs Athenarum ſua virtute denuo ædificata eſt, et nova illa ædificatione occupavit etiam quædam antea non ædificata:* item ſupplendum τινὰ, *inſuper ſibi aſſumſit quædam loca non ædificata.* Livio *appetere* I. 8: *creſcebat interim urbs munitionibus, alia atque alia appetendo loca.* At Xenophonte Exped. Cyri I. 6. 10. ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην, quod ex codice Pariſienſi proditur ἔλαβον, repudiandum eſt. Et in Polybio XII. 44. 12. ἐπιλαβὼν εὐθέως τῶν αὐλίσκων, recte Schweighæuſerus poſt Scaligerum monet corrigendum τὸν αὐλίσκον. Ad præſentis loci rationem et Accuſativi uſum pertinet v. c. Plutarchus Mario p. 433. C: ἀποθνήσκει δ' οὖν Μάριος ἡμέρας ἑπτακαίδεκα τῆς ἑβδόμης ὑπατείας ἐπιλαβών· *decimo ſeptimo die ſeptimi conſulatus,* quaſi dicas, *inſuper nactus ſeptemdecim dies ſeptimi conſulatus.* Ariſtides T. I. p. 277: εἶναι τὸν νεὼν μείζω τε καὶ ἐπειληφότα τῆς στοᾶς ὅσον ἐστὶ τὸ ἐστρωμένον· *templum et majus eſſe, et occupaſſe porticus partem ſtratam.* Baſilius M. Homilia in Diteſcentes T. I. p. 344. A: ὁ δὲ πλεονέκτης—μιμεῖται τὴν τοῦ πυρὸς βίαν, πάντα ἐπιλαμβάνει, πάντα ἐπινέμεται· *ut ignis, omnia apprehendit, omnia depaſcitur.*

76. C. διιὸν ἀπταίστως διὰ τοῦ λόγου] *progredi, permeare per rationem ſine offenſione:* διὰ τοῦ λόγου, *per rationem, tamquam viam,* diſtinguitur ab uſu et actione, ut mox D: —ἔθος τοῦ λόγου προσλαμβάνοντος, *ratione acquirente conſuetudinem,* diſ-

cendi ſtudium, diſciplina, quaſi *theoria*, quæ a *praxi* diſcernitur: ut ſupra expoſuimus p. 75. A. In hac re ἄπταιστος uſitatum. v. c. Jamblichus ap. Stob. Serm. LXXIX. p. 471: ἡ τῶν μουσῶν πρεσβυτάτη Καλλιόπη τὴν ἄπταιστον ἀσφάλειαν τοῦ λόγου καὶ ἀνέλεγκτον αἰδοῖ μειλιχίῃ διαπρέπουσαν παρέχουσιν. Plutarchus in hoc ipſo libro et argumento p. 83. A: διαφυλάττοντα τὴν πορείαν ἄπταιστον· *ſervantia progreſſum itineris ſine offenſione*. Similiter Marcello p. 307. A. Dion Chryſ. Or. I. p. 14. B: ἡ μὲν βασίλειος ἀσφαλὴς καὶ πλατεῖα, ὡς ἀκινδύνως τε καὶ ἀπταίστως δι' αὐτῆς εἰσιέναι ἐφ' ἅρματος ἐλαύνοντα· *regia porta tuta et lata, ut ſine periculo et offenſione per eam curru invehi poſſis*. Ariſtides Or. Platon. I. p. 98: "ὁ δ' ἀσφαλῶς ἀγορεύει, Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρο- "μένοισι,"—ἀσφαλῶς ἀγορεύει φησί· τὸ δ' ἀσφαλῶς, ἔστιν ἀπταίστως: ex Odyſſeæ Θ. 172. ut Jamblichi modo allata dictio. Epictetus Diſſ. II. 13. p. 239: ἐμπείρως διαλέγεσθαι—ἐστὶν, οὐχὶ εὐκαίρως, καὶ ἀσφαλῶς, καὶ συνετῶς, ἔτι δὲ ἀπταίστως καὶ ἀπαραποδίστως. M. Antoninus V. 10. item in progreſſu ad virtutem memorat τὸ ἄπταιστον καὶ εὔρουν. Fortaſſe fluxit a Platone, qui hunc progreſſum in Theæteto laudat p. 115. B: λείως τε καὶ ἀπταίστως καὶ ἀνυσίμως ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις τε καὶ ζητήσεις, οἷον ἐλαίου ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος.

76. C. Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν—] Heſiodi, Ἔργ. 461. et ſupra habuimus p. 9. E. Simillime Baſilius M. Or. De Leg. Gr. T. I. p. 503. E: κατὰ τὸν Ἡσίοδον—σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ κατατίθεσθαι, οὐ μᾶλλον εἰς ἀργυρίου προσθήκην, ἢ καὶ εἰς ἥντινα οὖν ἐπιστήμην ὀρθῶς ἡγεῖσθαι ἔχειν τῷ ποιητῇ προσῆκεν. Plato Cratylo p. 275. C: ἀλλὰ τὸ τοῦ Ἡσιόδου καλῶς μοι φαίνεται ἔχειν, τὸ, εἰ καί τις σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθείη, προὔργου εἶναι.

76. C. εἰς ἅπαντα ποιεῖ, μάλιστα δ' εἰς ἀρετῆς ἐπίδοσιν] *facit ad omnia, præſertim ad virtutis acceſſionem*, reddidit Cruſerius: ποιεῖ τι εἴς τι, pro *conducit aliquid ad rem, utile eſt ad rem*, non alibi reperimus apud Plutarchum. Medicis quidem frequens, in primis Dioſcoridi II. 23. 26. et paſſim, ποιεῖ πρός τι, *valet contra morbum*. Stephan. Theſ. Gr. L. T. III. p. 430. B. Scriptor De Fluviis, qui falſo Plutarchus fertur. p. 1157. D. et alibi: unde ſua ſumſit Stobæus Serm. XCVIII. p. 540, 541. Plato Leg. VII. 624. E, F:

τεῖχος δὲ περιβαλοίμεθα· ὃ πρῶτον μὲν πρὸς ὑγίειαν ταῖς πόλεσιν οὐδαμῶς συμφέρει, πρὸς δέ τινα μαλθακὴν ἕξιν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐνοικούντων εἴωθε ποιεῖν: bifariam accipi poteſt: vel ex hoc uſu, *confert, cauſa exiſtit, dux eſt ingeniis inhabitantium ad mollem habitum:* vel, *præterea vero ſolet ingeniis inhabitantium facere mollem habitum,* ut ſit pro ἐμποιεῖν. Republ. VIII. p. 497. E: καὶ πρὸς οὐδὲν ἀγαθὸν ἐνοῦσαι δρῶσιν, *voluptates quæ præſentes ad nullum bonum conferunt:* poteſt et accipi altero modo, *et præterea nullum bonum præſentes faciunt.* In Xenophontis Mem. Socr. I. 4. 11. ἡ δὲ ὀρθότης ἢ προορᾷν πλέον ποιεῖ δύνασθαι, *rectus ſtatus facit ut plus in longinquum proſpicere poſſimus:* ubi Caſtalionis editio eamque ſecutus J. M. Geſnerus in Chreſtomathia Gr. perperam πρὸς τὸ ὁρᾷν pro προορᾷν. Lucas Evang. XII. 47. μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, an ex medicorum conſuetudine dictionem ſuſcepit? quamquam eſt alius ſenſus *ad, ſecundum*; *ad exemplum* accepit Abreſchius in Annot. ad N. T. p. 586. Latinis item in re medica uſitatum *facit ad aliquid:* notatum in optimo Latinitatis Lexico Forcellini et Facciolat. T. II. p. 268. Cum Dativo eſt illud Propertii III. 1. 20: *Non faciet capiti dura corona meo:* et Græce Epictetus Diſſ. II. 6. p. 198: ἄν σοι ποιῇ, *ſi res tibi conducat, proſit.* III. 8. p. 390: ὅταν σοι μὴ ποιῇ, *ſi tibi non conducat.* IV. 1. p. 558: εἰ μὴ ποιεῖ σοι, ἔξελθε, *ſi tibi non placet, prodeſt, exi.*

76. D. οὐ μονὰς—ἀνθυποφερούσης] Sane præſtat μονὰς, *manſiones.* Plato Leg. IX. 651. D: διὰ βίου τινὰ μονὴν, *manſionem in urbe per totam vitam.* Pauſanias X. 31. p. 875: τέτμηται δὲ διὰ τῶν μονῶν ἡ ὁδός· *via diſtincta eſt ſtationibus.* Ἀνάλυσις, *diſſolutio itineris, domum reditio,* per metaphoram hic ſignificatur ductam ab uſu verbi ἀναλύειν ἐκ συμποσίου, *domum redire e convivio,* apud Plutarchum Sympoſ. IV. p. 660. A. Caton. Min. p. 762. B. Gracch. p. 831. A: et plures, quorum locos notavit J. J. Wetſtenius ad Lucæ Evang. XII. 36. Inde ſuſpicio naſcatur, veram hujus loci lectionem fuiſſe —οὐ μονὰς ποιοῦσιν οὐδὲ ἐποχὰς καὶ καταλύσεις; ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς, ἀλλ' ἀναλύσεις, *non manſiones et cohibitiones ac diverticula progreſſionis, tamquam in via, faci-*

unt, ſed diſſolutiones ac domum reditiones, id eſt, *reditum ad pravitatem*. Sed de hoc non ſtatuimus: quamquam in hoc libro, male a librariis habito, licentiæ conjectandi plus quam in aliis indulgeri, æquum ſit. Verbum ἀνθυποφέρω, *retrorſum auferre, in contrarium ferri:* ſic De Lunæ Facie p. 939. A: et ſimplex ὑποφέρεσθαι, *flumine aut animi motu auferri:* de quo alibi dicemus. In via ad virtutem qui non progreditur, is non ſtat et manet, ſed regreditur et veluti flumine aufertur. Egregie ad ſuum argumentum accommodavit Virgilius Georg. I. 199:

ni vis humana quotannis
Maxima quæque manu legeret; ſic omnia fatis
In pejus ruere, ac retro ſublapſa referri.
Non aliter, quam qui adverſo vix flumine lembum
Remigiis ſubigit, ſi brachia forte remiſit,
Atque illum præceps prono rapit alveus amni.

De generibus progredientium congruenter præſenti loco diſſerit Seneca Epiſt. LXXI. p. 205: *Sublabentur autem, niſi ire et niti perſeveraverint: ſi quidquam ex ſtudio et fideli intentione laxaverint, retro eundum eſt. Nemo profectum ibi invenit, ubi reliquerat. Inſtemus itaque et perſeveremus*—.

76. D. —τοὺς μὲν γὰρ πλανήτας οἱ μαθηματικοὶ στηρίζειν λέγουσι] *Inſiſtere:* Cicero Nat. Deor. II. 40: —*ſtellæ, quas vagas dicimus, circum terram feruntur, eodemque modo oriuntur et occidunt: quarum motus tum incitantur, tum retardantur, ſæpe etiam inſiſtunt.* Inde στηριγμὸς dicitur *inſtitio:* Tuſc. I. 25: *aſtra ſuſpeximus, cum ea, quæ ſunt infixa certis locis, tum illa non re ſed vocabulo errantia—qui errantium ſtellarum curſus, progreſſiones, inſtitiones notavit.* Scholiaſtes Arati Phænom. 460: τῶν πλανήτων—ποικιλία, στηριγμοὶ, προηγήσεις. Diodorus Sic. I. 81: *Ægyptiorum obſervata* —τάς τε τῶν πλανήτων ἀστέρων κινήσεις καὶ περιόδους καὶ στηριγμούς· ubi videatur P. Weſſelingius.

76. E. κατὰ τὸν δοθέντα χρησμὸν Κιῤῥαίοις ὑπὸ τοῦ θεοῦ.] Atqui hoc Oraculum non Cirrhæis, ſed Amphictyonibus bellum contra Cirrhæos inſtituentibus datum eſt: ita certe Æſchines Or. Adv. Cteſiphont. p. 289. B: μάλιστα μὲν ὡς λέγονται οἱ πρόγονοι οἱ ὑμέτεροι, ἔπειτα καὶ οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες,

μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν· καὶ αὐτοῖς ἀναιρεῖ ἡ Πυθία, πολεμεῖν Κιῤῥαίοις καὶ Ἀκραγαλλίδαις πάντ' ἤματα καὶ πάσας νύκτας κ. τ. λ. Præter hunc locus eſt claſſicus de hoc bello, Pauſaniæ X. 37. p. 893. ſeq. ubi aliud Oraculum Amphictyonibus datum proditur, cujus hoc fortaſſe pars fuerit. Cui addatur Strabo IX. p. 641 : Plutarchus Solone p. 83. F. et ſeq.

76. E. τὴν φρουρὰν ἀνεικότα—προσδεδεγμένον] Operæ pretium eſt conferre exemplum Platonis, unde hæc imago ducta videtur Republ. VIII. p. 497. F. 498. D.

76. F. ἐκθλιβομένης] *ejectæ, repulſæ, repreſſæ.* Sic fere Plutarchus uſurpat: Opp. Mor. p. 81. C. 392. F. 653. F. 693. E. 697. A. 878. D, E. 888. D. 894. A. 928. B. 953. E, F. 1005. A. Vitar. 266. A. 360. E. 380. E. 417. D. 418. E. 464. B. 734. A. 738. F. 818. C.

76. F. ἀνακοπαὶ] *Regreſſiones violentæ, inhibitiones, repulſiones:* minus recte verterunt, *intermiſſiones, ceſſationes, reſpirationes*; quippe harum contrariæ ſunt προκοπαὶ, *progreſſiones*; quibus hic per haud invenuſtam paronomaſiam opponuntur: alioquin non uſitatum hoc ſenſu Stoicis, ſed ex vitæ conſuetudine ſumtum vocabulum, indeque a Plutarcho adhibitum alibi: v. c. Opp. Mor. p. 931. B. 1128. C. Vit. 392. C. 414. A. 690. C.

76. F. ἡ τοῦ καλάμου βλάστησις—77. A. λαμβάνοντος] Venit a Platone, Leg. VI. 619. C: παντὸς γὰρ δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον—. Republ. VIII. p. 501. D: ὅσῳ δ' ἂν ἀνωτέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἄναντες τῶν πολιτειῶν, μᾶλλον ἀπαγορεύει αὐτῶν ἡ τιμή, ὥσπερ ὑπὸ ἄσθματος ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι. Calami geniculum, internodium, γόνυ: Plutarchus Sympoſ. IX. p. 735. B: κριθίνην καλάμην γόνατα ἔχουσαν. Porphyrius Antr. Nymph. §. 19. hinc ἀγόνατος Diog. Laert. VIII. 34. Eadem comparatio eſt vitis, Sympoſ. II. p. 649. B: σώματος—ἀντερείσεις πυκνὰς καὶ ἀντικοπὰς λαμβάνοντος, ὥσπερ ὁδοιπόρου δι' ἀσθένειαν πολλάκις ἀποκαθίζοντος, εἶτα πάλιν ἐρχομένου. Poterat et ἀνακοπὰς dicere, niſi has voluiſſet opponere ταῖς προκοπαῖς. Differentiæ ratio eſt in ipſis verbis: quippe quorum non modo præpoſitiones, ſed et conſtru-

ctiones differunt; etenim dicitur *ἀνακόπτειν τινὰ*, et *ἀντικόπτειν τινί*: de quibus alias dicemus.

p. 77. A. Τῷ δ' αὖ πτερὰ γένετο δι' ὠφέλειαν—] Legendum arbitror, Τῷ δ' αὖ πτερὰ γένετο, δι' ἀσφάλειαν διαφερομένῳ καὶ διακόπτοντι τὰς προφάσεις—: *Huic autem alæ accedunt, qui cum firmitate permeat ac retundit prætextus*—. δι' ἀσφάλειαν idem eſt, quod ἀπταίστως: quæ ſæpe junguntur, ut vidimus ſupra p. 76. C. Homericum eſt dictum Iliad. T. 386. Τῷ δ' ἠΰτε πτερὰ γίνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν. Firmitatem propoſiti per ſimilem imaginem in Regulo oſtendit Horatius Carm. III. 5. 51.

—non aliter tamen
Dimovit obſtantes propinquos,
Et populum reditus morantem,
Quam ſi clientum longa negotia
Dijudicata lite relinqueret
Tendens Venafranos in agros
Aut Lacedæmonium Tarentum.

77. B. ἐξεῤῥύη τὸ πάθος] Conſuetudinis Plutarcheæ verbum. Opp. Mor. p. 41. E: τῆς ἀκοῆς ἐξεῤῥύη τὸ ἡδὺ, *voluptas evanuit ex auribus*. 274. D: ἔλαθον ἐκρυέντες τῶν ὅπλων, *non animadverterunt ſe ab armis deſueviſſe*. 792. D. περιόψεται τηλικαύτας ἀρετὰς καὶ τοσαύτας ἐκρυείσας τῆς ψυχῆς. Vitarum p. 118. B: ἐξεῤῥύησαν οἱ τοῦ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων· *effluxerunt Themiſtoclis admonitiones ex animis Græcorum*. 498. C: ἐξεῤῥύη τὸ φιλότιμον αὐτοῦ. 532. E: ἐκρυῆναι δὲ τῶν πολεμίων τὸ θάμβος, *ut hoſtes pavor relinqueret*. 624. F: τὸ πρὸς Ῥωμαίους δέος ἤδη τῶν βαρβάρων ἐξεῤῥυηκός. 668. E: ὁ μέντοι πρὸς φιλοσοφίαν ἐμπεφυκὼς καὶ συντεθραμμένος ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ (Ἀλεξάνδρῳ) ζῆλος καὶ πόθος οὐκ ἐξεῤῥύη τῆς ψυχῆς. 789. C: οὐ πολὺν οἱ Κάτωνος λόγοι χρόνον ἐμμείναντες ἐξεῤῥύησαν· *Catonis admonitiones non multum tempus in eorum animis defixæ, mox ex iis exciderunt*. 268. E: *rumor evaneſcit*. Plato Theage p. 12. A: πᾶσα ἐκείνη ἡ ἕξις ἐξεῤῥύηκεν· *omnis illa facultas me reliquit*. Ad rem ipſam pertinet Epictetus Diſſ. I. 10.

77. B. Ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν προσῇ] Utrum totus ſit Sophoclis verſus, an partim a Plutarcho factus, definire non poſſumus; ſiquidem alibi non niſi uno loco, nec inte-

ger, proditur. Sympoſ. I. p. 619. A: συνάγω δὲ καὶ ποτικοὺς εἰς ταὐτὸ καὶ ἐρωτικοὺς, οὐ μόνον ὅσοις ἔρωτος δῆγμα πρόσεστιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπὶ γυναιξὶ καὶ τοὺς ἐπὶ παρθένοις δακνομένους. Valckenarius hoc in loco maluit παιδικοῦ ad Eurip. Phœn. p. 138: eumdem verſum citat ad Hippol. p. 305. Retulit hinc in Fragmenta Sophoclis Brunckius T. II. p. 42.

77. C. ὅταν δ' ἀποσπασθῇ—ἀδημονοῦντα] Ariſtoteles Rhetor. I. 11: Καὶ ἀρχὴ δὲ τοῦ ἔρωτος γίγνεται αὕτη πᾶσιν, ὅταν μὴ μόνον παρόντος χαίρωσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόντος μεμνημένοι ἐρῶσιν: ubi videatur Victorius p. 176. Verba in hac notione uſitantur: ἀδημονεῖν, Opp. Mor. p. 5. B. 129. C. 272. F. Vit. 238. C. 869. E. 939. E. Euripidi reſtituit Fragm. Incert. LXXXI. Muſgravius, non memorans Valckenarii εὐδαιμονῶν, ſenſui certe aptiſſimum, proditum ad Phœniſſ. p. 314. *Ardere amore, cupiditate,* φλέγεσθαι, Opp. Mor. 451. E. 550. E. 610. C. 767. C. 763. A. Vit. 314. D. 361. B.

77. C. λήθη δὲ φίλων—φιλοσοφίαν] Videtur eſſe Euripideum: quale in Amatorio p. 750. A. λήθη μὲν λόγων, λήθη δὲ πάτρας, quod inde in fragmenta ex fabula Chryſippo relatum eſt in editione Muſgr. T. III. p. 557. Apparet etiam color Platonicus ex Phædro p. 347. A: ἀδημονεῖ τε τῇ ἀτοπίᾳ τοῦ πάθους—θεῖ δὲ ποθοῦσα ὅπου ἂν οἴηται ὄψεσθαι τὸν ἔχοντα τὸ κάλλος·—ὅθεν δὴ ἐκοῦσα εἶναι οὐκ ἀπολείπεται, οὐδέ τινα τοῦ καλοῦ περὶ πλείονος ποιεῖται· ἀλλὰ μητέρων τε καὶ ἀδελφῶν καὶ ἑτέρων πάντων λέλησται, καὶ οὐσίας δι' ἀμέλειαν ἀπολλυμένης παρ' οὐδὲν τίθεται. Ex his fontibus hauſit Philo Jud. De Somniis III. p. 1140. A: ὅταν μὲν ἐξ ἔρωτος θείου κατασχεθεὶς ὁ νοῦς—προέρχηται θεοφορούμενος, ἐπιλέλησται μὲν τῶν ἄλλων, ἐπιλέλησται δὲ καὶ ἑαυτοῦ. Juvenalis Sat. VI. 85: *Immemor illa domus et conjugis atque ſororis, Nil patriæ indulſit: plorantesque improba gnatos, Utque magis ſtupeas, ludos Paridemque reliquit.*

77. D. Ἡσιόδου] Notiſſimum illud Ἔργ. 289:

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.

77. D. φῶς ἐν τῷ φιλοσοφεῖν] Conferatur ſupra p. 48. C:

initia et progreſſus diſcendi ſæpe cum myſteriis comparantur, in quibus e tenebris lux fit p. 26. B. cui addatur p. 769. E. Sic Plato de philoſophia, Epiſt. VII. p. 719. A: ἐκ πολλῆς συνουσίας γιγνομένης περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ, καὶ τοῦ συζῆν, ἐξαίφνης οἷον ἀπὸ πυρὸς πηδήσαντος ἐξαφθὲν φῶς ἐν τῇ ψυχῇ γενόμενον αὐτὸ ἑαυτὸ ἤδη τρέφει. Vide notata ad p. 26. D. 47. A—C.

77. E. Σέξτιόν τε τὸν Ῥωμαῖον—] Q. Sextius ſæpe memoratur a Seneca, ut magni animi Stoicus, *Græcis verbis, Romanis moribus philoſophans:* Epiſt. LIX. Idem Epiſt. XCIX. p. 383. *Honores repulit pater Sextius: qui ita natus, ut remp. deberet capeſſere, latum clavum, divo Julio dante, non recepit. Intelligebat enim, quod dari poſſet, et eripi poſſe.* Ubi Muretus hunc Plutarchi locum citavit: quem item attigit Th. Gatakerus ad M. Antonin. VI. 9. p. 181.

77. E. χρώμενον τῷ λόγῳ χαλεπῷ] *quum duram erga ſe experiretur philoſophiam, quum philoſophiæ ſtudium et exercitatio multas ei difficultates exhiberet.* De vocabulo λόγος monuimus ad p. 75. A. 76. C. Et χρῆσθαι Plutarcho cum duplici Dativo uſurpatum, Ariſtide p. 334. E: χρησάμενος γὰρ αὐτῷ παρὰ πᾶσαν τὴν πολιτείαν ἐχθρῷ· *quum eum in toto reip. gerendæ tempore inimicum expertus eſſet.* Catone Maj. 343. E: οἷς ἀεὶ πιστοῖς ἐχρῆτο καὶ προθύμοις. Mario 408. D: ἐν τῇ δίκῃ κακῶς πράττων ὁ Μάριος καὶ χαλεποῖς χρώμενος τοῖς δικασταῖς: vulgo male legitur χαλεπῶς. Lucullo p. 512. E: χαλεποῖς χρώμενοι καὶ δυσπαθέσι τοῖς στρατιώταις. Sertorio p. 573. E: ἐχρῆτο πρὸς ἅπαντα (αὐτοῖς) μετριωτέροις· *uſus eſt illis ad omnia obſequentioribus.* Pericle p. 170. A: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι γινώσκοντες ὡς ἐκείνου (Περικλέους) καταλυθέντος εἰς ἅπαντα μαλακωτέροις χρήσονται τοῖς Ἀθηναίοις. Bruto p. 1008. B: χρώμενος εἰς πάντα πιστῷ καὶ βεβαίῳ. Et Latini aſſumſerunt: v. c. Plautus Trinummo IV. 1. 8: *Nam pol placido te et clementi, meo uſque modo, ut volui, uſus ſum in alto.* Cicero. Epiſt. ad Diverſ. IX. 1. *cum placatis his utor.* Plancus ad Cic. X. 21: *ſcripſique tibi biduo ante, confidere me, bono Lepido eſſe uſurum.* Terentius Hecyr. III. 4. 9: *—adverſa tempeſtate uſi ſumus.* Nepos Attico I: *Patre uſus eſt dili-*

gente, indulgente,—diti, et ſtudioſo literarum. Quæ vulgo pueris magiſtri ita interpretantes inculcant, *uti aliqua re* ſimpliciter eſſe *habere aliquam rem.* Atqui, O boni, ſi duo ſunt Ablativi, alter Subſtantivi, alter Adjectivi; hic ipſe ſignificat modum, quo Subſtantivum erga aliquem utitur. Igitur *uſus eſt patre* non dicitur pro *habuit patrem*, ſed *uſus eſt patre diligente, indulgente*, vel ſimili, pro, *patrem ſuum expertus eſt, habuit, erga ſe diligentem, indulgentem.* Habet enim vim Paſſivi, χράομαί τινι χαλεπῷ, *utor aliquo duro*, id eſt, *aliquis duriter me tractat:* Activi, χράομαί τινι χαλεπῶς· *aliquem duriter tracto.* Miror non monitum ab aliis, in primis a D. Vechnero in Hellenolexia, aut ad hunc librum a diligentiſſimæ doctrinæ viro Jo. Mich. Heuſingero. Igitur hoc Plutarchi loco dedimus ex codicibus, quod res ipſa poſtulabat, χαλεπῷ pro χαλεπῶς.

77. E. ἔκ τινος δίφρους] *ex tecto quodam*, recte interpretatur Th. Gatakerus ad M. Antonin. p. 181. cui adjungendus Valckenarius ad Euripidis Phœniſſ. p. 34. et 40. Jungermannus ad Pollucem IV. 129. Plutarchi interpretes perperam vertunt *de biremi quadam.*

77. E. Διογένης] Diogenes Laertius VI. 22. ex Theophraſto aliquam hujus facti partem attingit, —ὥρμησεν ἐπὶ τὸν εὐτελῆ βίον· μῦν θεασάμενος διατρέχοντα, καθά φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Μεγαρικῷ, καὶ μήτε κοίτην ἐπιζητοῦντα, μηδὲ σκότος εὐλαβούμενον ἢ ποθοῦντά τι τῶν δοκούντων ἀπολαυστῶν, πόρον ἐξεῦρε τῆς περιστάσεως: item, 40. Copioſius aliquanto et cum noſtro loco congruentius narrat Ælianus Var. Hiſt. XIII. 26.

77. E. δημοτελῆ] Ita Stephanus ex Pol. quocum conſentit Jun. et reliqui omnes ſcripti: antea edebatur πολυτελῆ in Ald. Baſ. Xyl. Sed δημοτελῆ magis aptum rei præſenti: videatur Harpocration, Heſychius, Suidas, ibique Interpretes: *cœnæ publicæ, publico ſumtu factæ.* Sic Plutarchus Numa p. 60. C. Phintys ap. Stob. p. 445. Plato Leg. XII. p. 684. C. μηδ' ἐν δημοτελέσι θυσίαις. Dion Chryſ. Or. XXXIII. p. 408. A. Ariſtides T. I. p. 332. Porphyrius De Abſtin. II. 16.

77. E. ἐχρῶντο κώμαις] Herodotus I. 21: πίνειν τε πάντας

καὶ κώμῳ χρέεσθαι εἰς ἀλλήλους, ubi Weſſelingius et noſtrum locum attulit: ita Plutarchus alibi. Sympoſ. VII. p. 710. C: μεθύοντα καὶ κώμῳ χρώμενον ἐστεφανωμένον Ἀλκιβιάδην. Alexandro 702. B: κώμῳ χρώμενος ἐφ' ἡμέρας ἑπτά—. Cæſare p. 728. A: πιόντες ἀνέβην, εἶτα χρώμενοι κώμοις—.

77. E. παννυχίσιν] *Pervigiliis.* Heſychius, Παννυχίς· ἑορτὴ νυκτερινή. Plutarchus Opp. Mor. p. 160. E. 277. F. 278. A. 517. A. Vitar. p. 564. D. 711. F. 714. D. Plato Rep. I. p. 410. A. Ariſtides T. I. p. 505. 509. Clemens Alexandr. Pædagog. p. 163. B, C. Alciphron. Epiſt. I. 33.

77. F. τρέποντας αὐτὸν] *animum ipſius non leviter ab inſtituto avertentes* reddit Xylander: *mutarent,* Cruſerius: Junius annotavit στρέφοντας, idque malim, id eſt, *verſarent, agitarent, vexarent.* Verba vulgo non ſatis diſtinguuntur: τρέπω τι, *converto quid aliorſum:* στρέφω, *circumago, verſo:* atque ita mox ejuſmodi relabendi cauſſæ dicuntur τὰ στρέφοντα p. 78. A.

77. F. θραύοντας] *vulnerantes, frangentes, labefactantes:* conjunctam habet originem et notionem cum τραύω, τρόω, τρώσκω, τιτρώσκω, item cum θράττω et ταράττω, quorum illud exquiſitius explicuit Ruhnkenius ad Timæi Gloſſ. Platon. p. 93. Eadem ratione Plutarchus Mario p. 432. C: ὑπὸ τοιούτων θραυόμενος λογισμῶν. Antonio p. 923. B: μᾶλλον ἐνίων τοῖς ἔθεσιν ἐνδιδόντων ὑπὸ ἀσθενείας καὶ θραυομένων τὸν λογισμόν. Cæſare p. 717. B. Vulgari ſenſu de rebus corporeis, *frangere,* Opp. Mor. 99. C. 953. D. Vit. 203. A. 338. D.

77. F. ἀναφέρειν τῷ φρονήματι] *Erigere ſe animo:* notavimus ad p. 65. B.

p. 78. A. ὅταν οὖν οἱ τοιοῦτοι κατασπασμοὶ—νομίζειν.] Perperam interpres Latinus noſter. Redde: *Quando igitur ejuſmodi depreſſiones non ſæpe fiant, et animi adverſus eas vindiciæ ac repulſiones, tamquam ex fuga, celeriter adſint, et mœrorem ægritudinemque facile diluant; tunc firmo quodam in loco progreſſionem eſſe, putandum eſt.* Κατασπασμὸς, *depreſſio, dejectio animi quaſi deorſum tracti:* de corporis humore eſt Sympoſ. III. p. 650. C: verbum κατασπάω frequens alibi. Ἐξαίρησις, *vindiciæ in libertatem;* ab ἐξαιρέο-

μαί τινα, quem in libertatem vindico: hinc ἐξαιρέσεως δίκη, apud Harpocrationem in voce: alias cum ε ſcribitur. Ἀνάκρουσις, *retractio, repulſio:* in verbo ἀνακρούειν nota poteſtas. Ἄλυς, *mœror:* Opp. Mor. p. 274. C. 603. E. Vit. 390. C. 590. A: de verbo ἀλύω dictum eſt p. 22. E. Ἀδημονία, *ægrimonia:* ſic De Recta Aud. Rat. p. 47. E. Numa 62. A. Jamblich. Vit. Pythag. §. 265: de verbo ἀδημονέω, ſupra p. 77. B.

78. A. διαφόρων] Xylander *diverſorum:* rectius *adverſariorum,* ut Amyotus. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 205. A. 757. B. 806. D. 873. A. Vit. 77. F. 338. A. 363. D. 607. A. 609. F. 508. B. 628. A. 746. E. 811. F. 824. C.

78. B. ἐξέσεισαν] Jun. Vulc. ἐξέστησαν. Moſc. 2. ἐξώσειαν, voluit ἐξέωσαν. Vulgatum a cæteris omnibus libris confirmatum, non eſt ſollicitandum. Plutarchus Sympoſ. VII. p. 713. A: εἴτι τῶν αὐστηρῶν καὶ πεφροντισμένων ὁ ἄκρατος οὐκ ἐξέσεισεν· *ſi quid triſtitiæ et curarum merum non ex animo excuſſit.* Antonio p. 922. A: τούτων μέντοι ταχὺ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα· *ab hoc animi propoſito eum mox excuſſit aura popularis.* Simpliciter de rebus corporeis ibidem 944. A. 952. E. Timoleonte 243. B.

78. B. εὐημεροῦντας] *Proſperum ſucceſſum habere: probari in agendo ac dicendo apud populum, vel regem, vel alios: gratia alicujus florere:* hoc fere ſenſu accipitur, varia tamen ratione pro varietate hominum, rerum, temporum. Satis eſt Plutarchi loca notaſſe. Opp. Mor. p. 25. D. 84. E. 92. A. 220. F. 473. B. 486. D. 513. D. 546. A. 630. E. 673. A. 696. E. 739. E. Vitar. p. 128. A. 188. E. 199. C. 210. B. 234. E. 334. E. 522. B. 546. D. 583. B. 681. E. 782. B. 848. A. 859. D. 873. C. 878. D. 901. B. 981. A. 994. A. 1002. B. 1025. D. 1041. A. 1043. E. Conferatur P. Victorius ad Ariſtot. Rhet. p. 258.

78. B. κατιόντας ὑπὸ πλήθους εἰς ἀγορὰν] *deſcendentes in forum ſub multitudine,* id eſt, magno cum comitatu, magna ſtipante caterva, amicorum, ſectatorum, apparitorum. Κατιέναι ita uſurpat Plutarchus: Quæſt. Rom. p. 276. C: ἀχίτωνες ἐπὶ τὰς ἐπαγγελίας κατῄεσαν· *ſine tunica ad petendos*

magiſtratus deſcendebant. An Seni Ger. Reſp. p. 794. C: κατιόντα μετὰ τιμῆς, *cum bonore in forum deſcendentem:* ib. 795. A. Vitarum p. 219. F. 369. D. 411. B. 423. D. 425. A. 644. D. 721. D. 769. A. 992. C. Ὑπό τινος, *comitatu quodam; præſente, comitante quodam.* Agide p. 802. A: φυλαττόμενος ὑπὸ τούτων κατέβαινεν εἰς τὸ ἀρχεῖον· *aluit ſatellites, quibus ſtipatus deſcendebat in curiam.* Cleomene 810. C: ὑπ' ἀγγέλων ὄχλῳ καὶ θυρωρῶν, *præſente nuntiorum et janitorum turba.* Alia ad hoc genus ſpectantia notavimus ad p. 41. C.

78. B. ἄτεγκτος] Diximus ad p. 44. A.

78. B. εἰλημμένος ἦν προσήκει λαβὴν ὑπὸ φιλοσοφίας.] Sic in Platonis Parmenide p. 56. C: ὅπω σοῦ ἀντείληπται φιλοσοφία, ὡς ἔτι ἀντιλήψεται, κατ' ἐμὴν δόξαν, ὅτε οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις· νῦν δὲ ἔτι πρὸς ἀνθρώπων ἀποβλέπεις δόξας, διὰ τὴν ἡλικίαν. Elegans pleonaſmus. Apophthegm. p. 186. D: Ἀλκιβιάδης ἔτι παῖς ὢν ἐλήφθη λαβὴν ἐν παλαίστρᾳ. Pericle p. 173. A: Περικλέους ἔοικεν ὁ λοιμὸς λαβέσθαι λαβὴν οὐχ ὀξεῖαν.

78. C. ἐπιγαυροῦσιν ἑαυτοὺς] Sympoſ. II. p. 644. D: τὸν μὲν πένητα καὶ ταπεινὸν ἐπιγαυροῖ· *pauperis et bumilis animum extollit.* Amatorio 760 F. ἐπιγαυρωθεὶς ὁ Κλεόμαχος. Othone 1074. E.

78. C. Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς] In Stobæo Serm. I. p. 2. et nonnullis editionibus Theognidis leguntur, 316. At Solonis nomine ponuntur a Plutarcho De Utilit. Ex Inim. Cap. p. 92. E. De Anim. Tranquill. p. 472. D. Solone 79. F. Baſilio M. Or. De Leg. Gr. T. I. p. 495. E. Dictionem, ἀρετῆς πλοῦτος, docte illuſtravit C. Ritterſhuſius ad Porphyrii Vit. Pythag. p. 43.

78. C. Καὶ Διογένης—διατριβαῖς] Dion Chryſ. Or. VI. init. Διογένης ὁ Σινωπεὺς, ὅτε ἔφυγεν ἐκ Σινώπης, ἀφικόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα, διῆγέ ποτε μὲν ἐν Κορίνθῳ, ποτὲ δὲ Ἀθήνησιν· ἔφη δὲ μιμεῖσθαι τοῦ Περσῶν βασιλέως τὴν δίαιταν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τῷ μὲν χειμῶνι ἐν Βαβυλῶνι καὶ Σούσοις, ἐνίοτε δ' ἐν Βάκτροις διῆγεν, ἐν τοῖς εὐδιεινοτάτοις τῆς Ἀσίας, τοῦ δὲ θέρους ἐν Ἐκβατάνοις τῆς Μηδικῆς, ὅπου ψυχρότατος ὁ ἀὴρ ἀεί ποτέ ἐστι, καὶ τῷ περὶ Βαβυλῶνα χειμῶνι τὸ θέρος ὅμοιον: tota ſimilitudinis enarratio apud ipſum legenda. At Metrocli tribuit ipſe Plutarchus

De Vitioſit. Anim. p. 499: —Μητροκλῆς, ὅς χειμῶνος ἐν τοῖς προβάτοις καθεύδων, καὶ θέρους ἐν τοῖς προπυλαίοις τῶν ἱερῶν, τὸν ἐν Βαβυλῶνι χειμάζοντα, καὶ περὶ Μηδικὴν θερίζοντα Περσῶν βασιλέα περὶ εὐδαιμονίας εἰς ἀγῶνα προυκαλεῖτο: quæ ſuo loco tractabimus. Eodem pertinet illud Baſilii M. Or. De Leg. Gr. T. I. p. 503. A: Ἐγὼ δὲ καὶ Διογένους ἄγαμαι τὴν πάντων ὁμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων ὑπεροψίαν· ὅς γε καὶ βασιλέως τοῦ μεγάλου ἑαυτὸν ἀπέφηνε πλουσιώτερον, τῷ ἐλαττόνων ἢ ἐκεῖνος κατὰ τὸν βίον δεῖσθαι. Mos regis Perſarum mutandæ habitationis ad tempeſtatum locorumque diverſitatem, ſubinde a Veteribus memoratur: v. c. Æliano Natur. Animal. X. 6. Et a Recentioribus inde proditus: v. c. B. Briſſonio de Reg. Perſ. Cap. LXIX. Ez. Spanhemio ad Juliani Or. I. p. 125.

78. D. Ἀγησίλαος] Simillimum illi Socratis dicto apud Platonem in Gorgia p. 290. F: de quo diximus ſupra ad p. 6. A. Hoc Ageſilao tribuitur a Plutarcho Apophthegm. Reg. et Duc. p. 190. F. Lacon. p. 213. C: Εἰθισμένων δὲ τῶν τὴν Ἀσίαν κατοικούντων τὸν Περσῶν βασιλέα μέγαν προσαγορεύειν, Τί δὲ ἐκεῖνος ἐμοῦ μείζων, εἰ μὴ δικαιότερος καὶ σωφρονέστερος; De Sui Laude p. 545. A. Vita Ageſilai p. 608. F.

78. D. Ἀριστοτέλης πρὸς Ἀντίπατρον] Plutarchus De Animi Tranq. p. 473. A. loco fere ſimili: Ἀριστοτέλης δὲ πρὸς Ἀντίπατρον γράφων, Οὐκ Ἀλεξάνδρῳ μόνον, ἔφη, προσήκει μέγα φρονεῖν, ὅτι κρατεῖ πολλῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐχ ἧττον οἷς ὑπάρχει περὶ θεῶν ἃ δεῖ δοξάζειν. De Sui Laude p. 545. A: οὕτω δὲ καὶ πρὸς ὁ Ἀριστοτέλης, Οὐ μόνον, ἔφη, τοῖς πολλῶν κρατοῦσιν ἐξεῖναι μέγα φρονεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς περὶ θεῶν δόξας ἀληθεῖς ἔχουσι: voluit, debuit certe, ſcribere, πρὸς Ἀντίπατρον, aut πρὸς Ἀντίπατρον περὶ Ἀλεξάνδρου. Hunc locum ſpectavit Julianus Imp. in Epiſtola ad Themiſtium p. 265. A: Ἀριστοτέλης δὲ πρότερον ἔοικεν ἐννοήσας εἰπεῖν, ὅτι μὴ μεῖον αὐτῷ προσήκει φρονεῖν ἐπὶ τῇ θεολογικῇ συγγραφῇ τοῦ καθελόντος τὴν Περσῶν δύναμιν. Hoc igitur quamquam in Epiſtola ad Antipatrum proditum, tamen, Juliani indicio, de ſcriptione Theologica dixit: de qua hunc locum accepit J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II. p. 191. Ariſtotelis Epiſtolas, in iiſque eas ad Antipatrum, memorat Diogenes Laertius V. 27.

78. D. Ζήνων—] Plutarchus De Sui Laude p. 545. F:

ὥστε καὶ ὁ Ζήνων πρὸς τὸ πλῆθος τῶν Θεοφράστου μαθητῶν, Ὁ ἐκείνου χορὸς, ἔφη, μείζων, οὑμὸς δὲ συμφωνότερος. Theophraſtum ad duo millia ſimul auditorum in ſchola habuiſſe prodit Diogenes Laertius V. 37.

78. E. ὑπεκχέῃς] *Senſim effundas, effluere ſinas.* Omiſſum in Stephani Theſauro, repoſuit ex hoc loco D. Scottus in Appendice: nec alibi deprehendi. Simplex ἐκχέω, *ſino effluere, facio ut quid effluat:* Plutarchus de Fortun. Rom. p. 324. B: οὗτος Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον, φθόνῳ καὶ ταῖς πολιτικαῖς δυσμενείαις μηδενὸς οἴκοθεν ἐπιῤῥέοντος, ὥσπερ χείμαῤῥον ἐξέχει καὶ κατηνάλωσε περὶ τὴν Ἰταλίαν· *hic genius Hannibalem, cum per invidiam et inimicitias civiles nihil ei auxilii domo afflueret, in Italia diffluere ſivit et conſumſit.* Sympoſ. III. p. 649. D: ὅταν οἱ μὲν μὴ ἐπιπέμπωσιν, οἱ δὲ μὴ διαφυλάττωσιν, ἀλλ' ὀλίγον ἄθρουν λαβόντες ἐκχέωσιν. Ariſtides T. I. p. 231: διὰ τριῶν τῶν ἡδίστων θεαμάτων ἐκχεῖ τὴν ψυχήν· *per tria jucundiſſima ſpectacula delinit animum:* id eſt, *diffundit, oblectat:* niſi aliquando codex aliquid afferat, κατέχει, vel θέλγει.

78. E. φιλοσοφεῖν,—τοὺς πρὸς δόξαν] Scilicet λόγους, *partes philoſophiæ eas, quæ plurimum ad opinionem apud vulgum, ad exiſtimationem, gloriolam, valeant:* φιλοσοφεῖν abeſt in Ald. Baſ. Xyl. A. E. Harl. Moſc. 1. 2. C. Venet. Hi duo poſtremi habent non niſi additum in margine. Diſerte adeſt in Jannot. et Pol. unde ſumſit Stephanus: certe poſtulatur a loci hujus ratione. Λόγος, *pars philoſophiæ*: ſupra notavimus p. 75. B. Δόξα, ut hic, in deteriorem partem ſubinde accipitur: Sympoſ. V. p. 564. C: ἐξελέγχοντα τῆς κρίσεως τὸ πρὸς δόξαν, οὐ πρὸς ἀλήθειαν. Themiſtocle p. 113. A: πρᾶος γὰρ ὢν φύσει καὶ καλοκαγαθικὸς τὸν τρόπον ὁ Ἀριστείδης, καὶ πολιτευόμενος οὐ πρὸς χάριν, οὐδὲ πρὸς δόξαν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βελτίστου μετὰ ἀσφαλείας καὶ δικαιοσύνης—. Nicia p. 525. C: τούτοις δ' ὅτι μὲν πολὺ τὸ πρὸς δόξαν καὶ φιλοτιμίαν πανηγυρικὴν καὶ ἀγοραῖόν ἐστιν, οὐκ ἄδηλον. Adv. Epicur. p. 1100. D: ἀλλὰ τὴν δόξαν, οὐ τὴν ἀλήθειαν σκοποῦμεν. Alia dudum notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 23: hujus Editionis p. 549. F. Nec nunc adeo notaſſem, ſi recte ab Interprete redditum vidiſſem.

78. E. καταίροντες] Vertunt *devolant*, quod eſt, ex ſuperiore in locum inferiorem volant: huic ſane loco non convenit. Et vero καταίρειν de *avibus* uſitatum, *quæ volatu ſe in locum conferunt ibique conſidunt*, ſive is ſit altus ſive humilis; quod *conſidere* non niſi *demittendo ſe* fieri poteſt, quod eſt καθῆσθαι. Plutarcho ſatis frequens: Opp. Mor. 41. F. 286. A. 340. C. 359. B. 371. E. 611. E. 967. C. Vit. 23. A. 122. A. 364. D. 680. A. 737. D.

78. E. ὥσπερ τὰ σκυλάκια, φησὶν ὁ Πλάτων] Rep. VII. p. 490. D: οἶμαι γάρ σε οὐ λεληθέναι, ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τοπρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί. Quem locum tractavimus ad Ser. Num. Vind. p. 11: hujus editionis p. 548. C.

78. E. ἐπὶ τὰς ἔριδας καὶ τὰς ἀπορίας καὶ τὰ σοφίσματα—] *contentiones, dubitationes, cavillationes*: eſt abutentium dialectica, cujus eſt adeo munus et locus contra illas captiones philoſophum inſtruere: quod fecit Ariſtoteles in libris περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων: et Plato ſæpius iſtos homines exagitavit, in primis dialogo Euthydemo, negotium iſtud nomine σοφίας ἐριστικῆς appellans: igitur ἔρις ab ipſa dialectica ſegregatur: v. c. Plutarch. Defect. Orac. p. 431. E. τὰ μὲν ζητεῖν, τὰ δὲ μανθάνειν, ἐρίδος ἐκποδὼν οὔσης καὶ φιλονεικίας ἁπάσης. Hoc veterum ſophiſtarum erat, a quorum diſciplina Socrates juvenes avocabat, ut ait idem Platon. Quæſt. p. 999. E. quippe οἰήματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας, καὶ λόγων ἐζήλουν σχολὴν καὶ διατριβὰς ἀπράκτους ἐν ἔρισι καὶ φιλοτιμίαις. Athenæus XIII. 611. A: Lacedæmonii οὐ προσίενται οὔτε ῥητορικὴν οὔτε φιλοσοφίαν διὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις ὑμῶν φιλοτιμίας, καὶ ἔριδας, καὶ τοὺς ἀκαίρους ἐλέγχους. Ariſtides T. II. p. 311: Ἰσοκράτης σοφιστὰς μὲν (προσείρηκε) τοὺς περὶ τὴν ἔριν, καὶ τοὺς ὡς ἂν αὐτοὶ φαῖεν διαλεκτικοὺς, φιλόσοφον δὲ αὐτὸν καὶ τοὺς ῥήτορας. Hinc ἐριστικοὶ, *ſophiſtæ*, Ariſtoteli Sophiſt. Elench. I. 1—3: indeque Clementi Alex. Strom. I. p. 289. dicti philoſophi Megarici ab Euclide profecti Diog. Laert. II. 106. Et priores et hi in ſophiſmatibus verſabantur hiſque tamquam inſtrumentis ſapientiæ utebantur loco ſyllogiſmi; eſt enim

σόφισμα, auctore Ariſtotele Topic. VIII. 4. συλλογισμὸς ἐριστικός. De Sophiſtarum ratione ἐριστικῆς et generibus σοφισμάτων, et alii monuerunt, et copioſe L. Creſollius in Theatro Sophiſt. II. 6.

78. E. τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδύντες, εὐθὺς ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν.] An vero priores modo memorati non item dialecticam ad ſophiſticam convertunt? Immo unum ejus attingunt locum, qui eſt de contentione, dubitatione, ſophiſmatibus. At hi *interius ſe induentes in dialecticam, ex ea quaſi pabulantur et ſubſidia capiunt factitandæ ſophiſticæ.* Factitare ſophiſticam, σοφιστεύειν, frequens verbum, non item nomen σοφιστεία, quod Pollux ut barbarum repudiat IV. 50: habet tamen Plutarchus De Stoic. Repugn. p. 1043. E. fortaſſe ex Chryſippo, qui τρεῖς ὑποθέμενος μάλιστα ἁρμόζοντας τῷ σοφῷ χρηματισμοὺς, τὸν ἀπὸ βασιλείας, καὶ τὸν ἀπὸ φίλων, καὶ τρίτον ἐπὶ τούτοις τὸν ἀπὸ σοφιστείας—εἰς μισθαρνίαν καταβάλλει (τὸν σοφὸν) καὶ σοφιστείαν. Diogenes Laert. II. 113. ſcriptura incerta. Et σοφιστεύει, et σοφιστείαν factitat, qui philoſophiam, rhetoricam, aliamve diſciplinam mercede docet. Ariſtoteles, ut philoſophus, ſophiſtis vanam ſapientiam tribuebat, nec eos niſi hac et mercede docendo definit Sophiſt. Elench. I. 2: ἐστὶ γὰρ ἡ σοφιστικὴ, φαινομένη σοφία, οὖσα δὲ μή· καὶ ὁ σοφιστὴς, χρηματιστὴς ἀπὸ φαινομένης σοφίας, οὔσης δὲ μή. Sed de Verbi uſu et vi alibi dicemus. In ἐπισιτίζονται, quod proprie eſt *pabulantur, cibos et commeatum auferunt*, ſuavis eſt metaphora ad diſciplinam, *copias ac ſubſidia petunt*: Sic De Sanit. Tuend. p. 125. E: ἐμπίμπλασθαι παρ' ἑτέρων τῶν πολυτελῶν καὶ ἀπολαύειν, καθάπερ ἐκ πολεμίας ἀφειδῶς ἐπισιτιζομένους. 127. E: ὥσπερ εἰς πολιορκίαν ἐπισιτιζόμενοι. Sympoſ. VII. p. 708. E: καθάπερ ἐκ πολεμίας ὁμοῦ πᾶσι τοῖς περὶ αὐτὸν ἐπισιτιζόμενος. De Cupidit. Divitiar. p. 525. C: Δημάδης—ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐπεσιτίζετο. Proprie dicitur in Lyſandro p. 438. A. Antonio p. 934. C. et apud alios.

78. F. ἔνιοι δὲ καὶ χρείας—τιθέμενοι] Ἔνιοι δὲ facit intelligentiam difficilem: ſi abſit, omnia faciliora erunt. Nam σοφιστεία cum aliis muneribus duo habet hic dicta munera: primum χρείας et ἱστορίας colligere, quas oratione ornet in progymnaſmatis uſum et exercitationem: quales habemus in

Progymnaſmatibus Hermogenis, Theonis, Libanii, Aphthonii, Priſciani: deinde, his componendis rhetoricam docere et quæſtum facere, μισθαρνεῖν, χρηματίζεσθαι, quod videtur ſignificare illa dictio παραριθμεῖν τοὺς λόγους. Anacharſidis quidem ſententia ſatis eſt perſpicua: ſed quomodo congruat cum illo παραριθμεῖν καὶ παραμετρεῖν τοὺς λόγους, non item apparet. Fortaſſe vera lectio eſt, τοὺς λόγους παραριθμοῦντες καὶ παραριθμούμενοι· *orationes ſuas temere annumerant audientibus, et ab bis viciſſim decipiuntur annumeranda mercede.* Hac notione eſt verbum in Stoicorum placitis apud Stobæum Eclog. Ethic. p. 183: μήτε πλεονάζεσθαι τὸν σοφὸν, οὔτε βουκολεῖσθαι, οὔτε διεταᾶσθαι, οὔτε παραριθμεῖν, οὔτε ὑφ' ἑτέρου παραριθμεῖσθαι· ταῦτα γὰρ πάντα τὴν ἀπάτην περιέχειν καὶ τοῖς κατὰ τὸν τόπον ψεύδεσι πρόσθεσιν. Heerenius in ſua editione p. 232. verbum nihili διεταᾶσθαι, pro quo ſcripti quidam libri dant διαιτᾶσθαι, mutavit in διαπατᾶσθαι: quod ſequens vox ἀπάτην repudiat: nec enim Scriptor non ineptus dicat, in verbo διαπατᾶσθαι contineri ἀπάτην, aut in nomine ἀπάτῃ ineſſe διαπατᾶσθαι, quod per ſe manifeſtum, hic locum non habet: malim certe δεκάζεσθαι, nec tamen ut pro indubitato in contextum recipi velim. Nec de præſente Plutarchi loco affirmem me verum vidiſſe. Codex C. habet ſcholion, quod apponendum cenſemus, ſi quis forte inde aliquid utilitatis capiat. Igitur Anacharſidis dicto ſuperſcriptum eſt: καὶ τοῦτο μικρὸν, ὡς δοκεῖ ἰασίτῃ· τὸ γὰρ πρὸς οὐδὲν μαρτυρῆσαι τῷ λόγῳ· quid hoc monitum, in primis vocula ἰασίτῃ, ſibi velit, alii viderint; ego non video: in margine adſcriptum eſt: πρὸς οὐδὲν ἄλλο φησὶ χρῆσθαι τοὺς Ἕλληνας τῷ νομίσματι· οἷον οὐ πρὸς εὐποιΐαν, οὐ πρὸς τὸ στρατιὰς ἐξοπλίζειν· οὐ πρὸς θεῶν τιμὴν, οὐ πρός τι τῶν συμφερόντων ἕτερον, ἀλλ' ἢ πρὸς μόνον τὸ ἀριθμεῖν καὶ καταλογίζεσθαι ὁπόσον ἄξιον νόμισμα. Cæterum ultima Plutarchi verba, ἄλλο δ' οὐδὲν εἰς ὄνησιν ἀπ' αὐτῶν τιθέμενοι, poſſint accipi per tmeſin, jungenda præpoſitione cum verbo, in ἀποτιθέμενοι, *nullam eorum partem in uſum reponentes:* ſenſu ſimili atque in Horatiano Ep. I. 1. 12: *Condo et compono, quæ mox depromere poſſim.* Item in illo Plutarchi Pyrrh. p. 400. A: Πύῤῥος —οὐδὲν εἰς ὃ δεῖ θέσθαι τῶν ὑπαρχόντων σώσας—· id eſt, σώσας

οὐδὲν τῶν ὑπαρχόντων εἰς τοῦτο εἰς ὃ δεῖ τὰ ὑπάρχοντα θέσθαι, qui rerum acquiſitarum nullam ſervaſſet ad eum uſum, ad quem eas reponere debemus. Sic *εἰς μνήμην τίθεσθαί τι, aliquid in memoria reponere.* Plato Leg. VII. p. 636. F: conſuetudinem notans eorum, qui juvenibus ſuadebant carmina poetarum ediſcere —*ὅλους ποιητὰς ἐκμανθάνοντας· οἱ δὲ ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες, καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες, ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν εἰς μνήμην τιθεμένους, εἰ μέλλει τις ἀγαθὸς ἡμῖν καὶ σοφὸς ἐκ πολυπειρίας καὶ πολυμαθίας ἔσεσθαι.* Certe in præſenti loco Plutarchi *ἀπ' αὐτῶν* retinendum, quamquam quidam libri diſſentiunt: *ἐπ' αὐτῶν* A. E. Moſc. 2. Harl. T: *αὐτῶν* vel *ἑαυτῶν* Vulc. *ἀφ' ἑαυτῶν* Collat. Muret. Jannot. Senſus eſt, *nullam aliam ex his rebus partem reponunt ad uſum et utilitatem.*

p. 79. A. *Ἀντιφάνους—γέροντας γενομένους*] Antiphanes quin ſignificetur mediæ ille poeta Comœdiæ, non eſt quod dubitemus: dictum quidem ipſum, et quis hoc ad Platonis auditores accommodaverit, non memini me alibi legere. Legendum *περὶ τῶν Πλάτωνος συνήθων*, nexus ſententiæ quodammodo ſuadet: quamquam, per temporum rationem, Platonis familiaris idem Antiphanem audire potuerit. Platonis ſimilis eſt ſententia Leg. II. p. 575. F: *φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαιοῦν, εὐτυχὲς ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο.* Epiſtola II. p. 707. F: *εἰσὶ γὰρ ἄνθρωποι ταῦτα ἀκηκοότες, καὶ πλείους, δυνατοὶ μὲν μαθεῖν, δυνατοὶ δὲ μνημονεῦσαι καὶ βασανίσαντες πάντη πάντως κρῖναι, γέροντες ἤδη καὶ οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκηκοότες· οἳ νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν τότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νῦν πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι, ἃ δὲ τότε πιστότατα, νῦν τοὐναντίον.*

79. A. *κατάστασιν ὑγιαινὴν ἡ κρίσις λαβοῦσα—συμφέρεσθαι*] Moſc. 2. et Vulc. *κρᾶσις*: hic etiam *ὑγιαινὴν* omittit. Vulgata præſtat. *Κρίσις, judicium, judicandi facultas*, ſæpe apud alios et Plutarchum, Opp. Mor. p. 1024. E. 1025. D. 1123. F. Vit. 888. D. 889. A. alibi: hujus eſt laus in *firmitate, τὸ ἀμετάπτωτον ἐν ταῖς κρίσεσι*, Adv. Stoic. p. 1061. E: hæc eſt *κατάστασις, certus ſtatus mentis*, Opp. Mor. 1147. A. 609. D. omnino *conſtitutio* et *ordo* rerum antea turbatarum Vit. 386. D. 740. B. 862. A. 865. E. et alibi. Ex

hoc ſtatu facultas judicandi incipit συμφέρεσθαι, *conſueſcere, contenta eſſe*, λόγοις δυναμένοις ἐμποιεῖν ἦθος καὶ μέγεθος, iis dictis ſcriptiſque quæ adferunt *morem et magnitudinem*, id eſt, *quæ ad mores formandos et animi magnitudinem valent*: de hac notione vocis ἦθος et alibi vidimus, et diximus ad Quæſt. Plat. I. p. 999. E. in Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 16—20. Verbi συμφέρεσθαι rationem nullam habuerunt Latinæ Verſiones: atqui ſæpe eſt Plutarcho, *uti aliqua re, contentum ea eſſe, tractare eam, verſari et degere cum ea, conſentire.* Opp. Mor. p. 461. B. E. 827. B. 960. E. 1089. B. F. 1115. B. Vit. 130. B. 369. F. 877. C. 925. D.

79. A. κατὰ τὸν Αἴσωπον] Fabula de Vulpe ægrotantem Leonem inviſente, quæ eſt CXXXVII. in editione J. Hudſoni repetita ab J. M. Heuſingero: proverbialem habet celebritatem, a multis vel breviter ſignificata, vel diſerte memorata, quorum mentiones notarunt D. Lambinus ad Horatii Ep. I. 1. 75. et J. Hudſonus l. c. qui nec hunc Plutarchi locum omiſit.

79. B. ὥσπερ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε—εἶδος—] *Ut enim Sophocles dicebat, ſe, quum Æſchyli faſtum, deinde apparatus curioſitatem confutaſſet, tertio jam loco mutare dictionem, id eſt, optimam et maxime cum moribus conjunctam partem.* Dictum per breviloquentiam pro —ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε τοῦ Αἰσχύλου διαπεπαιχὼς, πρῶτον μὲν τὸν ὄγκον, εἶτα τὸ π. Nec opus ita corrigere: πρῶτον μὲν item omittitur, ut δεύτερον δὲ, de quo monuit Abreſchius Animadv. in Æſchyl. p. 326. De tragœdiæ incrementis poſt Æſchylum a Sophocle factis, Ariſtoteles De Poetica Sect. X. ubi eximius vir Tyrwhittus videatur. Diogenes Laertius III. 56. Themiſtius Orat. XXVI. p. 316. D: uberius etiam Anonymus in Vita Sophoclis Scholiis præmiſſa, in qua complures ſunt eruditæ notationes ex antiquis Vitarum ac Didaſcaliarum ſcriptoribus ſumtæ, quam compilavit Suidas in v. Σοφοκλῆς. Plutarchus ſua ex perdito auctore habet. Quid ſit ὄγκος et κατασκευὴ in λέξει vidimus ad p. 16. C. et 30. D: nunc ſeorſim per ſe quodque ſpectantur. Ὄγκος alias in laude, hic in vitio ponitur: eſt quidem illa *gravitas, majeſtas,*

magnificentia. Ariſtot. Poetic. XXIV. Longino VIII. p. 40. XII. p. 80. XV. p. 92. XXXIX. p. 214. XL. p. 220. aliiſque: ſed ſæpe *vana* eadem et *inflata, tumida.* III. p. 18: κακοὶ δὲ ὄγκοι καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις. XXX. p. 160: ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῶν οὐ πάντη χρειώδης· ἐπεὶ τοῖς πραγματίοις περιτιθέναι μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταὐτὸν ἂν φαίνοιτο, ὡς εἴ τις τραγικὸν προσωπεῖον μέγα παιδὶ περιθείη νηπίῳ. At hoc loco univerſe ratio Æſchyli ad faſtum et pompam compoſita ſignificatur. Eſt in tragœdia non modo verborum, ſed et rerum, ὄγκος: Pſeudo-Plutarchus Vit. Homer. CCXIII: ἡ τραγῳδία τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ἐξ Ὁμήρε, εἰς ὄγκον πραγμάτων καὶ λόγων ἐπαρθεῖσα. Dionyſius Hal. in Dinarcho p. 115. A. Ὑπερίδου—τῆς κατασκευῆς τὸ μὴ τραγικὸν μηδὲ ὀγκῶδες—. Plutarchus Demetr. p. 909. A: de Alexandri ſucceſſoribus, ὡς ἐπὶ σκηνῆς τὸ βάρος ὑποκρίνοιντο ᾗ τὸν ὄγκον τοῦ ἀνδρός. Omnino *ſuperbiam, magnificentiam et oſtentationem perſonæ, quam quis gerit,* ſignificat. Vit. p. 102. B. 110. B. 132. E. 297. A. 353. A. 443. B. 482. A. 526. B, C. 533. B. 585. B. 586. B. 787. B. 797. A. 896. E. Sane hujuſmodi erat in Æſchyli tragica ratione, quod reprehenſoribus anſam præbere poſſet: nec Ariſtophanes in Ranis diſſimulavit. Κατασκευὴ item de rebus accipiendum, vel de diſtributione et formatione fabulæ et argumenti: vel de *externo apparatu ſcenæ et perſonarum,* omnino *de illa parte, quæ ſub oculos cadit*: idque malim: ſiquidem in diſtributione fabulæ nil κατάτεχνον, *valde et nimis artificioſum,* tribui poteſt Æſchylo: ſic κατασκευὴ, *ædificiorum,* Opp. Mor. p. 409. A. 785. F. Vit. 191. D. 211. E. 305. E. 333. E. 518. A. D. 606. C. *Inſtrumenta, machinæ,* Opp. Mor. 718. E. *Confectio operis,* Vit. 158. E. 705. A. 983. D. *Apparatus,* Vit. 576. D. F. 616. E. *Urbis ornatus,* Vit. 508. F. Ariſtides T. I. 117. 148. 187. 189. 232. 474. 475. 540. 563. 568. *Veſtitus,* Vit. 412. E. Ariſtides T. II. p. 100. Τὸ πικρὸν τῆς κατασκευῆς non capio: caperem δριμὺ, *argutum*: nunc malim ψυχρὸν, περιττὸν, περίεργον, vel πανηγυρικὸν, quod proxima comparatio commendare videtur. Κατάτεχνον omnes habent libri, ut mox κατατέχνων: nec mutandi adeſt cauſſa,

licet parum ſit exemplorum, nec mihi alibi lectum: κατατεχνικῶς legitur in Pericle p. 152. F: recte repudiatur ab H. Stephano ad eum locum et in Theſ. L. Gr. T. III. p. 1434. A: et abeſt totum in codice Moſcuenſi ϰ̀ κατατεχνικῶς, at in codice Pariſienſi legitur ϰ̀ τεχνικῶς. Hæc pars nimium curata reprehenſionem habere poterat; ſiquidem, judice Ariſtotele Poetic. VI. ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγικὸν μὲν, ἀτεχνώτατον δὲ, καὶ ἥκιστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς. Ex his tribus λέξις eſt ἠθικώτατον, plurimam habet cum moribus conjunctionem: *oratio, verborum delectus et compoſitio:* quam definit Ariſtoteles l. c. τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν.

79. B. πανηγυρικῶν] Expoſuimus ad p. 6. A.

79. C. σάρκινον] Per metaphoram de aliis corporibus, rariſſimum eſt de rebus moralibus, idque in bonam partem: nam animo fere opponitur, Sympoſ. VIII. p. 745. F: Adv. Colot. p. 1122. D: Plato Leg. XI. p. 673. B. ut alias σάρξ. Hic notat diſcendarum rerum materiam quaſi teneram et fructuoſam, nutrimentum augendo animo aptum. Sic de medicamento p. 54. E. τὸ σαρκοῦν τῆς δυνάμεως. 130. A. ἰσχὺν σαρκοῦσαν. Conferatur H. Steph. Theſ. L. Gr. T. III. p. 743.

79. C. Σιμωνίδης] Notavimus ad p. 41. F.

79. D. Πλάτωνι ϰ̀ Ξενοφῶντι—χνοῦν] De argumento præclara exſtat Senecæ Epiſt. CVIII. unde quædam appoſuimus ad p. 30. C. Ἀποδρέπεσθαι, *decerpere*, ut ſimplex δρέπεσθαι, quod notavimus ad p. 43. C: δρόσος, *ros*, ſuaviter, ſiquidem *cicadæ rore paſcuntur:* χνοῦς, *lanugo*, quæ in pomis, juventute hominum animaliumque quorumdam apparet, eleganter transfertur ad orationis integritatem ac teneritatem. Sic Dionyſius Halic. aliquoties: De Compoſit. Cap. XXV. p. 30. De Demoſth. Vi Cap. LI. p. 194. comparans oratores pictoribus πίλα ϰ̀ χνοῦς exprimentibus. Ep. ad Pompei. Cap. II. p. 127: de Platonis dictione, ὅ, τε πῖνος αὐτῇ καὶ χνοῦς τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, χλοερόν τέ τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεστὸν ὥρας ἀναδίδωσι, item De Demoſth. Vi Cap. V. p. 166. Ibid. XXXVIII. p. 186: —ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἄβιαστος. Jamblichus Vit. Pythag. §. 157: ὑπομνήματα

—ἀρχαιοτρόπȣ δὲ ϗ παλαιοῦ πίνȣ ὥσπερ τινὸς ἀχειράπῖȣ χνοῦ προσπνέοντα, ut veriſſime reſtituit Kuſterus.

79. D. περὶ Αἰσχύλȣ—βοῶσι] Animadvertimus ad p. 29. F. ubi idem refertur. Fuit quum ὁμοίων in ὁμοίως vel ὅμοια mutatum vellem: nunc nil muto. Pro λέγȣσι dant λέγεται Pol. Jannot. Schott. Anon. T. V. B. Reliquam partem habet Stobæus Serm. XXIX. p. 206. ſine nomine auctoris, certe ex Plutarcho, ſive ex hoc, ſive deperdito loco: ſi ex hoc, non ſine varietate: Αἰσχύλος ἐν Ἰσθμῷ ἀγῶνα ὁρῶν πυκτὸν (Geſnerus annotat πύκτην), καὶ ἐπὶ τῇ πληγῇ τοῦ θεάτρȣ ἐκβοήσαντος, πρὸς Ἴωνα ἔφη· ὁρᾷς οἷόν ἐςιν ἡ ἄσκησις· ὁ πεπληγὼς σιωπᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσιν. In verbo νύξας ſubaudiendum τῷ ἀγκῶνι: ut Odyſſ. Ξ. 485. Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, Ἀγκῶνι νύξας. Ariſtænet. Epiſt. I. 19. 27. quam dictionem attigit Abreſchius Lect. Ariſtæn. p. 128: item Th. Gatakerus ad M. Antonin. XII. 5. p. 351. cum ipſo Æſchyli dicto. Ion Chius, unus e claſſicis tragicis, ſubinde et aliis et Plutarcho memoratus, ex recentioribus nactus eſt in primis magnum Bentleium, qui ejus res enarraret in Epiſtola ad Millium p. 50. ſeq. hunc ipſum Plutarchi locum apponens. Πεπληγὼς, *percuſſus*, paſſiva notione eſt in Lucullo p. 513. A: οὐκ ἐκίνει πεπληγότας πολλάκις, *non movebat victos ſæpe*. Nicia p. 529. F: τοῦ Νικίȣ μηδὲν ἔχοντος εἰπεῖν, ἀλλ' ἄχει ϗ θαύματι πεπληγότος. Quod pro ἑτέρου in uno eſt Vulc. τοῦ ἑτέρȣ, non repudiem.

79. E. Βρασίδας] Idem refertur in Apophth. p. 190. B. et Apophthegm. Lacon. p. 219. C: et ſimilis argumenti aliud p. 208. E. Fortaſſe quis requirat οὕτω ante μικρὸν, ut duobus illis locis exſtat. Raro quidem ſed tamen aliquando omittitur: v. c. De Sera Num. Vind. p. 564. E: οὔτε μέγας οὔτε μικρὸς γέγονεν ὥςε ἢ λαθὼν διαφεύγειν ἢ βιασάμενος, *nemo ita vel parvus vel magnus fuit, qui vel clam vel vi effugeret*. Julianus Imp. Or. I. p. 41. VII. 205. A: quod expoſuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 63. Quibus addatur L. Bos Ellipſ. Gr. p. 563.

79. E. Διογένης] Seneca Epiſt. XC. p. 315: *Quomodo, oro te, convenit, ut Diogenem mireris et Dædalum? Uter ex his ſapiens tibi videtur? qui ſerram commentus eſt? an ille,*

qui cum vidiſſet puerum cava manu bibentem aquam, fregit protinus exemtum e perula calicem, hac objurgatione ſui, Quamdiu homo ſtultus ſupervacuas ſarcinulas habui? Diogenes Laertius VI. 37: θεασάμενός ποτε παιδίον ταῖς χερσὶ πίνον, ἐξέῤῥιψε τῆς πήρας τὴν κοτύλην, εἰπὼν, Παιδίον με νενίκηκεν εὐτελείᾳ.

79. E. τετάσθαι τὴν ἄσκησιν] Pro τῇ ἀσκήσει· *intentum eſſe exercitatione, tenſum, non remiſſum.* Epicteto frequens in hoc argumento Diſſ. IV. 12. p. 672: δεῖ—τετάσθαι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν, μηδὲν τῶν ἔξω διώκειν—. Ib. p. 673: πρὸς τὸ μὴ ἁμαρτάνειν τετάσθαι διηνεκῶς. III. 24. p. 514: ὅλος τέταμαι πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὰς ἐκείνου ἐντολὰς, καὶ τὰ προστάγματα. Enchirid. VII: τετάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, μή ποι γε (leg. μή τι σε) ὁ κυβερνήτης καλέσῃ. Idem alibi. Plutarchus Bruto p. 1000. D: τεταμένος τῇ φροντίδι πρὸς τὸ μέλλον. Dion Chryſ. Or. IV. p. 67. D: eleganti comparatione, *Diogenes videns Alexandrum*, ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας κακίστῃ ψυχῇ ὅλον τεταμένον καὶ φερόμενον, ὥσπερ αἱ γέρανοι ὅποι ἂν ὁρμήσωσιν ἀποτείνασαι ἑαυτὰς, πέτονται· legam ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας κακῶς τῇ ψυχῇ ὅλον κ. τ. λ. Julianus Ep. LVII. p. 442. D: ὁ παρ' ἡμῖν ἔρως ἐπί σοι τέταται. Celſus apud Orig. VIII. p. 789. B. Quædam ad hunc uſum ſpectantia notarunt Dorvillius ad Chariton. p. 643. et Abreſchius Auctario Dilucid. Thucyd. p. 360.

79. F. ὡς Θουκυδίδης ἔλεγε—] I. 18: εὖ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια καὶ ἐμπειρότεροι ἐγένοντο μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιούμενοι. Idem dictum citavit Plutarchus in Demoſthene p. 848. C: imitatus eſt Dionyſius Halic. Autiq. Rom. I. p. 20: ut monuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 6.

79. F. δόγματα ποιοῦντες] *Dicta* debent fieri *Decreta*, id eſt, quæ firma ſcientia et aſſenſione in animo defixa teneamus, et ut vitæ legem ſequamur, ita ex *præceptis* fiunt *dogmata*, id eſt, *Decreta*: quo de argumento tradit Seneca Epiſt. XCV. p. 372. Epictetus apud Stob. Serm. XXIX. p. 206: Εἰδέναι χρὴ ὅτι οὐ ῥᾴδιον δόγμα παραγενέσθαι ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ αὐτὰ λέγῃ τις, καὶ ἀκούῃ, καὶ ἅμα χρῷτο πρὸς τὸν βίον. Retulit in Epicteti Fragmentis Uptonus

p. 766. recte hunc quidem locum, perperam proximos tres, qui ſunt Plutarchi.

p. 80. A. μίγματα] Sic codices plerique, et editi omnes: et eſt medicorum: igitur non commutandum cum σμήγματα, quod dant Collat. Muret. Anon. Mez. T. V. B.

80. A. Ὁμηρικῆς ὄρνιθος] Iliad. I. 323. Memorat Plutarchus etiam De Amore Prolis p. 494. D: et nos attigimus ad p. 48. A. Ad Longinum ſcholas habentem accommodavit Johannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem De Ideis, cujus excerpta ex codice Falconeti fecit Ruhnkenius: ὁ μὲν γὰρ Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἀσχολεύμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις οὐκ ἔχων καιρὸν, τὸ τῆς Ὁμήρου πέπονθεν ὄρνιθος, λιμώττουσα τοὺς νεοττοὺς τρέφειν.

80. B. μὲν δὴ χρηστικῶς] Unus Vulc. omittit δή: Meziriacus corrigit διαχρηστικῶς, quæ eſt vox ſine exemplo: μὲν δὴ hoc loco ponitur pro ſimplici μὲν, uſu mihi nondum quod quidem ſciam obſervato: nam alibi uſurpatur, ſequente δὲ, in exordio vel exitu argumentationis ex antecedentibus ductæ: qualia ſunt exempla apud Hoogeveenium Doctrin. Particul. p. 676. ſeq. In χρηστικῶς ſingularis eſt vis, nec vulgo ſatis animadverſa: *cum ſcientia utendi et ad noſtrum ipſi ingenii fructum:* duæ hoc loco ſimul cernuntur hæ notiones, quæ alias ſingillatim in illo vocabulo exſtant. Eſt enim χρηστικὸς primum is, *qui ſcientiam et facultatem utendi habet:* Ariſtoteles Œcon. I. 6: κοσμητικὸν τῶν ὑπαρχόντων καὶ χρηστικόν. Epictetus Diſſert. II. 23. p. 330: τὸ προκείμενον ἦν σοι, κατασκευάσαι σαυτὸν χρηστικὸν ταῖς προσπιπτούσαις φαντασίαις κατὰ φύσιν. Plutarchus Cat. Maj. p. 336. C: τὴν δὲ τοῦ σώματος ἕξιν—πάνυ χρηστικὴν εἶναι· *corporis habitum—magnopere ad uſum valuiſſe.* Opp. Mor. 884. E. Clemens Alex. Strom. I. p. 351. A. Hinc altera notio *de rebus, quæ utenti bene conducunt:* veluti apud Plutarchum Opp. Mor. p. 32. E: τὸ λειότατον μέλι καὶ χρηστικώτατον. 910. E: χρηστικὸν οἶνον. Alia H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 601.

80. B. μηδὲ φιλοτιμίας—διδάξαι] μηδ' ἐκ φιλοτιμίας dant A. E. Moſc. 2. et Moſc. 1. a correctore, Venet. Flor. Harl.

Colleg. Nov. Pol. Schott. Jannot. Anon. T. V. B: porro poſt διδάξαι addunt θέλοντες vel βουλόμενοι Pol. Jannot. Vulc. Mez. nec niſi, ut videtur, e correctione quorumdam hominum conſtructionis rationem non animadvertentium; quippe ἀκοῦσαί τι καὶ διδάξαι eſt *ad audiendum et docendum:* nec opus eſt ex antecedentibus ἕνεκα ſubaudire, quod requirit ut addatur τοῦ: ſed ſolus per ſe Infinitivus obtinet vim Gerundii. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 48. C: εἴ τις ἥκων λόγου μεταλαβεῖν πρὸς ἄλλου· *ſi quis venit ad diſcendum ab alio:* ita intelligendus p. 87. D. εὐλαβούμενον ζῆν· *ad vivendum cum cautione.* Plato Leg. III. p. 585. F: λέγωμεν —σπάνια ϗ ταῦτα νέμουσιν εἶναι κατ' ἀρχάς· *dicamus—et hæc rara fuiſſe ad vivendum iis, qui ab initio paſcerent.* Plura de uſu opportuna huic loco cognoſcantur ex Abreſchii Dilucid. Thucyd. p. 53. Nam minus huc pertinent quæ tradiderunt Vigerius et Hoogeveenius De Idiotiſm. p. 210. Similia ex LXX. collegit doctiſſimus Sturzius Diſſ. de Dialect. Alex. p. 48.

80. B. τοὺς λόγους ὥσπερ ἱμάντας ἢ σφαίρας ἐπιδούμενοι] *orationes tamquam cæſtus aut pilas nobis circumligantes:* videtur legendum περιδούμενοι. Comparatio ducta a πυγμῇ, *pugilatu,* in quo pugnus erat armatus vel *cæſtu,* ad certamen et vehementius feriendum, vel *pila* circumdatus ad exercitium, et lenius feriendum. Cæſtus, ἱμάντες, ſatis noti: Plato in Protagora p. 206. D. de Lacedæmoniis —ἐξηπατήκασι τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι λακωνίζοντας· καὶ οἱ μὲν ὦτά τε κατάγνυνται μιμούμενοι αὐτοὺς, καὶ ἱμάντας περιελίττονται, ϗ φιλογυμναςοῦσι, ϗ βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσιν· quod perperam ſic accepit Meurſius Miſcell. Lacon. I. 17. quaſi *aures loris circumvolviſſent:* quod accipiendum erat *de manibus, quibus lora, ſeu cæſtus, circumligantur;* de quo ſatis eſt legiſſe H. Mercurialem De Arte Gymn. II. 9. Sic Diog. Laert. VI. 42. Zenobius VI. 44. Nec pilæ uſus ſatis animadverſus eſt ab interpretibus cum aliis, tum Plutarcheis hoc loco, niſi forte Xylandro. Plato Leg. VIII. p. 643. C: ἢ πύκται γε ὄντες παμπόλλας ἂν ἡμέρας ἔμπροσθεν τοῦ ἀγῶνος ἐμανθάνομέν τε ἂν μάχεσθαι καὶ διεπονούμεθα, μιμούμενοι πάντα ἐκεῖνα ὁπόσοις ἐμέλλομεν εἰς τότε χρήσεσθαι περὶ τῆς νίκης διαμα-

χήμενοι; καὶ ὡς ἐγγύτατα τοῦ ὁμοίου ἰόντες ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιεδέμεθα, ὅπως αἱ πληγαί τε καὶ αἱ διὰ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διεμελετῶντο εἰς τὸ δυνατὸν ἱκανῶς; idem negotium paulo poſt dicitur σφαιρομαχεῖν, de quo Pollux III. 150. ubi Jungermannus Platonis locum adfert. Reſtituenda dictio Luciano Gymnaſ. T. II. p. 918. —μέμνησο, ἢν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους: legendum σφαίρας περιδούμενοι ἐν τῷ θ. σ. π. ἀ. Eamdem palæſtræ partem ſignificare videtur Philo Jud. De Somniis p. 585. B: χειροδοτεῖ τρόπον ἀλείπτου, καὶ πρὸς τὰ γυμνάσια καλεῖ: ubi loco ſingularis illius verbi aliud ſingulare ſed ſententiæ congruens legendum videtur χειροδετεῖ, *manus ligat*, ſcilicet *pilis*. Si in Senecæ Epiſtola LXXX. initio vera eſt lectio: *Hodierno die non tantum meo mibi beneficio vaco, ſed ſpectaculi, quod omnes moleſtos ad ſphæromachiam avocavit:* vix dubium ſit quin hoc ludicrum ſignificetur. Hæc σφαῖρα ſæpe pro vulgari *pila*, qùa jacienda luſus fit, accepta, etiam ab iis, qui eam recte ad luctam referrent, tamen in eo perperam intellecta eſt, quod eam facerent pilam plumbeam loro bubulo inſutam, qua armatus pugil certaret: veluti principes Lexicographorum Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1161. et Facciolatus voce *Sphæromachia*. Præter σφαῖραν aliud fuit pugilum ad ictum leniorem inſtrumentum ἡ μειλίχη, antiquitus, ante cæſtum, uſitatum: ut ex Pauſania VIII. 40. p. 682. colligitur. Quædam de hoc argumento tradidit P. Faber Agoniſtico I. 6. p. 33. et 9. p. 56. Comparatio diſputationis cum pugilatu alibi quoque occurrit: veluti in dicto Democriti apud Plutarchum Symp. I. p. 614. E. ἐριδαντέων καὶ ἱμαντελικτέων λόγους, quod illic explicabimus: et aliis locis, quos notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 548. B. prioris editionis p. 5.

80. C. Ἐγὼ μὲν, εἶπεν, ὁ ἐλεγχθεὶς ἄπειμι σου—] Correximus vulgatam iſtam interpunctionem Ἐγὼ μὲν (εἶπεν ὁ ἐλεγχθεὶς) ἄπειμι σου—. Simile ſuum quoddam negotium narrat, ſed ſine acumine, Iſocrates Panathen. p. 482: ὁ μὲν γὰρ ἀπῄει φρονιμώτερος γεγενημένος καὶ συνεσταλμένην ἔχων τὴν διά-

νοιαν, ὥσπερ χρὴ τοὺς εὖ φρονοῦντας, ἢ πεπονθὼς τὸ γεγραμμένον ἐν Δελφοῖς, ἑαυτόν τ' ἐγνωκώς—ἐγὼ δ' ὑπελειπόμην ἐπιτυχὼς μὲν ἴσως διαλεγόμενος, ἀνοητότερος δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο γεγενημένος καὶ φρονῶν μεῖζον ἢ προσήκει τοὺς τηλικούτους—. Admonitio Socraticam rationem prodit: eſt enim ὁ ἔλεγχος κάθαρσις ψυχῆς, ἢ κακίας ἀφαίρεσις, ut ait Plato Sophiſt. p. 153: idem in Gorgia Socratem dicentem facit p. 285. E: ἐγὼ δὲ τίνων εἰμί; τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων, εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγοιμι· ἡδέως δ' ἂν ἐλεγξάντων· μεῖζον γὰρ αὐτὸ ἀγαθὸν ἡγοῦμαι, ὅσῳπερ μεῖζον ἀγαθόν ἐστιν αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου, ἢ ἄλλον ἀπαλλάξαι. Pertinet huc Plutarchi diſputatio in Quæſt. Plat. I. p. 999. E, F. et perſona ſcenica Ἔλεγχος Menandri memorata Luciano in Pſeudologiſta T. III. p. 165. item ſine Menandri mentione in Piſcatore T. I. p. 588.

80. C. περὶ Δημοσθένους λέγουσι καὶ Ἀλκιβιάδου—ἐξέπιπτεν.] Eumdem locum poſuit in Reip. Præcept. p. 804. A: διὸ ἢ Δημοσθένης ἠλαττοῦτο τῶν πολλῶν, ὥς φασι, παρὰ τὸν καιρὸν ἀναδυόμενος καὶ κατοκνῶν. Ἀλκιβιάδην δὲ ὁ Θεόφραστος ἱστορεῖ μὴ μόνον ἃ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ. βουλόμενον, πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις, ἐνίσχεσθαι ἢ διαπίπτειν. De Demoſthene hoc loco deſidero apodoſin poſt verbum ἐξέπιπτεν. Æſchines De Falſ. Leg. p. 251. C. eum dicentem ad Philippum obmutuiſſe tradit —ἐξαίφνης ἐσίγησε ἢ διηπορήθη, τελευτῶν δὲ ἐκπίπτει ἐκ τοῦ λόγου: ubi J. Taylorus hunc ipſum Plutarchi locum citavit p. 32. et nos p. 6. D. De Alcibiade eadem produntur a Plutarcho in illius Vita p. 196. A. ubi quod dicitur εὑρεῖν μὲν ἦν τὰ δέοντα ἢ νοῆσαι πάντων ἱκανώτατος, et hoc loco τῷ νοῆσαι πράγματα δεινότατος ὤν, omittitur τῷ in A. E. Venet. T. V. qua de ratione Articuli monuimus ad p. 15. B. Ἐκπίπτειν frequenter notat *explodi, exſibilari:* hoc loco ſimpliciter *excidere a dicendi propoſito, perturbari in dicendo, conticeſcere:* ut in Æſchinis loco laudato, ἐκπίπτειν ἐκ τοῦ λόγου. Sed de hoc Verbo alibi dicetur.

80. D. Ὅμηρος δὲ τὸν πρῶτον οὐ διηνέχθη τῶν στίχων ἄμετρον ἐξενεγκών·] —*non diffitebatur, non negabat, ſe primum verſum non ad modorum legem exactum edidiſſe.* Unde acceptum referat Plutarchus, haud facile dicam: nec an pri-

mum Iliadis verſum ſpectet, quod putavit J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 364. et S. Clarkius, definiam. Διαφέρεσθαι, *diſſentire, repugnare, diffiteri* opponitur τῷ συμφέρεσθαι, *conſentire, concedere alicujus ſententiæ*. Opp. Mor. p. 946. F. 60. E. 67. F. 139. E. 223. A. 233. E. 760. C. 1016. E. 1022. F. 1029. E. 1077. C. 1113. C. 1115. C. Vit. p. 94. F. 514. D. 629. F. Porphyr. De Abſtin. I. 38. Ἐκφέρειν, *edere ſcriptum*, notavimus p. 10. C.

80. E. ἀληθινὸς ἔρως παιδὸς ἢ γυναικὸς—μηδὲν δεόμενον] Eadem ſententia, fortaſſe a communi fonte ducta, uſus eſt Ariſtides Or. Plat. I. p. 108: Ἀλλ' ὥσπερ ὁ φίλοινος οὐχ ἡγεῖται ζημίαν, εἰ μηδεὶς αὐτῷ πίνοντι συνείσεται· ἢ ὁ παιδεραστὴς καὶ ὁ φιλογύνης οὐ πρὸς τὴν ἑτέρων μαρτυρίαν τὴν ἐπιθυμίαν μετέρχονται, ἀλλὰ στέργουσιν ἂν ἔχωσιν οἷς χαίρουσι· οὕτω δὲ (leg. δὴ) καὶ ἐγὼ λόγοις συνὼν, καὶ τούτοις ἀνθ' ἑτέρων (leg. ἡδονῶν) χρώμενος, τέρπομαι τὴν πρέπουσαν ἴσως μᾶλλον ἐλευθέρῳ τέρψιν (τε ἢ ἡδονὴν omittatur cum codd.) ὥστε μηδ' ἂν τῶν γειτόνων μοι συνειδῇ μηδεὶς, οὐ τίθεμαι βλάβος. De tacita virtutis conſcientia, et hoc Plutarchi, et aliorum egregia præcepta appoſuit Th. Gatakerus ad M. Antonin. IX. 29. p. 278.

80. E. Θέασαι, Διονύσια, πέπαυμαι τετυφωμένος.] Poetæ incerti verſus: ſed ultimum vocabulum ipſius Plutarchi eſſe videtur: quod ſuſpicans et Meziriacus, πέπαυμαι volebat corrigendo mutari in ὅσα πέπαμαι, *Vide, O Dionyſia, quantas res poſſideam*. Sed de hoc ſtatuere non poſſumus, niſi eodem dicto vel apud auctorem ſuum vel alibi reperto. In uno libro Moſc. 2. eſt varietas θεάσασθαι pro θέασαι.

80. E. δῆλός ἐστιν ἔξω βλέπων ἔτι—] *Oſtendit ſe adbuc foras reſpicere: adbuc a rebus externis ſuſpenſum teneri: non virtutis conſcientia contentum externos laudatores et gloriolam requirere*. Plutarchus de Virt. et Vit. p. 100. F: μεθ' ἡμέραν μὲν γὰρ ἔξω βλέπουσα καὶ συσχηματιζομένη ἡ κακία πρὸς ἑτέρους δυσωπεῖται ἢ περικαλύπτει τὰ πάθη—. De Tranq. Anim. p. 470. A: ἔξω βλέποντες ἀεὶ καὶ θαυμάζοντες ἀλλοτρίας δόξας ἢ τύχας. Sympoſ. VIII. p. 719. F: ὅπως δὲ, εἶπον, ἑαυτῶν μὴ καταφρονῆτε, μηδ' ἔξω βλέπητε παντάπασιν—. Reip. Ger. Præc. p. 798. D: ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες ἢ ταραττόμενοι. Arato p. 1033. E: ταῖς ἐλπίσιν ἔξω βλέπων, ἢ τὸν Αἰγύπτιον ἐθαύμαζε

πλοῦτον. Demoſthenes Or. pro Corona fin. p. 358. B: οἱ δυσσεβεῖς οὗτοι, οἳ τὴν μὲν πόλιν διασύρουσιν—ἔξω δὲ βλέπουσι. καὶ ἐν οἷς ἀτυχησάντων τῶν Ἑλλήνων εὐτύχησεν ἕτερος, ταῦτ' ἐπαινοῦσι. Muſonius ap. Stob. Serm. LXVIII. p. 425. *de conjugibus:* ὅπου δ' ἑκάτερος σκοπεῖ τὸ ἑαυτοῦ μόνον—καὶ οἰκίαν μὲν οἰκεῖ τὴν αὐτὴν, τῇ δὲ γνώμῃ βλέπει ἔξω—ἐνταῦθ' ἀνάγκη φθείρεσθαι μὲν τὴν κοινωνίαν—. Epictetus Diſſert. III. 2. p. 361: τὴν προαίρεσιν τὴν σαυτοῦ ἐν οὐδενὶ τίθεσαι, ἔξω δὲ βλέπεις εἰς τὰ ἀπροαίρετα· *tuum ipſe propoſitum ſpernis et foras ſpectas eas res, quæ propoſito tuo non ſubjectæ ſunt:* idem ſubinde ἔξω νεύειν, et ſimilia, notata Uptono in Indice voc. Ἔξω. Ariſtocles ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 769. C: αἰσθανόμενοι μὲν καὶ φαντασιούμενοι πρὸς τὰ ἔξω βλέπομεν, ἡδόμενοι δὲ καὶ ἀλγοῦντες ἐπιστρέφομεν ἐπὶ μόνους ἑαυτούς. Porphyrius De Abſtin. II. 50: οἷς μέντοι ὁ βίος ἔξω κυλίεται. Pertinet ad eamdem ſententiam proverbium, Βοῦς ἀλλότριος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει, apud Zenobium II. 81.

p. 81. A. διψήσαντα νύκτωρ καὶ μὴ πιόντα.] Exemplum celebre in eodem præcepto poſuit Epictetus Diſſert. III. 12. fin. —ὅσα τῷ σώματι προσάγεται ὑπὸ τῶν γυμναζόντων αὐτὸ, ἂν μὲν ὡδέ που ῥέπῃ πρὸς ὄρεξιν καὶ ἔκκλισιν, εἴη ἂν καὶ αὐτὰ ἀσκητικά· ἂν δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, ἔξω νενευκότος ἐστὶ, καὶ ἄλλο τι θηρωμένου καὶ θεατὰς ζητοῦντος τοὺς ἐρῶντας (leg. ἐροῦντας;), Ὡς μεγάλου ἀνθρώπου (leg. Ὦ μ. ἀ.). Διὰ τοῦτο καλῶς ὁ Ἀπολλώνιος ἔλεγεν, Ὅτι, ὅταν θέλῃς, σαυτῷ ἀσκῆσαι, διψῶν ποτε καύματος, ἐφέλκυσον βρόγχον ψυχροῦ, καὶ ἔκπτυσον, καὶ μηδενὶ εἴπῃς: ubi ſimilia alia contulerunt Schegkius et Uptonus, hic quidem Apollonium intelligens Tyaneum illum: quod non definio. Th. Gatakerus hoc præceptum tractans comparavit duos hos Epicteti et Plutarchi locos ad M. Antonin. I. 7. p. 6.

81. A. ὡς ὁ Ἀγησίλαος] Notavimus ad p. 31. C.

81. A. Οὗτος γὰρ αὐτὸς εὐδοκιμῶν—θεατής,] Ita editi: nec tamen reticenda eſt hoc loco varietas ſcriptorum librorum C. E. Moſc. 1. 2. Venet. Flor. Harl. Colleg. Nov. Jannot. Collat. Muret. Exempl. Turneb. Τοῦτον γὰρ αὐτὸν εὐδοκιμοῦντα παρ' ἑαυτῷ μὴ καταφρονεῖν ἀλλὰ χαίρειν κἀγαπᾷν ὡς ἱκανὸν ὄντα μάρτυν ἅμα καὶ τῶν καλῶν θεατήν—. Alii leviter diſ-

ſentiunt ab hac ſcriptura: nam A. item habet, niſi quod dat καταφρονεῖ—χαίρει—ἀγαπᾷ. Jun. item, excepto —καταφρονοῦντα—χαίροντα. In Var. Lect. editionum Gr. Lat. ſine nomine libri eſt: τοῦτον γὰρ αὐτὸν εὐδοκιμοῦντα μὴ καταφρονεῖν ἀλλὰ χαίρειν καὶ ἀγαπᾷν ὡς ἱκανὸν ὄντος μάρτυν.

81. A. κατὰ τὸν Δημόκριτον—] Hinc ſumtum hoc dictum appoſuit H. Stephanus in Poeſi Philoſ. p. 179. Simile eſt ejuſdem Democriti ap. Stob. Serm. III. p. 41. et a Stephano relatum l. c. p. 162: Αἱ μεγάλαι τέρψεις ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι τὰ καλὰ τῶν ἔργων γίνονται. Ad dictionis ſimilitudinem accedit Euripideum Med. 202. Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ—.

81. B. χῆμα—] Videatur animadverſio p. 52. C.

81. B. φλοιῶδες] *Corticoſum:* quod, corticis inſtar, exterius eſt nec niſi ſuperficiem tegit. Longinus Sect. III. p. 16. *de Clitarcho*, φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνήρ. Sect. XI. p. 74: οὐδὲν φλοιῶδες, ἢ ἄσεμνον, ἢ σχολικὸν, *nil corticoſum aut vile aut ſcholaſticum.* Plutarchus De Garrul. p. 510. F: ὁ Λακωνικὸς λόγος οὐκ ἔχει φλοιὸν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ δραστήριον ἀφαιρέσει τοῦ περιττοῦ στομοῦται. Crantoris refert dictum Diogenes Laertius IV. 27: τραγῳδὸν γοῦν ἀπελέκυτον εἶπεν ἔχειν φωνὴν καὶ φλοιοῦ μεστήν. M. Antoninus XII. 2: Ὁ θεὸς πάντα τὰ ἡγεμονικὰ γυμνὰ τῶν ὑλικῶν ἀγγείων καὶ φλοιῶν καὶ καθαρμάτων ὁρᾷ. Et ib. 8: Γυμνὰ τῶν φλοιῶν αἰτιάσασθαι τὰ αἰτιώδη: ad priorem locum videatur Th. Gatakerus. Lucianus Hermotimo T. I. p. 823. de *Stoicorum diſputationibus*, τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες, ὅτος δ' ἦν περὶ τὰ ἔργα, περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχολεῖσθε. Perſius Sat. I. 95. *Arma virum: nonne hoc ſpumoſum et cortice pingui:* ubi Caſaubonus videatur. Attigit hanc notionem etiam Ruhnkenius ad Longinum p. 145.

81. C. τὸ οἴημα] *Opinio ſapientiæ, vanitas.* Vid. p. 39. D.

81. C. διὰ πώγωνα καὶ τρίβωνα] Vid. p. 52. C.

81. D. Οὔτις τοι θεός εἰμι—] Odyſſ. II. 187: citat item Plutarchus De Sui Laude p. 543. D.

81. D. ὡς Αἰσχύλος φησὶν]. Plutarchus Amatorio p. 767. B: Αἰσχύλος ὀρθῶς ἐποίησε,

Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων

Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.

Æſchyli ex deperdita fabula Τοξότιδες fragmentum complures viri docti tractarunt. Grotius poſuit in Excerptis ex Trag. p. 51. illuſtravit Salmaſius ad Solin. p. 669. Gatakerus Adverſ. Poſthum. Cap. X. p. 503. Valckenarius ad Euripid. Phœniſſ. p. 349. Toupius Cur. Poſter. in Suid. p. 96.

81. D. τὰ Σαπφικὰ ταυτὶ] Ex nobiliſſimo Sapphus Odario, quod partim ſervavit Longinus Sect. X. vertit Catullus Carm. LI: illic legitur

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἐάγη, ἂν δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν.

Priore verſu ita recte Toupius reſtituit pro γλῶσσα σέσιγε—. Et alii, et ſæpe, hunc locum ad ſuam ipſi orationem accommodarunt, et Plutarchus Amatorio p. 762. F. ſeq. Demetrio p. 907. B.

81. D, E. ὡς γὰρ οἱ τελούμενοι—] Philoſophiæ et omnino doctrinarum initia ſæpe, et varie, egregie a Plutarcho comparantur cum initiatione myſteriorum: quod ſupra notavimus ad p. 26. B. 47. A—C. Sic Ariſtides Panathen. p. 97. *de affectu Athenas appropinquantium:* ὑπὸ γὰρ παντάπασιν ἡ ψυχὴ προκαθαίρεται, καὶ μετέωρος καὶ κούφη γίνεται καὶ σφοδρὰ (forte φαιδρὰ), τῶν Ἀθηνῶν τῆς θέας ἐν παρασκευῇ, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς προτελουμένη—. Orat. Sacr. II. p. 297: σχεδὸν γὰρ ὥσπερ ἐν τελετῇ, περὶ ταῦτα πάντα διήγομεν, παρεστώσης ἅμα τῷ φόβῳ καὶ ἀγαθῆς ἐλπίδος.

81. E. ταπεινὸς συνέπεται καὶ κεκοσμημένος] Ex Platone aſſumtum Leg. IV. p. 600. G: τῷ δὲ (θεῷ) ἀεὶ ξυνέπεται δίκη —ἧς ὁ μὲν εὐδαιμονήσειν μέλλων ἐχόμενος, ξυνέπεται ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος: particulam neceſſariam vulgo deſideratam καὶ recte exhibet codex MS. Bibliothecæ Lugdunobatavæ. Origenes Adverſ. Celſum III. p. 489. A. μηδὲ κἂν ὑπὸ Πλάτωνος διδαχθεὶς, ὅτι ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς πορεύεται ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος· plenius cum antecedente parte hunc locum laudat idem VI. p. 640. F. aliique, quos notavimus, et notabimus ad Plut. De Ser. Num. Vind. p. 558. F.

81. E, F. τῷ Μενεδήμῳ πεπαιγμένον—] Dictum eleganter et ſapienter, non alibi nobis obſervatum. Simile quid

prodit Lucianus in Nigrino §. 12, 13. quomodo Athenienſes ſua ipſi urbanitate et morum elegantia advenas ventoſos et ſuperbia inflatos paulatim corrigant et faſtum deponere doceant. De Menedemo ſupra p. 55. C.

81. F. *Τῶν τοίνυν δεομένων ἰατρείας—.*] Hinc, vel e communi fonte, ſumſit Baſilius M. Orat. De Legendis Gr. Libris, in fine: *Ὑμᾶς δὲ τριῶν ἀῤῥωστημάτων ὄντων, μὴ τῷ ἀνιάτῳ προσεοικέναι δόξητε, μηδὲ τὴν τῆς γνώμης νόσον παραπλησίαν τῇ τῶν εἰς τὰ σώματα δυστυχησάντων δείξητε. Οἱ μὲν γὰρ τὰ μικρὰ τῶν παθῶν κάμνοντες, αὐτοὶ παρὰ τοὺς ἰατροὺς ἔρχονται· οἱ δὲ ὑπὸ μειζόνων καταληφθέντες ἀῤῥωστημάτων, ἐφ' ἑαυτοὺς καλοῦσι τοὺς θεραπεύσοντας· οἱ δ' εἰς ἀνήκεστον παντελῶς μελαγχολίας παρενεχθέντες, οὐδὲ προσιόντας προσίενται. Ὃ μὴ πάθητε νῦν ὑμεῖς, τοὺς ὀρθῶς ἔχοντας τῶν λογισμῶν ἀποφεύγοντες.*

p. 82. A. *ἁμαρτανόντων*] Lege *τῶν ἁμ.* illud omiſit Gr. Lat. 1624.

82. A. *ἁμαρτάνοντα*] Rectius A. et Moſc. 1. *ἁμαρτόντα*: et item videtur Venetus voluiſſe.

82. A. *Διογένης*] Notavimus p. 74. C.

82. B. *ἐπιδεικνύμενος ῥύπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διεῤῥωγὸς ὑπόδημα—*] Hujuſmodi eſt illud Antiſthenis, qui ſuperbiæ contemtum præ ſe ferens lacero geſtando palliolo, a Socrate hoc dicto reprehenſus eſt, *Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν κενοδοξίαν*: apud Diogenem Laert. II. 36: quocum conferatur alter ejuſdem locus VI. 8. et Ælianus Var. Hiſt. IX. 35: Th. Gatakerus ad M. Antonin. XII. 27. p. 360. Julianus Imp. Or. VI. p. 198. *Μέμνημαι γοῦν ἐγώ ποτε τροφέως εἰπόντος πρός με, ἐπειδὴ τὸν ἑταῖρον εἶδεν Ἰφικλέα αὐχμηρὰν ἔχοντα τὴν κόμην, καὶ κατεῤῥωγότα τὰ στέρνα, ἱμάτιόν τε παντάπασι φαῦλον ἐν δεινῷ χειμῶνος· τίς ἄρα δαίμων τοῦτον εἰς ταύτην περιέτρεψε συμφορὰν—.*

82. B. *ἐγχρέμματα*] *ἐγχρίμματα* etiam corrigit Th. Gatakerus ad M. Antonin. XII. 27. p. 360: reddens *offenſiones, incurſationes*: vox in Lexicis deſiderata tuetur ſe analogia verbi *ἐγχρίμπτεσθαι*, *vulnerari immiſſo aculeo*, et Medii notione *incidere in quem*: itaque eam Philoſtrato Icon. II. 12. p. 830. reſtituit L. Kuſterus legens *ἐγχρίμματος* pro *ἐγχρέμματος*, probante Ruhnkenio ad Timæi Lex.

Plat. p. 105. et uberiorem verbi declarationem expromente.

82. C. ἀποτριβομένῳ—τὴν μοχθηρίαν] ἀποτρίβεσθαί τι, primo per ipſam originis vim notat *aliquid deterendo eximere et abigere*; deinde *repellere, repudiare*, unde nonnumquam ejus loco librarii ſcripſerunt ἀποτρέπεσθαι: qua de re monuit Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 6: cui adjungatur Valckenarius ad Theocritum p. 260. Plutarchus De Garrul. p. 510. C: τῶν γὰρ παθῶν κρίσει καὶ ἀσκήσει περιγινόμεθα· πρότερον δὲ ἡ κρίσις ἐςίν· οὐδεὶς γὰρ ἐθίζεται φεύγειν καὶ ἀποτρίβεσθαι τῆς ψυχῆς ὃ μὴ δυσχεραίνει. De Vitioſo Pudore p. 531. E: Ἀντίγονος—ἐμμελὴς ἦν ϗ πιθανὸς ἀποτρίβεσθαι τὰ τοιαῦτα. 534. A: τοὺς ἀναιδῶς ϗ ἀδυσωπήτως ἐνοχλοῦντας ἀποτρίβεσθαι τῷ ἀδυσωπήτῳ. Reip. Ger. Præcept. p. 808. D: τὰς δὲ φαύλας ϗ ἀτόπους ἀξιώσεις (δεῖ) ἀποτρίβεσθαι. Adv. Stoic. p. 1060. F: δυσθανατῶσαν ἀποτρίψασθαι πρεσβύτιν. Theſeo p. 12. C: τὴν μὲν πεῖραν ἰσχυρῶς ἀποτρίψασθαι. Themiſtocle p. 123. D: ὁ δὲ τὴν μὲν δέησιν ἀπετρίψατο τοῦ Παυσανίου. Julianus Or. V. p. 180. D.

82. C, D. Διογένους—ἐν τῷ καπηλείῳ γίνῃ·] Si ſcriptum eſſet vel καταφυγόντα δ' εἴσω τοῦ καπηλείου, vel ὀφθέντα πρὸς καπηλείῳ, nil erat quod quem offenderet. Nunc ſi vulgatam tueri velimus, prius illud ἐν καπηλείῳ accipiendum erit pro πρὸς καπηλείῳ, *ad cauponam*: ut dicitur ἡ ἐν Σαλαμῖνι μάχη, *pugna ad Salaminem*, Plutarcho Pelopida p. 289. A: et ſimilia, Pyrrho 384. F. Lyſandro 441. C. Cimone 490. A: quem uſum notarunt Perizonius ad Æliani Var. Hiſt. XII. 57. et Weſſelingius ad Diodorum Sic. T. I. p. 167. et 695: nec tamen ego facile illum uſum huic loco accommodem: nec prius καπηλεῖον mutem in κατάγαιον cum Reiſkio. Cæterum, adoleſcentem hunc fuiſſe Demoſthenem narrat ſcriptor ille incertus De X. Oratorum Vitis p. 847. E: Διογένης δὲ ὁ κύων θεασάμενος αὐτόν ποτε ἐν καπηλείῳ αἰσχυνόμενον ϗ ὑποχωροῦντα, εἶπεν, Ὅσῳ μᾶλλον ὑποχωρεῖς, τοσούτῳ μᾶλλον ἐν τῷ καπηλείῳ ἔσῃ. Similiter Ælianus Var. Hiſt. IX. 19: Ἠρίςα ποτὲ Διογένης ἐν καπηλείῳ· εἶτα παριόντα Δημοσθένη ἐκάλει· τοῦ δὲ μὴ ὑπακούσαντος, Αἰσχύνῃ, ἔφη, Δημόσθενες, παρελθεῖν εἰς καπηλεῖον; καὶ μὴν ὁ κύριός σου καθ' ἑκάςην ἡμέραν

ἐνθάδε εἴσασι· τοὺς δημότας λέγων καὶ τοὺς καθ' ἕνα· δηλῶν ὅτι οἱ δημηγόροι καὶ οἱ ῥήτορες δοῦλοι τοῦ πλήθους εἰσί. Item de Diogene Cynico, ſed aliter multo, refert Diogenes Laertius VI. 66: Ὀνειδιζόμενος ὅτι ἐν καπηλείῳ πίνει· Καὶ ἐν κουρείῳ, φησὶ, κείρομαι. Turpe habitum fuiſſe in caupona conſpici, et hoc exemplo apparet, et alia ſunt indicia. Iſocrates Orat. Areopagitica laudans antiquorum Athenienſium mores, p. 257: ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν, οὐδεὶς ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμησε: quem locum citans Athenæus alia etiam adfert XIII. p. 566. F: ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ τοῖς πανδοχείοις ἐκεῖ διαιτᾶται· καίτοι Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος ἐν τῷ Ἀρεοπαγιτικῷ εἰρηκότος· "ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ "πιεῖν οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιει-"κὴς (abeſt a MS. Flor.) ἐτόλμησε·" σεμνύνεσθαι γὰρ ἐμελέτων, ἢ βωμολοχεύεσθαι. Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, τοὺς Ἀρεοπαγίτας φησὶν ἀριστήσαντά τινα ἐν καπηλείῳ κωλῦσαι ἀνιέναι εἰς Ἄρειον πάγον. Σὺ δὲ, ὦ σοφιστὰ, ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ, οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν—. Porphyrius De Abſtinentia IV. 18. p. 364: τό τ' ἐν καπηλείοις διαζῆν οὐ κεκώλυκεν ὁ νόμος, καὶ ὅμως ἐπονείδιστον τῷ μετρίῳ. Julianus Epiſt. XLIX. p. 430. B.

82. D. τὸν Ἱπποκράτην—τὸ περὶ τὰς ῥαφὰς ἀγνοηθὲν αὐτῷ τῆς κεφαλῆς ἐξαγορεύσαντα] Refertur ad Epidemior. V. 22. edit. Charter. T. IX. p. 340. F: Αὐτόνομος ἐν Ὀμίλῳ ἐκ κεφαλῆς τρώματος ἔθανεν ις' ἡμέρῃ, θέρεος μέσου, λίθῳ ἐκ χερὸς βληθεὶς, κατὰ τὰς ῥαφὰς ἐν μέσῳ τῷ βρέγματι· τοῦτο παρέλαθέ με δεόμενον πριθῆναι· ἔκλεψαν δέ μου τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ ἔχουσαι ἐν σφισὶν ἑωϋτῇ τοῦ βέλεος τὸ σῖνος—· ubi legendum ἑωϋτῇσι, ut in aliis editionibus. Liber hic, ſive germanus, ſive ſpurius, certe eſt antiquus, indeque Hippocratem ab eodem facto et veritatis amore celebrarunt poſteri. Celſus VIII. 4: *A ſuturis ſe deceptum eſſe, Hippocrates memoriæ prodidit, more ſcilicet magnorum virorum, et fiduciam magnarum rerum habentium. Nam levia ingenia, quia nihil habent, nihil ſibi detrahunt. Magno ingenio, multaque nihilominus habituro, convenit etiam ſimplex veri confeſſio; præcipueque in eo miniſterio, quod utilitatis cauſſa poſteris traditur; ne qui decipiantur eadem ratione, qua quis deceptus eſt.* Quinctilianus Inſtitut. Orator. III. 6. p. 255: *Nam et Hippocrates clarus*

arte medicinæ, videtur honeſtiſſime feciſſe, qui quoſdam errores ſuos, ne poſteri errarent, confeſſus eſt. Julianus Epiſt. LIX. p. 444. D: καὶ τί δὴ χρὴ λέγειν ὑπὲρ τούτου, ὅπου (vulgo ὅπως) καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν ὁ κράτιστος Ἱπποκράτης ἔφη, Ἔσφηλαν δέ μου τὴν γνώμην αἱ περὶ τὴν κεφαλὴν ῥαφαί. Conferantur et A. Fœſius ad Hippocratis l. c. p. 1151. et J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 844.

82. E. Βίωνος] Significatur Bion Boryſthenites, de quo ſupra et legimus et monuimus p. 7. C. 22. A. 59. A. Meziriacus malebat Βίαντος: credo, quod Bionem, quamvis ingenio acutum et ſermone dicacem, tamen animo non item gravem et conſtantem nobis Antiqui prodiderunt. Atqui in *Bionis* nomine omnes noſtri conſentiunt libri: et quod Plutarchus hoc loco memorat, eſt dictum hominis, non factum.

82. E. —ἐπεὶ οὔτε κακῷ—] Odyſſ. Z. 187. Υ. 227.

82. E. Οὖλέ τε—] Odyſſ. Ω. 401.

82. E. Πύῤῥωνα δέ φασι—] Eamdem rem ex Poſidonio refert Diogenes Laertius IX. 68: Ποσειδώνιος δὲ καὶ τοιοῦτό τι διέξεισι περὶ αὐτοῦ· τῶν γὰρ ἐμπλεόντων ἐσκυθρωπακότων ὑπὸ χειμῶνος, αὐτὸς γαληνὸς ὢν ἀνέῤῥωσε τὴν ψυχὴν, δείξας ἐν τῷ πλοίῳ χοιρίδιον ἐσθίον, καὶ εἰπὼν ὡς χρὴ τὸν σοφὸν ἐν τοιαύτῃ καθεστάναι ἀταραξίᾳ.

82. F. ἑταίρους] Sic et Harl. cujus lectiones poſtea accepimus.

82. F. Ζήνωνος—] Inde videtur et Epictetus ſumſiſſe, qui hoc in muneribus τῶν προκοπτόντων cenſet Diſſert. III. 2. p. 359. —ἵνα μηδὲ ἐν ὕπνοις λάθῃ τις ἀνεξέταστος παρελθοῦσα φαντασία, μηδ' ἐν οἰνώσει, μηδὲ μελαγχολῶντος. II. 17. p. 273. I. 18. p. 102. ibique J. Uptonus.

82. F. οἷον ἐν βυθῷ γαλήνης—διακεχυμένον] Ratio et oratio ex interiori forma Plutarchea: *tamquam in fundo perſpicuo maris tranquilli et nulla alluvione ſollicitati, ſic imaginatio et motus animi a ratione diffuſi et compoſiti perlucent.* De re ipſa jucundum ſit conferre ſimiles locos Plutarcheos v. c. De Virt. et Vit. p. 100. E. De Iſid. et Oſir. p. 383. E, F. ſeq. De Anima Fragm. p. 138. ad calcem libri De Ser. Num. Vind. ubi ſomnus eadem fere comparatione decla-

natur. Ἄκλυςος, locus maris, vel portus, vacuus omni agitatione undarum, ut ne *allui* quidem, κλύζεσθαι, ſoleat: ſubinde dicitur Plutarcho, Opp. Mor. p. 101. B. 778. C. 1130. C. Vit. 414. A. 945. F: Dion Chryſ. p. 643. B: notarunt etiam Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 212. II. p. 242: Muſgravius ad Euripid. Iphig. Aulid. 120. Διαχεῖσθαι, *diffundi, leniter componi, ad quietem extendi*, inſigne ad efficacitatem ſignificationis eſt verbum. Conſolat. Uxoris p. 610. A: πολὺ γὰρ ἀμβλύνεται ϗ χαλᾶται τοῦ λυποῦντος, ὥσπερ ἐν εὐδίᾳ κῦμα, τῇ γαλήνῃ τοῦ σώματος διαχεομένȣ. Sympoſ. II. p. 647. D: ἔχει γὰρ (τὸ ἄνθος) ἀποῤῥοὴν λείαν ϗ προσηνῆ, καὶ τὰς περὶ τὸ σῶμα τῶν μεθυσκομένων ἀνωμαλίας ϗ τραχύτητας ἡσυχῇ διαχέουσαν, ὥςε γινομένης γαλήνης ἀμβλύνεσθαι καὶ συνεκπέττεσθαι τὸ κραιπαλῶδες. III. 655. B. IV. 666. A. VII. 712. B. Adv. Epicur. p. 1087. F: αἱ δὲ ἡδοναὶ καθάπερ αὖραι πρὸς ἑτέραις ἕτεραι τοῦ σώματος ἄκραις διαχέονται. Animi, et corporis, hæc dicitur γαλήνη et εὐδία: veluti p. 118. E. 126. C. ubi quædam notavimus: quibus addatur Gatakerus ad M. Antonin. VIII. 28. Alia dedimus ad Ser. Num. Vind. p. 564. B.

p. 83. A. Πλάτων, ὡς ἔοικε, συνιδὼν—] Republ. IX. p. 502. B: ὅταν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὕδῃ ὅσον λογιςικὸν καὶ ἥμερον καὶ ἄρχον ἐκείνȣ· τὸ δὲ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον, ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθὲν, σκιρτᾷ τε ϗ ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον ζητεῖ ἰέναι καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὐτοῦ ἤθη· οἶσθ᾽ ὅτι πάντα ἐν τῷ τοιούτῳ τολμᾷ ποιεῖν ὡς ἀπὸ πάσης λελυμένον τε ϗ ἀπηλλαγμένον αἰσχύνης ϗ φρονήσεως· μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖν μίγνυσθαι, ὡς οἴεται, οὐδὲν ὀκνεῖ, ἄλλῳ τε ὁτῳοῦν ἀνθρώπων καὶ θεῶν ϗ θηρίων· μιαιφονεῖν τε ὁτιȣν· βρώματός τε ἀπέχεσθαι μηδενός· καὶ ἑνὶ λόγῳ, οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε ἀναισχυντίας. Hæc eſt pars loci cum noſtro proxime conjuncta, quem totum in Platone perlegere operæ pretium eſt. Vertit eum Cicero Divinat. I. 29: memoravit breviter Plutarchus De Virt. et Vit. p. 101. A: imitatus eſt Philo Jud. De Somniis III. p. 1111. B. Juncus ap. Stob. Serm. CVI. p. 587: καὶ γὰρ τὸ πεπαῦσθαι τῆς κατὰ τὰ ἀφροδίσια ὁρμῆς τε καὶ ὀρέξεως, ὦ Ζεῦ, μέγα ὄφελος φαίην ἄν, καὶ μανίας καὶ λύπης ἀπόῤῥευσιν· ὁπότε τῆς μὲν ψυχῆς τὸ ἀλόγιςον ϗ ἐπιθυμητικὸν

εὔδοι διαφυγὸν πονηροὺς δεσπότας, τὸ δὲ λογιστικὸν ἀπολαύοι διὰ τῆς ὄψεως τῆς κατὰ τὸ κάλλος ἡδονῆς—.

83. B. Εἰ γὰρ καὶ τὸ σῶμα—πέφυκε] Deeſt quid ad conſtructionis abſolutionem: Reiſkius malebat ὑπήκοα: Meziriacus annotavit, ὑπήκοον ἑαυτὸ, quod item dat Harl.

83. B. σωφρόνως] T. Harl. Moſc. 1. a prima manu, σωφρόνων, idem a ſecunda manu σώφρονα: Moſc. 2. σωφρονεῖν.

83. C. περὶ τοῦ φιλοσόφου Στίλπωνος] Non eamdem quidem rem alibi proditam deprehendi, ſed tamen valde ſimilem refert Athenæus X. p. 423. D. e Soſicrate, ut videtur: Στίλπων δὲ οὐ κατεπλάγη τὴν ἐγκράτειαν καταφαγὼν σκόροδα καὶ κατακοιμηθεὶς ἐν τῷ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱερῷ· ἀπείρητο δὲ τῷ τούτων τι φαγόντι μηδὲ εἰσιέναι· ἐπιστάσης δὲ αὐτῷ τῆς θεοῦ κατὰ τοὺς ὕπνους, καὶ εἰπούσης, ὅτι φιλόσοφος ὤν, ὦ Στίλπων, παραβαίνεις τὰ νόμιμα; καὶ τὸν δοκεῖν ἀποκρίνασθαι κατὰ τοὺς ὕπνους, Σὺ δέ μοι παρέχε ἐσθίειν, καὶ σκορόδοις οὐ χρήσομαι· ubi forte legendum διὰ τὴν ἐγκράτειαν, et jungendum cum φαγὼν, niſi οὐ κατεπλάγη τὴν ἐγκράτειαν accipias, *ejus continentia non conterrita eſt.*

83. D. ἀπαυγασμοὺς] *imagines lucis reſplendentis.* Plutarchus De Facie Lunæ p. 934. D. Interpretes ad Hebr. I. 3. J. Suicerus Theſaur. Eccleſ. voc. Ἀπαύγασμα.

83. D. πτοίας—καὶ παιδικὰς περιχαρείας καὶ ὀλοφύρσεις ἐνυπνίων] Nobilis eſt Platonis notatio, quæ huic loco exempli auctoritatem præbuiſſe videtur. Republ. I. p. 411. B: ὁ μὲν οὖν εὑρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα, καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος, δειμαίνει καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος. Item Philoſtrato Vit. Apollon. VII. 14. p. 295. loco nunc turbato: ἐξίστησι δὲ αὐτοὺς (ἡ ξύνεσις) καὶ ὁμίλου παντὸς, καὶ δαιματοῖ καθεύδοντας· καὶ ἃ μὲν ὁρῶσι μεθ' ἡμέραν ἂν ἤδη τινὰ ἀκούειν ἢ λέγειν οἴονται ὀνειρώδη καὶ ἀνεμιαῖα ποιεῖ τούτοις· τὰς δὲ ἀμυδρὰς καὶ φαντασιώδεις πτοίας ἀληθεῖς καὶ πιθανὰς τοῦ φόβου· quæ ſi hunc in modum ordinentur —καὶ ἃ μὲν ὁρῶσι μεθ' ἡμέραν, πτοεῖ τούτους· τὰ δὲ ὀνειρώδη καὶ ἀνεμιαῖα καίτοι ἀμυδρὰς καὶ φαντασιώδεις πτοίας, ὡς ἀληθεῖς ἤδη καὶ πιθανὰς τοῦ φόβου φαντασίας τινὰ ἀκούειν ἢ λέγειν οἴονται, niſi germanam ſcripturam, probabilem tamen ſententiam reddant. Πτοία

Plutarcho frequens: Opp. Mor. p. 38. A: ἐκςάσεις ἐπιφέρει ϗ ταραχὰς καὶ πτοίας. 100. F: —καθεύδουσι, τοῦ σώματος ὕπνος ἐςὶ καὶ ἀνάπαυσις, τῆς δὲ ψυχῆς πτοῖαι ϗ ὄνειροι καὶ ταραχαί. 451. A: ἀμήχανοι πτοῖαι καὶ φόβοι τῆς ψυχῆς. 468. E: σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πτοῖαι καὶ παρ' ἀξίαν ἐρέσεις καὶ διώξεις ϗ πάλιν ἀποςροφαὶ ϗ διαβολαί—. 798. C: προαίρεσις ἀρχὴν ἔχουσα κρίσιν ϗ λόγον ἀλλὰ μὴ πτοίαν ὑπὸ δόξης κενῆς ἢ φιλοτιμίας τινὸς—. Vitar. p. 180. E. ἀδιήγητος κατεῖχε ταραχὴ ϗ πτοία τοὺς Ῥωμαίους. 229. B: ταραχὴ ϗ πτοία ϗ φήμη πονηρὰ τὴν πόλιν κατεῖχεν. 537. D: δι' ὅλου δὲ τοῦ ςρατεύματος εὐθὺς ἦν πτοία καὶ ταραχή. 561. B: ταραχὴ καὶ πτοία προϊόντας αὐτοὺς ὑπελάμβανε, ὡς ἐπιφερομένων τῶν πολεμίων. 612. D: πτοία πρὸς τὸ θεῖον. 1027. A: τοσαύτην ἐνέβαλον πτοίαν αὐτῷ καὶ ταραχὴν καὶ δυσθυμίαν εἰς τοὺς λογισμούς. Porphyrius Abſtin. I. 54. p. 93. ἀρθάσης τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια πτοίας. Stobæus Eclog. Ethic. p. 175. ex Stoicorum ratione, πᾶσαν πτοίαν πάθος εἶναι, πάλιν πάθος πτοίαν. Hæc appoſuimus, ut vis vocis appareret, vulgo non ſatis definitæ, quod ejuſdem notionis ſibi reſpondentem Latinam vocem non habet. Eſt vero ut origine, ita partim ſignificatione, cum πτήσσειν, *pavere*, πτύρεσθαι conjuncta: a primitivo πέω, quod producitur in πτέω, πέτω, *cado*, *labor*, et cognato πάω, *calco*, *condenſo*, *percutio*, παίω, πταίω, *paveo*, notat proprie quidem *percuſſionem animi ſubitam*, et initium *perturbationis*, πάθους, quale illud eſt quod ex Epicteto declarat Gellius XIX. 1. Deinde vero *permanentem a ſubita percuſſione profectam perturbationem, ſive cum cupiditate ſive timore conjunctam*, notare coepit: Gloſſæ Philoxeni, Πτοῦμαι· *trepido*, *paveo*, *paveſco*, *expaveſco*: item in Πτόησις· *territus*, *trepidatio*, *pavor*. Eſt vero a τέρω ortum *terreo*, inde τρέω, τρέμω, τρέπω, *trepidus*. Vocabula πτοεῖσθαι, πτόησις, et compoſita alibi attingemus.

83. D. ῥαχίαις τισὶ καὶ σάλοις] Eſt ἓν διὰ δυοῖν pro ῥαχιῶν τισι σάλοις, *maris agitatio ad præruptum littus alliſi*: eſt ῥαχία a ῥηγνύειν, ut *rupes* a *rumpendo*. Eleganter ſuperiori metaphoræ, ἐν βυθῷ γαλήνης ἀκλύςου καταφανεῖ, hæc opponitur. Sic De Seni Remp. Ger. p. 789. D: μὴ ῥαχίαν ποιοῦντος ἐν δήμῳ καὶ ψόφον, *qui in concione non ſtrepitum, tam-*

quam ad præceps littus alliſi maris excitat. Ibid. p. 791. A: τὴν ῥαχίαν καὶ τὸν ψόφον ἀφειχῶς ὁ λόγος. Proprio ſenſu eſt De Glor. Athen. p. 347. A. Sertorio 571. E. Arato 1031. C: apud Dionem Chryſ. Or. VII. 99. A: Ariſtidem T. I. p. 128. et 545.

83. D. ϖλαττομένης ἔτι δόξαις καὶ νόμοις—ϖάθεσι] Animus nondum virtutis certum ſtatum obtinens, interdiu et vigilans, opinionibus et legibus fingitur, formatur, coercetur: quibus per ſomnum ſolutus, in priſtinum habitum relabitur, atque a cupiditatibus reſolvitur et revolvitur. Ductum ex loco Platonis Rep. IX. p. 502. A. ſupra laudato p. 83. A. initio tamen omiſſo, quod hic ſpectatur: τῶν μὲν ἀναγκαίων ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν δοκοῦσί τινές μοι εἶναι παράνομοι· αἳ κινδυνεύουσι μὲν ἐγγίνεσθαι παντὶ, κολαζόμεναι δὲ ὑπό τε τῶν νόμων καὶ τῶν βελτιόνων ἐπιθυμιῶν μετὰ λόγου, ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ἢ ϖαντάπασιν ἀπαλλάττεσθαι, ἢ ὀλίγαι λείπεσθαι ϗ ἀσθενεῖς, τῶν δὲ ἰσχυρότεραι καὶ ϖλείους. Λέγεις δὲ τίνας, ἔφη, ταύτας. Τὰς ϖερὶ τὸν ὕπνον, ἦν δ' ἐγὼ, ἐγειρομένας· ὅταν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὕδῃ κ. τ. λ. Plutarchus De Virt. et Vit. p. 100. F: μεθ' ἡμέραν μὲν γὰρ ἔξω βλέπουσα ϗ συσχηματιζομένη ἡ κακία πρὸς ἑτέρους, δυσωπεῖται ϗ περικαλύπτει τὰ πάθη—ἐν δὲ τοῖς ὕπνοις ἀποφυγοῦσα δόξας ϗ νόμους, ϗ ϖοῤῥωτάτω γενομένη τοῦ δεδιέναι ϗ αἰδεῖσθαι, ϖᾶσαν ἐπιθυμίαν κινεῖ καὶ ἐπανεγείρει τὸ κακόηθες ϗ ἀκόλαστον· μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖ μίγνυσθαι, ὥς φησιν ὁ Πλάτων κ. τ. λ. De Virt. Mor. p. 443. B, C. de irrationali parte animi, οὐδὲ ϖλασσόμενον ἔξωθεν, οὐδὲ τυπούμενον ἀνάγκαις τισὶν ἢ ϖληγαῖς. De Seni Remp. Ger. p. 790. E: ὁ ϖολιτικὸς οὐ λέγων μόνον οὐδὲ ὑπαγορεύων ἔξωθεν, ἀλλὰ ϖράττων τὰ κοινὰ καὶ διοικῶν, ἐπευθύνει τὸν νέον ἔργοις ἅμα καὶ λόγοις ϖλαττόμενον ἐμψύχως ϗ κατασχηματιζόμενον. Gryllo p. 988. B: ὑμεῖς κατὰ νόμων ἀνάγκην, οὐχ ἑκούσιον οὐδὲ βουλομένην, ἀλλὰ δουλεύουσαν ἔθεσι ϗ ψόγοις ϗ δόξαις ἐπήλυσι, ϗ λόγοις ϖλαττομένην μελετᾶτε ἀνδρείαν. Dion Chryſ? Or. LXXVIII. p. 657. A: τί ἂν φαίη τις τὸν ὑπό γε ἀνθρωπίνης δόξης ϖλαττόμενον ϗ δημιουργούμενον βίον τε ϗ ἄνδρα; Verbi ἀνελίττειν vis eſt, *complicatum explicare, implicatum replicare,* idque in utramque partem, ſive bene, ſive ſecus. Sic Opp. Mor. p. 167. B. 925. B. 1015. A. 1026. E. Vit. p. 70. A. Ariſtides T. I. p. 235. II. 79.

Eunapius p. 151. *Libros evolvere*, Lucian. T. III. p. 113. Xenophon Mem. Socr. I. 6. 14.

83. E. τὸ ἐξάτλον] *impetum*, *exſiliendi conſuetudinem*. Sic in Bruto p. 990. F. ἡ γὰρ Πορκία—ὥσπερ αἱ κατάχετοι τοῖς βακχικοῖς πάθεσιν ἐξάτλουσα. Alia Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 235. Vertit Luſcinius, *impetum*: Cruſerius, *inſultum*: Xylander, *incendium*, et ſimiliter Amyotus, ſequentes illi alteram lectionem ἐξάπτον T. V. B. Colleg. Nov. Coll. Muret. Turneb. Leonic. Anon. Mez.

83. F. Δωρίοις μᾶλλον ἢ Λυδίοις] Virtus in medio eſt poſita inter duo utrimque vitia: quorum alterum eſt *nimium*, ὑπερβολὴ, alterum *parum*, ἔλλειψις: quod placitum in Peripateticis illuſtre cum ſæpe memoratur, tum præcipue exponitur ab Ariſtotele Ethic. ad Nicomach. II. 6. 7: et jam antea aliquam ejus partem Plato Rep. IX. νοῦν inter duas reliquas animæ partes, θυμὸν et ἐπιθυμίαν, medium obtinere locum, tradidit p. 506. A. et ſeq. quod tractat Plutarchus Quæſt. Platon. VIII. p. 1007. E. cujus in fine p. 1009. B: ἡ τοῦ λόγου δύναμις ἀντιλαμβανομένη κινουμένων ἀλόγως τῶν παθῶν καὶ συναρμόττουσα περὶ αὐτὴν εἰς τὸ μέτριον ἐλλείψεως καὶ ὑπερβολῆς μεσότητα καθίστησι. Ergo etiam hoc loco ἐλλείψεως vocabulum quis deſideret, et legendum putet, Δωρίοις μᾶλλον ἢ Λυδίοις—ὑπερβολαῖς καὶ ἐλλείψεσι ἁμαρτάνομεν. Fortaſſe tamen Plutarchus uno ὑπερβολαῖς nomine uſus eſt eoque utramque a medio diſceſſionem, cum ad parum, tum ad nimium, ſignificavit. Dorica gravis et ſevera eſt harmonia, Lydia mollis et levis: unde illam ut aptam componendis moribus in Republica probavit Plato, hanc ut huic propoſito adverſariam improbavit Rep. III. p. 437. C, D. Phrygiam tamen adhibens: in utroque reprehenſus Ariſtoteli Republ. VIII. 7. *Doricus* metaphorice de optima vitæ forma et actione dicitur ab eodem Platone Lachete p. 249. H: δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος· οὐ λύραν, οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα· ἀλλὰ τὸ ὄντι ζῆν ἡρμοσμένος· οὗ αὐτὸς αὑτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα ἀτεχνῶς Δωριστὶ, ἀλλ᾽ οὐκ Ἰαστί· οἶμαι δὲ οὐδὲ Φρυγιστὶ, οὐδὲ Λυδιστί· ἀλλ᾽ ἥπερ μόνη Ἑλληνική ἐστιν ἁρμονία. Plutarchus Lyſandro p. 436. A: Καλλικρατίδας—ἀνὴρ ἐφαίνετο πάντων

ἄριϛος ϗ δικαιότατος· ἠρέσκοντο τῷ τρόπῳ τῆς ἡγεμονίας, ἁπλοῦν τι καὶ Δώριον ἐχούσης καὶ ἀληθινόν. Cleomene p. 812. A: *τὴν πάτριον πολιτείαν, ὥσπερ ἁρμονίαν ἐκλελυμένην, ἀνακρουόμενον αὖθις ἐπὶ τὸν σώφρονα καὶ Δώριον ἐκεῖνον τοῦ Λυκέργυ βίον καὶ νόμον.* Plato Epiſt. VII. p. 716. F: *Δωριϛὶ ζῆν.* Ariſtides Orat. ad Rhodios T. I. p. 571: *ἐν δὲ τῇ πολιτείᾳ τὴν πάτριον ἁρμονίαν καὶ τὴν ὡς ἀληθῶς Δωριϛὶ μεθέντες, κακῶν ξενικῶν καὶ πᾶσι μᾶλλον ἢ ὑμῖν προσηκόντων κληρονομήσετε.*

83. F. *παρ' ὃ δεῖ*] *præter id quod oportet, ſupra modum:* rarioris exempli formula, quam ex hoc uno loco annotavit G. Budæus Comment. L. Gr. p. 246.

p. 84. A. *Φρύνιν γὰρ οἱ Ἔφοροι*] Eumdem hac in cauſſa prodit Plutarchus Apophthegm. p. 220. C: *Ἐμηρεπὴς ἔφορος Φρύνιδος τοῦ μουσικοῦ σκεπάρνῳ τὰς δύο τῶν ἐννέα ἐξέτεμεν, εἰπὼν, Μὴ κακούργει τὴν μουσικήν.* Eumdem cum Timotheo conjungit in Agide p. 799. F. hujus verba hæc referens: *Σὺ δὲ Ἐκπρεπῆ μὲν ἐπαινεῖς, ἔφησεν, ὃς ἐφορεύων Φρύνιδος τοῦ μουσικοῦ σκεπάρνῳ τὰς δύο τῶν ἐννέα χορδῶν ἐξέτεμε· καὶ τοὺς ἐπὶ Τιμοθέῳ πάλιν τὸ αὐτὸ τοῦτο πράξαντας.* Similem Ephororum in Terpandrum animadverſionem, at eamdem unius Ephori in Timotheum memorat Inſtitut. Lacon. p. 238. C: *Τιμοθέου δὲ ἀγωνιζομένου τὰ Κάρνεια, εἷς τῶν ἐφόρων μάχαιραν λαβὼν ἠρώτησεν αὐτὸν ἐκ ποτέρου τῶν μερῶν ἀποτέμοι τὰς πλείους τῶν ἑπτὰ χορδῶν*: quocum conferatur Pauſanias III. 13. Phrynin citharœdum, ut corruptorem Muſicæ, perſtringit Pherecrates apud Plutarchum De Muſica p. 1141. E. Ariſtophanes Nub. 967. ubi plura petantur a L. Kuſtero, item a Scholiaſte, unde ſua habet Suidas voce *Φρῦνις.* A vulgata lectione unus diſſentit Harleianus codex faciens fœminam, *Φύρνην—παρεντάνασαν.*

84. A. *κατὰ τὸν Σοφοκλέα*] Hinc in Fragmenta Sophoclis retulit Brunckius T. II. p. 42.

84. B. *Θεμιϛοκλῆς δ' εἰπὼν—ὡς οὐκ ἐᾷ καθεύδειν αὐτὸν τὸ Μιλτιάδου τρόπαιον—*] Plutarchus Themiſtocle p. 114. B. De Utilit. ex Hoſtib. p. 92. C. Apophthegm. p. 184. F. Reip. Ger. Præcept. p. 800. B. D. Lambinus ad Nepotis Themiſtocl. II. 1. Valerius Maximus VIII. 14. Ext. 1.

84. C. ὥσπερ Ἀλκιβιάδης ἔλεγε] Plato Sympoſ. p. 333. C. ut ſupra p. 69. E. notavimus.

84. D. ἔργοις καὶ πράξεσιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ τελείου παραβάλλων ἑαυτὸν—] *operibus actionibuſque viri boni et perfecti ſeipſum componens*, id eſt, *ſuas ipſe actiones et opera componens cum operibus actionibuſque boni et perfecti viri*. Exquiſitum dicendi genus. Iſocrates Archidamo p. 234: τοὺς μὲν λόγες ἐξελέγξαι πειραθῶμεν, ὅμοιοι γενόμενοι τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις. Evagora p. 336: εἰ μὲν οὖν πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς πράξεις τὰς Εὐαγόρου παραβάλλοιμεν. Buſiride p. 385: τοῖς περὶ Αἰόλε λεγομένοις αὐτὸν παραβάλλωμεν. Plato Leg. VII. p. 637. B: μετὰ τὴν γραμματικὴν ὁ κιθαριστὴς ἡμῖν προσρητέος, pro ἡ κιθαριστικὴ ἡμῖν προσρητέα. Propertius I. 9. 11: *Plus in amore valet Mimnermi verſus Homero:* pro, *verſus Homeri*. Cicero De Oratore I. 44: *Si cum illorum Lycurgo et Dracone et Solone noſtras leges conferre volueritis*, et alibi frequenter, quod copioſe docuit intelligentiſſimus interpretum Jo. Jac. Heuſingerus ad Offic. I. 22. 7. Cæterum, ἔργον, *opus*, eſt effectus πράξεως, *actionis:* quæ diſtinguit Ariſtoteles Ethic. Nicomach. I. 1. et Rhetoric. I. 9: igitur ut hoc loco, ita alibi ſæpe junguntur: veluti Opp. Mor. p. 1063. B. in eodem argumento Adverſus Stoicos: οἱ προκόπτοντες— οὐδ᾽ ἂν ἐζήλουν ἔργα καὶ πράξεις καὶ λόγες καὶ βίες ἐνίων. Adv. Epicur. p. 1097. E: μέγεθος—πράξεων, καὶ κάλλος ἔργων. Vitarum p. 21. B. 38. B. 246. D, E. 301. D. 739. A. 887. A. Plato Sophiſt. 155. G: τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων. Menexen. 404. B: ἔργων πρᾶξις. Julianus Epiſt. XXXVII. p. 413. B: τὴν τοῦ ἔργου πρᾶξιν. Iſocrates Orat. ad Philipp. 180. Ariſtides T. II. p. 70.

84. D. κατὰ τὸν Σιμωνίδην] Eumdem verſum alibi poſuit Plutarchus. De Sanit. p. 136. A: ὅπως αὖθις ἐπὶ τὰς χρείας τῆς ψυχῆς ἀγούσης (τὸ σῶμα), Ἅθηλος ἵππῳ πῶλος ὣς ἅμα τρέχῃ. De Virt. Mor. p. 446. E. An Seni Gerend. Reſp. 790. F. Fragm. ap. Stob. Serm. CVI. p. 586. Retulit ex hoc loco in Fragmentis Lyricorum Fulvius Urſinus p. 179.

84. E. κατὰ Πλάτωνα] Leg. IV. p. 599. A: εἰ δ᾽ οὖν καὶ γέγονεν ἢ καὶ γενήσεται τοιοῦτος, ἢ νῦν ἡμῶν ἐστί τις, μακάριος μὲν

αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ ξυνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος ἰόντων λόγων. Quod item ſpectavit Plutarchus in Numa p. 73. E: μακάριος μὲν γὰρ αὐτὸς ὁ σώφρων, ὡς ἀληθῶς, μακάριοι δὲ οἱ συνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος ςόματος ἰόντων λόγων. Ariſtides Orat. Platon. I. p. 111: παραλείπω δὲ νᾶμά τε κάλλιςον ἁπάντων ναμάτων, ϗ τοὺς ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος ςόματος ἰόντας λόγους, ϗ ὅσα τοιαῦτ' ἄλλοθι ῥητορικὴν εἴρηκεν ἐπικοσμῶν. Ad parœdiam traduxit Athenæus III. p. 113. E: μακαρίους οὖν αὐτοὺς, μᾶλλον δὲ μακαρίτας εἶναί φημι, τοιαύτας δείξεις τῶν διδασκάλων ποιουμένων.

84. E. τραυλότητας] Veluti Alcibiadis. Plutarchus in Ejus Vita p. 192. E: τῇ δὲ φωνῇ ϗ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, καὶ τῷ λάλῳ πιθανότητα παρασχεῖν χάριν ἐπιτελοῦσαν— κ.τ.λ. Ariſtotelis, de quo Plutarchus De Aud. Poet. p. 26. B: ὥσπερ οἱ τὴν Πλάτωνος ἀπομιμούμενοι κυρτότητα, καὶ τὴν Ἀριςοτέλους τραυλότητα: ubi quædam notavimus. Nil frequentius eſt hujuſmodi ſimiis, non malis illis quidem hominibus, ſed ſimiis tamen.

84. E. ἀσπάζονται τῶν ἐν ὥρᾳ καὶ ὠχρότητας] Pertinet ad illud Platonis Rep. V. p. 466. E. quod Plutarchus ſupra p. 44. F. et ſeq. appoſuit, et poſtremam partem ita, p. 45. A: τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν, ἀσπάζεται ϗ ἀγαπᾷ: ubi plura annotavimus.

84. F. Πανθείας] Res valde celebrata ex Inſtitutione Cyri Xenophontea V. 1. 2. VI. 1. 17.

84. F. εἱργμὸν Ἀναξαγόρου] Anaxagoram, Periclis magiſtrum et familiarem ab hujus inimicis accuſatum impietatis, Athenis aufugiſſe, plerique omnes Veteres produnt: in his ipſe Plutarchus in Pericle p. 169. E. eum a Pericle ex urbe deductum ſcribit. At hoc loco aliam ſequitur traditionem, quam ex Hermippo refert Diogenes Laertius II. 13: Ἕρμιππος δ' ἐν τοῖς Βίοις φησὶν, ὅτι καθείρχθη ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τεθνηξόμενος· Περικλῆς δὲ παρελθὼν εἶπεν, Εἴ τι ἔχουσιν ἐγκαλεῖν αὐτῷ κατὰ τὸν βίον; Οὐδὲν δὲ εἰπόντων, Καὶ μὴν ἐγὼ, ἔφη, τούτου μαθητής εἰμι· μὴ οὖν διαβολαῖς ἐπαρθέντες ἀποκτείνητε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐμοὶ πειθέντες ἄφετε. Καὶ ἀφείθη· οὐκ ἐνεγκὼν δὲ τὴν ὕβριν, ἑαυτὸν ἐξήγαγεν.

p. 85. A. Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν—] Eumdem verſum, ſine

Euripidis nomine, habet Plutarchus in Pompeio p. 658. D. Similis huic eſt alius Euripideus ex Danaë ap. Muſgrav. T. III. p. 558. Stob. Geſn. Serm. VII. p. 86. Grot. p. 47. *Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ Τρέπει χαρακτὴρ χρηςὸς εἰς εὐψυχίαν* : ubi *Τρέπει* licet noviſſima Schowii editio quoque retineat, vix tamen dubitem quin auctor ſcripſerit *Πρέπει*. Hippolyto 431 : *Φεῦ, φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλὸν, Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται.*

85. A. *χρησαμένοις τύχῃ*] *Quum in calamitatem inciderint: ita enim fere* *τύχη* deteriorem in partem ponitur. Vit. p. 431. B. 624. C. 648. F. De Aud. Poet. p. 35. D : *τοὺς χρησαμένους τύχαις*, *eos qui adverſam habuerunt fortunam.* Plenius De Fortuna p. 97. D : *δαίμονι κακῷ καὶ τύχῃ χρώμενος.*

85. A. *τίθεσθαι πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς ὄντας ἀγαθοὺς ἢ γεγενημένους*—] Egregium præceptum, cujus auctorem Epicurum laudat Seneca Ep. XI : *Aliquis vir bonus nobis eligendus eſt ac ſemper ante oculos habendus, ut ſic tamquam illo ſpectante vivamus, et omnia tamquam illo vidente faciamus. Hoc, mi Lucili, Epicurus præcepit, cuſtodem nobis et pædagogum dedit—:* Ep. XXV. Sed et Stoicorum eſt: Epictetus Enchirid. Cap. XXXIII. *Ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβάλλειν, καὶ μάλιςα τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, πρόβαλε σαυτῷ, Τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης ἢ Ζήνων; καὶ οὐκ ἀπορήσεις τοῦ χρήσασθαι προσηκόντως τῷ ἐμπεσόντι* : et aliis item locis notatis ab Jo. Uptono. Zenonis refert monitum Galenus in egregio libro De Proprii Animi Cujuſque Affectuum Dignotione et Curatione T. VI. Edit. Charter. p. 523. B : *Οὕτω γοῦν καὶ Ζήνων ἠξίου πάντα πράττειν ἡμᾶς ἀσφαλῶς, ὡς ἀπολογησομένους ὀλίγον ὕςερον παιδαγωγοῖς· ὠνόμαζε γὰρ οὕτως ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἑτοίμους ὄντας τοῖς πέλας ἐπιτιμᾷν, κἂν μηδεὶς αὐτοὺς παρακαλῇ.* M. Antoninus XI. 26. ubi multa de hoc præcepto collegit Th. Gatakerus. Præclare accommodavit ad eloquentiæ inſtitutionem Longinus De Sublim. Sect. XIV. init. *Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἡνίκ' ἂν διαπονῶμεν ὑψηγορίας τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεόμενον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν; πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσαν; ἢ ἐν ἱςορίᾳ Θου-*

κυδίδης· προσπίπλοντα γὰρ ἡμῖν κατὰ ζῆλον ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, καὶ οἷον διαπρέποντα, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πως πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιούμενα μέτρα. Ἔτι δὲ μᾶλλον εἰ κᾀκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τούτῳ διετέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἥρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας, καὶ μὴ πλαῖσαι. Illa tria poſtrema verba niſi delenda ſint, retineri poſſint ex Langbainii correctione: quod dudum monuimus Biblioth. Crit. Vol. I. Part. III. p. 46. Simile huic eſt præceptum Thaletis, memoratum a Cicerone Leg. II. 11: *homines exiſtimare oportere, omnia, quæ cernerentur, Deorum eſſe plena; fore enim omnes caſtiores, veluti qui in fanis eſſent maxume religioſis:* et Philonis Judæi De Nomin. Mutat. p. 1078. D.

85. B. *αὐτῶν ἐπιλαμβανομένους*] Immo *αὑτῶν*. Vide ad p. 16. E.

85. B. *τὰ τῶν Ἰδαίων ὀνόματα Δακτύλων*] Ald. Harl. Colleg. Nov. Moſc. 2. *τ. τ. ἰδίων ὀ. δ.* reliqui omnes vulgatam tuentur: illam ſecutus eſt unus Latinorum interpretum Luſcinius, *Sunt proinde, qui digitorum quædam propria ediſcunt nomina:* atque ita hunc locum adhuc citarunt Cælius Rhodiginus Lect. Antiqu. XVII. 12. memorans ille tamen *Ἰδαίων* quibuſdam doctis hominibus legendum videri: et poſtea, hunc laudans Lilius Gyraldus Hiſtor. Deor. Syntagm. I. p. 25. A: quædam tradens de *Idæis Dactylis:* quorum ſane haud infrequens eſt mentio in Veterum libris: præcipui de hoc argumento nobis ſunt auctores Strabo X. p. 725. ſeq. et Scholiaſtes Apollonii Rhodii I. 1129. *Idæi* dicti a Phrygiæ monte *Ida: Dactyli,* quod, digitorum inſtar, quinque eſſent, quanquam numero varie et plures produntur: ferri inventores, magi, ſapientiæ doctores, celebrantur: auctore Thraſyllo, ſexaginta et tribus annis ante Ganymedis raptum exſtitiſſe refert Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 335. D: qui eodem libro p. 306. A. hæc ad noſtrum locum pertinentia habet: *τινὲς δὲ μυθικώτερον τῶν Ἰδαίων καλουμένων Δακτύλων σοφούς τινας πρώτους γενέσθαι λέγουσιν· εἰς οὓς ἥ τε τῶν Ἐφεσίων λεγομένων*

γραμμάτων, καὶ ἡ τῶν κατὰ μουσικὴν εὕρεσις ῥυθμῶν ἀναφέρεται δι' ἣν αἰτίαν οἱ παρὰ τοῖς μουσικοῖς δάκτυλοι τὴν προσηγορίαν εἰλήφασι. Φρύγες δὲ ἦσαν ϗ βάρβαροι οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι. Ergo *Idæorum nomina Dactylorum* eadem eſſe videantur, quæ *Ephesiæ Literæ*, certe eodem conſilio recitari ſolita ad averruncandos malorum geniorum aſſultus: ſic de his Plutarchus Sympoſ. VII. p. 706. D: οἱ Μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὑτοὺς καταλέγειν καὶ ὀνομάζειν. Menander ap. Suidam voce Ἀλεξιφάρμακα. Cleric. p. 140: Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ λέγων ἀλεξιφάρμακα. Anaxilas ap. Athenæum XII. p. 548. C. Toupio animadverſus Epiſt. Crit. p. 18: Ἐν σκυταρίοις ῥαπτοῖσι φορῶν Ἐφεσήϊα γράμματα καλά. Androcydes Pythagoricus ap. Clementem Alexandr. Strom. V. p. 568. E. Epheſia γράμματα memorans unum ex iis apponit ſymbolum, ſex nominibus conſtans, quorum unum Δαμναμενεὺς item ab aliis nomen unius ex Idæis Dactylis proditur: Clementem exſcripſit Heſychius voce Ἐφέσια γράμματα: ubi alios, qui idem argumentum attigerunt, laudat Iſ. Voſſius et alii: quibus addatur Gatakerus ad M. Antoninum XI. 26. et P. Pantinus ad Apoſtolii Proverb. IX. 39. *Dactylorum Idæorum* nomina Strabo l. c. recenſet Σαλαμῖνον, Δαμναμενέα, Ἡρακλέα, Ἄκμονα. Poeta carminis Phoronidis ap. Schol. Apollonii, l. c. Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας, καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων. De his etiam narrat Diodorus Sic. V. 64. Pollux II. 156: ad illum videatur Weſſelingius, cui addatur Iſ. Caſaubonus ad Strabonem l. c. et Animadv. ad Athen. p. 20. Hinc intelligendum eſt dictum Ariſtotelis, quod ex perdita ejus Epiſtola retulit Dion Chryſ. Or. XLVII. p. 525. C. querentis de civibus ſuis Stagiritis, qui urbem dirutam reſtitui non curarent, ſed in agro ſparſim habitare mallent: ὁ δ' οὖν Ἀριστοτέλης ἐπιστέλλων γέγραφεν ὡς τοῖς πράγμασιν ἀπειρηκώς, φησὶ γὰρ αἴρειν τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους, i. e. *Ariſtoteles igitur in epiſtola ſcribit ita, ut qui ſpem conficiundi negotii abjeciſſet: dicit enim ſe tentare loco movere Idæos Dactylos*: id eſt, homines agreſtes et montanis ſuis ſedibus deditos.

85. B. διαλαμβάνουσα] *vinciens, complectens.* Plutarchus

Antonio p. 931. A: διαλαμβάνων τὺς νεανίσκυς ἐτραχήλιζε, *complectens juvenes eos exercebat cervices agitans.* Fragm. I. 4. Pauſanias III. 19. p. 259: διαλαβοῦσαι δὴ τὴν Ἑλένην αἱ γυναῖκες· *comprebendentes ac vincientes mulieres Helenam.* X. 13. p. 829: διαλαβόντες δεσμοῖς ἄγυσι. Alia dedimus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 565. A.

85. C. τοῖς τοιούτοις] *talibus negotiis obviam ire:* de hoc uſu pronominis diximus p. 15. B.

85. C. Ἀλέξανδρος—ὑϛεροφημίας ἐνδεῖν οἰόμενος] Alexandri dictum nec in ejus Vita, ubi ei locus erat p. 668. D. nec in Apophthegmatibus, retulit Plutarchus. Simile quidem huic memorat Cicero Or. pro Archia 10: —*magnus ille Alexander—cum in Sigeo ad Achillis tumulum adſtitiſſet, O fortunate, inquit, adoleſcens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris.* Rarior vox ὑϛεροφημία exſtat apud M. Antoninum II. 17. III. 10. IV. 19: ὁ περὶ τὴν ὑϛεροφημίαν ἐπτοημένος. Longinus de Sublim. XIV. fin. πρὸς τὸν τῆς ὑϛεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον· eamdemque reſtituit Ruhnkenius XLIII. p. 250. in editione Toupiana p. 132. Unus codex C. habet ὑϛεροφωνίας.

85. C. ἡ καλοῖς] Legendum videtur ἢ τοῦ καλοῖς, et ſic quoque annotavit Mez.

85. E. μηδὲν οἰόμενοι ποιεῖν μέγα τὸ μικρῷ τινι προστιθέμενον.] *putantes id, quod parvo addatur, nil magnum efficere poſſe.* Non eſt opus Reiſkii conjectura τὸ μικρὸν μικρῷ τινι π. Unus codex C. aliam habet lectionem, ποιούμενοι pro οἰόμενοι ποιεῖν, haud inepto ſenſu, *nil exiſtimantes magnum, quod parvo addatur:* et cæteroquin Græci pro οἴομαι δεινὰ πάσχειν, vel ποιεῖν, ſæpe uſurpant ποιοῦμαι δεινά: quo de uſu notata in adverſariis ad Julianum alibi expromemus.

85. E. ἡ δ' ἐλπὶς ἐγγυτέρω τοῦ τέλυς βαδίζυσα] Videtur hoc Plutarchus ab alio Scriptore ſumſiſſe: Reiſkius putabat e Sophoclis Œdipo Coloneo petitum eſſe. Equidem ſedem auctoris nondum inveni.

85. E. Τί γὰρ τὸ παρὰ τοῦτο;] *Quid enim id eſt, quod per hoc mihi ſiet?* Negans interrogatio: *Nullum ex hac re fructum percipiam, Hæc res, ſive adſit, ſive abſit, tantumdem erit.* Dictum eorum, qui aliquid ut parvum negli-

gunt. Ex Ariſtotele, cujus nomine citatur in Procli Commentario in Heſiod. p. 86. quem locum Plutarcho aſſeruimus Fragm. X. 17: ὀρθῶς Ἀριστοτέλης ἔλεγεν, ὅτι χείριστον τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ, "Μὴ παρὰ τοῦτο," λεγόμενον· εἰ γὰρ καταφρονεῖτο ὡς μικρὸν ἕκαστον, καὶ ἐπιλέγοιμεν, "Μὴ παρὰ τοῦτο," κακῶς πράξοιμεν. Iſocrates in Nicocle p. 62: Μηδενὸς οὖν ὀλιγωρεῖτε μηδὲ καταφρονεῖτε τῶν προστεταγμένων· ὑπολαμβάνοντες, ὡς οὐ παρὰ ταῦτ' ἐστιν· ἀλλ' ὡς παρ' ἕκαστον τῶν μερῶν ἢ καλῶς ἢ κακῶς ἕξον τὸ σύμπαν, οὕτω σπουδάζετε περὶ αὐτῶν. Johannes Chryſoſtomus vel ex Plutarchi hoc, vel e communi hauſit fonte: Comment. in N. T. Tom. IV. Homil. in Epiſt. ad Rom. p. 162. D. Διὸ παρακαλῶ τὴν ἀρχὴν, φυλαττώμεθα καὶ τὰ μικρὰ φύγωμεν κακά· τὰ γὰρ μεγάλα ἀπὸ τούτων τίκτεται· ὁ γὰρ καθ' ἕκαστον ἁμάρτημα μαθὼν λέγειν, Οὐδὲν παρὰ τοῦτο· τοῦτο γοῦν τὴν κακίαν εἰσήγαγε, τοῦτο τὰς θύρας ἀνέῳξε τῷ λῃστῇ, τοῦτο τῆς πόλεως τὰ τείχη κατέβαλε, τὸ καθ' ἕκαστον λέγειν, Οὐδὲν παρὰ τοῦτο· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων τὰ μέγιστα αὔξεται νοσήματα, ὅταν τὰ μικρὰ καταφρονῆται. Idem Tom. I. Homil. in Matth. XIV. p. 548. E: Μὴ τοίνυν λέγε, Οὐδὲν παρὰ τοῦτο, Οὐδὲν παρ' ἐκεῖνο· τοῦτο γὰρ, τοῦτο πάντα ἀπώλεσεν. Ἔδει γὰρ καὶ ἐνταῦθα αὐτοὺς παιδεύειν, καὶ ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι μικρῶν σεμνοὺς ποιεῖν, μεγαλοψύχους, κρείττους χρημάτων. Οὕτω γὰρ αὐτοὺς καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις εὑρήσομεν δοκίμους. Hæc jam Chryſoſtomi monita cum hoc Plutarchi loco contulit Iſ. Caſaubonus ad Perſii Sat. V. 66. p. 396. alia item addens: quæ partim eadem, partim ſimilia attulit Th. Gatakerus ad M. Antoninum III. 6. p. 78. Huc pertinet dictum Zenonis ap. Diogenem Laert. VII. 26: τὸ εὖ γίνεσθαι μὲν παρὰ μικρὸν, οὐ μὴν μικρὸν εἶναι· οἱ δὲ, Σωκράτους τοῦτο εἶναι: in Socrate II. 32: τό τε εὖ ἄρχεσθαι, μικρὸν μὲν μὴ εἶναι, παρὰ μικρὸν δέ: quod ita expediendum et cum priore conciliandum, ut legatur, τό τε εὖ, μικρὸν μὲν μὴ εἶναι, παρὰ μικρὸν δὲ ἄρχεσθαι· *Et quod bene ſe habet, id non quidem parvum eſſe, ſed tamen a parvo incipere.* Philo Jud. De Creat. Principis p. 728. E: τὸ παρὰ μικρὸν οὐ μικρὸν σφάλμα ἡγούμενοι. Ariſtoteles Republ. V. 3: Ἔτι δὲ διὰ τὸ παρὰ μικρὸν (αἱ πολιτεῖαι μεταβάλλουσι)· λέγω δὲ παρὰ μικρὸν, ὅτι πολλάκις λανθάνει μεγάλη γινομένη μετάβασις τῶν νομίμων, ὅταν παρορῶσι τὸ μικρόν.

Ad eamdem ſententiam illud Demoſthenis Or. De Rep. p. 68. A: τὸ ἀργύριον μέν ἐςι τοῦτο, περὶ οὗ βουλεύεσθε, μικρόν· τὸ δὲ ἔθος μέγα, ὃ γίνεται μετὰ τούτου. Alius eſt uſus formulæ παρὰ μικρὸν, *propemodum, parum abſuit quin—:* in qua item cernitur Præpoſitionis παρὰ, junctæ cum Accuſativo, vis ſignificans differentiam et momentum rei ad aliquid efficiendum: ut in aliis, veluti παρὰ πολὺ νικᾶν τινα, *magno intervallo quem ſuperare:* παρ' ἡμᾶς τοῦτ' ἐγένετο, *per nos hoc factum eſt,* id eſt, *noſtro vel beneficio vel noſtra culpa.* Quæ ſuis quæque locis attingemus.

85. F. καταισχύνειν] Ita quoque diſerte habet Harleianus codex, cujus collationem poſtea nactus ſum: quo magis illud κατ' Αἰσχύλον repudiandum. Non tueri, dedecorare, laudem vel propriam vel a majoribus acceptam, eſt eam καταισχύνειν. Ergo is, qui putat, ſe nil magnum nec habere nec dedecorare, facilis et proclivis redditur ad parva negligenda. Eſt autem illud, *nil magnum nec dedecorare nec habere,* ἓν διὰ δυοῖν, pro *nil magnum ad dedecorandum habere.* Ariſtoteli Ethic. Nicom. IV. 3. μεγαλόψυχος notatur ὁ μηδὲν μέγα οἰόμενος, *qui nihil pro magno habet, nil magnum putat:* diverſus plane ab homine præſentis loci putante *ſe nil magnum habere, quod tueri, et a dedecore et imminutione immune ſervare debeat.* Sed Verbi καταισχύνειν uſus exemplis Plutarcheis demonſtretur: Malign. Herodot. p. 863. E: Ἀργεῖοι—κατῄσχυναν ἂν τὸν Ἡρακλέα καὶ τὴν εὐγένειαν· *Argivi dedecoraſſent nobilitatem ſuam ab Hercule profectam.* De Facie Lunæ p. 929. A: γῆ—καταισχύνουσα τὴν καλὴν ἐπωνυμίαν· *Terra—dedecorans pulcrum ſuum cognomen, non ſe dignam tam pulcro cognomine præbens.* Theſeo p. 4. A: τὸν—πατέρα καταισχύνων· *non ſe dignum gerens patre.* Numa 67. A: ἡ δὲ τὴν παρθενίαν καταισχύνασα, ζῶσα κατορύττεται· *quæ ſuam ipſa non ſervat virginitatem, viva defoditur.* Ariſtide 326. B: παρασόμεθα—μὴ καταισχύνειν τοὺς προηγωνισμένους ἀγῶνας· *operam dabimus, ne dehoneſtemus priora noſtra fortiter facta,* id eſt, *ne minorem, quam antea, fortitudinis laudem feramus.* Eumene 587. A: οὐ καταισχύνας ὁ Κρατερὸς τὸν Ἀλέξανδρον· *Craterus fortiter pugnans, ſe non indignum Alexandri familiaritate præſtitit.* Demetrio 899. E: Κλεαίνετος—κατῄ-

χυνε ἑαυτόν· *ſuam ipſe pudicitiam prodidit.* Artaxerxe 1015. D: ὦ τὸ κάλλιςον ἐν Πέρσαις ὄνομα Κύρε καῖαιχύνων. Ariſtophanes Nub. 1222: Ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταιχυνῶ. Avib. 1451: Τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ· ubi ſimilia ex Euripide adfert Berglerus. Demoſthenes Or. Pro Coron. p. 327. B. Ariſtides Panathen. p. 140: καὶ παράκλησις αὕτη πρώτη πρὸς τὴν ναυμαχίαν τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, κοινῇ τῶν τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· οὐ μὴν κατήσχυναν ταύτην τοῖς ἔργοις ἐφεξῆς—. Or. Platon. II. p. 217: Ἀθηναῖοι δὲ—οὐδενὶ τούτων ἐπήρθησαν, οὐδὲ κατῄσχυναν τῶν προϋπηργμένων οὐδέν.

85. F. Καὶ γὰρ αἱμασίαν τινὰ καὶ θριγγὸν—σωρεύοντες.] θριγκὸν C: Moſc. 1. 2. Venet. Flor. Harl. ſed in his formis ſumma ubique varietas: pro σωρεύοντες dant συλλέγοντες C. Flor. Harl. Colleg. Nov. Moſc. 2. et 1. a prima manu. Rei ipſius exemplum habemus mœnia Athenarum conſilio Themiſtoclis per ſubitam properationem inſtaurata: quod Thucydides prodit, I. 93: Τούτῳ τῷ τρόπῳ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτείχισαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· καὶ δήλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ἐςιν, ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο· οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται καὶ οὐ ξυνειργασμένων ἔςιν ᾗ, ἀλλ' ὡς ἕκαςοί ποτε προσέφερον· πολλαί τε ςῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. Hinc Cornelius Nepos in Themiſtocle VI: *Hanc legationem ſuſcepit Themiſtocles, et ſolus primo profectus eſt: reliqui legati ut tum exirent, quum ſatis altitudo muri exſtructa videretur, præcepit: interim omnes ſervi atque liberi opus facerent, neque ulli loco parcerent, ſive ſacer eſſet, ſive profanus, ſive privatus, ſive publicus: et undique, quod idoneum ad muniendum putarent, congererent. Quo factum eſt, ut Athenienſium muri ex ſacellis ſepulcriſque conſtarent.*

p. 86. A. κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς] Pindari dictum ex incerto Carmine, plenius memoratum ab Ariſtide Or. de Paraphthegmate T. II. p. 378: Οὐ γὰρ δήπου καὶ Πίνδαρον φήσεις ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα ἀναπεισθέντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ποίησιν τὴν ἑαυτοῦ· ἄκουε δὴ καὶ ἑτέρων· Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς, Οἶα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον κόσμον αὐδάεντα λόγων. Priorem partem retulit quoque Plutarchus De Formis Reip. p. 826. B: Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς. Specta-

vit eodem ſcriptor Encomii Demoſthenis, inter opera Luciani T. III. p. 499: ἐκδέχεται τὸν λόγον χρυσέα κρηπὶς, κατὰ Πίνδαρον: quod doctiſſimus M. Solanus minus recte retulit ad aliud Pindari dictum de pugna ad Artemiſium, ubi παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας, Plutarcho ſæpius citatum, et a nobis tractatum ad Ser. Num. Vind. p. 552. B. Et vero alia ſunt ejuſdem poetæ in eadem dictionis forma: v. c. Pyth. VII. 3: κρηπῖδ' ἀοιδᾶν Ἵπποισι βαλέσθαι. IV. 245: Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. Olymp. VI. 1: Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου Κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον, Πάξομεν· quod Gregorius Naz. tranſtulit in Epiſt. 128. T. I. p. 859. D: ἀλλὰ νῦν μὲν, ὥς φησι Πίνδαρος, οἷον χρυσέας ὑφίσαμεν εὐτυχεῖ θαλάμῳ κίονας· μικρὸν ὕστερον δι' ἡμῶν αὐτῶν, ἡνίκ' ἂν διδῷ ὁ θεὸς, καὶ θεητὸν μέγαρον πήξομεν. Locum hic a Plutarcho adhibitum eruditiſſimus Schneiderus in Fragmentis Pindari tractavit p. 68.

86. A. ἐδὲν εἰκῆ προσίενται τῶν γινομένων.] Cruſerius vertens, *hi, quod fortuito fit, comprobant nihil*, εἰκῆ cum τῶν γενομένων jungit: perperam ille quidem: nimirum putabat, γενομένων per ſe ſolum non habere ſenſum huic loco accommodatum, qui ſane in hoc vocabulo aliquid *temeritatis* requirere videtur. Atqui γινόμενα hoc loco, ut alibi, ſunt ea, *quæ ſolent fieri*, quæ magis univerſa conſuetudine, quam ſingulari judicio fiunt: ſunt etiam *fructus, utilitates*; quæ duæ notiones, conjunctæ ſimul, in hanc Plutarchi ſententiam conveniunt: *hi oblatas, vulgo, actionum utilitatumque occaſiones non temere admittunt.* Iſocrates Panathen. p. 489: τιμῆς δὲ ἀποστερεῖν τῆς γιγνομένης, *debito honore defraudare*: locus vulgo corruptus in Augeriana editione T. II. p. 596. mutatus licet, tamen perperam redditus. Trapezitico p. 629: τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδώσειν· *redditurum debitas uſuras.* Epiſt. VII. p. 728. Demoſthenes Or. Philipp. II. p. 26. A: τοὺς δὲ Θηβαίους ἡγεῖτο, ὅπερ συνέβη, ἀντὶ τῶν ἑαυτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐάσειν, ὅπως βούλεται, πράττειν αὐτόν. Adv. Nauſimach. p. 635. A: οὐ δίκαιαν οὐδὲ γιγνομένην χάριν ἀξιώσουσι κομίζεσθαι παρ' ὑμῶν· *injuſtam nec more receptam gratiam a vobis ferre ſe poſtulabunt.* Atque item ſubinde. Theophraſtus ap. Stob. XLII.

p. 281. κυρία δὲ ἡ ὠνὴ καὶ ἡ πρᾶσις—ὅταν ἡ τιμὴ δοθῇ—ἢ τοῖς γείτοσι τὸ γιγνόμενον· *rata vero eſt emtio et venditio, ſi pretium datum erit, et vicinis ſolitum emolumentum.* Reſtituendum eidem Character. XV. Αὐθαδείας·—καὶ τοῖς τιμῶσιν καὶ πέμπουσιν εἰς τὰς ἑορτὰς, εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἂν γένοιτο τὰ διδόμενα, ut legatur ὅτι οὐκ ἂν διδοῖτο τὰ γινόμενα, *non datum iri ea quæ debeant et ſoleant dari:* id eſt, *invitatus bonoris cauſſa ab aliis ad feſtum diem celebrandum recuſabit, dicens, Se in illo feſto non eo atque oportet tractatum iri.* Teles ap. Stob. Serm. XCI. p. 509: ταῖς δὲ ὥραις οὐκ ἀφίησι χρῆσθαι καὶ μελετᾷν πρὸς τὰ γινόμενα· *nec ſinit anni tempeſtatibus uti, nec exercere ſe ad ea quæ conducunt et oportet.* Frequens eſt Ariſtidi: cujus locos ſatis habemus numeris paginarum notaſſe: ſic igitur T. I. p. 82. 244. 246. 270. 523. 527. T. II. p. 32. 128. 158. 294. 308. 314. 400. 427. 523. 527.

86. A. ὑπὲρ οὗ τὸν Πολύκλειτον οἰόμεθα λέγειν—] *De quo Polycletum putamus dicere:* nec veram, nec huic loco congruam, habet ſententiam: quæ ſi qua exſtare deberet, ſaltem corrigendum erat οἰώμεθα, *De quo putemus dicere Polycletum: Ad quod officium illam Polycleti dictionem accommodemus.* Atque in hac ratione adhuc acquieſcebam, ſpreta altera, in quam poſtea quoque Reiſkium incidiſſe vidi, ὑπέρευ τὸν Πολύκλειτον οἰόμενοι λέγειν· quam nunc probo, ut et loco congruentem, et partim a codicibus firmatam; ſiquidem οἰόμενοι eſt in Ald. Baſ. Harl. Colleg. Nov. Moſc. 2. T. B. Pol. Particula ὑπέρευ ſemel alibi occurrit apud Plutarchum Conſol. Uxor. p. 611. B. vulgo obliterata. De nobiliſſimo illo pictore et ſtatuario, Veterum mentiones collegit F. Junius in Catalogo Artificum p. 167. Idem dictum refert Plutarchus Symp. II. p. 636. B, C: αἱ τέχναι πρῶτον ἀτύπωτα καὶ ἄμορφα πλάττουσιν, εἶτα ὕστερον ἕκαστα τοῖς εἴδεσι διαρθροῦσιν· ᾗ Πολύκλειτος ὁ πλάστης εἶπε, χαλεπώτατον εἶναι τὸ ἔργον, ὅταν ἐν ὄνυχι ὁ πηλὸς γένηται. Notum eſt Proverbium *Ad unguem*, de operibus ſumma diligentia perfectis et abſolutis. Origo duplex: altera, ad quam hoc Polycleti dictum refert J. Winkelman. Hiſtoria Artis, Annotat. ad T. I. p. 79. edit. Germ. quod plaſtæ in fingendo

luto partes ſigni ſubtiliores ungue formare ſoleant: altera, quod lævitas ac politura ſigni explorabatur ungue, qui ſi quid aſperi offendiſſet, id artifices corrigere ſolebant: cujus non juſtam rationem habuit vir ille doctiſſimus, quamquam a plurimis Veterum commemoratæ conſuetudinis: neque etiam ejuſmodi adfert teſtimonia, quibus efficiatur quod vult, illam priorem rationem ſolummodo *exemplis*, non item *operibus* ad illa exempla factis, adhiberi ſolitam fuiſſe. Et hic Plutarchi locus refertur ad commiſſuras lapidum ædificii complanandas et amuſſi exæquandas. Et Horatii A. P. 294. *Perfectum decies non caſtigavit ad unguem*, ad *imaginem* et *opus*, non ad *exemplum*, pertinet. Et ἐξονυχίζειν Suidas reddit ἐξετάζειν τοῖς ὄνυξι, quod et uſus confirmat Scriptorum in metaphorica ſignificatione τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι, de qua Phrynichus p. 126. ibique Nunneſius. Dionyſius Hal. Opp. Rhet. p. 171. τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα· *ad unguem ſimillimus Lyſiæ*. Plura petantur ab Eraſmo Adag. p. 507: Iſ. Caſaubono ad Perſ. I. 65: interpretibus Horatii l. c. Lexicographis, cum Latinis in *Unguis*, tum Græcis in Ὄνυξ, Ὀνυχίζω, Ἐξονυχίζω.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE CAPIENDA EX INIMICIS UTILITATE.

P. 86. B. ΠΩΣ ΑΝ ΤΙΣ ΥΠ' ΕΧΘΡΩΝ ΩΦΕΛΟΙΤΟ] In Lampriæ Catalogo Num. CXXVII: Sopatri Eclogis apud Photium Cod. CLXI. p. 341: Macarii Chryſocephalæ Rhodonia apud Villoiſonum in Anecdot. Gr. T. II. p. 10. eodem titulo proditur. Stobæus Serm. XIX. p. 366: Πλουτάρχου ἐν τῷ, Πῶς ἐστι ἀπ' ἐχθρῶν ὠφεληθῆναι: ita editio Schowii, nam in Trincavelliana Serm. XVII. et Geſneriana non eſt libri nomen. Idem Stobæus Serm. XXXIII. p. 214. ad locum citatum ex hoc libro p. 90. B. ἄνευ δὲ τούτου—κατεργάσηται, additum habet in Geſneriana editione Latinum elogium, *Plutarchi in libro, quomodo quis fructum ab inimicis capiat*; nam in Trincavelliana locus hic deeſt: Schowiana in Serm. XXVII. deſinit. Simplicius Commentario in Epicteti Enchiridion p. 306: καὶ ὅγε Χαιρωνεὺς Πλούταρχος βιβλίον ὅλον περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελείας συντέθεικεν. Citantur porro loci ex hoc libro, omiſſo tamen ejus titulo, nec niſi Plutarchi nomine addito: p. 87. B. a Suida in Σικχός: p. 92. D. a Thoma Magiſtro in Ὑπέρ: p. 88. D. in Sententiis Maximi et Antonii p. 329.

86. B. Κορνήλιε Ποῦλχερ, ἄτερ] Quod in Emendatione poſui, adhuc tueor: ἄτερ quidem perperam ortum ex antecedente voce: nec alia ſive lectio, ſive correctio, in Hiſt. Acad. Inſcript. T. XIV. prodita, ἄτη δὴ, minus inepta. *Cornelium Pulchrum*, alibi me legere haud memini.

86. B. ἄθηρον, ὥσπερ ἱςοροῦσι τὴν Κρήτην] *a feris beſtiis liberam*, id eſt, iis quæ nocent, in primis morſu, quorum remedia dicuntur θηριακά. Gregorius Naz. Carm. XIII. 49: Χώρην μέν τιν᾽ ἄθηρον ἀκούομεν, ὥς ποτε Κρήτην: Plinius VIII. 83: *In Olympo Macedoniæ monte non ſunt lupi: nec in Creta Inſula. Ibi quidem non vulpes urſive, atque omnino nullum maleficum animal præter phalangium.* Ælianus Nat. Animal. III. 32. Antigonus Caryſtius Hiſt. Mirab. Cap. X: Diodorus Sic. IV. 17. ubi videndus P. Weſſelingius. Multa in hanc rem J. Meurſius, Cretæ II. 8. Et Ariſtoteles in Mirabil. Auſcult. Cap. LXXXIV. idem tradit, quod docte illuſtrat ejus libri recentiſſimus editor Jo. Beckmannus.

86. C. Χίλων ὁ σοφὸς] Unus ex illis ſeptem. Eamdem ejuſdem nomine ſententiam laudat Plutarchus De Amicor. Multitud. p. 96. A: et Fragm. De Anima ap. Gellium I. 3.

86. C. Ξενοφῶντος] Œconomico I. 15: Καὶ οἱ ἐχθροὶ ἄρα, κατάγε τὸν σὸν λόγον, χρήματά εἰσι τῷ δυναμένῳ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελεῖσθαι. Ἔμοιγ᾽ οὖν δοκεῖ. Οἰκονόμου ἄρα ἐςὶν ἀγαθοῦ καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπίςασθαι χρῆσθαι, ὥςε ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. Idem dictum Plutarchus poſuit ſupra p. 40. B. Scriptor incertus, ut videtur Damaſcius, apud Suidam voce Εὐλόγως. —ἐπέδειξεν ἀληθῆ ὄντα τὸν λόγον, ὃν ἔφη Σωκράτην εἰπεῖν ὁ Ξενοφῶν πρὸς Ἰσχόμαχον, ὡς ἔςιν ἄρα τὸν ἀγαθὸν ὠφελεῖσθαι καὶ ὑπὸ τῶν βλάπτειν αὐτὸν πειρωμένων. In Proverbiis Metricis A. Schotti 1239: Πολλάκις τοι πολλ᾽ ἀπ᾽ ἐχθρῶν μανθάνουσιν οἱ σοφοί.

86. C. Ἅπερ οὖν εἰς τοῦτο πρώην—] De hoc Plutarchi inſtituto habitas ſcholas conſcribendi et edendi exempla appoſuimus ad p. 15. A.

86. C. ὁμοῦ τι] *propemodum, ferme:* unus ad ſententiam recte vertit Pannonius: cæteri *ſimul, totidem verbis* Eraſmus et Xylander, *in unum contracta* Cruſerius, ſequentes

lectionem alteram ὁμοῦ. Utrumque dicitur, ut recte quidem monet Iſ. Caſaubonus ad Strabonem p. 425: ſed diſcrimen ſignificationis quoque notandum: ὁμοῦ eſt *una, ſimul*: ὁμοῦ τι, *propemodum, circiter*, quæ notio ſane omnibus apta eſt locis, ubi hæc particula a Scriptoribus ponitur: quod ſatis oſtendit eam veram eſſe notionem. Sed hac animadverſione defungamur notandis locis Plutarcheis. Sic igitur Opp. Mor. p. 77. C. 378. D. 400. D. 413. F. (quo loco citato in nota Weſſelingii ad Diodor. Sic. T. I. p. 118. perperam legitur ὁμοῦ τε) 976. D. 1019. C. Vitarum p. 60. A. 106. D. 115. B. 196. E. 224. A. 361. D. 458. D. 480. D. 533. E. 575. F. 592. C. 594. E. 631. E. 814. E. 873. F. 951. A. 1024. C. 1031. A. 1072. B.

86. C. Πολιτικοῖς Παραγγέλμασι] Quæ exſtant Opp. Mor. p. 798.

86. D. πυτίαις] De diverſitate ſcripturæ, πιτυαῖς, monuimus dudum ad Ser. Num. Vind. p. 42: hujus editionis p. 552. F.

86. D. μὴ τῶν Ͽηρίων ἐπιλιπόντων τῷ ἀνθρώπῳ, Ͽηριώδης αὐτῷ ὁ βίος γένηται] Eadem ſententia utitur Plutarchus De Solert. Animal. p. 964. A: τρόπον τινὰ Ͽηρίων βίον βιωσόμεθα, τὰς ἀπὸ τῶν Ͽηρίων προέμενοι χρείας: quod Porphyrius tranſtulit in diſputationem De Abſtinentia I. 4.

86. E. Τράγος γένειον—] Videtur a poeta ſcriptum fuiſſe Τράγος γένειον σύ γε πενθήσεις ἄρα. Ex Dramate Satyrico ſumtum res ipſa prodit: ex Æſchyli *Prometheo* πυρκαεῖ ſumtum veriſimile eſt inde, quod hoc nomine illius fuit Drama idque Satyricum fuiſſe apparet ex Auctore argumenti ad Perſas ſcripti; niſi forte hujus verba aliter accipienda ſunt, judice Iſ. Caſaubono De Satyrica Poeſi I. 5. Fortaſſe ex hujuſmodi Satyrico Dramate fluxit comparatio, qua uſus eſt Auctor ad Herennium IV. 6: *ſi Triptolemus, cum hominibus ſemen largiretur, ipſe ab aliis hominibus id mutuaretur: aut ſi Prometheus, cum ignem mortalibus dividere vellet, ipſe a vicinis, cum teſta ambulans, carbunculos corrogaret, nonne ridiculus videretur?* Rei exemplum etiam pueri præbent; quippe, ut ait Dion Chryſ.

Or. XVI. p. 245. B: (τὰ παιδία) τῦ πυρὸς ἅψαϑαι προϑυμῦνται, καί τοι σφόδρα ἀλγοῦντα· κἂν ἀφῇς, ἅψεται πάλιν: ubi Fed. Morellus hunc Plutarchi locum apponens pro fabula Æſopica, more ſuo aliud egit. Simile quid de Æthiopibus prodit Pomponius Mela III. 9: *Sunt quibus ante adventum Eudoxi adeo ignotus ignis fuit, adeoque viſus mirum in modum placuit, ut amplecti etiam flammas, et ardentia ſinu abdere, donec noceret, maxime libuerit.*

p. 87. A. Διογένης καὶ Κράτης· Ζήνων δὲ—] πατρίδος ςέρησιν referendum ad Diogenem Cynicum, e patria Sinope in exilium ejectum, quod notum eſt vel ex Diogene Laertio VI. 20, 21. ſeq. At χρημάτων ἀποβολὴν pertinet ad duos reliquos, ſed diverſo ad utrumque modo; nam Crateti pecuniarum amiſſio fuit voluntaria, Zenoni fortuita: de utroque item vel ex Laertio notum: de illo VI. 85. ſeq. de hoc VII. 5. ubi hoc ipſum ejus dictum refertur —διατρίβοντα ἐν ταῖς Ἀϑήναις ἀκοῦσαι τὴν ναυαγίαν, καὶ εἰπεῖν, Εὖγε ποιεῖς ἡ τύχη, προσελαύνεσα ἡμᾶς φιλοσοφίᾳ: quod Plutarchus alibi etiam memoravit, De Animi Tranq. p. 467. D. De Exilio p. 603. D. Seneca De Animi Tranq. Cap. XIII: *Zeno noſter cum omnia ſua audiret ſubmerſa, Jubet, inquit, me fortuna expeditius philoſophari.* Sententiæ Antonii et Maximi p. 820. Habet adeo Proverbii vim, teſte Suida voce Νῦν εὐπλόηκα, ὅτε νεναυάγηκα· ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα εὐτυχησάντων. Ζήνων γὰρ ὁ Κιτιεὺς, καταλιπὼν τοὺς πρὶν διδασκάλους, ϰ Κράτητος τοῦ φιλοσόφυ φοιτητὴς γενόμενος, τῦτο εἴρηκε ναυαγίῳ περιπεσὼν, καὶ εἰπὼν, Εὖγε ποιεῖ ἡ τύχη προσελαύνουσα ἡμᾶς φιλοσοφίᾳ· οὕτω τραπῆναι πρὸς φιλοσοφίαν. Hinc Eraſmus retulit in Adagia p. 1230. A. Schottus Proverb. e Suida X. 57. Videatur Menagius ad Diog. Laert. l. c.

87. B. οἱ δὲ σικχοὶ] Suidas hunc locum in brevius redactum citans, voce Σικχός· σκώπτης· ἢ ὁ ἀνόρεκτος καὶ ἀσϑενής· Πλούταρχος· Τὰ ῥωμαλεώτερα τῶν ζώων τοὺς ςομάχυς, σκορπίυς καὶ ὄφεις κατεσϑίοντα καταπέττει· οἱ δὲ σικχοὶ καὶ νοσώδεις ἄρτον καὶ ὕδωρ προσφερόμενοι ναυτιῶσι. Heſychius Σικχαζόμενος· σκωπτόμενος· Σικχός· ὁ μικρόσιτος· ἢ ὁ ἀηδής: ubi videantur Interpretes. Nec in Medicorum uſu tritum reperitur. Repudiat Phrynichus verbum Σικχαίνομαι. Ha-

bet tamen σικχὸς haud contemnendam auctoritatem Ariſtotelis Eudem. III. 7: ὥσπερ γὰρ παρὰ τὴν τροφὴν ὁ σικχὸς τοῦ παμφάγου διαφέρει τῷ ὁ μὲν μηθὲν ἢ ὀλίγα καὶ χαλεπῶς προσίεσθαι· ὁ δὲ πάντα εὐχερῶς. Eſt etiam ἄσικχος apud Plutarchum De Sanit. p. 132. B. Lycurgo 49. F. Quædam etiam notarunt de his vocibus H. Stephanus Theſ. L. Gr. Indice II. p. 32: J. Uptonus Indice Epicteti Diſſ. voc. Σικχαίνω: J. Toupius ad Suid. l. c. Emend. in Suid. P. III. p. 128. editionis poſtremæ Vol. I. p. 161: ſed omnia exquiſitiora dedit Valckenarius noſter in Annotat. Crit. ad N. T. p. 340.

87. B. τοῖς προσέχουσιν·—περιοδεύει τὸν βίον] Præceptum Antiſthenis ap. Diogenem Laert. VI. 12: προσέχειν δεῖν τοῖς ἐχθροῖς· πρῶτοι γὰρ τῶν ἁμαρτημάτων αἰσθάνονται. Dictio habet aliquid Demoſthenici coloris: Or. de Cherſoneſo p. 40. A: βούλεται τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν· quod iiſdem verbis repetitur Or. Philipp. IV. p. 54. C: I. p. 16. A: ἀεί τι προσπεριβάλλεται, καὶ κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται.

87. C. οἱ γύπες ἐπὶ τὰς ὀσμὰς—ἔχουσιν.] Eamdem comparationem adhibet Epicureis p. 1096. A: οὐκ ἦν δὲ πρὸς τὸ ἡδέως ζῆν ἐπιεικέστερον, μύρα καὶ θυμιάματα δυσχεραίνειν, ὡς κάνθαροι καὶ γύπες; Invidis Baſilius M. Homil. XI. T. I. p. 387. B: ὥσπερ δὲ οἱ γύπες πρὸς τὰ δυσώδη φέρονται, πολλοὺς μὲν λειμῶνας, πολλοὺς δὲ ἡδεῖς καὶ εὐώδεις τόπους ὑπεριπτάμενοι· καὶ αἱ μυῖαι τὸ μὲν ὑγιαῖνον παρατρέχουσι, πρὸς δὲ τὸ ἕλκος ἐπείγονται· οὕτως οἱ βάσκανοι τὰς μὲν τοῦ βίου λαμπρότητας καὶ τὰ μεγέθη τῶν κατορθουμένων οὐδὲ προσβλέπουσι, τοῖς δὲ σαθροῖς ἐπιτίθενται, κἄν τι προσπταῖσαι συμβῇ, οἷα πολλὰ τὰ ἀνθρώπινα, τοῦτο δημοσιεύουσι, καὶ ἀπὸ τούτων τοὺς ἄνδρας γνωρίζειν βούλονται: quem locum habent Sententiæ Max. et Anton. p. 409: et imitatus eſt Iſidorus Peluſiota Epiſt. III. 237: πᾶς ἀνὴρ φαίνεται ἑαυτῷ δίκαιος· πρὸς μὲν γὰρ τὰ κατορθώματα τῶν πέλας τυφλώττει, τὰ δὲ ἐλαττώματα ὀξέως ὁρᾷ· καὶ καθάπερ οἱ γύπες λειμῶνας πολλάκις καὶ παραδείσους παρατρέχοντες, τοῖς νεκροῖς ἐφίπτανται σώμασιν. Clemens Alex. Pædag. II. p. 178. A: ἀλλὰ γὰρ μὴ λάθωμεν, ὥσπερ οἱ γύπες, τὰ μυρὰ βδελυττόμενοι, ἢ οἱ κάνθαροι· τούτους γὰρ ῥοδίνῳ χρισθέντας μύρῳ τελευτᾷν λέγουσι. Gregorius

Nyſſ. in Sententiis Anton. et Max. p. 408. Plinius XI. 115. Ælianus Nat. Animal. III. 7. IV. 18. Ariſtoteles Mirab. Auſcult. CLIX. ad quem eruditiſſimus J. Beckmannus alios etiam laudat auctores.

87. D. πρὸς ταῦτα οἱ μισοῦντες ἄπλουσι] Videtur pars Senarii.

87. D. εὐλαβούμενον ζῆν] Accipiendum vel πρὸς τὸ εὐλαβούμενον ζῆν, ut vertimus, et conſtructionis rationem expoſuimus ad p. 80. B. vel ita elliptice, *Profecto! utile eſt vivere ſibi caventem et ad ſe ipſum attendentem—:* quale ſpectarunt, certe videntur voluiſſe, Pannonius et Cruſerius.

87. D. Ἡ γὰρ οὕτω] In editione noſtra minore perperam eſt οὔπω.

87. D. μετ' εὐχρηστίας—] *cum utilitate et emolumento, ad uſum accommodate:* proprie eſt facultas τοῦ εὖ χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, *rebus recte utendi.* Ut hoc loco, ita alibi a librariis cum εὐχαριστία confuſa reperitur, v. c. De Stoic. Repugn. p. 1038. A. item apud Porphyrium De Abſtinent. I. 55: ἀπὸ ἀχρηστίας παντὶ τῷ ὑπάρχοντι βίῳ—τὸ μὴ παρὸν ζητοῦσι, τῷ ἀχαριστεῖν τῷ παρόντι· videtur ἀχαριστίας corrigendum Reiſkio et Rhoerio, nec ego repugno, quamquam et ἀχρηστία huic ſententiæ congruat, *ignorantia rebus recte utendi.* Ibidem III. 20. p. 261: κοινότερον δὲ τῆς ὠφελείας, ἣν εὐχρηστίαν οὗτοι λέγουσιν, ἀκουστέον: id eſt, ὠφέλεια, quam Stoici εὐχρηστίαν vocant, *communi ſenſu intelligenda eſt:* hunc locum in Fragmentis Plutarchi cenſuimus Incert. XCV. Et vero εὐχρηστία, *ſcientia rebus bene utendi,* parit εὐχαριστίαν, *ut contenti ſimus noſtra ſorte, eamque grato animo Providentiæ divinæ acceptam referamus:* ita Epictetus Diſſert. I. 6: Ἀφ' ἑκάστου τῶν ἐν τῷ κόσμῳ γινομένων ῥᾴδιόν ἐστιν ἐγκωμιάσαι τὴν Πρόνοιαν, ἂν δύο τις ἔχῃ ταῦτα ἐν ἑαυτῷ, δύναμίν τε συνορατικὴν τῶν γεγονότων ἑκάστῳ, καὶ τὸ εὐχάριστον· εἰ δὲ μή, ὁ μὲν οὐκ ὄψεται τὴν εὐχρηστίαν τῶν γεγονότων· ὁ δὲ οὐκ εὐχαριστήσει ἐπ' αὐτοῖς οὐδέν. Sed εὐχρηστία non ſolum active dicitur *facultas bene utendi rebus,* ſed etiam paſſive *utilitas ex rerum uſu percepta:* item εὔχρηστος, de quo alibi dicemus: et χρηστικὸς, de quo diximus ad p. 80. B: et εὐχρηστέω p. 185. D.

87. E. Ἦ κεν γηθήσαι] Iliad. A. 255.

87. F. τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας] Ita vocantur *actores cantoresque ſcenici:* et aliis, et Plutarcho v. c. Quæſt. Rom. p. 289. C: Διὰ τί τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας, ἱστρίωνας οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν; Sylla p. 468. C. Lucullo 511. E. Agide 810. A. Antonio 942. B. Bruto 994. A. Arato 1052. A. Ariſtoteles Problem. XXX. 10. alia dixit forma: Διὰ τί οἱ Διονυσιακοὶ τεχνῖται ὡς ἐπιτοπολὺ πονηροί εἰσιν; quod repetit Gellius XX. 4. hæc præmittens: *Comœdos quiſpiam et tragœdos, et tibicines dives adoleſcens, Tauri philoſophi diſcipulus, liberos homines in deliciis atque in delectamentis habebat: id genus autem Græce appellantur* οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται. Idem Rhetoric. III. 2. ad quem locum conſulatur P. Victorius p. 470: cui adhibeantur et H. Stephanus Theſ. L. Gr. Indic. p. 761: Rigaltius ad Artemidor. p. 8: Olearius ad Philoſtrat. p. 193: Weſſelingius ad Diodorum Sicul. T. I. p. 251.

87. F. ἀπροθύμους] Sic et loquendi conſuetudo flagitabat. Plutarchus ſæpe: Opp. Mor. p. 74. A. 129. B. 438. B. 576. E. 620. C. 855. D. 865. B. Vitarum p. 112. C. 227. A. 435. A, B. 611. E. 651. A. 717. C. 797. E. 805. C. 895. A. Xenophon Hellenic. I. 6. 4.

p. 88. A. ὁ Νασικᾶς] Hic utrum fuerit P. Corn. Scipio Naſica, cognomine *Corculum,* an P. Corn. Scipio Naſica, is qui Tib. Gracchum interfecit, cognomine *Serapio,* non conſtat: nec alibi hoc effatum ſub hujus nomine memorari memini: utriuſque quidem tempora cum excidio Carthaginis et Corinthi conjuncta fuerunt. Carthaginem delere diſſuaſit in Senatu, rationibus fere iiſdem atque hoc loco memorantur, ut eſt apud Appianum Punicorum 69. et Florum II. 15. *Scipio Naſica ſervandam* (*cenſuit Carthaginem*), *ne metu ablato æmulæ urbis, luxuriari felicitas urbis inciperet.* Simile dictum Q. Metelli poſt finitum Bellum Punicum II. prodit Valerius Maximus VII. 2. 3: *Q. quoque Metelli cum gravis, tum etiam alta in ſenatu ſententia: qui devicta Carthagine, "Neſcire ſe, illa victoria bonine "plus an mali reipublicæ attuliſſet," aſſeveravit: "quoni-"am, ut pacem reſtituendo profuiſſet, ita Hannibalem ſub-*

" movendo nonnibil nocuiſſet. Ejus enim tranſitu in Italiam, " dormientem jam populi Romani virtutem excitatam: me- " tuique deberi, ne acri æmulo liberata in eumdem ſomnum " revolveretur." In æquo igitur malorum poſuit, uri tecta, vaſtari agros, exhauriri ærarium: et priſci roboris nervos hebetari.

88. B. Διογένυς ἀπόφασιν] Vide notata p. 21. E.

88. B. Βαθεῖαν αὔλακα—] Æſchyli Septem ad Theb. 600: de quo diximus ad p. 32. D.

88. B. Νικώμενοι, φησὶν Πίνδαρος, ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται] Ex perdito carmine citat etiam Scholiaſtes Pindari ad Olymp. VIII. 92: νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται, οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν: et ad Pyth. IX. 163: νικώμενοι δὲ ἀγρυξίᾳ δέδενται. Heſychius fortaſſe hoc ſpectavit, Ἀγρυξία· σιωπή: ubi videatur J. Albertius. Factum nomen ad ſimilitudinem nominis ἀφασία, quod ipſum nomine ἀγρυξία interpretatur Heſychius in Ἀμφασία: ductum a Proverbio Οὐδὲ γρῦ; unde et proverbialis dictio Οὐδὲ γρύξαν. Pindarica ſententia in Metricis Proverbiis poſita eſt 1242: Τῇ ἀγρυξίᾳ δέδενται ἄνδρες οἱ νικώμενοι: magis ad ordinem verborum fit Iambicus, Νικώμενοι δ' ἄνδρες δέδεντ' ἀγρυξίᾳ: neutrum ad auctoris exemplum.

88. C. ταῦτα ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν, ὡς ὁ Δημοσθένης φησὶν—] Or. De Falſa Legat. p. 227. A: —τὸ συνειδέναι πεπραχόσιν ἑαυτοῖς τὰ πράγματα, τοῦτο παραιρεῖται τὴν θρασύτητα τὴν τούτων· τοῦτο ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν· ἐμφράττει τὸ στόμα· ἄγχει· σιωπᾶν ποιεῖ. Plutarchus iterum citat De Superſtitione p. 165. A. Coloris quid inde duxit Philo Jud. De Septenario p. 1176. A: οὐδεὶς ἀλλ' οὐδὲ τὸν βραχύτατον χρόνον ἑορτάζει συνειδήσει τῶν ἀδικημάτων ἀγχόμενος.

88. C. Σύ τοι διαφέρε—] Euripidis Oreſte 251.

88. D. Ἄλλων ἰατρὸς—] Notavimus ad p. 71. F.

88. D. ὁ καικίας τὰ νέφη—] Proverbium et alibi uſurpat Plutarchus: Reip. Ger. Præcept. p. 823. B: πάντα τὸν ἄλλον βίον ἕλκων ἐφ' ἑαυτὸν, ὡς καικίας νέφη. Hunc ipſum locum habent Sententiæ Maximi et Antonii p. 329: ὡς γὰρ ὁ καικίας τὰ νέφη, καὶ ὁ φαῦλος βίος ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκει τὰς λοιδορίας. Diogenianus IV. 66: Ἕλκων ἐφ' ἑαυτὸν, ὥσπερ και-

κίας νέφος· ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς κακά. Scholiaſtes Ariſtoph. Equit. 435: ὄνομα ἀνέμου καικίας· τὸν δὲ αὐτὸν καὶ νότον καλοῦσί τινες·—οὗτος δὲ ὅτε πνεῖ, τὰ νέφη εἰς ἑαυτὸν ἕλκει· ὡς τὸ, Κακὰ ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκων, ὡς ὁ καικίας νέφος. Ariſtoteles Meteorolog. II. 6: ὁ δὲ καικίας οὐκ αἴθριος, ὅτι ἀνακάμπτει εἰς αὐτόν· ὅθεν καὶ λέγεται ἡ παροιμία, Ἕλκων ἐφ' αὐτὸν, ὥσπερ καικίας νέφος· quod hinc retulit Gellius II. 22. cujus videndi ſunt interpretes. Idem Ariſtoteles Problem. XXVI. 1. et 29: Διὰ τί ὁ καικίας μόνος τῶν ἀνέμων ἐφ' ἑαυτὸν ἄγει τὰ νέφη; ὥσπερ καὶ ἡ παροιμία λέγει, Ἕλκων ἐφ' αὐτὸν, ὥσπερ καικίας νέφος—. Cauſſam quoque reddit Theophraſtus De Ventis p. 410. Plinius II. 48: ubi videatur Harduinus. *Cæcias*, Aquilo vicinus Euro. De Ventorum locis et nominibus ad Veterum rationem ordinandis egregie meritus eſt nuper medicus præſtantiſſimus Koray, natione Græcus, memor originis, ejuſque laudem ingenio ac doctrina conſectans: qui Pariſiis degens, Literas nuper noſtras auxit præclara editione libri Hippocratei περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων: cui Tabulam Ventorum diligentiſſime elaboratam ſubjecit.

88. E. Μή πῃ ἄρ' ἐγὼ τοιοῦτος] Vide ad p. 40. D.

88. E. τοῦ λοιδορεῖν ἄλλως ἀχρήστου καὶ κενοῦ] Demoſthenes Or. Olynth. II. p. 6. B: Τὸ μὲν οὖν ἐπίορκον καὶ ἄπιστον καλεῖν ἄνευ τοῦ τὰ πεπραγμένα δεικνύναι, λοιδορίαν εἶναί τις ἂν φήσειε κενὴν δικαίως. Epiſtola IV. p. 118. D: —λοιδορίας, ἣ μηδεμίαν κακίαν καθ' ὅτου λέγεται δείκνυσιν, οὐδέν ἐστ' ὄφελος.

88. E. Λέων ὁ Βυζάντιος] Platonis auditor, patriam Byzantium adverſus Philippum tutatus eſt. De hoc luculentus exſtat incerti ſcriptoris locus apud Suidam voc. Λέων, Λέοντος, Βυζάντιος—· paulo brevior eſt Philoſtratus Vit. Sophiſt. I. 2. Aliud ejus facete dictum ad Athenienſes memorat Plutarchus 804. A. et illi modo dicti. Hoc ipſum quadam cum varietate narrat Sympoſ. II. p. 633. C: Λέων ὁ Βυζάντιος, εἰπόντος Πασιάδου πρὸς αὐτὸν, ὀφθαλμιάσειν δι' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ἀσθένειαν, ἔφη, σώματος ὀνειδίζεις, νέμεσιν οὐχ ὁρῶν ἐπὶ τῶν ὤμων βαστάζοντά σου τὸν υἱόν. Εἶχε δὲ κυρτὸν ὁ Πασιάδης υἱόν.

88. F. Ἀνδροκτόνου—Σὺ δ' αὐτόχειρ—] Euripidis ex Alcmæone: notavimus ad p. 35. D.

p. 89. A. Πρὸς τὸν Κράσσον ὁ Δομίτιος—] Bis alibi narrat Plutarchus: Reip. Ger. Præcept. p. 811. A: Κράσσος ὁ ῥήτωρ, Δομιτίȣ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Οὐ σὺ μυραίνης ἐν κολυμβήθρᾳ σοι τρεφομένης, εἶτα ἀποθανούσης, ἔκλαυσας; ἀντηρώτησεν, Οὐ σὺ τρεῖς γυναῖκας θάψας ȣκ ἐδάκρυσας; De Solert. Animal. p. 976. A. iiſdem fere verbis. Narrat quoque Ælianus Natur. Animal. VIII. 4: Τὴν Κράσσȣ τε τοῦ Ῥωμαίȣ μύραιναν ᾄδȣσιν· ἥπερ οὖν καὶ ἐνωτίοις καὶ ὁρμίσκοις διαλίθοις κεκόσμητο, οἷα δήπου ὡραία κόρη· καὶ καλοῦντος τοῦ Κράσσου τὸ φώνημα ἐγνώριζε, καὶ ἀνενήχετο· καὶ ὀρέγοντος ὁτιοῦν, ἤδε ἤσθιε, προθύμως ϗ ἑτοίμως λαμβάνȣσα. Ταύτην τοι ϗ ἔκλαυσεν ὁ Κράσσος, ὡς ἀκούω, τὸν βίον καταστρέψασαν, καὶ ἔθαψε. Καί ποτε Δομιτίȣ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Ὦ μωρὲ, μύραιναν ἔκλαυσας τεθνεῶσαν· ὁ δὲ ὑπολαβὼν, Ἐγὼ θηρίον, ἔφατο, σὺ δὲ τρεῖς γυναῖκας θάψας, οὐκ ἔκλαυσας. Hinc, ut videtur, Tzetzes Chiliad. VIII. 173. Macrobius Saturn. II. 11: paulo diverſe—. *Craſſus vir cenſorius, nam cum Cn. Domitio cenſor fuit, cum ſupra cæteros diſertus haberetur, eſſetque inter clariſſimos cives princeps, tamen murænam in piſcina domus ſuæ mortuam atratus tamquam filiam luxit. Neque id obſcurum fuit; quippe collega Domitius in ſenatu hoc ei quaſi deforme crimen objecit. Neque id confiteri Craſſus erubuit: ſed ultro etiam, ſi Dis placet, gloriatus eſt cenſor, piam affectuoſamque rem feciſſe ſe jactitans.* Aliter etiam Porphyrius De Abſtinent. III. 5: ἡ γȣ̃ν Κράσσȣ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ μύραινα ὀνομαστὶ καλȣμένη προσῄει τῷ Κράσσῳ· ὃν καὶ οὕτως διέθηκεν, ὡς πενθῆσαι ἀποθανοῦσαν, τριῶν τέκνων ἀποβολὴν πρότερον μετρίως ἐνεγκόντα. De Hortenſio prodit Plinius IX. 81: *Apud Baulos in parte Bajana piſcinam habuit Hortenſius orator; in qua murænam adeo dilexit, ut exanimatam fleſſe credatur*: ubi videatur Harduinus: fortaſſe propter ſimilitudinem et rei, et ſtudii, et laudis oratoriæ, factum illius cum hoc temere communicavit fama. Craſſus orator cum Cn. Domitio cenſor fuit A. U. 659. non ſine inſigni diſſenſione et mutua reprehenſione: qua de re videatur Pighius Annal. Magiſtrat. Rom. T. III. p. 212.

89. A. Φιλεῖ γὰρ ὁ τοιοῦτος—] Initium verſus ſuæ ipſe orationi accommodavit Plutarchus: idque annotator quis

in margine codicis A. et Exempli Turneb. monere voluit hac notula: *ςίχοι θαυμαςοὶ Σοφοκλέους· Φιλεῖ γὰρ οὗτος γλῶτταν ἐκχέας μάτην Ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἴποι λόγους.* Sunt ex incerta tragœdia: ſervati quoque a Stobæo Serm. XVIII. initio, additis duobus prioribus:

> Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς οἰνωθεὶς ἀνὴρ
> Ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐςι, τοῦ δὲ νοῦ κενός·
> Φιλεῖ δὲ πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην
> Ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἶπεν κακῶς.

Primum, et duos poſtremos, appoſuit Clemens Alexandr. Pædag. II. p. 154. A. Vertit totam ſententiam H. Grotius Florileg. p. 97: animadvertit Valckenarius ad Euripidis Phœn. p. 162. et Diatrib. Fragm. p. 37: retulit Brunckius in editione Sophoclis T. II. p. 42. Verſus ultimus habet vim formamque proverbialem, jam inde a principibus Poetarum profectam: Homero Il. Υ. 250: *Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις*: Heſiodo Ἐργ. 719: *Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις*: ubi Proclus ex Plutarcheo, ut videtur, Commentario illum Homeri, et hunc Alcæi citat verſum: *Ἀλκαῖος· Εἴ κ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλεις.* Simile eſt Terentii Andr. V. 4. 17: *Si mihi pergit quæ volt dicere: ea quæ non volt, audiet*: ubi alia dant interpretes. Homerico uſus eſt Plutarchus Adv. Colotem p. 1122. B. et Ariſtides T. II. p. 422.

89. B. ὁ Ἀντισθένης] Diogeni tribuitur ſupra p. 74. C. 82. A: illius ſimile notavimus ad p. 87. B. Sed frequens eſt in hoc genere diſſenſus Scriptorum et invicem, et ſingulariter ſui cujuſque a ſe ipſe, ut eadem dicta vel facta aliis ac diverſis auctoribus adjungant. Monuimus etiam in Emendatione.

89. C. ὁ Τήλεφος—] Diximus ad p. 46. F.

89. C. τὸν Θεσσαλὸν Προμηθέα—] Jaſon Pheræus, cognomine *Prometheus* dictus eſt. Viri frequens eſt mentio in Veterum ſcriptis; unde ejus hiſtoriam componere operæ pretium erat; etiam poſt Barthelemium, qui hoc argumentum obiter et univerſe perſtrinxit in Peregrinatione Anacharſidis T. IV. p. 107. ſeq. memorans pervulgata,

omiſſis minus notis, veluti iis, quæ in hoc Plutarchi loco traduntur. Quoſdam et præcipuos auctores laudavit Valckenarius ad Orationem De Philippo Macedone p. 226. Cognominis *Promethei* non diſerta, quod ſciam, exſtat mentio. Conjectura colligitur: primum, quod eumdem hoc nomine afficere videtur Xenophon ex perſona Theramenis reprehendentis Critiam, qui abſens fuerit Athenis ἐν Θετταλίᾳ μετὰ Προμηθέως δημοκρατίαν κατασκευάζων, καὶ τὺς πενέςας ὥπλιζεν ἐπὶ τοὺς δεσπότας, Hellenicorum II. 3. 18: deinde quod eadem hæc ulceris ſanatio ab aliis compluribus ſcriptoribus ad Jaſonem Pheræum refertur. Nam quod idem prodit cum nomine Promethei Tzetzes ad Heſiodi Ἔργ. 279. p. 71. ex Plutarchi perdito Commentario fluxit: Λυκίδης ὁ Ἀργεῖος· οὗτος γὰρ θέλων ἀνελεῖν Προμηθέα τινὰ Θετταλὸν, φῦμα ἔχοντα, παίσας τῷ ξίφει παρὰ τὸ φῦμα, ἰάσατο· ubi credibile eſt Tzetzem poſuiſſe τινὰ *aliquem*, pro vetere τὸν, quod cognomen hoc Jaſoni fuiſſe ignoraret. Cæterum aut fallor, aut adhibuit ſimul excerpta Plutarchea hujus libelli: in quibus quum proximam videret mentionem *Lacydæ Argivi*, hunc fecit interfectorem Promethei. Cicero Nat. Deor. III. 29: *nec prodeſſe* (*voluit*) *Pheræo Jaſoni is, qui gladio vomicam ejus aperuit, quam ſanare medici non potuerant.* Plinius VII. 51: *Pheræus Jaſon tum deploratus a medicis in vomicæ morbo, quum mortem in acie quæreret, vulnerato pectore medicinam invenit ex hoſte.* Valerius Max. I. 8. Extern. 6: *Divinæ fortunæ vulnus Pheræo Jaſoni quidam exitii ejus cupidus intulit. Nam cum inter inſidias gladio eum percuſſiſſet, vomicam, quæ a nullo medicorum ſanari potuerat, ita rupit, ut hominem peſtifero malo liberaret.* Spectat eodem Seneca De Beneficiis II. 19: *Tuber quidam tyranni gladio diviſit, qui ad eum occidendum venerat: non ideo illi tyrannus gratias egit, quod rem, quam medicorum manus reformidaverant, nocendo ſanavit.* Quos ad locos quædam notarunt interpretes: et ſeorſim P. Victorius Var. Lect. VII. 9: Jo. Brodæus Miſcell. I. 23. Gatakerus ad M. Antonin. II. 16. p. 55.

89. D. καθάπερ οἱ παλαίοντες τὴν κόνιν—] Nota res ex luctæ more: quem etiam attingit Plutarchus Sympoſ. II. 4.

ipſum verbum συμπάσαι adhibens p. 638. E: Ovidius Met. IX. 35. ubi videantur interpretes: Lucianus De Gymnaſ. T. II. p. 884. et ſeq. Comparatio ad rixas et objurgationes traducta, ſignificatur verbo φύρεσθαι. Plato Gorgia p. 288. D: φύρονται ἐν τῷ αὐτῷ καὶ περὶ τὰ αὐτὰ σοφισταὶ καὶ ῥήτορες, καὶ οὐκ ἔχουσι ὅ, τι χρήσονται οὔτε αὐτοὶ ἑαυτοῖς, οὔτε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τούτοις. Epictetus Diſſert. II. 12. p. 230: Οἱ δὲ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι συγκαθέντες εἴς τι τοιοῦτον, φύρονται καὶ φύρουσι, καὶ τὰ τελευταῖα λοιδορήσαντες καὶ λοιδορηθέντες ἀπέρχονται. IV. 13. p. 675: φύρω καὶ φύρομαι. Ariſtides T. II. p. 112.

89. E. Λακύδην τῶν Ἀργείων βασιλέα κόμης τινὸς διάθεσις— εἰς μαλακίαν διέβαλε] Harl. Moſc. 1. et 2. pro τῶν dant τὸν, nec repudiandum. Res non alibi quod ſciam prodita, referenda eſt ad veteres Argivorum Reges, quorum ultimam fuiſſe ſucceſſionem conſtat ex Heraclidarum gente; quandoquidem, ſi qui poſtea, abrogato regio imperio, ad tempus ſingulares domini Argos tenuerunt, non reges ſed tyranni dicebantur, veluti Ariſtomachus, de quo Polybius II. 59: Plutarchus Arato p. 1048. A. et alibi. Igitur quæ hoc loco notatur mollities et luxuries, convenire videtur in *Leocedem* Phidonis Argivorum regis filium, quem Herodotus numerat in procis Agariſtæ Cliſthenis, Sicyoniorum regis, filiæ, VI. 127: quem *Lacidem* appellat Pauſanias, ejus filium Meltam, Medonis nepotem, ultimum Argivorum regem, certe ab Argivis regno exutum perhibens: ubi Μήδωνος nomen pro Φείδωνος ex errore librarii veniſſe videtur, II. 19. p. 152. indeque temere ab hodiernis quibuſdam in ſtemmate illius ſtirpis poſitum. In dictione κόμης τινὸς διάθεσις eſt quod cui novum accidat. Reiſkio in mentem veniebat corrigere κόμης ποία τις διάθεσις, minime illud Plutarcheæ conſuetudinis: mihi περίθεσις, vel ἐπίθεσις, vel πρόσθεσις, quaſi *adſcititius capillus* ſignificari videtur, quod antiquis uſitatum fuiſſe conſtat. Poſtea animadverti nil mutandum, ſed τινὸς pro τὶς accipiendum, ut κόμης τινὸς διάθεσις idem ſit ac κόμης τις διάθεσις, *certa quædam diſpoſitio et forma capilli.* Hunc enim uſum Pronominis τὶς alibi quoque deprehendiſſe mihi videor. De Aud. Poet. p. 19. F: τὴν περὶ τὸν κεστὸν γοητείαν ἀέρος τινὸς κάθαρσιν εἶναι

βούλονται· poſitum eſt pro ἀέρος τινὰ κάθαρσιν. De Audiendi Rat. p. 44. E. ἐμέτου τινὸς ἐγκώμια ϗ πυρετοῦ—ἐπιδεικνύμενοι: poterat ſe tueri, niſi codices dediſſent τινὲς, quibus propter ſenſus rationes obſecuti ſumus. Solone p. 79. E: ϗ Πλάτωνι τῆς ἀποδημίας ἐφόδιον ἐλαίου τινὸς ἐν Αἰγύπτῳ (φασὶ) διάθεσιν γενέσθαι· *quamdam olei venditionem Platoni viaticum peregrinationis in Ægyptum præbuiſſe.*

89. E. Πομπήϊον, τὸ ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν,—] Plutarchus in Pompeio p. 645. A. De Reip. Ger. Præcept. p. 800. D. Julianus Cæſaribus p. 323. B: Οὐδὲν οὖν θαυμαστὸν, εἰ κεκράτηκας Πομπηΐου, δακτύλῳ κνωμένου—: ubi multa attulit et de Pompeio, et de more caput uno digito ſcalpendi, pro indicio mollitiei apud Veteres habito, Ez. Spanhemius edit. Gallic. p. 189. Heuſingeri p. 112. In Cæſare idem notaſſe dicitur Cicero a Plutarcho Vita Cæſaris p. 709. B: Ἀλλ' ὅταν, ἔφη, τὴν κόμην οὕτω διακειμένην περιττῶς ἴδω, κἀκεῖνον ἑνὶ δακτύλῳ κνώμενον, οὔ μοι δοκεῖ πάλιν οὗτος ἄνθρωπος εἰς νοῦν ἂν ἐμβαλέσθαι τηλικοῦτον κακὸν, ἀναίρεσιν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας. Seneca Rhetor Controverſ. III. 19. p. 204. apponit Epigramma Aſinii Calvi: *Faſciola qui crura ligat, digito caput uno Scalpit, quid credas hunc ſibi velle virum*: quod ſpectavit Porcius Latro apud eumdem Controverſ. V. 30. p. 288: *In Cn. Pompeium, terra marique victorem, fuit qui carmen componeret, uno, ut ait, digito caput ſcalpentem.* Eodem pertinet Senecæ Philoſophi notatio Epiſtola LII: *Impudicum et inceſſus oſtendit, et manus mota, et unum interdum reſponſum, et relatus ad caput digitus, et flexus oculorum.* Adhibeantur et interpretes ad Juvenalis illud Sat. IX. 133: *Qui digito ſcalpunt uno caput.* Eraſmus Adag. p. 1042. Et pædagogi præcipiebant pueris decorum hujus negotii modum, ut eſt apud Plutarchum De Virt. Doceri Poſſe p. 439. F. ſeq.

89. E. Κράσσος δὲ τῶν ἱερῶν μιᾷ παρθένων αἰτίαν ἔχε πλησιάζειν—] Plutarchus in Craſſo p. 543. B: αἰτίαν ἔχε Λικιννίᾳ συνιέναι τῶν Ἑστιάδων μιᾷ παρθένων· καὶ δίκην ἔφυγεν ἡ Λικιννία, Πλωτίνου (f. Πλωτίου) τινὸς διώκοντος· ἦν δὲ προάστειον αὐτῇ καλὸν, ὃ βουλόμενος λαβεῖν ὀλίγης τιμῆς ὁ Κράσσος, καὶ διὰ τοῦτο προσκείμενος ἀεὶ τῇ γυναικὶ ϗ θεραπεύων, εἰς τὴν ὑποψίαν ἐκείνην

ἐπέπεσε· καὶ τρόπον τινὰ τῇ φιλοπλουτίᾳ τὴν αἰτίαν τῆς φθορᾶς ἀπολυσάμενος, ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀφέθη· τὴν δὲ Λικιννίαν οὐκ ἀνῆκε πρότερον, ἢ τοῦ κτήματος κρατῆσαι. Tres in judicium vocatæ Veſtales, Æmilia, Marcia, Licinia, A. U. 640: illa damnata, duæ reliquæ abſolutæ, Liciniam defendente hoc ipſo Craſſo adoleſcente: at eædem mox in judicium revocatæ et damnatæ ſunt, creato extra ordinem prætore L. Caſſio. Livius Epitome L. LXIII. Dio Caſſius Excerpt. ibique Valeſius p. 88: edit. Reimar. T. I. p. 38. Pighius Annal. Magiſtrat. Rom. T. III. p. 109. Dukerus ad Livii l. c.

89. E. Ποςουμίαν δὲ τὸ γελᾷν—] Ex Livio IV. 44. ſumtum dicas, niſi nomen Pontificis abeſſet: quod fortaſſe per librariorum negligentiam excidit. *Eodem anno* (A. U. 338.) *Poſtumia, virgo Veſtalis, de inceſtu cauſſam dixit, crimine innoxia: ob ſuſpicionem propter cultum amœniorem ingeniumque liberius quam virginem decet, parum abhorrens famam. Ampliatam, deinde abſolutam, pro Collegii-ſententia deinde pontifex maximus, abſtinere jocis, colique ſancte potius, quam ſcite, juſſit.*

89. F. Θεμιςοκλεῖ δὲ Παυσανίας] Thucydides I. 135. Plutarchus Themiſtocle p. 123. C. Nepos II. 8: qui factum referunt ad illud tempus, quo Themiſtocles exul Argis degebat: at Diodorus Sic. XI. 54, 55. perperam ante exilium ponit, animadverſus ideo a P. Weſſelingio.

89. F. μηδὲν ἀδικοῦντι προσετρίψατο τὴν ὑποψίαν—] *affricuit*; dixit eadem metaphora Seneca Ep. VII: *malignus comes quamvis candido et ſimplici rubiginem ſuam affricuit:* id eſt, eum contaminavit, malignum fecit. Plutarchus ſubinde utitur ita, ut notet *communicare cum alio vitium ſuum, vel vitii famam, colorem, ſuſpicionem.* Opp. Mor. p. 269. F. 395. E. 858. A. de Herodoto, ἃ γὰρ αὐτὸς ἐφρόνει περὶ τῶν θεῶν, τῷ Σόλωνι προστριβόμενος, κακοήθειαν τῇ βλασφημίᾳ προστίθησι. 859. B. F. 869. E. κακοηθείας προστρίβεται τῷ ἀνδρὶ δόξαν.. 1066. A. 1121. F. Vitarum p. 79. E. 100. C. 164. D. 409. E. 471. F. 528. B. 551. A. 648. F. 668. C. 845. C. 473. D. 929. D.

p. 90. A. πράγμασιν ἀβυλήτοις περιπεσόντας] Semel hic notanda eſt vis vocabuli ἀβούλητον, *ingratum, adverſa fortuna,*

calamitas, quod nolumus et averſamur. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 53. E. 167. F. 169. D. 407. D. 467. A. 532. E. 599. B. 745. D. Vitarum p. 14. E. 63. B. 298. E. 742. C. 881. D. Plato Leg. V. p. 607. B. Dion Chryſ. Or. XL. p. 494. A. Epictetus Diſſ. III. 24. p. 511: ἄν τι γίνηται τῶν λεγομένων ἀβελήτων. Ariſtides T. I. 264. 513. Plautus Trinummo II. 2. 80. Græca ſecutus: *Multa eveniunt homini quæ volt, quæ nevolt*: conferendus cum Platonis loco. Animadvertit vocabuli uſum Caſaubonus ad Strabonem p. 251.

90. A. ἡ Μερόπη φησὶν—] Ex Euripidis Creſphonte ſumtum, et argumentum et orationis forma arguit: alibi non lectum, hinc in fragmenta illius fabulæ relatum Num. IX. Contulimus cum Propertiano I. 9. 7: *Me dolor et lacrymæ merito fecere peritum*. Biblioth. Crit. Vol. II. Part. II. p. 8.

90. A. τυφλοῦται γὰρ τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον—] Plato Leg. V. p. 606. C. Notavimus p. 48. E.

90. B. Ὁ Ἱέρων—ὄζουσιν οἱ ἄνδρες.] Idem narrat in Apophthegm. p. 175. B. Stobæus Serm. V. p. 71. e Ariſtotelis Chriis: de Gelone: Γέλων ὁ Σικελίας τύραννος σαπρόστομος ἦν· ὡς οὖν τῶν φίλων εἰπέν τις αὐτῷ, ὠργίζετο τῇ γυναικὶ ὅτι οὐκ ἐμήνυσεν αὐτῷ· ἡ δὲ ἔφη, ᾤμην γὰρ καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως ὄζειν τὸ στόμα. Lucianus Hermotimo T. I. p. 775: Τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ, δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ διαλαθεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξένην, συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι ὅτι οὐκ ἐμήνυσεν πρὸς αὐτὸν εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν· τὴν δὲ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ· ὑπὲρ (lege ὑπὸ) γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. At de Hierone item Tzetzes Chiliad. XIII. 485. de Duillio, qui bello Punico I. claſſe vicit Pœnos, Hieronymus Adverſus Jovinianum I. p. 36. A.

90. C. —ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων—] Iliad. Δ. 350. Ξ. 83. Odyſſ. A. 64. Ψ. 70.

90. C. δι' ἀκρατῆ γνώμην, διαίτῃ θρασείᾳ] Legendum καὶ ἀκρατῆ γνώμην, δ. θ. Reip. Ger. Præc. p. 800. D: ἡ περὶ

τὴν δίαιταν ἀναγωγία καὶ θρασύτης. Negligens honeſti eſt θρασύς. Alcibiade p. 235. D.

90. C. Λόγυ δὲ κυφοτάτυ πράγματος—] Plato Leg. IV. p. 601. D: κούφων καὶ πτηνῶν λόγων βαρυτάτη ζημία. XI. p. 684. B: ἐκ λόγων κυφοτάτυ πράγματος, ἔργῳ μίση τε ϗ ἔχθραι βαρύταται γίγνονται. Plutarchus De Ira Cohib. p. 456. D: κυφοτάτυ πράγματος, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, λόγυ βαρυτάτην ζημίαν τίνουσιν—. De Garrulitate p. 505. C: ἐπεσπάσαντο κυφοτάτυ πράγματος, λόγων, ὥς φησιν Πλάτων, βαρυτάτην ζημίαν. Polybius Fragmento quod ex codice Urbinati edidit Iſ. Caſaubonus edit. Erneſt. T. III. p. 263: Οὕτως οἱ πλεῖυς τῶν ἀνθρώπων τὸ κυφότατον ἥκιςα φέρειν δύνανται, λέγω δὲ τὴν σιωπήν· quod ex hoc Platonis dicto expreſſum pronunciat idem Caſaubonus p. 265.

90. C. ὥς φησιν Ἱπποκράτης—] Plutarchus De Garrulitate in fine, p. 515. A: σιγὴ δὲ οὐ μόνον ἄδιψον, ὥς φησιν Ἱπποκράτης, ἀλλὰ καὶ ἄλυπον καὶ ἀνώδυνον: qui locus repetitur in Sententiis Antonii et Maximi p. 387. Dictum Hippocratis igitur fuit σιγὴ ἄδιψον: non, τὸ ἄδιψον ἀνυπεύθυνον, ut ex hoc loco refert Fœſius Œcon. Hippocrat. p. 4. Ex iiſdem rebus opponendis factum eſt Proverbium in contrariam ſententiam, Οἱ διψῶντες σιωπῇ πίνυσι, quod ex Ariſtide collegit Eraſmus Adag. p. 1552.

90. C. Οὐδ' ὅσον μυίας—] Haud ſcio, an fruſtra quæratur in iis, quæ ſuperſunt, Græcorum ſcriptis. Fortaſſe huc pertinet illud Dionis Chryſoſtomi Orat. LXVI. p. 611. B, C: τὸν Ἡρακλέα τὸν τοῦ Διὸς, πόσυς οἴει βλασφημεῖν; τοὺς μὲν ὡς κλῶπα, τοὺς δὲ ὡς βίαιον, τοὺς δὲ καὶ μοιχὸν λέγειν ἢ τεκνοκτόνον; ἀλλ' ὅμως οὐδὲν αὐτῷ τούτων ἔμελεν. An eodem referendum ſit Herculis factum et cognomen ἀπομυίου, *abactoris muſcarum*, aliquando aliis, ſi forte, repertis indiciis judicabitur: illa memorat Pauſanias V. 14. p. 410: φασὶ δὲ Ἡρακλεῖ τῷ Ἀλκμήνης θύοντι ἐν Ὀλυμπίᾳ δι' ὄχλου γενέσθαι μάλιςα τὰς μυίας· ἐξευρόντα οὖν αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλυ διδαχθέντα, Ἀπομυίῳ θῦσαι Διΐ· καὶ οὕτως ἀποτραπῆναι τὰς μυίας πέραν τοῦ Ἀλφειοῦ. Λέγονται δὲ κατὰ ταὐτὰ ϗ Ἠλεῖοι θύειν τῷ Ἀπομυίῳ Διῒ ἐξελαύνοντι τῆς Ἠλείας Ὀλυμπίας τὰς μυίας. Romanis tribuit, dubito an recte, Clemens Alexandr. Pro-

91. A. ὁ Κικέρων—] Ciceronis dictum reponit Plutarchus in Vita Cæſaris p. 734. E. Ciceronis p. 881. D: οἷόν ἐστι καὶ τὸ περὶ τῶν Πομπηΐου λεχθὲν εἰκόνων, ἃς ἀνῃρημένας καὶ καταβεβλημένας ὁ Καῖσαρ ἐκέλευσεν ἀνασταθῆναι, καὶ ἀνεστάθησαν· ἔφη γὰρ ὁ Κικέρων, ὅτι ταύτῃ τῇ φιλανθρωπίᾳ Καῖσαρ τοὺς μὲν Πομπηΐου ἵστησι, τοὺς δ' αὑτοῦ πήγνυσιν ἀνδριάντας. Apophthegm. p. 205. D. In iis, quæ exſtant, Ciceronis ſcriptis, quod ſciam, non reperitur. Factum narrant Suetonius Cæſare, 75: *Sed et ſtatuas L. Sullæ atque Pompeii, a plebe disjectas, repoſuit*: et Dio Caſſius XLIII. 49: καὶ τὸ βῆμα, ἐν μέσῳ που πρότερον τῆς ἀγορᾶς ὄν, ἐς τὸν νῦν τόπον ἀνεχωρίσθη, καὶ αὐτῷ ἡ τοῦ Σύλλου τοῦ τε Πομπηΐου εἰκὼν ἀπεδόθη· καὶ ἐπὶ τούτῳ εὔκλειαν ὁ Καῖσαρ ἔσχε. Videantur ad utrumque Interpretes. Quod hoc loco pro τιμὰς Reiſkius reponi voluit στήλας, animadvertendum ne forte alios in eumdem errorem inducat: τιμὴ et τιμαὶ ſubinde uſurpantur pro *ſtatuis*, *imaginibus*, *ſignis*, in alicujus honorem poſitis: De Sera Num. Vind. p. 561. B: οὐκ ἀνδριάντας οὐδὲ τιμάς τινας ἀνατρεπομένας. De Reip. Ger. Præc. p. 820. A: μὴ δεῖσθαι γραφομένων τιμῶν, ἢ πλαττομένων, ἢ χαλκοτυπουμένων—. Ibid. E, F. Cæſare p. 710. A: εἰκόνας ἐποιήσατο Μαρίου κρύφα καὶ νίκας τροπαιοφόρους—ἀλλ' οἱ μὲν ἐβόων τυραννίδα πολιτεύεσθαι Καίσαρα νόμοις καὶ δόγμασι, κατωρορυγμένας ἐπανιστάντα τιμὰς—. Diſtinguitur ut genus a ſpecie, et cum eadem communicatur; Philopœmene p. 368. E: οὐσῶν δὲ πολλῶν μὲν εἰκόνων αὐτοῦ, μεγάλων δὲ τιμῶν—οὔθ' ὁ Μάμμιος, οὔθ' οἱ πρέσβεις ὑπέμειναν ἀνδρὸς ἐνδόξου τιμὰς ἀφανίσαι. Cicerone p. 886. B: τάς τ' εἰκόνας ἡ Βουλὴ ἀνεῖλεν Ἀντωνίου, καὶ τὰς ἄλλας ἠκύρωσε τιμάς—. Bruto p. 1011. C: Καῖσαρ δὲ καὶ τὰς τιμὰς ἐτήρησεν (τοῦ Βρούτου)· ἕστηκε χαλκοῦς ἀνδριὰς ἐν Μεδιολάνῳ—. Diodorus Sic. Excerpt. De Virt. et Vit. T. II. p. 575. de illis poſitis Philopœmeni monumentis, ἰσοθέους τιμὰς ἠλλάξατο. Dion Chryſ. Or. XXXI. p. 312. B: τὰς τιμὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν dicit eorum *ſtatuas*. Herodianus Hiſt. VII. 7. 5: τὰς δὲ τοῦ Μαξιμίνου τιμὰς ἀνατρέπουσι. Conferantur A. van Dale Diſſ. VI. p. 496. et J. Krebſius De Decret. Athen. p. 82. Item Cicero locutus eſt Verrina IV. 41: *Tibi Marcelli ſtatua pro patibulo in clientes Marcellorum fuit? tu ex illius bonore in*

eos ipſos, qui honorem illi habuerant, ſupplicia quærebas? Quid poſtea? Quid tandem tuis ſtatuis fore arbitrabare? an vero id, quod accidit? Nam Tyndaritani ſtatuam iſtius, quam ſibi propter Marcellos altiore etiam baſi poni juſſerat, deturbarunt, ſimul ac ſucceſſum iſti audierunt.

91. C. ἂν μὴ φυλάξωνται πρὸς ἐχθρούς.] Deeſt quid ad ſententiæ abſolutionem. Credam ὡς addendum ante πρός: *utuntur fraude et inſidiis erga amicos, niſi ſibi caveant, tamquam adverſus inimicos:* ἂν μὴ φυλάξωνται, *niſi ſibi caveant,* bifariam accipi poteſt: vel *niſi ſibi illi inſidiis aſſueti caveant a faciendis inſidiis:* vel *niſi illi amici ſibi caveant, ne ipſis inſidiæ ſtruantur ab iſtis inſidiarum ſtudioſis amicis:* hoc malim.

91. C. Πυθαγόρας—] Plutarchus loco gemino Sympoſ. VIII. p. 729. E: —βόλον ἰχθύων πρίασθαί ποτέ φασι τὸν Πυθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κελεῦσαι τὴν σαγήνην·—διὸ τοὐναντίον, ἔφην, ὑπονοεῖν ἡ τῶν ἀνδρῶν ἐπιείκεια καὶ πρᾳότης δίδωσι, μή ποτε ἄρα μελέτης ἕνεκεν τοῦ δικαίου καὶ συνηθείας ἐφείδοντο μάλιστα τῶν ἐνυαλίων—. Hanc Pythagorei cauſſam abſtinentiæ a carnibus edendis Pythagoram ſecutum ferebant: quorum adverſarios loquentes inducit Porphyrius De Abſtinent. I. 26: Τὸ δὲ λέγειν, ὅτι πόῤῥωθεν Πυθαγόρας ἠσφαλίζετο τῆς ἀλληλοφαγίας ἀποκρουόμενος τοὺς ἀνθρώπους, εὔηθες. Conferendus idem De Vita Pythagoræ §. 25. et Jamblichus in ejuſdem libro argumenti, §. 36.

91. D. Σκαῦρος, ἐχθρὸς ἦν Δομιτίου καὶ κατήγορος—] Atqui reus erat Scaurus, accuſator Domitius, cui hoc ipſum factum ab idoneis auctoribus tribuitur. Sic Cicero Or. pro Rege Deiotaro 11: *Cn. Domitius ille, quem nos pueri conſulem, cenſorem, pontificem maximum vidimus, cum tribunus plebis M. Scaurum, principem civitatis, in judicium populi vocaſſet, Scaurique ſervus ad eum clam domum veniſſet, et crimina in dominum delaturum ſe eſſe dixiſſet, prehendi hominem juſſit, ad Scaurumque deduci:* ubi Lambinus errorem Plutarchi notat, perperam tamen librum De Diſcern. Adul. ab Amico citans. Aſconius ad Ciceronis Orationem Pro Scauro, illius filio p. 1007. edit. Græv. Valerius Maximus VI. 5. 5. Dio Caſſius Excerpt. Peireſc. Ed. Rei-

92. B. σκόροδα κ̔ κρόμμυα παραφυτεύοντες] Plutarchus videtur hanc rem in perdito libro uberius expoſuiſſe; ſiquidem Pſellus in Διδασκαλίᾳ παντοδαπῇ fere ſua ex Plutarcho ſumens, hanc Quæſtionem poſuit 152. apud Fabricium Bibl. Gr. Vol. V. p. 180: Οὐ τὰ ῥόδα μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ ἴα, καὶ πάντα ὅσα ἔχει ἡδεῖαν ἀποφορὰν, ὅταν σκόροδα κ̔ κρόμμυα τούτοις παραφύεται, εὐωδέστερα γίνεται·— Didymus inter Geoponicos XI. 18: Ἐὰν σκόροδα παραφυτεύσῃς τοῖς ῥόδοις, εὐωδέστερα ἔσται: ubi videatur doctiſſimus Niclaſius.

92. C. Θεμιστοκλῆς ἔλεγεν] Vide ad p. 84. B.

92. C. τυφλούμενος περὶ τὸ μισούμενον—] Expreſſum ex Platonico Leg. V. p. 606. C. Notavimus ad p. 48. F.

92. D. ἐπασκῆσαι] Verbum huic loco neceſſarium: in Plutarcho non repertum, certe non annotatum niſi ſemel, Cæſare p. 721. D: eſt tamen probum. Exſtat apud Ariſtidem T. I. p. 423: Ælianum in Fragm. voc. Γύννις: Dionem Caſſium XLVI. 40.

92. D. δεκάζοντες] *corrumpentes magiſtratum danda pecunia*, opponitur proximo μισθαρνοῦντες, *corrumpi ſe ſinentes, pecuniam accipientes*. Δεκάζειν frequens Plutarcho: Opp. Mor. p. 276. C. 821. F. 822. A. Vitarum p. 220. B. 365. B. 642. C. 648. A. 721. D. 779. C. 780. E, F. 782. F. 1062. B. Dion Chryſ. 508. B. Porphyr. Abſtinent. II. 60: de cognatis alibi dicemus. Μισθαρνέω, et cognata, Vit. p. 336. D. 780. E. 784. F. Opp. Mor. p. 1043. E. Dion Chryſ. Or. XXII. p. 274. C.

92. D. κατὰ Πλάτωνα] Leg. V. p. 604. D: πᾶς γὰρ ὅ, τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος: quod multi vel citarunt vel imitati ſunt: Plutarchus Adv. Colot. p. 1124. E: Ariſtides T. I. p. 73: Julianus Or. II. p. 81. A. III. 120. C: Themiſtius Or. XXI. p. 261. C. XXVII. 340. A: Clemens Alexandr. Strom. II. p. 367. D. Plutarchi hunc locum citat Thomas Mag. voc. Ὑπέρ.

92. E. τὸ τοῦ Σόλωνος] Poſuit hos verſus in ſimillimi diſputatione argumenti, ſupra p. 78 C.

92. E. βοὰς δεδειπνισμένων—ζηλώσομεν] Multum varietatis in codicibus: ζηλώσομεν abeſt in A. B. E. Moſc. 1. 2. Harl. Ald. Baſ. Xyl. addunt C. F. Anon. Collat. Muret. Jannot.

unde ſumſit Stephanus. Pro βοὰς δεδαπνισμένων Harl. Moſc. 1. 2. βοὰς ληρυμένων: E. βοὰς δαπνεῖς ληρυμένων, ſuperſcripto χρανθησόμεθα, vulgata in margine adſcripta: Collat. Muret. Exempl. Turneb. Anon. T. V. B. βοαῖς χρανθησόμεθα ληρυμένων, niſi quod ex tribus poſtremis annotatur λυρουμένων. Vulgata igitur probabilem habet auctoritatem: δαπνίζειν, *epulum præbere, viſcerationem*, hoc fere ſenſu Plutarchus uſurpat: Opp. Mor. p. 181. F. 530. E. 632. E. 663. B. 679. D. 686. A. 707. D. 708. F. 830. D. Vit. 484. F. 737. F. 921. F. 1056. B.

92. E. ζηλωτὸν γὰρ ἐδὲν ἐδὲ καλὸν ἐξ αἰσχρῦ φυόμενον] Videor mihi hoc in Platone legiſſe.

92. E. ὥς φησιν ὁ Πλάτων] Loco ſæpe adhibito Leg. V. p. 606. C: ſupra p. 92. C. et 48. F.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE AMICORUM MULTITUDINE.

P. 93. A. ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΦΙΛΙΑΣ.] In Lampriæ Catalogo, ut nunc eſt, non memoratur. Nam Num. LXXXII. πρὸς Βιθυνικὸν περὶ φιλίας: et Num. CXXX. περὶ φιλίας· ἐν ἄλλῳ δὲ περὶ φίλων χρήσεως, cui titulo in editione J. A. Fabricii Bibl. Gr. Vol. III. p. 339. addita conjectura Hœſchelii vel Urſini vel alterius, pro φιλίας legentis πολυφιλίας, non ſatis idoneam habet rationem. At ſunt excerpta ex hoc libro ſub ipſo titulo ἐκ τοῦ περὶ πολυφιλίας inter excerpta Plutarchea; in Rhodonia, notata Villoiſono in Anecdot. Gr. T. II. p. 10. Et ſententia ex hoc libro p. 94. B: ἡ ἀληθινὴ φιλία τρία ζητεῖ—δεόμενον ipſis verbis, omiſſo tamen et libri et ipſius Plutarchi nomine, exſtat in Sententiis Maximi et Antonii p. 719. Argumentum non neglectum a Philoſophis: attigit Ariſtoteles Ethic. Nicomach. IX. 10. Eudem. II. 6. et alii Peripatetici, ut colligere licet ex Epitome Peripatetica apud Diogenem Laert. V. 21. Et Stoici in bonis cenſuerunt: ut eſt apud eumdem VII. 124: δι' αὐτόν τε αἱρετὸν τὸν φίλον ἀποφαίνονται, καὶ τὴν πολυφιλίαν ἀγαθόν: et vero Epicurei cum ſententia, tum facto probarunt, quod e Cicerone aliiſque multis

conſtat, et monuit Iſ. Caſaubonus ad Diog. Laert. X. 120.

93. A. Μένωνα τὸν Θετταλὸν] Apud Platonem in Menone p. 12. F. ΜΕΝΩΝ. Ἀλλ' οὐ χαλεπὸν, ὦ Σώκρατες, εἰπεῖν· πρῶτον μὲν, εἰ βούλει, ἀνδρὸς ἀρετὴν ῥᾴδιον·—εἰ δὲ βούλει, γυναικὸς ἀρετὴν οὐ χαλεπὸν διελθεῖν—· καὶ ἄλλη ἐστὶ παιδὸς ἀρετὴ, καὶ θηλείας καὶ ἄῤῥενος, καὶ πρεσβυτέρου ἀνδρός· εἰ μὲν βούλει, ἐλευθέρου· εἰ δὲ βούλει, δούλου· καὶ ἄλλαι πάμπολλαι ἀρεταί εἰσι· ὥστε οὐκ ἀπορία εἰπεῖν ἀρετῆς πέρι ὅ, τι ἐστί—. ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Πολλῇ γέ τινι εὐτυχίᾳ ἔοικα κεχρῆσθαι, ὦ Μένων, εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν, σμῆνός τι ἀνεύρηκα ἀρετῶν παρά σοι κειμένων. Huc pertinet Plutarchi alia mentio De Virt. Mor. p. 441. A: Χρύσιππος—ἔλαθεν ἑαυτὸν, κατὰ τὸν Πλάτωνα, σμῆνος ἀρετῶν οὐ σύνηθες οὐδὲ γνώριμον ἐγείρας. Ariſtidis imitatio T. I. p. 13: ἔοικα δὲ σμῆνος ἐπεγείρειν: Clementis Alexandr. Strom. II. init. p. 358. B: σμῆνος ἀτεχνῶς τῶν ἀληθείας ἀρετῶν. Quibus in locis ἐγείρειν ex Platonis conſuetudine aſſumtum, eique frequens eſſe, docet eruditiſſimus juvenis Phil. G. van Heurde in Specim. Crit. in Platonem p. 110.

93. A. Ἐμπεδοκλέους] Locum ſervavit Sextus Empiricus Adverſ. Mathematicos VII. 125. ubi in pluribus verſibus hic legitur: Θάρσει· καὶ τότε δὴ σοφίης ἐπ' ἄκροισι θοάζῃ. Spectat huc Proclus in Commentario in Plat. Tim. II. p. 106: Ἐμπεδοκλῆς δὲ αὐτὴν ἐπαγγέλλεται δώσειν τὴν ἀλήθειαν, καὶ τάδε, καὶ σοφίης ἐπ' ἄκροισι θοάζει.

93. B. Ἆρ' οὐχὶ] ἆρ' οὖν οὐχὶ dant Harl. Colleg. Nov. Moſc. 2. Pol. Schott. Anon. Mez. T. B. ἆρ' οὖν Vulcob. quæ nec inter ſe, nec a vulgata magnopere differunt ad hujus quidem loci ſententiam conſtituendam: et ſunt æque uſitata Plutarcho: ſic ἆρ' οὖν initio poſitum, mox p. 94. E. et 1081. A. 1072. E. 1110. E: ἆρ' οὖν οὐ p. 168. E. 678. E. ἆρ' οὐκ p. 1074. C. Plura, ſi quis deſiderat, videat Hoogeveenium Doctr. Particul. p. 140—143.

93. C. Μενάνδρῳ—φίλου σκιάν.] Plenior citatur hic locus a Plutarcho De Frat. Amor. p. 479. C: attigit ſententiam Eraſmus Adag. p. 338.

93. C. Αἴτιον] Conjeci Ἐναντίον, quod et cum veſtigiis vulgatæ, et cum ſententia, et cum loquendi conſuetudine

convenit: ἐναντίον—εἰς φιλίας κτῆσιν, *contrarium, impedimentum comparandæ amicitiæ*. Similiter p. 94. B: πρὸς τὴν πολυφιλίαν ὑπεναντιοῦται. 96. D: ἐναντίωμα πρὸς τὴν πολυφιλίαν. Craſſo p. 552. D: πρὸς τὴν ἔξοδον ἐναντιώσασθαι. Meziriacus in margine ſcripſit ad verba εἰς φιλίας κτῆσιν, "*Xyl.* ἀφιλίας "ἐςὶν," quaſi talem lectionem vertendo expreſſiſſet Xylander: quod nec apparet, nec opus eſt. Similis eſt dictio πρὸς κτῆσιν ἀρετῆς ῥοπὴ, *adjumentum ad comparandam virtutem*, de qua diximus p. 3. C.

93. C. ὥσπερ ἀκολάςων γυναικῶν—δυναμένοις] In emendatione ſubjecta Contextui, verba noſtra ita corrigenda ſunt: —*Certe* δυναμένη, *ſi ita legendum, erit ad* ὄρεξις *referendum*: δυναμένη *habet etiam Vulcob.* Sane hoc uno recepto, reliqua manere poſſint. Eadem comparatione utitur Lucianus in Toxari T. II. p. 358: ὅςις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις καὶ μοιχευομέναις γυναιξί· καὶ οἰόμεθ' οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν: quem locum appoſuit J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. III. p. 355. in recenſione libri hujus Plutarchei; addens aliam impudicæ mulieris deſcriptionem ex Ennio, ſervatam ab Iſidoro Hiſpalenſi Orig. I. 25. relatam in Fragmentis Ennianis p. 310:

quaſi in choro pila
Ludens, datatim dat ſeſe, et communem facit:
Alium tenet, alii nutat, alibi manus
Eſt occupata, alii perpellit pedem,
Alii dat annulum ſpectandum a labris:
Alium invocat, cum alio cantat: attamen
Aliis dat digito literas.

93. C. ὁ τῆς Ὑψιπύλης τρόφιμος] *Hypſipylæ alumnus*, Archemorus, ſeu Opheltes, puer, a nutrice Hypſipyla in prato depoſitus, a dracone devoratus, cauſſam præbuit inſtituendis Nemeæis Ludis, et Euripidi argumentum tragœdiæ Hypſipylæ. Ex hoc et alio Plutarchi loco Sympoſ. IV. p. 661. F. in Fragmenta relatum edit. Muſgr. T. III. p. 567: et jam antea tractatum a Valckenario Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 211. ſeq. Archemorum puerum in prato decerpentem flores, ex Euripide in exemplum

imitationis ſibi propoſuit Statius Theb. IV. 779:

miſerum vicino ceſpite alumnum,
Sic Parcæ voluere, locat, ponitque negantem,
Floribus aggeſtis, et amico murmure dulces
Solatur lacrymas.—
At puer in gremio vernæ telluris, et alto
Gramine nunc faciles ſternit procurſibus herbas
In vultum nitens: caram modo lactis egeno
Nutricem clangore ciens, iterumque renidens,
Et teneris meditans verba illuctantia labris,
Miratur nemorum ſtrepitus, aut obvia carpit,
Aut patulo trahit ore diem, nemoriſque malorum
Inſcius, et vitæ multum ſecurus inerrat.

Et Propertius I. 20. 37. in depingendo Hyla:

Et circum irriguo ſurgebant lilia prato
Candida purpureis mixta imaginibus:
Quæ modo decerpens tenero pueriliter ungui
Propoſito florem prætulit officio:
Et modo formoſis incumbens neſcius undis
Errorem blandis tardat imaginibus.

Quod monuimus Biblioth. Crit. Vol. II. Part. II. p. 12. Alia de Euripidis loco notavimus in Emendatione.

93. D. ὥσπερ ἀφ᾽ ἑςίας ἀρξάμενοι] Notum Proverbium, ſemel hic notandum locis Scriptorum: Plutarchi Opp. Mor. p. 549. E. 856. C. 920. F. 948. B. 1074. E: Platonis Euthyphrone p. 48. C: Ariſtidis T. I. p. 68. 518. T. II. 148. 402. Reſtituendum Philoni De Somniis II. p. 1124. D. τὸ λεγόμενον, ἀφ᾽ ἱερᾶς ἤρχετο: niſi vulgata poſſit accipi pro ἀφ᾽ ἱερᾶς γραμμῆς, de quo dubitamus: Dioni Chryſ. Or. XI. p. 160. C: ἀλλ᾽ ὕςερον ἠγανάκτουν ϗ ἐπέπληττον ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, ἐξὸν ἀφικέσθαι κωλύειν: ubi et antea et nunc corrigendum duxi, ἐξὸν ἀφ᾽ ἑςίας κωλύειν. Alia omitto occupata a Ruhnkenio noſtro in Annotatis MSS. ad Platonis Scholia. Videatur et Caſaubonus ad Strabonem p. 18. C.

93. D. τῆς τοῦ βίου φήμης] Exordium et imaginibus ſplendidum et verbis grave: *Initium ducamus, tamquam a Veſta, ab ultima humani generis recordatione, auctorem ac teſtem diſ-*

putationi adbibentes priſcum ævum—: Βίος, ut Latinis *Vita*, ita Græcis dicitur *genus bumanum:* ut ſupra notavimus. Φήμη et alias cum divinitate conjunctas habet ſignificationes, quas expoſuimus Bibl. Crit. III. 1. ad Juliani Or. I. p. 10. A: et hanc, *veteris a majoribus traditæ famæ*, quam attigimus ibidem p. 59: ubi locis notatis addantur hi, Plutarchi De Facie Lunæ p. 738. E: πολύ τι καὶ παλαιᾷ φήμῃ διδόντες, Ἄρτεμιν αὐτὴν νομισθῆναι φήσομεν: Platonis Leg. II. p. 580. E. μυθολόγους περὶ τῶν αὐτῶν ᾠδῶν διὰ θείας φήμης καταλελεῖφθαι: Pauſaniæ VIII. 32: τῷ δὲ Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ καὶ Εἰλειθυίᾳ πρόσεστι ἐξ ἐπῶν τοῦ Ὁμήρου φήμη—.

93. D. ἐν ᾧ κατὰ ζεῦγος φιλίας λέγονται Θησεὺς καὶ Π.—] Si quid mendi ſubeſt in conſtructione, hoc fortaſſe ita emendetur, ut legatur minima mutatione, vel φίλοι pro φιλίας, vel ἐν ᾧ ζεύγη φιλίας καταλέγονται Θ. κ. Π. i. e. *in quo longo ævo paria amicitiæ recenſentur Th. et P. cet.* Nota eſt ſignificatio vocabuli ζεῦγος, *par, duo conjuncti:* et ἡ κατὰ ζεῦγος φιλία, *amicitia quæ duobus amicis continetur:* H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1391. "αἱ κατὰ ζεῦγος "φιλίαι τρεῖς, *pro eo quod Cicero dixerat, tria amicorum pa*-"*ria*." Suſceptum videtur ex hoc Plutarchi loco. Cicero De Amicit. 4: *ex omnibus ſæculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum.* Ibidem 5: *Quanta autem vis amicitiæ ſit, ex boc intelligi maxime poteſt: quod ex infinita ſocietate generis bumani, quam conciliavit ipſa natura, ita contracta res eſt et adducta in anguſtum, ut omnis caritas aut inter duos, aut inter paucos jungeretur.* Ariſtoteles Ethic. Nicom. IX. 10: οὐ γίγνονται γὰρ φίλοι πολλοὶ κατὰ τὴν ἑταιρικὴν φιλίαν· αἱ δὲ ὑμνούμεναι ἐν δυσὶ λέγονται· οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι πλὴν πολιτικῶς, οὓς καλοῦσιν ἀρέσκους.

93. E. Σύννομον γὰρ ἡ φιλία ζῶον, οὐκ ἀγελαῖόν ἐστιν, οὐδὲ κολοιῶδες—] Animalia ſunt vel μοναδικὰ, vel ἀγελαῖα, ut diſtribuit Ariſtoteles Hiſt. Animal. I. 1: in utroque genere dicuntur σύννομα, quæ conſociantur ad partum et coitum: ita et ἀγέλη dicitur σύννομος a Plutarcho De Fortitud. Alex. II. p. 329. B: εἷς δὲ βίος ᾖ καὶ κόσμος ὥσπερ ἀγέλης συννόμου: Ariſtotele Hiſt. An. VI. 18. Quomodo

igitur ἀγελαῖον et σύννομον opponuntur? Nimirum ita ut σύννομον a communione paſtus redigatur ad arctiorem ſocietatem vitæ et procreandæ ſobolis: ut item eſt in Ariſtotele l. c. paulo poſtea, οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὀχεύειν: itaque dicuntur *conjuges*, ibidem IX. 4: Plutarcho in Gryllo p. 990. C: Platoni Leg. IX. p. 680. C: θήλεια δὲ καὶ ἄῤῥην, οἷον ξύννομοι, ἵπποι ἐκ τοῦ γένους εἰς τὸν ἐξηρημωμένον ἑκάστοτε οἶκον. Ibid. 682. B. Alia petantur ab H. Stephano Theſ. L. Gr. Indicis Part. II. p. 87. Graculos gregatim ἀγεληδὸν vivere et invicem amare, conſtat: unde Proverbium κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν, quod graculus graculum promiſcue ſectatur et amat: Ariſtoteles Eth. Nicom. VIII. 2. Eudem. VII. 1. Plutarchus qui dicitur De Placit. Philoſ. IV. 902. D. Suidas voce Κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἵζάνει, ex Zenobio Proverb. II. 47. ubi quædam notavit A. Schottus et jam antea Eraſmus Adag. p. 1644.

93. E. ἄλλον αὐτὸν—ἑταῖρον ὡς ἕτερον—] Sic locum expurgavimus, non ſolum ſententia flagitante, ſed auctoritate codicum confirmante. Vocabula ἕτερος et ἑταῖρος conjunctam habent originem in verbo ἔω, εἰμὶ, *ſum*, unde ἔτος, ἐτεὸς, *verus*, *fidelis*, ἔτης, *amicus*, *ſodalis*: et ſæpius confuſa ſunt a librariis. *Amicus*, ἄλλος αὐτὸς, *alter ego*: frequenter uſurpatum reperimus. Pythagoram dicti auctorem facit Plutarchus, qui dicitur, in libro De Homero §. CLI: τὸ τοῦ Πυθαγόρου πρὸς τὸν πυθόμενον τίς ἐστὶ φίλος ῥηθὲν, Ἄλλος ἐγώ. Porphyrius Vita Pythagoræ §. 33: Τοὺς δὲ φίλους ὑπερηγάπα, κοινὰ μὲν τὰ τῶν φίλων εἶναι πρῶτος ἀποφηνάμενος, τὸν δὲ φίλον ἄλλον ἑαυτόν. Philo Jud. Fragm. edit. Mang. T. II. p. 658: τὸ πυθαγόρειον ῥῆμα ἐπιφθέγξασθαι, ὅτι ἄρα ἐστὶ φίλος ἕτερος ἐγώ: ita legendum pro ἕτερον ὡς ἐγὼ, ut recte monuit Mangeyus. Zenoni Stoico tribuit Diogenes Laertius VII. 23: ἐρωτηθεὶς, τίς ἐστὶ φίλος, Ἄλλος, ἔφη, ἐγώ. Antipater ap. Stob. Serm. LXV. p. 418: de matrimonio contrahendo: εἴ τις προσλάβοι οἷον ἑαυτὸν ἕτερον, *ſi quis veluti alterum ſe ipſum aſſumat*. Cicero De Amicit. 21: *eſt enim is* (amicus) *quidem tamquam alter idem*. Epiſt. ad Diverſ. II. 15: *a Quinto fratre impetrari non poterat: quem tamen ſi reliquiſſem, dicerent inimici, non me plane poſt annum, ut*

ſenatus voluiſſet, de provincia deceſſiſſe; quoniam alterum me reliquiſſem: ubi conſulatur Cellarius. Plinius Epiſt. II. 9: accommodate ad ſententiam hujus loci: *Anxium me et inquietum habet petitio Sexti Erucii mei: afficior cura, et quam pro me ſollicitudinem non adii, quaſi pro altero me patior.* Ad jocum accommodavit Plautus Sticho V. 4. 47.

Hæc facetia 'ſt, amare inter ſe rivales duos,
Uno cantharo potare, et unum ſcortum ducere.
Hoc memorabil' eſt: ego tu ſum, tu es ego: uni animi ſumus:
Unam amicam amamus ambo: mecum ubi eſt, tecum eſt tamen,
Tecum autem ubi eſt, mecum ibi autem eſt: neuter neutri invidet.

Ad eamdem rationem pertinet dicterium de Catone filio, qui cum Marphadate amico ejuſdem amicam Pſychen communiter amabat: Πόρκιος ϗ Μαρφαδάτης, δύο φίλοι, ψυχὴ μία: memoratum Plutarcho in Catone Min. p. 794. D.

93. F. *τῶν ζώων τὸ φιλότεκνον*] Scholion in margine Codicis C. hæc habet: *ἡ προσπάθεια καὶ ἐν ἀλόγοις ζώοις ἐστὶ, ϗ μάλιστα φυσική· φιλία δὲ ἐν θεοῖς, ϗ οὔτε προσπάθεια παρὰ θεοῖς· ἀπαθεῖς γάρ· οὔτε φιλία ἐν τοῖς ἀλόγοις· ἡμεῖς δὲ μέσοι τούτων ὄντες, τὰ μὲν ἔχομεν ἀτελεῖς ὄντες, τὰ δὲ τελειωθέντες· προσπάσχομεν γὰρ καὶ χρήμασι ϗ τέκνοις καὶ γαμεταῖς, ἐμπαθεῖς ὄντες ϗ τῇ φυσικῇ ζωῇ θητεύοντες· φιλοῦμεν δὲ εἰς νοῦν ἀναδραμόντες, καὶ λυθέντες ἀπὸ τῶν ἰδίων τῶν ἡμῶν πρὸς τὰ αἰσθητὰ* (hoc videtur ſcriptum eſſe *αἰσθητὰ* vel *γήϊνα* vel ſimile ductibus compendiariis et evanidis) *παθῶν· Οὕτως Πρόκλος ἐν ἐπισκέψεσι τῶν Ἀριστοτέλους ἐν τῇ πολιτείᾳ πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν.* Equidem in iis qui exſtant Procli in Platonis Remp. commentariis non memini me legiſſe. Igitur fortaſſe ex deperdito ſit commentario, quo Ariſtotelis in Politicorum libris adverſus Platonem dicta tractavit.

93. F. Ὅμηρος] Iliad. I. 478. Odyſſ. Π. 19.

p. 94. A. *τουτέστι*] D. *τὸν τοῖς*: Pol. Jannot. *τοῦτ' ἔστι, τὸν τοῖς.*

94. A. *ἄλλων συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον*] Cicero De Amicit. 19: *verumque illud eſt quod dicitur, multos modios ſalis ſi-*

mul edendos eſſe, ut amicitiæ munus expletum ſit. Plutarchus De Frat. Amor. p. 482. B: Τοὺς μὲν γὰρ ἀλλοτρίους, ὡς ἔλεγε Θεόφραστος, οὐ φιλοῦντα δεῖ κρίνειν, ἀλλὰ κρίναντα, φιλεῖν· ὅπου δὲ ἡ φύσις ἡγεμονίαν τῇ κρίσει πρὸς εὔνοιαν οὐ δίδωσιν, οὐδὲ ἀναμένει τὸν θρυλλούμενον τῶν ἁλῶν μέδιμνον, ἀλλὰ συγγεγέννηκε τὴν ἀρχὴν τῆς φιλίας, ἐνταῦθα δεῖ μὴ πικροὺς εἶναι μηδὲ ἀκριβεῖς τῶν ἁμαρτημάτων ἐξεταστάς. Utitur, in eodem argumento, Ariſtoteles Ethic. Nicom. VIII. 3. Eudem. VII. 2. Apoſtolius Proverb. II. 60. Eſt et in Schotti Metricis 968. Recenſuit Eraſmus Adag. p. 1489.

94. A. —συμπιόντες—φιλίας συλλέγουσιν] Iſtiuſmodi fortuito amicitias ſuſcipiendi temeritatem in Dionis erga Callippum benevolentia reprehendit Plato, Epiſtola VII. p. 715. D: Δίων ἀδελφὼ δύο προσλαμβάνει Ἀθήνηθεν, οὐκ ἐκ φιλοσοφίας γεγονότε φίλω, ἀλλ' ἐκ τῆς περιτρεχούσης ἑταιρείας ταύτης τῆς τῶν πλείστων φίλων, ἣν ἐκ τοῦ ξενίζειν τε καὶ μυεῖν καὶ ἐποπτεύειν πραγματεύονται: quæ inde ſumſit Plutarchus in Dione p. 981. E. Philippus Macedo Olympiadis amorem concepit ἐκ τοῦ συμμυεῖσθαι, ut proditur in Vita Alexandri p. 665. E: λέγεται δὲ Φίλιππος ἐν Σαμοθρᾴκῃ τῇ Ὀλυμπιάδι συμμυηθεὶς, αὐτός τε μειράκιον ὢν ἔτι κἀκείνης παιδὸς ὀρφανῆς γονέων ἐρασθῆναι—.

94. B. μυίας ἐν τοῖς ὀπτανείοις αὐτῶν] Conferatur annotatio ad p. 50. E. Ælianus in Fragm. voce Κλείσοφος—: οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν, comparationem ſpectat cum muſcis; quippe quarum eſt βομβεῖν.

94. B. —ἡ ἀληθινὴ φιλία—δεόμενον.] Eſt in Sententiis Maximi et Antonii p. 719. ſine nomine auctoris.

94. B. ἡ κρίσις] Comparetur monitum Philonis Jud. in Fragm. T. II. p. 674.

94. C. μήτιγε] μήτοιγε A. E. notavimus ad p. 14. A.

94. C. εἰς ἀγῶνα πάσης τύχης συναποδυσομένους] Verbi ἀποδύεσθαι πρός τι, *laborem ſuſcipere, tamquam ad gymnicum certamen veſtes deponere:* haud infrequens eſt uſus: qui item cernitur in compoſito. Plutarchus Agide metaphoricam et propriam notionem eleganter jungit, p. 797. E: οἱ μὲν οὖν νέοι ταχὺ καὶ παρ' ἐλπίδας ὑπήκουσαν αὐτῷ, καὶ συναπεδύσαντο πρὸς τὴν ἀρετὴν, ὥσπερ ἐσθῆτα τὴν δίαιταν ἐπ' ἐλευθερίᾳ συμμετα-

βάλλοντες. De Sanit. Tuenda p. 127. E: ἑτέρων εἰς τὸ γυμνάσιον βαδιζόντων καὶ παρακαλούντων, ἀναστάντες συναποδύονται. Notavit quoque Caſaubonus ad Athenæum p. 14.

94. C. Αὐτόν τε πράττων εὖ—ἄχθεται] Verſus ab oratione ſoluta primi diſtinxerunt Amyotus et Xylander. Sunt Euripidei, ut videtur; alibi eos me legere non memini.

94. C. ἀνεξετάστων] ἀνεξετάστως Xyl. et C.

94. D. —οἱ μὲν ἐστερημένοι—φυγεῖν] Unus ut poetæ dictum reddidit Amyotus: Tragici eſſe non facile quis ſuſpicetur, niſi Sophoclis nomine citaret Plutarchus in Erotico p. 768. E: ἀλλ' ὡς ἀληθῶς κατὰ τὸν Σοφοκλέα, Φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι χαίρουσιν, οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν. Unde in Fragmenta retulit Brunckius T. II. p. 44.

94. D. κολλᾶσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσι] *adhæreſcere iis, qui ad nos veniunt:* verbum κολλᾶσθαί τινι hoc ſenſu uſitatum V. et N. T. ſcriptoribus, non item, quod ſciam, aliis: tuetur ſe analogia et vi Verbi Medii, ut ſit quaſi *adglutinare ſe alicui:* quod dixit Plautus Menæchm. II. 2. 67: *—meretrices—extemplo ſe applicant, agglutinant.* Aulul. IV. 10. 71. quod eum Græco comparavit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 304.

94. E. ἐρείκην καὶ βάτον ἐπιλαμβανομένην—] In ἐρείκην diſſentiunt libri: Ald. Baſ. Xyl. Moſc. 1. 2. Colleg. Nov. A. E. Var. lect. C. dant ἐρίνην T. V. Anon. Exempl. Turn. ἀπαρίνην. Vulgatum dederunt Pol. et Jannot. unde ſumſit Stephanus, qui et in Theſ. L. Gr. Indic. p. 949. vocem erudite explicat: et reliqui noſtri codices a vulgato non diſſentiunt: alibi in Plutarcho De Iſid. et Oſir. p. 357. A. ſcribitur ἐρίκη, at in codice Veneto ἐρείκη. Eadem comparatio eſt in Sympoſ. VII. p. 709. E: τούς γε μοχθηρούς, ὅσῳ μᾶλλον ἐπιλαμβάνονται καὶ συμπλέκονται, καθάπερ βάτους, καθαιρετέον καὶ ὑπερβατέον ἐστί. Et dicitur quaſi Proverbii inſtar ἡ βάτος ἐπιλαμβάνεται, *rubus apprehendit:* ſic in Fabula Æſopica VIII. Vulpis et Rubi, Ἀλλ' ἐσφάλης, ὦ αὕτη, φησὶν ἡ βάτος, ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα: item XLII. ἡ δὲ βάτος τῆς τῶν παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται—. Pſeudo-Plutarchus in Vit. X. Orator. De-

moſthen. p. 845. F: φεύγοντος δὲ αὐτοῦ βάτον ἐπιλαβέσθαι τῆς χλαμύδος—.

94. F. Ζεῦξις—εἰς πολύν·] Acumen dicti, huic loco reſtitutum noſtra correctione, reſtituendum item alteri loco, ubi idem narratur a Plutarcho in Pericle p. 159. D: φασὶν Ἀγαθάρχου τοῦ ζωγράφου μέγα φρονοῦντος ἐπὶ τῷ ταχὺ καὶ ῥᾳδίως τὰ ζῶα ποιεῖν, ἀκούσαντα τὸν Ζεῦξιν εἰπεῖν, Ἐγὼ δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ: ubi ſi ſcribatur Ἐγὼ δὲ πολλῷ χρόνῳ, erit acumen in ambiguitate *multo tempore*, et *multo tempori*: id eſt, *in multo tempore*, et, *in multum tempus*. Appoſuit hoc dictum ut vulgo fertur in Plutarchi Vita Periclis F. Junius Catalogo Artificum p. 233. Simile prodidit de Euripide apud Valerium Maximum III. 7. Extern. 1: *Itaque etiam quod Alceſtidi tragico poetæ reſpondit, probabile: apud quem cum quereretur, quod eo triduo non ultra tres verſus maximo impenſo labore deducere potuiſſet, atque is ſe centum perfacile ſcripſiſſe gloriaretur, "Sed hoc, inquit, intereſt, quod tui in "triduum tantummodo, mei vero in omne tempus ſufficient:"* ubi nomen tragici Alceſtidis mihi non magis cognitum quam J. A. Fabricio Bibl. Græc. Vol. I. p. 665. ſemper ut mendoſum accidit, et ita fortaſſe corrigendum: *Itaque etiam quod alii idem tragico poetæ reſpondit*—. Cæterum hoc loco, καὶ γὰρ εἰς πολὺν, etiam dant Xyl. Mez. Exempl. Turn. Amyot. nec multum diverſe T. V. ἐν πολλῷ χρόνῳ γράφειν εἰς πολύν.

94. F. συνημερεύειν] C. συνδιημερεύειν, quod Plutarcho uſitatius eſt: Sylla p. 468. C. συνδιημερεύων τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις. Lucullo p. 519. F. Eumene 594. E. Nicia 526. A, Pompeio 644. F. Demetrio 904. A. Altera forma συνημερεύειν ſemel eſt in Lycurgo p. 48. E: ſed frequens Ariſtoteli in hoc argumento Ethic. Nicom. VIII. 3: συνημερεύειν δὲ καὶ συζῆν βούλονται. Ib. 5. bis. IX. 10. 12. Eudem. VII. 5: ſed et συνδιημερεύειν Nicom. VIII. 13. Et Plato Phædr. p. 342. B. Sympoſ. p. 333. G.

94. F. Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε—] Iliad. Ψ. 77.

p. 95. A. —οὐδέ κεν ἄλλο Ἄμμε διέκρινε—] Odyſſ. Δ. levi diverſitate, οὐδέ κεν ἡμέας Ἄλλο διέκρινε—.

95. A. Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς—] Verſus factus ad exemplum

Homerici Iliad. E. 902: Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν. Noſtro in loco codex C. pro ἔδησε dat ἔπηξε.

95. B. οὐκ ἐῶσα κρᾶσιν—παγιώσῃ γενέσθαι.] Tralatio ex Plutarcheo genere: *non ſinens mixturam neque conglutinationem benevolentiæ in conſuetudine circumfuſa et ſpiſſata fieri.* Subeſt comparatio *conſuetudinis* cum *ære* vel *plumbo* liquefacto, quod circumfunditur rebus jungendis easque ſpiſſatum conſtringit. In ſimili forma eſt comparatio in Pompeio p. 622. E: τοῦ Μετέλλυ τὸ μάχιμον καὶ θαρσάλεον ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξεῤῥίπιζε καὶ συνεξεθέρμαινε, ὥσπερ ὁ ῥέων καὶ περιχεόμενος χαλκὸς τῷ πεπηγότι καὶ ψυχρῷ περιχυθεὶς λέγεται τοῦ πυρὸς μᾶλλον ἀνυγραίνειν καὶ συνανατήκειν. Joculari argumento haud diſſimilem imaginem addidit Ariſtophanes Nub. 149. ſeq.

95. B. Ἄλλον τρόπος—ἀνθρώπων.] Eſt certe poetæ ſententia: in verſus diſtinctam vertit Amyotus, quem ſecutus eſt corrector editionis Græco-Latinæ anni 1624. Iambi apparent: —ἄλλον τρόπος, Ἄλλον δ' ἐγείρει φροντὶς ἀνθρώπων—· *alium hominem excitant ſui mores, alium cura et ſollicitudo,* nimirum, *ut exigat ab amicis officia,* quod ſubaudiendum. Proxima ad hujus ſententiæ interpretationem pertinent, τρόπος ad φύσιν, φροντὶς ad τύχην. Ejuſdem ſententiæ varias formas uſurparunt antiqui, quorum multos memoravit Jo. Duportus in Gnomolog. Homerico p. 222. ad Odyſſ. Ξ. 228. Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

95. B. τοῖς μὲν φέρυσι] C. D. τοὺς μ. φ. quod et Reiſkius: nec tamen illud repudiandum. *Venti ferentes* ſunt *venti ſecundi:* v. c. Virgilio Æn. IV. 430. ubi videatur P. Burmannus: J. Lipſius Opp. T. IV. p. 406. ad Plinii Panegyr. 31. 4. Et Græci ſimpliciter τὸ φέρον, ſcilicet πνεῦμα, quod tralate dicitur de *fortuna,* τῷ φέροντι ἐφεῖναι, *committere ſe caſui, tamquam vento:* Ariſtides T. II. p. 208: et T. I. p. 414. μετὰ τῦ φέροντος ἀεὶ γίγνομαι, *ſemper cum vento feror.* Palladas Epigramm. Anthol. I. 13. 9. itemque apud Stobæum Serm. XCVI. p. 533: Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρυ· εἰ δ' ἀγανακτεῖς, Καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ φέρον σε φέρει.

95. C. Καίτοι εἰ πάντες ἅμα—συμπενθεῖν.] Ariſtoteles Ethic. Nicomach. IX. 10: —ἁρμόσει μήτ' ἄφιλον εἶναι μήτ' αὖ

πολύφιλον καθ' ὑπερβολήν·—πολλοῖς γὰρ ἀνθυπηρετεῖν ἐπίπονον, καὶ οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτοῖς τοῦτο πράτῖειν—†ὅτι δ' οὐχ οἷόντε πολλοῖς συζῆν καὶ διανέμειν ἑαυτὸν, οὐκ ἄδηλον· ἔτι δὲ, κἀκείνους δεῖ ἀλλήλοις φίλους εἶναι, εἰ μέλλουσι πάντες μετ' ἀλλήλων συνημερεύειν· τοῦτο δὲ ἐργῶδες ἐν πολλοῖς ὑπάρχει. Χαλεπὸν δὲ γίνεται καὶ τὸ συγχαίρειν καὶ τὸ συναλγεῖν οἰκείως πολλοῖς· εἰκὸς γὰρ συμπίπῖειν ἅμα, τῷ μὲν συνήδεσθαι, τῷ δὲ συνάχθεσθαι. Ibid. 12: *οἱ μὲν συμπίνουσιν, οἱ δὲ συγκυβεύουσιν· ἄλλοι δὲ συγΓυμνάζονται, καὶ συγκυνηγοῦσιν, ἢ συμφιλοσοφοῦσιν· ἕκαστοι δ' ἐν τούτῳ συνημερεύοντες, ὅ, τι περ μάλιστα ἀγαπῶσι τῶν ἐν τῷ βίῳ.*

95. C. *Πόλις δὲ ὁμοῦ—ἡ πολυφιλία*] Sophoclis Œdip. Tyr. 4. Diſtinximus ultimam vocem a ſequente deinceps oratione; quippe ab ipſo Plutarcho accommodatam verſibus Poetæ: ut in iiſdem verſibus citandis factitavit. v. c, De Virtute Mor. p. 445. D: *Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ ςεναγμάτων, ἡ τοῦ ἐγκρατοῦς ψυχή—.* De Superſtitione p. 169. D: *Πόλις δὲ ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ ςεναγμάτων, ἡ ψυχὴ τοῦ δεισιδαίμονος.* Sympoſ. I. p. 623. C: *ἀλλ' ὥσπερ τὴν Σοφοκλέους πόλιν, ἰδεῖν ἐςιν ἀνδρὸς ἐρωτικοῦ ψυχὴν, Ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμουσαν, Ὁμοῦ δὲ παιάνων καὶ ςεναγμάτων.* Ariſtoteles, ſive quiſquis eſt ſcriptor libri, De Mundo T. II. Edit. Sylb. p. 22: *ἄλλα δὲ ἄλλοις ἐνεργούμενα κατὰ μίαν πρόσταξιν, ἢ νόμιμον ἐξουσίαν, σώζει τὸ τοῦ ποιήσαντος· ὄντως δὲ Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ ςεναγμάτων· Οὕτως ὑποληπῖέον καὶ ἐπὶ τῆς μείζονος πόλεως—·* ita legendus videtur locus: de vi Adverbii *ὄντως* in citationibus, quæ hic cernitur, dicemus infra: quod autem G. Budæus non ut poetæ ſententiam vertit, animadverſus propterea J. Hartungo in Gruteri Face Crit. T. II. p. 649. neque antiquus interpres qui Apuleius fertur hujus auctoritatis rationem habuit p. 74. Edit. Elmenhorſt. Utitur et Athenæus X. p. 420. F: *τῷ γὰρ τοιούτῳ ὁ οἶκος Ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ ςεναγμάτων.* Themiſtius Or. XXIV. p. 307. C. Colorem inde duxit Maximus Tyrius Diſſert. XXXVI. 4: *ὥςε ἀκοῦσαι ἄν τις παρ' ἑκάςῳ δεσμωτηρίῳ οἰμωγῆς ὁμοῦ καὶ ᾠδῆς, καὶ ςόνου καὶ παιᾶνος.*

95. D. *Οὐδεὶς γὰρ ἀγαπῶν—*] Menandri eſt, cujus no-

mine laudatur a Plutarcho De Frat. Am. p. 491. C: τὸ δὲ Μενάνδρειον ὀρθῶς ἔχον, ὡς ἐδεὶς ἀγαπῶν αὐτὸς ἀμελεῖθ' ἡδέως—. de quo videatur Th. Gataker. Adverſ. Poſthum. XIII. p. 544. B. Clericus in Fragm. Menandr. p. 262. Bentleius Emend. in Menandr. p. 100.

95. E. ἀπὸ δυεῖν χεροῖν μίαν κοιλίαν διοικούντων] Elegantia verborum animadvertenda. Διοικεῖν αὐτὸν ἐλαχίςῃ τῇ τροφῇ πέφυκε· *Accipitris ea eſt natura, ut ſe ipſe minimo cibo ſuſtentet.* De Iſid. et Oſir. p. 371. E. Dione p. 980. F: ἑαυτὸν λιτῶς καὶ σωφρόνως ἐκ τῶν τυχόντων διῴκει· *ſe ipſe ſuſtentabat vulgari victu frugaliter et ſobrie.* Item ut hoc loco cum ἀπὸ, Cleomene p. 820. C: Πτολεμαῖος—ἐδίδου καὶ σύνταξιν αὐτῷ τέσσαρα καὶ εἴκοσι τάλαντα καθ' ἕκαςον ἐνιαυτόν· ἀφ' ὧν ἐκεῖνος αὐτόν τε καὶ τοὺς φίλους εὐτελῶς καὶ σωφρόνως διοικῶν, τὰ πλεῖςα κατανήλισκεν εἰς φιλανθρωπίας—. Sic in Medio *vitam degere,* De Sera Num. Vind. p. 559. E. Gryllo 989. F. ταῖς ἀναγκαίαις ὁ βίος ἡμῶν ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς διοικεῖται. In uſu Præpoſitionis ἀπὸ eſt hoc loco ſignificatio facultatis et copiæ unde quid fit, in primis *inſtrumenti.* Sic Plutarchus Quæſt. Rom. p. 285. C: ὁ Λυκοῦργος ἀπὸ πρίονος καὶ πελέκεως κελεύσας τὰ θυρώματα ταῖς οἰκίαις ποιεῖν—. Apophthegm. Lacon. 227. B. Apophth. Reg. et Duc. 189. E. De Carnium Eſu p. 997. E. Lycurg. p. 47. B. Fragm. Commentarii in Heſiod. X. 24. Et valet fere idem, quod διά: veluti Paul. Æmil. p. 260. C: ἀπὸ τέτων τῶν λόγων πολλὴν μὲν αἰδῶ πρὸς αὐτὸν ἐνεποίησε τοῖς πολίταις. Ib. 276. E: ἀπὸ τῆς τυχέσης ςρατιᾶς ἐνίκησε, *ſubito collecto exercitu vicit.* Pelopida 287. A: ἀπ' ἴσης δυνάμεως τὸ ἴσον φέρεσθαι, *cum pari exercitu parem ſucceſſum habere.* Nicia 529. D: μὴ καὶ τὸν δῆμον ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων ἐπαγάγωνται, *ne per eaſdem orationes populum in ſuam ſententiam inducant.* Dione p. 977. E: ἀπὸ χειρῶν, *manibus* quid facere, ἀπὸ τόξων, *arcubus.* Thucydides VII. 30. ubi quædam notat Dukerus: alia Abreſchius Diluc. Thucyd. p. 143. ſeq. Alios etiam uſus hujus Præpoſitionis in notandis *copiis, facultatibus, occaſionibus, ſumtibus, cauſſis,* ſuis quoſque locis animadvertemus.

95. E. Χρὴ γὰρ μετρίαν—καθάπερ πόδα νέως ἐπιδιδόντα καὶ

προσάγοντα τ. χ. τ. φ.] Sententia Euripidis Hippolyto 253. de qua copioſe diſſeruit Valckenarius, ut, quod adderemus, nobis non reliquerit. Plutarchus ſubjecit de ſuo, interpretationis loco, aliam comparationem, *tamquam rudentem nauticum, amicitiam relaxans modo, modo adſtringens.* Eadem uſus eſt in Reip. Ger. Præc. p. 818. A: πολιτικώτερον—μικρὸν ποδὸς χαλάσαι μεγάλῃ κύματος ἀλκῇ· *civilius eſt paululum rudentis laxare magna in fluctuum ſævitia.* Eſt autem ποῦς in re nautica inferior funiculus veli, quo funiculo velum vel adſtringitur, vel remittitur: Latinis item *pes* dicitur: quod poſt Laz. Bayſium De Re Navali p. 124. multi notarunt, veluti interpretes Virgilii Æn. V. 830. Joſ. Scaliger et Muretus ad Catullum IV. 21. Moſ. Solanus et Tib. Hemſterhuſius ad Luciani Contempl. T. I. p. 493. Hoc loco Plutarchus opportune Euripideæ ſententiæ ſubjicit comparationem ipſi adhibitam Euripidi in Oreſte 706: Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ, Ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα. Uſus eſt et Sophocles Antig. 726. Adeatur et Berglerus ad Ariſtophanis Equ. 434.

p. 96. A. μὴ πολλοῖς ἐμβάλλειν δεξιάν·] Prodit Jamblichus in Protreptico 28. Vita Pythagoræ §. 257. Interpretatur L. Gyraldus Opp. p. 660.

96. A. πρὸς ἐναντίαν ἢ μετὰ πολλῶν παθῶν εἰσιοῦσαν] Adhuc probabilis mihi videtur hæc ratio, ut legatur πρὸς ἐναντίον (vel πρὸς τὸ ἐναντίον) μετὰ π. π. ε. ut vertimus in Latina Interpretatione. In εἰσιοῦσαν eſt exquiſita notio, cujuſmodi ipſe uſurpavit Euripides Phœniſſ. 536. φιλοτιμίαν reprehendens: Πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας Εἰσῆλθε, κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων: ubi ſimilia attulit Valckenarius. Cæterum ἢ hoc loco, ut alibi ſæpius, ab antecedente ν natum eſt; ſiquidem hæ literæ parvo diſcrimine tranſverſæ lineæ differentes, H et N, invicem frequenter aut ortum aut interitum attulerunt. Veluti in Plutarcho Opp. Mor. p. 124. E. 139. D. 163. D. 729. D. 739. E. 919. A. 921. D. E. 931. B. 1103. A. 1112. E. Fragm. V. 32. quæ ſuis locis a nobis animadverſa ſunt. Aliorum diſertius apponendi loci: Platonis Leg. VIII. p. 628. A: τὴν μὲν κύουσαν περιπατεῖν, τὸ γενόμενον δὲ πλάττειν τε, οἷον κηρι-

νῦν, ἕως ὑγρόν: legendum—ἕως ὑγρὸν ᾖ. Dionis Chryſ. Or. XXXIV. p. 420. B: —τέκτων ἐὰν ᾖ, οὐδὲν προσήκει αὐτὰ ὀνειδίζειν· *ſi faber fuerit, nil attinet exprobrare*. Caſaubonus reſtituit ᾖ, ſine quo non conſtat ſenſus. XLII. p. 503. D: ὑπονοεῖν ἐμαυτὸν ἀναγκάζομαι, μὴ ἄρά τι τῶν ἐμῶν λόγων λόγου ἄξιον ᾖ: ita legendum puto pro vulgari —τῶν ἐμῶν λόγων ἄξιον. LXXVII. p. 650. D: ἀγαπήσουσι γὰρ ὠνούμενοι κἂν ὀλίγῳ βελτίω. Veneta editio dat βελτίων, unde Reiſkius bene correxit βελτίω ᾖ. LXXVIII. p. 654. B: μηδένα μηδὲ τῶν φαυλοτέρων ἄλλον ἄλλῳ φθονεῖν ἢ ἃ κοινὰ ὑπάρχει πᾶσιν ἀγαθά· legendum, μηδενὶ μηδὲ τῶν φαυλοτέρων ἄλλῳ φθονεῖν ἃ κοινὰ ὑπάρχει πᾶσιν ἀγαθά. Ariſtidis T. I. p. 388: ἕως ἂν τὸ τυχεῖν ἓν τῶν ἀδυνάτων ᾖ· vulgo deeſt ᾖ. Ibid. p. 488. ἐς' ἐφ' ὅτους πρώτους εἶσιν ἢ ὑμᾶς; *an in alios prius invadet quam in vos?* Canterus monuit ἢ addendum. Numenii ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 736. B: ἓν οὐδὲν ἐν τῷ μέσῳ κατελείπετο, οὐκ ἀγγεῖον οὐ τῶν ἐν ἀγγείῳ τιθεμένων, οὐχ ὅσα εἰς οἰκίας κατασκευὴν ἀλλ' ἔτι συντελῆ: corrigendum, οὐχ ὅσα εἰς οἰκίας κατασκευὴν ἢ ἄλλο τι συντελεῖ. Herodiani Hiſtor. VII. 8. 9: μή τι ἄρα καὶ καταγέλαστον ᾖ εἰπεῖν· vulgo deſideratur ᾖ, quod addendum in hac phraſi, ut vel ex ſimilibus quibuſdam locis apparet allatis a nupero editore Irmiſchio, cujus in nimia ſedulitate non contemni debet diligentia. Sic in Themiſtii Or. XXIV. p. 302. C: φιλοσοφία γάρ τοι κατὰ φύσιν κάλλος ἄφρασον ἔχουσα, πᾶν ὅ, τι περ ἂν ἐπείσακτον ᾖ ἀτιμάζει τε καὶ οὐ προσίεται: nemo uſu quidem et ſcientia Græcæ orationis præditus non ſentit vim et neceſſitatem Verbi ᾖ, quod in editionibus deeſt. Cæterum de literarum H et N permutatione, verbo monuit Jac. Perizonius ad Æliani Var. Hiſt. IV. 8. Not. 16.

96. A. τοῦ σοφοῦ Χείλωνος] Dictum notavimus ad p. 86. C. Non dubitavimus ex uno codice D. σοφοῦ reponere pro σοφιστοῦ. Non credibile eſt Plutarchum *ſophiſtæ* nomine affeciſſe Chilonem, quum Herodotum hoc nomen tribuentem Soloni I. 29. reprehendat in libro De Malign. Herodoti p. 857. F. Nam quod alii antiquiores item factitarunt, ut monet Weſſelingius l. l. hi fuerunt et oratores aut hiſtorici, qui philoſophos vel per contemtum, vel tam-

quam mercede docentes, vel nondum diſcreta utriuſque vocabuli notione, ſophiſtas appellarent: et quod addit idem egregius vir de loco Plutarchi memorato ex libro De Malign. Herod. *Verum ea turbato animo Plutarchus; pacatior Chilonem* τὸν σοφιστὴν *T. II. p.* 96. *et reliquos de hoc numero* σοφιστὰς *ſalutavit:* hujus quidem loci ipſius de Chilone *ſophiſta* appellato auctoritas noſtra correctione concidit: neque etiam memini a Plutarcho alicubi philoſophum, aut unum e ſeptem ſapientum numero *ſophiſtam* ſalutari. Ille vero hæc nomina inter ſe opponit, Opp. Mor. p. 48. D, 43. E. F: tum vero pronunciat antiquum fuiſſe nomen et munus σοφοῦ, a quo in diverſum prodierunt duo diverſa nomina et munera φιλοσόφου et σοφιστοῦ, de Mneſiphilo Solonis familiari narrans: Μνησιφίλου τὸν Θεμιστοκλέα τοῦ Φρεαρίου ζηλωτὴν γενέσθαι,—οὔτε ῥήτορος ὄντος, οὔτε τῶν φυσικῶν κληθέντων φιλοσόφων, ἀλλὰ τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν, καὶ δραστήριον σύνεσιν, ἐπιτήδευμα πεποιημένου καὶ διασώζοντος, ὥσπερ αἵρεσιν ἐκ διαδοχῆς ἀπὸ Σόλωνος· ἣν οἱ μετὰ ταῦτα δικανικαῖς μίξαντες τέχναις, καὶ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν. Sed et grammatica ratio et loquendi conſuetudo duplicem notionem σοφιστοῦ oſtendunt, et honorificam et contrariam. Eſt enim ab Activo σοφίζω, *alium facio ſapientem*, σοφιστὴς, *doctor:* a Medio σοφίζομαι, *ſapientem me gero, ſimulo, comminiſcor*, σοφιστὴς, *ſimulator vel oſtentator ſapientiæ:* ſubinde etiam utraque notio ſimul in hoc vocabulo cernebatur. Philoſophi quidem ab ejus communione eximi ſe voluerunt, et eximi cœpti ſunt mox poſt inductum, ut videtur, a Pythagora nomen *philoſophiæ:* magis etiam, finibus utriuſque generis diligenter deſignatis a Platone in dialogo Sophiſta: graviter item a Xenophonte in Cynegetici epilogo p. 998. ſeq. frequenter ab Iſocrate, qui licet mercede eloquentiam docens, tamen φιλοσοφεῖν ſe profitebatur, ſuumque ſtudium φιλοσοφίαν appellabat. Igitur ſicubi *philoſopho* tribuitur nomen *ſophiſtæ*; ſit hoc vel per contemtum, vel peculiarem aliam rationem: veluti Xenophon Mem. Socr. I. 1. 15: ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν σοφιστῶν κόσμος, *phyſicos philoſophos* ſignificat; quod ſcire ſe putarent id, quod ſupra

hominis captum eſſet: Æſchines Adv. Timarchum p. 914. B. Socratem nominat *ſophiſtam*; ut orator, et alios docentem: item Plutarchus Adv. Colot. p. 1118. D. ex perſona Colotis in alios philoſophos maledici: idem in Pompeio p. 641. E. utrumque nomen eodem ſenſu ponere videtur: ἐν δὲ Ῥόδῳ γενόμενος πάντων μὲν ἠκροάσατο τῶν σοφιστῶν, καὶ δωρεὰν ἑκάστῳ τάλαντον ἔδωκε· Ποσειδώνιος δὲ καὶ τὴν ἀκρόασιν ἀνέγραψεν ἣν ἔσχεν ἐπ' αὐτοῦ·—ἐν δὲ Ἀθήναις τὰ μὲν πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὅμοια τοῦ Πομπηΐου: neque vero hoc loco Poſidonius dicitur *ſophiſta*, nec *philoſophi* appellantur nomine *ſophiſtarum*, non magis quam *ſophiſtæ* nomine *philoſophorum*. Rhodi multi erant ſophiſtæ, id eſt, eloquentiæ magiſtri, philoſophiæ una ſchola Stoica ſub Poſidonio: Athenis contra, plures clarioreſque erant ſcholæ philoſophorum quam rhetorum et ſophiſtarum: et quando ſcholæ ac diſciplinæ ſignificatio ſubeſt, σοφιστὴς idem valet ac διδάσκαλος, *doctor*. Eadem confuſio obſcuravit Dionem Chryſ. Or. IV. p. 81. A: ξεναγοὶ γὰρ καὶ σοφισταὶ καὶ δημαγωγοί· λέγω δὲ ἀκρίνων στρατηγούς τε καὶ σοφιστὰς καὶ πολιτικοὺς ἄνδρας ἀπὸ τῶν νῦν εἰρημένων: ubi non dubium, quin ipſe ſcriptor pro σοφιστὰς dederit σοφούς.

96. B. Τιμησίᾳ—Σμῆνα μελισσάων—] Timeſias Clazomeniorum princeps memoratur in alia re a Plutarcho Reip. Ger. Præc. p. 812. A. unde Ælianus habet, Var. Hiſt. XII. 9. *eum, cognita civium erga ſe invidia, ſponte in exilium abiiſſe:* et haud ſcio, an huc ſpectet Oraculum: quod ſi ita eſt, ejus ætas referenda erit ad tempora deductæ in Ioniam Athenienſium coloniæ, id eſt, ad ſeculum ante noſtram æram XI. ſiquidem Clazomenæ fuerunt una e duodecim primis Ionum in Aſia urbibus, ejuſque coloni adverſus Timeſiam ex apibus veſpæ exſtiterunt: quamquam de ejus ætate affirmare non licet, et Parphorum Colophonium prodit Clazomenarum conditorem Pauſanias VII. 3. Fuit certe diu ante Cyrum, ſub quo Ionia imperio Perſarum ſubjecta eſt; quippe tunc Teii, relicta urbe, Abderam Thraciæ ſe contulerunt, quam antea condiderat, ſed a Thracibus coactus reliquerat Timeſias Clazomenius, ut refert Herodotus I. 168. ad quem locum

eruditiſſimus Larcherus quæſtionem de Timeſiæ ætate attingens, eam refert ad Olympiadis 31. annum 2. auctore Euſebio Chron. p. 157. quod is Abderæ conditum illo anno ponens, de poſteriore Cyri tempore facto conditu accipi nequeat. Nec repugnamus, licet in argumento obſcuro unius Euſebii auctoritas non ſatis perſuadeat. Poteſt ſane Oraculum etiam de alia, quam ipſarum Clazomenarum colonia deducenda, intelligi: ut accepit etiam P. Baylius Dictionarii Hiſt. et Crit. voce *Timeſius*. Nam apud Herodotum ſcribitur Τιμήσιος. Et Maximus Tyrius Diſſert. XIX. 5: προεμήνυσε—καὶ Τιμήσιος Κλαζομενίοις ἐκλείποντα ἥλιον: niſi forte Hermotimum Clazomenium voluit, de cujus interiore naturæ cognitione multa mirabilia narrabantur: aut Anaxagoram ejuſdem urbis civem eademque ſcientia clarum. Oraculi verſificator σμῆνα fecit pro σμήνεα, quaſi a σμῆνον eſſet, forma in iis qui ſuperſunt Græcis libris non prodita. In tanta jactura hiſtoriæ coloniarum Græcarum dolemus in primis partem eam quæ fuit de Ionicis coloniis amiſſam: quam quum et alii, et in primis Hellanicus et Ephorus, explicuiſſent, communi illi literarum naufragio abſumti, ex eoque fonte rivulum duxiſſet Trogus Pompeius hiſtoriarum libro primo, eſt profecto quod indignemur illud ipſum, quidquid fuit, rivuli nobis periiſſe negligentia Epitomatoris Juſtini.

96. B. ἴσον ἄγει—χάρις] Fortaſſe ſubeſt alicujus poetæ ſententia, quod etiam Meziriacus ſuſpicatus videtur: —ἴσον δ' ἄγει σταθμὸν Ἐχθροῦ τε μνησικακία καὶ φίλου χάρις.

96. B. Φιλώτου καὶ Παρμενίωνος] Breviter attigit Plutarchus in Alexandro p. 692. 693: brevius etiam alii: uberius narravit Curtius VI. et VII.

96. C. Δίωνος Διονύσιος] Minor Dionyſius Dionis quoque amicos male tractavit, Platonem, Heraclidem, Ariſtomachen uxorem, filium, ut conſtat ex Nepote et Plutarcho in Vita Dionis: forte etiam mortuo Dione, potitus Syracuſis in reliquos ejus amicos animadverterit.

96. C. τοὺς Πλαύτου Νέρων] Significatur Rubellius Plautus, de quo frequens eſt mentio apud Tacitum in rebus Neronis, cujus juſſu interfectus eſt, Annal. XIV. 57—59:

amicitia ejus funeſta fuit Bareæ Sorano, ut ibidem proditur XVI. 30. Ad eumdem Plautum pertinet locus Dionis Caſſii LXII. 14. ubi, pro vetere lectione Πλῶτον, quod jam Xylander reponendum monuit ad hunc Plutarchi locum, Πλαῦτον reſtituit Fabricius, qui plura etiam de hoc Rubellio Plauto notavit. In lectione Πλαύτου plurimi conſentiunt noſtri libri exceptis paucis: Πλάτυ dant Harl. et Moſc. 2: Πλύντυ Ald. et Baſ.

96. C. τοὺς Σηϊανοῦ Τιβήριος] Tacitus Annal. V. 7. et ſeq. Dio Caſſius LVIII. 11, 12.

96. C. τὸν Κρέοντα—συναπώλεσεν] Corinthi regem Creontem, patrem Glaucæ: res nota ex Euripidis Medea 1136. ſeq. Pro πλῦτος dant πέπλος C. Harl. Moſc. 2. Pol. Rodolph. Anon. Jannot. Schott. T. V. B: vulgatum præferam.

96. C. Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν—] Plutarchus hunc verſum ter alibi ad diſputationem ſuam accommodat: ſemel Euripidis nomine addito, in Amatorio p. 763. F: κοινωνίας, οὐχ οἵαν Εὐριπίδης φησὶν, ἀχαλκεύτοις ἐζεῦχθαι πέδαις: bis ſine auctoris nomine, De Frat. Am. p. 482. A: Οὐδὲ ὁ ξένος Αἰδοῦς ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πέδαις. De Vitioſo Pudore p. 533. A: ὥσπερ ἐνέχυρον προέμενος τὴν ἐπαγγελίαν, Αἰδοῦς ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πέδαις: ubi propter diſputationis argumentum αἰδῶς de ſuo ipſe dediſſe videtur: quod non animadverſum Grotio Excerpt. Tragic. p. 429. recte monuit Gatakerus Adverſ. Poſthum. Cap. X. p. 520, 521. lectionem hujus loci germanam, verſum ex Euripidis Pirithoo ſumtum, Stephani correctionem ἀχαλκεύτοις συνέζευκται minus probabilem judicans. Ex hoc loco verſus relatus eſt in Euripidis Fragm. Pirithoi Num. IV. edit. Muſgr. De Theſei fato docte diſſerit Bachetus Meziriacus ad Ovidii Epiſtol. Heroid. T. I. p. 147. ſeq. Heynius ad Virgilii Æn. VI. 618.

96. C. Θουκυδίδης] II. 62.

96. D. ἄλλοις συνδέοντας αὐτὴν κ. σ. ἀλλὰ τοῖς ἀξίοις τὴν αὐτὴν φυλάττειν κοινωνίαν—] In ἄλλοις eſt quod diſpliceat: Meziriacus malebat πολλοῖς: codex D. dat ἄλλοτε ἄλλοις, quod reddidiſſe videtur Amyotus. Pro τὴν αὐτὴν dant τὴν

αὐτῆς C. D. Xyl. Anon. Equidem ἀλλὰ ſi accipiamus pro ἀλλ' ἤ, *quam*, cujus notionis exempla alibi apponemus, ſententia ſic accipi poterit, ut legamus, ἀξίως: —*implicemus, quam iis, qui digno amicitia modo amicitiæ communionem ſervare poſſunt, id eſt, iis, qui ſimiliter diligere et communicare poſſunt.*

96. D. ἄψυχα] *Bruta* ſic dici, novum nec adhuc obſervatum: fortaſſe Stoicis aliquando uſurpatum, certe licebat. Et Plutarchus in Craſſo p. 544. A. ἄψυχα opponit ἀνθρώποις, *ſervos* ſignificans. Athenæus XIII. 566. E. *pueros* et *puellas* ἄψυχα nominat. Philo Jud. De Somn. III. p. 1143. D, E. ranas quamvis clamantes dicit ἀψύχυς ᾗ ἀναίμυς.

96. E. ὁμοπαθεῖ] Vide ad p. 72. B.

96. E. βίοις ἑτέρως προαιρέσεως ἔχουσιν] Proba dictionis forma, *diverſo eſſe vitæ inſtituto*. Hujuſmodi eſt in Plutarcho Sympoſ. V. p. 682. B: —πῶς ἔχεις εὑρεσιλογίας πρὸς τὰς τοιαύτας ἀτοπίας, *quomodo inſtructus ſis acumine adverſus tales repugnantias*. Camillo 145. C: ὡς ἕκαςος ἑτοιμότητος ἢ βυλήσεως ἔχε· *prouti quiſque paratus et animatus erat*. Catone Maj. 345. B: ὡς ἕκαςος ἐπιθυμίας ἔχοι καὶ προαιρέσεως. Alexandro 435. B: Ἐπεὶ τοίνυν, ἔφη, οὕτως ἔχεις, ὦ Κῦρε, προθυμίας. Sulla 468. E: συνεσέφερον ὡς ἕκαςος εἶχεν εὐπορίας. Pompeio 604. D: ὡς ἕκαςος δυνάμεως εἶχεν. Alexandro 669. C: πῶς ἔχυσιν ὁμονοίας, quod dictum tractavimus ſupra p. 70. B. Cæſare 729. C: πῶς τι θράσυς ἔχομεν. Demetr. 906. B. Bruto 992. F. 1005. E. Conſol. ad Uxor. 610. C. Pauſanias VII. 22. p. 580. et 25. p. 589. Leviter attigerunt hunc uſum Vigerius et Hoogeveenius De Idiotiſm. L. Gr. p. 252: Weſſelingius ad Herodotum VIII. 127.

96. E. ἐξ ἀντιφώνων ἔχει τὸ σύμφωνον] Similem in rem eodem exemplo utitur Syneſius De Inſomn. p. 135. A: ἡ λύρα σύςημα φθόγγων ἐςὶν ἀντιφώνων τε ᾗ συμφώνων.

96. E. ἄνισον] Sola hæc vera lectio a ſententia loci et auctoritate codicis D. commendatur: reſpondet ad præcedentia ἀνόμοιον et ἀνώμαλον: ex quorum poſtremo per ſimilitudinem vulgatum ἄλογον natum: quod varie corrigunt

alii: Stephanus ἀπῳδὸν, Vulcob. ἀπάδον, Jannot. ἄδηλον, Moſc. 2. ἄδωλον: tum δεῖ etiam addunt D. Jun. Xyl. Exempl. Turn. Alio modo Jannot. notat, οὐ δεῖ, *forte:* δεῖ ὅλως Mez. Pythagoræ fuit ἰσότης φιλότης, teſte Jamblicho Vit. Pythag. §. 162; quod ut proverbium memorat Ariſtoteles Ethic. Nicom. IX. 8. Eodem pertinet Ciceronis dictum De Amicit. 9: *ſintque pares in amore et æquales.*

96. E. ὁμοδοξεῖν] In amicitia eſt ὁμοδοξία: neque hæc una ſufficit, monente Ariſtotele Ethic. Nicom. IX. 6. In conjugii vinculo eam laudat Perictyone Pythagorica ap. Stob. S. LXXXIII. p. 488.

96. E. συνομοπαθεῖν] Notavimus ad p. 72. B.

96. E. ὥσπερ μιᾶς ψυχῆς ἐν πλείοσι διῃρημένης] Proverbium definiendæ amicitiæ. Ariſtoteles Ethic. Nicom. IX. 8: παροιμίαι—μία ψυχὴ καὶ κοινὰ τῶν φίλων—. Cicero De Amicit. 25: *cum amicitiæ vis ſit in eo, ut unus fiat e pluribus.* Offic. I. 17: *efficiturque id, quod Pythagoras ultimum in amicitia putavit, ut unus fiat ex pluribus.* Alia dedimus ad p. 93. D.

96. F. ἐπίπονος] Ita omnes libri: et ratio confirmat, quam mox reddemus ad p. 97. A. ad verba οὐκ εὐτυχὴς. Perperam Reiſkius tentavit corrigere ἐπίκοινος.

96. F. Θεόγνιδος—Πολύποδος] Legitur in hujus Gnomis, ver. 215: citat Plutarchus Quæſt. Nat. p. 916. C: De Solertia Animal. p. 978. E. Athenæus XII. p. 513. E. Philoſtrato Ægyptio Sophiſtæ accommodatum per parodiam, narrat Philoſtratus Vit. Sophiſt. I. 5. p. 486. Spectavit Lucianus Dialog. Marin. IV. T. I. p. 299. ubi hoc argumentum attigerunt annotatores. Julianus Miſopog. p. 349. D. Ariſtoteles Mirabil. Auſcult. XXIX. p. 63. ubi videatur J. Beckmannus. Alterius etiam parodia poetæ refertur ab Antigono Caryſtio Hiſtor. Paradox. XXIX. p. 55. de qua erudite diſſerit Niclaſius. Hinc Proverbii inſtar uſurpatum, referunt Diogenianus I. 23: Zenobius I. 24. Apoſtolius II. 73. Eraſmus p. 850. Noſtro hoc loco diſſentiunt libri: D. πολύχροος: Harl. περὶ πέτρῃ: Ald. omittit περ, addit Exempl. Turneb. Moſc. 2. τῇ προσομιλήσῃ: τῇπερ ὁμιλήσει Ald. Baſ. Xyl. C. E. Moſc. 1.

96. F. —ϛυφότητι καὶ μανότητι τὰς ἀποῤῥοίας τῶν πλησιαζόντων ἀναλαμβάνουσαν] Corporum ἀποῤῥοίας, *effluvia*, in primis ab Empedocle celebratas, ad reddendam rationem mutationum polypi adhibuit Plutarchus Quæſt. Nat. p. 916. C. Vox ϛυφότης, *denſitas*, *ſpiſſitudo*, in Lexicis deſiderata, ex hoc loco annotata eſt a D. Scotto in Appendice. Recepto ἀναλαμβάνουσαν, non opus eſt correctione J. Kuhnii ad Ælianum Var. Hiſt. I. 1. reponentis ϛυφότητος καὶ μανότητος.

p. 97. A. οὐκ εὐτυχοῦς] *non felicis, calamitoſi, ærumnoſi, ſua culpa et perverſo ſtudio labores ſibi ipſi quærentis:* hic eſt ſingularis ſubinde hujus nominis uſus, ut item nominis ἀτυχὴς, de quo alibi dicemus. Plato Phædro p. 337. G: λίαν δὲ δεινοῦ καὶ ἐπιπόνου καὶ οὐ πάνυ εὐτυχοῦς ἀνδρὸς—τὸ τῶν ἱπποκενταύρων εἶδος ἐπανορθοῦσθαι—· *eſt viri nimium arguti et laborioſi nec valde felicis fabulam de Centauris ad veriſimilitudinem corrigere:* cujus dictionis partem nunc amiſſam attingemus ad p. 549. B. Leg. VII. p. 629. A. 633. F. Plutarchus De Glor. Athen. p. 348. B: οὐκ εὐτυχοῦς δόξης μετέσχηκε. Sympoſ. I. p. 913. B: ἀμαθίας οὐκ εὐτυχὲς παραμύθιον. Adv. Colot. 1106. C. Dion Chryſ. Or. V. init. p. 83: Μῦθον Λιβυκὸν ἐκπονεῖν, καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα κατατρίβειν τὴν περὶ λόγους φιλοπονίαν, οὐκ εὐτυχὲς μέν· οὐ γὰρ οὖν τῶν πρὸς ζῆλον τοῖς ἐπιεικεϛάτοις, ἅτε πάντων ἀπιϛούντων· ἀλλ᾽ ὅμως οὐκ ἀφεκτέον· ita lego pro vulgato —οὐκ εὐτυχὲς μὲν, οὐ γὰρ οὐ τῶν πρὸς ζῆλον τοῖς ἐπιεικεϛάτοις ἀνθρώπων ἀπιϛευόντων· fortaſſe forma ἀπιϛεύειν pro ἀπιϛεῖν defendi poſſit; quod alibi videbimus.

97. A. συγκονιομένου] Notavimus p. 52. B.

97. A. συναρχαιρεσιάζοντος] Cruſerius reddit *una prenſans*; Luſcinius, *cum ambitioſis magiſtratum ambire,* non male quidem, ſed magis ad Romanum morem, ejuſque fere abuſum: item Xylander: univerſe accipiendum, *in petitione magiſtratuum adjuvantis.* Sic et apud alios uſurpatur et apud Plutarchum Opp. Mor. p. 200. C. 603. F. Vit. 626. B. 642. B. 773. D. 836. B. 838. B. 867. D. 884. B. 1049. D.

97. A. ἰδίαν ἦθους ἑϛίαν οὐκ ἔχοντος] Sic ſupra De Adulatore p. 52. A. loco plane gemino.

97. A. —τὴν ἀσχημάτιςον οἱ φυσικοὶ—πήγνυσθαι] *Phyſici* dicuntur præcipue quidem Ionici ante Socratem, a Thalete profecti, Eleatici, Heraclitus, Democritus, Straton, et quicumque phyſicam Philoſophiæ partem maxime tractarunt: ſed etiam aliarum omnium ſectarum philoſophi, quatenus in phyſica parte egregiam operam ponunt: eademque eſt ratio in communione duorum reliquorum cognominum, Dialecticorum, et Ethicorum. De cognomine *Phyſici*, conferantur loci Plutarchei Opp. Mor. p. 142. F. 161. D. 770. A. 829. B. 887. A. 1119. B. Fragm. I. 1. Vit. 112. D. 155. A. 538. F. Sed præſentis loci ſcriptura corrupta videtur duobus indiciis: altero, quod ὑπ' αὐτῶν nullum habet ſenſum, nec ὑφ' αὐτῆς oblatum a codicibus D. Xyl. Jannot. ſatisfacit, idque ipſum correctoris manum redolet: altero, quod ὑποκειμένην requirit *rem cui ſubjecta ſit materia*. Atqui hujus rei nomen puto excidiſſe, atque hujuſmodi fuiſſe veram ſcripturam —ὑποκειμένην ταῖς ποιότησι καὶ τρεπομένην ὑπ' αὐτῶν νῦν μὲν φλ—. Heracliti fuit hoc placitum de mutua tranſmutatione elementorum, quod ab eo acceptum tenuerunt Stoici. Plutarchus ſubinde argumentum attingit: Adv. Stoic. p. 1085. E, F. ubi hæc in primis animadvertenda: τὴν μὲν οὐσίαν καὶ τὴν ὕλην ὑφεςάναι ταῖς ποιότησι λέγουσι—· τοῦτο μόνον αὐταῖς ὑφέςηκε τὸ κοινὸν, ὅπερ οὐσίαν οὗτοι καὶ ὕλην καλοῦσι—. De Stoicor. Repugn. p. 1054. A: πανταχοῦ τὴν ὕλην ἀργὸν ἐξ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητον ὑποκεῖσθαι ταῖς ποιότησιν ἀποφαίνουσιν, τὰς δὲ ποιότητας πνεύματα οὔσας καὶ τόνους ἀερώδεις, οἷς ἂν ἐγγένωνται μέρεσι τῆς ὕλης, εἰδοποιεῖν ἕκαςα καὶ σχηματίζειν. Materia per ſe ipſa ἄποιος, *qualitatis expers*, ὑπόκειται ταῖς ποιότησι, *ſubſtrata eſt* ταῖς ποιότησι, *qualitatibus*, ab iiſque formatur in corpora, igitur ſemper cum forma et corpore exſtat: ita Stoicum placitum accipiendum, quod ex Poſidonio memorat Stobæus Phyſ. p. 30: quocum conferatur Diogenes Laertius VII. 150. et Plutarchus De Iſid. et Oſir. p. 369. A. 374. E. Adv. Stoic. 1086. A, B. Sed et Platonis eſt ſententia, ἄποιον καὶ ἀσχημάτιςον, ἀνείδεον ὕλην per ſe eſſe: ut eſt apud eumdem Stobæum p. 29: Plutarchum Sympoſ. VIII. p. 719. D. Placit. Philoſ. I. 9. p. 882. C. Plat. Quæſt. 1007.

C. 1114. F. Animi Procreat. 1015. A. et ipſum Platonem in Timæo p. 534, 535. Mutationem elementorum alterius deinceps in alterum ex opinione Heracliti ſpectat Plutarchus De Orac. Defect. p. 415. B : *ἐκ γῆς ὕδωρ, ἐκ δὲ ὕδατος ἀὴρ, ἐκ δὲ ἀέρος πῦρ γεννώμενον ὁρᾶται, τῆς οὐσίας ἄνω φερομένης.* De EI Apud Delph. 392. C. Diogenes Laertius IX. 8. in Heraclito : *καὶ τὴν μεταβολὴν ὁδὸν ἄνω κάτω· τόν τε κόσμον γίνεσθαι κατὰ ταύτην· πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξυγραίνεσθαι, συνιστάμενόν τε γίνεσθαι, ὕδωρ, πηγνύμενον δὲ τὸ ὕδωρ, εἰς γῆν τρέπεσθαι· καὶ ταύτην ὁδὸν ἐπὶ τὸ κάτω εἶναι· πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν χεῖσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γενέσθαι· ἐκ δὲ τούτου τὰ λοιπὰ. σχεδὸν πάντα, ἐπὶ τὴν ἀναθυμίασιν ἄγων τὴν ἀπὸ τῆς θαλάττης* : locus corruptus, ita fere ad ſanitatem revocandus —*πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξαεροῦσθαι, συνιστάμενον δὲ τὸν ἀέρα καὶ ἐξυγραινόμενον, γίνεσθαι ὕδωρ· πηγνύμενον δὲ τὸ ὕδωρ, εἰς γῆν τρέπεσθαι· πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν χεῖσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γενέσθαι· ἐκ δὲ τούτου τὰ λοιπά· σχεδὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀναθυμίασιν ἀνάγων τ. ἀ. τ. θ.* ita ſuus *aeri* locus, et elementis mutandis ordo, reſtituitur. In libro De Placitis Philoſ. I. 3. p. 877. C. et Stobæo Phyſ. p. 27. alius etiam eſt Heraclitea rationis ordo, nec ſecum ipſe, nec cum Laertiano aliiſque conſentiens : *craſſa ignis pars fit terra : terra ab igne relaxata in aquam convertitur, quæ deinde ab igne per exhalationem in aerem mutatur.* At primo quidem, quæ eſt ratio, ut ignis agat ? quippe qui *exſtinctus* ſit; ita enim eſt in libro De Placit. Philoſ. l. c. *τούτου δὲ κατασβεννυμένου, κοσμοποιεῖσθαι τὰ πάντα* : quæ verba cum proximis non habet Stobæus l. c. et *κατασβεννυμένου* ut vitioſum in *κατὰ μέρη σβεννυμένου* mutandum notavit Meziriacus. Deinde illius operis De Placitis Philoſophorum, neque in Plutarchi, neque in Stobæi, exemplis, nulla magnopere vel a diſputationis diligentia, vel a ſcripturæ ſanitate eſt auctoritas. Tum Stoici ab hac Heraclitea ſententia profecti, hunc ordinem tenuerunt Zenon et Chryſippus teſte Stobæo Phyſ. p. 28 : —*πρώτης μὲν γιγνομένης τῆς ἐκ πυρὸς κατὰ σύστασιν εἰς ἀέρα μεταβολῆς, δευτέρας δὲ ἀπὸ τούτου εἰς ὕδωρ, τρίτης δ' ἔτι μᾶλλον κατὰ τὸ ἀνάλογον, συνισταμένου τοῦ ὕδατος εἰς γῆν· πάλιν δ' ἀπὸ ταύτης διαλυομένης καὶ διαχεομένης, πρώτη μὲν γίγνεται χύσις εἰς ὕδωρ, δεύτερον δ' ἐξ ὕδατος*

εἰς ἀέρα· τρίτη δὲ καὶ ἐσχάτη εἰς πῦρ: ita ex codice Auguſtano citamus. Stoicus apud Ciceronem Nat. Deor. II. 33: *Et cum quatuor genera ſint corporum, viciſſitudine eorum mundi continuata natura eſt. Nam ex terra aqua, ex aqua oritur aer, ex aere æther: deinde retrorſum viciſſim, ex æthere aer, inde aqua, ex aqua terra infima. Sic naturis his, ex quibus omnia conſtant, ſurſus deorſus, ultro citro commeantibus, mundi partium conjunctio continetur.* Rufus ex Epicteto de Amicitia apud Stob. Serm. CVI. p. 571: —τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἄνω καὶ κάτω τρέπεται καὶ μεταβάλλει· καὶ γῆ τε ὕδωρ γίνεται καὶ ὕδωρ ἀὴρ, οὗτος δὲ πάλιν εἰς ἕτερα (lege αἰθέρα) μεταβάλλει· καὶ ὁ αὐτὸς τρόπος τῆς μεταβολῆς ἄνωθεν κάτω. Maximus Tyrius Diſſ. XLI. 4. p. 489: Μεταβολὴν ὁρᾷς σωμάτων καὶ γενέσεως, ἀλλαγὴν ὁδῶν ἄνω καὶ κάτω, κατὰ τὸν Ἡράκλειτον· καὶ αὖθις αὖ ζῶντας μὲν τὸν ἐκείνων βίον, ἀποθνήσκοντας δὲ τὴν ἐκείνων ζωήν· ζῇ πῦρ τὸν γῆς θάνατον, καὶ ὁ ἀὴρ ζῇ τὸν πυρὸς θάνατον, ὕδωρ ζῇ τὸν ἀέρος θάνατον, γῆ τὸν ὕδατος. Quomodo ſcripſerit Maximus, haud facile dicam: ex ratione quidem Heracliti dicam ſcribendum fuiſſe, ζῇ πῦρ τὸν ἀέρος θάνατον—: continetur enim elementorum mutatio viciſſitudine viæ, id eſt, via reciproca, recto itinere ultro citroque redeunte, non circuli inſtar in orbem circumacto; igitur *ignis non vivit terræ mortem, ſed aeris:* quod ex locis Scriptorum, quos adhuc appoſuimus, ſatis apparet. Cæterum Heracliti ſententiam tractavit quoque Th. Gatakerus ad M. Antonin. IV. 43. p. 127: et attigerunt Daviſius ac Marklandus ad Max. Tyr. l. c. p. 643. et 726.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE FORTUNA.

P. 97. C. ΠΕΡΙ ΤΥΧΗΣ.] Citat hoc nomine Macarius Chryſocephalas, ἐκ τοῦ περὶ τύχης, apud Villoiſonum, Anecdotis Gr. p. 10. Eodem fuit nomine liber Ariſtippi, teſte Diogene Laertio II. 85: et Demetrii Phalerei, teſte eodem V. 81. Sunt etiam περὶ τύχης Dionis Chryſoſtomi Orationes duæ, LXIII. et LXIV.

97. C. Τυχὴ τὰ θνητῶν—] Verſus poetæ celebratus a Theophraſto in Calliſthene, teſte Cicerone Tuſc. V. 9: *Vexatur idem Theophraſtus et libris et ſcholis omnium philoſophorum, quod in Calliſthene ſuo laudarit illam ſententiam, " Vitam regit fortuna, non ſapientia." Negant ab ullo philoſopho quidquam dictum eſſe languidius.* Ipſis his verbis, ſub nomine Chæremonis, legitur Stobæi Eclog. Phyſic. p. 12: Τυχὴ τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία. In Proverbium abiit: igitur ad ſermonem ſuum accommodavit Nicoſtratus ap. Athenæum XV. p. 693. A: Τυχὴ τὰ θνητῶν πράγματα, πρόνοια δὲ Τυφλόν τι κἀσύνακτόν ἐστιν, ὦ πάτερ. Similes ſententiæ aliorum, a re ipſa oblatæ, non ab imitatione hujus verſus ductæ, haud paucæ exſtant: quarum partim notavit J. D. Lennepius ad Phalaridis Epiſt. LV. p. 182.

nec ad imitationem referam dictum Platonis Leg. IV. p. 597. G. et ſeq.· Et nos ſententiam argumentumque attigimus in Præfatione ad has Animadverſiones Plutarcheas p. 8: quibus addantur notata J. Daviſii ad Ciceronis l. c. De Theophraſti Calliſthene poſt J. Meurſium in Theophraſto LVI. p. 32. quædam inde ſumta attulerunt Menagius ad Diog. Laert. V. 44. et Fabricius Bibl. Gr. II. p. 249.

97. C. ἐκ τύχης καὶ διὰ τύχην] Aliquid efficaciæ ſignificare voluit hac iteratione Plutarchus: ἐκ τύχης dixit in Cicerone p. 883. E: διὰ τύχην, quod ſciam, nuſquam niſi proxime et 97. D: pro illo uſurpare ſolet ἀπὸ τύχης; pro hoc, κατὰ τύχην. Sed διὰ τύχην quam vim hic habeat, non ſatis primo obtutu apparet. Xylander reddit *propter fortunam*, ſane proprietatem ſecutus: nam διά τι notat cauſſam moventem, *propter quam* quid facimus: διά τινος, *per aliquid*, cauſſam inſtrumenti loco habitam, per quam quid efficimus. Igitur hoc loco διὰ τύχην erat quidem ex vi conſtructionis accipiendum *propter fortunam*: at ſententia ipſa poſtulat alteram notionem διὰ τύχης, *per fortunam*, aut ἀπὸ τύχης, cauſſam efficientem. Nec tamen putem Plutarchum διὰ τύχης ſcripſiſſe; quippe qui διὰ cum Accuſativo ſubinde pro *ab* cauſſæ efficienti ſignificandæ adhibet: ita ut ſimul notio διά τινος, *per aliquid*, id eſt, *inſtrumenti*, et διά τι, *propter aliquid*, id eſt, *cauſſæ voluntatem moventis*, intelligatur. Sic in Opp. Mor. p. 170. E. 179. D. 181. B. 195. F. 196. F. 201. A.

97. C. Ἀριστείδης] Plutarchus Ariſtide p. 334. B. et 318. D. ubi opinionem Demetrii Phalerei paupertatem Ariſtidis in dubium vocantis refellet. Corn. Nepos in Ariſtide III. 2: *Hic qua fuerit abſtinentia, nullum eſt certius indicium, quam quod, quum tantis rebus præfuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit.* Ubi plura dant interpretes.

97. C. Σκιπίων Καρχηδόνα ἑλὼν οὐδὲν οὔτ᾽ ἔλαβεν οὔτ᾽ εἶδε τῶν λαφύρων] De ſcripturæ veritate certius nobis judicare liceret, ſi ſupereſſet Scipionis Æmiliani vita a Plutarcho ſcripta: nunc et hæc et Polybiani et Liviani operum pars

quæ eſt de Carthaginis excidio item interierunt. Ex Diodori Siculi fragmento T. II. p. 591: Appiano Punicorum CXXXIII: Cicerone Verrin. IV. 33: Plutarcho Apophthegm. p. 200. B. conſtat eum, ſpolia Siculorum, quæ Carthagine reperirentur, Siculis reddidiſſe: in illo Apophthegmatum loco, quem ex Vita Scipionis excerptum eſſe non dubitamus, etiam legitur: τῶν δὲ χρημάτων ὔτε δοῦλον, οὔτε ἀπελεύθερον, ἔα λαβεῖν οὐδένα, ἀλλ' ὐδὲ πρίασθαι, πάντων ἀγόντων καὶ φερόντων. Igitur quando nemo prodidit, *Scipionem ſpolia ne adſpexiſſe quidem*, poſſit quis in eam induci ſuſpicionem ut putet, Plutarchum hic ſcripſiſſe, οὔτ' ἔλαβεν, οὔτ' εἴα λαβεῖν τοὺς ἑαυτοῦ (vel τοὺς οἰκέτας) τῶν λαφύρων. De Scipionis abſtinentia eſt et Valerii Maximi mentio IV. 3. 13. et Ciceronis Offic. II. 22: *Imitatus patrem Africanus, nihilo locupletior, Carthagine everſa.* Adhibendus etiam egregius vir Freinſhemius Supplement. Livianis LI. 49—51. Conferenda quoque annotatio noſtra ad p. 200. B.

97. D. Φιλοκράτης λαβὼν χρυσίον παρὰ Φιλίππυ—] Habet a Demoſthene Orat. De Falſa Legat. p. 230: ὁ δὲ Φιλοκράτης, ὧν τὰ τῆς πόλεως πράγματα χρημάτων ἀπέδοτο, τούτων πόρνας ἠγόραζε καὶ ἰχθῦς περιϊών. Athenæus VIII. p. 343. E: Δημοσθένης δὲ ὁ ῥήτωρ Φιλοκράτην, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προδοτικῦ χρυσίυ πόρνας καὶ ἰχθῦς ἠγόραζεν, εἰς ἀσέλγειαν καὶ ὀψοφαγίαν λοιδορεῖ.

97. D. Λασθένης καὶ Εὐθυκράτης—εὐδαιμονίαν] Item a Demoſthene duos iſtos ſubinde reprehendente Olynthios, Philippo patriam Olynthum prodentibus: dictionem illam ſubjecit catalogo proditorum in Orat. Pro Corona p. 354. C: οὗτοι πάντες εἰσὶν—ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας· τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρῶτον μὲν Φιλίππῳ, νῦν δὲ Ἀλεξάνδρῳ· τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν: quam imitando frequentarunt alii Scriptores, quos notavimus Biblioth. Crit. Vol. II. Part. II. p. 60. Euthycrates et Laſthenes a rhetoribus etiam jactantur: veluti Latinis, Ceſtio Pio, Albutio Silio, Gallione, in M. Senecæ Controverſ. XXXIV. p. 313. 315. 318: Græcis, et aliis, et

Ariſtide ac Libanio quorum locos ſignificavit P. Weſſelingius ad Diodorum Sic. T. II. p. 123.

97. D. *ὁ μὲν Φιλίππου Ἀλέξανδρος*] Plutarchus in Vita Alexandri p. 676. B, C. Arrianus Expedit. II. 12. Curtius III. 12. Diodorus Sic. XVII. 37. fere omnes idem: paulo diverſe ipſe Plutarchus De Curioſitate p. 522. D. quem locum cum aliis aliorum annotavit Weſſelingius l. c. Diodori Sic.

97. E. *Εἰ δ' ἔςι σωφροσύνη—δικαιοσύνην*] *Εὐβουλία* eſt pars *φρονήσεως*; igitur ſi nulla eſt *εὐβουλία*, nec *φρόνησις* erit: et quum ſint quatuor principes virtutes, *φρόνησις*, *prudentia*, trium reliquarum eſt fundamentum, quo ſublato, ipſæ corruant. *Εὐβουλίαν*, partem *φρονήσεως* interpretatur Ariſtoteles Ethic. Nicom. VI. 7, 8, 9: Stoici apud Stobæum Eclog. Ethic. p. 167: *τῇ μὲν οὖν φρονήσει ὑποτάττεσθαι εὐβουλίαν, εὐλογιςίαν, ἀγχίνοιαν, νουνέχειαν, εὐμηχανίαν*: quocum conferatur Diogenes Laertius VII. 92. Igitur quum *prudentia* ad cogitandum referatur, tres reliquæ, *juſtitia*, *temperantia*, *fortitudo* ad agendum pertineant; has ipſas Zenon communi genere *φρονησέως*, et ſua cuique addita differentia ſpeciei, definivit: teſte Plutarcho De Virt. Mor. p. 441. A: *ἔοικε δὲ καὶ Ζήνων εἰς τοῦτό πως ὑποφέρεσθαι ὁ Κιτιεὺς, ὁριζόμενος τὴν φρόνησιν ἐν μὲν ἀπονεμητέοις δικαιοσύνην, ἐν δὲ αἱρετέοις σωφροσύνην, ἐν δὲ ὑπομενετέοις ἀνδρείαν.* De Stoic. Repugn. p. 1034. C. Stobæo Eclog. Eth. l. c.

97. F. *—εἰς τὴν τύχην ἑαυτοὺς ἀφῶμεν—διαφερομένους.*] Similitudo rem evidenter illuſtrans. Frequentius eſt *διαφορεῖσθαι* in tali argumento: *διαφέρεσθαι* tamen ita eſt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 591. D. 984. D: et ſubinde confunduntur, ut in Porphyrio De Abſtin. I. 38. aliiſque locis notatis ab Abreſchio Diluc. Thucyd. p. 651. Neque vero locus ſatis idoneus eſt disjunctioni *ἢ* inter duo illa *ἐλαυνομένους ἢ διαφερομένους*: ſed potius requiritur conjunctio *καὶ*, ut vertit Xylander, *quaſi vento quodam inſtar pulveris aut quiſquiliarum exagitàtos atque diſſipatos*: diligenter ſane, item Amyotus et Luſcinius: at disjunctionem retinuit Cruſerius. Neque vero prætermittendum, ſi quid aliunde

ſive ſciens ſive inſciens imitationis duxit Plutarchus. Plato in hujuſmodi pulveris turbine bonum ac prudentem virum vult non modo ipſum non auferri, ſed ne adſpergi quidem: Republ. VI. p. 474. C: —οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένυ, ὑπὸ τειχίον ὑποςὰς, ὁρῶν τοὺς ἄλλυς καταπιμπλαμένυς ἀνομίας, ἀγαπᾷ εἴπη αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας καὶ ἀνοσίων ἔργων τόν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται ᾗ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἀπαλλαγήσεται. Quam imaginem Plutarchi hæc ſcribentis animo obverſatam, cum rerum verborumque convenientia, tum ipſius celebritas ſuadet; quippe a multis vel memorata, vel imitationi adhibita. In his ſunt: Maximus Tyrius Diſſert. XXI. 10. p. 259: Συνυποςαλὰς, φησὶν ὁ Σωκράτης, ὑπὸ τειχίον, τοὺς ἄλλυς ὁρῶ ζάλῃ καὶ ἀμηχανίᾳ κυκωμένυς. Ariſtides Orat. Platon. II. p. 204; —οὐχ ὅμοιον ἐν μέσῃ τῇ θαλάσσῃ περὶ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ λέγειν, ᾗ τὴν εὐψυχίαν τὴν αὐτῦ δεικνύναι, (καὶ deleatur) καθήμενον ἔξω τῆς ζάλης ὑπὸ τῷ τειχίῳ. Themiſtius Or. VIII. p. 104. C: ὥσπερ ἐν ζάλῃ κονιορτοῦ, φησὶν ὁ Πλάτων, ὑπὸ πνεύματος φερομένυ, ὁρῶντες τοὺς ἄλλυς καταπιμπλαμένυς ἀδικίας τε καὶ ἀνόμων ἔργων, αὐτοὶ ςάντες ὑπὸ τειχίυ (lege τειχίον ex cod. Ambroſ.) τόγε μὴ τὰ αὐτὰ παθεῖν τοῖς πολλοῖς, κέρδος ἡγήσονται. Or. XXIV. p. 308. A: τῷ γὰρ ὄντι παιδείας ἀληθινῆς μείλιχον καὶ ταπεινὸν (lege γαληνὸν ex cod. Ambroſiano) καὶ πρᾷον τὸ ὄμμα, οἷον ἐν ζάλῃ κονιορτοῦ τε καὶ πνεύματος ἀποσκεπομένης τινὶ τειχίῳ. Or. XXVI. p. 326. B: ἀλλὰ ζητεῖς ἀεὶ τειχία τε καὶ περιβόλυς (Ambroſ. περιβόλαια), ἐν οἷς αὐτὴ τὴν ζάλην ὑποςήσῃ καὶ τὸν κονιορτὸν, ἡμῶν δὲ οὐ προβάλλῃ, οὐδὲ ἐπαμύνεις κατὰ δύναμιν: ita locus ſcribendus tranſpoſito ᾗ, auctoritate ejuſdem codicis. Gregorius Naz. Or. V. p. 134. C: ζάλην τὰ παρόντα ἐνόμιζον, καὶ πέτραν τινὰ ἐζήτουν, ἢ κρημνὸν, ἢ τειχίον, ὑφ' οἷς σκεπασθήσομαι. Baſilius M. Epiſtola CLXXIII. p. 196. C: ἀλλὰ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἐν χειμῶνι καὶ ζάλῃ πραγμάτων, οἷον ὑπὸ τείχει τινὶ καρτερῷ ἀποςὰς (forte ὑποςὰς) οὐδενὸς θορύβυ τὴν ψυχὴν ἀναπίμπλασαι. Suidas in voce Ζάλη hunc ipſum Platonis apponens locum, et alium ex dialogo Timæo p. 531. G: εἴτε ζάλῃ πνευμάτων ὑπὸ ἀέρος φερομένων καταληφθείη, καὶ ὑπὸ πάντων τούτων διὰ τοῦ σώματος αἱ κινήσεις ἐπὶ τὴν ψυχὴν φερόμεναι προσπίπτοιεν: de quorum ſcriptura or-

dinanda quædam monuit Abreſchius Animadv. ad Æſchyl. p. 331. Denique εἰς τὴν τύχην ἑαυτοὺς ἀφῶμεν, Euripideam habet ſpeciem ex illo ductam —τὰ μικρὰ δὲ εἰς τύχην ἀφεὶς ἐᾷ: de quo dicemus ad p. 464. A.

97. F. Σοφοκλῆς] Œdip. Tyr. 112. Sententiam habet proverbii inſtar celebratam. Similia laudarunt Interpretes ad Terentii Heautontim. IV. 2. 8: *Nil tam difficile, quin quærendo inveſtigari poſſiet.* Proverbia Metrica Schotti 863: Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίνεται. Eumdem locum Sophoclis cum aliis aliorum ſimilibus adfert Stobæus Serm. XXIX. p. 200. et Clemens Alexandrinus Strom. V. p. 550. C: quos laudat Gatakerus ad M. Antonin. XII. 6.

p. 98. A. Τὰ μὲν διδακτὰ—] Sophoclis ex incerta tragœdia: hinc in Fragmenta retulit Brunckius T. II. p. 42.

98. B. βίῳ τυφλὴν χειραγωγὸν] Ductum e Proverbio τυφλὸς ὁδηγός: de quo Eraſmus Adag. p. 286. et Interpretes Horatii ad Epiſt. I. 17. 4. Ad Fortunam refertur. Cicero De Amicitia 15: *Non enim ſolum ipſa Fortuna cæca eſt, ſed etiam plerumque efficit cæcos, quos complexa eſt.* Pacuvius apud Auctorem ad Herennium II. 23. Auguſtinus De Civit. Dei IV. 18. Acute dicitur χειραγωγὸς, quia cæci χειραγωγοὺς deſiderant. Sic πλοῦτος ipſe, quamvis cæcus, dicitur χειραγωγὸς *ſenectutis* a Philemone ap. Cleric. p. 366: Ἔχει γε χειραγωγὸν τὸν πλοῦτον γέρων. De hoc vocabulo quædam dedit J. J. Wetſtenius ad Acta Apoſt. IX. 8: et nos alia alibi dabimus.

98. B. λέγειν τινὰ ἡμῶν] Omiſerunt ἡμῶν Interpretes, Amyotus et Cruſerius: Codex D. dat ἢ: Moſcuenſis 2. ὑμῶν: Collegii Novi, ἡμῖν: quorum hoc poſtremum, reliquis et vulgato præferam.

98. B. ὄμματα φωσφόρα, φησὶν ὁ Πλάτων] Timæo p. 532. F: τῶν δὲ ὀργάνων πρῶτον μὲν φωσφόρα ἐτεκτήναντο ὄμματα, τοιᾷδε ἐνδησάμενοι αἰτίᾳ—: quæ imitatus eſt Plutarchus De Facie Lunæ p. 928. B: ὥσπερ ὄμματα φωσφόρα τῷ προσώπῳ τοῦ παντὸς ἐνδεδεμένοι περιπολοῦσιν.

98. B. δύναμις ἀντιληπτικὴ πληγῆς ἀέρος—] Refertur ad Platonis deſcriptionem Auditus, in Timæo p. 541. H: ὅλως μὲν οὖν φωνὴν θῶμεν τὴν δι' ὤτων ὑπ' ἀέρος ἐγκεφάλου τε

καὶ αἵματος μέχρι ψυχῆς πληγὴν διαδιδομένην· τὴν δὲ ὑπ' αὐτῆς κίνησιν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μὲν ἀρχομένην, τελευτῶσαν δὲ περὶ τὴν τοῦ ἥπατος ἕδραν, ἀκοήν. Huc ſpectant Alcinous De Doctrina Platonis Cap. XIX. p. 365. edit. D. Heinſii: Ἀκοὴ δὲ γέγονεν πρὸς φωνῆς γνῶσιν· ἀρχομένη μὲν ἀπὸ τῆς περὶ τὴν κεφαλὴν κινήσεως, τελευτῶσα δὲ περὶ ἥπατος ἕδραν· ἡ δὲ φωνή ἐστιν ἡ δι' ὤτων ἐρχομένη ἐγκεφάλου τε καὶ αἵματος, διαδιδομένη δὲ μέχρι ψυχῆς πληγέισης. Plutarchus De Placitis Philoſ. IV. 16. Stobæus Eclog. Phyſ. p. 153.

98. B. νοῦς ὁρῇ—τυφλά] Nobiliſſima Epicharmi ſententia: Νοῦς ὁρῇ, καὶ νοῦς ἀκούει· τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά: a multis Veterum celebrata, quos memorant C. Ritterſhuſius ad Porphyrium Vit. Pythag. §. 46. L. Kuſterus ad Scholiaſtem Ariſtoph. Plut. 48. J. Daviſius ad Ciceronis Tuſc. I. 20. Interpretes ad Clementem Alex. Strom. II. p. 442. edit. Potteri. Ex Stobæo Serm. IV. p. 54. Grotius vertit in Florilegio p. 33. Plutarchus Opp. Mor. bis alibi citat p. 336. B. et 961. A.

98. C. ἡλίου μὴ ὄντος, ἕνεκα τῶν ἄλλων ἄστρων εὐφρόνην ἂν ἤγομεν, ὥς φησιν Ἡράκλειτος] Paulo aliter citat hoc dictum Plutarchus De Aqua et Igne p. 957. A: Ἡράκλειτος μὲν οὖν, Εἰ μὴ ἥλιος, φησὶν, ἦν, εὐφρόνη ἂν ἦν. Hujus lectionem loci veriorem putem: et quia orationis eſt aliquanto exquiſitioris; et quia inde ſimilis formæ ſententiæque dictum manaſſe videtur Xenophontis Memorab. Socratis IV. 3. 3: Ἀλλ' οἶσθά γ', ἔφη, ὅτι πρῶτον μὲν φωτὸς δεόμεθα, ὃ ἡμῖν οἱ θεοὶ παρέχουσι; Νὴ Δί', ἔφη, ὅ γ' εἰ μὴ εἴχομεν, ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν, ἕνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν. Exquiſita eſt notio præpoſitionis ἕνεκα, *per, quod attinet ad hoc, hæc res non impedit quin*—. Ut in his dictis: *niſi ſol eſſet, per reliquas ſtellas noctem ageremus: niſi lucem haberemus, per noſtros quidem oculos cæcis ſimiles eſſemus.* Sic Plutarchus Amatorio p. 752. E: ἐμοῦ γε ἕνεκα, *per me, me non impediente.* Solone p. 81. D: θάῤῥει τῶν λόγων ἕνεκα τούτων· *bono animo ſis, quod ad hos ſermones attinet: non eſt, quod his ſermonibus ab animi æquitate dejiciaris.* Camillo fine 152. A: ἐτελεύτησε δὲ καὶ Κάμιλλος· ἡλικίας μὲν οὖν ἕνεκα καὶ βίου τελειότητος, ὡς εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων, ὡραῖος· *obiit et Camillus,*

vitæ et ætatis perfectione, ſiquis hominum alius, maturus: id eſt, *vitæ cum longitudo tum expleta munera non impediebant, quin ejus mors matura cenſeretur.* Pompeio 648. E: πατὴρ δὲ καὶ γένες ἕνεκα καὶ δόξης ἄμεμπτος· *pater Corneliæ, Scipio Metellus, genere et exiſtimatione non pœnitendus.* Cleomene 820. E: ἀμελεῖν ἐκέλευεν ὁ Κλεομένης ἕνεκά γε τούτε· *Cleomenes eos, quod ad hoc quidem attineret, ſecuros eſſe juſſit: ne hoc eos impediret, quo minus ſecuro animo eſſent.* Plato Leg. I. p. 572. C: θαῤῥῶν δὴ ἐμοῦ γε ἕνεκα λέγοις ἂν τοσαῦτα, ὁπόσα σοὶ φίλον· *Atqui per me quidem libere dicas, quantum voles.* Alcibiad. I. p. 35. B. Euthyphr. p. 52. A. Dion Chryſ. Or. XXI. p. 271. D. XLII. 504. D. Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 727. B. Lucianus Dial. Deor. XX. T. I. p. 265. Nigrino 10. ib. p. 49. Similia quædam aliorum notavit Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 805. Conjunctum hujus Præpoſitionis uſum, v. c. λαμπρὸς ἕνεκά τινος, *clarus aliqua re,* alibi attingemus.

98. C. κατ' Αἰσχύλον] Fragmentum ex Prometheo Soluto citatum alibi Plutarcho De Solert. Animal. p. 964. F: indeque Porphyrio De Abſtinent. III. 18. Vertit Grotius Excerpt. Tragic. p. 49. Retulit in Fragmenta Æſchyli Stanleius T. II. p. 643. edit. Haganæ.

98. D. Ἐμπεδοκλῆς] Locum item, ut Stephanus, emendavit Meziriacus: pro χαῖται dant ἄκανθαι D. et Junius. Empedoclem περὶ ζώων ἰδιότητος ſcripſiſſe, ut eum auctorem citat Ælianus De Nat. Animal. XVI. 29. non adeo, ut titulus peculiaris libri, quam argumentum partis ex opere περὶ φύσεως, accipiendum.

98. D. κατὰ τὸν Πλάτωνα] In Protagoræ fabula de Prometheo et Epimetheo p. 197. G, H. ſeq. ἅτε δὴ οὖν οὐ πάνυ τι σοφὸς ὢν ὁ Ἐπιμηθεὺς, ἔλαθεν αὑτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις εἰς τὰ ἄλογα· λοιπὸν δὴ ἔτι ἀκόσμητον αὐτῷ ἦν τὸ ἀνθρώπων γένος, καὶ ἠπόρει ὅ, τι χρήσαιτο· ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς ἐπισκεψόμενος τὴν νομήν· καὶ ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον, καὶ ἄστρωτον καὶ ἄοπλον—. Hinc Seneca profectus Conſolat. ad Marciam Cap. XI. *Quid eſt homo? imbecillum corpus et fragile, nudum, ſuapte natura inerme, alienæ opis indigens, ad omnem*

fortunæ contumeliam projectum—. De Naturæ ratione in diſtribuendis vitæ ſubſidiis et facultatibus inter hominem et genus brutorum multi tamquam de loco communi, et varii varie pronunciarunt: in his Lucretius V. 223: Plinius Hiſt. Nat. VII. 1: Seneca De Beneficiis II. 29. IV. 18.

98. D. Ἀλλ' ἐν διδῦσα—] Verſus videtur Euripideus.

98. E. Ἡ βραχὺ μὲν σθένος ἀνδρὸς—παιδεύματα.] Euripidis ex Æolo, ut apparet ex Stobæo Serm. LII. p. 360. initium citante: nam additis ſequentibus item ut hoc loco, non niſi cum Euripidis nomine adfert Plutarchus De Solert. Animal. p. 959. D: vertit Grotius in Excerptis p. 369: conſtituit Valckenarius Diatrib. p. 146: in Fragmentis exhibuit Muſgravius T. III. p. 540.

98. E. ἐλέφαντος—θέαμα πανηγυρικὸν—] Plutarchus De Solertia Animal. p. 968. B, C: Plinius Hiſt. Nat. VIII. 2: Ælianus Nat. Anim. II. 11.

98. F. Οὐ γὰρ συμμάχοι—] Odyſſ. Θ. 246.

98. F. κατὰ Ἀναξαγόραν—] De conſtituenda ſcriptura ſatis diximus in Emendatione. Placitum Anaxagoræ ſic interpretandum, non ut bruta animalia ratione carere ſtatuerit; ſed, ut rationem inſitam, non item ut homines, experientia et memoria ad artem et ſapientiam excolere poſſint; propterea quod manibus et idonea ad illum finem fabrica corporis carerent: quibus præditos homines ad tantum rationis cultum pervenire, ut brutis ad ſuam ipſi voluntatem utilitatemque abuterentur. Hujuſmodi Anaxagoræ fuiſſe ſententiam, colligimus comparando hoc loco cum Ariſtotele De Part. Animal. IV. 10. Plutarcho De Frat. Amor. p. 478. D: Placit. Philoſ. V. 20: non memorata, quod ſciam, Baylio in Dictionario, nec Bruckero in Hiſt. Crit. Philoſophiæ, quamvis fuſe de hoc philoſopho diſſerentibus: partim et verbo perſtricta Stanleio Part. II. Cap. III. Sect. V. p. 104.

p. 99. A. βραχέα σοφῷ τύχη παρεμπίπτει] Effatum Epicuri. Spectat eodem Plutarchus Defect. Orac. p. 423. C: τὸ μικροτάτην τύχην παρεμπίπτειν. Exſtat in illius κυρίαις δόξαις, §. 16. apud Diogenem Laertium X. 144: Βραχέα

σοφῷ τύχη παρεμπίπτει· τὰ δὲ μέγιστα καὶ κυριώτατα ὁ λογισμὸς διῴκηκε, καὶ κατὰ τὸν συνεχῆ χρόνον τοῦ βίου διοικεῖ καὶ διοικήσει. Cicero Tuſc. V. 9: *An malumus Epicurum imitari? qui multa præclare ſæpe dicit—. Quid melius, quam "Fortu-"nam exiguam intervenire ſapienti."* Stobæus Eclog. Ethic. p. 199. Comparavimus in Biblioth. Crit. Vol. II. Part. II. p. 12. cum Propertiano I. 20. 3: *Sæpe imprudenti fortuna occurrit amanti.* Videantur Gatakerus ad M. Antonin. p. 218. ſeq. et Daviſius ad Ciceronis l. l.

99. A. Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς—] Verſus Tragici poetæ, quos item tacito auctoris nomine appoſuit Clemens Alexandrinus Protreptico p. 61. D. Th. Gatakerus Adverſ. Poſthum. Cap. IX. p. 493. docte de his differens, eos Sophoclis eſſe ſuſpicabatur, comparatione alterius loci Sophoclei citati in Plutarchi Reip. Ger. Præceptis p. 802. B. qui locus his verſibus deinceps connexus aptuſque fuiſſe videretur. Eoſdem ſpectavit Heſychius voce Λίκνοισι προτρέπεσθαι et Χειρῶναξ λέως: quem laudavit Brunckius ad Sophoclem T. II. p. 42. et 60. In Latina Xylandri editione omnes editiones, et hinc noſtra, per errorem *nota Jovis* pro *nata Jovis* exhibent. Bene apud Gatakerum l. c. redditur: *Turba in viam procedite manuaria, Torvo ore quotquot Erganam ſatam Jove Vannos myſticas ferentes veremini.* Codices C. D. et Clementis Alexandrini editiones item habent προτρέπεσθε, quod non ineptam quidem addit huic loco ſententiam, *adhortandi, orandi, precandi, flagitandi:* atque ſic Plutarchus aliquoties locutus eſt: v. c. De Iſid. et Oſir. p. 372. C: τὸν δὲ ἥλιον πᾶσι τούτοις προτρέπεσθαι καὶ θεραπεύειν οἴονται. Adv. Colotem p. 1117. A: —σεβάσεις καὶ ἐπιθειάσεις, αἷς προτρέπεσθε καὶ καθυμνεῖτε τὸν ἐπὶ τὰς ἡδονὰς παρακαλοῦντα. Dione p. 970. D. de hujus ingreſſu in Syracuſas: ἑκατέρωθεν παρὰ τὴν ὁδὸν τῶν Συρακουσίων ἱερεῖα καὶ τραπέζας καὶ κρατῆρας ἱστάντων, καὶ καθ' οὓς γένοιτο, προχύταις τε βαλλόντων καὶ προτρεπομένων ὥσπερ θεὸν κατευχαῖς: quibus in dictionibus manifeſto ſignificatio venerationis et cultus religioſi exſtat. Pollux I. 25. Suidas in voce. At vero προστρέπεσθαι hac notione frequentius: et hac forma utitur Sophocles in Activo προστρέπω, *obſecro,*

ſupplex rogo, Œdip. Col. 49. Ajace 843. quem locum citans H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1632. E. ut legebatur προτρέπω, alteram lectionem προστρέπω veram judicat. Equidem dicam utramque formam Veteribus uſitatam fuiſſe. *Vanni*, λίκνυ, uſus in ſacris notus eſt: ſed ϛατοῖς λίκνοισι, *conſtitutis vannis*, cujuſmodi ſit, aliquanto minus apparet: et in ϛατοῖσιν, quod Stephanus edidit, non niſi duo ex noſtris libris aſſentiunt, diſerte Schottus: D. non diſſentiens, quippe nil in hoc vocabulo diverſum a Stephaniana lectione annotavimus. Ald. Baſ. C. ϛρατὸν τοῖς: Xyl. Moſc. 1. ϛρατόν: Moſc. 2. Xyl. ϛρατῶν: Jannot. ϛρατιάν: Voſſ. omittit, at in margine habet ϛρατόν τοι: Exempl. Turneb. ϛρατοῦ ἢ ϛρατῶν: T. V. B. item: Colleg. Nov. ϛαυτοῖς: Harleianus etiam duas ſequentes voces mutat, ϛρατῷ δάκνυσι προστρέπεσθαι. Sed vulgatam tuetur auctoritas cum Clementis Alex. tum Heſychii in voce Λίκνοισι προτρέπεσθαι· λῖκνα ἵϛαντες προσάγεσθαι· ἅ ἐϛι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι.

99. A. τὴν γὰρ Ἐργάνην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν αἱ τέχναι πάρεδρον, οὐ τὴν τύχην, ἔχουσιν.] Gatakerus Adverſar. Poſth. Cap. IX. p. 494. E. καὶ τὴν delendum ſuſpicatur; ne Minerva ab Ergane ut diverſa diſtinguatur. Atqui additum καὶ τὴν magis nomina quam res diſtinguit: quaſi dicatur, *Artes habent præſidem, non Fortunam, ſed deam Minervæ et Erganæ nominibus inſignem.* Si quis cogitet deos παρέδρους, *aſſeſſores*, de quibus docta exſtat commentatio G. Arnaldi: hoc cognomen παρέδρου *artium* infra dignitatem numinis Minervæ videatur; quippe quæ potius præſes artium, et πρόεδρος earum, ſit. Atqui hoc nomen πρόεδρος, quod ſciam, diis non tribuitur: illud autem πάρεδρος ſubinde ita, ut a notione *aſſeſſoris, conſiliarii, adjutoris* ad notionem *auctoris, ducis, auſpicis* traducatur. Sic fere eſt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 779. E. 781. B. 402. D. Vit. 164. D. 695. A.

99. B. ἵππον ζωγραφοῦντα—ἱϛορεῖται] Valerius Maximus VIII. 12. 7: *—præcipuæ artis pictor equum ab exercitatione venientem, modo non vivum, labore induſtriæ ſuæ comprehenderat: cujus naribus ſpumas adjicere cupiens, tantus arti-*

ſex in tam parvula materia multum ac diu fruſtra tenebatur. Indignatione deinde accenſus, ſpongiam omnibus imbutam coloribus forte juxta ſe poſitam apprehendit, et veluti corrupturus opus ſuum tabulæ illiſit. Quam fortuna ad ipſas equi nares directam, deſiderium pictoris coegit explere. Itaque quod ars adumbrare non valuit, caſus imitatus eſt. Plinius Hiſt. Nat. XXXV. 36. 20. hanc fortunam Nealci in equo, Protogeni in cane, accidiſſe narrat: *Eſt in ea* (pictura Protogenis, Ialyſo,) *canis mire factus, ut quem pariter caſus pinxerit. Non judicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, quum reliqua omni parte, quod difficillimum erat, ſibi ipſe ſatisfeciſſet. Diſplicebat autem ars ipſa, nec minui poterat: et videbatur nimia ac longius a veritate diſcedere, ſpumaque illa pingi, non ex ore naſci: anxio animi cruciatu, quum in pictura verum eſſe, non veriſimile vellet, abſterſerat ſæpius mutaveratque penicillum, nullo modo ſibi approbans. Poſtremo iratus arti, quod intelligeretur, ſpongiam eam impegit inviſo loco tabulæ: et illa repoſuit ablatos colores, qualiter cura optabat: fecitque in pictura fortuna naturam. Hoc exemplo ſimilis et Nealcem ſucceſſus in ſpuma equi, ſimiliter ſpongia impacta, ſequutus dicitur: quum pingeret Poppyzonta retinentem equum. Canem ita Protogenes monſtravit et fortuna.* Exemplum equi videtur inſtar loci communis fuiſſe in philoſophorum diſputationibus de fortuna: Dion Chryſoſtomus Oratione LXIII. quæ eſt *de fortuna*, Apelli contigiſſe refert p. 590. D: ἄξιον δὲ εἰπεῖν καὶ τὸ συμβὰν ἀπὸ τῆς τύχης Ἀπελλῇ τῷ ζωγράφῳ· καὶ γὰρ, ὡς λόγος, ἵππον οὐχὶ ἐξ ἐργασίας ἀλλὰ ἐκ πολέμου ἐποίει· ὑψηλὸς ἦν τῷ αὐχένι καὶ ἐπανεστὼς, καὶ τὰ ὦτα ὄρθιος, καὶ δριμὺς τὰς ὄψεις, ὡς ἐκ πολέμου παρὼν, τὸν ἐκ τοῦ δρόμου θυμὸν ἐν ταῖς ὄψεσιν ἔχων· οἱ δὲ πόδες ἀνεφέροντο ἐν τῷ ἀέρι μικρὰ ψαύοντες καὶ ἀνὰ μέρος τῆς γῆς· καὶ ὁ ἡνίοχος ἐκράτει τοῦ χαλινοῦ, τὸ πολεμικὸν σάλευμα τοῦ ἵππου ἀπὸ ῥυτῆρος ἄγχων· ἅπαντα δὲ ἐχούσης τῆς εἰκόνος ἐοικότα, ἔλειπεν ἀφροῦ χρῶμα, οἷον ἂν γένοιτο μιγέντος αἵματος καὶ ὑγροῦ κατὰ συνεχῆ μίξιν, διώκοντος μὲν τοῦ ἄσθματος τὸ ὑγρὸν τῶν στομάτων, ἀφρίζοντος δὲ τῇ κοπῇ τοῦ πνεύματος, αἷμα δὲ ἐπιῤῥαίνοντος τῷ ἀφρῷ τῆς ἐκ τοῦ χαλινοῦ ὕβρεως· οὐ δὴ εὐπόρει γράφειν ἵππου ἀφρὸν κεκμηκότος ἐν ἀγῶνι· ἀπορῶν δὲ ἐπὶ πλέον, τέλος ἀπαλγήσας, ἐνέ-

σαντι περὶ τοὺς χαλινοὺς τῆς γραφῆς τὴν σπογγιάν· πολλὰ δὲ ἔχουσα αὐτὴ χρώματα ἐοικότα ἀφρῷ ἡμαγμένῳ, ἐφήρμοσε τῇ γραφῇ τὸ χρῶμα. Ἀπελλῆς δὲ ἰδὼν, ἐχάρη τῷ ἐν ἀπογνώσει τύχης ἔργῳ, καὶ ἐπίλεσεν οὐ διὰ τῆς τέχνης, ἀλλὰ διὰ τῆς τύχης τὴν γραφήν. Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotypoſ. I. 28: ὅπερ οὖν περὶ Ἀπελλοῦ τοῦ ζωγράφου λέγεται, τοῦτο ὑπῆρξε τῷ Σκεπτικῷ· φασὶ γὰρ ὅτι ἐκεῖνος ἵππον γράφων, καὶ τὸν ἀφρὸν τοῦ ἵππου μιμήσασθαι τῇ γραφῇ βουληθεὶς, οὕτως ἀπετύγχανεν, ὡς ἀπειπεῖν, καὶ τὴν σπογγιὰν, εἰς ἣν ἀπέμασσε τὰ ἀπὸ τοῦ γραφείου χρώματα, προσρίψαι τῇ εἰκόνι· τὴν δὲ προσαψαμένην, ἵππου ἀφροῦ ποιῆσαι μίμημα. Locos quamvis longiuſculos appoſuimus, ut horum comparatione alii judicarent ipſi, quid deſideret Plutarchi locus minime perpurgatus et inſigni codicum diverſitate turbatus. Proxime ad verum accedere videtur D. —τοῦ δὲ ἀφροῦ τὴν περὶ τῷ χαλινῷ χαυνότητα καὶ τὸ συνεκπίπτον ἆσθμα μὴ κατορθοῦντα, γράφειν τε πολλάκις καὶ ἐξαλείφειν, τέλος δὲ—: qua in lectione tamen deſidero κοπτομένην: in περὶ conſentiunt Colleg. Nov. Harl. Moſc. 2. Schott. Anon. T. V. B. Cæteri cum vulgata congruentes uſque ad χαυνότητα, proxima deinceps diverſe exhibent: C. Moſc. 2. Harl. Colleg. Nov. T. καὶ συνεκπίπτον ἀσαθμῇ ἄρ' ἐστιν ἐπ' αὐτῷ—: Pol. et Jannot. καὶ τὸ συνεκπίπτον ἆσθμα μὴ κατορθοῦντα γράφοντα—: Schott. συνεκπίπτων ἀσαθμῇ ἄρ' ἐστιν.

99. B. σταθμαῖς] Dixi in Emendatione, probari mihi σταθμοῖς, *ponderibus, libris*, ex D. et Jannot. Nam quod alibi cum κανόσι καὶ γωνίαις jungitur καὶ στάθμαις Reip. Ger. Præc. p. 807. D. agitur de inſtrumentis fabrilibus: hoc loco genus omne menſuræ, id eſt, quantitatis definiendæ, ſpectatur, qua magnitudo vel multitudo ad certam regulam exigitur. Igitur, cum tria ſint genera magnitudinis corporeæ, *numerus, continuum, pondus:* eſt tamen *continuum* duplex, ut ſpectetur ejus vel magnitudo, vel figura: illius modus eſt μέτρον, hujus κανὼν, στάθμη, γωνία: utrumque vero etiam communi nomine μέτρον dicitur: et tria fere cenſentur illa genera. Sic Xenophon Memorab. Socr. I. 1. 9: ἃ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας, ἢ μετρήσαντας, ἢ στήσαντας εἰδέναι, τοὺς τὰ τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν πυνθανομένους, ἀθέμιστα ποιεῖν ἡγεῖτο. Hæc tria item Socrates apponit apud Plato-

nem in Euthyphrone p. 50. B, C: *διαφορὰ περὶ ἀριθμῦ, ὁπότερα πλείω,* quam definit *λογισμὸς, computatio: περὶ τῦ μείζονος καὶ ἐλάττονος εἰ διαφεροίμεθα, ἐπὶ τὸ μετρεῖν ἐλθόντες, ταχὺ παυσαίμεθ' ἂν τῆς διαφορᾶς.—Καὶ ἐπί γε τὸ ἱςάναι ἐλθόντες, ὡς ἐγῷμαι, περὶ τῦ βαρυτέρυ καὶ κυφοτέρυ διακριθείημεν ἄν.*

99. C. *αἱ μὲν τέχναι τῆς τύχης δέονται*] Harum comparatio frequens eſt. Ariſtoteles Metaphyſ. I. 1: *ἡ μὲν γὰρ ἐμπειρία τέχνην ἐποίησεν, ὥς φησι Πῶλος ὀρθῶς λέγων· ἡ δ' ἀπειρία τύχην:* quod ſumſit a Platone in Gorgia p. 281. E. Agathonis verſum citat idem Ariſtoteles VI. 4: *Τέχνη τύχην ἔςερξε, καὶ τύχη τέχνην,* uberius de hoc argumento diſſerens. Ariſtides T. I. p. 255. T. II. p. 19. 29. Julianus Orat. I. p. 25. ad quem plura contulit Spanhemius.

99. C. *αἱ τέχναι—εἰς τάξεις κεχώρηκε*] Artes cognominari *μικρὰς φρονήσεις* alibi me legiſſe, affirmare non poſſum. Ad ipſum argumentum pertinet diſputatio Ariſtotelis Metaphyſ. I. 1: Ethic. Nicom. VI. 4. 5. Et ex univerſe omnium fere ſententia philoſophorum *artes* ſunt ſpecies *prudentiæ, φρονήσεως,* ab eaque ut genere profectæ. Itaque vere pronunciat Cicero Fin. IV. 27: *Omnibus enim artibus volumus adtributam eſſe eam, quæ communis appellatur prudentia: quam omnes, qui cuique artificio præſunt, debent habere.* Hinc intelligendus eſt ejuſdem locus Seneƈt. 3: *aptiſſima omnino ſunt arma ſeneƈtutis artes exercitationeſque virtutum:* cauſſa eſt, quod omnes artes a *prudentia* oriuntur, et quod e quatuor principibus virtutibus *prudentia,* tres reliquas, *juſtitiam, temperantiam, fortitudinem,* ut genus formas, continet. In toto quidem hoc Plutarchi loco apparet color Platonicus cum diverſis ex locis, tum ex Philebo duƈtus p. 74. D: *Θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπυς δόσις ὥς γε καταφαίνεται ἐμοὶ, ποθὲν ἐκ θεῶν ἐῤῥίφη διά τινος Προμηθέως ἅμα φανοτάτῳ τινὶ πυρί:* cujus diƈti rationem habuerunt complures: veluti Julianus Orat. VI. p. 183. C: *ἡ τῶν θεῶν εἰς ἀνθρώπυς δόσις ἅμα φανοτάτῳ πυρὶ διὰ Προμηθέως ἐξ Ἡλίυ μετὰ τῆς Ἑρμῦ μερίδος οὐχ ἕτερόν ἐςι παρὰ τὴν τῦ λόγυ καὶ νῦ διανομήν.* Damaſcius apud Suidam voce Δῶρος—: *εἰς τὴν διὰ Προμηθέως τινὸς ἅμα φανοτάτῳ πυρὶ καταπεμφθεῖσαν διαλεκτικὴν, αὐτοψίαν καθαρωτάτην τε οὖσαν νοῦ καὶ φρονήσεως ἀνα-*

ὑμμῶν. Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XI. p. 539. A: διὸ καὶ ὁ Πλάτων τὴν σοφίαν ὑπὸ Προμηθέως ἐλθεῖν εἰς ἀνθρώπους μετὰ φανοτάτου τινὸς πυρὸς ἔφη. Clemens Alexandr. Protreptico p. 2. C: κατάγωμεν δὲ ἄνωθεν ἐξ οὐρανῶν τὴν ἀλήθειαν ἅμα φανοτάτῃ φρονήσει. Jamblichus Myſter. Ægypt. Sect. III. Cap. X. p. 71: ἡ δόσις τῶν θεῶν εἰς ἀνθρώπους ἐστὶ τῆς οἰκείας ἐνεργείας. Syneſius Epiſt. CXXXVII. p. 274. C: καὶ ἀνθρώπου μὲν οὐδενὸς ἠξίου, θεοῦ δὲ εἰς ἀνθρώπους εἶναι τὴν δόσιν. Igitur προσερίμματα non caret probabilitate, tamquam *dona a Diis in homines conjecta*. Neque tamen ἀπορρίμματα repudiem: quod ab H. Stephano in Theſ. L. Gr. omiſſum annotavit D. Scottus in Appendice. Pro σπάσματα dant ἀποσπάσματα Exempl. Turn. Anon. Vulc. magis illud uſitatum, ne dicam probandum: ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 905. A, B. 1001. A: attamen et hoc ſic ponitur ab eodem, Alexandr. p. 439. F: ἀποῤῥηγνύμενα πυρωδῆ σπάσματα φέρεσθαι πολλαχοῦ καὶ ἀστράπτειν. Sylla 466. A: θωράκων σπάσματα σιδηρῶν, *loricarum ferrearum fragmenta*. De verbo θραύειν, *frangere*, diximus ad p. 77. A: κατακερματίζειν, *minutatim dividere*, item Platonicæ conſuetudinis, attingemus infra. Hæc igitur φρονήσεως fragmenta hic illic in ordinem coierunt, et quamcumque artem effecerunt.

99. C. τὸ κεφάλαιον τῆς ἀνθρωπίνης εὐφημίας καὶ δικαιώσεως] Xylander reddidit, *ſummam humanæ gloriæ et officii:* Cruſerius, *caput humanæ laudis ac dignationis:* uterque probabiliter. Græca ſunt rarioris notionis. Græcum εὐφημία reſpondet quidem illi Latinorum *laudi*, nec tamen, item ut hoc, *virtutem* ita ſimpliciter notat, nec niſi ſi laudandi notio accedat, ut notet *laudationem*, *prædicationem:* ſic Plutarchus Vit. p. 351. F. 1043. C. Opp. Mor. p. 35. A. 120. B. 121. E. Ariſtides T. I. p. 49. 50. 159. 180. 192. 264. 270. 336. 339. 398. 518. 521. 522. 523. 526. Rarius etiam δικαίωσις hoc ſenſu, *æſtimatio*, *exiſtimatio*, *pretii definitio*, *dignatio:* quam poſtea philoſophi ἀξίωσιν dixerunt. Hujus ſignificationis auctoritas proficiſcitur ex illo Thucydidis dicto III. 82: τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει: quod ita reddam: *conſue-*

tam verborum ſignificationem mutarunt in rebus opinione juſtitiæ: id eſt, *nova corruptaque juſtitiæ opinione mutarunt rerum conſueta nomina:* eſt hoc ſingulare, prægnans, conſtrictum et plane Thucydideum: reprehenſum in verbis et compoſitione a Dionyſio Halicarnaſſeo De Thucyd. 29. p. 245: ſententiæ gravitate laudandum, et laudatum Plutarcho ſupra p. 56. B. ubi nos alia annotavimus: qui hoc vocabulo eadem notione utitur De Virt. Mor. p. 449. A: ὅταν δὲ—προθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑποκορίζωνται, σοφιστικὰς δοκῦσιν οὐ φιλοσόφυς δικαιώσεις ϗ ἀποδράσεις ἐκ τῶν πραγμάτων μηχανᾶσθαι διὰ τῶν ὀνομάτων: —*ſophiſticas verborum dignationes comminiſcuntur, quaſi ita per verba rebus et vitiis elapſuri.* Valet illis in locis item ea vis nominis δικαίωσις, *ſibi aliquo nomine ac titulo aliquid, tamquam juſtum debitumque, arrogare, petere, ſumere:* quæ eſt apud ipſum Thucydidem V. 17: πολλὰς δικαιώσεις προενεγκόντων ἀλλήλοις, *quum ſibi invicem multas poſtulationes, tamquam juſtas, proferrent.* Plutarchus item adhibet ducibus Alexandri mortui, quum regum nomina aſſumſiſſent, in Demetrio p. 896. E: ἐκ δὲ τύτων ἐγένοντο καὶ περὶ τὰς δικαιώσεις βιαιότεροι. Xylander, *violentia pro juſtitia utebantur,* univerſe magis, quam accurate: Cruſerius, *hinc evaſerunt in puniendo quoque violentiores,* perperam vulgarem δικαιώσεως, *punitionis,* notionem ſequens: vertam, *in petendo et poſtulando, id quod tamquam juſtum ſibique debitum antea per gratiam petebant, nunc per vim imperabant.* Dionyſius Hal. Ant. Rom. I. 87: ἀπὸ δικαιώσεως τοιᾶσδε, *ex hujuſmodi juſti opinione, quum ſuam uterque cauſſam juſtam putans tueretur.* III. 10: ἐὰν δὲ ἀναστρέψασα τὰς ἀνθρωπίνας δικαιώσεις ἡ φύσις τὰ νέα τάξῃ τῶν πρεσβυτέρων ἄρχειν, *hominum judicia de juſto:* alibi. Dio Caſſius XLI. 54. πολλὰς δικαιώσεις προτεινάμενοι, *quum ſuæ uterque cauſſæ multas juſtitiæ opiniones ſpecieſque prætenderet.* XLIV. 25: δικαιώσει τοῦ ἀμύνεσθαι τὺς προϋπάρξαντας· *opinantes juſtum eſſe auctorem injuriæ ulciſci.*

99. D. τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τῦ ὄψυ] Subaudiendum τὶ, *aliquid ſumere pulmenti:* eſt enim ὄψον, *pulmentum,* quidquid editur cum pane vel σίτῳ, *caro, piſcis,* præcipue: qua de re monuerunt Plutarchus Sympoſ. IV. 4. p. 667—669.

Athenæus VII. p. 277. A: ὄψον κυρίως καλεῖται πᾶν τὸ πυρὶ κατασκευαζόμενον εἰς ἐδωδήν: quod inde ſumſit Euſtathius ad Iliad. Λ. 629. p. 868. 2. Fœſius Œcon. Hippocr. voce Ὄψον. Sed ὄψον erat in medio, vel circumferebatur, unde quiſque ſibi ſumeret: panis igitur, ut jam ante ὄψον datus, ab eo, qui ὄψον ſumeret, ſiniſtra manu tenendus erat. Hæc ex Veterum conſuetudine intelliguntur: de qua Plutarchus Sympoſ. III. 10: cui adhibere non inutile ſit Xenophontem Cyropæd. II. 2: Memorab. Socrat. III. 14: Platonem Republ. I. p. 421. A: Lucianum De Mercede Conductis T. I. p. 671. 22: Syneſium De Provid. p. 107. A.

99. E. πολυθύρους αὐλὰς περιβαλόμενος] *aulas multifores ſibi circumdans:* ſimiliter mox De Virt. et Vit. p. 100. C: ἂν οἰκίας μεγάλας περιβάλωνται, καὶ πλῆθος ἀνδραπόδων καὶ χρημάτων συναγάγωσιν, ἡδέως βιωσομένους. Conviv. Sap. 157. B: οἰκίαν περιβάλλεσθαι τοσαύτην. Sera Num. Vind. 554. B: οἰκίας περιβεβλημένοι μεγάλας καὶ ἀρχὰς καὶ δυνάμεις περιφανεῖς. Muſonius ap. Stob. Serm. LXIV. p. 413: τῇ πόλει οἶκον περιβλητέον· ἀρχὴ δὲ οἴκου περιβολῆς γάμος. Hoc loco certe πολύθυρος αὐλὴ eſt *magna domus:* nec privatorum ad formam videtur interpretanda domus, quæ habeat αὐλὰς, *atria*, in eaque exitus, θύρας, vel intrinſecus e conclavibus vel extrinſecus ex publica via, cujuſmodi formam ex Vitruvio VI. 10: Plinio Epiſt. II. 17. V. 6: ſuſpicamur, et adumbrare conatus eſt Barthelemius in Peregrinatione Anacharſidis Cap. XXV. T. III. p. 107. 340: potius cogitanda principis viri, ac beati hominis *ſplendida* et *magnifica* habitatio, veluti *regia*, quæ et Græcis et Latinis *aulæ* dicuntur: quas in primis πολυθύρους fuiſſe neceſſe eſt. Vocabulum πολύθυρος habet Pollux VI. 171: ad ridiculam ſignificationem traduxit, τριβώνιον πολύθυρον dicens *pallium lacerum*, Lucianus Dial. Mort. T. I. p. 332.

99. E. κλίνας προθέμενος πολυτελεῖς καὶ τραπέζας] προθέμενος ad τραπέζας referri poteſt, ad κλίνας non item probabiliter; ut forte quis veriorem judicet lectionem Voſſ. et T. προσθέμενος, *præterea ſibi addens.* Nam in ejuſmodi com-

poſitione, qua unum verbum ad duo aut plura nomina refertur, ea eſt ratio, ut proximum nomen verbo proprie conveniat, cum reliquis per tralationem communicetur, ut monuimus ad p. 27. E. Igitur vel προθέμενος recipiendum videatur, aut tranſponenda ſic vocabula, τραπέζας προθέμενος πολυτελεῖς καὶ κλίνας. Et alii προτίθεσθαι de cibis et menſis dicunt, ut Latinum *apponere*, et Plutarchus Opp. Mor. p. 643. A. 671. D. 703. E. Vit. 70. B. 270. C. 555. A. Reddendum Porphyrio De Abſtin. I. 37: προςήσεται ταῦτα, mutando in προθήσεται ταῦτα, *apponet ſibi bos cibos*.

99. E. ἀμετάβλητον] Reiſkius malebat ἀμεταμέλητον, *cujus non pœnitet*, vel ἀπαράβλητον, *incomparabilem:* quorum poſterius, hoc quidem ſenſu ut notet *excellens*, *omnibus præſtans*, vix Græcum eſt: alterum et ipſe aliquando volui, poſtea velle deſii; et quod in vulgato omnes libri conſentiunt, et quod cum ſententiæ tum gradationi congruit: *dolore carens*, *beatum*, *perpetuum*, progreſſum habet et verum et manifeſtum. Sic in Horatii illo Sat. II. 6. 1—5: *Hoc erat in votis:—nil amplius oro, Maja nate, niſi ut propria hæc mihi munera faxis*. Vocabulum ἀμετάβλητος, *conſtans*, *immutabilis*, Plutarchus habet, Vit. p. 852. A: Opp. Mor. p. 878. B. 883. E. 953. C. 954. F. 1011. A. 1111. A. 1116. D.

99. E. Ἰφικράτην] Plutarchus Apophthegm. p. 187. B: Ῥήτορος δέ τινος ἐπερωτῶντος αὐτὸν ἐν ἐκκλησίᾳ, Τίς ὢν μέγα φρονεῖς; πότερον ἱππεὺς, ἢ τοξότης, ἢ πελταςὴς, ἢ πεζός; Οὐδεὶς, ἔφη, τούτων, ἀλλ' ὁ πᾶσι τούτοις ἐπιςάμενος ἐπιτάττειν: quem locum apponit Stobæus Serm. LII. p. 366. Eamdem rem Plutarchus narrans in libro Virtutem Doceri Poſſe p. 440. B. interrogantem iſtum prodit Calliam Chabriæ filium.

99. E. ὁ Ἡσιόδου Προμηθεὺς—] Ἔργ. 86. notavimus quoque ad 23. E.

p. 100. A. ὡς εἰ παρεκελεύετο] Ita recipere debuimus ſenſu poſtulante lectionem Anon. T. V. Reiſkio item probatam, ſiquidem ea ultro exiſtit ex rectius diſtincta vetere

vulgata ὡς εἴπερ ἐκελεύετο, quam Harleianus quoque habet. Particula ὡς εἰ ſane frequens eſt. Attigit eam et Hoogeveenius Doctr. Particul. p. 1232. ſeq.

100. A. Δημοσθένης] Or. Olynth. I. p. 4. A: ſententiam multorum imitatio celebravit, quos notavimus ad Juliani Or. I. p. 35. C: Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 50.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE VIRTUTE ET VITIO.

P. 100. B. ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΚΙΑΣ.] Ab aliis ſcriptoribus non citatum reperimus hunc librum; nam quod Lampriæ Catalogus Num. CLXX. habet περὶ ἀρετῆς, additur in edito varia lectio, ἐν ἄλλῳ, εἰ διδακτὸν ἡ ἀρετή. Forte eſt epitome perditi, Ἀμμώνιος, ἢ περὶ τοῦ μὴ ἡδέως τῇ κακίᾳ συνεῖναι, notati in Catal. Lampriæ Num. LXXXIII.

100. C. ἂν οἰκίας μεγάλας περιβάλωνται] Attigimus hanc ſententiam p. 99. E.

100. C. ὥσπερ ἐκ πηγῆς τοῦ ἤθους] Dictio Stoica profecta e Zenonis definitione ἤθους: notavimus p. 56. B.

100. C. Αἰθομένου δὲ πυρὸς—] Ex Homerico Epigrammate XIII. 5: Plutarchus apponit in Amatorio p. 762. D.

100. D. ἐλαφρῶς καὶ προσηνῶς πρὸς εὐκολίαν καὶ πρᾳότητα τρόπου φέρουσι] Interpretes vertunt πρὸς, *propter*: non ſatis recte; ita enim διὰ requirebatur. Nemo ignorat quam ſit frequens in Latinis, maxime Cicerone, uſus Præpoſitionis *ad* hujuſmodi: v. c. Catilin. I. 5: *quod eſt ad ſeveritatem lenius, et ad communem ſalutem utilius.* Similis uſus eſt in hoc et aliis Plutarchi locis, de quo expoſuimus ad p. 38. C.

100. D. τοῦ δὲ Ἀγχίσε τὸ σῶμα—φάρος] Sumtum eſt e Sophoclis Laocoonte, unde ſex verſus de Anchiſa ſervavit Dionyſius Halicarn. Ant. Rom. I. 48. p. 38. quorum hi tres ſunt primi:

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ
Πάρεσ', ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίε
Νώτε καταςάζοντα βύσσινον φάρος.

In his verbis quid ſit κεραυνίε νώτε, ſatis apparet; ſiquidem fulmine tactus a Jove, debilitatus erat, quod Veteres produnt, Virgilius Æn. II. 649. ibique Servius, et erudite illuſtravit Heynius Excurſu XVII: ut Sophocles ſignificet, *fulmen hoc in dorſum Anchiſæ incidiſſe*. Sed aliquid ambiguitatis habet καταςάζοντα, quod vim activam, quam, ut alibi, ita hic habet, bifariam expromere poteſt: ut ſenſus ſit, *habens in humeris patrem e dorſo fulminato deſtillantem pallium byſſinum*: id eſt, *patrem, cujus e dorſo fulminato deſtillat ſanies in byſſinum, quo circumdatus eſt, pallium:* atque ita cepit Plutarchus, ejuſque interpretes reddiderunt; niſi quod μοτε, *fila*, expreſſit Xylander, et Meziriacus ad Ovidii Epiſtolas T. II. p. 144. idque adeo in loco Dionyſii pro νώτου reponi vult: perperam quidem. Altera notione verbi καταςάζοντα, ſenſus ſit, *e fulminato dorſo pallium byſſinum defluere ſinens, ſuſpenſum gerens:* quæ durior eſt metaphora, ſimilis quidem illi Callimachi Hymn. in Dianam 117: φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν Ἀσβέςε, τό ῥα πατρὸς ἀποςάζεσι κεραυνοὶ, ubi videatur Erneſtus. Utramque rem disjuncte deſcripſit Propertius III. 17.31: *Lævis odorato cervix manabit olivo, Et feries nudos veſte fluente pedes.* Priorem ſignificavit Aſius apud Athenæum XII. p. 525. F: Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον, Χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν, τέττιγες ὥς, Χαῖται δ' ἠώρηντ' ἀνέμῳ χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς: ubi reliqua egregie corrigens Caſaubonus, reliquit πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον, accipiens, *veſtes pertinebant ad terram eamque tangebant:* quo malim mutari in —εὐρὺ κατεῖχον, *latum terræ ſolum occupabant:* tum ὡς in ὥσει redeat. In Sophoclis loco prior ratio probabilior eſt; quippe et *ulceris effluvium* ſignificat, et ipſo verbi uſu frequentata eſt, v. c. ab ipſo Sophocle Philoctete 7: νόσῳ

καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα. 779: στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκίον αἷμα. 819: ἱδρὼς γέτοι νιν πᾶν καταστάζει δέμας. Euripide Iphig. Taur. 72: οὗ καταστάζει φόνος, *in quem deſtillat ſanguis*. Hecub. 241: φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν, *ſanguinis guttæ in tuam deſtillabant maxillam*: et alibi. Et eſt varia Verbi conſtructio, etiam ſine Præpoſitionibus: v. c. φόνος καταστάζει τῆς γῆς τὴν γῆν, pro κατὰ τῆς γῆς, εἰς τὴν γῆν; *cruor deſtillat in terram*: item active καταστάζω τῆς γῆς φόνον, τὴν γῆν φόνου vel φόνῳ, *deſtillo cruorem in terram*, vel, *terram cruore guttatim deſtillans madefacio*. Sed in ſcriptura hujus Sophoclei verſus conſtituenda, major eſt auctoritas lectionis Dionyſii totum locum veluti teſtimonium diſerte edicentis, quam Plutarchi nonniſi particulam ſuæ diſputationi accommodantis: certe Νώτου retineam, repudiato Μοτοῦ, quamvis a ſignificatione commendari videatur, *linamenti vulnerarii, quod vulnerum cavis explendis inditur*, ut ex Heſychio et Græcis Medicis exponunt Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 978. et Fœſius Œcon. Hippocrat. p. 252: et rectius ſane dicatur ſanies deſtillari ex *fulminato dorſo*, quam *ex fulminato linamento*; quo quidem probabilius quis mutandi cupidus legat Νόσου: at nos tuemur νώτου: μοτοῦ non Plutarcho, ſed ejus librariis tribuimus, neſcientibus quem cujus poetæ locum ſpectaret ſcriptor.

100. E. Οὗτος μακάριος—] Videtur Menandri eſſe: citatur a Plutarcho De Animi Tranq. p. 471. B:

Οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται,
Ὅταν δ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, τρισάθλιος·
Γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' ἀεί.
Ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός.

Partem adhibuit Themiſtius Orat. XXXII. p. 357. D: προσήκει αὐτῷ τόδ' ἔπος ἐκ τῆς κωμῳδίας· Οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται· Ὅταν δ' ἀνοίξῃ οὐχὶ τὴν θύραν, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν, τρισάθλιος. Perperam igitur Tragici habentur ab Eraſmo et P. Leopardo Emend. IX. 13. In Comicorum Incertorum Excerptis habet Grotius p. 911. Ad idem argumentum exemplumve pertinet Ciceronis dictum Paradox. V. 2. ſiquidem ad magiſtratum et imperatorem dicitur;

An ille mihi liber, cui mulier imperat? cui leges imponit, præſcribit, jubet, vetat, quod videtur? qui nihil imperanti negare poteſt, nihil recuſare audet? poſcit, dandum eſt: vocat, veniendum: ejicit, abeundum: minatur, extimeſcendum. Ego vero iſtum non modo ſervum, ſed nequiſſimum ſervum, etiamſi in ampliſſima familia natus ſit, appellandum puto. Plinius Panegyr. LXXXIII. 4: *Multis illuſtribus dedecori fuit aut inconſultius uxor aſſumta, aut retenta patientius: ita foris claros domeſtica deſtruebat infamia: et ne maximi cives haberentur, hoc efficiebat quod mariti minores erant.*

100. E. γραψάμενον ἀπόλειψιν] Ut ἀπολείπειν non ſolum dicitur *uxor a marito divortium faciens*, ſed et *maritus ab uxore*, quod diligenter docet L. Kuſterus ad Ariſtoph. Plut. 1033: ſic ἀπόλειψις eadem ratione uſurpatur. Ita Plutarchus Reip. Ger. Præc. p. 789. B: γραψάμενος ἀπόλειψιν. Conjugal. Præc. p. 144. A: γυνὴ διὰ ζηλοτυπίαν ἀπόλειψιν γράφουσα. Alcibiade p. 195. C: de hujus uxore Hipparete, ἐδεῖτο τῆς ἀπολείψεως γράμματα παρὰ τῷ ἄρχοντι θέσθαι. Demoſthenes Or. Adv. Onetorem I. p. 569. C: ἡ δὲ ἀπόλειψις ἐγράφη ποσειδεῶνος μηνός—· τὴν δὲ ἀπόλειψιν οὗτοι πρὸς τὸν ἄρχοντα ἀπεγράψαντο. Pollux III. 47.

100. E. Εὖσι ἄτερ δαλοῦ—] Heſiodi Ἔργ. 705.

100. F. τῆς δὲ ψυχῆς πλοίαι] Simili in argumento et oratione verſatur Plutarchus p. 83. D: ubi videatur noſtra animadverſio.

100. F. Ὅταν δὲ νυστάζοντα—] Fortaſſe Menandri eſt. Videtur ejus quædam imitatio exſtare in Dionis Chryſ. Or. VI. p. 93. D. de Perſarum regis miſeria: ἐγρηγορότα μὲν εὔχεσθαι καθυπνῶσαι· κοιμώμενον δὲ ἀναστῆναι τὴν ταχίστην, ἅτε ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐνυπνίων ἀπολλύμενον. Rei congruit Longus Paſtoral. II. p. 50: ταῦτα λέγοντα αὐτὸν ἐκ τῶν δακρύων καὶ τῆς λύπης ὕπνος βαθὺς καταλαμβάνει· καὶ αὐτῷ αἱ τρεῖς ἐφίστανται νύμφαι, μεγάλαι γυναῖκες καὶ καλαί—. ſuaviſſimo exemplo Xenophontis Exped. Cyri III. 1. 9.

100. F. ἔξω βλέπουσα] Notavimus ad p. 80. E.

100. F. συσχηματιζομένη] *Conformans ſe, componens:* ſic p. 83. C. Numa 73. D. Simplex σχηματίζειν alibi tractabimus.

p. 101. A. ὥς φησιν ὁ Πλάτων] Republ. IX. p. 502. B: animadvertimus ſupra loco gemino De Sent. Profectu in Virt. p. 83. A.

101. B. γαλήνην ἄκλυστον] Expoſuimus ad p. 82. F.

101. B. εὐδία σπιλάδος] *Tranquillitas rupis ſub mare latentis*: id eſt, *tranquillitas maris cæcam rupem tegentis*, quippe quæ et facilius turbatur, et turbata periculum naufragii adfert. In ſimili argumento exemplum σπιλάδος poſuit Plutarchus De Animi Tranquill. p. 476. A: vox Homerica Odyſſ. Γ. 298. E. 401. 405. notata Apollonio Lexico Hom. Heſychio, Suida, copioſe illuſtrata a Sallierio ad Thom. Mag. p. 804. Syneſius Ep. IV. p. 162. D: διαναυμαχῆσαι πρὸς τὰς σπιλάδας. Philippus Theſſal. Anthol. Epigr. III. 22. 24.

101. C. χρεωστῶν τὴν πόλιν] Beati cenſebantur multis debitoribus, quibus pecuniam credidiſſent. Hinc ſæpe querelæ de magnitudine et multitudine æris alieni: hinc novæ tabulæ, et civitatum converſiones. Romam ſæpe illa res agitavit: notum ex Livio II. 23—33. VI. 27—36. VII. 21—27. alibi. Cicero Offic. II. 23, 24. Spartam ſub Agide rege adoleſcente: quod Plutarchus narrat in Ejus Vita p. 798. C. et matrem hujus πλήθει πελατῶν καὶ φίλων καὶ χρεωστῶν μέγα δυναμένην ἐν τῇ πόλει. Athenis ſub Solone σεισάχθεια, *oneris excuſſio, æris alieni abrogatio*: item in Ejus Vita p. 86. D, E. ſeq. et alibi. Immo in Græcia graſſabatur tempore Plutarchi libido debendi et credendi: cui occurrere ſtuduit ſcripto libello *de Vitando Ære Alieno*. Vocabulum χρεώστης eſt Opp. Mor. p. 828. C. F. 829. D. 830. E. 831. C, D. Vit. 798. B. 801. B.

101. C. μὴ στέγουσι] *non continentibus, non ſuſtinentibus, effluere ac perire ſinentibus*: Plutarcho hac notione uſitatum verbum: v. c. Opp. Mor. p. 128. B. 138. F. 395. F. 396. A. 473. D. 476. A. 502. C. 508. D. 526. D. 691. A. 695. B. 782. E. 911. B. 878. F. 976. A. 1088. E. 1089. D. Vit. 150. E. 368. A. 433. B. 686. C. 707. A.

101. C. τῶν βρωμάτων τὰ καθαριώτατα καὶ πολυτελέστερα] Comparativum pro Superlativo, et viciſſim, ſubinde uſurpari novimus: ſed utrumque eadem in re conjuncte ut

hoc loco, non disjunƈte, uſurpari, non novimus: nec locos Herodoti III. 119. et Pauſaniæ IV. 18. allatos ab Abreſchio Dilucid. Thucyd. p. 514. quamvis ſanos, valere dicam ad tuendam hujus loci ſcripturam. Igitur malui oblatum a codice Collegii Novi πολυτελέςατα. Nam et in aliis multis exemplis, quæ in contrariam partem exſtant, correƈtionem adhibendam putem: veluti Conſol. Apollon. p. 115. D: τὸ βέλτιον τοῖς ἀνθρώποις καὶ τί τὸ πάντων αἱρετώτατον, Mez. dat βέλτιςον. Sympoſ. p. 664. D: πάντων ἐναργέςερα καὶ κάλλιςα, ubi monuimus ἐναργέςατα legendum eſſe. Porro malim καθαρώτατα, ut eſt in Flor. alii aliter variant: καθαριότατα, Moſc. 1: καθαρειότατα, Harl. Diximus de differentia notionis ad Seleƈta Hiſt. Gr. p. 375: καθαρὸς eſt *purus, mundus*: καθάριος et καθάρειος, *puritatis et munditiei ſtudioſus*. Sed quomodo cum πολυτελεῖ, *ſumtuoſo*, quod in vitio ponitur, convenit καθαρὸν, *purum, mundum*, quod, ut frugalitatis genus, fere in laude cenſetur? Nimirum ſignificatur, *panis purus*, ἄρτος καθαρὸς, ex pura tritici farina faƈtus, ſegregato furfure: hic erat cibus lautiorum hominum: contrarii generis fuit ἄρτος λιτὸς mox memoratus, et ῥυπαρὸς, *ſordidus*. Sic ſimili in admonitione Plutarchus Præcept. Sanit. Tuend. p. 129. D: διὸ δεῖ μὴ σκοπεῖν τὸν ἰχθὺν εἰ πρόσφατος, μηδὲ τὸν ἄρτον εἰ καθαρὸς, μηδὲ τὸ βαλανεῖον εἰ θερμὸν, μηδὲ τὴν ἑταίραν εἰ εὔμορφος, ἀλλ' αὐτὸν εἰ μὴ ναυτιώδης, μηδὲ θολερὸς, μηδὲ ἔωλος, μηδὲ τεταραγμένος. Teles apud Stobæum Serm. XCV. p. 523: in luxurie diſcipulorum Theophraſti notanda, hæc recenſet: Χλανίδα, παίδων ἀκολουθίαν, οἰκίαν μεγάλην, εἰς τὸ σύνδειπνον, ὅπως (forte ὀπώρα καὶ) ἄρτοι καθαροὶ, ὄψον μὴ τὸ τυχὸν, οἶνον ἡδὺν, ὑποδοχὰς τὰς ἐπιβαλλούσας, ἵνα πολὺ τελῶσιν (forte πάντα πολυτελῶς). Athenæus III. p. 109. C. 110. D. 111. F: dicitur item λευκὸς, *albus*, Luciano De Merced. Cond. T.º I. p. 672. At ῥυπαρὸν Plutarchus Seni Gerend. Remp. p. 792. A: *Maſiniſſam* memorat, πρὸ τῆς σκηνῆς ῥυπαρὸν ἄρτον ἐσθίοντα. Diogenes Laertius VI. 64. de Cynico Diogene: ἐν ἱερῷ δειπνῶν, μεταξὺ ῥυπαρῶν ἄρτων παρατεθέντων, ἄρας αὐτοὺς ἔῤῥιψεν, εἰπὼν, εἰς ἱερὸν μηδὲν δεῖν ῥυπαρὸν εἰσιέναι. Athenæus III. p. 110 D: Πλάτων δ' ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν Νυκτὶ

Μαζᾷ τοὺς μεγάλες ἄρτες ϰ̀ ῥυπαρὲς, Κιλικίες ὀνομάζει. p. 114. D: τὲς δὲ ῥυπαρὲς ἄρτες, φαιὲς ὠνόμασεν Ἄλεξις ἐν Κυπρίῳ οὕτως—Λευκὸς μὲν ὄχλῳ, τῶν δὲ φαιῶν τὲς ἴσες. Conferatur et Fœſius Œconom. Hippocrat. p. 61. Rigaltius ad Artemidor. p. 33.

101. C. προσφερόντων ϰ̀ βιαζομένων] *licet alii hos cibos illis admoveant et ſumere cogant.* Genitivus Conſequentiæ multos habet uſus, in iiſque hunc ellipticum. Sic Plutarchus ex Chryſippo De Stoic. Repugn. p. 1037. B: πρὸς μὲν γὰρ τὴν τῶν ἀληθῶν εὕρεσιν δεῖ χρῆσθαι αὐταῖς, καὶ πρὸς τὴν τούτων συγγένειαν, εἰς τἀναντία δὲ οὐ, πολλῶν ποιέντων τοῦτο· *quamquam multi hoc faciant.* Antonio p. 946. D: τρεῖς γὰρ ἅμα καὶ τέσσαρες περὶ μίαν τῶν Ἀντωνίε συνείχοντο, γέῤῥοις ϰ̀ δόρασι ϰ̀ κοντοῖς χρωμένων καὶ πυροβόλοις· *in pugna ad Actium tres ſimul et quatuor Octaviani Cæſaris naves adverſus unam Antonii navem occupatæ erant, quamquam eam oppugnantes cratibus, haſtis, contis, telis ignitis.* Ibid. 948. C: De Sanit. Tuend. p. 126. A: Apophthegm. p. 184. A. Ita eſt ratio Ablativi Conſequentiæ in Ciceronis Epiſt. ad Diverſ. XV. 4. 18: *Sepyram et Commorin, acriter et diu repugnantibus—cepimus, caſtellaque ſex capta, complura incendimus,* ubi conſulatur Cortius.

101. D. πνεύματος χρηςοῦ, καὶ γλυκέος αἵματος] πνεῦμα apud Plutarchum, et alios, ſæpe notat *ſpirationem, reſpirationem,* ſubinde etiam ſimul *partem corporis noſtri aeream ejuſque motum, ſpiritum vitalem,* quidquid illud eſt aut facultatis, aut materiæ, ſignificat. Sic hoc, et aliis Plutarchi locis: veluti Opp. Mor. p. 61. D. 127. C: αἵματος λείου ϰ̀ πνεύματος καθαροῦ δεχομένου τὴν κίνησιν. Ibid. D. τὲ περὶ τὰ νεῦρα πνεύματος, *ſpiritu nervorum.* 129. C: πνευμάτων ταραχή. 130. B. D. 134. A. 625. C. 642. C. 652. D. 663. A. 666. A. 734. E: νέοι γὰρ ὄντες ἔτι καὶ σφριγῶντες, πολὺ πνεῦμα γεννῶσιν ἐν τῷ σώματι καὶ ταραχῶδες. Lycurgo p. 50. F: Sertorio 574. C. *Sanguis dulcis* eſt *ſanus,* nulla bile ſuffuſus: igitur γλυκὺ ille dicitur, hæc πικρόν: de quo notavit Fœſius Œcon. Hippocrat. p. 85.

101. D. ἄρτον λιτὸν ἐπὶ τυρῷ ϰ̀ καρδάμῳ] Panis λιτὸς, *frugalis, vilis,* opponitur pani καθαρῷ. Ergo caſeus et na-

ſturtium inſtar ὄψου, *pulmenti*, adhibetur pani: quam comparationem ὄψου et σίτου notavimus p. 99. D. Hoc antiquis Perſis uſitatum narrat Xenophon Inſtitut. Cyri I. 2. 8: φέρονται δὲ οἴκοθεν σῖτον μὲν ἄρτους, ὄψον δὲ κάρδαμον. Ibid. 11: καὶ ὄψον δὲ τοῦτο ἔχουσιν οἱ τηλικοῦτοι ὅ, τι ἂν θηράσωσιν· εἰ δὲ μὴ, τὸ κάρδαμον. Hinc Ælianus Var. Hiſt. III. 39. ubi operæ pretium eſt legere Schefferum et Perizonium, hunc etiam de ipſa herba et nominis origine, de qua poſt hunc egit Weſſelingius Obſervat. II. 22. p. 243. *Caſeum* antiquitus ὄψον, idque vilius, fuiſſe conſtat: niſi ſi quæ genera eſſent exquiſitiora: de quibus Plinius XI. 97. et Athenæus XIV. p. 658. Cæterum in ſignificanda conjunctione σίτου et ὄψου adhibetur ἐπὶ cum tertio Caſu. v. c. Plutarcho in gemino præcepto De Animi Tranq. p. 466. D: ἦλθεν ἡ ὑγιεία, φίλα πάντα ποιοῦσα καὶ προσηνῆ· ὁ γὰρ χθὲς ὠὰ καὶ ἀμύλια καὶ σητάνειον ἄρτον διαπτύων, τήμερον αὐτόπυρον ἐπ' ἐλαίαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται προσφιλῶς καὶ προθύμως. Sympoſ. VII. p. 713. C: τὸ δὲ μέλος καὶ τὸν ῥυθμὸν ὥσπερ ὄψον ἐπὶ τῷ λόγῳ, καὶ μὴ καθ' αὑτὰ προσφέρεσθαι. Xenophon Memorab. Socr. III. 14. 2: ἐσθίουσι μὲν γὰρ δὴ πάντες ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον. Ad eam formam traduxit Homericum Iliad. Λ. 629. ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον, in Sympoſio IV. 8. quaſi nexus verborum eſſet ac ſenſus, καὶ κρόμυον ὄψον ἐπὶ ποτῷ, *et cepam condimentum poti:* jocoſe quidem: ſed in Socratis dictione animadvertendus error librarii: quod enim nunc legitur: ὄψον μὲν γὰρ δὴ οὕτως ἔοικεν εἶναι, ὡς κρόμυόν γε οὐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει: ita corrigendum: ὄψον μὲν γὰρ δὴ ὄντως ἔοικεν εἶναι κρόμυον, ὅγε οὐ μόνον σῖτον ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει: de hac vi Adverbii ὄντως in citandis locis et monuimus p. 95. C: et alibi dicemus. Nunc ad propoſitam rem. Ariſtophanes ſic intelligendus: Equit. 703. —φέρε, τί σοι δῶ καταφαγεῖν; Ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλλαντίῳ, *age, quid tibi dem comedendum; quodnam* ὄψον*? et id quonam cum* σίτῳ *lubentiſſime edas? an cum marſupio?* Significat *nummos* ut ὄψον, *in crumena* ut in σίτῳ, quæ, ut e corio facta, notat Cleonem βυρσοδέψην et δωροδόκον. Item Pluti 628: Ὦ πλεῖστα Θησείοις μεμιστυλημένοι, Γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις· *O ſenes, qui ante in Theſei feſto, cum pauciſſimis pani-*

bus, minutatim in plurima fruſta concidebamini, id eſt, *minutiſſima* ὄψα *fruſtula accipiebatis*. In Stobæi Serm. XVII. p. 156: legitur Φωκίωνι ὁ παῖς πλείω τῶν εἰωθότων ὄψων ἐπρίατο· ὁ δὲ οἰμώξῃ, ἔφη, ἐὰν τῷ φαγεῖν πλείω ἐπιφαγεῖν παρασκευάζῃς. Igitur et hoc loco Plutarchum ſcripſiſſe putem, ἐπ' ἄρτῳ λιτῷ τυρὸν καὶ κάρδαμον.

101. D. ἀσμενίζουσιν] Philo Jud. ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 380. B: τοῖς αὐτοῖς ἀσμενίζοντες, *iiſdem cibis contenti*. Muſonius ap. Stob. Serm. XXIX. p. 205: τῇ μὲν ἡδονῇ μὴ ἀσμενίζειν, *voluptatem non amplecti, conſectari*. Lucianus Amor. T. II. p. 402: γυναίοις ἀσμενίζοντας. Alia dat exempla item cum Dativo Th. Gatakerus ad M. Antonin. V. 9. p. 150. Sed cum Accuſativo etiam reperitur: v. c. Luciani Amor. p. 427: τὰς μονήρεις διατριβὰς ἀσμενίζομεν. Jamblichi Vit. Pythag. §. 191: θάνατον ἀσμενίσαι. Alia etiam forma utitur Stobæus Eclog. Ethic. p. 185. 8: ἀσμενίζειν μὲν ἐν τοῖς κατὰ φύσιν—.

101. D. ὁ λόγος] *Ratio, doctrina*. Vide p. 75. A.

101. E. πολλὰ μὴ μεριμνῶντα.] Sunt quædam trajiciendæ negationis genera, de quibus alio loco notabimus: nec tamen ſunt ejuſmodi, ut hujus loci compoſitionem tueri videantur. Igitur adhuc præferam, μὴ πολλὰ μεριμνῶντα.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI CONSOLATIONEM

AD APOLLONIUM.

DISERTE quidem et a Veteribus hunc librum memorari, non memini. Stobæus in Florilegio Serm. III. p. 39. edit. Geſneri, p. 81. edit. Schowii, apponit hinc locum, qui eſt p. 103. A. *καὶ γὰρ περὶ τἀγαθὸν—χρηστέον*, nulla tamen addita libri inſcriptione, eum apponit, ſed interpoſitum duobus aliis Plutarcheis locis notatis nomine et libri et auctoris: alteri, Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς: alteri, Τοῦ αὐτοῦ, εἰ χρήσιμόν ἐστι πρόγνωσις τῶν μελλόντων: nec tamen inde ſuſpicer eum a Stobæo in libro *De Virtute Morali*, qui nunc exſtat, lectum fuiſſe. Quod vero Lampriæ Catalogus Num. CIX. habet, παραμυθητικὸς πρὸς Ἀσκληπιάδην, diverſus fuiſſe videtur ab hoc libro, nec corrigendum cum Hœſchelio Ἀπολλώνιον, ut judicavit item J. A. Fabricius Bibl. Græc. Vol. III. p. 350. Nam Macarius Chryſocephalus, in cujus Rhodonia MS. exſtant inter Plutarchea Excerpta etiam ἐκ τοῦ εἰς Ἀπολλώνιον παραμυθητικοῦ, ut novimus ex Villoiſoni Anecdotis p. 10. hic igitur non eſt e Veteribus, ſed e Seculo XIV. ſcriptor.

Eſt omnino egregius hic liber, argumento, doctrina,

ſententiis, et plane Plutarcheus: ſed adoleſcentis Plutarchi eum eſſe, produnt materia, ſtilus, ratio.

Materia præcipuæ quidem illa ſuavitatis et præſtantiæ, magis tamen aliena quam propria, collecta e locis communibus philoſophorum, nec ad certam judicii rationem exacta; et, quod in Corinnæ ad Pindarum adoleſcentem dicto fertur, non manu ſparſa, ſed e ſacco effuſa. Aliter ſcripſit Plutarchus virili et provectiore ætate: veluti in *Conſolatione ad Uxorem ſuam*, non lectionis copias expromens, ſed proprios animi ſenſus prodens, qui cum communione doloris, affectu patris et mariti, prudentia et moderatione viri docti, per totam ſcriptionem dominentur: veluti in libro *De Exilio*, qui eſt item e genere Conſolatorio, amicum exulantem conſolans, exempla hiſtoriarum, præcepta philoſophorum, ſententias poetarum, et omnino alienæ copias doctrinæ adhibet, ſed ita, ut non ſubito aliunde arreptæ, ſed dudum lectæ et conditæ jam cum ſcribentis copiis coaluiſſe videantur. Hunc proprietatis colorem habitumque obtinet ubique Plutarchus in aſſumendis memorandiſque aliorum dictis Scriptorum, ut e ſua ipſum potius, quam illorum, perſona, loqui eum dicas: non item hoc in libro. Eſtque eadem fere diverſitas atque illa, quam in admiſcendis orationi verſibus inter Dionyſium Stoicum et Philonem Academicum interfuiſſe ſcribit Cicero Tuſc. II. 11: *ille enim quaſi dictata, nullo dilectu, nulla elegantia: hic et lecta poemata et loco adjungebat.*

Porro in *ſtilo*, id eſt, in orationis forma, apparet redundantia quædam juvenilis, imitatio compoſitionis Platonicæ illius, non ad Socraticam perſpicuitatem, ſed ad tragicam gravitatem, conformatæ, in ſynonymis, præpoſitionibus, interjectis enunciatis, longioribus et ſuo nexu ſolutis ſententiarum circumductionibus.

Denique *ratio*, id eſt, diſtributio materiæ, aut vaga, aut nulla, nec ſuis locis et argumentorum finibus notata.

Nos iſtam a Plutarchea forma diverſitatem notandam duximus, non ut eam calumniaremur, ſed ut interpretis officio ſatisfaceremus; nec eam reprehendimus temeritatis

nomine; ſed liberalitatem grati interpretamur, quæ nobis egregios antiquorum Scriptorum locos ſervavit multos.

ΠΑΡΑΜΥΘΗΤΙΚΟΣ.] Quum conſolationis officium late pateat per totam vitam, ſuſcepit hoc officium eique in morali parte locum dedit Philoſophia, quippe quæ ſe *vitæ artem ac magiſtram* profitetur. Locum Conſolatorium ex Poſidonii diſtributione memorat Seneca Epiſtola XCV. p. 374: *Poſidonius non tantum præceptionem—ſed etiam ſuaſionem, et conſolationem, et exhortationem neceſſariam judicat.* Ex iiſdem Poſidonii fontibus hauſiſſe videtur pleraque Eudorus Academicus in partitione Philoſophiæ Moralis apud Stobæum Eclog. Ethic. p. 161, 162: καὶ ὁ μὲν περὶ τῶν οἰκειούντων πρός τινας πράξεις (τόπος) διαιρεῖται εἴς τε τὸν ὑποθετικὸν καὶ τὸν προτρεπτικόν·—ὁ δὲ περὶ τῶν ἀποτρεπόντων καλεῖται παραμυθητικὸς, ὃς καλούμενός ἐστι πρὸς ἐνίων παθολογικός. Horum comparationem perſequi, longum, nec hujus loci, eſt. Sed quandoquidem *Conſolatio* adverſus vitæ calamitates, ſive veras illas, ſive opinatas, adhibetur; excolenda hac Philoſophiæ parte paulatim in *Conſolatorio Loco* tot exſtiterunt capita et ſcholæ, quot haberentur calamitatum genera. Qua de re Ciceronem audiamus, ubi de Conſolantis officio diſſerit, Tuſc. III. 34: *Sunt enim certa quæ de paupertate, certa quæ de vita inhonorata et ingloria* (i. e. περὶ ἀτιμίας καὶ ἀδοξίας) *dici ſoleant: ſeparatim certæ ſcholæ ſunt de exilio, de interitu patriæ, de ſervitute, de debilitate, de cæcitate, de omni caſu, in quo nomen poni ſolet calamitatis: hæc Græci in ſingulas ſcholas, et in ſingulos libros diſpertiunt: opus enim quærunt:* (i. e. ἐργολαβοῦσι, quod Verbum notavimus ad p. 71. A.) *quamquam plenæ diſputationes delectationis ſunt. Et tamen ut medici toto corpore curando minimæ etiam parti, ſi condoluit, medentur: ſic philoſophia cum univerſam ægritudinem ſuſtulit, tamen ſi quis error aliunde exſtitit, ſi paupertas momordit, ſi ignominia pupugit, ſi quid tenebrarum offudit exilium, aut eorum, quæ modo dixi, ſi quid exſtitit: ſingularum* (ſic lego cum Lambino, pro *et ſi ſingularum*) *rerum ſunt propriæ conſolationes: de quibus audies tu quidem, cum voles.* Et ante Philo-

ſophiam vel inventam, vel auctam doctrina Morali, quæ ex tribus Philoſophiæ partibus poſtrema acceſſit, *conſolandi* officium erat in primis poetarum cum Elegiacorum, tum Lyricorum, tum aliorum etiam: fueruntque in illo genere et Archilochi quædam, de quibus annotavimus ad p. 23. A. B. et 33. B: Pindari θρῆνοι: aliorum alia, cujuſmodi habet Stobæus Florilegii Titulo CXXIII. cui nomen eſt Παρηγορικὰ, id eſt, *Conſolatoria*. Mox ſolutæ orationis ſcriptores in muneris ſocietatem acceſſerunt, idque tandem ut proprium obtinuerunt. Et quos quidem in hoc numero cenſeamus quorumque notitiam habeamus, hi fere ſunt. *Alcidamus*, de quo Cicero Tuſc. I. 48. *rhetor antiquus in primis nobilis, ſcripſit etiam Laudationem Mortis, quæ conſtat ex enumeratione humanorum malorum: cui rationes eæ, quæ exquiſitius a philoſophis colliguntur, defuerunt, ubertas orationis non defuit:* qui ejus mentionem fecerunt, alii Antiqui memorantur ab J. Daviſio ad hunc locum. *Antiphon:* cujus fuit liber inſcriptus τέχνη ἀλυπίας, et hujus artis officina: teſte Pſeudo-Plutarcho in Vitis X. Oratorum p. 833. C. ſimile quid ſignificante Philoſtrato in Vitis Sophiſt. I. 15. 3. *Democritus* in libro περὶ εὐθυμίας. *Hipparchus* Pythagoricus, ex cujus ſcripto περὶ εὐθυμίας particulam ſervavit Stobæus Florileg. Serm. CVI. unde Plutarchus quædam in hanc Apollonii Conſolationem tranſtuliſſe videtur. *Prodicus* declamationem habuit de vitæ calamitatibus, teſte ſcriptore Axiochi, qui vulgo Æſchinis nomine fertur, inde idem argumentum repetit §. 7. *Antimachus* poeta, qui in Elegia *Lyde* ſe ipſe in obitu uxoris Lydæ conſolatus eſt, ut in hoc libro ipſe prodit Plutarchus p. 106. E. *Plato* in Phædone, *Ariſtoteles* in Eudemo, ad hoc genus pertinent. *Xenocrates* περὶ θανάτου memoratus Diogeni Laertio IV. 12. a quibuſdam recentiorum idem habitus, qui Æſchinis Axiochus. *Theophraſtus* in libro Καλλισθένης ἢ περὶ πένθους, de quo Cicero Tuſc. III. 10. V. 9. et alii. *Crantor*, unus omnium hoc loco tractando ad poſteritatem celebratus, a cujus libro de Luctu et Cicero multis partibus, et totus certo Plutarchus, in hoc argumento pendent. *Hegeſias* πεισιθάνατος dictus; de

quo Cicero Tuſc. I. 34. aliique J. Daviſio citati. *Diogenes Cynicus*, περὶ θανάτου ſcripſiſſe dicitur Diogeni Laertio VI. 80. *Clitomachus*, Academicus, conſolationem ad cives ſuos Carthaginienſes ſcripſit, patria everſa, teſte Cicerone Tuſc. III. 22. *Cleanthes*, *Chryſippus*, *Epicurus*, *Cyrenaici*, de officio conſolantis præceperunt, ut apparet e Ciceronis verbis Tuſc. III. 31. *Æſchines* is, cujus exſtat Dialogus Axiochus De Morte, mihi quidem poſt Crantorem fuiſſe eumque ſecutus videtur. *Juncus* apud Stobæum Floril. Serm. CXX. de comparatione vitæ et mortis. *Ciceronis* fuit Conſolatio ad ſe ipſum, præcipue ex Crantore ducta: ſunt Epiſtolæ Conſolatoriæ complures egregiæ: ſunt Tuſculanæ Quæſtiones opus plane divinum, totum in genere conſolatorio cenſendum, et, ut nobis quidem videtur, deſcriptum ad rationem τόπου παραμυθητικοῦ a Poſidonio deſignatam. Ad idem genus referimus et alias aliorum librorum partes, et certe e philoſophis libris ſuaviſſimum illum De Senectute, in quo ſtudioſis adoleſcentibus enarrando, hoc tempore verſamur. *Seneca* frequens eſt in hoc argumento; quippe in quo ſunt ſingulares ejus Conſolationes ad Helviam, ad Polybium, ad Marciam: exemplum conſolatoriæ epiſtolæ cum reprehenſione conjunctæ Ep. XC. admonitio adverſus metum mortis Ep. LIV. et LXXVII. *Dion Chryſoſtomus* Or. XVI. περὶ λύπης: XXX. de morte Charidemi. *Ariſtides*, Or. XI. in funere Eteonici, et XII. de obitu Alexandri Cotyaënſis. *Galeni* περὶ παραμυθίας liber ſingularis, memoratus ab ipſo De Suis Libris Cap. XIII. T. I. p. 47. E. nunc perditus. *Dio Caſſius* iniquus Ciceroni facit philoſophum ei conſolationem exilii adhibentem XXXVIII. 18. Et *Stobæus* Florilegii magnam partem a Titulo XCVI. ad CXXIII. in conſolatorio argumento conſumit. Nec quemquam fugit aut *Boethii* Conſolatio Philoſophiæ, aut *Pedonis Albinovani* Elegia ad Liviam. Cæterum infinitum eſt omnia Scriptorum ſive ligatæ, ſive ſolutæ orationis, hiſtoricorum, rhetorum, ſophiſtarum, conſolatorii argumenti ſcripta enumerare; et quia latiſſime patet argumentum, et quia nullis circumſcriptum eſt certis terminis, ſed per omnem vi-

tam vagatur. Igitur de aliis, qui poſt Plutarchum fuerunt, nil dicimus: de prioribus hoc unum addimus: *Funebres orationes*, *Epitaphios* Græce dictos huic item generi ſubjectos eſſe, quales exſtant *Thucydidis* et *Platonis*, hujus in Menexeno, illius II. 35. et qui feruntur nominibus *Lyſiæ* et *Demoſthenis*, et qui perierunt, *Gorgiæ*, *Archini*, *Hyperidis*: et quales fuerunt Romanorum antiquitus *Laudationes Funebres*. Atque ex hac animadverſione intelligendus eſt Cicero De Senectute IV. præ Q. Fabio Maximo contemnens philoſophos, *multa*, inquit, *in eo viro præclara cognovi: ſed nil eſt admirabilius quam quomodo ille mortem M. filii tulit, clari viri et conſularis: eſt in manibus laudatio: quam cum legimus, quem philoſophum non contemnimus?* hæc enim eo pertinent, ut Fabii oratio ad leniendum luctum, animumque confirmandum, omnibus philoſophorum conſolationibus fructuoſior efficaciorque judicetur. Λόγοι παραμυθητικοὶ, in caſu funebri, ſermonis conſuetudine uſurpari ſolebant: quod notat Pollux III. 100: Λόγοι δὲ ἐρεῖς παραμυθητικοὶ, παρηγορικοὶ, παρηγορητικοὶ, νυθετικοὶ, σωφρονιστικοὶ, καὶ τὰ ὅμοια· ἐρεῖς δὲ καὶ λόγοι ἐπιτάφιοι, ἐπικήδειοι, ἐλεγεῖα, ἐπιγράμματα.

101. F. πρὸς Ἀπολλώνιον] Nec hujus Apollonii, nec omnino Apollonii cujuſquam, ut æqualis et familiaris ſui, in reliquis ſcriptis meminit Plutarchus.

p. 102. A. ἀνθρωπίνως φέρειν τὸ συμβεβηκὸς—] *humaniter ferre caſum*: vim ſimul activam et paſſivam habet: prior hæc eſt, *ferre, ut decet hominem ad humanitatem excultum, non barbarum*: veluti plane intelligitur e Cicerone Tuſc. II. 26: *—barbari quidem et immanes ferro decertare acerrime poſſunt, ægrotare viriliter nequeunt; Græci autem non ſatis animoſi, prudentes, ut eſt captus hominum, ſatis, hoſtem adſpicere non poſſunt: idem morbos toleranter atque humane ferunt. At Cimbri et Celtiberi in præliis exſultant, lamentantur in morbo: nihil enim poteſt eſſe æquabile, quod non a certa ratione proficiſcatur.* Ergo cernitur in primis ratio in humaniter ferendo: cujus contrarium eſt εἰς βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου, ut loquitur Plutarchus hoc libro p. 114. D. At paſſiva notione eſt,

ferre quid ut rem humanam, mutabilem in utramque partem, quæ ex triſti in lætam, et contra, brevi tempore vertatur: hinc proverbium τὰ ἀνθρωπίνα ἀνθρωπίνως φέρειν: de quo dicemus p. 118. B. Ergo utraque vis etiam in ſimplici dicto ineſt: v. c. Cicero Attic. I. 2: *Sin aliter acciderit, humaniter feremus.* Huc pertinet De Senect. III: *moderati enim et nec difficiles, nec inhumani ſenes tolerabilem agunt ſenectutem.* Terentius Adelph. I. 2. 65: *vix humane patitur.*

102. A. παρειμένον] *afflictum, proſtratum, dejectum:* proprie *remiſſum, ſolutum.* Plutarchus Coriolano p. 225. B: τοῦ σώματος ἄφνω παρεθέντος, ἀκρατὴς γενέσθαι. Eumene p. 587. C: πληγεὶς δὲ περὶ τὸν τράχηλον, ἔπεσεν καὶ παρέθη. Euripides Suppl. 1069: καὶ δὴ παρεῖται σῶμα· ubi alia exempla adfert Marklandus et ante hunc Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 193. Dorvillius ad Chariton. p. 653. Similiter Plato Leg. XI. p. 682. G: παρειμένων γήρᾳ. Alexander Polyhiſtor ex Artapano apud Euſebium Præp. Evang. IX. p. 434. D: ὑπὸ τοῦ ὕπνου παρεθῆναι. Juncus apud Stobæum Florileg. Tit. CVI. p. 587: ἀνάπηρον καὶ παρειμένον τὸν γέροντα. p. 593: κεῖται γὰρ που γήρᾳ παρειμένος.

102. A. Οὐδὲ γὰρ οἱ βέλτιστοι τῶν ἰατρῶν—πέψιν] Comparatio in hoc argumento uſitata. Cicero Tuſc. IV. 29. de ſua ipſe Conſolatione, *quodque vetat Chryſippus ad recentes quaſi tumores animi remedium adhibere, id nos fecimus, naturæque vim attulimus, ut magnitudini medicinæ doloris magnitudo concederet.* Princeps ſcholæ Zeno in ſimili re apud Diogenem Laert. VII. 17: Καὶ τῶν ἰατρῶν ἀκούω τῶν ἀγαθῶν κράτιστον εἶναι φάρμακον πρὸς τὰ φλεγμαίνοντα, ἡσυχίαν. Philemon ap. Stob. Tit. LXXXI. p. 341. Grot. Εὔκαιρος εἰς τὰ σπλάγχνα κολληθεὶς φίλων, Εὐψυχίαν παρέχει τῷ λυπουμένῳ. Ὡς σπλήνιον πρὸς ἕλκος οἰκείως τεθὲν τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος. Seneca Conſolat. ad Marciam Cap. I. *Dolori tuo, dum recens ſæviret, ſciebam occurrendum non eſſe; ne illum ipſa ſolatia irritarent; nam in morbis quoque nihil eſt pernicioſius quam immatura medicina.* Hierocles De Provid. p. 80. edit. Londin. 1673: Ὅτι Πλάτων ἐν τῷ τέλει τοῦ Τιμαίου φησὶ, περὶ σωματικῶν παθῶν διαλεγόμενος καὶ τῆς τούτων

θεραπείας, καθάρσεσι φαρμακευτικαῖς ἀπαγορεύει χρῆσθαι προχείρως, διὰ τὸ δεῖν περιμένειν τὴν κατὰ φύσιν τῶν νοσημάτων πέπανσιν, καὶ μὴ ταῖς βιαίοις ἐκτομαῖς πολλαπλάσια ταῦτα ἀπεργάζεσθαι. Platonis præceptum exſtat Timæo p. 551. D. Dion Chryſoſtomus Or. XXXII. p. 379. B. de levando luctu: ἕτερος δὲ αὖ τρόπος αὐλοῦ τε καὶ ᾠδῆς ἐν πένθεσιν— ὥσπερ οἱ ἰατροὶ τὰ φλεγμαίνοντα τῶν ἑλκῶν ὑγραίνοντες καὶ μαλακοποιοῦντες ἀνώδυνα ἔθηκαν. In diſtinguendis duabus remedii formis ratio ſibi non ſatis conſtat: quomodo enim ἡ τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων ἐπίθεσις non item eſt βοήθεια διὰ φαρμάκων, ſiquidem φάρμακον eſt totius generis nomen? Nil requirerem, ſi ſcriptum eſſet φαρμακειῶν: dicitur enim φαρμακεία, φαρμακεύειν, φαρμάκευσις, de remediis, quæ intus ad purgandum adhibentur, ut docet Fœſius Œcon. Hippocrat. p. 391. Poterat illa quæ ſupereſt difficultas, quomodo id, cui imponuntur ἔξωθεν ἐπίχριστα, per ſe ipſum πέψιν ac maturitatem accipiat: poterat, inquam, iſta difficultas ita dilui, ut tamquam ad eamdem formam pertinentia opponantur ταῖς φαρμακείαις, quippe intus adhibitis majoremque vim adferentibus. Hanc dicendi interpretandique rationem in aliis accurate ſcriptis Plutarchi libris non probem; in hoc, ut minus accurate et cum juvenili redundantia ſcripto, non ad vivum reſecem. Ἐπίχριστα vel χρίστα quæ ſint, ex ipſa diviſione τῶν φαρμάκων pervulgata illa intelligitur, quam paucis verbis Artemidori IV. 24. p. 215. χριστὰ, ἐπίπλαστα, βρωτὰ, ποτὰ, Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plut. 717. poſuit, attigitque Stanleius ad Æſchyl. Prom. 479: Valckenarius ad Eurip. Hippol. 516. Theocritum Id. XI. 2. Euripidis ex Inone ſervavit Stobæus p. 222. apud Muſgravium in Fragmentis poſitum T. III. p. 567: —μόχθος ἰατροῖς μέγας Τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖς, ἢ φαρμάκοις Πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων: ſcriptum a poeta cenſeam ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις. Sed ἐπίχριστα quoque in δηλητηρίοις cenſet Scriptor Vitæ Homeri Plutarcho perperam adſcriptæ, CCXI. noſtræ editionis, p. 397. in Th. Galei Opuſculis: et Dion Chryſ. Or. LXXVIII. p. 663. A. Ex conſueta ratione in ſalutaribus ea numerat Porphyrius De Abſtin. I. 7. Jamblichus Vit. Pythag. §. 163. de ratione medica

Pythagoreorum: ἅψαϑαι δὲ χριςῶν καὶ καταπλασμάτων ἐπὶ πλεῖον τὺς Πυϑαγορέυς τῶν ἔμπροσϑεν· τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας ἧττον δοκιμάζειν: ubi χριςῶν recte corrigendum judicat, pro vulgato χρὴ, Kuſterus: cæteroquin animadvertendum τὰς φαρμακείας hoc loco ſignificari, τὰ βρωτὰ· et τὰ ποτά.

102. A. χρόνος ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωϑὼς] Aut a Poeta ſumſit, aut ad Poetæ exemplum formavit. Ab eodem fonte hauſiſſe videtur Achilles Tatius De Amoribus Clitophontis et Leucippæ V. 8. p. 424: χρόνος γὰρ λύπης φάρμακον, καὶ πεπαίνει τὰ τῆς ψυχῆς ἕλκη. Similia habet Stobæus Florileg. Tit. Παρηγορικὰ inſcripto: CXXIII. v. c. Philetæ: Ἀλλ' ὅτ' ἐπὶ χρόνος ἔλϑῃ, ὃς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσσειν Ἔλλαχε, καὶ πενϑέων φάρμακα μῦνος ἔχει. Diphili: Λύπης δὲ πάσης γίνετ' ἰατρὸς χρόνος. Menandri: Πάντων ἰατρὸς τῶν ἀναγκαίων κακῶν χρόνος ἐςίν· οὗτος καί σε νῦν ἰάσεται. Philippidæ: Ὁ κοινὸς ἰατρός σε ϑεραπεύσει χρόνος. Critiæ in Stob. Eclog. Phyſ. Cap. XI. p. 17: Ὁ χρόνος ἁπάσης ἐςὶν ὀργῆς φάρμακον: et aliorum ibidem. Philonis Judæi De Joſepho p. 527. E: τῶν τῆς ψυχῆς παϑῶν ϰ̀ νοσημάτων λέγεται εἶναι χρόνος ἰατρὸς, ἱκανὸς ϰ̀ πένϑος ἀνελεῖν, ϰ̀ ϑυμὸν σβέσαι, καὶ φόβον ϑεραπεῦσαι. Color apparet Pindaricus, veluti in illo apud Plutarchum De Fortuna Alexandri II. p. 339. E. ὁ σιδάρεος ἐκεῖνος πεπαινόμενος: certe poetis placuit tralata notio: Euripidi Heraclid. 160. Meleagro Epigr. LV: —τί σοι τὸ πεπανϑὲν Ἔρωτος Τραῦμα διὰ σπλάγχνων αὖτις ἀναφλέγεται. Proverbium de hac *Temporis medicina* frequens eſt, et habet Eraſmus p. 1237. De ejus comparatione cum λόγῳ videbimus alibi.

102. B. ψυχῆς γὰρ νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι—] Æſchyli in Prometheo Vincto 378: vertit Cicero Tuſc. III. 31: uterque videtur a Crantore ſumſiſſe: ſed Plutarchus ψυχῆς dedit pro ὀργῆς, ut eſt in Æſchyli dicto, ſententiam ad ſuam diſputationem immutans. Similes aliorum Scriptorum ſententias adtulit Daviſius: quibus addatur Iſocratea in Orat. De Pace p. 289: τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ ϑεραπεῖαι ϰ̀ παντοδαπαὶ τοῖς ἰατροῖς εὕρηνται· ταῖς δὲ ψυχαῖς, ταῖς νοσούσαις ϰ̀ γεμούσαις πονηρῶν ἐπιϑυμιῶν, οὐδέν ἐςιν ἄλλο φάρμακον, πλὴν λόγος ὁ τολμῶν τοῖς ἁμαρτανομένοις ἐπιπλήττειν. Ergo

jam ante Plutarchum in hac admonitione ψυχῆς nomen celebre fuit.

102. B. ἀλλ' ἐπ' ἄλλῃ—] Diximus ad p. 69. D. ubi ſecundus et tertius verſus citantur: primi deficientem partem Gatakerus in Adverſ. Poſth. p. 487. explere voluit legendo, 'Αλλ' ἄλλ' ἐπ' ἄλλῃ—. Unus ex noſtris codicibus Venet. habet quid a cæteris diverſi, Ἄλλο δέ γ' ἐπ' ἄλλῃ—.

102. C. Πολλῶν γὰρ ὄντων ψυχικῶν παθῶν—] In Emendatione jam notavimus ſumta hæc eſſe ex Menandri aut Philemonis quadam fabula, eamdemque ſententiam exſtare apud Stobæum Floril. Tit. XCIX. Grotii p. 415. ſub nomine Philemonis: at in Geſneri editione Tit. XCVII. ſub nomine Menandri p. 537: fontem hunc Plutarcheæ orationis indicaſſe Th. Canterum V. L. I. 16. Locum in Græco contextu ſolutum metro reliquimus: quod ipſe verſus ſolviſſet Plutarchus, ſuæque diſputationi accommodaſſet: quam rationem in hoc libro licentius quam in alio quoquam ſecutus eſt. Sed juvat ipſos apponere verſus:

Πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν αἴτια κακῶν
Λύπη· διὰ λύπην κ᾽ μανία γὰρ γίνεται
Πολλοῖσι, κ᾽ νοσήματ' οὐκ ἰάσιμα·
Αὐτὰς τ' ἀνῃρήκασι διὰ λύπην τινές·
'Εὰν τὸ λυποῦν πλεῖον ᾖ τὸ σῶζον ᾖ.

In Clerici editione inter Philemonis ſunt p. 354. Similia aliorum dicta exſtant in eodem Stobæi Titulo, quæ referre nil attinet. In ψυχικῶν omnes conſentiunt libri: poterat tamen Plutarchus exemplum preſſe ſequens φυσικῶν ſcribere: ſed omnia volebat ad ψυχὴν referre, ut item in Æſchyli dicto ὀργῆς in ψυχῆς mutavit.

102. C. Τὸ μὲν οὖν ἀλγεῖν—ἐφ' ἡμῖν] Teneo adhuc quod notavi, hæc item, ut proxima, eſſe Crantoris: ex eodemque plurima alia in hoc libro Plutarcheo exſtare, nulla facta mentione auctoris, documento eſt diverſitas rationis et orationis, et quidam antiquitatis color a reliqui libelli colore ita differens, ut ſubinde ſenſum meum moverit.

102. C. Οὐ γὰρ ἔγωγε συμφέρομαι—D. ψυχήν.] Hujus loci partem ex Crantore attulit Cicero Tuſc. III. 6. et, noſtra

quidem opinione, ita ut ea omitteret, quæ in Plutarcheis his plenius legimus: quæ quum eumdem ac reliquæ habitum et colorem habeant, Crantori item tribuenda, nec a Plutarcho de ſuo addita, ſed a Cicerone omiſſa, dicam. Eſt autem hujus hic locus: *Minime adſentior his, qui iſtam neſcio quam indolentiam magnopere laudant: quæ nec poteſt ulla eſſe nec debet. Ne ægrotaſſim: ſin quid fuerit, ſenſus adſit, ſive ſecetur quid, ſive avellatur a corpore: nam iſthoc, nihil dolere, non ſine magna mercede contingit, immanitatis in animo, ſtuporis in corpore.* Quod ad doctrinam attinet, ſimiliter plane præceperunt Epicurei, quorum ſententiam memorat Plutarchus in libro Adverſus Epicurum p. 1101. A: et Epictetus, quamvis Stoicus et ἀπαθείας patronus, ſi quidem hujus eſt effatum, quod Uptonus in Fragmentis poſuit p. 790. Appoſite Philo Jud. De Abrahamo p. 385. C. obitum uxoris ſapienter ferente, μήτε πλείω τοῦ μετρίου σφαδάζειν ὡς ἐπὶ καινοτάτῃ καὶ ἀγεννήτῳ συμφορᾷ, μήτε ἀπαθείᾳ καθάπερ μηδενὸς ὀδυνηροῦ συμβεβηκότος χρῆσθαι· τὸ δὲ μέσον πρὸ τῶν ἄκρων ἑλόμενον μετριοπαθεῖν παραθῆναι, τῇ μὲν φύσει τὸ οἰκεῖον χρέος ἀπολαβούσῃ μὴ δυσχεραίνοντα, τὸ δὲ συμβεβηκὸς ἡσυχῇ καὶ πράως ἐπελαφρίζοντα. Formula Crantoris in memoria hæſit Plutarcho in Ageſilao ſcribenti p. 604. A: Οὐ γὰρ ἔγωγε συμφέρομαι τῷ Κορινθίῳ Δημαράτῳ—. Spectavit, quod illud μὴ γὰρ νοσοῖμεν, Mor. Opp. p. 501. A: διὸ παῖδες ἰατρῶν βούλονται μὲν μὴ νοσεῖν τὸν ἄνθρωπον, νοσοῦντα δὲ, μὴ ἀγνοεῖν ὅτι νοσεῖ. Vocabulum μισθὸς hunc habet uſum haud vulgaris elegantiæ, ut notet *pœnam, damnum*: v. c. in Plutarcho Sympoſ. VII. p. 705. C: τῆς ἀκολασίας τὸν μισθὸν ἐπιτίθησι. Euripide, ſupra citato loco p. 90. A. Hippolyti 1050. Μισθὸς γάρ ἐστιν οὗτος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ· alibi. Cicero Epiſt. ad Diverſ. I. 9. 7: —*in moleſtia gaudeo, eam fidem* (*te*) *cognoſcere hominum non ita magna mercede, quam ego maximo dolore cognoram*: ubi hunc uſum notat eruditiſſimus Cortius. Sic Plautus aliique *pretium* dixerunt, quorum locos appoſuit Pareus in Lexico Plautino. Ἀποθηριοῦσθαι reſpondet Latino *efferari*, de morbis animi et corporis uſurpato: ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 995. D. Polybius I. 81: notarunt alia Weſſelingius ad

Diodor. Sic. T. II. p. 166. et J. Uptonus in Indice Epicteti.

102. E. τῇ διανομῇ τῶν πραγμάτων—ἕπεσθαι] Διανομὴ, *diſtributio*, dicitur etiam de adminiſtratione ſummi imperantis, certe ſuperioris, ſuum cuique tribuentis ſuo ipſius judicio; et hoc loco ſignificatur *divina gubernatio rerum humanarum*: ſic eſt *patris in affectu erga natos* in Plutarchi Quæſt. Plat. p. 1000. A: *legiſlatoris* apud Platonem Leg. I. p. 565. B: Philonem Jud. De Decalogo p. 746. A: χρησομένυς εὐθὺς ταῖς τῶν δικαίων παρασκευαῖς, ἐφ᾽ ὁμονοίᾳ καὶ κοινωνίᾳ ϗ διανομῃ τῶν ἐπιβαλλόντων ἑκάστοις: et νέμων deus dicitur, v. c. Euripidi Electr. 116: Νέμει τοι δίκαιν θεὸς, ὅταν τύχῃ: quo in officio ἕπεσθαι eorum eſt, qui *gubernationi obſequuntur*, indeque celebratum præceptum ἕπεσθαι τῷ θεῷ, quod notavimus ad librum De Sera Num. Vind. p. 27.

102. F. Μηδ᾽ εὐτύχημα μηδὲν—] Grotius Excerpt. p. 463. hinc retulit inter *Incertorum* Tragicorum Excerpta. Euripidis eſſe, et color arguit, et judicavit Valckenarius ad Phœniſſ. ver. 393. et 927. ubi Ἀλλ᾽ αὐτὸς mutandum cenſet in Ἀλλ᾽ ἄυτος. In αἰεὶ eſt varietas codicum: A. E. Venet. Exempl. Turneb. dant αὐτός: N. αὐτῷ. Aldina vitioſe ἀεὶ, quod Jannotus mutavit in αἰεί.

p. 103. A. τῆς γὰρ εὐλογιστίας—γενναίαν.] Voſſ. et Periz. perperam εὐλογίας. Eſt enim εὐλογιστία virtutis nomen in philoſophia frequentatum. Definitio ejus eſt in Stobæi Epitome Ethicæ Stoicorum, ſed mire corrupta, p. 169. Edit. Canteri: et T. II. p. 106. Ed. Heerenii: Εὐλογιστίαν δὲ (φασὶν) εἶναι ἐπιστήμην ἀνταναιρετικὴν ϗ μὴ κεφαλαιωτικὴν τῶν γιγνομένων ϗ ἀποτελυμένων: nil abſurdius: legendum —ἐπιστήμην ἅμα διαιρετικὴν ϗ ἀνακεφαλαιωτικὴν—: *ſcientia dividendi et colligendi numerum rerum, quæ debent fieri et efficiuntur*: eſt enim a λογίζεσθαι, *computando*, quod continetur duplici univerſe officio, τῷ διαιρεῖν καὶ τῷ ἀνακεφαλαιοῦν, *dividendo et colligendo*. Diogenes Laertius, cujus eſt minus diligenter vel facta vel curata Epitome, eam omittit VII. 93. in diſtributione φρονήσεως, cui illa ſubjecta eſt: et Cicero prudentiæ partes recenſens Off. I. 6. εὐλογιστίαν univerſe in illa complectitur, nec ad Stoicæ rationis ſubtilitatem eam

enucleat: quamquam Stoicæ rationis erat rem ex verbi origine definire, ἐτυμολογεῖν, cujuſmodi eſt Stobæi definitio: igitur hoc munus εὐλογιστίας eleganter alio loco in diſtributione partium *Juſtitiæ* recenſet Off. I. 18: —*conſuetudo exercitatioque capienda, ut boni ratiocinatores officiorum eſſe poſſimus, et addendo deducendoque videre, quæ reliqui ſumma ſiat: ex quo quantum cuique debeatur, intelligas:* quod plane Stoïcum eſt præceptum apud M. Antonin. III. 1: τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμοὺς ἀκριβοῦν. In Stobæo etiam animadvertenda vis verbi γιγνομένων, *eorum, quæ ſolent ac debent fieri,* quam notavimus ad p. 86. A. Cæterum in Stoica ratione maximum eſt munus εὐλογιστίας in adeptione ſummi boni, quæ continetur τῷ εὐλογιστεῖν ἐν ταῖς κατὰ φύσιν ἐκλογαῖς, ut eſt apud Plutarchum Adv. Stoicos p. 1071. 1072. C. ſeq. Diogenem Laert. VII. 88. Ciceronem Fin. III. 9: *relinquitur, ut ſummum bonum ſit, vivere ſcientiam adhibentem earum rerum, quæ natura eveniant:* (i. e. τῶν γιγνομένων φύσει·) *ſeligentem quæ ſecundum naturam, et quæ contra naturam ſint, rejicientem, id eſt, convenienter congruenterque naturæ vivere.* Epictetus Diſſ. IV. 3. ubi de hoc argumento quædam notavit Uptonus, ut Menagius ad Diog. Laert. l. l. Sed etiam extra ſcholæ umbram ad res in vitæ luce tractandas, ut præceptum, ita vocabulum adhibetur: unde reſtituendus locus Plutarchi in Vita Gracchorum de matre eorum Cornelia narrantis: p. 843. D, E: ἔδοξεν ἐνίοις ἔκνους ὑπὸ γήρως ἢ μεγέθους κακῶν γεγονέναι, καὶ τῶν ἀτυχημάτων ἀναίσθητος· αὐτοῖς ὡς ἀληθῶς ἀναισθήτοις οὖσιν ὅσον ἐξ εὐφυΐας καὶ τοῦ γεγονέναι καὶ τεθράφθαι καλῶς ὄφελός ἐστι πρὸς ἀλυπίαν ἀνθρώποις, καὶ ὅτι τῆς ἀρετῆς ἡ τύχη φυλαττομένης μὲν τὰ κακὰ πολλάκις περίεστιν, ἐν δὲ τῷ πταῖσαι τὸ φέρειν εὐλογίστως οὐ παραιρεῖται: vulgo editur —φυλαττομένοις μὲν τὰ καλὰ—παραιτεῖται. Simile eſt effatum in Vita Othonis p. 1072. E: τὰ γὰρ ἄλλα κοινὴν ἡ τύχη παρέχουσα ἑαυτὴν, οὐκ ἀφαιρεῖται τῶν ἀγαθῶν, τὸ, κἂν πταίσωσιν, εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ συντυγχάνοντα. Sic mox in Menandri admonitione p. 103. D: ex noſtra lectione, λογιστέον τόδε κεφάλαιον τῶν λόγων, ἄνθρωπος εἶ· ubi videatur noſtra annotatio. Congruunt aliorum monita: v. c. Pittaci apud Diogenem Laert. I. 78:

ἔλεγέ τε, συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι: quod in Scoliis retulit Brunckius Analect. T. I. p. 154. Philemonis apud Stob. Tit. CVI. p. 570: Ὁ ποιῶν δ' ἐλάχιστον τὸ γεγενημένον κακὸν, Ἀμφότερον οὗτος εὐτυχεῖ τε καὶ φρονεῖ: ita κακὸν aſſumimus ex emendatione Bentleii p. 129. ἐλάχιστον retinemus, et propter ſententiæ rationem, et quod non Atticum videtur ποιεῖν τι ἐλαχίστου, *facere quid minimi*, ſed ποιεῖσθαι requirit hæc ſignificatio. Ariſtidis T. I. p. 394: τὸ μέλλον ἄδηλον ἅπασιν ἀνθρώποις·—ἔστι δ' εὖ φρονούντων, ἐπ' ἀμφότερ' ἐξετάζοντας, οὕτω τίθεσθαι πρὸς τὸ συμβαῖνον.

103. A. Καὶ γὰρ περὶ τἀγαθὸν—χρηστέον] Habet Stobæus Florileg. Tit. III. p. 39. inter alios locos Plutarcheos, non tamen addita huic loco libri nota.

103. B. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ] Euripidis ex Stheneboea, prologi initium, monuit Scholiaſtes Ariſtophanis ad Ranas 1048. ubi hoc Tragici dictum a Comico traducitur. Sine auctoris nomine apponit Ariſtoteles Rhet. II. 22. 1. proximum, interjecta alia ſententia, ſubjiciens: καὶ τὸ, Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ· καὶ τὸ, Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος· Γνώμη· πρὸς δὲ τὸ ἐχομένῳ Ἐνθύμημα· Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης. Alia exſtant ſimilia Euripidis dicta et forma et ſententia: v. c. apud Stobæum Floril. Tit. CIII. p. 562. deinceps: ex Andromeda, Οὐκ ἔστιν, ὅστις εὐτυχὴς ἔφυ βροτῶν—: ex Alexandra, Ὡς οὔτις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονεῖ. Idem dictum alii ad parodiam adhibuerunt Comici: v. c. Nicoſtratus ap. Stob. ibid. p. 563. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, συντόμως γε, φίλτατε Εὐριπίδη, τὸν βίον ἔθηκας εἰς στίχον. Philippides ap. eumdem Tit. CVI. p. 568: Ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα, Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ ῥάων ἔσῃ· Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ· Εἶναι δ' ὑπόλαβε καί σε τῶν πολλῶν ἕνα. Grotius in Floril. p. 449. hæc continuat cum loco proximo Euripidis ex Hypſipyla Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν, quaſi et hæc Philippidis eſſent: de quibus nos agemus ad p. 110. F.

103. B. Τό τοι χρέων οὐκ ἔστι μὴ χρέων ποιεῖν] Grotius hinc, ut videtur, retulit in Excerptis Incertorum Tragicorum

p.463. vertens, *Quod oportet, id ne tale ſit, nequit effici.* Forma Euripidem prodit: hujuſmodi antitheſis eſt in Bacchis 515: —ὅ,τι γὰρ μὴ χρεὼν, ὅτι χρεὼν παθεῖν. Melanippe Fragm. XII: Τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χρεὼν παραςρέφειν. Temenid. XV: Τοῖς πᾶσι ἀνθρώποισι κατθανεῖν μένει· Κοινὸν δ' ἔχοντες αὐτὸ, κοινὰ πάσχομεν Πάντες· τὸ γὰρ χρεὼν μεῖζον ἢ τὸ μὴ χρεών.

103. B. Οὐκ ἐπὶ πᾶσι σ' ἐφύτευσε—] Euripidis in Iphig. Aulid. 21: notavimus citatum idem dictum p. 33. E.

103. C. ὑπὸ τοῦ Μενάνδρυ.] Fragmentum uno hoc loco ſervatum: nam novem priores verſus, qui leguntur in libello ſpurio De Nobilitate ed. noſtræ p. 639. a compilatore ex hoc loco ſumti, cujus in exemplo Græco, unde Wolfius iſtum libellum edidit, omiſſi erant citati aliorum auctorum loci, indeque ex illorum editionibus Græce appoſiti ſunt a Wolfio: quo ex numero etiam hic locus eſt. Grotius retulit in Excerpt. p. 751. Clericus in Fragm. Menandr. p. 259. Quod verſu nono volui, vitioſe expreſſum eſt in Emendatione: volui Οἰςέον ἄμεινον ταῦτα, καὶ λογιςέον Τόδε κεφάλαιον τῶν λόγων, ἄνθρωπος εἶ· *Rectius hæc ferenda ſunt, et ſubducenda rationum hæc ſumma,* "*homo es:*" ſummæ hanc formulam interpretor, *homo es.* Ratio noſtra proficiſcitur ex iis quæ de εὐλογιςίᾳ diximus ad p. 103. A. Ultimo verſu, malui Ὡς ἀνάμεσόν πυ καὶ σὺ τῶν λοιπῶν φέρε· *Ita ut tu medio quodam fortunæ loco inter reliquos homines verſeris.* Ἀνάμεσον, *mediocri forte*, item ſcribitur ἀνὰ μέσον, qua de diverſitate notavit quædam H. Stephanus Theſ. Gr. L. T. II. p. 890. D. Grammaticus Sangermanenſis in gloſſis ex Antiphane, a Ruhnkenio impertitis Koppieſſio, et ab hoc in Obſervat. Philol. libello poſitis, p. 7. ἀνὰ μέσον· ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ· Ἀντιφάνης Ἀδωνίδι· in codice erat Ἀνλιφῶν, recte correctum a Ruhnkenio. Chryſippus apud Plutarchum Opp. Mor. p. 1042. B. C. et 1064. E. ἀνὰ μέσον. Porphyr. Abſtin. II. 36. pro ἀνὰ μέσον rectius e Cyrillo legatur ἀνεμέσητον. Denique elegans eſt uſus verbi φέρεσθαι, *aliqua in conditione eſſe, ſive bona, ſive mala.* Sic εὖ φέρεσθαι, κακῶς φέρεσθαι, et ſimilia. Plutarch. Mor. Opp. p. 68. D. Vitarum p. 535. B. 580,

B. 197. E. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 600. Morus Indice ad Xenophontis Hellenica.

103. D. διὰ τὴν ἀφροσύνην] Demoſthenes Adv. Leptinem p. 382. C: Ἀλλ' οἶμαι τὸ μέλλον ἄδηλον πᾶσιν ἀνθρώποις· καὶ μικροὶ καιροὶ μεγάλων πραγμάτων αἴτιοι γίνονται· διὸ δεῖ μετριάζειν ἐν ταῖς εὐπραξίαις ϗ προορωμένυς τὸ μέλλον φαίνεσθαι. Egregia fertur L. Æmilii Pauli, victo Perſeo, familiares admonentis oratio, apud Plutarchum in illius Vita p. 269. plane loco præſenti congruens, ſed longior quam quæ hic apponatur: brevius relata Livio XLV. 8: *Exemplum inſigne cernitis mutationis rerum humanarum. Vobis hoc præcipue dico, juvenes. Ideo in ſecundis rebus nihil in quemquam ſuperbe ac violenter conſulere decet, nec præſenti credere fortunæ; quum quid veſper ferat, incertum ſit. Is demum vir erit, cujus animum nec proſpera flatu ſuo efferet, nec adverſa infringet.* Haud minus graviter Philo Judæus De Vita Moſis I. p. 607. B: οἱ μὲν οὖν πολλοὶ, κἂν αὐτὸ μόνον αὖρα βραχεῖά τινος εὐτυχίας προσπνέσῃ, φυσῶσι καὶ πνέυσι μεγάλα, καταλαζονευόμενοι τῶν ἀφανεςέρων, καθάρματα ϗ παρενοχλήματα ϗ γῆς ἄχθη ϗ ὅσα τοιαῦτα ἀποκαλοῦσιν, ὥσπερ τὸ ἀκλινὲς τῆς εὐπραγίας ἐν βεβαίῳ παρ' αὐτοῖς σφραγισάμενοι, μηδὲ μέχρι τῆς ὑςεραίας ἴσως διαμενοῦντες ἐν ὁμοίῳ· τύχης γὰρ ἀςαθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευύσης, ἣ μιᾷ πολλάκις ἡμέρᾳ τὸν μὲν ὑψηλὸν καθαιρεῖ, τὸν δὲ ταπεινὸν μετέωρον ἐξαίρει, (ſic legend.) καὶ ταῦτα ὁρῶντες ἀεὶ γινόμενα, καὶ σαφῶς εἰδότες, ὅμως ὑπερόπλαι μὲν ἐκείνων καὶ φίλων εἰσὶ, νόμυς δὲ παραβαίνυσι, καθ' οὓς ἐγεννήθησαν καὶ ἐτράφησαν, ἤδη δὲ πάτρια, οἷς μέμψις ὐδεμία πρόσεςι δικαία, κινοῦσιν ἐκδεδιῃτημένοι—. Ariſtides T. II. p. 258: ὥςε, οὔτ' εἴ τις ῥώμῃ σώματος ἢ μεγέθει προφέρειν δοκεῖ, οὔτ' εἴ τις ἵππυς ἀρίςυς κέκτηται, οὔτ' εἰ ταχὺς αὐτὸς ἢ καλὸς, οὐδὲν αὐτῷ τούτων κύριον, ἂν μὴ δοκῇ τοῖς κρείττοσιν· εἰ φίλοις ἰσχύεις, εἰ χρήμασιν, εἰ δόξαν ἔχεις ἐν τῇ πόλει, μηδενὶ τούτων ἐπαρθῇς, μηδὲ μεῖζον φρόνησῃς τῆς ἐξυσίας· εἰ πάντων κράτησῃς, ἡττήσῃ τῆς τύχης. Conferantur notata ad p. 103. A.

103. F. Τροχοῦ περιςείχοντος—] Hac una Plutarchi commemoratione vel ſervatum vel cognitum effatum eſt Tragici cujuſdam indeque a Grotio poſitum in Excerptis Incertorum Tragicorum p. 463: animadverſum quoque et

cum ſimilibus multis ad eamdem comparationem dictis Veterum relatum a Gatakero ad Marc. Antonin. IX. 28. p. 275. Huc pertinet Democriti diſputatio in Epiſtola Hippocratis XX. T. I. p. 23. A. Edit. Charterianæ, quæ in hac ipſa comparatione vitium invexit, ex Aldina corrigendum: νῦν δ' ὡς ἐπ' ἀγηρέσι τοῖς ἐν τῷ βίῳ φρενοβλαβέες τετύφωνται (Charter. τετύφλωνται) ἀσυλλογίςῳ διανοίῃ τῆς ἀτάκτυ φορῆς ἀδίδακτοι· νυθεσίη γὰρ αὐτάρκης ὑπῆρχεν ἡ τῶν συμβάντων μεταβολὴ ὀξείῃσι τροπῇσιν ἐμπίπτυσα, αἰφνίδιον, τροχηλασίην παντοίην ἐλίσσυσα: pro ultimo vocabulo Charteriana dat ἐννοῦσα vitioſe: quod, ſi ex ſcriptis libris venerit, aliam veterem lectionem prodere videatur ἐνδινέυσα, vel ἐνδονέυσα.

103. F. Κράτιςον δὲ πρὸς ἀλυπίαν φάρμακον λόγος] Menandri fertur in edit. Clerici p. 277. Λύπης ἰατρός ἐςιν ἀνθρώποις λόγος· Ψυχῆς γὰρ οὗτος ἔχει τὰ ἰάματα· Λέγυσι δ' αὐτὸν αἱ πάλαι σοφώτατοι, Ἀςεῖον εἶναι φάρμακον. Ut vetus monitum jam Euripides poſuerat, cujus habet Stobæus indeque retulit Muſgravius in Incertis Fragm. LIX. Καὶ τῶν παλαιῶν πολλ' ἔπη καλῶς ἔχει· Λόγος γὰρ ἐσθλὸς φάρμακον φοβοῦ βροτοῖς. LXXV: Οὐκ ἔςι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς, Ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλυ παραίνεσις. Similia expromſit Lindenbrogius in Var. Quæſt. apud Fabricium Bibl. Gr. Vol. XIII. p. 594. Conjuncta hæc ſunt cum præcepto Æſchyli, quod ſupra tractavimus, p. 102. B. Infra ad p. 112. C. 115. A. λόγον et χρόνον, ut φάρμακα ἀλυπίας, comparari videbimus.

103. F—104. A. Χρὴ γὰρ οὐ μόνον—ὑπαλύξαι] Hæc poetico tincta ſunt colore, ex compluribus ducto fontibus: citationis etiam indicium eſt vocula ὄντως, de qua diximus p. 95. C. Euripidea ſunt ſimilia in Heraclid. 866: ἡ δὲ νῦν τύχη Βροτοῖς ἅπασι λαμπρὰ κηρύσσει μαθεῖν, Τὸν εὐτυχοῦντα μὴ ζηλοῦν πρὶν ἂν Θανόντ' ἴδῃ τις, ὡς ἐφήμεροι τύχαι: et rarius illud vocabulum σύγκληρος eſt ibidem verſu 32: Iamborum veſtigia apparent —ἐφήμερ' ἐςὶ σώματα, Θνηταὶ τυχαί τε καὶ πάθη καὶ πάνθ' ἁπλῶς: ſed, ut a Poeta hæc dicta ſint, ita hac verborum collocatione dicta eſſe, affirmare temerarium; quamquam frequens iſta in criticam agentibus reperitur temeritas. Ultimam dictionem a proſa diſtinximus, ut partem Homerici verſus Il. M. 326: —κῆρες ἐφεςᾶσιν θα-

νάτοιο Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔςι φυγεῖν βροτὸν οὐδ᾽ ὑπαλύξαι. Ad eamdem admonitionem pertinet Dion Chryſ. Orat. XVI. p. 245. ſeq.

104. A. Ταρτάρου—ἀνάγκαις] Præmiſſum huic dicto 'Αλλὰ potius Plutarchi, quam Pindari, eſſe putem. Dictum, hac una mentione cognitum, opportune Schneiderus in Fragm. Pind. p. 72. comparat cum Æſchyli dicto in Prometheo 1050: ἔς τε κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψαι δέμας Τοὐμὸν ἀνάγκης ςεῤῥαῖς δίναις. In Pindari verbo πιέζεις offendit quid perſona, ſiquidem ſententia tertiam poſtulare videtur, neque ad hominem dici poteſt, *Tu tartari fundum premis dira neceſſitate*. Unus, ſed optimus, codex B. huic difficultati medetur præbens —πυθμὴν πιέζει σ᾽ ἀφανοῦς: cæteri ſecundam perſonam retinentes quidem, tamen diſſentiunt: A. E. Voſſ. πτίξεις: N. πτήξεις: Venet. πλέξεις: T. πίξις: Mez. ἴσως πιέσεις. De elegantia nominis σφυρήλατος monuimus. Cæterum ab hujus exemplo partem imaginis ductam putem, qua Neceſſitatem, id eſt, Fatum informat Horatius Carm. III. 24. 5: *Si figit adamantinos Summis verticibus dira Neceſſitas Clavos; non animum metu, Non mortis laqueis expedies caput*. Probamus Bentleii rationem pro *Si* legentis *Sic*, et in parentheſi accipientis *Sic figit—clavos*. Cæterum *adamantini clavi* ſunt *tartarei*; qua de notione docuerunt interpretes ad Theocritum Id. II. 34. et Propertium IV. 11. 6: *Non exorato ſtant adamante viæ*. Et cogitavit morem veterem clavi a Dictatore figendi, qui vim fati ſiſteret: cujuſmodi eſt alia imago Carm. I. 35. ad Fortunam: *Te ſemper anteit ſæva Neceſſitas, Clavos trabales et cuneos manu Geſtans abena; nec ſeverus Uncus abeſt, liquidumque plumbum*.

104. A. 'Ο δ᾽ ὄλβος—] Euripidis Phœniſſ. 561. ubi Valckenarii animadverſioni adhibeatur alia ejuſdem animadverſio in Diatribe ad Fragm. p. 177. Eumdem verſum ſpectat Plutarchus De Animi Tranq. p. 474. D.

104. A. Μικρότατα τὰ σφάλλοντα] Varietatem codicum hanc habemus: Μικρότατα σφάλονται Ald. Baſ. Μικρότατα σφάλλονται A. B. C. D. E. N. Voſſ. Periz. Μικρότατα σφάλλοντα Venet. Μικρότατον σφάλλονται Z. Μικρὰ τὰ σφάλλοντα

Xyl. Adhibuit Philo Jud. De Somniis I. p. 588. C: ἡ μία γάρ, ὥς ἔφη τις, ἡμέρα τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρεν ἄνω. De Immutabilit. Dei p. 318. A: μία ἡμέρα τὴν πολλὴν καὶ μεγάλην βασιλείαν αὐτῶν καθεῖλε. Eamdem ſententiam variavit De Joſepho p. 545. A: μιᾷ ἡμέρᾳ πλοῦτοι μεγάλοι πολλάκις ἀπεῤῥύησαν. Eſt Euripidis ex Inone, de eodemque expoſuit Valckenarius l. l. qui ſimilia notat ad Phoeniſſ. 1683. Conferatur et Menandreum p. 82. edit. Clerici.

104. A. βέλτιον δ' ἂν εἶχεν ὄν—] Ratio conſtructionis requirebat Infinitivum ſine ὂν ita: βέλτιον δ' ἂν ἔχειν, *rectius autem ſe habiturum fuiſſe*; niſi quis accipiat converſionem orationis ex obliqua in rectam, de qua diximus ad librum De Sera Num. Vind. p. 567. F: quam tamen hoc loco minus probem. B. et Z. pro ὂν dant ἄν, quod minus probem, licet duplex ἂν ſubinde nobis apud Atticos occurrat.

104. A. εἰ μὴ μίαν ἡμέραν ἀλλὰ ϛιγμὴν εἶπε χρόνου] Demetrii Phalerei ſententiam ſpectaſſe videtur Seneca Epiſt. XCI. p. 326: *Longam moram dedit malis properantibus, qui diem dixit: hora momentumque temporis evertendis imperiis ſuffecere*: ubi et Pincianus et Lipſius hunc Plutarchi locum memorarunt. Στιγμὴ χρόνου fuit ſupra animadverſionis noſtræ argumentum p. 13. A.

104. B. Κυκλὸς γὰρ αὐτὸς—] Euripidis ex Inone, quod nomen Grotius in Florileg. Stob. p. 434. appoſuit, quum in Geſneri editione p. 561. ſit *Euripidis ex Œneo:* tractavit Valckenarius Diatrib. p. 6. Cum Epicharmeis contulit Caſaub. ad Diog. Laert. III. 10.

104. B. Ὁ δὲ Πίνδαρος—] Pyth. VIII. 135. Pertinet huc Ariſtides T. II. p. 37: τὸ τοῦ μορίου εἴδωλον, σκιᾶς ὄναρ εἰς ἔλεγχον, κατὰ Πίνδαρον, γίγνεται. Damaſcius apud Suidam voc. Σκιὰ ὀνείρων. Ὅταν ἀντὶ πραγμάτων γεγενημένων εἴδωλα ἄτια συγγραφώμεθα, σκιὰν ὀνείρων, κατὰ Πίνδαρον. Euſtathius Iliad. I. p. 757: Σοφοκλῆς· τἄλλα ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην· Ὁ δοκεῖ ἐκ Πινδαρικοῦ παρέξεσθαι (forte παράξασθαι) τοῦ Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. Sophoclis dictum exſtat in Antigone 1170. Simile ejuſdem ap. Stobæum Florileg. Grot.

p. 409: Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον. Ajace 126. Æſchyli: Τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφημέρια φρονεῖ, Καὶ πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά.

104. B. ἐκφαντικῶς] ἐμφαντικῶς A. E. Z. Voſſ. T. qua forma Plutarchus alibi utitur Quæſt. Plat. p. 1010. B. Arato p. 1042. C: Τιμάνθης ὁ ζωγράφος ἐποίησεν ἐμφαντικῶς τῇ διαθέσει τὴν μάχην ἔχουσαν. Alterum habet is qui fertur Ariſtobulus in Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 378. A: τῇ τοῦ πυρὸς ἀστραπηδὸν ἐκφάνσει·—διὰ τὸ τοὺς συνορῶντας ἐκφαντικῶς ἕκαστα καταλαμβάνειν. Confuſio frequens in his compoſitis: notio aliquid differt: ἐμφαίνειν eſt omnino quid *ſignificare, clarum et notum facere*: ἐκφαίνειν, *rem ex occulto ad lucem proferre.*

104. B. Κράντωρ—] Ex hac una mentione novimus Hippoclem, ad eumque de filii morte conſolandum a Crantore nobilem illam Conſolationem ſcriptam fuiſſe. Locus hic quouſque pertineat, non ſatis apparet. Stephanus quidem aſteriſcis eum notans terminavit in verbo ἔρωτα. At proxima deinceps eamdem orationis formam habent, et ad Crantoris locum referri debent: certe uſque ad πεπόνθαμεν. Nec ſequentia quin Crantori tribuantur cauſſa ſatis idonea eſt in Theophraſti et Homeri commemoratione. Nam et illius mentionem fecit, ut narrat Diogenes Laertius IV. 27. καὶ τὰς Θεοφράστου θέσεις ὀστρέῳ γεγράφθαι εἶπεν· θαυμάζεται δὲ αὐτοῦ μάλιστα βιβλίον τὸ περὶ πένθους: et in primis Homerum et Euripidem in deliciis habuit: ibid. 26: ἐθαύμαζε δὲ ὁ Κράντωρ πάντων δὴ μᾶλλον Ὅμηρον καὶ Εὐριπίδην—: horum ergo dicta et in Conſolatione frequentiſſima exſtitiſſe, indeque magnam partem a Plutarcho in ſuam Conſolationem traducta eſſe credibile eſt. De cognata homini labe notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 551. D.

104. D. Θεόφραστος] Videtur in ejus *Calliſthene*, ἢ περὶ πένθους, fuiſſe.

104. D. ὁ θεῖος Ὅμηρος] Periz. non habet ὁ θεῖος. Dictio exſtat Odyſſ. Σ. 129. Similis ad ſententiam Iliad. P. 446.

104. E. Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν—] Odyſſ. Σ. 135.

104. E. Τυδείδη μεγάθυμε—] Iliad. Z. 145. γενεὴν, in Homericis exemplis vulgatum, præbent ex noſtris libris

B. Z. Venet. Voſſ. T. V. Pol. Jannot. Anon. Xyl. Mez.

104. F. —βροτῶν δ' ἕνεκα πτολεμίζειν] Iliad. Φ. 463.

p. 105. A. Σιμωνίδης—] Eamdem rem prodit Ælianus Var. Hiſt. IX. 41. ex eodem fonte, aut ex ipſo Plutarcho, quem ſolet diſſimulato nomine deſcribere: ſed huic narrationi addens hiſtoriolam vel de ſuo, vel aliunde acceptam, certe fictam et aſſutam ex nobili illo Crœſi caſu et colloquio cum Solone apud Herodotum I. 30—36. 86. Sed juvat ipſum illum audire narrantem: Ἔν τινι, φασὶ, συνδείπνῳ παρῆν Σιμωνίδης ὁ Κεῖος καὶ Παυσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος. Προσέταξεν οὖν ὁ Παυσανίας τῷ Σιμωνίδῃ σοφόν τι εἰπεῖν. Ὁ δὲ γελάσας ὁ Κεῖος, Μέμνησο, εἶπεν, ἄνθρωπος ὤν. Τοῦτο παραχρῆμα μὲν ἐξεφαύλισε Παυσανίας καὶ παρ' οὐδὲν ἔθετο, ὑποτυφόμενος ἤδη εἰς τὸν τοῦ μηδίζειν ἔρωτα, καὶ μεγαλοφρονῶν ἐπὶ τῇ πρὸς Βασιλέα ξενίᾳ, ἴσως δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ οἴνου παραφερόμενος. Ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ Χαλκιοίκῳ καὶ διεπάλαιε τῷ λιμῷ, καὶ ἔμελλεν ἀποθνήσκειν ἀνθρώπων ἀλγεινότατα, ἀλλὰ τηνικαῦτα ἐμνήσθη τοῦ Σιμωνίδου, καὶ ἐξεβόησεν εἰς τρὶς, ὦ ξένε Κεῖε, μέγα τι ἄρα χρῆμα ἦν ὁ λόγος σου, ἐγὼ δὲ ὑπ' ἀνοίας οὐδὲν αὐτὸν ᾤμην εἶναι. Simonidem cum Pauſania etiam degiſſe familiariter prodit Plato Epiſt. II. p. 706. C. Βασιλεὺς dicitur, licet non ipſe fuerit Rex, ſed regis pueri tutor: et ita Thucydides I. 107. ubi hanc appellationis rationem attigit Dukerus. Aut Simonidis exemplo, aut ipſa monente rei natura, Philippus Macedo quotidie a ſervo, cui hoc mandaverat, moneri volebat, *ſe hominem eſſe*; ut quidem prodit Ælianus Var. Hiſt. VIII. 15: et proxima nota animadvertimus. Atque Romanis fuit inſtitutum, triumphanti imperatori acclamare, *meminiſſet ſe hominem eſſe*: de quo Epictetus Diſſ. III. 24: —ἀντίσπασον, κώλυσον, οἷον οἱ τοῖς θριαμβεύουσιν ἐφεστῶτες ὄπισθεν, καὶ ὑπομιμνήσκοντες ὅτι ἄνθρωποί εἰσι: ad quem locum plura de hoc more annotat J. Uptonus p. 221.

105. A. ἐπαγγεῖλαι] Rectius videtur quod dant N. Voſſ. Periz. ἀπαγγεῖλαι, id eſt, *narrare, pronunciare, recitare*: ἐπαγγέλλειν eſt *inſuper nuntiare, denunciare*, minus huic loco aptum. Repetatur annotatio noſtra ad p. 42. E.

105. A. Φίλιππος δ' ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς,—] Idem

narrat Plutarchus in Vita Alexandri p. 666. A: Apophthegm. p. 177. C. exigua varietate. Simile narrat de ejus moderatione in victoria Chæronenſi Ælianus Var. Hiſt. VIII. 15. quem deſcripſit Stobæus Floril. p. 176. idem aliis ejuſdem referens Tit. XLIV. p. 326: Φίλιππος ὁ βασιλεὺς ἔλεγε· Δεῖν τὸν βασιλέα μνημονεύειν ὅτι ἄνθρωπος ὢν ἐξουσίαν εἴληφεν ἰσόθεον· ἵνα προαιρῆται καλὰ μὲν καὶ θεῖα, φανῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ χρῆται: bona fide reddidit Geſnerus ultimum, *ſermone humano utatur:* atqui γνώμῃ legendum erat.

105. B. Θηραμένης—] De hujus exitu nobiliſſimus eſt locus Xenophontis Hellenic. II. p. 470. cujus auctoritatem quoque ſecutus eſt Cicero Tuſc. I. 40: ſed neuter illud miraculum conſervatæ ex ædium ruina vitæ memorat: quod niſi ab Ephoro, Theopompo, aut alio perdito hiſtorico proditum fuit, potuit fingi a poſterioribus, qui ſubinde rerum geſtarum ſinceritatem rhetoricis commentis obruerunt. Quidquid ſit: denuo nobis offertur Ælianus idem factum narrans Var. Hiſt. IX. 21: Θηραμένης ἔτυχεν ἐν οἰκίᾳ τινὶ διατρίβων, εἶτα ἐπεὶ προῆλθεν αὐτῆς, παραχρῆμα ἐκείνη κατηνέχθη. Οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι ἄλλοι ἀλλαχόθεν αὐτῷ περιφύντες συνήδοντο ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῇ παραδόξῳ. Ὁ δὲ παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα ἀπεκρίνατο, Ὦ Ζεῦ, ἐς τίνα με καιρὸν φυλάττεις; Καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀνῃρέθη, πιεῖν κώνειον καταναγκασθείς. Quod autem Plutarchus dicit καταστρεβλωθεὶς, eum excarnificatum ac diſtortum obiiſſe, agnoſcimus puerilem compilatoris temeritatem. De Theramene nos quædam monuimus in Annot. ad Selecta Hiſtoric. Gr. p. 406.

105. C. Ἀλλ' ἄγε δὴ—] Iliad. Ω. 522. De duobus doliis in Jovis limine verbo monuimus ad Ser. Num. Vind. p. 551. D.

105. D. Ἡσίοδος—] Recte hunc et ætate et gloria poſtponit Homero: quod nunc uberius oſtendere non eſt opus. Locus exſtat Ἐργ. 94: ubi Proclus quoque hoc documento, quod Heſiodus *Pandoræ dolium* ab exemplo Homerico *duorum in Jovis limine doliorum* duxerit, colligit Heſiodum poſt Homerum fuiſſe.

105. E. Ἀπηρτημένας] *Conſequenter, congruenter cum his,*

quaſi apte ac ſuſpenſe ex his. Nam ἀπαρτᾶσθαί τινος duplicem habet notionem ac diverſam, ex duplici vi Præpoſitionis ἀπὸ, quarum altera *abſentiam ac privationem* habet, altera *conjunctionem* quamdam notat et *efficientiam:* igitur ἀπαρτᾶσθαι eſt *ab aliquo remotum eſſe*, de qua poteſtate alio loco dicemus et dixerunt alii: eſt item *ab aliqua re ſuſpenſum eſſe*, ut ἐξαρτᾶσθαί τινος, quæ hic valet, nec dum ab aliis expoſita eſt. Sic accipiendus Plutarchus De Solertia Anim. p. 960. A. At hæc valet v. c. in dicto Laconis Apophthegm. p. 234. F: οὐ προσέχω εὐδαιμονίᾳ ἐκ χοινίων ἀπηρτημένῃ· *non cupio felicitatem e funibus pendentem.* Catone Min. p. 760. C: ταῖς χερσὶν ἀπηρτημένον τὸ σῶμα πολλάκις ὑπὲρ τῆς θυρίδος κραδαίνων, de Pompædio Catonem parvulum manibus tollente, et quaſi abjecturo extra feneſtram vibrante. Fabio Max. p. 176. D: τῶν μὲν οὖν πολλῶν ὁ Φάβιος τὴν γνώμην ἀπαρτήσας εἰς τὸ θεῖον, ἡδίω πρὸς τὸ μέλλον ἐποίησεν· *vulgi animos ſuſpendens a divino numine, lætos et alacriores ad futura negotia fecit:* εἰς poſuimus pro πρὸς ex codice Moſcuenſi. C. Graccho p. 838. B: ἑτέροις νόμοις ἀπήρτησε τὸ πλῆθος· *aliis legibus plebem ſibi devinxit, a ſe ſuſpendit.* Suidas: Ἀπηρτημένας· ἀπῃωρημένας. Heſychius: Ἀπηρτημένη· κρεμαμένη. Forte et reſtituendum Opp. Mor. p. 610. E. ut notavimus.

105. F. Εἰ τὰ δάκρυα] Hunc locum ut Philemonis e Sardio, excepto quinto verſu, habet item Stobæus Floril. Tit. CVI. p. 567: alibi partem, v. c. CXXI. p. 613: et CXXIII. p. 616: hinc Grotius p. 447. Clericus p. 328. Bentleii criſis legatur p. 124. cum Valckenarii epicriſi in Diatribe ad Eurip. Fragm. p. 150. Noſtri codices unam habent varietatem verſu quinto, A. E. Venet. T. τὴν αὐτῶν ὁδόν: alteram in ultimo, ubi C. D. Periz. Ald. Baſ. omittunt τοῦτο: quæ ratio favet rationi Brunckii in Notis ad Poetas Gnomicos ita corrigentis: Τί οὖν πλέον σοι γ'; οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἀεὶ, Ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, ἔχει τὰ δάκρυα. Cæterum locus recentiore ævo nobilitatus Mureti petulantia docta quidem illa, ſed petulantia tamen, eum bifariam a ſe Latine redditum, tamquam Attii et Trabeæ a ſe repertas reliquias, Joſepho Scaligero venditantis. Res mul-

tis memorata, et P. Scriverio in Colleɛt. Vet. Trag. p. 185.

p. 106. A. Δοκεῖς τὸν ᾅδην] Non alibi ſervatum, quod ſciamus: hinc ut ex Euripidis Danae in Excerptis poſuit Grotius p. 381: ſed ad ejuſdem Dictyn revocavit Bentleius Epiſt. ad Millium p. 14. qui ἐκμεμόχθηνται non ferens, legere juſſit ἐμμεμόχλευνται, vel δεσμοῖσιν μεμόχλευνται· forte nil mutaſſet, niſi jam a Grotio ἐμμεμόχθηνται invectum vidiſſet. Ego vulgatam lectionem non mutem; et quod omnes in ea conſentiunt libri noſtri, et quod cum linguæ ratione convenire videtur; ſiquidem Activum ἐκμοχθεῖν frequens eſt Euripidi, quidni Paſſivum, quamquam uno hoc loco lectum, probetur hac notione, *in vinculis defatigati, confecti, conſumti, contabuerunt.* Et Muſgravius tuetur vulgatam. Quamquam jam Meziriacus ad marginem appoſuit ἴσως· ἐκμεμόχλητναι. Cæterum recte defendit Bentleius elegantiam dictionis Ῥᾴων γένοι' ἄν, quam Grotius perperam mutaverat in Ῥᾷον φέροις ἄν. Sic Euripides Herc. Fur. 1411: ῥᾴων ἔσῃ. Ion. 893: ῥᾴων ἔσομαι. Plutarchus Opp. Mor. p. 1103. F. Philippides ap. Stob. p. 568. Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ. Theopompus Comicus apud Athenæum XV. p. 469. B: unde ſumſit Grotius Excerpt. p. 553: Ἡ τρὺξ ἄριστόν ἐστιν εἰς εὐβουλίαν, Ταύτην πίῃς, καὶ ῥᾴων ἔσῃ τὴν οὐσίαν: mihi adhuc probatur annotata dudum in margine mea conjectura: Ἡ τρὺξ ἄριστόν ἐστιν εἰς εὐκοιλίαν· Ταύτην πιὼν, ῥᾴων ἔσῃ τὴν αὔριον· —*banc ſi biberis, cras melius tibi erit:* pro πίῃς καὶ Gronovius e Florentino libro appoſuit πόσῃς. Julianus Miſopog. p. 342. A. Cæterum eadem dictione utitur Ariſtides T. I. p. 275. 292. 310. 315: ſed et altera forma ῥᾷον οἴσει I. 545.

106. B. —τὴν Σωκράτους φωνὴν, τὴν οἰομένην εἰ συνενεγκαίμεν—] Ex ſua ipſe perſona pronunciat Herodotus VII. 152: ἐπίσταμαι δὲ τοσοῦτο, ὅτι εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκήϊα κακὰ εἰς μέσον συνενείκαιεν, ἀλλάξασθαι βουλόμενοι τοῖσι πλησίοισι, ἐγκύψαντες ἂν εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ, ἀσπασίως ἕκαστοι αὐτέων ἀποφεροίατο ὀπίσω τὰ ἐσενείκαντο. Solonem dicti auctorem facit Valerius Maximus VII. 2. Extern. 2: *Idem aiebat: Si in unum locum cuncti mala ſua contuliſſent, futurum, ut*

propria deportare domum, quam ex communi miſeriarum acervo portionem ſuam ferre, mallent. Quo colligebat, non oportere nos, quæ fortuito patiamur, præcipuæ et intolerabilis amaritudinis judicare. Imitatus eſt Choricius Sophiſta Orat. Funebr. in Procopium Gaz. §. 35. apud Fabricium Bibl. Gr. VIII. p. 859: Καί μοι δοκεῖ εἴ τις θεῶν πάντας ἀνθρώπους εἰς ἕνα που χῶρον συναγαγὼν, ἕκαστον ἀπαιτήσει τὴν ἑαυτοῦ διηγήσασθαι τύχην, εἶτα πάντων εἰπόντων, ἑκάστου πύθοιτο πάλιν, ποίαν ἔχειν ἕλοιτο; πάντας ἂν ἀπορῆσαι μηδένα ζηλωτὸν θεωμένους. Quod Plutarchus dixit φωνὴ οἰομένη, *dictum putans*, audacius formata eſt conjunctio: item tamen locutus eſt in Orat. de Virt. Alex. II. p. 338. E: οὐδὲ φωνὴν ἐπαινοῦσαν τὸ κάλλος ἤκουσεν. De Iſid. et Oſir. p. 355. E.

106. B. Ἀντίμαχος—] Hunc e claſſicis poetis heroicis quintum, quamvis perditum, nemo ignorat: ejus memoriam inſtauravit et reliquias collegit auctoritate et auſpiciis J. A. Wolfii, egregii viri, Schellenbergius Halæ anno 1786. De Antimachi Lyda etiam notavit exquiſita Ruhnkenius noſter ad Hermeſianactis Fragmentum in Epiſtola Crit. II. p. 292.

106. B. ἡρωϊκὰς συμφορὰς] Fuit enim hæc vetus opinio, Deorum filios in primis calamitatibus plenam degiſſe vitam. Exſtat in hanc ſententiam locus Simonidis apud Stob. Floril. Tit. XCVI. p. 529. Uberrimus conſolationis fons, unde ſuas diſputationes irrigarent philoſophi: frequens in hoc argumento eſt Seneca, maxime in libro De Providentia, ex quo nonnulla delibabimus ad p. 117. D.

106. B. κοινὸν καὶ πολλῶν εἶναι τὸ συμβεβηκὸς—] Pervulgatum illud *ſolamen miſero, ſocios habuiſſe malorum*, complures habet formulas: veluti illam, *plena malis terra*, πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, p. 105. E: tum, *non mihi ſoli*, p. 110. C, D: tum hanc, de qua hoc loco dicitur, *multis eadem ac pejora acciderunt*: de qua egregia ſunt, quæ exſtant apud Ciceronem Tuſc. III. 25. et Stobæum e Græcis deſcripta, Euſebio et Menandro p. 567: Timocle p. 616: Apollonio p. 618: Philemone p. 567.

106. C. Ὡς οὐ δικαίως θάνατον—] Ex hoc uno cognitum

loco, in Excerptis Trag. ex Incertis Æſchyli Tragœdiis retulit Grotius p. 55. et Stanleius in Fragm. T. II. p. 648. 886: qui dat ἔχθεσι priore loco cum Grotio, ex editionibus Stephaniana antiquioribus Ald. Baſ. Xyl. quibuſcum conſentiunt B. C. D. E. Voſſ. voluit item Perizonianus, qui dat ἔχεσι· vulgatum ἔχθονται annotavit Jannotius, unde habet Stephanus. In ἴαμα quoque variatur; quippe B. C. D. Z. Pol. Jannot. Mez. dant ῥύμα. Ad ſententiam convenit Senecæ admonitio Quæſt. Nat. VI. fin. *Mors naturæ lex eſt: mors tributum officiumque mortalium, malorumque omnium remedium eſt.* Similia Tragicorum memorat Valckenarius ad Hippol. 1372.

106. D. Ὦ θάνατε παιὰν—] Ergo hæc non ſunt Æſchyli, auctore Plutarcho: illius tamen his ſimillima citat Stobæus Florileg. CXIX. p. 602: Ὦ θάνατε παιὰν (vulgo ποίαν) μή μ' ἀτιμήσῃς μολεῖν, Μόνος εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρός· Ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ: quæ corrigit Th. Canterus Var. Lect. I. 14: et D. Heinſius ad Maximum Tyrium partem horum verſuum citantem Diſſ. XIII. 6. judicat, Plutarchum memoria lapſum, ſua hinc effinxiſſe p. 243. et locum ita conſtitutum fuiſſe: Ὦ θάνατε παιὰν μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν, Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός· ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκρῶν. In quo facile ei aſſentior. Illud autem proximum, λιμὴν γὰρ ὄντως ἀΐδας ἀν' αἶαν, antecedenti non continuatum fuiſſe putem in auctore, unde hæc deſumta ſunt, ſed vel alterius, vel ejuſdem ex alio loco, verſum auctoris habendum: illudque γὰρ ὄντως, quamquam ad numerum Iambi congruit, ab ipſo Plutarcho additum videtur, γὰρ ad rationem reddendam, ὄντως ad citationem ſignificandam, quo de uſu monuimus ad p. 95. C. Canterus quidem l. c. ὄντως neſcio qua auctoritate omiſit. Sententia et ipſa proverbii vim habet. Sotadis eſt apud Stobæum l. l. verſu proxime antecedente: Πάντων λιμὴν τῶν μερόπων ὁ θάνατός ἐστιν. Leonidæ Antholog. III. 6. p. 303: —κοινὸς πᾶσι λιμὴν ἀΐδης. Epicteti Diſſert. IV. 10. p. 655: Εἰ οὕτω τάλας εἰμὶ, λιμὴν τὸ ἀποθανεῖν· οὗτος δ' ἐστὶν ὁ λιμὴν πάντων, ὁ θάνατος· ubi ſimilia Ciceronis et Longini adfert Uptonus. Addatur his Seneca Epiſt. LXX. Cæterum

ἐν' αἰεὶ in omnibus quamvis libris proditum, mutandum in ἀνιῶν, *mærorum*, cenſemus.

106. D. μετὰ πείσματος τεθαῤῥηκότως] B. τεθαῤῥηκότος. Eſt autem rarius vocabulum πεῖσμα notione *perſuaſionis:* nec ejus exempla attulit Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 132. nec Gatakerus ad M. Antonin. III. 6. de cognatis ſignificationibus et nominibus differentes. Illam tamen notionem habet Epictetus Diſſert. II. 20. p. 299: Λυκοῦργος ταῦτα τὰ πείσματα ἐνεποίησεν αὐτοῖς διὰ τῶν νόμων αὐτοῦ καὶ τῆς παιδείας, ὅτι οὔτε τὸ δουλεύειν αἰσχρόν ἐστι μᾶλλον ἢ καλόν—. Reſtituendum Porphyrio in Gradibus ſ. Sententiis (edit. Cantabrig. 8. 1655.) p. 239: τὸ ἀπὸ τούτου ὁρμώμενον τοῦ πίσματος· interpres reddit, *quod ab hoc fundamento exſurgit:* legendum πείσματος, *quod ab hac perſuaſione proficiſcitur.*

106. D. Τίς δ' ἐστὶ δοῦλος—] Notavimus p. 34. B.

106. D. Ἅδην ἔχων βοηθὸν—] Non aliunde cognitum, hinc in Incert. Trag. Excerpta poſuit Grotius p. 463. Proverbiale τρέμειν σκιάς: eſt apud Ariſtidem T. I. p. 62.

106. D. Τί γὰρ τὸ χαλεπὸν—] Hæc deinceps ita verbis, dictionibus, compoſitione a reliquo hujus libelli ſtylo differunt, ut ex libro Crantoris deſcripta cenſeam, certe uſque 107. A. Ὁ γοῦν Σιμωνίδης—: forte etiam ultra.

106. D. δυσανιῶν] Verbum in Lexicis nullo exemplo munitum, tuetur ſe ratione et cognatione nominis δυσάνιος, de quo Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 457. A vulgata lectione unus codex B. diſſentiens dat ἀνιῶν.

106. E. Ἡράκλειτος] Non alibi citatum invenimus: convenit cum Heraclitea doctrina, et cum aliis ejuſdem effatis. De illa longum eſt exponere, et ſatis de hoc placito diximus in Diſputatione de Opinionibus Veterum Philoſophorum in loco, qui eſt de Animorum Immortalitate, quæ Diſputatio exſtat in Actis Sodalitii Teyleriani Harlemenſis, anno 1783. Nunc de hoc peculiariter loco monendum. Hoc ipſum vel geminum Heracliti dictum ſibi propoſitum habuit Sextus Empiricus Hypotypoſ. Pyrrhon. III. 230: ὁ δὲ Ἡράκλειτός φησιν, ὅτι καὶ τὸ ζῆν καὶ τὸ ἀποθανεῖν, καὶ ἐν τῷ ζῆν ἡμᾶς ἐστι καὶ ἐν τῷ τεθνάναι· ὅτε μὲν γὰρ ἡμεῖς ζῶμεν,

τὰς ψυχὰς ἡμῶν τεθνάναι καὶ ἐν ἡμῖν τεθάφθαι· ὅτε δὲ ἡμεῖς ἀποθνήσκομεν, τὰς ψυχὰς ἀναβιοῦν καὶ ζῆν. Ejuſdem argumenti aliud refert dictum Clemens Alexandrinus Strom. IV. p. 530. D: —ἐςὶ καὶ παρὰ Ἡρακλείτου λαβεῖν· Ἄνθρωπος ἐν εὐφροσύνῃ φάος ἅπτεται ἑαυτῷ ἀποθανὼν ἀποσβεσθείς· ζῶν δὲ ἅπτεται τεθνεῶτος εὕδων ἀποσβεσθεὶς ὄψεις· ἐγρηγορὼς ἅπτεται εὕδοντος: tenebricoſum plane, ut Heracliteum, quod interpretari velle vereor ne ſit in tenebris pugnare: tamen conemur, quando res ipſa poſtulat: igitur ad ſenſum univerſi placiti, quod et Plutarchus mox explicat comparatione viciſſitudinis noctium ac dierum, mortis et vitæ, putem ita corrigendum et reddendum: Ἄνθρωπος ἀποθανὼν, ἐν εὐφρόνῃ φάος ἀποσβεσθεὶς ἅπτεται ζῶντος· ζῶν δὲ, ἅπτεται τεθνεῶτος— *Homo mortuus attingit vivum, veluti luce privatus per noctem prudenti cogitatione traductam: vivus attingit mortuum, quum dormit quaſi exſtincto viſu: et vigilans attingit dormientem.* Aliam corrigendi rationem proponit Potterus: εὐφρόνῃ quidem Sylburgio debetur. Ex eodem fonte ductam diſputationem Philonis Judæi De Cherub. p. 127. B. et De Joſepho p. 544. D, E. haud ſine doctrinæ ſuavitate quis cognoſcat: cujus partem adhibebimus Plutarcho in libro De EI Delphico p. 392. C. ſimilia docenti. Ad eamdem ſententiam pertinent plura Heracliti effata: v. c. apud eumdem Clementem Alex. Strom. III. p. 434. D: Θάνατός ἐςιν, ὁκόσα ἐγερθέντες ὁρέομεν, ὁκόσα δὲ εὕδοντες, ὕπνος. V. p. 600. A. Heraclidem Allegor. Homer. p. 443. Ex Heracliteo fonte ducta eſt Hippocratis diſputatio, περὶ γενέσεως, καὶ φθορᾶς, καὶ τῆς θείας ἀνάγκης, De Diæta Sanorum I. 5. qui hanc viciſſitudinem ἄνω καὶ κάτω mutantem ſignificat, poſtea Stoicis celebratam. Rufus apud Stobæum Tit. CVI. p. 571. Epictetus ibidem. Seneca Epiſt. LXXI. p. 200. Attigit hunc Plutarchi locum Gatakerus ad M. Antonin. IV. 46. ita ſane, ut operæ pretium fecerit.

106. E. ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ] Gatakerus ad M. Antonin. VII. 23. docte hoc placitum illuſtravit adhibito noſtro etiam loco: quem item opportune comparat Wetſtenius cum dicto Pauli Rom. IX. 20. Homo ſæpe dicitur πηλός,

kim, quod inde formatus eſt a Prometheo. Epictetus Diſſ. I. 1. p. 7. IV. 1. p. 549. 556. II. 665.

106. E. ὁ τῆς γενέσεως ποταμὸς—] Et hoc Heracliteum in primis fertur: eſt hic fluvius continuæ rerum converſionis, de quo diximus ad Ser. Num. Vind. p. 559. C. Accommodate præſenti quæſtioni eamdem rem ſignificat Plato Timæo p. 531. F. fluvium hunc afficit nomine τοῦ ῥέοντος ἐνδελεχῶς ὀχετοῦ. Hinc Philo Jud. De Somniis p. 1123. B: ὁ τῶν παθῶν Αἰγύπτιος ποταμὸς, τὸ σῶμα, διὰ πασῶν τῶν αἰσθήσεων ῥέων ἐνδελεχῶς. Et hæc illuſtrat Gatakerus ad M. Antonin. IX. 21.

106. F. μοιρίδιον χρέος] *fatale debitum:* rei nominiſque vim uberius explicat Plutarchus in ſequentibus hujus libelli partibus p. 116. A. B. Cicero Tuſc. I. 39: *Pellantur ergo iſtæ ineptiæ pæne aniles, ante tempus mori miſerum eſſe. Quod tandem tempus? Naturæne? At ea quidem dedit uſuram vitæ nulla præſtituta die.* Lucretius III. 980: *Materies opus eſt, ut creſcant poſtera ſæcla: Quæ tamen omnia te, vita perfuncta, ſequentur. Nec minus ergo antehæc, quam nunc, cecidere cadentque. Sic alid ex alio numquam deſiſtet oriri, Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.* Philo Jud. De Poſterit. Caini. edit. Mangey. T. I. p. 227: Πάντα γὰρ, ὧν γένεσίς ἐστιν, οὐρανοῦ κύκλος περισφίγξας ἐντὸς ἑαυτοῦ κατέχει· καὶ γὰρ αἱ τῶν τετελευτηκότων ἀναστοιχειούμεναι μοῖραι πάλιν εἰς τὰς τοῦ παντὸς δυνάμεις, ἐξ ὧν συνέστησαν, ἀποκρίνονται· τοῦ δανεισθέντος ἑκάστῳ δανείσματος κατὰ προθεσμίας ἀνίσους ἀποδεδομένου συμβαλούσῃ φύσει, ὁπότε βουληθείη τὰ ἑαυτῆς χρέα κομίζεσθαι. De Abrahamo p. 385. C. dictione appoſita a nobis ad p. 102. C. Quis Rer. Div. Hæres p. 520. E: ἕκαστος ἡμῶν συγκραθεὶς ἐκ τῶν τεσσάρων (στοιχείων), καὶ δανεισάμενος ἀφ' ἑκάστου οὐσίας μικρὰ μόρια, καθ' ὡρισμένας περιόδους καιρῶν ἐκτίνει τὸ δάνειον— Heraclides Allegor. Homer. p. 440: πᾶν γὰρ τὸ φυόμενον ἔκ τινων, εἰς ταῦτα ἀναλύεται διαφθειρόμενον, ὥσπερεὶ τῆς φύσεως ἃ δεδάνεικεν ἐν ἀρχῇ χρέα κομιζομένης ἐπὶ τέλει. Seneca Conſol. ad Polyb. Cap. XXIX: *Quod habuiſti ergo optimum fratrem, in ſummis bonis pone. Non eſt quod cogites quanto diutius habere potueris, ſed quamdiu habueris. Rerum natura illum tibi, ſicut cæteris fratribus, non mancipio dedit,*

ſed commodavit: cum viſum eſt, deinde repetiit: nec tuam in eo ſatietatem ſecuta eſt, ſed ſuam legem. Si quis pecuniam ſolviſſe ſe moleſte ferat, eam præſertim, cujus uſum gratuitum acceperit, nonne injuſtus babebitur? Dedit natura fratri tuo vitam, dedit et tibi: quæ ſuo jure uſa, a quo voluit, debitum ſuum citius exegit—. Idem in Conſol. ad Marciam Cap. X. Hinc proverbiale *Mors eſt naturæ debitum.* Epictetus Diſſert. I. 1. fin. Ἀποθανεῖν με δεῖ· εἰ ἤδη, ἀποθνήσκω· εἰ μετ' ὀλίγον, νῦν ἀριστῶ· τῆς ὥρας ἐλθούσης, εἶτα τότε τεθνήξομαι. Πῶς; Ὡς προσήκει τὸν τὰ ἀλλότρια ἀποδιδόντα: ad quem locum alia aliorum notavit Uptonus. Attigit quoque Mangeyus ad Philonem Jud. T. II. p. 463. ſed χρέος cum χρεὼν confundens.

107. A. Εἰ γὰρ προῄδειμεν—ἐτεθνήκεσαν] Locus communis in hoc argumento. Plutarchus videtur quid ab Euripide duxiſſe. Hecub. 432. ſeq. ΕΚΑΒ. Τέθνηκ' ἔγωγε πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο. ΠΟΛΥΞ. Κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ' ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις. Ὡς πρὶν σφαγῆναί γ' ἐκτέτηκα καρδίαν Θρήνοισι μητρὸς, τήν δ' ἐτ' ἐκτήκω γόοις: imitationis ſuſpicionem jam prodidimus in Bibliothecæ Criticæ Vol. I. Part. IV. p. 28. Sic Plutarchus mox p. 110. A: ἀποθνήσκουσιν, ἵνα μὴ ἀποθάνωσι. Xenophon Cyropæd. III. 1. 15: ἔνιοι γὰρ φοβούμενοι μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσι, προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου· οἱ μὲν ῥιπτοῦντες ἑαυτοὺς, οἱ δὲ ἀπαγχόμενοι, οἱ δὲ ἀποσφαττόμενοι. Dion Chryſ. Or. VI. p. 94. D: Τοῦ δὲ θανάτου εἴ τις ἀφέλοι τὸ δέος, οὐδὲν ὑπολείπεται δυσχερές. Οὐ γὰρ μόνον αὐτὸς ὁ θάνατος οὐκ ἐνοχλεῖ τοὺς παθόντας, ἀλλ' οὐδ' ἔτι λυποῦνται· ὁ δὲ φόβος οὕτω χαλεπός ἐστιν, ὥστε πολλοὶ ἤδη προέλαβον τὸ ἔργον· οἱ μὲν ἐν νηῒ χειμαζόμενοι, οὔτε περιέμειναν καταδῦναι τὴν ναῦν, ἀλλὰ πρότερον αὑτοὺς ἀπέσφαξαν· οἱ δὲ, πολεμίων προειληφότων, σαφῶς εἰδότες, ὅτι οὐδὲν πείσονται δεινότερον. Lucretius III. 79: *Et ſæpe uſque adeo, mortis formidine, vitæ Percipit bumanos odium, lucisque videndæ, Ut ſibi conſciſcant mœrenti pectore letbum.* Seneca Epiſt. LXX. p. 192: *Stultitia eſt, timore mortis, mori. Venit, qui occidat. Exſpecta. Quid occupas?* Plinius Epiſt. VI. 20. 14: in nobili illa ardentis Veſuvii deſcriptione: —*bi ſuum caſum, illi ſuorum miſerabantur: erant qui metu mortis mortem precarentur.*

107. A. ἐπαληθεύσαιμεν] *Noſtro ipſi exemplo confirmaremus, verum eſſe oſtenderemus.* Rarioris vocabulum uſus, quibuſdam Scriptorum locis notavit Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 324. Origo ſignificationis eſt in Homerico dicto Od. Δ. 83: Κύπρον, Φοινίκην τε, καὶ Αἰγυπτίους ἐπαλήθεις, Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην· ad *Ægyptios veraces vates veni*; ita antiquitus legebatur pro vulgato nunc ἐπαληθεὶς, *vagatus*: quam varietatem attigit T. Hemſterhuſius in adjecta ad Timæum Lex. Gloſſ. Plat. nota p. 113. Sic in Charondæ dicto apud Stob. Tit. XLII. p. 289: ἀνδραγαθίαν μιμούμενος ἐπ' ἀληθείᾳ, *fortitudinem imitans re ipſa et facto.* Theſſalus in oratione, quæ fertur in Operibus Hippocratis et Galèni edit. Charter. T. I. p. 6. B: ἐπ' ἀληθεῖ δὲ κεῖται, προγόνους ἐμοὺς εἶναι τόν τε Κάδμον καὶ τὸν Ἱππόλοχον. Euſebio Præp. Evang. III. p. 133. B. oraculum dicitur ἐπαληθεῦον, *verum prædixiſſe.*

107. A, B. Σιμωνίδης—] Hac una mentione ſervatum, retulit in Lyricorum Carm. Fulvius Urſinus p. 172. ſeptem in verſus digeſtum, quem ſecutus eſt Brunckius Analect. T. I. p. 123. Nos Xylandreæ ordinem editionis reddidimus. Varietas librorum eſt in ἄφυκτος ὁμῶς, quod Stephanus induxit ex Jannot. et Pol. et noſtri codices dant præter N. qui habet ἄφυκτ' ὠμὸς cum Ald. Baſ. Xyl. et E. Voſſ. in quibus eſt ἄφυκτος ὠμός. Pro ὅστις τε, D. ὅς τε. Denique Fulv. Urſin. μελεδόνες: qui putat Horatium hinc ſumſiſſe illud Carm. I. 4. 13: *Pallida mors æquo pulſat pede pauperum tabernas, Regumque turres—.* Equidem non ſatis certa video imitationis veſtigia. Non diſſimiliora alia ſunt Simonidis apud Stobæum p. 599. et 608.

107. B. Πίνδαρος δὲ] Vetus lectio hujus loci erat, Ἓν παρ' ἐσθλὸν σύνδυο πήματα δαίνυνται βροτοὶ, ἀθάνατοί τε μένειν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν. In Annotatione Græco contextui ſubjecta, perperam expreſſum eſt τὰ μένειν pro τε μένειν. Citat et Euſtathius ad Iliad. Ω. 527. edit. Rom. p. 1363. 49.

107. B. Σοφοκλῆς δὲ—] Non alibi lectum: hinc Grotius retulit in Excerpt. p. 149. Brunckius in Fragm. Sophoclis T. II. p. 42.

107. B. Εὐριπίδης δὲ—] Alceſtide 792. Illud κατθανεῖν

ὀφείλεται non ſolum ſententiam, ſed formulam quoque habet frequentatam, in primis ipſi Euripidi. Sic eſt in eadem Alceſtide 425: γίγνωσκε δὲ, Ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται. Andromache 1275: Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν Ψῆφος κέκρανται, καὶ θανεῖν τ' ὀφείλεται. Ægeo ap. Stobæum Geſner. 599. Grot. 486: κατθανεῖν δ' ὀφείλεται Καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων: ſine auctoris nomine apud Philonem Jud. De Mund. Incorrupt. p. 948. A: Τό τοι γενόμενον κατθανεῖν ὀφείλεται. Ariſtophanes in hoc ut Euripideo luſiſſe videtur, ſiquidem vere hujus eſt dictum ex Polyido apud Stobæum Geſner. 599. Grot. 488: Τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λῆρος πολύς· Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν: a Brunckiana editione abeſt. Proverbialem vim ſignificat Diogenianus apud Euſeb. Præp. Evang. VI. 262. D: καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς παντὶ γεννητῷ ζώῳ θανεῖν καθείμαρται.

107. C. τῆς ἐν αὐτῷ λατρείας] Ex Platonico ductum in Phædone virtutis neglectus διὰ τὸ σῶμα δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ p. 379. D: eodem vocabulo in eadem re utitur Plutarchus Sympoſ. V. p. 673. A. Sapient. Conviv. p. 160. C: ἡ ψυχὴ νῦν μὲν τρέφει τὸ σῶμα πολλοῖς πόνοις καὶ ἀσχολίαις· εἰ δὲ ἀπαλλαγείη τῆς λατρείας, αὐτὴν δήπουθεν ἐλευθέραν γενομένην θρέψει, καὶ βιώσεται εἰς αὐτὴν ὁρῶσα τὴν ἀλήθειαν, οὐδενὸς περισπῶντος οὐδὲ ἀπάγοντος: quæ ducta ſunt ex eodem Platonis libro, cujus hanc partem apponit 108. A. Ex illo Plutarchi loco ſumſit pleraque Porphyrius De Abſtin. III. 27. p. 291: εἰ καὶ αἱ Δαναΐδες ἠπόρουν, τίνα βίον βιώσονται ἀπαλλαγεῖσαι τῆς περὶ τὸν τετρημένον πίθον διὰ τοῦ κοσκίνου λατρείας. Alia videantur apud M. Ant. III. 3. p. 67.

107. D. Ὁ δὲ Σωκράτης—] Apud Platonem in Apologia Socr. p. 368. G. ſeq. Vertit Cicero Tuſc. I. 41. Disjuncta hæc argumentatio ſolemnis eſt in argumento de conditione animi poſt mortem: ut oſtendimus in Diſputatione illa de hoc argumento Sect. IV. Sed et Oratoribus placuit: veluti Hyperidi in nobili illo fragmento ex Funebri oratione ap. Stob. Serm. CXXIII. p. 618: εἰ μὲν ἐστι τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων, καὶ λύπης, καὶ τῶν ἄλλων τῶν προσπιπτόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον· εἰ δ' ἐστιν

αἴσθησις ἐν ᾅδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείστης εὐδαιμονίας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυχεῖν. Kuhnkenius noſter veriſſime emendat κηδεμονίας, quod et antecedens ἐπιμέλεια poſtulat, et propter ſequens δαιμονίου a librario oſcitante in εὐδαιμονίας mutatum eſſe videtur; qui eſt fons errorum frequentiſſimus a nobis alio loco corrigendorum. Cæterum pars hujus loci ſub nomine Apollonii fertur in Sententiis Antonii et Maximi p. 906: Εἰ δ' ἔστιν αἴσθησις ἐν ᾅδου καὶ ἐπιμέλεια περὶ (Geſner. recte corrigit παρὰ) τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείστης ἐπιμελείας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου· omiſſa ultima vox τυχεῖν· illud ἐπιμελείας oſtendit quidem veram lectionem, nec tamen ad κηδεμονίας elegantiam ac veritatem accedit.

107. D. ἐπεπορεύετο] Ita omnes libri, et ſolemne eſt in hac *conſiderandi, diſſerendi* notione verbum: quo magis miror quid Meziriaco acciderit, in margine ponenti ἐπεπορεῖτο: quaſi vero dicatur ἐπαπορεῖσθαι, *diſputare*, aut non dicatur nec huic loco conveniat ἐπεπορεύετο. Sic Plutarchus De Anim. Tranq. p. 470. A: ἀκριβῶς καὶ κατὰ μέρος ἕκαστον ἐπιπορευόμενοι τῇ διανοίᾳ καὶ τῇ ὄψει θεωρεῖν. De Solert. Animal. p. 961. A: γράμματα πολλάκις ἐπιπορευόμενοι τῇ ὄψει. Vita Cleomenis p. 823. A: ἤδη δὲ κειμένων ἁπάντων, ἐπιπορευόμενος ὁ Παντεὺς καὶ τῷ ξιφιδίῳ παραπτόμενος καθ' ἕκαστον ἀπεπειρᾶτο, μή τις διαλανθάνοι ζῶν.

107. D. Νήγρετος—] Odyſſ. N. 80.

107. E. Ἔνθ' ὕπνῳ—] Iliad. Ξ. 231.

107. E. Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ—] Iliad. Π. 672. 682. Signum eorum memorat Pauſanias III. 18. De opinione hujus cognationis exquiſita quædam notant Gatakerus Adverſ. Poſth. p. 523: Marklandus ad Eurip. Iphig. Aul. 143: nec contemnenda Lindenbrogius apud Fabricium Bibl. Gr. XIII. p. 600: Schefferus ad Ælian. Var. Hiſt. II. 35.

107. E. τὴν ἀναισθησίαν ἡμᾶς διδάξαι παρόμενος] B. C. D. τὴν ἀναισθησίαν ἡμῶν αἰνιττόμενος. Z. Periz. τὴν ἀθανασίαν ἡμῶν αἰνιττόμενος.

107. E. τὸν ὕπνον τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια] Fertur in

ſententiis Menandri ap. Hertelium in Biblioth. Comicor. p. 130: at ſub Mneſimachi nomine apud Grotium Excerpt. p. 662. p. 46. 6. E.

107. E. —ὁ κυνικὸς Διογένης] Gorgiæ tribuit Ælianus Var. Hiſt. II. 35: Γοργίας ὁ Λεοντῖνος ἐπὶ τέρματι ὢν τοῦ βίου καὶ γεγηρακὼς εὖ μάλα ὑπό τινος ἀσθενείας καταληφθεὶς, κατ' ὀλίγον εἰς ὕπνον ὑπολισθαίνων ἔκειτο. Ἐπεὶ δέ τις αὐτὸν παρῆλθε τῶν ἐπιτηδείων ἐπισκοπούμενος καὶ ἤρετο τί πράττοι; ὁ Γοργίας ἔφη· Ἤδη με ὁ ὕπνος ἄρχεται παρακατατίθεσθαι τῷ ἀδελφῷ· collocatio verborum vitioſa ita corrigatur: —Ἐπεὶ δέ τις παρῆλθε τῶν ἐπιτηδείων ἐπισκοπούμενος αὐτὸν καὶ ἤρετο—. Simile ejuſdem dictum proditur apud Stobæum Tit. CXVII. p. 600: Γοργίας ὁ ῥήτωρ ἤδη γηραιὸς ὑπάρχων, ἐρωτηθεὶς εἰ ἡδέως ἀποθνήσκοι; Μάλιστα, εἶπεν· ὥσπερ γὰρ ἐκ σαπροῦ καὶ ῥέοντος οἰκιδίου ἀσμένως ἀπαλλάττομαι. Aliud Gorgiæ effatum in laudem ſenectutis ſuæ vegetæ narrat Cicero De Senect. Cap. V.

107. F. Εἴγε μὴν ἀποδημία—] Relinquens rationes in Apologia Socratis expoſitas in laudem mortis, ſi ſit peregrinationi ſimilis, convertit ſe ad rationes in Phædone a corporis reprehenſione ductas. De comparatione mortis cum ἀποδημίᾳ geminus eſt locus p. 117. A: et alii aliorum laudati Gatakero ad M. Antonin. p. 319. D.

107. F. Τὸ γὰρ μὴ δεδουλῶσθαι—μακάριον] Platonica ſunt, non tam verbis, quam ſententia. Animus hominis cœleſtia contemplantis corporeis negotiis inde in vitæ miſerias nugaſque detrahitur: nil frequentius hac ſententia Platonicis. At Plato ipſe σῶμα dixit: σὰρξ poſtea demum hoc ſenſu a Stoicis et Epicureis frequentatum.

p. 108. A. Μυρίας γάρ, φησὶν, ἡμῖν ὁ Πλάτων—μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ] Hæc ad verbum deſcripta ſunt ex Platonis Phædone p. 379. C—F. Quocum comparetur Juncus ap. Stob. p. 610.

108. D. Τὸ γὰρ δεδιέναι, ὦ ἄνδρες—] Platonis in Apologia Socr. p. 363. G: brevius ab eodem dicta in Leg. V. p. 604. C. Caſu an conſilio Socratem faciat eadem formula utentem, qua Ariſtophanes uſus eſt in loco ex Polyido, non dicam: appoſuimus eum modo ad p. 107. B.

108. E. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον—] Non memini me hoc

alibi legere. Videtur Comici cujuſdem: fortaſſe ita ſcribendum ſecundo verſu, ut dixi in Emendatione, vel ſic, Ἱερά τε κακῶν τῶν μεγίστων—. Videatur ſimile p. 106. C.

108. E. φειδόμενος τῆς συμμετρίας τοῦ συγγράμματος] Revocavi συμμετρίας pro Stephaniano ἀμετρίας, obſecutus et libris, et rationi, et linguæ conſuetudini. De libris monuimus in Emendatione. Nunc de duobus reliquis dicendum. Ac primum quidem rationi convenit συμμετρίας, quia φείδεσθαι fit erga *id quod retinere cupimus*. Sic De Orac. Defectu p. 414. E: οὐ φείδεται τῆς σεμνότητος, *non ſervat decorum, non rationem habet dignitatis*: hinc eſt, *re temperanter uti dignitatis ejus ratione habenda*. v. c. Dion Chryſ. XXX. p. 408. A: οὔτε τοῦ ὀνόματος, οὔτε τῆς ἀρχαιότητος, οὔτε τῆς δόξης φείδεσθε: et alibi ſæpiſſime φείδεσθαι τῶν χρημάτων, *qui pecunias colligit*, ergo ab iis profundendis et erogandis *abſtinet*: et *abſtinendi* quidem ſenſu hic accipi potuiſſe videatur, ut Plutarchus uſurpavit in Vitis p. 109. D. 230. D. 231. C. 340. C. 785. E. 905. B. 960. E. 1068. A. 1069. B. Mor. 91. A. Igitur in φείδεσθαι quidem ratio in utramque partem uſum habet auctorem. At non item in ἀμετρία et συμμετρία: nam hac notione, quam præſens locus requirit, συμμετρία celebratur. Ita Diodorus Sic. I. 8. fin. καὶ περὶ μὲν τῆς πρώτης γενέσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ παλαιοτάτου βίου τοῖς ῥηθεῖσιν ἀρκεσθησόμεθα, στοχαζόμενοι τῆς συμμετρίας· ubi plura de hoc uſu notat Weſſelingius. Iſocrates Panathen. p. 414: αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῆς συμμετρίας τῆς συντεταγμένης τοῖς προοιμίοις. Demoſthenes Or. Amator. p. 161. A: τῇ τῶν ἀκουόντων δυνάμει συμμετρότερον φανήσομαι χρώμενος. Diogenes Laertius VII. 160: ταῦτα μὲν καὶ τὰ φυσικά, τὸ ὅσον ἡμῖν ἀποχρώντως ἔχειν δοκεῖ, στοχαζομένοις τῆς συμμετρίας τοῦ συγγράμματος. Porphyrius De Abſtin. II. 4. fin. —ἀναγράψομεν τοῦ συμμέτρου καὶ οἰκείου τῇ ὑποθέσει στοχαζόμενοι κατὰ δύναμιν. Euſebius Præp. Evang. IX. fin. καὶ πολὺς δὲ ἄλλος ἡμῖν μαρτύρων ὄχλος ἐπιῤῥεῖ—ὧν τὰς φωνάς, λόγου προνοούμενοι συμμετρίας, τοῖς φιλομαθέσι ζητεῖν τε καὶ διερευνᾷν ἀπολείψαντες, ἐπὶ τὴν λείπουσαν αὐτοὶ μεταβησόμεθα ἐπαγγελίαν. Corn. Nepos Præfat. fin. *Sed plura perſequi magnitudo voluminis prohibet—*: id eſt, *modus*, συμμετρία,

Epaminonda IV. 6: *Plurima quidem proferre poſſumus, ſed modus adhibendus eſt—.*

108. F. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα—] Ab Herodoto proditum in illa Solonis ad Crœſum narratione I. 31. deinde cui non inde repetitum? horum loca notarunt interpretes ad illum locum, et Daviſius ad Ciceronis Tuſc. I. 47: quem et ipſum ut alios Conſolationum ſcriptores, hoc cum ſimilibus exemplis non ex ipſo Herodoto, ſed e Crantore, ſumſiſſe credibile eſt. Signum memorat Pauſanias II. 19. Matris hujus nomen *Cydippe* fertur: de qua, ut de ſucceſſione Argivarum antiſtitarum egregia eſt annotatio H. Valeſii ad Polybium Ed. Erneſt. T. III. p. 161. ſeq.

108. F. τῶν ἡμιόνων] A. B. D. E. Voſſ. Venetus a prima manu, T. τῶν ὑφέων.

p. 109. A. περὶ Ἀγαμήδους καὶ Τρεφωνίου—] Locus communis ex eadem Conſolatoria ſchola, relatus a Cicerone Tuſc. I. 47. ubi alios, qui eum memorarunt, annotat Daviſius. Nunc ex hac Plutarchi mentione diſcimus Pindarum hanc hiſtoriam celebraſſe: credibile, eam fuiſſe argumentum alicujus Threni: reliquias quidem ex eo me obſervaſſe non memini.

109. A, B. Λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πινδάρῳ—τελευτῆσαι.] Brevius hæc narrat Suidas, voce Πίνδαρος·—καὶ συνέβη αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένε Θεοξένε αὐτοῦ γόνατα. Ex eodem fonte hauſit Heſychius Mileſius p. 31: Πίνδαρος ὁ Λυρικὸς αἰτήσας τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον ἀπέθανεν ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένα (l. ἀνακεκλιμένος) εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένε γόνατα. Valerius Maximus IX. 12. Extern. 7: *At Pindarus cum in gymnaſio ſuper gremium pueri, quo unice delectabatur, capite poſito quieti ſe dediſſet, non prius deceſſiſſe cognitus eſt, quam gymnaſiarcha claudere jam eum locum volente, necquicquam excitaretur. Cui quidem crediderim eadem benignitate Deorum et tantum poeticæ facundiæ et tam placidum vitæ finem attributum.* Aliud de eo oraculum Pythiæ et ſomnii viſum ante mortem, refert Pauſanias IX. 23. p. 755. In Pindarum, ut diis dilectum,

multa antiquitus prodigia relata eſſe, conſtat exemplorum frequentia; inde factum, ut Solinus mirabilem Simonidis ſalutem in illum conferret Polyh. Cap. II.

109. B. τὸν Ἰταλὸν Εὐθύνοον—] Multa quidem ex Crantore habet Plutarchus, de quibus probabili conjectura ſuſpicamur: ſed hoc diſerto Ciceronis indicio tenemus, Tuſc. I. 48: *Simile quiddam eſt in Conſolatione Crantoris: ait enim Terinæum quemdam Elyſium, cum graviter filii mortem mœreret, veniſſe in Pſychomantium, quærentem quæ fuiſſet tantæ calamitatis cauſſa: huic in tabellis tres hujuſmodi verſiculos datos:*

Ignaris homines in vita mentibus errant.
Euthynous potitur fatorum numine letho.
Sic fuit utilius finiri ipſique tibique.

Terinæus populare nomen ab urbe Bruttiorum *Terina*: de qua Steph. Byz. in voce, et paſſim Geographi: quamquam et proprium nomen fertur *Terinæus* Eleus, Olympionica, apud Corſinum in Diſſert. Agoniſtic. p. 139. Ἠλισίου habet noſtra editio cum prioribus Ald. Baſ. Steph. at rectius Ἠλυσίῳ B. C. D. Z. In carminis verſu primo pro φρένες dant φρένας B. C. D. Z. N. Venet. Voſſ. Periz. Ald. Baſ. Xyl. at vulgatam φρένες Collect. Muret. unde ſumſit Stephanus: pro ἠλίθιοι habent Ἠλίσιε N. Venet. Voſſ. Ald. Baſ. Ἠλύσιε A. B. C. D. Z. Periz. Xyl. Mihi legendum videtur, ut Daviſius voluit, et jam ante eum annotarunt Jun. et Mez. Ἦ που νήπιε Ἠλύσι' ἠλίθιοι φρένες ἀνδρῶν.

109. D. διηγημάτων παρὰ τοῖς] Plenius B. D. Schott. διηγημάτων τῶν παρὰ τοῖς—.

109. D. τῆς Σωκρατικῆς εἰκασίας—] Apud Platonem Apol. Socr. p. 368. G. ſeq. ſupra notavimus ad p. 107. D. Atqui in Platone non eſt tripartita diviſio, ſed δυοῖν θάτερον, bipertita, ut vel ſenſus ſit in morte, vel nullus ſenſus: ſi ſenſus, erit mors peregrinationi ſimilis: ſi nullus ſenſus, erit ſimilis altiſſimo ſomno ſine ſomniorum viſis. Sed prius disjunctum tamen duplex fecit: δυοῖν γὰρ θάτερόν ἐστι τὸ τεθνάναι· ἢ γὰρ οἷον μηδὲν εἶναι, μηδὲ αἴσθησιν μηδεμίαν ἔχειν τὸν τεθνεῶτα, ἢ κατὰ τὰ λεγόμενα μεταβολή τις τυγχάνει οὖσα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον· καὶ εἴτε δὴ

μηδεμία αἴσθησίς ἐστιν ἀλλ' οἷον ὕπνος—. Igitur primum diſjunctum μηδὲν εἶναι, μηδὲ αἴσθησιν μηδεμίαν ἔχειν τὸν τεθνεῶτα, duas habet partes; *non eſſe*; et, *eſſe quidem, ſed ſine ſenſu eſſe.* Itaque illud prius, *non eſſe*; *eum qui non ſit ne miſerum quidem eſſe, et redire ad eamdem conditionem, qua fuerit, antequam naſceretur:* hoc igitur Plato non expoſuit: certe non in argumento de ſtatu animi poſt mortem: attigiſſe videtur Crantor, ex eoque ſumſiſſe Cicero Tuſc. I. 5—8. et qui fertur Æſchines ſcriptor Axiochi p. 729. D. Diſjuncta argumentatio fuit ſolemnis hac in re, et uſus eſt ea Cicero Epiſt. Diverſ. V. 16. ad Titium: *—ſin illa te res cruciat, quæ magis amoris eſt, ut eorum, qui occiderunt, miſerias lugeas; ut ea non dicam, quæ ſæpiſſime et legi et audivi, nihil mali eſſe in morte, ex qua ſi reſideat ſenſus, immortalitas illa magis quam mors ducenda ſit: ſin ſit amiſſus, nulla videri miſeria debeat: hoc tamen non dubitans confirmare poſſum—.* Principia unde ducitur ratio diſtinguendi τοῦ εἶναι et γίγνεσθαι, γεγονέναι, γενέσεσθαι, philoſophorum diſputationibus agitata, et ipſa et diſputationem traduxit Antiphanes apud Athenæum, unde locum retulit Grotius in Excerpt. Comic. p. 611. Pertinet eodem effatum Amaſidis ap. Stob. Florileg. CXXIII. p. 617: Ἄμασις πρός τινα τὸν υἱὸν ἀποβαλόντα, εἶπεν· Εἰ ὅτε μηδέπω ἦν οὐκ ἐλύπει, μηδὲ νῦν λυπηθῇς ὅτε οὐκ ἔτ' ἐστίν: ubi ad lemma quod in Geſnerianæ editionis margine legitur: *Al. Amaſis Ægyptiorum rex cum epiſtolam ſcriberet ad quemdam &c.* ad hoc Grotius manu ſua notavit, *Sic A.*

109. F. Ἄλγος γὰρ ὄντως οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ] Sub Æſchyli nomine habet Stobæus Floril. CXIX. p. 602. ed. Geſn. et ap. Grot. p. 493: qui hunc ſolum verſum reponit in Excerptis Tragic. Incert. p. 463. Notavimus ſupra p. 106. D. Et hoc loco, ut in illo Λιμὴν γὰρ ὄντως ἀΐδας ἀνιᾶν, formulam γὰρ ὄντως Plutarchi citantis eſſe dicam.

109. F. Τὸ γὰρ μὴ γενέσθαι—] Item hoc loco γὰρ eſt citantis. Sententia exſtat in Euripidis Troadibus 630:

Ἄκουσον, ὥς σοι τέρψιν ἐμβαλῶ φρενί·
Τὸ μὴ γενέσθαι τῷ θανεῖν ἴσον λέγω·
Τοῦ ζῆν δὲ λυπρῶς κρεῖσσόν ἐστι κατθανεῖν·

'Αλγεῖ γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν ᾐσθημένος.

Appoſuimus totam ῥῆσιν, ut appareat eam ita convenire cum priori verſu, ut eam Plutarchus in animo habuiſſe videatur. Retulit eam et Grotius in Excerptis Trag. p. 199. et habet Stobæus p. 602. In ultimo verſu genus eſt conſtructionis audacius, quo negativum οὐδὲν ad ἀλγεῖ et ad ᾐσθημένος referendum eſt: frequentius illud in aientibus enunciatis, in negantibus perrarum.

109. F. γενόμενον ἀπολέσθαι.] Item locus communis, *nil differre inter mortuum eſſe, et numquam natum eſſe.* v. c. Æſchinis Axioch. 4. et alii. Gatakerus hunc locum ita appoſuit, quaſi ſcriptum eſſet τὰ γενόμενα πάντα καὶ ἀπογίνεσθαι, eumque cum ſimilibus ſententiis Senecæ Ep. IC. et Caſſii Heminæ ap. Nonium Marcell. II. 257. componit. Verbum ἀπογίνεσθαι hoc ſenſu eſt in Plutarcho mox p. 113. D. Platone p. 651. C. Telete Stobæi p. 577. Ariſtide T. I. p. 273. T. II. p. 239. Pauſania p. 667.

109. F. Εἰ μὴ καὶ τῆς οἰκίας—] *Niſi vero etiam putas—.* Elliptica venuſtas cum irriſione: i. e. *Eadem ratione putare poſſis—.* In aliis ſignificationibus particulæ εἰ μὴ hanc non attigit eruditiſſimus Hoogeveenius Doctrin. Partic. p. 352. ſeq. Nec ipſe, quod miror, in Adverſariis meis exempla annotata, e Græcis quidem, reperio. In reſponſione tale eſt apud Platonem in Phædone p. 183. H. Nam in Latinis magis obſervatus eſt hic uſus: v. c. ap. Ciceronem Or. Pro Milon. 3: *Niſi vero exiſtimatis dementem P. Africanum fuiſſe.* Leg. I. 1: *Niſi forte Athenæ tuæ ſempiternam in arce oleam tenere potuerunt.* II. 2: *Niſi forte ſapienti illi Catoni fuit patria non Roma, ſed Tuſculum.* Similia dat Turſellini liber De Particulis L. L. CL. 16, 17. Nam ad aliam rationem pertinet animadverſio Erneſti in Clav. Cic. voc. *Niſi.*

p. 110. A. 'Αρκεσιλάου—] Atqui hunc nihil ſcripſiſſe ipſe prodit Plutarchus De Virt. Alex. Or. II. p. 328. A: quod ita accipiendum, ut de philoſophia nil ſcripſerit, aut ſi quid ejus ſcriptum dictumve memoretur, id veluti Pythagoræ, Socratis, Carneadis, non ab ipſis, ſed de ipſis ab ipſorum diſcipulis ſcriptum ſit. Nam de Arceſilao Veteres

μάργως ἐσθίοντος· Θάῤῥει, βέλτιϛε, εἶπεν, οὐ σοὶ μόνῳ ταῦτα γέγονεν.

110. D. Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ κεῖνα—] Et hoc eſt *ἅπαξ σωζόμενον*. Grotius retulit in Excerpta ex Tragicis incertis p. 463. Nec facile quis dicat hoc eſſe unius ex tribus, quorum integra ad nos venerunt Dramata. Indicia quidem imitationis in aliorum carminibus exſtant: v. c. in Lucretii III. 1042:

Ille quoque ipſe viam qui quondam per mare magnum
Stravit, iterque dedit legionibus ire per altum;
Ac pedibus ſalſas docuit ſuper ire lacunas;
Et contemſit, aquis inſultans, murmura ponti;
Lumine ademto, animam moribundo corpore fudit.

Manilii IV. 63:

Quid numerem everſas urbes, rerumque ruinas?
Inque rogo Crœſum, Priamumque in littore truncum,
Cui nec Troja rogus? quid Xerxem, majus et ipſo
Naufragium pelago?

Univerſe argumentum declarat Menander Ed. Cler. p. 258. In noſtro loco pro *βαρὺν* forte quis malit *βαθύν*. Xerxis commemoratio habuit in hac materia frequentiam loci communis, ut vel ex iis colligi poteſt exemplis, quæ prodidit J. Meurſius ad Lycophronem 1414.

110. E. Εἶτ' *εἰ μὲν ᾔδεις*—] Nil in Adverſariis meis de ſede et auctore hujus ſententiæ annotatum reperio. Videtur eſſe Philemonis vel Diphili. Verſui ultimo Meziriacus aliam lectionem, ex conjectura, ut puto, appoſuit, Ὁ *θάνατος αὐτῷ σοῦ γέγονεν εὐνούϛερος.*

110. F. Ἔφυ *μὲν οὐδεὶς, ὅϛις οὐ πονεῖ βροτῶν*] Nobiliſſimus locus ex Euripidis Hypſipyla, ubi Amphiaraus alloquitur Eurydicem mortui Archemori pueruli matrem. Eoſdem verſus et in Crantoris Conſolatione exſtitiſſe dicam; ſiquidem eos Cicero quoque adhibuit Tuſc. III. 25. quamquam et poſt Crantorem Chryſippus eos laudavit, reprehenſus ideo a Carneade: ſed juvat Ciceronis verba apponere. *Quocirco Carneades, ut video noſtrum ſcribere Antiochum, reprehendere Chryſippum ſolebat, laudantem Euripideum carmen illud,*

Mortalis nemo eſt, quem non attingit dolor,
Morbuſque: multi ſunt bumandi liberi,
Rurſus creandi: morſque eſt finita omnibus.
Quæ generi bumano angorem nequicquam adferunt.
Reddenda terræ eſt terra: tum vita omnibus
Metenda, ut fruges: ſic jubet neceſſitas.

Hujus interpretationis verſu ſecundo ratio poſtulat *multis* pro *multi*. In Græcis quædam eſt varietas apud Stob. CVII. p. 568. et Clementem Alex. Strom. IV. p. 495. C. de qua monuerunt, Gatakerus Adverſ. p. 515. et ad M. Antonin. VII. 40: Daviſius l. l. Ciceronis: Valckenarius Diatrib. in Fragm. Eurip. p. 213: Muſgravius T. III. p. 567. Ex illa Chryſippi diſputatione fluxerunt monita, quæ ſub ejus nomine, de neceſſitate moriundi ac τοῦ θεριθῆναι tamquam ϛαχὺν, refert Epictetus Diſſert. II. 6. p. 195. et ſeq. ubi Uptonus opportune hoc Euripideum carmen apponit. Ultimum verſum repetit Plutarchus mox p. 117. D: Οὐδὲν γὰρ δεινὸν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς: et eſt ſane inſtar proverbii ſententia. Ad eamque revocandus eſt locus Dionis Chryſoſtomi Or. XXX. p. 300. B: τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς οὕτω γέγονεν, ὡς ἔδοξε τῷ θεῷ· χρὴ δὲ μηδὲν τῶν ὑπ' ἐκείνου γιγνομένων χαλεπὸν ἡγεῖσθαι ὥσπερ ἐν δεινοῖς οὖσι. Sic enim rectius legitur apud Stob. Tit. CXXIII. p. 617. Ad idem argumentum pertinet Or. XVI. p. 246. B: φέρε γὰρ, ὦ μάταιε, κἂν πάντα σοι τἄλλα ἔχῃ κατὰ τρόπον, ἀλλὰ τοῦ γε εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν βιώσεσθαι, τίνα ἔχεις πίϛιν, καὶ μὴ μεταξὺ πάντων ἀθρόως ἀφαιρεθῆναι τῶν δοκούντων ἀγαθῶν. Οὐκοῦν σε περὶ τούτου πρώτου προσήκει λυπεῖσθαι, καὶ δεδιέναι τὴν ἀδηλότητα τοῦ πράγματος· ἂν δὲ ἐκεῖνο ἐνθυμηθῇς, ὅτι μηδείς ἐϛιν ὅλως τοῦ βίου χρόνος, ἀλλὰ πάντες οἱ μακάριοι καὶ λίαν εὐδαίμονες δόξαντες εἶναι τεθνήκασι, καί σοι πάρεϛιν ἤδη τοῦτο τὸ πέρας, κἂν ἐπὶ πλεῖϛον ἔλθῃς τοῦ βίου, πολὺν λῆρον ἡγήσῃ καὶ μεγάλην εὐήθειαν, τὸ νομίζειν ὅλως τι δεινὸν εἶναι τῶν γιγνομένων ἢ μέγα ἢ θαυμαϛὸν, δίχα γ' ἰσὸς, τοῦ χωρὶς λύπης καὶ φόβου καὶ τῶν τοιούτων παθῶν μίαν γοῦν ἡμέραν διαγαγεῖν. Ita ultima legenda, vulgo cum ſequentibus continuata.

p. 111. A. Οὐχ ὁ μακρότατος βίος ἄριϛος, ἀλλ' ὁ σπουδαιότατος—συμμετρία] Celebrata in philoſophorum ſcholis ſen-

tentia, eaque incredibilium Stoicorum, id eſt, *paradox rum*, numero habita. Sic Plutarchus De Communibı Notitiis Stoicorum p. 1061. F: *Οὐ μόνον οὖν ταῦτα λέγουσ οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ κἀκεῖνα πρὸς τούτοις, ὅτι ἀγαθὸν ὁ χρόνος α αὔξει προσγινόμενος, ἀλλὰ κἂν ἀκαρές τις ὥρας γένηται φρόνιμι οὐδενὶ πρὸς εὐδαιμονίαν ἀπολειφθήσεται τοῦ τὸν αἰῶνα χρωμένυ ἀρετῇ καὶ μακαρίως ἐν αὐτῇ καταβιοῦντος.* Seneca Epiſt. CI. fi *Excutienda vitæ cupido eſt: diſcendumque, nihil intereſ quando patiaris, quod quandoque patiendum eſt: quam be vivas referre, non quam diu: ſæpe autem in hoc eſſe bene,* ı *diu.* Sed idem quoque accommodate ad communem h minum captum præcipitur. v. c. Cicero De Senectut XIX: *Sed mihi ne diuturnum quidem quidquam videtur,* ı *quo eſt aliquid extremum. Cum enim id advenit, tunc illu quod præteriit effluxit: tantum remanet, quod virtute et rec factis conſecutus ſis. Horæ quidem cedunt, et dies, et menſe et anni: nec præteritum tempus umquam revertitur, nec qui ſequatur, ſciri poteſt. Quod cuique temporis ad vivendu datur, eo debet eſſe contentus. Neque enim hiſtrioni, ut pla ceat, peragenda eſt fabula; modo, in quocumque fuerit actı probetur: neque ſapienti uſque ad PLAUDITE vivendum Breve enim tempus ætatis ſatis eſt longum ad bene honeſteqı vivendum.* Et in eadem re frequentatur hiſtrionis et fa bulæ agendæ comparatio: v. c. Senecæ Epiſt. LXXV *Quomodo fabula, ſic vita: non quam diu, ſed quam bene act ſit, refert. Nihil ad rem pertinet, quo loco deſinas: quocum que voles, deſine: tantum bonam clauſulam impone.* Epictet Diſſ. IV. 1. p. 574. Enchiridio Cap. XVII. Ariſtoni Chii apud Diog. Laert. VII. 160. M. Antonini III. 8 ubi ad illum Menagius, ad hunc Gatakerus, plura anno tarunt. Plane egregia et ad rem præſentem convenien eſt admonitio Ariſtidis Orat. Funebri in Eteoneum T. I p. 79: —*βίος δὲ πᾶς ἀνθρώπων βραχὺς, καὶ οὐ πολλοῦ τινος ἄξιο εἰς ἀριθμοῦ λόγον· ἀλλ' ἐάν τε Ἀργανθώνιον, ἐάν τε Τιθωνὸν λέγ τις, ἐάν τε τὸν τὰς τρεῖς γενεὰς διαρκέσαντα Νέστορα τὸν Πύλιον πάντας τούτους τοὺς χρόνους συνθεὶς, εὑρήσει ἔλαττον μέρος ὄντα τοῦ παντὸς αἰῶνος, ἢ ὅσον εἰπεῖν· οὐ δεῖ δὴ φιλοψυχεῖν, οὐδὲ τὴν εὐ δαιμονίαν τούτῳ μετρεῖν, εἴτις ὡς πλεῖστα ἔχει πράγματα, οὐδ' εἰ*

τῆς μακροῦ γήρως ἀπέλαυσεν, οἷα δὴ ἀπολαύειν εἰώθασιν ἄνθρωποι· ἀλλ' ἡγεῖσθαι τούτῳ κάλλιστ' ἔχειν, ὅστις τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ τοῦ βίου μοῖραν ἐν τοῖς καλλίστοις ἐξέπλησε· καὶ ὅστις ὥσπερ ποιητὴς ποθούντων ἔτι ἀκούειν καὶ ὁρᾶν κατέλυσε τὸ δρᾶμα.

111. B. Διὰ τοῦτο γοῦν τοὺς ὑπεροχωτάτους—παρέδοσαν ἡμῖν.] Dion Chryſ. Or. XXIX. p. 297. C: ἔτι δὲ τῶν παλαιῶν τοὺς ἐξοχωτάτους ἀκούομεν, οὐδένα αὐτῶν ἐπὶ πολὺ ἐλθόντα τοῦ βίου· Πάτροκλόν τε καὶ Ἀντίλοχον, ἔτι δὲ Σαρπηδόνα καὶ Μέμνονα, καὶ Ἀχιλλέα καὶ Ἱππόλυτον· τούς τε Βοιωτοὺς Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην, οὓς μεγίστους καὶ καλλίστους γενέσθαι φησὶν Ὅμηρος μετὰ Ὠρίωνα, αὐτόν τε ἐκεῖνον. Ἀλλ' οἱ μὲν δι' ἀφροσύνην ἀπώλοντο· τοὺς δ' ἄλλους οὓς ἴσμεν, θεῶν παῖδας καὶ ἀπογόνους εἶπον. Οὐκ ἂν οὖν οἱ θεοὶ τοῖς αὑτῶν παισὶ, καὶ οὓς μάλιστα ἐφίλουν, ταχεῖαν ἐποίησαν τελευτὴν, εἰ μὴ ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις τοῦτο ἐτίθεντο. Diſerte in eamdem ſententiam diſſerit Philo Judæus, Quis Rerum Div. Hæres p. 528. A: ὑπισχνεῖται δὲ τῷ τοιαύτην ἄγοντι εἰρήνην καλὸν γῆρας, οὐ διὰ τοῦ πολυχρόνιον, ἀλλὰ τὸ μετὰ φρονήσεως ζῆν· τὸ γὰρ εὐήμερον πολυετίας κρεῖττον, ὅσῳ καὶ βραχύτερον (rectius βραχύ τι) φῶς σκότου αἰωνίου· μίαν γὰρ ἡμέραν ὑγιαινῶς, εἶπε προφήτης ἀνὴρ, βούλεσθαι βιῶναι μετὰ ἀρετῆς ἢ μυρία ἔτη ἐν σκιᾷ τοῦ θανάτου, σκιὰν τὸν φαῦλον αἰνιττόμενος βίον· item De Præm. et Pœn. p. 927. C—E. quam dictionem Mangeyus et Daviſius opportune comparant cum Cicerone Tuſc. V. 2: *Eſt autem unus dies bene et ex præceptis tuis* (*Virtutis*) *actus, peccanti immortalitati anteponendus.*

111. B. —ὃν περὶ κῆρι φίλει—] Amphiaraum: Odyſſ. O. 245. Idem exemplum adfert Æſchines qui dicitur in Axiocho p. 730. C.

111. B. εὐγηρίαν] Definit Ariſtoteles Rhetor. I. 5: εὐγηρία δέ ἐστι βραδυτὴς γήρως μετ' ἀλυπίας· οὔτε γὰρ εἰ ταχὺ γηράσκει, εὔγηρως· οὔτ' εἰ μόγις μὲν, λυπηρῶς δέ· ἔστι δὲ καὶ ἐκ τῶν τοῦ σώματος ἀρετῶν καὶ τύχης· μὴ ἄνοσος γὰρ ὢν μηδὲ ἰσχυρὸς, οὐκ ἔσται ἀπαθὴς, οὐδ' ἄλυπος καὶ πολυχρόνιος, οὔτ' ἂν εὐτυχὴς διαμείνειεν ἄν. Ἔστι δέ τις καὶ χωρὶς ἰσχύος καὶ ὑγιείας ἄλλη δύναμις μακροβιότητος· πολλοὶ γὰρ ἄνευ τῶν τοῦ σώματος ἀρετῶν μακρόβιοί εἰσιν. Adjectivo nomine εὔγηρος utitur Hiſt. Animal. IX. 12. de avibus, εὐβίοτοι δὲ καὶ εὐήθεις, καὶ εὔτεκνοι καὶ εὔγηροι. Stoicus apud Stobæum Eclog. Ethic. p. 171: ἔτι δὲ τῶν

ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι ἄμικτα, οἷον ἐπιςήμην· τὰ δὲ μεμιγμένα, οἷον εὐτεχνίαν, εὐγηρίαν, εὐζωΐαν· ἔςι δὲ ἡ μὲν εὐτεχνία χρῆσις τέκνοις κατὰ φύσιν ἔχουσι σπουδαῖα· ἡ δ' εὐγηρία χρῆσις σπουδαῖα γῆρα κατὰ φύσιν ἔχοντι. Si quid mutandum in hac lectione, legendum γήραϊ· cæterum hæc lectio Canterianæ editionis præferenda eſt lectioni a doctiſſimo Heerenio receptæ —ἔςι δ' ἡ μὲν εὐτεχνία χρῆσις τέκνων κατὰ φύσιν ἔχουσα σπουδαία· ἡ δ' εὐγηρία χρῆσις σπουδαία γήραιος κατὰ φύσιν ἔχουσα. Neque enim quæritur quid ſit σπουδαῖα εὐτεχνία, aut σπουδαῖα εὐγηρία; ſed quid ſit εὐτεχνία, quid εὐγηρία, ſimpliciter; nam jam ipſæ per ſe ſunt σπουδαῖαι. Deinde χρῆσίς τινι exquiſite dicitur pro χρῆσίς τινος, nomine verbali retinente vim verbi ſui: quem uſum notavimus ad p. 20. E. Sic apud eumdem Stobæum p. 183: εὐγηρεῖν τε μόνον καὶ εὐθανατεῖν τὸν σπουδαῖον· εὐγηρεῖν γὰρ εἶναι τὸ μετὰ ποιοῦ γήρως διεξάγειν κατ' ἀρετήν— Congruenter huic præcepto diſſerit Philo Jud. Quis Rer. Div. Hæres p. 522. A: Μωσῆς· ὃν—ἀναγράφει γήρᾳ χρησόμενον καλῷ, τῶν πρὸ αὐτοῦ σχεδὸν ἁπάντων ὀλιγοχρονιώτατον εἰσήγαγε, φιλοσοφῶν καὶ διδάσκων ἡμᾶς τίς ὁ πρὸς ἀλήθειαν εὐγηρώς ἐςιν· ἵνα μὴ παλαιὸν τῦφον ἐπὶ τοῦ φανεροῦ σώματός ποτε ἀναδεξώμεθα γέμοντα αἰσχύνης καὶ πολλῶν ὀνειδῶν, ἀλλ' εὐβουλίαν καὶ ςαθερότητα ψυχῆς ἰδόντες, τὸ γέρως ἀδελφὸν καὶ παρώνυμον καλὸν γῆρας ἐπιφημίσωμέν τε καὶ μαρτυρήσωμεν. Δογματικῶς οὖν ἄκουε, κατὰ τὸν νομοθέτην, μόνον τὸν ἀςεῖον εὔγηρων καὶ μακροβιώτατον, ὀλιγοχρονιώτατον δὲ τὸν φαῦλον ἀποθνήσκειν μανθάνοντα, μᾶλλον δὲ τὴν ἀρετῆς ζωὴν ἤδη τετελευτηκότα: ratio diſputationis videtur requirere, φανερὸν τῦφον ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ σώματος, *ſplendidum faſtum in vetuſto corpore*: porro ἀμαθαίνοντα, pro μανθάνοντα, quod Mangeyus mutatum voluit in λανθάνοντα. Idem De Præm. et Pœn. p. 927. D: κρίνεται γὰρ οὐ ποσότητι ἀλλὰ ποιότητι ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ καλόν· ὅθεν ἰσότιμον καὶ ὅλῳ βίῳ, σοφοῦ καὶ μίαν ἡμέραν ὑπέλαβεν εἶναι κατορθουμένην· ita hic locus legendus. Exſtat εὔγηρος apud Suidam, et Heſychium in voce Εὐγηρότατος: apud hunc et altera forma εὔγηρως in voce Εὐαίων: item in Plutarchi Or. II. De Virt. Alex. p. 343. C: Dion. Chryſ. Or. XII. p. 194. C: non in εὔγηρυς mutandum.

111. C. —κατὰ Σιμωνίδην—ςιγμή τις] Hujus mentionis

auctoritate in Simonidis reliquiis poſuit Fulvius Urſinus p. 181. Dictionem notavimus p. 13. A.

111. C. τῶν ζώων ἐκείνων, ἅπερ ἱϛοροῦσιν περὶ τὸν πόντον—] Ariſtoteles Hiſt. Animal. V. 19. cujus auctoritatem citat Cicero Tuſc. I. 39. ſecutus tamen, ut puto, Crantorem: *Apud Hypanim fluvium, qui ab Europæ parte in pontum influit, Ariſtoteles ait beſtiolas quaſdam naſci, quæ unum diem vivant. Ex bis igitur bora octava quæ mortua eſt, provecta ætate mortua eſt: quæ vero occidente ſole, decrepita: eo magis ſi etiam ſolſtitiali die. Confer noſtram longiſſimam ætatem cum æternitate; in eadem propemodum brevitate, qua illæ beſtiolæ, reperiemur.* Plura notarunt de hoc genere Daviſius h. l. Gatakerus ad M. Antonin. IV. 35. et Beckmannus ad Antigoni Caryſtii Hiſtor. Admirab. Cap. XCII.

111. D. Οὐ γὰρ νομοθετήσοντες—θεσμοῖς] Seneca Epiſt. XCIII: *Hæc paria ſunt: non eris, nec fuiſti. Utrumque tempus alienum eſt. In boc punctum conjectus es: quod ut extendas, quouſque extendes? Quid fles? quid optas? perdis operam. Deſine fata Deum flecti ſperare precando.* (Æneid. VI. 376.) *Rata et fixa ſunt, atque magna et æterna neceſſitate ducuntur. Eo ibis, quo omnia eunt. Quid tibi novum eſt? ad banc legem natus es: boc patri tuo accidit, boc matri, boc majoribus, boc omnibus ante te, boc omnibus poſt te. Series invicta et nulla mutabilis ope illigat ac trabit cuncta.* Huc addatur Epictetus apud Stob. Flor. CVI. p. 571. ſeq. in Fragm. Uptoni p. 784.

111. E. τοὺς οὕτως ἀποθανόντας—] Quare οὕτως? An fortaſſe ſcripſit αὐτοῖς, *ſuos mortuos, eos qui ipſis moriuntur.*

111. E. —ἑαυτῶν ἕνεκα πενθοῦσιν ἢ τῶν ἀποθανόντων—] Et hæc eſt una e ſolemnibus in conſolando luctu argumentationibus. Cicero Tuſc. I. 46: *conceſſeras enim, nullo in malo mortuos eſſe. Sed ob eam cauſſam contendi ut plura dicerem, quod in deſiderio et luctu bæc eſt conſolatio maxima. Noſtrum enim et noſtra cauſſa ſuſceptum dolorem modice ferre debemus, ne noſmet ipſi amare videamur. Illa ſuſpicio intolerabili dolore cruciat, ſi opinamur eos, quibus orbati ſumus, eſſe cum aliquo ſenſu in bis malis quibus vulgo opinantur.*

Opportune Daviſius huc adhibuit et hunc Plutarchi cum et Ciceronis, Amicit. III: —*me ipſe conſolor, et m xime illo ſolatio, quod eo errore careo, quo amicorum dec plerique angi ſolent. Nihil enim mali Scipioni accidiſſe pu mihi accidit, ſi quid accidit: ſuis autem incommodis an non amicum, ſed ſe ipſum amantis eſt.* Bruto I. de Horte obitu: —*illius vero mortis opportunitatem benevolentia po quam miſericordia proſequamur, ut quotieſcumque de clari mo et beatiſſimo viro cogitemus, illum potius quam noſm ipſos diligere videamur. Nam ſi id dolemus, quod eo j frui nobis non licet; noſtrum eſt id malum: quod modice ramus, ne id non ad amicitiam, ſed ad domeſticam utilitat referre videamur: ſin, tamquam illi acerbitatis aliquid ac derit, angimur; ſummam ejus felicitatem non ſatis grato nimo interpretamur.* Ejuſdem rationis eſt illud in Epiſt ad Titium Diverſ. V. 16: *Quare, ſi tibi unum hoc detr poteſt, ne quid iis, quos amaſti, mali putes contigiſſe, perm tum erit ex mœrore tuo diminutum. Relinquetur enim ſi plex jam illa cura doloris tui, quæ non cum illis communi bitur, ſed ad te ipſum proprie referetur: in qua non eſt j gravitatis ac ſapientiæ tuæ, quam tu a puero præſtiti ferre immoderatius caſum incommodorum tuorum, qui ſit eorum, quos dilexeris, miſeria maloque ſejunctus.* Sene Conſolat. ad Polybium Cap. XXVII: *Illud quoque mag tibi erit levamento, ſi ſæpe te ſic interrogaveris: Utrum meo nomine doleo, an ejus qui deceſſit? Si meo; perit m indulgentiæ jactatio, et incipit dolor hoc uno excuſatus qu honeſtus eſt, cum ad utilitatem reſpicit, a pietate deſciſce Nihil autem minus viro bono convenit, quam in fratris luc calculos ponere. Si illius nomine doleo, neceſſe eſt alterutr ex his duobus eſſe judicem. Nam ſi nullus defunctis ſen ſupereſt, evaſit omnia frater meus vitæ incommoda, et in e reſtitutus eſt locum, in quo fuerat, antequam naſceretur, et e pers omnis mali, nil timet, nil cupit, nil patitur. Quis eſt i furor, pro eo me numquam dolere deſinere, qui numquam d liturus eſt? Si eſt aliquis defunctis ſenſus, nunc animus fr tris mei, velut ex diutino carcere emiſſus, tandem ſui juris arbitrii, geſtit, et rerum naturæ ſpectaculo fruitur, et h*

mana omnia ex ſuperiore deſpicit: divina vero, quorum ra-tionem tamdiu fruſtra quæſierat, propius intuetur. Quid itaque ejus deſiderio maceror, qui aut beatus, aut nullus eſt? Beatum deflere, invidia eſt: nullum, dementia.

111. E. —ἀρχαίῳ καὶ σοφῷ παθέντες λόγῳ—τὰ κακὰ συστέλλειν καὶ ταπεινοῦν] Hic videtur eſſe ille λόγος ſupra poſitus p. 103. A.

111. F. τινα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων εἰσιόντα πρὸς Ἀρσινόην τὴν βασίλισσαν—] Ex multis, quæ hoc nomine feruntur, reginis, forte hæc fuerit ἡ πάνυ Ptolemæi Philadelphi et ſoror et conjux. Ad hanc quoque referam quod prodit Diogenes Laertius V. 60. Stratonis Ἐπιστολαί, ὧν ἀρχὴ, Στράτων Ἀρσινόῃ εὖ πράττειν: et Xenocratis, cognati cognominis Academici IV. 15: ὁ συγγενὴς ἅμα καὶ πολίτης τῷ προειρημένῳ φιλοσόφῳ· φέρεται δὲ αὐτοῦ λόγος Ἀρσινοητικὸς, γεγραμμένος περὶ Ἀρσινόης ἀποθανούσης. Suaviſſima fabula plane ad captum mulieris. Igitur eamdem ſuæ ipſe conjugi in luctu adhibuit, auctorem laudans Æſopum, Plutarchus in Conſolat. ad Uxorem p. 609. E. Exemplum admonitionis ſecutus eſt jam ante Arſinoæ tempora Pythagoras, ut ex auctore non nominato, vel Ariſtoxeno, vel Dicæarcho, refert Jamblichus De Vita Pythag. §. 122, 123: φασὶ γὰρ, ἐμπεσούσης μέν ποτε παρὰ τοῖς Κροτωνιάταις ὁρμῆς, πολυτελεῖς ποιεῖσθαι τὰς ἐκφορὰς καὶ ταφὰς, εἰπεῖν τινα πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐτῶν ὅτι Πυθαγόρου διεξιόντος ἀκούσειεν ὑπὲρ τῶν θείων· ὡς οἱ μὲν Ὀλύμπιοι ταῖς τῶν θυόντων διαθέσεσιν, οὐ τῷ τῶν θυομένων πλήθει προσέχουσιν· οἱ δὲ χθόνιοι τοὐναντίον, ὡς ἂν ἐλαττόνων κληρονομοῦντες, τοῖς κόμμοις καὶ θρήνοις, ἔτι δὲ ταῖς συνεχέσι χοαῖς, καὶ τοῖς ἐπιφερίσμασι, καὶ τοῖς μετὰ μεγάλης δαπάνης ἐναγισμοῖς χαίρουσιν. Ὅθεν κατὰ τὴν προαίρεσιν τῆς ὑποδοχῆς Πλούτωνα καλεῖσθαι τὸν ᾍδην· καὶ τοὺς μὲν ἀφελῶς αὐτὸν τιμῶντας ἐᾷν κατὰ τὸν ἄνω κόσμον χρόνιον· ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένως πρὸς τὰ πένθη διακειμένων ἀεί τινα κατάγειν ἕνεκα τοῦ τυγχάνειν τιμῶν τῶν ἐπὶ τῆς μνήμης γινομένων. Ἐκ δὲ τῆς συμβουλίας ταύτης ὑπόληψιν ἐμποιῆσαι τοῖς ἀκούσασιν ὅτι μετριάζοντες ἐν τοῖς ἀτυχήμασι, τὴν ἰδίαν σωτηρίαν ἐπιτηροῦσιν· ὑπερβάλλοντες δὲ τοῖς ἀναλώμασι, ἅπαντες πρὸ μοίρας καταστρέψουσι. Quædam hujus loci partes animadvertendæ ſunt nobis: primum κώμοις, *comiſſationibus*, non eſt hic

locus, ſed κομμοῖς, *planctibus*: deinde ἐναγισμοῖς, quod Kuſterus probavit ex Arcerii admonitione, habet etiam collatio mea ex Gronovianis mihi libris emta, pro vulgato ἐναγιασμοῖς: tum χρόνιον mutandum in χρονίους. Eamdem fabulam ſignificavit Sotion ap. Stob. Florileg. Tit. CVI. p. 571: Μῦθός τις περιφέρεται γυναικός· ὅτι ἡ λύπη παρ' οἷς ἂν τρέφεται καὶ αὔξεται, παρ' ἐκείνοις ἡδέως καὶ μένει.

p. 112. A. τοῖς δαίμοσι] In D. deeſt: B. dat hujus loco δαιτύμοσι. Vulgata potior habenda.

112. B. πότερα παύσῃ ποτὲ—] Vide notata ad p. 111. E. et 114. E. at priore loco citatus Seneca Conſolat. ad Polyb. XXVII.

112. C. Ὃ οὖν μέλλεις τῷ χρόνῳ χαρίζεσθαι—] Alia hæc eſt ratio in Conſolationibus celebrata, *temporis medicinam ratione præcipere.* Cicero ad Titium Ep. Diverſ. V. 16: *Nam quod allatura eſt ipſa diuturnitas, quæ maximos luctus vetuſtate tollit, id nos præcipere conſilio prudentiaque debemus.* Servius Sulpicius ad Ciceronem ibid. IV. 5: *Nullus dolor eſt, quem non longinquitas temporis minuat et molliat. Hoc te exſpectare tempus tibi turpe eſt, ac non ei rei ſapientia tua te occurrere.* Seneca Epiſt. LXIII: *Scio quidem pertritum hoc jam eſſe, quod adjecturus ſum: non tamen ideo prætermittam, quia ab omnibus dictum eſt. Finem dolendi etiam qui conſilio non fecerat, tempore invenit: turpiſſimum autem eſt in homine prudente remedium mœroris, laſſitudo mœrendi.* Epictetus Fragment. p. 781: Τοὺς ἄφρονας ὁ χρόνος, τοὺς δὲ φρονίμους ὁ λόγος τῆς λύπης ἀπαλλάττει. Julianus Epiſt. XXXVII. p. 413. D. in conſolando Amerio: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀκούειν ἐδεῖτο Δαρεῖος, ἀνὴρ βάρβαρος καὶ ἀπαίδευτος, ἔκδοτος ἡδονῇ καὶ πάθει· σὲ δὲ ἄνδρα Ἕλληνα καὶ παιδείαν ἀληθῆ πρεσβεύοντα, καὶ παρὰ σαυτοῦ εἰκὸς ἔχειν τὸ ἄρχειν· (ita enim collocanda ſunt verba:) ἐπεὶ καὶ ἄλλως αἰσχύνη τοῦ λογισμοῦ γένοιτ' ἂν, εἰ μὴ ταυτὸν δύναιτο τῷ χρόνῳ. Choricius Sophiſta in Orat. Funebri in Procop. Gaz. §. 30: apud Fabricium Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 856: ἰδιώτῃ μὲν γὰρ φάρμακον λύπης ἔστω ὁ χρόνος· ὁ δὲ διὰ μέσης ἐλθὼν, καὶ θείων γευσάμενος ἀκουσμάτων, μή μοι τοιαύτην θεραπείαν ἀναμενέτω· δεῖ γὰρ τῆς ἰατρείας τοῦ χρόνου τὰ τοῦ λογισμοῦ φάρμακα προηγήσασθαι.—Τοῦ δὲ χάριν

ποιῶμεν τὰς τῶν παλαιῶν ἐκμανθάνοντες τύχας; Οὐ γὰρ ἵνα τὸν χρόνον ἀνόνητον δαπανῶμεν, ἀλλ' ὅπως, οἶμαι, τήν τε ἄλλην ἐκεῖθεν ὠφέλειαν δρεψώμεθα, καὶ τοιούτου συμβάντος καιροῦ πρὸς ἄνδρας ἴσα πεπονθότας ἡμῖν, ἢ πικρότερα πάθη, τὸν νοῦν ἀναφέροντες οὕτως οἴσομεν ῥᾷον. Laudavit hanc ſententiam Choricii jam Iſ. Caſaubonus ad Polybium T. I. p. 726. edit. Erneſt.

112. D. οὐθένειαν] Videatur nota ad p. 110. A.

112. D. Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ—] Euripidis ex Theſeo, cujus loci partem item citat Galenus De Dogmate Hippocratis et Galeni, edit. Charter. Lib. IV. 7. T. V. p. 151: edit. Baſil. T. I. p. 285. ex diſputatione Poſidonii adverſus Chryſippum. Ex Poſidonio multa tranſtulit Cicero in Tuſculanarum libros, in quo numero etiam hoc cenſeo III. 14: *Hæc igitur præmeditatio futurorum malorum lenit eorum adventum, quæ venientia longe ante videris. Itaque apud Euripidem a Theſeo dicta laudantur: licet enim, ut ſæpe facimus, in Latinum illa convertere:*

Nam qui hæc audita a docto meminiſſem viro,
Futuras mecum commentabar miſerias;
Aut mortem acerbam aut exſili mœſtam fugam;
Aut ſemper aliquam molem meditabar mali;
Ut ſi qua invecta diritas caſu foret,
Ne me imparatum cura laceraret repens.

Sed operæ pretium eſt totum locum Ciceronis cum tota Poſidonii diſputatione comparare, quod nobis nunc longum eſt. Euripidis ῥῆσιν vertit et Grotius in Excerptis p. 389. relata in fragmentis edit. Muſgrav. p. 591. attigit Valckenarius ad Phœniſſ. 610. ad Hippolyt. 1043. Diatrib. p. 28. Cæterum verſu ſecundo eadem lectio exſtat in Galeno, Εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην: et poteſt accipi per ἓν διὰ δυοῖν pro εἰς φροντίδας συμφορῶν, *in cogitationem malorum animum conjeci.* Neque tamen diſſimulanda eſt noſtra ſuſpicio. Pro νοῦν habent εἰς Ald. Baſ. Xyl. D. E. Z. Venet. Voſſ. eamdem vocem plane omittit A: et in B. omnino duo priores verſus deſunt: C. dat Εἰς συμφορὰς εἰς φροντίδας ἐβαλλόμην: Periz. Εἰς συμφορὰς φροντίδας ἐβαλλόμην. Sic ex vetere corrupta plurimorum librorum ſcriptura Εἰς φροντίδας εἰς συμφορὰς ἐβαλλόμην, vera et ſana vide-

tur emergere Εἰς φροντίδ' ἀεὶ συμφορὰς ἐϐαλλόμην: et convenit cum loquendi ratione, in qua notum eſt Homericum —σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Nam quod Galeni exempla diſſentiunt a noſtra ratione: diſſentiunt eadem a Plutarcheis; ſiquidem Stephanus hanc lectionem primus e Galeno intulit: et omnino in Plutarcheis exemplis variæ lectiones oſtendunt veterem lectionem fuiſſe eam, quam diximus. In ultimo verſu dant νεαρὲς A. E. Venet. Voſſ. T: tum δάκοι N. Euripidis ſententiam imitatus eſt Græcus Comicus, quem ſequitur Terentius in Phormione II. 1. 11: unde Cicero l. l. ea appoſuit,

Quamobrem omnes, cum ſecundæ res ſunt maxume, tum maxume
Meditari ſecum oportet, quo pacto advorſam ærumnam ferant:
Pericla, damna; peregre rediens ſemper ſecum cogitet
Aut fili peccatum, aut uxoris mortem, aut morbum filiæ:
Communia eſſe hæc: ne quid horum umquam accidat novum:
Quid præter ſpem eveniet, omne id deputare eſſe in lucro.

Eamdem hujus ſcholæ partem attingit Seneca Epiſt. CVII. p. 419: *Effugere iſta non potes, contemnere potes; contemnes autem, ſi ſæpe cogitaveris et futura præſumſeris. Nemo non fortius ad id, cui ſe diu compoſuerat, acceſſit, et duris quoque, ſi præmeditata erant, obſtitit. At contra imparatus, etiam leviſſima expavit. Id agendum eſt, ne quid nobis inopinatum ſit. Et quia omnia novitate graviora ſunt, hæc cogitatio aſſidua præſtabit, ut nulli ſis malo tiro.* Epictetus Diſſert. III. 24. p. 511: Εἶτα ἂν τι γένηται τῶν λεγομένων ἀϐυλήτων, εὐθὺς ἐκεῖνο ἐπικεφίσει σε, ὅτι ὐκ ἀπροσδόκητον. Μέγα γὰρ ἐπὶ πάντων τὸ Ἤδειν θνητὸν γεγεννηκώς. Ubi Uptonus opportune laudat Virgilianum Æn. VI. 103:

Non ulla laborum,
O virgo, nova mi facies inopinave ſurgit:
Omnia præcepi, atque animo mecum ante peregi.

112. E. κατὰ τὸν Ἀχαιὸν] Mez. annotavit Ἀλκαῖον, ſuſceptum quippe ex Amyoti verſione. *Achæus* unus e Tragicis quinque claſſicis ſatis cuique notus. Grotius dictum

ex hoc loco in reliquias ex Achæi Philoctete retulit Excerpt. Trag. p. 443. hoc modo —τί χρὴ Τὰ μὴ νοσῦντα συννοσεῖν ἀναγκάσαι, ſola ductus conjectura.

112. E. ὁ Πλάτων ἔοικε παραινεῖν—ἀφανίζοντας.] Republ. X. p. 514. F: λέγει πυ ὁ νόμος, ὅτι κάλλιςον ὅτι μάλιςα ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς ξυμφοραῖς, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν· ὡς οὔτε δήλυ ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε καὶ κακῦ τῶν τοιούτων, οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι, οὔτε τι τῶν ἀνθρωπίνων ἄξιον ὂν μεγάλης σπυδῆς· ὅ, τε δεῖ ἐν αὐτοῖς ὅτι τάχιςα παραγίνεσθαι ἡμῖν, τύτῳ ἐμποδὼν γιγνόμενον τὸ λυπεῖσθαι. Τίνι, ἦ δ' ὅς, λέγεις· Τῷ βυλεύεσθαι, ἦν δ' ἐγὼ, περὶ τὸ γεγονὸς ἢ ὥσπερ ἐν πλώσει τῶν κύβων πρὸς τὰ πεπλωκότα τίθεσθαι τὰ αὑτοῦ πράγματα, ὅπη ὁ λόγος αἱρεῖ (ita leg. pro ἐρεῖ) βέλτις' ἂν ἔχειν· ἀλλὰ μὴ προσπταίσαντας, καθάπερ παῖδας, ἐχομένυς τοῦ πληγέντος ἐν τῷ βοᾷν διατρίβειν· ἀλλ' ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὅτι τάχιςα γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν, θρηνῳδίαν ἀφανίζοντα. Poſtremæ partis imitatio exſtat in dicto Lacænæ Gyrtiadis α'. p. 240. E. Eamdem admonitionem paucis memorat Plutarchus De Animi Tranq. p. 467. A: κυβείᾳ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν βίον ἀπείκασεν, ἐν ᾧ καὶ βαλεῖν δεῖ τὰ πρόσφορα, καὶ βαλόντα, χρῆσθαι καλῶς τοῖς πεσῦσι. Bis appoſuit Stobæus Floríleg. Tit. CIX. p. 579. et Tit. CXXIV. p. 619. Duplex comparatio, altera *vitæ cum alea:* Sophocles ap. Stob. Geſn. p. 570. Grot. p. 457: Στέργειν δὲ τ' ἀμπέσοντα καὶ θέσθαι πρέπει, Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ ςένειν τύχην. Alexis ibid. Geſn. 560. Grot. 431: Τοιοῦτο τὸ ζῆν ἐςιν, ὥσπερ οἱ κύβοι, Οὐ ταυτ' ἀεὶ πίπτυσιν· οὐδὲ τῷ βίῳ Ταυτὸν διαμένει σχῆμα, μεταβολὰς δ' ἔχει. Socrates ibid. p. 618: Πεττείᾳ τινὶ ἔοικεν ὁ βίος· καὶ δεῖ ὥσπερ ψῆφόν τινα τίθεσθαι τὸ συμβαῖνον· οὐ γάρ ἐςιν ἄνωθεν βαλεῖν ὐδὲ ἀναθέσθαι τὴν ψῆφον: ubi recte antepenultimum in margine poſuit Geſnerus, corrigens ita vulgatum θέσθαι. Epictetus Diſſert. II. 5. p. 186: Πῶς οὖν τηρήσει τις ἅμα μὲν τὸ εὐςαθὲς καὶ ἀτάραχον, ἅμα δὲ τὸ ἐπιμελὲς καὶ μὴ εἰκαῖον μηδ' ἐπισεσυρμένον; Ἂν μιμῆται τοὺς κυβεύοντας. Αἱ ψῆφοι ἀδιάφοροι. Πόθεν οἶδα τί μέλλει πίπτειν; Τῷ πεσόντι δ' ἐπιμελῶς καὶ τεχνικῶς χρῆσθαι, τῦτο ἤδη ἐμὸν ἔργον ἐςίν. Ubi Uptonus ſimilia aliorum quædam notavit, ut item Gatakerus ad M. Antonin. VII. 38. A Menandro habuit

Terentius Adelph. IV. 7. 21: *Ita vita 'ſt hominum, quaſi quum ludas teſſeris: Si illud, quod maxime opus eſt jactu, non cadit: Illud, quod cecidit forte, id arte ut corrigas.* Altera eſt comparatio calamitatis cum plaga, quam non puerorum more plorando *retinere* debemus, hoc eſt, ἔχεσθαι τῶ πληγέντος, ſed ſanare. Subeſt quædam comparatio pugilatus, quam ab hoc Platonis exemplo ductam amplificeavit Demoſthenes Or. Philipp. I. p. 19. B: *ὥσπερ δὲ οἱ βάρβαροι πυκτεύουσιν, οὕτω πολεμεῖτε Φιλίππῳ· καὶ γὰρ ἐκείνων ὁ πληγεὶς, ἀεὶ τῆς πληγῆς ἔχεται· κἂν ἑτέρωσε πατάξῃ τις, ἐκεῖσε εἰσὶν αἱ χεῖρες· προβάλλεσθαι δὲ ἢ βλέπειν ἐναντίον οὔτε οἶδεν, οὔτ' ἐθέλει.* Verſatur in eadem comparatione et Platonici exempli imitatione Plutarchus De Sui Laude p. 541. A: item Dion Chryſ. Or. VIII. p. 133. D. comparans labores et calamitates *canibus*, *οἳ τοὺς μὲν φεύγοντας ἐπιδιώκουσι καὶ δάκνουσιν καὶ διέσπασαν οὓς κατέλαβον· τοὺς δὲ ἐπιόντας καὶ μαχομένους φοβοῦνται καὶ ἀναχωροῦσι, τελευτῶντες δὲ σαίνουσιν, ἐπειδὴ εὐήθεις γένωνται· οἱ δὲ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκπεπληγμένοι αὐτοὺς καὶ ἀεί ποτε φεύγοντες κρίνουσιν* (forte *ἐκκλίνουσιν*, ab antecedente *ες* abſorpto *ἐκ*) *οὐδέποτε ἐναντίον βλέποντες. Καὶ γὰρ δὴ ὥσπερ οἱ πυκτεύειν εἰδότες, ἐὰν μὲν προλάβωσι τὸν ἀνταγωνιστὴν, οὐ παύονται τὴν ἀρχὴν, πολλάκις δὲ καὶ ἐπέβησαν αὐτοὶ καταβάλλοντες· ἐὰν δὲ ἀποχωρῶσι φοβούμενοι, τότ' ἰσχυροτάτας πληγὰς λαμβάνουσιν· οὕτως ἐὰν μέν τις τοὺς πόνους δέχηται καταφρονῶν καὶ πλησιάζῃ προθύμως, οὐ πάνυ ἰσχύουσι πρὸς αὐτόν· ἐὰν δὲ ἀφιστῆται καὶ ἀναχωρῇ, τῷ παντὶ μείζους καὶ σφοδρότεροι δοκοῦσιν.*

112. F. *Λυκίων*—] Valerius Maximus II. 6. Extern. 13: —*Lycii, cum iis luctus incidit, muliebrem veſtem induunt; ut deformitate cultus commoti, maturius ſtultum projicere mœrorem velint.*

p. 113. A. *οἱ βάρβαροι τῶν Ἑλλήνων*—] Hinc *βαρβαρικὰ πένθη* p. 114. D. et notavimus ad 102. A: adeantur Ælianus Var. Hiſt. VII. 8. ibique Perizonius: Valerius Maximus II. 6. Ext. 14: De Naturarum differentia in Europæis et Aſianis populis Hippocrates *περὶ ἀέρων, ὑδάτων, καὶ τόπων* §. 76. et nuperrimus editor, Græcorum eruditiſſimus, Corayus.

113. A. —*εἴπερ ἄρα*] *ſi forte*, Reiſkius mutare volebat

ἢ Πέρσαι καὶ Ἄραβες: quod plane habet ſignificationem criticæ Reiſkianæ, cujus magna pars fuit geſtiens libido mutandæ veteris quamvis bonæ lectionis. Legerat quidem, ut erat multæ homo lectionis, hanc particulam alibi: nunc ejus, ad oblatam ſpeciem ſimilitudinis, oblitus *Perſas* nobis et *Arabes* non deſiderantibus effingit. Quo magis operæ pretium facturi videmur, ſi hac particula explicanda caveamus, ne ejus ignoratio minus etiam doctis in poſterum obſit. Eſt igitur ejus vis et elliptica, et affirmationem aliquantum minuens ac relaxans: hoc loco ita exponenda, *magis Ægyptii, Syri, Lydi, ac ne hi quidem omnes temere:* vel, *magis fortaſſe Æg. S. L. ſi quidem hi tales ſint.* Plutarchus Plat. Quæſt. p. 1009. F: *οὐ γὰρ ἐκ τούτων ὁ λόγος, ἀλλ', εἴπερ ἄρα, διὰ τούτων καὶ οὐκ ἄνευ τούτων περαίνεσθαι πέφυκεν.* Numa p. 62. D: *ἢ τούτοις μὲν εἰκός ἐστι καὶ σπουδάζοντας θεοὺς ὁμιλεῖν ἐπὶ διδασκαλίᾳ καὶ παραινέσει τῶν βελτίστων· ποιηταῖς δὲ καὶ λυρικοῖς μινυρίζουσιν, εἴπερ ἄρα, χρῆσθαι παίζοντας·* quo loco Salmaſius annotavit ad marginem, *ſi quando, ſi forte.* Muſonius ap. Stob. p. 18: *ὅπερ ἂν παρέχοι σπήλαιον αὐτοφυὲς, ἔχον μετρίαν ὑπόδυσιν ἀνθρώπῳ, τοῦτο χρὴ παρέχειν ἡμῖν τὴν οἰκίαν, τοσοῦτον, εἴπερ ἄρα, περιττεύουσα, ὅσον καὶ ἀπόθεσιν τροφῆς ἀνθρωπίνης ἐπιτηδείαν ἔχειν.* Dion Chryſ. Or. II. p. 24. B: *οὐδέ γε ᾄδειν τὰ Σαπφοῦς ἢ Ἀνακρέοντος ἐρωτικὰ μέλη πρέπον ἂν εἴη τοῖς βασιλεῦσιν· ἀλλ', εἴπερ ἄρα, τῶν Στησιχόρου μελῶν ἢ Πινδάρου, ἐὰν ᾖ τις ἀνάγκη.* VII. p. 125. C: *διὰ ταῦτα, εἴπερ ἄρα, οὐ παντάπασιν ἀδίκως εὐθύνεται.* XVIII. p. 259. A: *καὶ γράφειν δὲ, οὐ ταῦτά σε ἀξιῶ τὰ σχολαστικὰ πλάσματα, ἀλλ', εἴπερ ἄρα, τινὰ τῶν λόγων—.* XXXI. p. 332. C: *ὁ μὲν γὰρ τετύχηκεν, εἴπερ ἄρα, τῆς τιμῆς—.* 356. B: *οὐδ' αὐτοὶ τοὺς εὐεργέτας αὐτοὺς ἑαυτῶν ἀδικεῖτε· ἀλλ', εἴπερ ἄρα, συνηδίκησθε αὐτοῖς.* Lucianus De Conſcrib. Hiſtoria T. II. p. 26: *τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.* Œnomaus ap. Euſeb. Præp. Evang. VI. p. 260. B: *ὁ δὲ Ζεὺς οὗτος, ἡ τῆς ὑμετέρας ἀνάγκης ἀνάγκη, τί ἡμᾶς τίνυται; ἀλλ' οὐχ, εἴπερ ἄρα, ἑαυτόν—;* Euſebius ibid. III. p. 95. B: *χρὴ γὰρ, εἴπερ ἄρα, ἀνθρώπους καὶ αὐτὰ ἡγεῖσθαι—· debemus enim et ipſa, ſi forte, animalia homines eſſe putare.* Themiſtius Or. IX. p. 124. C: *τοῖς μὲν γὰρ πρὸς*

ἰδιώτην χρηςὸν, ἢ, εἴπερ ἄρα, καὶ ςρατηγὸν ἢ ἐξέτασις. Julianus Or. VIII. p. 251. B: δι' ἣν, εἴπερ ἄρα, κήπαιοις ἔχαιρε. Synefius Epiſt. XLVI: ἤρκει δὲ, εἴπερ ἄρα, τὸ μὴ συνεπαιᾶσθαι· τὸ δὲ καὶ προσεπαινέσαι, πόῤῥω δεινῶν. Simplicius Comment. in Ariſtot. Categor. p. 1. a. εἰ γὰρ ἡ Σωκράτες μορφὴ ἐν ὑποκειμένῳ ἐςὶ τῷ Σωκράτει· ἀλλ', εἴπερ ἄρα, τὰ τοῖς ἤδη τελείοις ἔξωθεν ἐπιγινόμενα, ταῦτα ἂν εἴη ἐν ὑποκειμένοις αὐτοῖς. Idem Comment. in Phyſic. Auſcult. II. p. 63. a: —τὴν ποιητικὴν τῶν φυσικῶν αἰτίαν ὁ Ἀριςοτέλης παραλέλοιπε (vitioſe vulgo παρέλοιπε) τὴν ὕλην εἰπὼν καλεῖσθαι φύσιν καὶ τὸ εἶδος, καὶ, εἴπερ ἄρα, καὶ τὸ σύνθετον—. Hæc de ſolemni forma, quæ hoc loco exſtat. Sunt aliæ, vel pleniores, vel ad particulam εἰ relatæ, aliis adjunctis particulis. Veluti pleniore uſus eſt Plutarchus Bruto p. 1009. D: καὶ τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς ὑπονοῆσαι βέλτιον, καὶ τὸ ἐπιςόλιον, εἴπερ ἄρα τῶν γνησίων ἐςίν. Themiſtius Or. XXXII. p. 359. D. citatus Stobæo p. 21: εὐχὴ οὖν ἐκκόπτειν αὐτὰ (τὰ δάκρυα) παρεῖσθαι χρεών· ἀμήχανον γάρ· ἀλλ', εἴπερ ἄρα εἴη, ἐπικόπτειν τε καὶ πραΰνειν—· ſed, ſi forte liceat, circumcidere ac lenire. Breviori forma Ariſtophanes Nub. 227: Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς· Ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς· εἴπερ· ubi Bergleruѕ videatur, ſimile adferens exemplum ex Ranis 74: Τοῦτο γάρ τοι ἢ μόνον Ἔτ' ἐςὶ λοιπὸν ἀγαθόν· εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα. Plato Leg. II. p. 581. E: Οὐκ, ὦ 'γαθὲ, προσέχων τούτῳ τὸν νοῦν, δρῶ τοῦτο, εἴπερ· i. e. ſiquidem hoc facio. X. p. 671. G: Καὶ τῶν μὲν προσήκειν ἡμῖν, εἴπερ, ὁπόσα φλαῦρα—· ita diſtinguenda ſunt hæc verba: et ad nos quidem pertinere quæcumque ſunt prava, ſiquidem ad quem pertineant: ad deos non niſi bona pertinere. Ariſtoteles Polit. II. 7. p. 47. 1: χρησίμου δὲ οὔσης τῆς θρασύτητος πρὸς οὐδὲν τῶν ἐγκυκλίων, ἀλλ', εἴπερ, πρὸς τὸν πόλεμον—. Parmenid. p. 64. F. Rep. VI. p. 474. F. Scriptor Epiſtolæ Hippocratis XX. p. 19. D. Edit. Charter. κἀγὼ παρῄνεον θαῤῥεῖν, ὡς τάχα μὲν οὐδενὸς ἐόντος κακοῦ, πίσυνος ἐτησίαις ὥραις· εἰ δ' ἄρα, καί τινος βραχέος, εὐδιορθώτου· videtur ſcripſiſſe, εἰ δ' ἄρα, τινὸς βραχέος ἢ εὐδιορθώτου. Dion Chryſ. Or. LXXX. p. 669. B: χαλεπὴ μὲν ἄλλως καὶ δυσμενὴς καὶ ἐπίβουλος ἰδεῖν· εἰ δ' ἄρα, καὶ μειδιῶσα προσαπαντᾷ, σαρδόνιον μάλα τοῖον.' Diogenianus ap. Euſeb. Præp. Evang. VI. p. 265. A: ποῦ τοίνυν δι' αὐτῶν

ὑφαίνεται τὰ πάντα ἀπαξαπλῶς καθ' εἱμαρμένην εἶναι, καὶ μὴ, εἰ ἄρα, ταῦτα μόνα ὧν ἐςὶν εἱμαρμένη. Ariſtides T. I. p. 484: —δεῖν μάλιςα μὲν, εἰ οἷόν τε, σκοπεῖν ὅπως μὴ συμβήσεται· εἰ δ' ἄρα, τὴν ταχίςην ἀπαλλάττεσθαι. Ibidem p. 516: οἶμαι μὲν οὐχ οὕτω τοῦτο ἔχειν· εἰ δ' ἄρα, συγγνώσεσθε. Similis eſt formæ εἴ τε, εἴ ποτε, *ſicubi*, *ſiquando*. Hæc noſtra conjungantur cum Hoogeveenianis Doctrin. Particul. p. 362, 363. Græcæ formulæ reſpondet Latina *ſi forte*, quam notavit Muretus Var. Lect. XVI. 9. eam comparans cum εἰ τύχοι: et rectius cum εἴπερ ἄρα contulit Vechnerus Hellenolexias p. 546. Ciceronis adferens De Or. III. 12: *Ex quo vereor ne nihil ſim tui niſi ſupploſionem pedis imitatus, et pauca quædam verba, et aliquem, ſi forte, motum.* Ex eodem genere eſt Terentianum Phorm. V. 1. 20: *Neſcio; verum, ſi forte, dico.* Sed ex diverſo Hecyr. III. 1. 50: nec huc revocanda Eunuch. IV. 4. 50. particula *ſiquidem*. At Juvenalis ita accipiendus Sat. III. 173: —*Ipſa dierum Feſtorum herboſo colitur, ſi quando, theatro Majeſtas:* ubi ſententiam perverſa interpunctio obſcuravit.

113. B. Ἴων ὢν ὁ τραγικὸς—Ἐξῆλθον—] Scriptura hæc videtur vetus eſſe lectio, nec e conjectura librarii exſtitiſſe; nam et ſententiam bonam parit, et orationis bonitate commendatur, et congruit cum veſtigiis corruptarum lectionum. Editiones Ald. Baſ. Xyl. Steph. Ἐξῆλθον ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν: et item plerique ſcripti codices, exceptis quibuſdam: nam A. E. Voſſ. T. dant Ἐξῆλθον ἡμωνῆται ϗ τὺς ἡμῶν: D. quamvis antiquus Ἐξῆλθον ἡμ. καὶ τὰ ἡμ. Collect. Muret. et Jannot. Ἐξῆλθον ἱμωνῶσα τοὺς ἡμῶν: quod ſecutus eſt Amyotus, ut quidem potuit: *De vos enfans eſtant la gouvernante, Je ſuis avec une corde tornante Sortie amont hors des caveaux du dueil.* Lepidus funis, cujus ope nimirum ex puteo extracta nutrix erat! ſi modo in Græca hujus loci ſcriptura exſtaret: ἱμονίαν, *funem*, novimus; ἱμονιῶν verbum, quodque hunc ab Amyoto redditum ſenſum efficiat, non novimus. Meziriacus, ut aliis locis, ita hic lectionem Amyoti notavit: Ἐξ·—ἱμωνιῶσα τῶν ὑμῶν. Sed ita ſolent interpretes nimium liberales, qui etiam ubi nihil habent, tamen aliquid dare volunt. Et ego ante cognitam

hanc codicis B. lectionem multis hunc locum tentavi conjecturis, quarum in nonnullis mihi aliquis videbar: quas nunc referre nil attinet; ſiquidem nil attinet *repertis frugibus, glande veſci.* In παίδων ἡβώντων habuimus exemplum Epigrammatis p. 14. B. Cum his βόθροις πενθητηρίοις conjuncti ſunt βόθροὶ, *foſſæ caveæ,* ad quas ſacrificia fiebant Diis Inferis, quibus item luctus, funera, inferiæ, conſecrata erant. Nomen et rem jam Homerus prodidit Odyſſ. Λ. 25. 36. 42: hinc alii in eodem argumento frequentarunt: veluti Lucianus De Aſtrolog. T. II. 371. Ariſtides T. I. p. 296. Porphyrius ex Oraculis apud Euſeb. Præp. Evang. IV. p. 145. D. 146. D. 147. C: idem De Antro Nympharum, ex Zoroaſtre et Pherecyde §. 6. et 31. Heliodorus, Bourdelotius ad Heliodor. p. 26. Cæterum illum lugendi ritum Sacis tribuit Ælianus Var. Hiſt. XII. 38: Πενθοῦντες δὲ οἱ Σάκαι εἰς οἴκους τινὰς ὑπάντρους καὶ κατασκίους ἀποκρύπτονται. Ionis Tragici reliquias complures tractarunt Bentleius Epiſt. ad Millium p. 50. ſeq. ejuſque æmulatione Toupius Epiſt. Crit. p. 104. ſeq. nec tamen noſtrum locum attigerunt.

113. B. τινὲς δὲ τῶν βαρβάρων καὶ μέρη τοῦ σώματος ἀποτέμνουσι] Videtur habuiſſe a Chryſippo, qui multa de luctu et ſepultura collegit, teſte Cicerone Tuſc. I. 45: alia III. 26. *varia et deteſtabilia genera lugendi, pædores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, capitis, fœminum percuſſiones.* Conferatur et Kirchmannus De Funerib. II. 11. 12. p. 190. ſeq.

113. B. ἀπαρτώμενοι—] *Sejuncti, remoti.* Plutarchus Opp. Mor. p. 423. B: παράλογον καὶ πάσης πιθανότητος ἀπηρτημένον. 619. D. 960. A. 953. B. 1029. A. 1082. E. Vitarum p. 544. B. 997. A. Fragm. Commentar. in Heſiod. 17. Chryſippus apud Athen. XI. p. 464. E: ἁμαρτάνουσι μανικῶς καὶ τῆς ἀληθείας ἐπὶ πλεῖον ἀπαρτώμενοι. Dionyſius Hal. Judic. de Lyſia §. 17: οὔτε ἀπηρτημένη τῶν πραγμάτων ἀρχῇ χρώμενος. De Dicendi Vi Demoſth. §. 22: τοσοῦτον ἀπηρτημένοι τοῖς χρόνοις. Ariſtides T. I. p. 540. Pollux VIII. 152. Heſychius Ἀπαρτῆσαι· Χωρίσαι· διαστῆσαι· πληρῶσαι: quorum ultimum pertinet ad explicandam vocem quæ ex-

cidit ἀπαρτίσαι. Conferantur Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 237. Lennepius ad Phalarin p. 168. Eodem ſenſu eſt ἐξηρτημένος ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς· apud Jamblichum in Stobæi Floril. Tit. CI. p. 553. niſi legendum ἐξηρημένος vel ἐξῃρημένος. At in diſputatione Hippodami Thurii ib. p. 554. ἐξήρηται δὲ τὰ μὲν θνατὰ ἀπὸ τῶν θεῶν, legendum videtur ἐξήρτηται· *pendent res humanæ a divinis.* De altera ſignificatione verbi ἀπαρτᾶσθαί τινος, *ſuſpenſum eſſe ab aliquo, aliquid tenere,* diximus ad p. 105. E.

113. C. ἐπὶ τοῖς ἀώροις—ἀρχῶν] Lucianus lugendi vanitatem irridens, patrem facit lamentantem ad funus filii: Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών· οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ. De Luctu T. II. p. 928.

113. C. —εἰς κοινὴν πατρίδα πορείας—παραγινομένων] Ratio item in hoc argumento ſolemnis. Antiphanes apud Stob. Floril. Tit. CXXIII. p. 617. Geſner. Tit. CXXV. p. 511. Grot.

Πενθεῖν δὲ μετρίως τοὺς προσήκοντας φίλους.
Οὐ γὰρ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
Ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἐστ' ἀναγκαίως ἔχον,
Προεληλύθασιν· εἶτα χ' ἡμεῖς ὕστερον
Εἰς ταυτὸ καταγώγιον αὐτοῖς ἥξομεν
Κοινῇ τὸν ἄλλον συνδιατρίψοντες χρόνον.

Menander Stob. p. 608. Cleric. p. 184. Seneca Conſolat. ad Polyb. Cap. XXVIII. fin. *Non perdidit lucem frater tuus, ſed ſecuriorem ſortitus eſt. Omnibus illo nobis commune eſt iter. Quid fata deflemus? Non reliquit ille nos, ſed anteceſſit.* Eamdem rationem breviter tangit Plutarchus in fine hujus libri p. 120. B.

113. C. τῶν εἰς τὸ χρεὼν ὁδευόντων] A. B. E. Z. Venet. Voſſ. T. οἱ τὴν εἰς τὸ χρεὼν ποιούμενοι, haud ſine elegantia. Exquiſitum dictionis genus εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Æſchines, qui fertur, in Axiocho p. 729. C: οὐκ ἐπιλογιῇ—ὅτι τὸ κοινὸν δήπου τοῦτο, καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, καὶ ὅτι δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας, εὐθύμως μονονουχὶ

παιανίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Et paulo antea A: *ὅπως ἀςεναχτὶ εἰς τὸ χρεὼν ἴῃ.* Reſtituendum videtur in Menandri nobili ſententia, quam modo ſignificavimus, nunc apponimus, ut ratio noſtra appareat. Sic igitur ille ap. Stob. 608:

> *Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,*
> *Ὃν φημὶ, τῦτον, κἀπιδημίαν βροτῶν.*
> *Ὄχλος, ἀγορὰ, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί.*
> *Ἂν πρῶτος ἐξέλθῃς, καταλύσεις βέλτιον,*
> *Ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς οὐδενί·*
> *Ὁ προσδιατρίβων δὲ κοπιάσας ἀπώλεσε,*
> *Κακῶς τε γηρῶν, ἐνδεής τῳ γίνεται,*
> *Ῥεμβόμενος ἐχθροὺς εὗρ', ἐπεβυλεύθη ποθὲν,*
> *Οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.*

Verſu ſecundo legam cum Bentleio *—τὴν ἐπιδημίαν ἄνω,* ſiquidem *κἀπιδημίαν βροτῶν* eſt correctio Grotii e conjectura pro vetere lectione *ἐπιδημίαν ἀνθρώπῳ.* Quartum dedimus ex emendatione Bentleii. Sexto ejuſdem conjecturam *ἀπέλασε, diſceſſit,* minus probamus, quandoquidem ſententia poſtulat *ἀπώλεσεν, perdidit,* ſcilicet *τὰ ἐφόδια, viatica:* igitur malimus *Ὁ προσδιατρίβων δὲ κοπιῶν ἀπώλεσε.* Verſu ultimo ita legendum putamus, *Οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθ' ἔχων εἰς τὸ χρεών.* Jungenda, *Οὐκ εὐθανάτως ἔχων ἀπῆλθεν εἰς τὸ χρεὼν, Non facili morte conſumtus abiit ad fatum.* Dictionem non reddidit interpres Latinus Euſebii Præp. Evang. II. p. 32. D. in excerpto Philonis Byblii: *εὐεργέτας τε τύτυς καὶ πολλῶν αἰτίυς ἀγαθῶν ἡγούμενοι, ὡς θεοὺς προσεκύνυν· καὶ εἰς τὸ χρεὼν μεταςάντας ναοὺς κατασκευασάμενοι, ςήλας τε καὶ ῥαβδοὺς ἀφιέρυν ἐξ ὀνόματος αὐτῶν—·* vulgo legitur *καὶ εἰς τὸ χρεὼν καταςάντας ναοὺς μετασκευασάμενοι·* reddidit interpres *—divinis honoribus coluere: ac templorum uſu, quæ jam antea conſtructa fuerant, hoc ad munus officiumque traducto, columnas inſuper ſtatuaſque ligneas ipſorum nomine conſecrarunt:* vertendum *et fato functos, templa iis exſtruentes* ſcilicet *προσεκύνυν αὐτούς.* In fati partibus quam vim habeat *τὸ χρεὼν,* declarat Diogenianus ibid. VI. p. 263. D: *οὕτω δὲ καὶ τὸ χρεὼν εἰρῆσθαι τὸ ἐπιβάλλον καὶ καθῆκον κατὰ τὴν εἱμαρμένην.* Dion Chryſ. Or. XXX. p. 304. C: *τοῦ χρεῶ ἐπιςάντος, inſtante fato, ῥᾳ-*

ἴδιας ἄπασιν, *facile abit*, reponendum χρεὼν, ſiquidem eſt indeclinabile nomen, ut apparet ex iis quæ Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 65. notavit. Plutarchus infra in hoc libro p. 119. D: νέοι μετέστησαν πρὸς τὸ χρεών. Vitarum p. 533. A: τὸ χρεὼν τῦ χρησμῦ, *fatum oraculi.* 869. D: ἐκπεπληρωκέναι τὸ χρεὼν, *fatum impleviſſe.* Philo Jud. Omnem Prob. Eſſe Lib. p. 882. D. cui ex codice Mediceo reſtituit Mangeyus, perperam tamen χρέος, *naturæ debitum*, intelligens. Frequens eſt Pauſaniæ καταλαμβάνει, vel ἐπιλαμβάνει τινὰ τὸ χρεών· p. 27. 132. 181. 191. 207. 284. 380. 462. 485. 508. 569. 606. 619. 659. 763. 860.

113. D. διὰ τὸν ἐκ τῶν ματαίων ἐλπίδων ἀνακλασμὸν,] Id eſt, *Propter opinatus animi, quos addimus ipſi:* quod in ſimili re dicit Lucretius IV. 467. Hipparchus in libro de Animi Tranquillitate, quem in fontibus hujus Plutarchei libelli cenſemus, hoc loco propter ſimilitudinem cum ſententiæ, tum orationis, audiendus: exſtat ejus diſputationis pars apud Stobæum Floril. Tit. CVI. p. 574: Πολλῶν ὦν τοιούτων περικρεμαμένων, μήτι ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἵτινες ὀλίγῳ πυρετῷ ἐπιγενομένῳ ἀθέων (ſic legendum pro vitioſo σὺν θεῶν) τρόπῳ συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἳ καὶ αὐταὶ (vulgo καὶ αὗται) πολλάκις τάχιον ἀπόλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα, ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια εὐρίπου τρόπον (vulgo εὗρε τὸν τρόπον) ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ ὐδὲν αὐτῶν μένον ὐδὲ ἀκίνητον ὐδὲ βέβαιον, ὐδὲ ἀναφαίρετον (vulgo ἀδιαίρετον.) Διὸ ταῦτα μὲν ἐνθυμηθέντες, νομίζοντές τε (vulgo εἰ) τὰ παρέοντα καὶ διδόμενα καὶ τὸν ἐλάχιστον χρόνον διαμῦναι δύνασθαι (pro vulg. δύναιτο et Geſn. voluit: cæterum nil mutandum) ἐν εὐθυμίᾳ διάξομεν γενναίως φέροντες τὰ προσπίπτοντα. Νῦν δὲ πολλοὶ πάντα τὰ ὑπὸ φύσεως καὶ τύχας παρέοντα καὶ διδόμενα αὐτοῖς ἐπὶ τὸ βέλτιον προαναπλάσαντες, καὶ οὐχ οἷά ἐστι λογισάμενοι, ἀλλ' οἷα ἐπ' ἄκρον ἐπιτυγχανόμενα δύναται γενέσθαι, ἄφνω στερόμενοι πολλοῖς καὶ μεγαλοῖσι καὶ ἀθέσμοις καὶ ἀνοήτοις κακοῖς καταφορτίζοντι τὰν ψυχάν—. Sic Pythagorei deſertores diſciplinæ ſuæ mortuos cenſebant, ut refert ſimilibus verbis Jamblichus Vit. Pythag. §. 75: ἐκείνους δὲ ἔφασαν τεθνάναι, οὓς αὐτοὶ ἀνεπλάσαντο καλοὺς κἀγαθοὺς προσ-

δοκῶντες ἔσεσθαι ἐκ τῶν μαθημάτων· quibuſcum conferenda dictio in Lyſidis Epiſtola §. 75. Dion Chryſ. Or. XX. p. 266. B: Οὐκ ἐνταῦθα μάλιϛα ἀνευρήκασιν οἱ ἀνόητοι ἄνθρωποι, ὅπως μηδὲν διανοῶνται τῶν δεόντων· ἕτερα πολλὰ καὶ ἄτοπα διανοήματα, οἷς ἀγαπῶσι ξυνόντες, τυραννίδας τε καὶ πλέτες, καὶ ἄλλ' ἄτλα θαυμαϛὰ ἀναπλάτlοντες αὐτοῖς; οἱ μὲν θησαυρὲς τινας ἀναπλάτlοντες χρυσῦ τε ϗ ἀργύρυ, πλῆθος ἐξαίφνης ἀμήχανον ὅσον κτώμενοι. Eodem verbo ſententiam Poſidonii explicat Galenus De Hippocr. et Plat. Plac. IV. 7. Ed. Charter. T. V. p. 151. Ed. Baſil. T. I. p. 283: διὸ καὶ προενδημεῖν (adde δεῖν φησι τοῖς πράγμασι, μήποτε (leg. καὶ μήπω) παροῦσιν οἷον παρῦσι χρῆσθαι· βούλεται δὲ τὸ προενδημεῖν ῥῆμα τῷ Ποσειδωνίῳ, τὸ οἷον προσαναπλάτlειν (leg. προαναπλάτlειν) καὶ προτυπῦν τὸ πρᾶγμα παρ' ἑαυτῷ τὸ μέλλον γενήσεσθαι—. Philo Jud. De Joſepho p. 545. D: ἀναπλάτlυσιν ἔνιοι μακράς τινας ϗ ἀπεράτυς εὐτυχίας ἑαυτοῖς· αἱ δ' ἀρχαὶ μεγάλων κακῶν εἰσι.

113. D. εἰκοσαέτης ἦν, τὸν πεντεκαιδεκαέτη ἀπογενόμενον] Pro his A. E. Venet. Voſſ. nil habent, niſi εἰκὸς δὲ τῶν γενομένων. In A. appoſita eſt margini hæc annotatio: οὕτως οἶμαι δεῖν γράφεσθαι· Εἰ δὲ ὁ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων χρόνος εἴκοσιν ἐτῶν ὁ μέγιϛος ὡρίσθη, τὸν δέκα ἐτῶν ἀπογενόμενον ἐνομίζομεν ἂν— eamdemque ſervant tres reliqui, ſed cum quadam diverſitate: Venet. et Voſſ. pro τὸν δέκα dant τῶν δὲ λ: E. notat etiam auctorem correctionis Maximum Planudem, ita exhibens, καλῶς Μάξιμος ὁ Πλανούδης οὕτως οἴεται δεῖν γράφεσθαι· Εἰ δὲ— cætera ut in A. quem codicem credibile eſt ipſius fuiſſe Maximi Planudis. Porro pro ἀπογενόμενον dant γενόμενον D. C. Z. Periz. Ald. Baſ. Xyl. at Pol. παραγενόμενον: tum D. Z. πενκαιδεκαέτη, C. πέντε καὶ δέκα ἔτη.

113. D. τὸν δὲ τὴν—πάντως] Et hic magna varietas. Deſunt in Voſſ. τὴν τῶν εἴκοσιν—γενόμενον τοῦ. B. totum hoc ita habet, τὸν δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἀριθμοῦ πάντες ἂν ἐμακαρίζομεν cæt. Z. τῶν δὲ τῶν εἰκοϛῶν γεννωμένων, cætera ut vulgata. Venet. non niſi tertiam vocem τὴν omittit.

113. E. ἄωρος θάνατος εὐπαραμύθητος—. 114. B. ἐπεράθησαν—] Hunc locum jam ſupra p. 110. E. attigerat ſcriptor adoleſcens et vagus, et volaticus, nec certam in diſtribuendo argumento rationem ſequens. Ex communi fonte

habet Cicero Tuſc. I. 34. ſeq. *Mitto alios: etiamne nobis expedit, qui et domeſticis et forenſibus ſolatiis ornamentiſque privati, certe ſi ante occidiſſemus, mors nos a malis, non a bonis abſtraxiſſet?* Et mox ibidem, cap. 39: *Pellantur ergo iſtæ ineptiæ pæne aniles, ante tempus mori miſerum eſſe. Quod tandem tempus? Naturæne? at ea quidem dedit uſuram vitæ, tamquam pecuniæ, nulla præſtituta die. Quid eſt igitur, quod querare, ſi repetit, cum vult? ea enim conditione acceperas. Iidem, ſi puer parvus occidit, æquo animo ferendum putant: ſi vero in cunis, ne querendum. Atqui ab hoc acerbius natura exegit, quod dederat. Nondum guſtaverat, inquit, vitæ ſuavitatem: hic autem jam ſperaverat magna, quibus frui cœperat. At id quidem in ceteris rebus melius putatur aliquam partem, quam nullam, attingere: cur in vita ſecius? —Quæ vero ætas longa eſt? Aut quid omnino homini longum?* ſed reliqua apud ipſum legenda. Propertius II. 13. 43:

Atque utinam primis animam me ponere cunis
Juſſiſſet quævis de tribus una ſoror.
Nam quo tam dubiæ ſervetur ſpiritus horæ?
Neſtoris eſt viſus poſt tria ſecla cinis.
Si tam longævæ minuiſſet fata ſenectæ
Gallicus Iliacis miles in aggeribus;
Non ille Antilochi vidiſſet corpus humati,
Diceret aut O mors, cur mihi ſera venis.

Næ iſte *Gallicus miles* multum vexavit interpretes. Si ita ſcripſit poeta, audaciſſimo ſane abuſus eſt anachroniſmo. Galli Aſiatici, Gallo-Græci, et Græcis bello cogniti, et Romanis adverſus Antiochum, et Mithridatem bellantibus, indeque recenti memoria ferebantur et poetæ animum advertere poterant: tamen in has Aſiæ ſedes nongentis demum venerunt poſt Neſtorem annis. Dion Chryſ. Or. XXIX. p. 297. B: εἰ μὲν γὰρ ὁ πλεῖστος ἀνθρώποις χρόνος ἄριστος ἦν, ταύτῃ ἄν τις αὐτὸν ὠλοφύρατο· νῦν δὲ ὀλίγου τοῦ παντὸς ἀνθρώποις βίου δεδομένου, πλείστους ἂν εὕροι τις οἷς πολὺ ἄμεινον εἶχεν, εἰ θᾶττον ἐτελεύτησαν· τοσαῦται συμφοραὶ καταλαμβάνουσι· ἔτι δὲ τῶν παλαιῶν τοὺς ἐξοχωτάτους ἀκούομεν οὐδένα αὐτῶν ἐπὶ πολὺ ἐλθόντα τοῦ βίου, Πάτροκλόν τε καὶ Ἀντίλοχον, ἔτι δὲ Σαρπηδόνα

ϰ̓ Μέμνονα, ϰ̓ Ἀχιλλέα ϰ̓ Ἱππόλυτον—. Conferantur notata p. 111. B. et 119. E.

113. E. Μεῖον γὰρ ὄντως Τρωΐλος ἐδάκρυσε ἢ Πρίαμος—ἐν οἷς φησιν—] Initio hujus loci ſententiam extare Callimachi, novimus ex Cicerone Tuſc. I. 39: *Quamquam non male ait Callimachus, multo ſæpius lacrimaſſe Priamum, quam Troilum:* ubi eruditiſſimum Daviſium non fugit hic Plutarchi locus: ſed fugit Plutarchi conſuetudo in citandis aliorum dictis γὰρ ὄντως de ſuo adjicientis. Fragmentum e ſolo Ciceronis loco memoravit Bentleius p. 557: Erneſtus etiam Plutarcheum locum annotavit. In proximis ἢ Πρίαμος αὐτὸς recepi lectionem non ut unice veram, ſed ut inter duas vitioſas lectiones legitimam, id eſt, plurimorum auctoritate librorum confirmatam. Equidem putem Plutarchum ita fere ſcripſiſſe, ἢ Πρίαμος· Οὗτος δ' εἰ ἐτελεύτησεν ἔτι ἀκμαζούσης αὐτῷ τῆς βασιλείας, προετελεύτησεν ϰ̓ τῆς τοιαύτης τύχης—*Hic enim ſi mortuus fuiſſet florente adhuc ei regno, item præmortuus fuiſſet ante illam calamitatem, quam lamentatus eſt*—. Talem ſenſum omnino poſtulat hic locus: obfuit interpretibus et vocabulum perditum, et non animadverſa ſignificatio deterior τύχης, *calamitatis*. In οἷα γοῦν eſt elliptica dictio notans *veluti*, quam notavimus ad Select. Hiſt. p. 347. Ad rem ac ſententiam Cicero ab iiſdem fontibus profectus Tuſc. I. 35: *Priamum tanta progenie orbatum, cum in aram confugiſſet, hoſtilis manus interemit. Hic ſi vivis filiis incolumi regno occidiſſet, "adſtante ope barbarica, "Tectis cælatis, laqueatis," utrum tandem a bonis, an a malis diſceſſiſſet? Tum profecto videretur a bonis: at certe ei melius eveniſſet: nec tam flebiliter illa canerentur, "Hæc "omnia vidi inflammari, Priamo vi vitam evitari, Jovis "aram ſanguine turpari." Quaſi vero iſta vi quidquam tum potuerit ei melius accidere. Quod ſi ante accidiſſet, talem eventum omnino amiſiſſet: hoc autem tempore ſenſum amiſit malorum.* Ita ex conjecturis virorum doctorum legimus: acumen eſt in verbo *amittere*, de vitatis malis uſurpato: *talem eventum* eſt τοιαύτην τύχην. Priamus in tali ſcriptionis argumento habet frequentiam loci communis. Hinc fluxit Ageſilai apophthegma p. 211. A: Μακαρίζοντος δέ τι-

νῆς τὸν Περσῶν βασιλέα νέον κομιδῆ ὄντα, εἶπεν, Ἀλλ' οὐδὲ Πρίαμος ταύτην ἔχων τὴν ἡλικίαν ἠτύχησε. Juvenalis X. 258:

Incolumi Troja Priamus veniſſet ad umbras—
Si foret exſtinctus diverſo tempore, quo non
Cœperat audaces Paris ædificare carinas.
Longa dies igitur quid contulit? omnia vidit
Everſa, et flammis Aſiam ferroque cadentem.

114. B. συμμετρίας] Vide notata p. 108. E.

114. C. Τὸ γὰρ μὴ δι' αὐτὸν κακῶς πράτῖειν—] *Non ſua culpa in adverſam fortunam incidiſſe.* Eſt item frequens Conſolationis pars. Cicero Tuſc. III. 16: *—videt, malum nullum eſſe, niſi culpam: culpam autem nullam eſſe, cum id, quod ab homine non potuerit præſtari, evenerit.* Subinde celebratur in Epiſtolis. v. c. VI. 1: *Simus igitur ea mente, ut nil in vita nobis præſtandum præter culpam putemus: eaque cum careamus, omnia humana placate et moderate feramus.* VII. 3: *Sed tamen vacare culpa magnum eſt ſolatium: præſertim cum habeam duas res, quibus me ſuſtentem, optimarum artium ſcientiam, et maximarum rerum gloriam: quarum altera mihi vivo numquam eripietur; altera ne mortuo quidem.* IX. 16: *Sic video philoſophis placuiſſe iis, qui mihi ſoli videntur vim virtutis enere, nihil eſſe ſapientis præſtare niſi culpam: qua mihi videor dupliciter carere—.*

114. C. Οὐδεὶς γὰρ ἀγαθὸς—] Redolet alienam auctoritatem et dictio, et particula γὰρ adhibita vulgo in citandis aliorum dictis: et videor mihi neſcio ubi legiſſe; et poetæ veſtigia colligere licet Οὐδεὶς ἀγαθός ἐς' ἄξιος θρήνων, [πάτερ] Ὕμνων δ' ἐπαίνων τ' αὖ[—] μνήμης τ' εὐκλεοῦς· quamquam de hoc non magnopere affirmo. Lennepius ad Phalarid. p. 280. monuit ὕμνων ſibi ſordere, ἐπαίνων in παιάνων mutandum videri. Pierſonus Veriſimil. p. 258. ἀςείων in θείων mutari vult: cui non repugno propter proximum εἴγε ὁ μετηλλαχὼς θειότερόν τινα βίον μετείληφεν: nam ipſum ἀςείων ἀπαρχῶν per ſe ipſum non eſt inſcitum, ut ille pronunciat. Eodem nomine tamen Toupius Ep. Crit. p. 8. vocabulum reprehendens, inquit, *notanda illa* ἀςείων ἀπαρχῶν· *quæ plane feſtiva ſunt. Joannes Pierſonus, vir doctiſſimus in Veriſim. p. 258. legendum cenſebat* ἀλλὰ θείων ἀπαρχῶν· *quæ*

nihilo meliora ſunt. Reſcribo vel præeunte vel non præeunte cl. Reiſkio ἀλλ' ἐτείων ἀπαρχῶν, *annuis primitiis, quod ſolenne ſcilicet, et pro more et ritu antiquo.* Atque ita Reiſkius jam conjecerat, non tamen ille vulgatum ἀςείων ut ineptum repudians. Nec repudiandum profecto ut ineptum, ſiquidem Plutarchus eo frequens utitur pro *bono, idoneo, læto, eleganti.* Sed de hoc alibi. Nunc aliorum de eodem argumento locos apponamus, e quibus aliquid duxiſſe Plutarchum putamus. Hujuſmodi eſt Hyperidis ap. Stob. p. 618: ὅμως δὲ χρὴ θαῤῥεῖν καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν (vulg. παραινεῖν) εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ μεμνῆσθαι οὐ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς ἧς καταλελοίπασιν· οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασι, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν. De annuis inferiarum primitiis Plato Leg. IV. p. 601. E: τάς τ' αὖ κατ' ἐνιαυτὸν τῶν ἤδη τέλος ἐχόντων ὡσαύτως ἐπιμελείας τὰς κόσμον φερούσας ἀποδιδόναι· τῷ δὲ μὴ παραλείπειν, μνήμην ἐνδελεχῆ παρεχόμενον, τούτῳ μάλις' ἀεὶ πρεσβεύειν. Hujus vel auctor vel imitator qui fertur Charondas apud Stob. Tit. XLII. p. 290: χρὴ δὲ καὶ τῶν τελευτώντων ἕκαςον τιμᾷν, μὴ δακρύοις μηδ' οἴκτοις, ἀλλὰ μνήμῃ ἀγαθῇ, καὶ τῇ κατ' ἔτος ὡραίων ἐπιφορᾷ· ὡς ἀχαριςίας οὔσης πρὸς δαίμονας χθονίους λύπης ὑπὲρ τὸ μέτρον γενομένης. Draconis lex de honorandis per annuas fructuum primitias diis et heroibus memoratur a Porphyrio De Abſtin. in fine IV. 22: θεοὺς τιμᾷν καὶ ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῷ, ἑπομένους νόμοις πατρίοις, ἰδίᾳ (adde τε) κατὰ δύναμιν, σὺν εὐφημίᾳ καὶ ἀπαρχαῖς καρπῶν πελάνους ἐπετείους. Ab eadem opinione divinæ ſortis mortuorum profectus Ariſtides epilogum orationis funebris in Eteoneum exornat T. I. p. 79: —εἰ δέ τῳ μὴ ἱκανῶς δοκεῖ τῆς δόξης ἀπολαῦσαι, ἀναπληροῦν χρὴ νῦν ἐπικοσμοῦντας ὡς ἥρωα· ὄντων τε (vulgo ἀπόντων δὲ) ἐν ἀσφαλεῖ τῶν ἐπαίνων, ἤδη τινὰ χρὴ δοκεῖν ἐκεῖνον τῶν κρειττόνων· καὶ οὕτως ἔχοντας τῆς ἀληθείας ἂν μᾶλλον τυγχάνειν νομίζειν, κἀκείνῳ ποιεῖν κεχαρισμένα, ſic legendis his verbis non multum a veritate aberraverimus. Scriptor qui Phalaridis nomine fertur, Epiſtola XCVII. quæ eſt conſolatoria ad Steſichori fato functi liberos, p. 280: Οὐ γὰρ δακρύεσθαι τὰ Στησιχόρου πρέπον, ἀλλ' ὑμνεῖσθαι· καὶ καθόλου μὲν οὐκ ἂν ἐβουλόμην ὑμᾶς, οὔτε θρήνους οὔτε αἰκισμοὺς προσίεσθαι (*admittere* ita leg.

pro προέσθαι)· οὐχ ὅτι οὐ κοινὰ ταῦτα πάθη κατηναγκασμένα παρέπεται πᾶσιν· ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀνθρώποις ἐστὶν ἁρμοστὰ δυστήνοις, ὧν οὐχ ἡ τελευτὴ τὰς ὀλοφύρσεις προσηκούσας, ἀλλ' ὁ βίος ἔχει· μᾶλλον δὲ τούτοις ἐστὶ δακρύων ἄξιος ὁ θάνατος, οὐ Στησιχόρῳ—.

114. D. λατρείας] Vide p. 107. C.

114. D. ἀτρύτων] *Indefatigabilis, Indetritus, Inexhauſtus*, a τρύειν, *terere:* duas inde habet notiones: bonam, *tenax, firmus, qui labore non conteritur*; malam, *ærumnæ, laboris inexhauſti*. Præter Heſychium, Suidam, Stephanum Theſ. L. Gr. T. III. p. 1322. videantur loci Plutarchei Moral. p. 62. D. 160. B. 670. E. Vitarum p. 632. F. 715. F. 725. F. 761. F. 767. C.

114. E. τῆς περὶ τὴν ψυχὴν] Semper mihi diſplicuit ψυχήν· nec enim, ut Latini *animi mærorem*, dicunt item Græci: certe, hic locus deſiderare videtur τύχην, *triſtitiæ e calamitate ſuſceptæ*.

114. E. βαρβαρικὰ πένθη] Vide ad p. 102. A. 113. A.

114. E. ἀπώσασθαι τὰ πένθη—] Exquiſiti hoc eſt uſus. Sic mox p. 119. C: τὸ πενθεῖν παρωσάμενον. Archilochus ap. Stob. Tit. CXXIII. p. 617: Τλῆτε, γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι. Dion Chryſ. Or. III. p. 41. D: ἀδύνατος δὲ ἀπώσασθαι λύπην. De aliis uſibus verbi alibi dicemus, veluti ἀπωθεῖσθαι αἰσχύνην notavimus ad Juliani Or. I. p. 17. D. Bibl. Crit. III. II. p. 17.

114. E. κακουχουμένους] *corporis afflictione vexatos*. Teles apud Stob. Flor. Tit. XCV. p. 522: ὁ Λαέρτης—εἰς ἀγρὸν ἀπελθὼν μόνος μετὰ γραϊδίου κακουχεῖ αὐτὸν καὶ ξηρανεῖ. Diodor. Sic. III. 23. XIX. 11. Frequentius nomen eſt κακουχία: apud eumdem I. 64. XIX. 16: Polybium III. 64. V. 15: Plutarchum hoc libro p. 112. C. 117. E.

114. E. ἐν τοῖς πενθίμοις] Scilicet ἱματίοις, *in veſtibus lugubribus*, vel πράγμασι, *in luctu*, ut τὰ πένθιμα univerſe *luctum* ſignificet. Hic eſt ille locus, quem vult Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 213. ubi hanc vocem tractans, ſubjungit, *Affertur et ex Plutarcho*, οἱ ἐν τοῖς πενθίμοις, *qui in luctuoſis ac lugubribus verſantur*. Atqui hic dicuntur τὰ πένθιμα: nec in Plutarcho illud inveniſſe nos meminimus,

qui hæc annotavimus loca hujus vocis: Mor. p. 356. D. 415. A. 608. F. Vit. 555. A. 914. E. 915. B. Notavit quædam Marklandus ad Eurip. Suppl. 1056.

114. E. *ἅμα τῶν τε ἀνιαρῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀλογιςίας κακῶν συγκηδευομένων αὐτοῖς.*] In promtu eſt, τὰ ἀνιαρὰ et τὰ ἐκ τῆς ἀλογιςίας κακὰ a ſe invicem diſtingui, ſive κακὰ ad utrumque referatur, ſive minus. Atqui τὰ ἐκ τῆς ἀλογιςίας κακὰ, *incogitantiæ mala, immoderatus luctus, nulla ratione temperatus*, certe item eſt ἀνιαρός. Videtur vitii aliquid ſubeſſe: ſiquidem et codices A. E. Venet. T. pro ἀνιαρῶν dant ἀνδρῶν· et requiritur aliquid contrarium τῶν ἐκ τῆς ἀλογιςίας κακῶν, quæ per ſtultitiam ſponte ſunt arceſſita: hoc igitur contrarium ſit vel ἀναγκαίων, *neceſſariorum*, ipſe caſus, qui mutari nequit, qui naturæ neceſſitate immutabilis eſt; vel ἀνιάτων, *inſanabilium, immutabilium.*

114. E. τὸ Ὁμηρικὸν] Non iiſdem verbis uno Homeri verſu proditum exſtat in noſtris, quod ſciam, exemplis: ſed de induſtria a Plutarcho compoſitum videtur ex duobus verſibus: altero Il. Ψ. 109. Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς· altero Od. A. 423. et Σ. 305. Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε. Omnes noſtri codices ἐπίεσπερος: ratio poſtulat ἐπὶ ἕσπερος, quod ſoli dant V. et Xyl.

114. E. —πολλάκις αὐτοῖς προσδιαλέγεσθαι χρὴ, Τί δαὶ] De hoc argumento videantur notata ad p. 111. E. 112. B. Pro vulgato αὐτοῖς legendum αὑτοῖς ex A. E. B. Venet. Voſſ. qui et pro δαὶ dant δὲ, quod minus mutatu opus.

114. F. ἐν οἷς ἐδυσχέραινον μνήμασι—διαχύσεως] Accipiendum de annuis inferiis, quæ in ſepulcris hortenſibus fiebant: qua de re docte egit Kirchmannus De Funerib. Rom. II. 22. IV. 4, 5. attingens idem et Græcum morem.

p. 115. A. Ἀλλ' εἰ λογίζοιντο—τῶν ἔργων·] Hæc omnia videntur truncata et mutila. Uſque ad ἀγένητον, ſenſum quidem hunc aſſequor, in verbis licet ſuſpectis: *At ſi reputarent, luctum aliquando deſiturum, quadam re interveniente; profecto illud nimirum etiam reputabunt, tempore interveniente luctum ceſſaturum eſſe. Nam factum quidem neque deus adeo infectum reddere poteſt.* Et ita ceperunt ex in-

terpretibus Stephanus Niger, Cruſerius, Xylander, non item Amyotus. Sed quod deinceps eſt, Οὐκοῦν—ἔργων, quomodo cohæreat cum proximis et antecedentibus et ſequentibus, non video: neque etiam apparet uter ex duobus caſibus τὸ συμβεβηκὸς et τὸ εἰωθὸς, Nominativi aut Accuſativi locum obtineat: quamquam Meziriacus quidem τὸ εἰωθὸς pro Accuſativo cepit, corrigens τοῦτο εἰωθός: atque ita fere interpretes, quos modo nominavimus: *caſus noſter oſtendit ipſa re et facto id, quod pluribus accidit:* id eſt, *idem, quod nobis, pluribus accidiſſe.* In priore hujus loci parte eſt comparatio τοῦ λογίζεσθαι, et προσαναλογίζεσθαι, cui in ſequentibus additur ἐπιλογίζεσθαι· quæ comparatio huic argumentationi adhiberi ſolet. Sic Hipparchus, quem in fontibus hujus Plutarchei libelli cenſemus, apud Stobæum Floril. Tit. CVI. p. 574. parte deinceps proxima ei quam ad p. 113. D. citavimus: ταῦτα δὲ γίνεται ἐπί τε ἀποβολαῖς χρημάτων, ἢ φίλων θανόντων, ἢ τέκνων, ἤ τινων ἄλλων τῶν νομιζομένων τιμιωτάτων ἡμεν· εἶτα κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι λέγοντι αὐτοὺς μόνως ἀτυχεστάτως καὶ κακοδαίμονας, οὐ μεμναμένοι ὅτι κατταῦτα καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἐγένοντο, καὶ νῦν γίνονται, οὔτε δυνάμενοι κατανοῆσαι τόν τε τῶν παρεόντων βίον καὶ τὸν τῶν προεξεστακότων, ἐν ὅσαις συμφοραῖς, καὶ κακῶν τρικυμίαις, καὶ νῦν ἐντὶ πολλοὶ καὶ πρὸ τῶ ἐγένοντο· ἐπιλογισάμενοι οὖν ὅτι πολλοὶ ἀποβαλόντες χρήματα, ὕστερον διὰ τὰν τῶν χρημάτων γενομένην ἀπώλειαν αὐτοὶ περιεσώθησαν, ἢ λησταῖς διὰ τοῦτο μέλλοντες περιπίπτειν, ἢ τυράννῳ· πολλοὶ φιλήσαντές τινας, καὶ καθ᾽ ὑπερβολὴν εὐνοήσαντες, ἐν τῷ ἔπειτα χρόνῳ μεγάλως ἐμίσησαν· ἃ δὴ πάντα ἀναλογισάμενοι ἐκ τᾶς παραδεδομένας ἀμῖν ἱστορίας, καὶ μαθόντες ὅτι καὶ ὑπὸ τέκνων καὶ φίλων μάλιστα φιληθέντων πολλοὶ ἀπώλοντο· καὶ ἀντιπαραβάλλοντες τὸν αὐτῶν βίον, πρὸς τὸν τῶν πρασσομένων φαυλότερον, καὶ τὰ προσπίπτοντα ἀνθρώπινα νομίζοντες, καὶ μὴ μόνοις συμβαίνοντα, εὐθυμότερον διάξομεν. Sed difficile eſt modum tenere in deſcribenda tam egregia diſputatione. In eadem ratione verſatur Dion Chryſoſt. Or. VI. p. 94. C. plane congruens præſenti argumentationi: ὅσοις δὲ ἀνιᾶσθαι συμβέβηκε τῶν φίλων τινὸς ἀποθανόντος, σαφῶς ἐπίστανται ὅτι παύσονταί ποτε λυπούμενοι τῷ χρόνῳ. Orat. XVI. p. 244. C: τὸ δὲ μὴ μόνον εἴκειν τῇ φθορᾷ τῆς διανοίας, ἀλλὰ καὶ προσμηχανᾶσθαί τινας ἔξωθεν,

ϖρὸς τῷ μακαριστοὺς, ϗ εὐδαίμονας εἶναι τοὺς τετελευτηκότας νομίζομεν—: vel, delendis quibuſdam, his retinendis, *Διόπερ, ὦ κράτιστε, ϖάντως καὶ πρὸς τῷ μακαριστοὺς ϗ εὐδαίμονας εἶναι τοὺς τετελευτηκότας νομίζομεν*—. Videtur mendi ſuſpicio confirmari varietate lectionis. Nam Collect. Muret. et Jannot. dant initium loci, *Διὸ ϖερῶσι κράτιστα καὶ μακαριστότατα*: qui ſenſus ſi cum ſenſu hujus conciliandus ſit, his fere verbis exprimi debeat, *Διὸ περῶντας*, (vel potius *πεπερακότας*) *πάντως τὰ μακαριστότατα· igitur, ut qui peragrarunt beatiſſima in hac vita ſtudia, mortuos beatos et præterea felices cenſere debemus*. Sed quandoquidem hæc nimium a vulgatæ lectionis ſimilitudine diſtant, priorem rationem præferam. Eſt vero etiam varietas in *νομίζειν*, quod Stephanus dedit ex Pol. nec diſſentit Venet. at reliqui omnes habent *νομίζομεν* Ald. Baſ. Xyl. A. B. C. D. E. N. Z. Voſſ. Perizon. Utraque linguæ rationi congruit: nam recepta nexum habet hunc, *ϖρὸς τῷ μακαρίους νομίζειν—καὶ—ἡγέμεθα, præterquam quod beatos eos putamus, etiam maledicere de iis impium ducimus*: altera, *ϖρὸς τῷ μακαρίως αὐτοὺς νομίζειν καὶ εὐδαίμονας αὐτοὺς νομίζομεν—καὶ—ἡγέμεθα*. In hujuſmodi conſtructione Præpoſitionis *ϖρὸς* et Dativus adhiberi ſolet, et prius adjectivum in Neutro Singulari ac Dativo poni, veluti *ϖρὸς τῷ μακαρίῳ καὶ εὐδαίμονας αὐτοὺς νομίζομεν, cum beatitudine eos etiam felices cenſemus*, id eſt, *et beatos eos et felices cenſemus*: hoc autem Ariſtotelis ſtylo et grandi et magnifico exquiſitior forma ponitur *ϖρὸς τῷ μακαρίως* (ſubaudiendo *νομίζειν*) *καὶ εὐδαίμονας αὐτοὺς νομίζομεν*. At in altera lectione *νομίζειν* conſueta ratio valet *ϖρὸς τῷ νομίζειν—καὶ ἡγούμεθα*. Sed obſervatio exemplis illuſtretur. Plutarchea ſunt: Sympoſ. IV. p. 669. B: *τά γε ἄλλα θαλάττης ὄψα ϖρὸς τῷ ἡδίστῳ ϗ τὸ ἀβλαβέστατον ἔχει*. VII. p. 704. B: *ϖρὸς γὰρ τῷ τρέφειν ἡμᾶς, ϗ στρογγύλη (ἡ τράπεζα) καὶ μόνιμός ἐστι*. VIII. p. 720. E: *ϖρὸς τῷ μεγέθει τὴν τρανότητα καθαρῶς συνδιαφυλάττειν*. Præcept. Reip. p. 815. E: *καλὸν τοῦτο· καὶ ϖρὸς τῷ καλῷ ϖολλάκις ἑνὸς ἀνδρὸς ἀρετὴν—ἠμαύρωσε τὴν πρὸς πάντας ὀργήν*—. Adverſ. Epicur. p. 1092. E: *πρὸς τῷ κενῷ καὶ ἀβεβαίῳ, (τὰς ἡδονὰς) φορτικὰς φαινομένας*. Fabio Max. p. 175. A: *Φλαμίνιον οὐδὲν ἤμβλυνε τούτων, ἄνδρα ϖρὸς τῷ φύσει θυ-*

μαλακῷ καὶ φιλοτίμῳ, μεγάλαις ἐπαιρόμενον εὐτυχίαις. M. Coriolano p. 233. E: πρὸς τῷ αἰσχρῷ καὶ ἄδικόν ἐςι. Pelopida p. 280. F: οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι πρὸς τῷ πάτριον αὐτοῖς καὶ σύμφυτον εἶναι τὸ φιλάνθρωπον, ἀμειβόμενοι τοὺς Θηβαίυς. Marcello p. 303. C: πρὸς δὲ τῷ φύσει φιλανθρώπῳ ϗ πιθανὸς ὢν ὁμιλίᾳ. Tib. Graccho p. 831. E: καὶ μὴν ἥ γε βασιλεία πρὸς τῷ πᾶσαν ἀρχὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῇ συλλαβῦσα, καὶ ταῖς μεγίςαις ἱερυργίαις καθωσίωται πρὸς τὸ θεῖον. Plato Sympoſ. p. 324. F: νέος μὲν οὖν ἐςὶ, πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἁπαλός. Phædro p. 342. B: ἐραςὴς πρὸς τῷ βλαβερῷ καὶ εἰς τὸ συνημερεύειν πάντων ἀηδέςατον. Theæteto p. 132. G: Καλὸς γὰρ εἶ—πρὸς δὲ τῷ καλῷ εὖ ἐποίησάς με—. Leg. VI. p. 618. E: ζημιέσθω πεντήκοντα δραχμαῖς, πρὸς τῷ κακὸς εἶναι δοκεῖν. 622. D: πρὸς τῷ γελοῖα εἶναι ϗ θυμὸν ἀνεγείραι (ita leg. pro ἀνεγεῖραι) πολλοῖς. Dion Chryſ. Or. VI. p. 109. B: πρὸς γὰρ τῇ ἀσεβείᾳ ϗ ἀδύνατόν ἐςιν· ita legendum pro εὐσεβείᾳ. Ib. p. 98. C: ἴσως γὰρ οὐ μόνον πρεσβυτικὸν πολυλογία—πρὸς δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ· leg. πρεσβυτικῷ τυχὸν ἂν εἴη καὶ ἀλητικόν· vulgatum ex proximo πρεσβύτεροι ortum. Or. LXV. p. 600. D: πρὸς τῷ τὴν αὐτοῦ κακίαν γνωριμωτέραν πᾶσι ποιῆσαι, πῶς οὐχὶ μεγάλη καὶ φανερὰ δυςτυχία; LXXVIII. initio: Ἔτι πρὸς τῷ μεγαλόφρων τε εἶναι ϗ ἄλυπος, ὁ νοῦν ἔχων καὶ φιλάνθρωπος—. Ariſtides Or. Platon. I. p. 75: οὐ μόνον οὐδέτερον προσὸν τῇ δυνάμει ταύτῃ λέγων, πρὸς δὲ τῷ μὴ προσεῖναι, ϗ παντελῶς ἀλλότριον αὐτῆς· *dicens duo, quorum neutrum huic facultati adeſt, et præterquam quod non adeſt, etiam plane ab ea alienum eſt.* Ergo hac in compoſitione ſolennis eſt Dativus: Accuſativus ſemel nobis in Plutarcho obſervatus, ita tamen ut Articulus in Dativo ponatur, De Malignit. Herodoti p. 855. E: τὸ γὰρ ἀπροθύμως ἐπαινεῖν, τοῦ ψέγοντα χαίρειν οὐκ ἐπιεικέςερον, ἀλλὰ πρὸς τῷ μὴ ἐπιεικέςερον, ἴσως καὶ χεῖρον. In hoc præſente Plutarcheo loco dant πρὸς τὸ μακαρίυς Ald. Baſ. Xyl. at τῷ notavit Anon. et Jannot. unde habet Stephanus, a quo non diſſentiunt noſtra reliquorum codicum excerpta. Cæterum ita comparari ſolent μακάριος et εὐδαίμων, ut totum et pars: Hippodamus Pythag. ap. Stob. Florileg. Tit. CI. p. 554: ἁ ἀνθρωπίνα εὐδαιμονία συγκεφαλαιῦται ἐπαίνῳ τε καὶ μακαρισμῷ· ἐπαίνῳ μὲν τῷ ἐξ ἀρετᾶς, μακαρισμῷ δὲ τῷ ἐξ εὐτυ-

χίας. Igitur mortui ſunt εὐδαίμονες, ideoque iis tribuendus et μακαρισμὸς et ἔπαινος· et vero ἔπαινος eam vim habet, ut ψεύσασθαί τι κατ᾽ αὐτῶν καὶ τὸ βλασφημεῖν οὐχ ὅσιον fit: quæ ſunt Plutarchi hoc loco verba. Attigimus hanc differentiam in Animadv. ad Juliani Or. I. p. 9. D. Biblioth. Crit. Vol. III. P. I. p. 54.

115. C. οὐδεὶς οἶδεν οὔτε τοῦ χρόνυ τὴν ἀρχὴν,—] Ariſtoteles hæc ſcribens cogitabat nobiliſſimum illud de lege divina dictum Sophoclis, Antigones 466:

Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ᾽ ἀεί ποτε
Ζῇ ταῦτα, κ᾽ ὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτυ φάνη.

et ipſe hoc alibi citat et Plutarchus, ut ſuo loco dicemus.

115. C. ἐκ παλαιοῦ χρόνυ περιφέρεται θρυλλούμενον—] Et hæc ſcribenti in animo verſabatur nobilis ſententia Euripidis ex Bellerophonte ap. Stob. 531. Grot. 409.

Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλλέμενον
Κράτιςον εἶναί φημι, μὴ φῦναι, βροτῷ.

Multum varietatis eſt in libris: ἐκ παλαιῦ χρόνυ abeſt in A. C. D: ſolum ἐκ abeſt in B. E. Voſſ. Periz. Ald. Baſ. Xyl. Z. dat ἐκ τοῦ παλαιοῦ χρόνυ: Mez. κἀκ παλαιοῦ χρόνου. Vulgatam Stephanus dedit ex Pol. et Jannot. Mox E. plenius habet τὸ θρυλλέμενον—.

115. D. τῦτο μὲν—] Hoc exſpectationem facit legenti ſecuturi τοῦτο δὲ, quod in hoc Ariſtotelis loco non adeſt, nec potuit adfuiſſe, quia hic locus una hac de Sileno et Mida narratione continetur. Credibile eſt Ariſtotelem ſimiles ſubjunxiſſe hiſtorias, quibus τοῦτο δὲ potuit præponere: præpoſuiſſe, equidem non affirmem, quia in longius deducta oratione reſpondens particula ſubinde omittitur: quod Valckenarius monuit ad Herodotum IV. 74. hunc ipſum locum notans, cujus tamen diverſa eſt ab Herodoteis ratio. Certe non requirimus, quod dat N, τούτῳ μέν.

115. D. μετὰ τὴν θήραν ὡς ἔλαβε τὸν Σειληνὸν,] Et hoc ὡς poſitum pro ᾗ, *qua*, ſcilicet θήρᾳ, exquiſitum et grandiloquentiæ conveniens eſt: quo in genere celebratur Thucydideæ hiſtoriæ initium: ut monuimus ad Juliani Or. I. p. 1. Biblioth. Crit. Vol. III. P. I. p. 35.

115. D. τὸ βέλτιον—καὶ—αἱρετώτατον] Fortaſſe verum eſt βέλτιςον a Mez. oblatum: quamquam vulgatum in hac grandiloquentia, ut rarum et communi ratione recedens, minus repudiem, quam aliis in locis. Diximus de iſta Graduum conjunctione ad p. 101. C.

115. D. σιωπᾷν ἀῤῥήτως] Congruit cum iſta exquiſita orationis forma, licet ſimile dictum non obſervaverimus: nec opus admittere Reiſkii ἀῤῥήκτως: quod in Emendationum Notatione vitioſe expreſſum eſt ἀῤῥήντως.

115. D. ἀναγκαζόμενος] Præſtat ἀναγκαζόμενον, quod dant B. D. Schott. T: aliter Anon. et V. ἀναγκαζομένε.

115. E. ἄριςον γὰρ πᾶσι ἀποθανεῖν ὡς τάχιςα] Gravitatis ſpecies quæſita eſt redundantia et trajectione verborum. Sententia ipſa celebratur Veteribus multis, principe Homero, cujus nomine hoc fertur in Certamine Hom. et Heſiod. p. 321. Edit. Heinſ.

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριςον,
Φύντα δ' ὅπως ὤκιςα πύλας ἀΐδαο περῆσαι.

Hinc Bacchylides duxit ap. Stob. Geſn. p. 530. Grot. p. 405.

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριςον,
Μηδ' ἀελίε προσιδεῖν φέγγος·
Ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

Ad verbum tranſcriptum eſt Theognidi 417. ap. Stob. p. 602. Grot. p. 491:

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριςον,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίε·
Φύντα δ' ὅπως ὤκιςα πυλὰς ἀΐδαο περῆσαι,
Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γαῖαν ἐφεσσάμενον.

His Grotius in ſua Florilegii Stobæani editione præmittit duos locos in Geſneriana deſideratos, alterum *Ariſtarchi*, alterum *Chalcidamantis*, nominibus inſignitos: hunc quidem duobus hexametris ipſis illis modo memoratis Homericis Ἀρχὴν—περῆσαι et in margine exempli ſui Geſneriani, in Lugdunobatava hac Bibliotheca ſervati, ſua manu annotavit ad hunc locum hæc verba: *quædam tragica Ariſtarchi, Chalcidamantis, cet.* Et *Ariſtarchum* quidem tragicum novimus: *Chalcidamantem* in ſcriptoribus nominari,

non novimus. Unde ergo hoc nomen exſtitiſſe dicemus? Equidem id exſtitiſſe putem vel ex nomine *Alcidamantis*, in cujus *Laudatione Mortis* hi verſus memorari potuerunt: qua de re Ciceronis mentionem ex Tuſc. I. 48. poſuimus ſupra ad p. 1. F: vel ex nomine *Amphidamantis Chalcidenſis*, cujus in funere illud *Homeri et Heſiodi Certamen* habitum fertur, ut proditur in illo ipſo libello p. 321. et Plutarchi Conviv. Sapient. p. 153. E. ubi plura dicemus. In Proverbiis recenſetur Homericum dictum a Diogeniano III. 4: Theognideum a Suida III. 66. ſive voce Ἀρχήν ubi alia etiam notavit Kuſterus. Reprehendit ſententiam Epicurus apud Diogenem Laert. X. 126: paulo diverſe citantem —Καλὸν μὲν μὴ φῦναι· Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀΐδαο περῆσαι.

115. E. Δῆλον οὖν—ἀπεφήνατο.] Utrum hæc ſint Ariſtotelis an Plutarchi, haud facile quis dicat. Nec interpretes ita reddiderunt, ut quid ipſi judicaverint, appareat. Ariſtotelicis tamen quam Plutarcheis ſimiliora puto.

115. F. διεχῆ] Rarius vocabulum: contrarium τοῦ συνεχοῦς, *conjuncti, continui*; itaque notat *disjunctum, interruptum*. Sic Plutarchus Solert. Animal. p. 966. E. Habet Heſychius in voce: et H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1340.

115. F. Ἐπιλελησμένοις οὖν ἐοίκαμεν. Οὐ γὰρ μόνον—] *Oblitis ergo ſimiles ſumus.* Cujuſnam vero rei oblitis? Simpliciter reddidit Steph. Niger, *Obliviſcentium igitur ſimiles ſumus.* Suppleverunt aliquid Amyotus, *noſtrum ipſi obliti ſumus*, et Xylander, *obliti videmur noſtræ ſortis.* Plane a verbis et ſententia aberrat Cruſerius vertens *Adæquamus igitur eos oblitis.* Atqui proximum Οὐ γὰρ μόνον— eſt illud cujus obliti ſumus, valet enim item γὰρ, quod ὅτι, in citandis locis et ſententia explicanda, ut docuimus p. 37. F: itaque ſenſus hic eſſe videatur, *Obliti videmur, nos non ſolum pecuniam, ſed omnino rerum humanarum nullam propriam poſſidere.* Atque hac in ratione acquieſcere poſſimus; niſi forte vera lectio fuerit —ἐοίκαμεν ὅτι οὐ μόνον: quo ducere videtur codex D. qui pro οὐ γὰρ dat ὅτι.

p. 116. A. Τὰ χρήματα—ἀφαιροῦνται πάλιν] Euripidis

Phœniſſ. 558. Hinc ſua adumbravit Philo Jud. De Cherub. p. 126. B. 127. E. De Sacrif. Abel. et Cain. p. 147. A.

116. A. Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται—εὐγνωμονῶσι.] Sententiam hanc univerſe attigimus ad p. 106. F. ſeq. Trapezitarum exemplum Plutarchus e communi quodam fonte duxit atque Cebes ille quiſquis fuit, qui Tabulam ſcripſit, p. 149: Διὰ τοῦτο οὖν τὸ Δαιμόνιον κελεύει μὴ θαυμάζειν ὅ, τι ἂν πράττοι αὕτη, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίυς τοῖς κακοῖς τραπεζίταις· ϗ γὰρ ἐκεῖνοι ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρυσι καὶ ἴδιον νομίζυσιν εἶναι· ὅταν δ' ἀπαιτῶνται, ἀγανακτῦσι ϗ δεινὰ οἴονται πεπονθέναι, οὐ μνημονεύοντες ὅτι ἐπὶ τύτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύει τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι. Cicero Tuſc. I. 39: *Natura—quidem dedit uſuram vitæ, tamquam pecuniæ, nulla præſtituta die. Quid eſt igitur, quod querare, ſi repetit, cum vult? Ea enim conditione acceperas.* Conferatur Epictet. Enchirid. Cap. XI. et XIV. quo reſpexit Hierocles ad Aur. Carm. p. 110.

116. A. Ἐπελάθου—ἀποδοῦναι] Poetam redolet.

116. B. παρακαταθεμένοις θεοῖς] Excidiſſe putem ἀποδώσοντες, *reddituri:* hæc mihi nunc ratio veriſimilior videtur, quam pro Dativo abſoluto accipere.

116. B. Εἰ γοῦν ἡ Νιόβη—τελευτήσει] κατὰ τοὺς μύθυς, ſive ab auctore ſive a librario hanc ſedem accepit, rectius ponendum erat apud ἐδυσχέραινεν. Tragici dictio, non alibi animadverſa, vel ex Æſchyli eſt aut Sophoclis fabula Niobe; hos enim hujus argumenti et nominis dramata compoſuiſſe novimus, Euripidem non item, judice Valckenario in Diatribe p. 13: vel eſt dictio ex hujus aut alterius Tragici de alio argumento dramate, ſed ad Nioben accommodata.

116. C. Δύ' ἐςὶ τῶν Δελφικῶν—γινώσκειν ἑαυτόν.] Duo ex omnibus Delphicis dictis hæc præcipua cenſentur etiam a Platone in Protagora p. 206. G. qui ita de iis loquitur, ac ſi non alia præter hæc in templo conſecrata fuiſſe putet, ut item Pauſanias X. 24. quamquam et alia fuiſſe feruntur: quod quale ſit, quæremus ad p. 164. B. Ex his duobus, judice Plutarcho noſtro, apta et ſuſpenſa ſunt reliqua

omnia, ſcilicet Δελφικὰ γράμματα. Verba iſta, ἐκ τούτων γὰρ ἤρτηται καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, J. J. Wetſtenius ſcite appoſuit ad Matth. XXII. 40: ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται. Verbo ſic utitur Plutarchus in Conſolat. Ad Uxorem p. 611. A: ἐξ ὀρθῶν ἐπιλογισμῶν—ἤρτηται τὸ μακάριον. Plato Leg. I. p. 567. F. VI. 626. B. X. 664. A. Sed horum alterum altero viciſſim contineri ac ſignificari acutius quam verius dictum videtur. Conjunctionem quidem declarat Ariſtides Or. περὶ παραφθέγματος T. II. p. 368: ἀλλά μοι δοκεῖ καὶ τὸ γράμμα τὸ θεῖον ἄντικρυς τοῦτο κελεύειν καὶ λέγειν τὸ Γνῶθι σεαυτόν· οὐχ ἁπλῶς οὑτωσί· φᾶθι μηδὲν εἶναι, ἀλλὰ μήτε ὑπερβάλλῃς, μήτε ἐλλίπῃς· ἐπικυροῖ δὲ τὸ δεύτερον γράμμα καὶ ἐπισφραγίζεται, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ νοῦς τοῦ προτέρου· τὸ γὰρ Μηδὲν ἄγαν εἰς τοῦτο, οἶμαι, φέρει. Vim prioris eadem ratione ſignificat Julianus Or. VI. p. 183. D.

116. D. ὁ Ἴων—] Hinc unice cognitum, in Excerpta Trag. retulit Grotius p. 449.

116. D. ὁ δὲ Πίνδαρος—] Fragmentum perditi Carminis, quod ſine auctoris nomine citat Hephæſtion De Metris p. 51. memoratus quoque a Cl. Schneidero in Fragm. Pind. p. 73.

116. D. πυθόχρηστα] *Pythico edita Oraculo.* Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 163. B. 247. D. 628. F. 1117. A. 1146. B. Vitar. 12. D. 22. E. 108. A. 325. D, E. 330. E. 447. E. Ariſtides T. II. p. 389. Jamblichus Vit. Pythagor. §. 161. ita correctus a Kuſtero: 213. 247. Euſebius Præp. Evang. p. 139. D. Notavit et Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 323. Plautus vertit Latine Pſeudolo I. 5. 64: *—ſi quid vis, roga: Quod ſcibo, Delphis tibi reſponſum dicito.*

116. D. ἢ διαίρεσθαι πρὸς ἀλαζονείαν ἢ ταπεινοῦσθαι—] Idem præceptum aliis verbis proditum declaravimus ſupra ad p. 103. A. et p. 7. F. Pertinet huc etiam Platonis diſputatio Leg. VII. p. 638. G. Periandri dictum apud Diogenem Laert. I. 97: Εὐτυχῶν μὲν μέτριος ἴσθι, δυστυχῶν δὲ φρόνιμος.

116. E. διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν—] Sic Stephanus edi-

dit, et conſentiunt noſtri codices. Antea edebatur διὰ τὴν τῆς τύχης ἢ ψυχῆς ἀσθένειαν, quod et in codice Veneto eſt, indeque ab Aldo receptum, et ab Baſileenſi et Xylandro retentum.

116. E. οἱ Πυθαγόρειοι—] Aurei Carminis verſu 17: citatur apud ſcriptorem De Vita Homeri, qui Plutarchi nomine fertur, §. 153. noſtræ editionis, p. 365. edit. Gale: Ὅσσα τε δαιμονίαισι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν, Ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε μηδ' ἀγανάκτει. Stobæus Florileg. Tit. CVI. p. 569. Noſtri codices A. B. E. N. Venet. Voſſ. dant δαιμονίαισι: D. Pol. Schott. Mez. Ἣν ἂν μοῖραν—: N. Ἣν ὢν μ. Z. Periz. ταύτην δ' ἔχε—.

116. E. Αἰσχύλος—τεθυμῶσθαι θεοῖς.] Atqui ſub Euripidis nomine exſtat ap. Stobæum Florileg. edit. Geſn. p. 570: edit. Grot. p. 455. Valckenario in Diatrib. p. 230. gravitate Æſchyli verſus digni et ita conſtituendi videntur, Ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν κἀν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς. In Æſchyli Fragm. Incertis habet Stanleius T. II. p. 886. in Euripideis Muſgravius Num. LXXII. Et noſtri codices variant: pro ἐνδίκων dant ἐναρέτων fere omnes libri, A. B. C. D. Z. Venet. Voſſ. Perizon. Ald. Baſ. Xyl. quod eſt minus antiquum vocabulum, ſed a Stoicis invectum et jactatum, judice Phrynicho Eclog. Nom. et Verb. Attic. p. 144. ubi operæ pretium eſt legere animadverſiones Nunneſii et Hœſchelii, hujus quidem citantis hunc ex Plutarcho locum, nondum a Stephano mutatum, qui primus ἐνδίκων a Pol. et Jannot. ſumſit, fortaſſe ex Stobæo petitum. Euſtathius ad Il. A. p. 48. tradit, *philoſophis virtute præditum non dici* ἐνάρετον, *ſed* σπουδαῖον: ex horum numero excipiendi ergo Stoici, ut modo vidimus, et monet item Menagius ad Diog. Laert. VII. 126: ſed et alii poſtea uſi ſunt vocabulo, quorum locis ad Phrynichum citatis addantur Plutarchi Lacon. Inſtitut. p. 242. B. Junci ap. Stob. p. 597. Diog. Laert. VI. 10. Porro in primo verſu σοφῶν deeſt in D: in ſecundo pro κακοῖσι B. C. D. Z. Periz. dant κακίστοις.

116. F. Εὐριπίδης, Ὅστις δ' ἀνάγκῃ—] Leguntur etiam apud Epictetum in Enchiridii fine, ubi pro βροτῶν eſt κα-

λῶς: Euripidis eſſe monet Simplicius ad illum locum. Hinc in Fragmentis Incertarum Tragœdiarum poſitum Num. CXX. edit. Muſgrav. Huic ſimile eſt Euripideum in Incert. Num. XXX.

116. F—117. A. Τὰ προσπεσόντα—δοκεῖ.] Euripidis ex Melanippa: qua ſub inſcriptione hi verſus exſtant in Stobæo Floril. Tit. CVI. edit. Geſn. 568. Grot. 451. una varietate vocabuli τυγχάνοντα pro προσπεσόντα: quorum hoc præferam, ut Euripidi, et aliis uſitatius: veluti hic Med. 229: —ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε—. Theſ. ſupra p. 112. D: νεαρὸν προσπεσόν. Plutarchus ſupra p. 116. D: ἐν τοῖς προσπίπτουσιν. Hipparchus ap. Stob. p. 574: τὰ προσπίπτοντα ἀνθρωπίνα νομίζειν. Euſebius ibidem p. 618: Ἀνηροῦ τευ προσπεσόντος, ἔπειτα χαλεπαίνειν τοῖς θεοῖς, μεῖζον κακόν ἐςι ζητέειν. Deinceps idem iterum, Ἀνηροῦ τευ προσπεσόντος. Juncus ibid. p. 594: ὥσπερ ἀγαθὸς ἀθλητὴς νικᾷ τὸ προσπίπτον. Menander ibid. p. 570: Τὰ προσπεσόντα προσδοκᾷν ἅπαντα δεῖ Ἄνθρωπον ὄντα—. Plutarchus Vitar. p. 99. A. 120. F. Herodianus IV. 14. 9. VI. 3. 7. Simpliciter πίπτον alia in compoſitione Euripides Antigone ap. Stob. p. 568. Grot. p. 449: Ὅςις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόγως φέρει Τὸν δαίμον', οὗτος ἧσσόν ἐς' ἀνόλβιος—· *qui fortunam fert accommodate ad caſum præſentem—*: quæ inter Philemonis reliquias edidit Clericus p. 212.

p. 117. A. Θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν—] Tragici dictum, ex hoc loco in Excerpta Incert. ſuſceptum a Grotio p. 465. ſed aliter diſtinctum: —Πῆμά σοι δ' οὐδὲν θεὸς, Ἀλλ' αὐτὸς αὑτῷ—. Noſtri ad unum omnes libri vulgatum exhibent.

117. A. διὰ—ψευδῆ δόξαν πάντα καταμέμφονται θάνατον—] Animi perturbationes non a re ipſa, ſed ab *opinione* noſtra proficiſci, tralaticium eſt in philoſophorum, maxime Stoicorum, diſputationibus, et Ciceroni in Tuſculanis utramque paginam facit: hinc et verbum προσδοξάζειν, προσεπιδοξάζειν, de quibus ut de argumento ipſo legantur Gatakerus ad M. Antonin. VIII. 49. et Uptonus in Indice Epicteti. Ad popularem vitæ communis captum eamdem admonitionem accommodavit Philemon ap. Stob. p. 569. Cleric. p. 356:

Μείζω τὰ κακὰ ποιῦσι πολλοὶ, δέσποτα,
Αὐτοὶ δι' αὑτὺς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει.
Οἷον τέθνηκεν υἱὸς ἢ μήτηρ τινὶ
Ἢ, νὴ Δί', ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις,
Εἰ μὲν λάβῃ τῦτ', Ἀπέθανε, ἄνθρωπος γὰρ ἦν,
Τοσῦτον γέγονε τὸ κακὸν, ἡλίκον περ ἦν·
Ἐὰν δ', Ἀβίωτος ὁ βίος, ὐκ ἔτ' ὄψομαι,
Ἀπόλωλεν· ἐν ἑαυτῷ τοιῦτος ἂν σκοπῇ,
Πρὸς τοῖς κακοῖς ὕτος ἕτερα συλλέγει κακά.
Ὁ δὲ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν,
Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τ' ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

Sic exhibuimus locum, Bentleii rationes ſecuti excepto *λαλῇ*, quod is in quinto verſu ponere volebat pro *λάβῃ*. Epictetus Diſſert. I. 27: *Ἀκύειs τῶν ἰδιωτῶν λεγόντων, Τάλας ἐκεῖνος ἀπέθανεν· Ἀπώλετο, ὁ πατὴρ αὐτῦ φησι· ἡ μήτηρ, Ἐξεκόπη, ἅμα καὶ ἄωρος ἢ ἐπὶ ξένης. Ἄκυσον τῶν ἐναντίων λόγων· ἀπόσπασον σεαυτὸν τύτων τῶν φωνῶν· ἀντίθες τῷ ἔθει τὸ ἐναντίον ἔθος· πρὸς τοὺς σοφιστικοὺς λόγους τὰ λογικά*—. Sic initium hujus ſententiæ vulgo turbatum conſtituimus. Comparetur et Philonis Judæi declamatiuncula ex perſona Jacobi in obitum filii Joſephi p. 529. D. ſeq. et Dion Chryſ. Or. XVI. p. 245. B: *—ὐδὲν γάρ ἐστιν αὐτῷ δεινόν· ἀλλὰ ὑπὸ τῆς δόξης καὶ τῆς ἀσθενείας τῆς ἡμετέρας γίνεται τοιῦτον· οἱ γῦν πολλοὶ, κἂν γένηταί τι τῶν νομιζομένων ἀτόπων, ἀεὶ τούτυ μνημονεύυσι, δυσχερῦς ὔσης τῆς μνήμης.*

117. B. *Δύσμορος*—] Homer. Iliad. Λ. 453. eſt *Ἆ δειλ', ὐ μέν σοί γε πατὴρ κ. π. μ.*—.

117. B. *τὴν ἐπ' αὐτῷ ὀδύνην αὐτοῖς ἀφέντος*] Varietas eſt librorum: A. E. Venet. Voſſ. *τὴν ἐν ὀφθαλμοῖς ὀδύνην αὐτῆς μένων ἀφέντος*: B. D. Coll. Muret. Schot. Anon. Mez. T. V. B. pro *ἐπ' αὐτῷ* habent *ἐν ὀφθαλμοῖς*, cæterum cum vulgata conſentiunt: N. *ἐπ' αὐτῶν*. Hinc fortaſſe probabilis lectio colligatur *τὴν ἐν ὀφθαλμοῖς ὀδύνην αὐτοῖς μένων ἀφέντος*· pluribus certe libris confirmata: quamquam et vulgata bonam ſententiam adfert.

117. B. *Οὐδέ τι μοι εἶπες*] Andromachæ allocutio ad Hectorem mortuum Iliad. Ω. 744. Hinc exemplum exſtitit Rhetoribus in loco de Conqueſtione: quale eſt apud Ci-

λῶς: Euripidis eſſe monet Simplicius ad illum
Hinc in Fragmentis Incertarum Tragœdiarum
Num. CXX. edit. Muſgrav. Huic ſimile eſt Euri
in Incert. Num. XXX.

116. F—117. A. Τὰ ϖροσπεσόντα—δοκεῖ.] Eurip
Melanippa: qua ſub inſcriptione hi verſus exſtant
bæo Floril. Tit. CVI. edit. Geſn. 568. Grot. 451.
rietate vocabuli τυγχάνοντα pro ϖροσπεσόντα: quor
præferam, ut Euripidi, et aliis uſitatius: veluti hi
229: —ἄελπτον ϖρᾶγμα ϖροσπεσὸν τόδε—. Theſ.
112. D: νεαρὸν ϖροσπεσόν. Plutarchus ſupra p. 116.
τοῖς ϖροσπίπτουσιν. Hipparchus ap. Stob. p. 574:
πίπτοντα ἀνθρώπινα νομίζειν. Euſebius ibidem p. 618:
τευ ϖροσπεσόντος, ἔπειτα χαλεπαίνειν τοῖς θεοῖς, μεῖζον
ζητέειν. Deinceps idem iterum, Ἀνιηροῦ τευ ϖροσ
Juncus ibid. p. 594: ὥσπερ ἀγαθὸς ἀθλητὴς νικᾷ τὸ ϖρο
Menander ibid. p. 570: Τὰ ϖροσπεσόντα ϖροσδοκ
δεῖ Ἄνθρωπον ὄντα—. Plutarchus Vitar. p. 99. A.
Herodianus IV. 14. 9. VI. 3. 7. Simpliciter
compoſitione Euripides Antigone ap. Stob. p. 56
p. 449: Ὅστις δὲ ϖρὸς τὸ ϖίπτον εὐλόγως φέρει Τὸν δαίμ
ἧσσόν ἐς' ἀνόλβιος—· *qui fortunam fert accommodate*
ſum præſentem—: quæ inter Philemonis reliquia
Clericus p. 212.

p. 117. A. Θεὸς δέ σοι ϖῆμ' οὐδὲν—] Tragici dic
hoc loco in Excerpta Incert. ſuſceptum a Grotio
ſed aliter diſtinctum: —Πῆμά σοι δ' οὐδὲν θεὸς, 'A
αὐτῷ—. Noſtri ad unum omnes libri vulgatum
117. A. διὰ—ψευδῆ δόξαν ϖάντα καταμέμφονται
Animi perturbationes non a re ipſa, ſed ab
proficiſci, tralaticium eſt in philoſophorum, maxim
corum, diſputationibus, et Ciceroni in Tuſculan
que paginam facit: hinc et verbum
δοξάζειν, de quibu
kerus ad M.
Epi
ad
C

ceronem De Inventione I. 55: *Tertius* (*locus eſt*), *per quem unumquodque deploratur incommodum: ut in morte filii, pueritiæ delectatio, amor, ſpes, ſolatium, educatio, et ſi qua ſimili in genere, quolibet de incommodo per conqueſtionem dici poterunt:—Octavus: per quem aliquid dicitur eſſe factum, quod non oportuerit; aut non factum, quod oportuerit: hoc modo: "Non adſui, non vidi, non poſtremam ejus vocem "audivi, non extremum ejus ſpiritum excepi." Item, "Inimicorum in manibus mortuus eſt, hoſtili in terra turpiter ja- "cuit inſepultus, a feris diu vexatus, communi quoque honore "in morte caruit."* Tacitus in egregio illo epilogo Vitæ Agricolæ §. 45. eamdem rationem ſecutus eſt, non ut eam tamquam rhetoricæ locum conſectaretur, ſed ut ipſa natura et dolore in eum deferretur: *Sed mihi filiæque præter acerbitatem parentis erepti auget mœſtitiam, quod aſſidere valetudini, fovere deficientem, ſatiari vultu, complexu, non contigit: excepiſſemus certe mandata voceſque, quas penitus animo figeremus. Noſter hic dolor, noſtrum vulnus—.*

117. C. τιμωρηθεὶς ἀπέθανε.] *Excarnificatus obiit: ad diuturnum cruciatum traditus.* Sic de Menone Xenophon Expedit. Cyri II. fin. Μετὰ δὲ τὸν τῶν ἄλλων θάνατον στρατηγῶν, τιμωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀπέθανεν· οὐχ ὥσπερ Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὅσπερ κάλλιστος θανάτων ἐδόκει εἶναι· ἀλλὰ ζῶν αἰκισθεὶς ἐνιαυτὸν, ὡς πονηρὸς, λέγεται τῆς τελευτῆς τυχεῖν. Cebes, qui dicitur, Tabulæ p. 134: —ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς οὐκ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ παραδιδόμενοι. Sic οἱ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν ſunt *carnifices hujus ſupplicii opifices:* Plutarchus in Artaxerxe, de Paryſatide regina eos, quos odiſſet, ad hoc ſupplicium tradente: p. 1018. C. Carem glorianten ſe in pugna Cyrum interfeciſſe: ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, σφόδρα παρωξύνθη, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκέλευσεν ἀποτεμεῖν τοῦ ἀνθρώπου· παροῦσα δὲ ἡ μήτηρ, Μὴ σύ γε, εἶπεν, οὕτω τὸν Κᾶρα τοῦτον, ὦ βασιλεῦ, τὸν ὀλέθριον ἀπαλλάξῃς, ἀλλὰ παρ' ἐμοῦ τὸν ἄξιον ἀπολήψεται μισθὸν, ὧν τολμᾷ λέγειν· ἐπιτρέψαντος δὲ τοῦ βασιλέως, ἐκέλευσε τοὺς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν ἡ Παρύσατις λαβόντας τὸν ἄνθρωπον ἐφ' ἡμέρας δέκα στρεβλοῦν, εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαν-

τας, εἰς τὰ ὦτα θέρμον ἐντῆκαι χαλκὸν, ἕως ἀποθάνοι. Item mulctavit Mithridatem ſimili de cauſſa p. 1019. E: —ἐγχαρίσασα τοῖς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν, προσέταξεν ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν ςαυρῶν ἀναπῆξαι, τὸ δὲ δέρμα χωρὶς διαπατταλεῦσαι. Hæc monere viſum, quod vulgo non monita viderem. In loquendi et ſcribendi conſuetudine promiſcue uſurpata τιμωρία et κόλασις, a diligentioribus tamen diſtinguuntur: Ariſtoteles Rhet. I. 10: διὰ θυμὸν δὲ καὶ ὀργὴν τὰ τιμωρητικά· διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐςιν, ἡ δὲ τιμωρία τῦ ποιῦντος ἵνα ἀποπληρωθῇ: huc et ſpectavit Gellius VI. 14: nec diſcrimen neglexit Xenophon Cyropæd. I. 2. 3. ut notavimus in Annotat. ad Selecta Hiſt. Gr. p. 372. Ab illa propria τιμωρίας poteſtate fluxit hæc nunc notata nobis ſignificatio *excarnificandi.*

117. C. ταῦτα δ' ἐκίνησαν οἱ ποιηταὶ καὶ μάλιςα τούτων ὁ πρῶτος Ὅμηρος—] Poetarum reprehenſio a philoſophis profecta, de qua diximus in propoſito libri De Audiendis Poetis ad p. 14. D. In eodem argumento alios Homeri locos appoſuit Plato Republ. III. p. 433. A, B. Meziriacus hic appoſuit ἀπὸ τούτυ τῦ τόπυ μέχρι τοῦ τέλυς οὐ δοκεῖ μοι ὄζειν Πλυτάρχυ. Atqui, noſtro quidem ſenſu, reliqua tam redolent Plutarchum quam antecedentia, id eſt, recentem a puerili inſtitutione, nondum nec judicio conformato, nec oratione conformata.

117. D. Ὡς δὲ πατὴρ—] Iliad. Ψ. 222. duo ſunt priores; tertius ex P. 37: quartus, qui ſequitur, ex I. 483. In Plutarchi quidem exemplo aut undecumque eos excitavit, continuos eodem loco verſus hos extitiſſe credibile eſt, ſiquidem et citat ipſe et addit ἀλλ' ὅρα τὸ ἑξῆς, quæ verba omittunt A. E. Z. Venet. Voſſ. forte quod eorum deſcriptores quartum verſum non *deinceps* invenirent in ſuis Homericis exemplaribus.

117. D. Τίς γὰρ οἶδεν εἰ ὁ θεὸς πατρικῶς προειδὼς καὶ κηδόμενος—] Epictetus Diſſert. III. 24. init. Ὁ γὰρ θεὸς πάντας ἀνθρώπυς ἐπὶ τὸ εὐδαιμονεῖν, ἐπὶ τὸ εὐςαθεῖν ἐποίησε· πρὸς τῦτο ἀφορμὰς ἔδωκε, τὰ μὲν ἴδια δοὺς ἑκάςῳ, τὰ δ' ἀλλότρια· τὰ μὲν κωλυτὰ ϗ ἀναίρετα ϗ ἀφαίρετα, ὐκ ἴδια· τὰ δὲ ἀκώλυτα, ἴδια· τὴν

χίας. Igitur mortui ſunt εὐδαίμονες, ideoque iis tribuendus et μακαρισμὸς et ἔπαινος· et vero ἔπαινος eam vim habet, ut ψεύσασθαί τι κατ' αὐτῶν καὶ τὸ βλασφημεῖν οὐχ ὅσιον ſit: quæ ſunt Plutarchi hoc loco verba. Attigimus hanc differentiam in Animadv. ad Juliani Or. I. p. 9. D. Biblioth. Crit. Vol. III. P. I. p. 54.

115. C. οὐδεὶς οἶδεν οὔτε τοῦ χρόνου τὴν ἀρχὴν,—] Ariſtoteles hæc ſcribens cogitabat nobiliſſimum illud de lege divina dictum Sophoclis, Antigones 466:

Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
Ζῇ ταῦτα, κ' οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.

et ipſe hoc alibi citat et Plutarchus, ut ſuo loco dicemus.

115. C. ἐκ παλαιοῦ χρόνου περιφέρεται θρυλλούμενον—] Et hæc ſcribenti in animo verſabatur nobilis ſententia Euripidis ex Bellerophonte ap. Stob. 531. Grot. 409.

Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλλούμενον
Κράτιστον εἶναί φημι, μὴ φῦναι, βροτῷ.

Multum varietatis eſt in libris: ἐκ παλαιοῦ χρόνου abeſt in A. C. D: ſolum ἐκ abeſt in B. E. Voſſ. Periz. Ald. Baſ. Xyl. Z. dat ἐκ τοῦ παλαιοῦ χρόνου: Mez. κἀκ παλαιοῦ χρόνου. Vulgatam Stephanus dedit ex Pol. et Jannot. Mox E. plenius habet τὸ θρυλλούμενον—.

115. D. τοῦτο μὲν—] Hoc exſpectationem facit legenti ſecuturi τοῦτο δὲ, quod in hoc Ariſtotelis loco non adeſt, nec potuit adfuiſſe, quia hic locus una hac de Sileno et Mida narratione continetur. Credibile eſt Ariſtotelem ſimiles ſubjunxiſſe hiſtorias, quibus τοῦτο δὲ potuit præponere: præpoſuiſſe, equidem non affirmem, quia in longius deducta oratione reſpondens particula ſubinde omittitur: quod Valckenarius monuit ad Herodotum IV. 74. hunc ipſum locum notans, cujus tamen diverſa eſt ab Herodoteis ratio. Certe non requirimus, quod dat N, τούτῳ μὲν.

115. D. μετὰ τὴν θήραν ὡς ἔλαβε τὸν Σειληνὸν,] Et hoc ὡς poſitum pro ᾗ, *qua*, ſcilicet θήρᾳ, exquiſitum et grandiloquentiæ conveniens eſt: quo in genere celebratur Thucydideæ hiſtoriæ initium: ut monuimus ad Juliani Or. I. p. 1. Biblioth. Crit. Vol. III. P. I. p. 35.

115. D. τὸ βέλτιον—καὶ—αἱρετώτατον] Fortaſſe verum eſt βέλτιϛον a Mez. oblatum: quamquam vulgatum in hac grandiloquentia, ut rarum et communi ratione recedens, minus repudiem, quam aliis in locis. Diximus de iſta Graduum conjunctione ad p. 101. C.

115. D. σιωπᾶν ἀῤῥήτως] Congruit cum iſta exquiſita orationis forma, licet ſimile dictum non obſervaverimus: nec opus admittere Reiſkii ἀῤῥήκτως: quod in Emendationum Notatione vitioſe expreſſum eſt ἀῤῥήντως.

115. D. ἀναγκαζόμενος] Præſtat ἀναγκαζόμενον, quod dant B. D. Schott. T: aliter Anon. et V. ἀναγκαζομένῳ.

115. E. ἄριϛον γὰρ πᾶσι ἀποθανεῖν ὡς τάχιϛα] Gravitatis ſpecies quæſita eſt redundantia et trajectione verborum. Sententia ipſa celebratur Veteribus multis, principe Homero, cujus nomine hoc fertur in Certamine Hom. et Heſiod. p. 321. Edit. Heinſ.

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριϛον,
Φύντα δ' ὅπως ὤκιϛα πύλας ἀΐδαο περῆσαι.

Hinc Bacchylides duxit ap. Stob. Geſn. p. 530. Grot. p. 405.

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριϛον,
Μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
Ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

Ad verbum tranſcriptum eſt Theognidi 417. ap. Stob. p. 602. Grot. p. 491:

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριϛον,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
Φύντα δ' ὅπως ὤκιϛα πυλὰς ἀΐδαο περῆσαι,
Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γαῖαν ἐφεσσάμενον.

His Grotius in ſua Florilegii Stobæani editione præmittit duos locos in Geſneriana deſideratos, alterum *Ariſtarchi*, alterum *Chalcidamantis*, nominibus inſignitos: hunc quidem duobus hexametris ipſis illis modo memoratis Homericis Ἀρχὴν—περῆσαι et in margine exempli ſui Geſneriani, in Lugdunobatava hac Bibliotheca ſervati, ſua manu annotavit ad hunc locum hæc verba: *quædam tragica Ariſtarchi, Chalcidamantis, cet.* Et *Ariſtarchum* quidem tragicum novimus: *Chalcidamantem* in ſcriptoribus nominari,

non novimus. Unde ergo hoc nomen exſtitiſſe dicemus? Equidem id exſtitiſſe putem vel ex nomine *Alcidamantis*, in cujus *Laudatione Mortis* hi verſus memorari potuerunt: qua de re Ciceronis mentionem ex Tuſc. I. 48. poſuimus ſupra ad p. 1. F: vel ex nomine *Amphidamantis Chalcidenſis*, cujus in funere illud *Homeri et Heſiodi Certamen* habitum fertur, ut proditur in illo ipſo libello p. 321. et Plutarchi Conviv. Sapient. p. 153. E. ubi plura dicemus. In Proverbiis recenſetur Homericum dictum a Diogeniano III. 4: Theognideum a Suida III. 66. ſive voce Ἀρχὴν· ubi alia etiam notavit Kuſterus. Reprehendit ſententiam Epicurus apud Diogenem Laert. X. 126: paulo diverſe citantem —Καλὸν μὲν μὴ φῦναι· Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πυλὰς αΐδαο περῆσαι.

115. E. Δῆλον οὖν—ἀπεφήνατο.] Utrum hæc ſint Ariſtotelis an Plutarchi, haud facile quis dicat. Nec interpretes ita reddiderunt, ut quid ipſi judicaverint, appareat. Ariſtotelicis tamen quam Plutarcheis ſimiliora puto.

115. F. διεχῆ] Rarius vocabulum: contrarium τοῦ συνεχοῦς, *conjuncti*, *continui*; itaque notat *disjunctum*, *interruptum*. Sic Plutarchus Solert. Animal. p. 966. E. Habet Heſychius in voce: et H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1340.

115. F. Ἐπιλελησμένοις οὖν ἐοίκαμεν. Οὐ γὰρ μόνον—] *Oblitis ergo ſimiles ſumus.* Cujuſnam vero rei oblitis? Simpliciter reddidit Steph. Niger, *Obliviſcentium igitur ſimiles ſumus.* Suppleverunt aliquid Amyotus, *noſtrum ipſi obliti ſumus*, et Xylander, *obliti videmur noſtræ ſortis.* Plane a verbis et ſententia aberrat Cruſerius vertens *Adæquamus igitur eos oblitis.* Atqui proximum Οὐ γὰρ μόνον— eſt illud cujus obliti ſumus, valet enim item γὰρ, quod ὅτι, in citandis locis et ſententia explicanda, ut docuimus p. 37. F: itaque ſenſus hic eſſe videatur, *Obliti videmur, nos non ſolum pecuniam, ſed omnino rerum humanarum nullam propriam poſſidere.* Atque hac in ratione acquieſcere poſſimus; niſi forte vera lectio fuerit —ἐοίκαμεν ὅτι οὐ μόνον: quo ducere videtur codex D. qui pro οὐ γὰρ dat ὅτι.

p. 116. A. Τὰ χρήματα—ἀφαιροῦνται πάλιν] Euripidis

Phœniſſ. 558. Hinc ſua adumbravit Philo Jud. De Cherub. p. 126. B. 127. E. De Sacrif. Abel. et Cain. p. 147. A.

116. A. Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται—εὐγνωμονῶσι.] Sententiam hanc univerſe attigimus ad p. 106. F. ſeq. Trapezitarum exemplum Plutarchus e communi quodam fonte duxit atque Cebes ille quiſquis fuit, qui Tabulam ſcripſit, p. 149: Διὰ τοῦτο οὖν τὸ Δαιμόνιον κελεύει μὴ θαυμάζειν ὅ, τι ἂν πράττοι αὕτη, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζίταις· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι. ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι· ὅταν δ' ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι καὶ δεινὰ οἴονται πεπονθέναι, οὐ μνημονεύοντες ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύει τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι. Cicero Tuſc. I. 39: *Natura—quidem dedit uſuram vitæ, tamquam pecuniæ, nulla præſtituta die. Quid eſt igitur, quod querare, ſi repetit, cum vult? Ea enim conditione acceperas.* Conferatur Epictet. Enchirid. Cap. XI. et XIV. quo reſpexit Hierocles ad Aur. Carm. p. 110.

116. A. 'Επελάθου—ἀποδοῦναι] Poetam redolet.

116. B. παρακαταθεμένοις θεοῖς] Excidiſſe putem ἀποδώσοντες, *reddituri*: hæc mihi nunc ratio veriſimilior videtur, quam pro Dativo abſoluto accipere.

116. B. Εἰ γοῦν ἡ Νιόβη—τελευτήσει] κατὰ τοὺς μύθους, ſive ab auctore ſive a librario hanc ſedem accepit, rectius ponendum erat apud ἐδυσχέραινεν. Tragici dictio, non alibi animadverſa, vel ex Æſchyli eſt aut Sophoclis fabula Niobe; hos enim hujus argumenti et nominis dramata compoſuiſſe novimus, Euripidem non item, judice Valckenario in Diatribe p. 13: vel eſt dictio ex hujus aut alterius Tragici de alio argumento dramate, ſed ad Nioben accommodata.

116. C. Δύ' ἐστὶ τῶν Δελφικῶν—γινώσκειν ἑαυτόν.] Duo ex omnibus Delphicis dictis hæc præcipua cenſentur etiam a Platone in Protagora p. 206. G. qui ita de iis loquitur, ac ſi non alia præter hæc in templo conſecrata fuiſſe putet, ut item Pauſanias X. 24. quamquam et alia fuiſſe feruntur: quod quale ſit, quæremus ad p. 164. B. Ex his duobus, judice Plutarcho noſtro, apta et ſuſpenſa ſunt reliqua

omnia, ſcilicet Δελφικὰ γράμματα. Verba iſta, ἐκ τούτων γὰρ ἤρτηται καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, J. J. Wetſtenius ſcite appoſuit ad Matth. XXII. 40: ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται. Verbo ſic utitur Plutarchus in Conſolat. Ad Uxorem p. 611. A: ἐξ ὀρθῶν ἐπιλογισμῶν—ἤρτηται τὸ μακάριον. Plato Leg. I. p. 567. F. VI. 626. B. X. 664. A. Sed horum alterum altero viciſſim contineri ac ſignificari acutius quam verius dictum videtur. Conjunctionem quidem declarat Ariſtides Or. περὶ παραφθέγματος T. II. p. 368: ἀλλά μοι δοκεῖ καὶ τὸ γράμμα τὸ θεῖον ἄντικρυς τοῦτο κελεύειν καὶ λέγειν τὸ Γνῶθι σεαυτόν· οὐχ ἁπλῶς οὑτωσί· φᾶθι μηδὲν εἶναι, ἀλλὰ μήτε ὑπερβάλλῃς, μήτε ἐλλίπῃς· ἐπικυροῖ δὲ τὸ δεύτερον γράμμα καὶ ἐπισφραγίζεται, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ νοῦς τοῦ προτέρου· τὸ γὰρ Μηδὲν ἄγαν εἰς τοῦτο, οἶμαι, φέρει. Vim prioris eadem ratione ſignificat Julianus Or. VI. p. 183. D.

116. D. ὁ Ἴων—] Hinc unice cognitum, in Excerpta Trag. retulit Grotius p. 449.

116. D. ὁ δὲ Πίνδαρος—] Fragmentum perditi Carminis, quod ſine auctoris nomine citat Hephæſtion De Metris p. 51. memoratus quoque a Cl. Schneidero in Fragm. Pind. p. 73.

116. D. πυθόχρηστα] *Pythico edita Oraculo.* Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 163. B. 247. D. 628. F. 1117. A. 1146. B. Vitar. 12. D. 22. E. 108. A. 325. D, E. 330. E. 447. E. Ariſtides T. II. p. 389. Jamblichus Vit. Pythagor. §. 161. ita correctus a Kuſtero: 213. 247. Euſebius Præp. Evang. p. 139. D. Notavit et Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 323. Plautus vertit Latine Pſeudolo I. 5. 64: *—ſi quid vis, roga: Quod ſcibo, Delphis tibi reſponſum dicito.*

116. D. ἢ διαίρεσθαι πρὸς ἀλαζονείαν ἢ ταπεινοῦσθαι—] Idem præceptum aliis verbis proditum declaravimus ſupra ad p. 103. A. et p. 7. F. Pertinet huc etiam Platonis diſputatio Leg. VII. p. 638. G. Periandri dictum apud Diogenem Laert. I. 97: Εὐτυχῶν μὲν μέτριος ἴσθι, δυστυχῶν δὲ φρόνιμος.

116. E. διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν—] Sic Stephanus edi-

dit, et conſentiunt noſtri codices. Antea edebatur διὰ τὴν τῆς τύχης ἢ ψυχῆς ἀσθένειαν, quod et in codice Veneto eſt, indeque ab Aldo receptum, et ab Baſileenſi et Xylandro retentum.

116. E. οἱ Πυθαγόρειοι—] Aurei Carminis verſu 17: citatur apud ſcriptorem De Vita Homeri, qui Plutarchi nomine fertur, §. 153. noſtræ editionis, p. 365. edit. Gale: Ὅσσα τε δαιμονίαισι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν, Ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε μηδ' ἀγανάκτει. Stobæus Florileg. Tit. CVI. p. 569. Noſtri codices A. B. E. N. Venet. Voſſ. dant δαιμονίαισι: D. Pol. Schott. Mez. Ἣν ἂν μοῖραν—: N. Ἣν ἂν μ. Z. Periz. ταύτην δ' ἔχε—.

116. E. Αἰσχύλος—τεθυμῶσθαι θεοῖς.] Atqui ſub Euripidis nomine exſtat ap. Stobæum Florileg. edit. Geſn. p. 570: edit. Grot. p. 455. Valckenario in Diatrib. p. 230. gravitate Æſchyli verſus digni et ita conſtituendi videntur, Ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν κἀν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς. In Æſchyli Fragm. Incertis habet Stanleius T. II. p. 886. in Euripideis Muſgravius Num. LXXII. Et noſtri codices variant: pro ἐνδίκων dant ἐναρέτων fere omnes libri, A. B. C. D. Z. Venet. Voſſ. Perizon. Ald. Baſ. Xyl. quod eſt minus antiquum vocabulum, ſed a Stoicis invectum et jactatum, judice Phrynicho Eclog. Nom. et Verb. Attic. p. 144. ubi operæ pretium eſt legere animadverſiones Nunneſii et Hœſchelii, hujus quidem citantis hunc ex Plutarcho locum, nondum a Stephano mutatum, qui primus ἐνδίκων a Pol. et Jannot. ſumſit, fortaſſe ex Stobæo petitum. Euſtathius ad Il. A. p. 48. tradit, *philoſophis virtute præditum non dici* ἐνάρετον, *ſed* σπουδαῖον: ex horum numero excipiendi ergo Stoici, ut modo vidimus, et monet item Menagius ad Diog. Laert. VII. 126: ſed et alii poſtea uſi ſunt vocabulo, quorum locis ad Phrynichum citatis addantur Plutarchi Lacon. Inſtitut. p. 242. B. Junci ap. Stob. p. 597. Diog. Laert. VI. 10. Porro in primo verſu σοφῶν deeſt in D: in ſecundo pro κακοῖσι B. C. D. Z. Periz. dant κακίστοις.

116. F. Εὐριπίδης, Ὅστις δ' ἀνάγκῃ—] Leguntur etiam apud Epictetum in Enchiridii fine, ubi pro βροτῶν eſt κα-

λῶς: Euripidis eſſe monet Simplicius ad illum locum. Hinc in Fragmentis Incertarum Tragœdiarum poſitum Num. CXX. edit. Muſgrav. Huic ſimile eſt Euripideum in Incert. Num. XXX.

116. F—117. A. Τὰ προσπεσόντα—δοκεῖ.] Euripidis ex Melanippa: qua ſub inſcriptione hi verſus exſtant in Stobæo Floril. Tit. CVI. edit. Geſn. 568. Grot. 451. una varietate vocabuli τυγχάνοντα pro προσπεσόντα: quorum hoc præferam, ut Euripidi, et aliis uſitatius: veluti hic Med. 229: —ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε—. Theſ. ſupra p. 112. D: νεαρὸν προσπεσόν. Plutarchus ſupra p. 116. D: ἐν τοῖς προσπίπτουσιν. Hipparchus ap. Stob. p. 574: τὰ προσπίπτοντα ἀνθρωπίνα νομίζειν. Euſebius ibidem p. 618: Ἀνιηροῦ τευ προσπεσόντος, ἔπειτα χαλεπαίνειν τοῖς θεοῖς, μεῖζον κακόν ἐςι ζητέειν. Deinceps idem iterum, Ἀνιηροῦ τευ προσπεσόντος. Juncus ibid. p. 594: ὥσπερ ἀγαθὸς ἀθλητὴς νικᾷ τὸ προσπίπτον. Menander ibid. p. 570: Τὰ προσπεσόντα προσδοκᾷν ἅπαντα δεῖ Ἄνθρωπον ὄντα—. Plutarchus Vitar. p. 99. A. 120. F. Herodianus IV. 14. 9. VI. 3. 7. Simpliciter πίπτον alia in compoſitione Euripides Antigone ap. Stob. p. 568. Grot. p. 449: Ὅςις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόγως φέρει Τὸν δαίμον', οὗτος ἧσσόν ἐς' ἀνόλβιος—· *qui fortunam fert accommodate ad caſum præſentem*—: quæ inter Philemonis reliquias edidit Clericus p. 212.

p. 117. A. Θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν—] Tragici dictum, ex hoc loco in Excerpta Incert. ſuſceptum a Grotio p. 465. ſed aliter diſtinctum: —Πῆμά σοι δ' οὐδὲν θεὸς, Ἀλλ' αὐτὸς αὑτῷ—. Noſtri ad unum omnes libri vulgatum exhibent.

117. A. διὰ—ψευδῆ δόξαν πάντα καταμέμφονται θάνατον—] Animi perturbationes non a re ipſa, ſed ab *opinione* noſtra proficiſci, tralaticium eſt in philoſophorum, maxime Stoicorum, diſputationibus, et Ciceroni in Tuſculanis utramque paginam facit: hinc et verbum προσδοξάζειν, προσεπιδοξάζειν, de quibus ut de argumento ipſo legantur Gatakerus ad M. Antonin. VIII. 49. et Uptonus in Indice Epicteti. Ad popularem vitæ communis captum eamdem admonitionem accommodavit Philemon ap. Stob. p. 569. Cleric. p. 356:

Μεῖζω τὰ κακὰ ποιῦσι πολλοὶ, δέσποτα,
Αὐτοὶ δι' αὐτὺς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει.
Οἷον τέθνηκεν υἱὸς ἢ μήτηρ τινὶ
Ἢ, νὴ Δί', ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις,
Εἰ μὲν λάβῃ τῦτ', Ἀπέθανε, ἄνθρωπος γὰρ ἦν,
Τοσῦτον γέγονε τὸ κακὸν, ἡλίκον περ ἦν·
Ἐὰν δ', Ἀβίωτος ὁ βίος, ὐκ ἔτ' ὄψομαι,
Ἀπόλωλεν· ἐν ἑαυτῷ τοιῦτος ἂν σκοπῇ,
Πρὸς τοῖς κακοῖς ὗτος ἕτερα συλλέγει κακά.
Ὁ δὲ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν,
Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ, τ' ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

Sic exhibuimus locum, Bentleii rationes ſecuti excepto λαλῇ, quod is in quinto verſu ponere volebat pro λάβῃ. Epictetus Diſſert. I. 27: Ἀκύεις τῶν ἰδιωτῶν λεγόντων, Τάλας ἐκεῖνος ἀπέθανεν· Ἀπώλετο, ὁ πατὴρ αὐτῦ φησι· ἡ μήτηρ, Ἐξεκόπη, ἅμα καὶ ἄωρος καὶ ἐπὶ ξένης. Ἄκυσον τῶν ἐναντίων λόγων· ἀπόσπασον σεαυτὸν τύτων τῶν φωνῶν· ἀντίθες τῷ ἔθει τὸ ἐναντίον ἔθος· πρὸς τοὺς σοφιστικοὺς λόγους τὰ λογικά—. Sic initium hujus ſententiæ vulgo turbatum conſtituimus. Comparetur et Philonis Judæi declamatiuncula ex perſona Jacobi in obitum filii Joſephi p. 529. D. ſeq. et Dion Chryſ. Or. XVI. p. 245. B: —ὐδὲν γάρ ἐστιν αὐτῷ δεινόν· ἀλλὰ ὑπὸ τῆς δόξης καὶ τῆς ἀσθενείας τῆς ἡμετέρας γίνεται τοιῦτον· οἱ γῦν πολλοὶ, κἂν γένηταί τι τῶν νομιζομένων ἀτόπων, ἀεὶ τούτυ μνημονεύυσι, δυσχερῦς ὔσης τῆς μνήμης.

117. B. Δύσμορος—] Homer. Iliad. Λ. 453. eſt Ἆ δειλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ κ. τ. μ.—.

117. B. τὴν ἐπ' αὐτῷ ὀδύνην αὐτοῖς ἀφέντος] Varietas eſt librorum: A. E. Venet. Voſſ. τὴν ἐν ὀφθαλμοῖς ὀδύνην αὐτῆς μένων ἀφέντος: B. D. Coll. Muret. Schot. Anon. Mez. T. V. B. pro ἐπ' αὐτῷ habent ἐν ὀφθαλμοῖς, cæterum cum vulgata conſentiunt: N. ἐπ' αὐτῶν. Hinc fortaſſe probabilis lectio colligatur τὴν ἐν ὀφθαλμοῖς ὀδύνην αὐτοῖς μένων ἀφέντος· pluribus certe libris confirmata: quamquam et vulgata bonam ſententiam adfert.

117. B. Οὐδέ τι μοι εἶπες] Andromachæ allocutio ad Hectorem mortuum Iliad. Ω. 744. Hinc exemplum exſtitit Rhetoribus in loco de Conqueſtione: quale eſt apud Ci-

ceronem De Inventione I. 55: *Tertius (locus eſt), per quem unumquodque deploratur incommodum: ut in morte filii, pueritiæ delectatio, amor, ſpes, ſolatium, educatio, et ſi qua ſimili in genere, quolibet de incommodo per conqueſtionem dici poterunt:—Octavus: per quem aliquid dicitur eſſe factum, quod non oportuerit; aut non factum, quod oportuerit: hoc modo: "Non adſui, non vidi, non poſtremam ejus vocem "audivi, non extremum ejus ſpiritum excepi." Item, "Ini"micorum in manibus mortuus eſt, hoſtili in terra turpiter ja"cuit inſepultus, a feris diu vexatus, communi quoque honore "in morte caruit."* Tacitus in egregio illo epilogo Vitæ Agricolæ §. 45. eamdem rationem ſecutus eſt, non ut eam tamquam rhetoricæ locum conſectaretur, ſed ut ipſa natura et dolore in eum deferretur: *Sed mihi filiæque præter acerbitatem parentis erepti auget mæſtitiam, quod aſſidere valetudini, fovere deficientem, ſatiari vultu, complexu, non contigit: excepiſſemus certe mandata voceſque, quas penitus animo figeremus. Noſter hic dolor, noſtrum vulnus—.*

117. C. τιμωρηθεὶς ἀπέθανε.] *Excarnificatus obiit: ad diuturnum cruciatum traditus.* Sic de Menone Xenophon Expedit. Cyri II. fin. Μετὰ δὲ τὸν τῶν ἄλλων θάνατον ϛρατηγῶν, τιμωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀπέθανεν· ὀυχ ὥσπερ Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι ϛρατηγοὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὅσπερ κάλλιϛος θανάτων ἐδόκει εἶναι· ἀλλὰ ζῶν αἰκισθεὶς ἐνιαυτὸν, ὡς πονηρὸς, λέγεται τῆς τελευτῆς τυχεῖν. Cebes, qui dicitur, Tabulæ p. 134: —ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς ὀυκ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ παραδιδόμενοι. Sic οἱ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν ſunt *carnifices bujus ſupplicii opifices:* Plutarchus in Artaxerxe, de Paryſatide regina eos, quos odiſſet, ad hoc ſupplicium tradente: p. 1018. C. Carem gloriantem ſe in pugna Cyrum interfeciſſe: ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, σφόδρα παρωξύνθη, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκέλευσεν ἀποτεμεῖν τοῦ ἀνθρώπου· παροῦσα δὲ ἡ μήτηρ, Μὴ σύ γε, εἶπεν, οὕτω τὸν Κᾶρα τοῦτον, ὦ βασιλεῦ, τὸν ὀλέθριον ἀπαλλάξῃς, ἀλλὰ παρ' ἐμοῦ τὸν ἄξιον ἀπολήψεται μισθὸν, ὧν τολμᾷ λέγειν· ἐπιτρέψαντος δὲ τοῦ βασιλέως, ἐκέλευσε τοὺς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν ἡ Παρύσατις λαβόντας τὸν ἄνθρωπον ἐφ' ἡμέρας δέκα ϛρεβλοῦν, εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαν-

ταις, εἰς τὰ ὦτα θέρμον ἐντήκειν χαλκὸν, ἕως ἀποθάνοι. Item mulctavit Mithridatem ſimili de cauſſa p. 1019. E: —ἐγχαρίσασα τοῖς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν, προσέταξεν ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι, τὸ δὲ δέρμα χώρις διαπατταλεῦσαι. Hæc monere viſum, quod vulgo non monita viderem. In loquendi et ſcribendi conſuetudine promiſcue uſurpata τιμωρία et κόλασις, a diligentioribus tamen diſtinguuntur: Ariſtoteles Rhet. I. 10: διὰ θυμὸν δὲ καὶ ὀργὴν τὰ τιμωρητικά· διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν, ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος ἵνα ἀποπληρωθῇ: huc et ſpectavit Gellius VI. 14: nec diſcrimen neglexit Xenophon Cyropæd. I. 2. 3. ut notavimus in Annotat. ad Selecta Hiſt. Gr. p. 372. Ab illa propria τιμωρίας poteſtate fluxit hæc nunc notata nobis ſignificatio *excarnificandi*.

117. C. ταῦτα δ' ἐκίνησαν οἱ ποιηταὶ καὶ μάλιστα τούτων ὁ πρῶτος Ὅμηρος—] Poetarum reprehenſio a philoſophis profecta, de qua diximus in propoſito libri De Audiendis Poetis ad p. 14. D. In eodem argumento alios Homeri locos appoſuit Plato Republ. III. p. 433. A, B. Meziriacus hic appoſuit ἀπὸ τούτου τοῦ τόπου μέχρι τοῦ τέλους οὐ δοκεῖ μοι ὄζειν Πλουτάρχου. Atqui, noſtro quidem ſenſu, reliqua tam redolent Plutarchum quam antecedentia, id eſt, recentem a puerili inſtitutione, nondum nec judicio conformato, nec oratione conformata.

117. D. Ὡς δὲ πατὴρ—] Iliad. Ψ. 222. duo ſunt priores; tertius ex P. 37: quartus, qui ſequitur, ex I. 483. In Plutarchi quidem exemplo aut undecumque eos excitavit, continuos eodem loco verſus hos extitiſſe credibile eſt, ſiquidem et citat ipſe et addit ἀλλ' ὅρα τὸ ἑξῆς, quæ verba omittunt A. E. Z. Venet. Voſſ. forte quod eorum deſcriptores quartum verſum non *deinceps* invenirent in ſuis Homericis exemplaribus.

117. D. Τίς γὰρ οἶδεν εἰ ὁ θεὸς πατρικῶς προειδὼς καὶ κηδόμενος—] Epictetus Diſſert. III. 24. init. Ὁ γὰρ θεὸς πάντας ἀνθρώπους ἐπὶ τὸ εὐδαιμονεῖν, ἐπὶ τὸ εὐσταθεῖν ἐποίησε· πρὸς τοῦτο ἀφορμὰς ἔδωκε, τὰ μὲν ἴδια δοὺς ἑκάστῳ, τὰ δ' ἀλλότρια· τὰ μὲν κωλυτὰ καὶ ἀναγκαστὰ καὶ ἀφαίρετα, οὐκ ἴδια· τὰ δὲ ἀκώλυτα, ἴδια· τὴν

δ' αἰτίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἦν ἄξιον τὸν κηδόμενον ἡμῶν καὶ πατρικῶς προϊστάμενον, ἐν τοῖς ἰδίοις. Ἀλλ' ἀποκεχώρηκα τοῦ δεῖνος καὶ ὀδυνᾶται. Διὰ τί γὰρ τὰ ἀλλότρια ἴδια ἡγήσατο; διὰ τί ὅτε σε βλέπων ἔχαιρεν, οὐκ ἐπελογίζετο ὅτι θνητὸς εἶ, ἀποδημητικὸς εἶ; Τοιγαροῦν τίνει δίκας τῆς αὐτοῦ μωρίας. Σὺ δ' ἀντὶ τίνος, ἐπὶ τί κλαίεις σεαυτόν; Ἢ οὐδὲ σὺ ταῦτα ἐμελέτησας; ἀλλ' ὡς τὰ γύναια τὰ οὐδενὸς ἄξια, πᾶσιν οἷς ἔχαιρες, ὡς ἀεὶ συνεσόμενος, συνῆς, τοῖς τόποις, τοῖς ἀνθρώποις, ταῖς διατριβαῖς—. Seneca De Providentia Cap. II. p. 191: *Patrium habet Deus adverſus bonos viros animum, et illos fortiter amat.* IV. p. 197: *Hos itaque Deus, quos probat, quos amat, indurat, recognoſcit, exercet: eos autem, quibus indulgere videtur, quibus parcere, molles venturis malis ſervat.* Formulam τίς γὰρ οἶδεν in conſolatione adhiberi noluit Socrates, ejuſque exemplo Porphyrius citatus Cyrillo Adv. Julian. V. p. 167. A: Χρύσιππος δὲ Σωκράτει ἑπόμενος, οὐδὲ ἐπιλέγειν ἠξίου τοῖς γινομένοις τὸ, Τίς οἶδεν; ἀλλ' ὅτι, Πάντως τοῦτο ἄμεινον ἦν. Εἰ γὰρ μή ἐστι διοίκησιν βελτίονα τῆς θείας ὑπογράψαι, πάντως τὰ γινόμενα χρὴ νομίζειν, ὅτι οὕτως ἄμεινον ἔχει, ὡς ἔχει. Porphyrii verba pertinent uſque ad ἀοριστίας: quod editores non attendiſſe videntur. Sic in Euripideo, Τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν—· de quo multa Gatakerus Adverſ. Poſthum. p. 522. ſeq.

117. D. Οὐδὲν γὰρ δεινὸν—] Euripidis et ſupra citatus verſus p. 111. A. ſed congruenter modis, Δεινὸν γὰρ οὐδὲν τ. α. β.

117. D. κατὰ προηγούμενον λόγον—κατ' ἐπακολούθησιν] Poterat hæc brevius dicere κατὰ τὴν εἱμαρμένην, vel μοῖραν, vel ſimili vocabulo notante *fatum*, ut ſubinde in hoc libello: nunc fati partibus nominandis varietatem orationis et ornatum quæſivit. Diviſio ſumta e philoſophorum, maxime Platonicorum, ſcholis. Fatum ipſum eſt Lex, et προηγούμενος λόγος, *præcedens enunciatio*, veluti in Syllogiſmo *propoſitio*, quæ a novitiis *major* dicitur, eſtque illa univerſalis *Omnibus hominibus moriundum:* et complectitur eadem τὰ κατὰ μέρος, *res particulares et ſingulares*, ſi quidem in genus propoſitionis cadunt, veluti, *Sed filius Apollonii fuit homo:* Ergo κατ' ἐπακολούθησιν (*per conſequentiam*) *moriundum ei*

fuit. Hæc eſt verborum conſuetudo in hoc argumento. Plutarchus De Fato p. 569. D: ἀκολούθως ὁ πολιτικὸς νόμος περί τε τοῦ ἀριςέως καὶ λειποτάκτυ διαλέγεται καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως· ἀλλ' οὐ περὶ τῦδε ἢ τῦδε νόμιμόν ἐςι· ἀλλὰ τὰ μὲν καθόλυ, προηγυμένως· τὰ δὲ ὑποπίπτοντα τούτων, ἑπομένως·—οὕτω καὶ ὁ τῆς φύσεως νόμος τὰ μὲν καθόλυ προηγυμένως, τὰ δὲ καθ' ἕκαςα ἑπομένως. Dictiones hæ in hoc argumento uſurpantur. Ita Alexander Aphrodiſienſis De Fato p. 55. (edit. Londin. Anni 1658.) Καίτοι εἰ μηδὲν μάτην ἡ φύσις ποιεῖ τῶν προηγυμένων, τὸ δὲ βυλευτικὸν εἶναι (περιηγυμένως vulgo) προηγυμένως ὑπὸ τῆς φύσεως, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπακολύθημά τι καὶ σύμπτωμα τοῖς προηγυμένως γινομένοις γίνοιτο, συνάγοιτο ἂν τὸ μὴ εἶναι μάτην τοὺς ἀνθρώπυς βυλευτικούς. Ammonius Hermiæ fil. in Ariſtotel. περὶ Ἑρμηνείας II. p. 211. ejuſd. edit. ἐξ ἀνάγκης ἀκολυθεῖ τοῖς προηγησαμένοις αἰτίοις. Hierocles De Fato p. 14: Οὐ γὰρ κατὰ τὸν προηγύμενον λόγον ἡ θεία κρίσις τοῖσδε μὲν ἡμῶν ἐμφέρει τὰ δεινὰ, τοῖσδε δὲ τὰς εὐπαθείας ἀποδίδωσιν, ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεως τῆς τῶν προβεβιωμένων ἀξίας. Similiter in Commentar. in Aur. Carm. p. 296: —τὸ Καρδίαν Μὴ Ἐσθίειν, προηγυμένως μὲν εἰς τὴν τῦ θυμικῦ κατάςασιν μὴ ἰέναι λέγει· κατ' ἐπακολούθησιν δὲ καὶ τὴν τούτυ τοῦ μέρυς ἀποχὴν εἰσηγεῖται. In his ſententiis προηγούμενον, *antecedens*, notat *præcipuam cauſſam* et *univerſale*; ἐπακολύθημα, *conſectarium*, valet *effectum* et *ſingulare.* Illud perperam cum προηγμένῳ, Stoicorum *producto*, confudit Uptonus Indice Epictet. et nuperus editor Stobæi Eclog. Lib. II. p. 70, 71. Sic mox idem ſcriptor ibidem p. 78: Πλάτων ἐν τῇ εὐλογιςίᾳ τίθεται τὸ προηγούμενον ἀγαθὸν καὶ δι' αὐτὸ αἱρετὸν, ἐν δὲ τῇ ἡδονῇ τὸ ἐπιγεννηματικὸν—ἐξ ἐπακολυθήματος. Conferatur Lib. I. p. 184. Alcinous Doctrin. Plat. Cap. XXV. Ammonius l. l. p. 196. Alexander Aphrod. l. l. p. 20. 28. 36. 43. 103. 104. De Virtute edit. Ariſtot. Sylburg. T. II. p. 253. Porphyrius in Iſagoge ibid. T. I. p. 13. Philo Judæus De Divina Provid. apud Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 395. A. et 396. A: σεισμοί τε καὶ λοιμοὶ, καὶ κεραυνῶν βολαὶ, καὶ ὅσα τοιαῦτα, λέγεται μὲν εἶναι θεήλατα, πρὸς δ' ἀλήθειαν ὐκ ἔςι· θεὸς γὰρ ὐδενὸς αἴτιος κακοῦ τοπαράπαν, ἀλλ' αἱ τῶν ςοιχείων μεταβολαὶ ταῦτα γεννῶσιν, οὐ προηγούμενα ἔργα φύσεως, ἀλλ' ἑπόμενα τοῖς ἀναγκαίοις καὶ

τοῖς προηγυμένοις ἐπακολυθῦντα. Legat. Ad Caj. p. 1017. D. et p. 1037. C. προηγούμενον ἔργον a παρέργῳ diſtinguit. Adeatur et J. A. Fabricius ad Sext. Empir. Adv. Mathem. IX. 189.

117. D. καὶ ὅτι οἱ πλεῖστοι θάνατοι] Subaudiendum νομιστέον ex antecedentibus. Nexus interruptus non debet corruptelæ ſuſpicionem movere. Sic mox E. καὶ ὅτι πολλοὶ— pendet ab antecedenti προειληφέναι.

117. E. στιγμαῖος] Sententiam notavimus p. 104. A. 113. A. Idem vocabulum de loco dicitur p. 1084. B.

117. E. ἐπιδημίας ἐν τῷ βίῳ.] Et hoc tralatitium eſt dictum. Hipparchus ap. Stob. Tit. CVI. p. 573: Ὡς πρὸς τὸν ξύμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι, βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον, κάλλιστον ἐν τῷ βίῳ οἱονεὶ τινα παρεπιδημίαν ποιησεῦνται. Alexis ap. Athen. p. 463. D. Grot. Excerpt. p. 589: Ἔγνωκα γοῦν οὕτως ἐπισκοπούμενος, Εἶναι μὲν ἐν ᾅδη πάντας ἀνθρώπυς ὅλως· Ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς ἀεὶ, Τοὺς ζῶντας ὥσπερ εἰς πανήγυρίν τινα ἀφιγμένυς—· totus ille locus ad præſentem rem pertinet: ſecundo verſu ita nobis hic quidem, noſtra opinione, apponendum videbatur pro vulgato Εἶναι μαινιώδη πάντα τ' ἄνθρωπον ὅλως. Æſchines Socraticus qui dicitur §. 3: —τὸ κοινὸν δὴπυ τῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδήμιά τίς ἐστιν ὁ βίος· ubi doctiſſimus Fiſcherus alios laudavit, qui de hoc dicto egerunt. Hinc et Philo Judæus De Agricult. colorem duxit p. 196. E: τῷ γὰρ ὄντι πᾶσα μὲν ψυχὴ σοφοῦ πατρίδα μὲν ὐρανὸν, γῆν δὲ ξένην ἔλαχε· καὶ νομίζει τὸν μὲν σοφίας οἶκον ἴδιον, τὸν δὲ σώματος ὀθνεῖον, ᾧ καὶ παρεπιδημεῖν οἴεται.

117. E. κακουχίαις—] Jam ſupra monitum idem et iiſdem fere verbis p. 114. E.

p. 118. A. Δαιμονίη, μή μοι—] Iliad. Z. 486. Chryſippo uſurpatum narrat Diogenianus apud Euſeb. Præp. Evang. VI. p. 262. A, B. 263. A.

118. A. Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ] Iliad. Υ. 128. Ω. 210.

118. B. Καλὸν δὲ καὶ μεμνῆσθαι τῶν λόγων—μηδὲν ὄφελος εἶναι τὴν τούτων ὑπόμνησιν] Et hic eſt locus communis in Conſolatorio argumento: Cicero Tuſc. III. 30: *Nam quod aiunt, pleroſque conſolationibus nihil levari, adjunguntque,*

conſolatores ipſos confiteri ſe miſeros, cum ad eos impetum ſuum fortuna converterit; utrumque diſſolvitur; ſunt enim iſta non naturæ vitia, ſed culpæ. Refertur hæc reſponſio ad confutandam reprehenſionem §. 29. poſitam: *Itaque Oileus ille apud Sophoclem, qui Telamonem antea de Ajacis morte conſolatus eſſet, is, cum audiſſet de ſuo (filio), fractus eſt: de cujus commutata mente ſic dicitur:*

Nec vero tanta præditus ſapientia
Quiſquam eſt, qui aliorum ærumnam dictis adlevans
Non idem, cum fortuna mutata impetum
Convertat, clade ſubita frangatur ſua;
Ut illa ad alios dicta et præcepta excidant.

Daviſius Græca Sophoclis verba appoſuit, ſervata in Stobæi Floril. p. 584. ut ex *Œdipo:* quæ certiore ratione ad *Ajacem Locrum* revocavit Brunckius T. II. p. 3. Eadem admonitione uſus eſt Servius Sulpicius ad Ciceronem Ep. IV. 5: *Denique noli te oblivisci Ciceronem eſſe, et eum qui aliis conſueris præcipere, et dare conſilium: neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis profitentur ſe tenere medicinæ ſcientiam, ipſi ſe curare non poſſunt: ſed potius, quæ aliis tute præcipere ſoles, ea tute tibi ſubjice et apud animum perpende.* Teles apud Stobæum Floril. p. 577: καὶ εἰ μὲν τῶν γνωρίμων τινὸς υἱὸς ἢ γύνη ἀπέθανε, παρεκάλεσεν ἂν οἰόμενος δεῖν ἀνδρωδῶς καὶ θαρσαλέως καὶ μὴ βαρέως φέρειν· αὐτὸς δὲ τοῖς αὐτοῖς περιπεσὼν συμπλώμασιν, οὕτως οἴει δεῖν δυσφορεῖν. Exemplum medicorum, in hac admonitione frequentatum, exſtat in ſententia Philemonis in eodem Stobæi Titulo CXIII. p. 584: Ὅτι ῥᾷον ἄλλον παραινεῖν ἢ ἑαυτόν.

118. B, C. τὰ κοινὰ—κοινῶς φέρειν, ϗ ἀνθρώπινα ἀνθρωπίνως] Attigimus ad p. 102. A. ipſum præceptum ac dictionis formam. Hoc loco Menandri ſententiam tranſcripſit, ſervatam ſub ejus nomine in Stobæi Florileg. ed. Geſn. p. 615. Grot. p. 507. apud Cleric. p. 256.

Ἀνθρωπίνως χρὴ τὰς τύχας φέρειν, ξένε·
Τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπλώματα.

Et præceptum eſt loci Conſolatorii, ut intelligimus ex Cicerone Tuſc. III. 16: *—adverſis caſibus triplici conſolatione ſanetur: primum, quod poſſe accidere diu cogitaverit; quæ*

cogitatio una maxime moleſtias omnes extenuat et diluit: deinde, quod humana humane ferenda intelligit: deinde, quod videt, malum nullum eſſe, niſi culpam—.

118. C. παιωνείοις λόγυ φαρμάκοις—] Comparavimus huic dictum Longini De Subl. XVI. p. 110: παιώνειόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκυόντων καθιεὶς λόγον. Biblioth. Crit. Vol. I. Part. III. p. 48. Fontis communio apparet in Epiſtola Abderitarum ad Hippocratem. Edit. Charter. T. I. p. 23. C: ἴθι νῦν παιώνια νούσυ φέρων ἄκη· εὐκαρπίζει δὲ γῆ ῥίζας καὶ βοτάνας, ἀλεξιφάρμακα μανίας ἄνθη. Julianus Or. VIII. p. 240. B: κοινὸν εὑρίσκεσθαι χρὴ τῶν παρόντων—παιωνικὸν ἄκος. Epiſt. XV. p. 383. A: ἡμεῖς δὲ σοῦ ταῖς ἐπιϛολαῖς, ὥσπερ παιωνείοις τισὶ φαρμάκοις συγκαθεύδομεν. Alterum vocabulum ἀλεξιφάρμακος, Plutarcho etiam frequentius, ſuis locis tractabimus. Cæterum pro μηδὲ τὸ ἀλγ. D. habet δι' ὧν δεῖ τὸ ἀλγ. quod nec ſpernam, nec deſiderem.

118. C. ἀμβολιεργὸν ἄταις φησὶ παλαίειν τὸ κυκώμενον τῦτο παρὰ πᾶσιν ἔπος.] Heſiodi Ἔργ. 413: Ἀεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει. Utitur Epictetus Diſſert. II. 18. fin. Ἂν δ' ἅπαξ ἡττηθεὶς εἴπῃς ὅτι ὕϛερον νικήσεις, εἶτα πάλιν τὸ αὐτὸ, ἴσθι ὅτι οὕτω ποθ' ἕξεις κακῶς καὶ ἀσθενῶς, ὥϛε μηδ' ἐφιϛάνειν ὕϛερον ὅτι ἁμαρτάνεις· ἀλλὰ καὶ ἀπολογίας ἄρξῃ πορίζειν ὑπὲρ τοῦ πράγματος· καὶ τότε βεβαιώσεις τὸ τῦ Ἡσιόδου ὅτι ἀληθές ἐϛιν, Ἀεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει. Dionyſius Alexandrinus ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 781. C. Vocabulum quamvis poeticum, ſed Heſiodeam Auctoritatem ſpectans Plutarchus adhibuit De Ser. Num. Vind. p. 548. D. Horatius *dilatorem* reddidit Art. Poet. 172. In voce κυκώμενον eſt quod cui novum et ſuſpectum accidat; ſiquidem alia hac notione uſurpantur, θρυλλούμενον, ᾀδόμενον, περιφερόμενον· et tamen in illo plerique omnes noſtri codices conſentiunt: nec diverſi abeunt niſi Pol. Schott. Leonic. qui dant κυκλώμενον, cujus ne forma quidem juſta eſt: et Mez. Anon. T. V. B. κυκλέμενον, melioris illud formæ ac notionis quam vel κυκώμενον, quod eſt *verſando mixtum*, quod nihili eſt, vel κυκλώμενον, ſiquidem non exſtat κυκλάω, ſed κυκλόω, *cingo, circumdo*, et κυκλέω, *in orbem verſo:* hujus metaphorica

notio, *celebrandi*, *frequentandi*, *in hominum multitudine et circulis jactandi*, rarior quidem, tamen huic loco plane congruit. Sic Dionyſius Halic. De Eloquentia Demoſthenis §. 56. p. 319: ὁ καθ' ἡμᾶς βίος—ταύτην ἀδιαφόρως κυκλεῖ τὴν λέξιν· *noſtra ætas—hanc promiſcue uſurpat dictionem*. Phrynichus Eclog. Verb. et Nom. Attic. p. 144. de nomine 'Ενάρετος· πολὺ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς κυκλεῖται τοὔνομα οὐκ ὂν ἀρχαῖον. Cognatæ poteſtatis eſt illud apud Ariſtidem T. II. p. 122: ταῦτα κυκλεῖς ἄνω καὶ κάτω· *hæc volvis ſurſum deorſum*, i. e. *hæc ubique inculcas, iteras*. Nec non eodem genere cenſeri poteſt locus Plutarchi Defect. Orac. p. 433. F: τὴν γῆν—κυκλεῖν ἐν αὐτῇ τὰς τοιαύτας—περιόδους· quocum comparavit Weſſelingius dictum Diodori Sic. I. 1: ἡ θεία πρόνοια τὴν τῶν ὁρωμένων ἄστρων διακόσμησιν—κυκλεῖ συνεχῶς ἅπαντα τὸν αἰῶνα. Similia quædam notat Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 825. Sed, quum Verba definentia in έω et όω multis in partibus eaſdem terminationes habeant, factum eſt, ut ſæpe ab interpretibus κυκλεῖν et κυκλοῦν confunderentur.

118. C. δυσάντητα] *Res quibus occurrere mali ominis eſt*, *infauſta:* expoſuit T. Hemſterhuſius ad Luciani Timon. p. 110: attigit D. Ruhnkenius Epiſtol. Crit. II. p. 273.

118. D. 'Αναξαγόραν—] Hujus exemplum, magis quam reliquorum, celebratum eſt in ſcholis philoſophorum: veluti in Chryſippi ſcholis, de quo refert Galenus de Hippoc. et Platon. VIII. 7. p. 151. E: διὸ καὶ τὸ τοῦ 'Αναξαγόρου παρείληφεν ἐνταῦθα, ὡς ἄρα τινὸς ἀναγγείλαντος αὐτῷ τεθνάναι τὸν υἱὸν, εὖ μάλα καθεστηκότως εἶπεν, "Ἤδειν θνητὸν γεννήσας" καὶ ὡς λαβὼν τοῦτο Εὐριπίδης τὸ νόημα τὸν Θησέα πεποίηκε λέγοντα, 'Εγὼ δὲ παρὰ σοφοῦ τινος μαθὼν—. Euripidis locum ſupra in hoc libello habuimus p. 112. D. Panætius apud Plutarchum De Ira Cohib. p. 463. D. *monitum ad omnes alios vitæ caſus transferendum monuit*. Seneca Conſolat. ad Polybium Cap. XXX: *Quanto ille juſtior, qui nunciata filii morte, dignam magno viro vocem emiſit: "Ego cum genui tum moriturum ſcivi." Prorſus non mireris ex hoc natum eſſe qui fortiter mori poſſet. Non accepit, tamquam novum nuntium, filii mortem: quid eſt enim novi, cujus tota vita nihil*

aliud quam ad mortem iter eſt? "*Ego cum genui tum mori-*" *turum ſcivi.*" *Deinde adjecit rem majoris et prudentiæ et animi:* "*Huic rei ſuſtuli.*" Hæc licet a Telamone dicantur, ut novimus ex Ciceronis Tuſc. III. 23. et 14. ut recte monuit Daviſius, dicuntur tamen a Tragico Latino, ut ſatis apparet ex proximo capite 24. ubi Cicero Euripidis e Theſeo orationem Latine reddens, hoc ipſum declarat, *licet enim, ut ſæpe facimus, in Latinum illa convertere:* quod argumento eſt antecedentem de Telamone ſententiam non eſſe ab ipſo converſam, ſed a Tragico Latino ſcriptam: hic vero decantatum hoc Anaxagoræ factum, ut credibile eſt, in Telamonem tranſtulit. Epictetus eodem ſpectat ſimpliciter memorans dictionem Diſſert. III. 24. p. 511: Μέγα γὰρ ἐπὶ πάντων τὸ, Ἤδειν θνητὸν γεγεννηκώς. Dion Chryſoſt. Or. XXXVII. p. 464. D: ἐγὼ λόγον, ὃν εἶπεν Ἀναξαγόρας υἱὸν ἀποβεβληκὼς, Ἤδειν θνητὸν γεγεννηκώς. Valerius Maximus V. 10. Extern. 3. *Nec Anaxagoras quidem ſupprimendus eſt. Audita namque morte filii, Nihil, inquit, mihi inexſpectatum, aut novum nuntias: ego enim illum ex me natum ſciebam mortalem.* Cum Plutarcho propius congruit Ælianus Var. Hiſt. III. 2. niſi quod duos memorat filios obiiſſe: forte ex hujus libelli lectione, et proximi de Pericle loci cum hoc loco confuſione ortum. Et alii memorarunt: Plutarchus Opp. Mor. p. 463. E. 474. D. Diogenes Laert. II. 13. duos et ipſe numerans filios: ad quem alia etiam teſtimonia contulit Menagius.

118. E. Περικλέα—] Ex eodem fonte rem hauſiſſe videtur Valerius Max. V. 10. Ext. 1: *Princeps Athenienſium Pericles intra quatriduum duobus mirificis adoleſcentibus filiis ſpoliatus, iis ipſis diebus et vultu priſtinum habitum retinente, et oratione nulla ex parte infractiore concionatus eſt. Ille vero caput quoque ſolito more coronatum gerere ſuſtinuit, ut nihil ex vetere ritu propter domeſticum vulnus detraheret. Non ſine cauſſa igitur tanti roboris animus ad Olympii Jovis cognomen adſcendit.* Ælianus Var. Hiſt. IX. 6: Ὅτι Περικλῆς ἐν τῷ λοιμῷ τοὺς παῖδας ἀποβαλὼν ἀνδρειότατα τὸν θάνατον αὐτῶν ἤνεγκεν, καὶ πάντας Ἀθηναίους εὐθυμότερον ἔπεισε τοὺς τῶν φιλτάτων θανάτους φέρειν. Aliter hæc narrat et præter ſuam ipſe conſue-

tudinem Plutarchus in Vita Periclis p. 172. C, D. ſi quidem eaſdem res diverſis locis eodem modo referre ſolet; ut facile appareat eum libelli hujus, ad Apollonium ſcripti, poſtea judicio et ætate maturiore nullam magnopere rationem habuiſſe. Et quod hoc loco dicitur, *εὐθὺς μετὰ τὴν προσαγγελίαν ἀμφοτέρων τῶν υἱέων οὐθὲν ἧττον κατὰ τὸ πάτριον ἔθος ἐστεφανωμένον καὶ λευχειμονοῦντα δημηγορεῖν*—· temeritatem habere deprehendatur. Nam, *μετὰ τὴν προσαγγελίαν ἀμφοτέρων τῶν υἱέων*, *poſt nuntium utriuſque filii*, eam habet ſignificationem *filios obiiſſe a patre abſentes*, quod ſecus eſt, quippe conſtat eos Athenis peſte obiiſſe: nam quod ipſa dictio ſolœca eſt, nunc prætermittimus, ſiquidem totus libellus curioſam habet compoſitionem. In luctu atras veſtes indutos, nullas capiti coronas geſtaſſe Athenienſes novimus: concionantes coronis capita cincta habuiſſe, idque moris patrii fuiſſe, minus novimus: certe minus pervulgatum et diſertorum exemplorum copia confirmatum eſt. Attamen ex Ariſtophane Theſmophor. 387. et Eccleſ. 130. hoc veriſimiliter colligi videtur: et ut inſtitutum retulit Petitus Leg. Attic. p. 293. Archontes et magiſtratus coronas geſtaſſe conſtat: v. c. ex Demoſthene Or. Adv. Theocrinem p. 511. A. Scholiaſte Ariſtoph. Ran. 333. Equit. 960. Veſp. 857. Plutarcho Reip. Ger. Præcept. p. 813. E. 816. A. Alia etiam adfert C. Paſchalius De Coronis IV. 14. Nam in feſtis, re ſacra, conviviis, ſolemnem fuiſſe coronarum uſum, nemo facile ignorat. Igitur credibile eſt, Periclem, non tam patrio omnium concionantium more, quam vel patrio more magiſtratuum, vel quod tunc magiſtratum aliquem gereret, vel ſuo proprio et ſingulari more, coronatum conciones habuiſſe. Etenim, quod item ex Valerio Maximo novimus II. 6. Ext. 5: *Athenienſium civitas bonos cives corona decorandi primo conſuetudinem introduxit, duobus oleæ connexis ramulis clarum Periclis cingendo caput*—. Hanc ergo coronam perpetuo geſtaverit, cum honoris cauſſa, tum fortaſſe ad tegendam capitis deformitatem, quam in eo et Comici riſerunt, et ſignorum artifices galea impoſita diſſimulabant, ut prodit Plutarchus Pericle p. 153. Haud ſecus ac poſtea Cæſar

calvitiem frontis laurea celare ſolebat: quod narrat Suetonius Cæſ. 45.

118. E. Πρωταγόρας—] Egregiæ, illius ætatis, reliquiæ: cujuſmodi reliquiis ſervandis, libelli ſcriptor facile non modo veniam, ſed et gratiam apud nos invenit reliquæ in diſſerendo tenuitatis ac temeritatis, ſine qua numquam hanc in apponendis alienis dapibus liberalitatem ſecutus fuiſſet. Ergo Protagoras ſuperſtes fuit Pericli: hic autem obiit Olymp. LXXVII. 4. ut recte cenſet E. Corſinus Faſt. Att. Vol. III. p. 232. Protagoras explevit circiter ſeptuaginta annos, ut eſt apud Platonem in Menone p. 21. C. indeque ſumtum ab Apollodoro apud Diogenem Laert. IX. 59. hoc item perhibente alios illi nonaginta annos tribuiſſe. Itaque quantum tempus ſuperſtes fuerit Pericli, ſuſpicari non licet. In Protagora nemini nova aut ſuſpecta accidet Ionica dialectus; ſiquidem ejus civis et magiſter, item Abderita, Democritus ipſe quoque Ionice ſcripſit. Recepimus εἴχετο pro ἐχεῖτο, poteramus et ἔχετο et εὐδίῃ ἐχρῆτο conjicere, at recipere non poteramus, quod nullam haberent librorum auctoritatem. Ergo εὐδίης εἴχετο, *ſtudebat ſerenitati:* et dicitur tranſlata notione *ſerenitas et animi et vultus:* ita Plutarchus Opp. Mor. p. 68. C. 477. A: qua in notione et διαχεῖσθαι uſitatur; unde hoc in loco quis forte ἐχεῖτο tueri velit: ſic in Conſolat. ad Uxor. p. 610. A: πολὺ γὰρ ἀμβλύνεται καὶ χαλᾶται τοῦ λυποῦντος ὥσπερ ἐν εὐδίᾳ τῇ γαλήνῃ τοῦ σώματος διαχεομένου· et alibi ut notavimus ad p. 82. F: perperam hoc quidem loco, qui ſine violenta interpolatione ad hanc ſententiam mutari nequit.

118. F. βουλάς τ' ἐξάρχοντα ἀγαθὰς] Homerice: Iliad. B. 273: Ὢ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε, Βουλάς τ' ἐξάρχοντα ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων.

118. F. Ξενοφῶντα] Valerius Max. V. 10. Ext. 2. Ælianus Var. Hiſt. III. 3. Diogenes Laert. II. 55: ubi plura Menagius.

p. 119. A. Δίωνα δὲ τὸν Συρρακούσιον—] Ælianus ib. III. 4. et hoc, et tria priora exempla, eodem ordine, ex iiſdem fontibus quibus hoc loco Plutarchus: qui paulo aliter et brevius rem narrat in Dione p. 982. C. aliter item

Corn. Nepos in Dione 4. Cæterum, pro τέγους, quod et Ælianus l. c. habet, eſt in Plutarchi Dione ϛέγους, item hoc loco in codice E.

119. B. τῦτον ζηλῶσαι λέγεται Δημοσθένην τὸν ῥήτορα—] Exemplum in conſolatoriis ſcholis frequentatum fuiſſe colligimus inde, quod item apponitur a Cicerone Tuſc. III 26: *Itaque et Æſchines in Demoſthenem invehitur, quod is ſeptimo die poſt filiæ mortem hoſtias immolaviſſet. At quam rhetorice! quam copioſe! quas ſententias colligit! quæ verba contorquet? ut licere quidvis rhetori intelligas: quæ nemo probaret, niſi inſitum illud in animis haberemus, omnes bonos interitu ſuorum quam graviſſime mœrere oportere.* Memorat et Plutarchus in Vita Demoſthenis p. 855. E: —παρῆσαν οἱ τὸν Φιλίππου θάνατον ἀπαγγέλλοντες· εὐθὺς ὖν ἔθυον εὐαγγέλια—· καὶ προῆλθεν ὁ Δημοσθένης ἔχων λαμπρὸν ἱμάτιον, ἐϛεφανωμένος, ἑβδόμην ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτῦ τεθνηκυίας, ὡς Αἰσχίνης φησὶ, λοιδορῶν ἐπὶ τούτῳ καὶ κατηγορῶν αὐτῦ μισοτεκνίαν, αὐτὸς ὢν μαλακὸς ϗ ἀγεννὴς, εἰ τὰ πένθη καὶ τὺς ὀδυρμοὺς ἡμέρυ καὶ φιλοϛόργου ψυχῆς ἐποιεῖτο σημεῖα, τὸ δὲ ἀλύπως φέρειν ταῦτα καὶ πρᾴως ἀπεδοκίμαζεν. Poterat in Comparatione Demoſthenis et Ciceronis utriuſque in filiæ obitu affectum comparare Plutarchus, quum ipſum caſum verbo meminiſſet in Prooemio p. 847. B. Item verbo attigit compilator Vitarum X. Oratorum, qui iſtum libellum ex majore Plutarchi opere conſarcinavit, p. 847. B: ἡνίκα δὲ Φίλιππος ἐτεθνήκει, λαμπρὰν ἐσθῆτα προῆλθεν ἔχων, καίτοι τῆς θυγατρὸς νεωϛὶ τετελευτηκυίας, ἐφηδόμενος τῷ τῦ Μακεδόνος θανάτῳ. Æſchines hoc nomine eum reprehendit in Orat. Adv. Cteſiphontem p. 285. B: πυθόμενος τὴν Φιλίππυ τελευτὴν—ἑβδόμην δ' ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτῷ τετελευτηκυίας, πρὶν πενθῆσαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, ϛεφανωσάμενος ϗ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν ἐβυθύτει καὶ παρηνόμει, τὴν μόνην ὁ δείλαιος ϗ πρώτην αὐτὸν πατέρα προσειποῦσαν ἀπολέσας.

119. C. Ἀντίγονον δὲ τὸν βασιλέα—] Ab iiſdem auctoribus habet Ælianus Var. Hiſt. III. 5: Ἀντίγονόν γε μήν φασι τὸν δεύτερον, ἐπεὶ τινες τὸν υἱὸν αὐτῷ ἐκ τῆς παρατάξεως ἐκόμισαν νεκρὸν, εἶδε μὲν αὐτὸν, ὐδὲν δὲ τρέψας τοῦ χρωτὸς, οὐδὲ μὴν ἐπιδακρύσας, ἐπαινέσας δὲ ὡς ἀγαθὸν στρατιώτην, θάπτειν προσέταξεν.

Eſt igitur hic Antigonus Gonata, filius Demetrii Poliorcetæ. *Alcyoneus* memoratur a Plutarcho in Pyrrho p. 406. hujus ad Argos interfecti caput abſciſſum adferens patri Antigono, ideoque ab eo reprehenſus. Similiter in eadem re a Valerio Maximo V. 1. Ext. 4. Memoratur et alia in cauſſa a Diogene Laertio, ut a patre Antigono philoſophis commendatus: nam τροφεὺς, id eſt, educationis præfectus, ei fuit Perſæus Zenonis diſcipulus, VII. 36: Περσαῖος—καὶ τροφεὺς ἦν τοῦ παιδὸς Ἀλκυονέως, et filii natalem diem patris inſtituto et ſumtibus celebrabant quotannis Athenis philoſophi apud Hieronymum Peripateticum IV. 41: μάλιϛα δὲ ἐπετίθεντο αὐτῷ (τῷ Ἀρκεσιλάῳ) παρὰ Ἱερωνύμῳ τῷ περιπατητικῷ, ὁπότε συνάγοι τοὺς φίλους εἰς τὴν Ἀλκυονέως τοῦ Ἀντιγόνου υἱοῦ ἡμέραν, εἰς ἣν ἱκανὰ χρήματα ἀπέϛελλεν ὁ Ἀντίγονος πρὸς ἀπόλαυσιν· idem convivium ſignificatur V. 68. Ergo perperam editiones, excepta Xylandrea, habent Ἀλκυνονέως et Ἀλκινονεῦ, quibuſcum reliqui codices ſcripti, certe noſtra ex iis excerpta, conſentiunt, excepto Veneto, in quo nomen ſcriptum eſt, ut edidimus. Cæterum ἀπιδεῖν deeſt in A. E. N. Venet. Voſſ. videtur tamen ab ejuſdem exempli auctoritate proficiſci, unde item Æliani εἶδε μὲν αὐτὸν, quod recte expoſuit Perizonius: quamquam in noſtro ἀπιδεῖν paulo diverſa eſt ratio, et ſignificatio conſtantiæ cum in animo, tum vultu et oculorum obtutu. Sic Apophthegm. p. 181. E. de Alexandro: Ἀποθνήσκων δὲ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἰδὼν ἔφη, Μέγαν ὁρῶ μου τὸν ἐπιτάφιον ἐσόμενον· ubi pro ἰδὼν recipiendum ἀπιδὼν ex Voſſ. Harlei. Jun. quamquam ἰδὼν eſt in ſimili re p. 192. F. et a nobis receptum ut melius pro εἰπὼν, quod ex vero ἀπιδὼν natum videtur Vita Dionis p. 965. B: ἀπιδὼν πρὸς τοὺς φίλους δυσχεραίνοντας καὶ ἀγανακτοῦντας, Τί τοῦτον, ἔφη, μεμφόμεθα—; Reſtituendum in Vita Cæſaris p. 727. B: εἶπεν ἅμα πρὸς τοὺς φίλους ἀπιδὼν, Σήμερον ἂν ἡ νίκη παρὰ τοῖς πολεμίοις ἦν, εἰ τὸν νικῶντα εἶχον· vulgo editur, ε. ἅμα π. τ. φ. ἀπιὼν, Σ. cæt. Eadem correctione juvandus eſt ibidem p. 734. A. de Cæſaris poſt prœlium ad Mundam dicto: —ἀπιὼν δὲ μετὰ τὴν μάχην πρὸς τοὺς φίλους εἶπεν, Ὡς πολλάκις μὲν ἀγωνίσαιτο περὶ νίκης, νῦν δὲ πρῶτον περὶ ψυχῆς· legendum ἀπιδὼν δ. μ. cæt. Hippocra-

tes Epiſt. XX. p. 21. E. de Democrito: ὁ δὲ μάλα τρανὸν ἀπιδών με, Δύο, φησὶ, τȣ̃ ἐμȣ̃ γέλωτος αἰτίας δοκέεις, ἀγαθὰ καὶ φαῦλα. Haud diſſimili in argumento Plato Leg. VII. p. 634. A: πρὸς γὰρ τὸν θεὸν ἀπιδὼν καὶ παθὼν εἶπον, ὅπερ εἴρηκα νῦν. Jamblichus Vit. Pythag. §. 217: ἀπιδὼν γὰρ πρὸς τὸν Ἄβαριν ἔφη, ὅτι ȣ̓ρανόθεν ἡ διάβασις εἰς τὰ αὔρια ϗ τὰ ἐπίγεια φέρεσθαι πέφυκε.

119. D. θαυμάζουσι—μιμεῖσθαι δ' ἐπὶ τῶν ἔργων οὐ δύνανται.] Sententia redolet exemplum Demoſth. Or. Olynth. III. p. 13. A: ἐπαινȣ̃σι μὲν οἱ παριόντες ἅπαντες (τȣ̀ς προγόνȣς ἡμῶν), μιμοῦνται δ' οὐ πάνυ—.

119. D. διαγινομένων] A. E. Venet. Voſſ. γενομένων: et Aoriſtum quidem malim quam Præſens: Verbum compoſitum minus frequens, quam ſimplex, præſertim iſta Adverbii adjunctione, tuetur ſe uſu Verbi διάγειν, et ſimplicis γίνομαι Plutarcho ſubinde uſurpati: v. c. Apophthegm. p. 189. B: πῶς γέγονεν; Ἡδέως δὲ φήσαντος—· *illo interrogante, quomodo affectus fuiſſet? Suaviter, reſpondit*—. Sympoſ. IV. p. 668. B: ἡδέως γενέσθαι. VII. p. 704. E: καλῶς γεγονέναι λέγȣσι, *pulchre ſe vixiſſe dicunt*. Lycurg. p. 45. C: χαλεπῶς γενέσθαι πρός τι, *moleſte quid ferre*. Notavit quædam ad hoc argumentum Muſgravius ad Euripidis Oreſtem 74. Cæterum his exemplis patrum addantur Potamon et Leſbocles rhetores, memoriæ proditi a M. Seneca, Suaſor. II. p. 17: et Aſinius Pollio, Controverſ. IV. p. 360, 361.

119. D. ἀπόθεσιν τȣ̃ παντὸς ἀνιαρωτάτȣ πένθȣς] Scripſit auctor forte πάντων, ut in fine p. 121. E: πρὸς—τοῦ πάντων ἀνιαρωτάτȣ πένθȣς παῦλαν. Illud etiam rarius eſt vocabulum ἀπόθεσις et pro *deponendis animi aut corporis vitiis* apud Eccleſiaſticos uſitatum ex Petri I. 3. 21. et II. 1. 14. profectum. Habet tamen Porphyrius Abſtin. IV. 20. p. 367: ἡ ἁγνεία ἐν ἀποθέσει μὲν καὶ ἀφέξει τῶν πολλῶν—. Verbum de luctu poſuit Plutarchus quoque in Alexandro p. 706. B: ἀποθέμενος τὸ πένθος.

119. E. διὰ τῶν πρόσθεν ὑπέμνησα λόγων] p. 110. D, E. 111. B.

119. E. Ὃν θεοὶ φιλοῦσιν—] Sub Menandri nomine po-

ſuit eumdem verſum Stobæus Tit. CXIX. p. 602: vertit Grotius p. 493: repoſuit Clericus, nomine Menandri citatum monens a Scholiaſte Vetere in Odyſſ. O. 246. et Euſtathio ibid. Ed. Rom. p. 1781, 2: bene illud quidem: ſed quod inſuper adjicit nomen Comœdiæ Δὶς ἀπατῦντος (volebat, certe debebat ſcribere ἀπατῶντος) a Stobæo additum eſſe, eſt is Grotius, qui ſua in Florilegii editione appoſuit *Bis fallente*; nam cæteræ editiones nude *Menandri* nomen habent. Exſtat idem verſus in Inſcriptione apud Gruterum p. 688. B: quod et in Stoſchii Muſæo Critico Vol. I. p. 311. et 312. notatum reperi. Similem ſententiam ſub nomine Hypſæi addidit Grotius l. c. Νέος δ' ἀπόλλυθ', ὅντιν' ἂν φιλεῖ θεός. Hæc ab Homeri fonte fluxerunt, quem ita de Amphiarao pronunciaſſe Odyſſ. O. 246. ſupra vidimus p. 111. B. Spectat eodem Dion Chryſ. Or. XXIX. p. 297. D: Οὐκ ἂν οὖν οἱ θεοὶ τοῖς ἑαυτῶν παισὶ καὶ οὓς μάλιςα ἐφίλυν ταχεῖαν ἐποίησαν τὴν τελευτὴν, εἰ μὴ ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις τοῦτο ἐτίθεντο.

119. E. ἐπιτετευγμένος—ἐν μοίραις] Vulgatum requirat negationem, eſt enim ἐπιτετευγμένος, *bono ſucceſſu potitus*. v. c. ap. Galenum κατὰ τόπ. VIII. fin. edit. Baſ. T. II. p. 288. 40. et alibi. Origen. Adv. Celſum IV. p. 564. B. Nec ἐπεσπευσμένος abſurdum eſt; ſic Philo Jud. p. 1106. B. Quamquam ſatis conjecturarum in Emendationum Annotatione poſuiſſe videamur, non tamen reticere poſſumus aliam quæ poſtea nobis in mentem venit ἐπειγόμενος—ἐν μοίραις vel ſine ἐν, quod et omiſit Jannotianus liber. Hujuſmodi dictio cum ſenſu hujus loci, et loquendi conſuetudine congruit. Sic v. c. Palladas Antholog. III. 6. p. 306: Γέσσιος οὐ τέθνηκεν ἐπειγόμενος παρὰ μοίρης· Αὐτὸς τὴν μοῖραν προὔλαβεν εἰς ἀΐδην. Nec multum differt illud Sophoclis in Teucro apud Stob. Tit. CXXII. p. 613. A: Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει. B: Ἥξεις· ἐπείγυ μηδὲν εἰς τὸ μόρσιμον. Ad eamdem ſententiam pertinet dictum Œdipi in Colono jam morituri 1540. —ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν. Dion Chryſ. Or. II. p. 35. D: ἐὰν δὲ τὸ τῆς εἱμαρμένης ἀναγκαῖον ἐπείγῃ πρὸ τοῦ γήρως—. Euſtathius ad Il. Ψ. 623: ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει. p. 1320: εὐφήμως καὶ αὐτὸ

ἐῤῥήθη· δῆλον γὰρ ὡς εἰς ᾅδȣ κατεπείγει καὶ πρὸς θάνατον. Ovidius Met. X. 31: *Eurydices, oro, properata retexite fila.—Serius, aut citius, ſedem properamus ad unam.*

119. E. ȣ̓κȣ̃ν εὐποτμότερος—ἐςιν;] Unus Cruſerius hoc ut poetæ verſum accepit. Pro εὐποτμότερος dant ποθεινότερος A. B. Venet. Voſſ. N. T.

119. F. καλούσης αὐτῆς, φησὶν,—] Tale quoddam fuiſſe Tragici dictum, apparet ex Platonis Phædone p. 401. B: —περιμένει τὴν εἰς ᾅδου πορείαν, ὡς πορευσόμενος, ὅταν ἡ εἱμαρμένη καλῇ. Ὑμεῖς μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, καὶ οἱ ἄλλοι, εἰσαῦθις ἔν τινι χρόνῳ ἕκαςοι πορεύσεσθε· ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικὸς, ἡ εἱμαρμένη—. Hoc ſpectavit Plutarchus: et reliquam Platonis dictionem ſpectavit. Julianus Epiſt. LVIII: —ἐκείνῳ συνέβη, θεῶν ἐθελόντων, ἐνθένδε ἐκεῖσε πορευθῆναι τὴν εἱμαρμένην πορείαν—. Philo Jud. Omnem Prob. Eſſe Liberum p. 882. A: ἵν' ἐν ἀδουλώτῳ φρονήματι τὴν εἱμαρμένην ἀνύσῃ πορείαν. Ælianus apud Suidam voc. Σιμωνίδης· —ἵνα τε αὐτȣ̀ς (τοὺς θεοὺς) ἔχωμεν καὶ ἐνταῦθα κηδεμόνας, καὶ ἐκεῖθι, ὅταν τὴν εἱμαρμένην τε καὶ ἀναγκαίαν πορείαν ἔλθωμεν. Cæterum φησὶν ita elliptice uſitatum eſt: v. c. Plutarcho p. 135. B. 817. D. Dion. Chryſ. p. 493. D. 532. A. 562. B. Notavit et Uptonus ad Epict. in Indice. In annotatoribus ad Lambertum Boſium de Ellipſibus unus Schœttgenius, idque ex uno Paulo Apoſtolo, hunc uſum annotavit p. 74. Et Latine ita dicitur *inquit*, quod monuerunt J. F. Gronovius et A. Drakenborch. ad Livium XXXIV. 3. J. A. Erneſtus in Clav. Cic. voce *Inquit*—.

p. 120. A. Ὁ βίος γὰρ, φησὶν Εὐριπίδης] Hinc ſuſceptum Grotius in Excerpta retulit p. 433. hac verborum compoſitione Ὁ βίος γὰρ ὄνομ' ἔχει, πόνος δ' ἔργῳ πέλει, veriſimili quidem, ſed ingenio ficta. Euripides ut alias, ita hoc in dicto imitatus eſt Heraclitum, cujus hoc memoratur ab Etymologo M. p. 194. et Euſtathium ad Il. A. p. 41. 6: τῷ οὖν βιῷ ὄνομα μὲν βίος, ἔργον δὲ θάνατος· ita enim recte correxit Valckenarius ad Euripid. Phœniſſ. 1168: ſenſus eſt, *Arcui quidem nomen eſt*, βίος, *vita: ſed opus mors*. Ratione philoſopha conjunctæ ſunt notiones *vitæ* et *inſtrumenti:* ita Callicratidas Pythagoreus apud Stob. Tit.

LXXXIII. p. 485: ὁ μὲν βίος ὄργανον ἐπίκτατον ζωᾶς ἀνθρωπίνας· τὸ δὲ σῶμα ὄργανον σύμφυτον καὶ συγγενὲς τᾶς ψυχᾶς.

120. A. Οὗτος δὲ—φιλανθρωπίαν.] Epilogus laudum ſummam collectionemque continens, e ſimili ductus exemplo atque ille Ariſtidis in Oratione Funebri in Eteoneum T. I. p. 79. unde partem appoſuimus p. 111. A: Ὁδὶ δὲ εὐδαίμων τε καὶ ζηλωτὸς ἅπασι καὶ νεωτέροις καὶ πρεσβύταις πορεύεται, τοσαῦτ' ἀπολαύσας τοῦ βίου, ἐφ' οἷς μόνοις εὐκτὸν ἦν γεννᾶσθαι, ἀπαθὴς κακῶν, ἄπειρος πραγμάτων, εὐκλεὴς, ἐν λόγοις καὶ μαθήμασι καὶ ἐπαίνοις τραφείς. Apparet quoque color Heſiodeus ex Theogon. 406: Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεὶ, Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι, Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.

120. B. καθάπερ ἐκ συμποσίου, πρὶν εἴς τινα παροινίαν ἐμπεσεῖν—] Locus ex conſolatoriis ſcholis. Cicero Tuſc. V. 40: *Mihi quidem in vita ſervanda videtur illa lex, quæ in Græcorum conviviis obtinet: Aut bibat, inquit, aut abeat. Et recte. Aut enim fruatur quis pariter cum aliis voluptate potandi: aut ne ſobrius in violentiam vinolentorum incidat, ante diſcedat. Sic injurias fortunæ, quas ferre nequeas, defugiendo relinquas.* Ariſtotelis eſt ſententia apud Maxim. et Anton. p. 878: Ἐκ τοῦ βίου κράτιστόν ἐστιν ἐξελθεῖν, ὡς ἐκ συμποσίου, μήτε διψῶντα, μήτε μεθύοντα. Lucretius III. 951: *Cur non ut plenus vitæ conviva recedis? Æquo animoque capis ſecuram, ſtulte, quietem?* Hinc Horatius Sat. I. 1. 117: *Inde fit, ut raro, qui ſe vixiſſe beatum Dicat, et exacto contentus tempore, vita Cedat, uti conviva ſatur, reperire queamus.* Epiſt. II. 2. 213: *Vivere ſi recte neſcis, decede peritis: Luſiſti ſatis, ediſti ſatis atque bibiſti: Tempus abire tibi eſt; ne potum largius æquo Rideat et pulſet laſciva decentius ætas.* In eadem comparatione verſatur Menander ap. Stob. p. 608. quem tractavimus p. 113. C. Dion Chryſ. Or. XXX. p. 305. ſeq. Epictetus Diſſ. I. 24. fin. II. 16. p. 262.

120. B. Εἰ δὲ ὁ τῶν παλαιῶν—λόγος ἐστὶν ἀληθὴς, ὥσπερ εἰκὸς ἔχειν, οὕτω καὶ τοῖς εὐσεβέσι—ἐστί τις τιμὴ—] Leve fortaſſe quibuſdam videatur, quod monemus comma inter ἔχειν et οὕτω ponendum eſſe, cum Stephano, Aldo, et pleriſque omni-

bus libris: non inter *οὕτω* et *καὶ*, ut voluit Reiſkius, et jam antea fecerat Xylander, non animadvertentes vim particulæ *οὕτω*, quæ hoc loco non refertur ad *ὥσπερ*, ſed ad *εἰ*: qui uſus ne Hoogeveenio quidem, quod ſciam, in magno *De Particulis* volumine annotatus eſt. Etenim *εἰ—οὕτω* ſignificat conſequentiam *ſi—tunc*. Plutarchus Adv. Epicur. p. 1100. D: *εἰ δὲ χρησμοὶ καὶ μαντικὴ—ἔνδοξόν ἐςι καὶ εὐκλεὲς, οὕτως ἀνάγκη τοὺς λέγοντας, ὡς οὐ δεῖ σώζειν τοὺς Ἕλληνας—ἀδοξεῖν· ſi oracula et divinatio cum gloria et laude ſunt conjuncta, conſequens eſt, ut ii ignominia digni ſint, qui dicunt non debere nos noſtram operam ad ſervandos Græcos conferre:* et hoc loco Reiſkius *οὕτως* in *πάντως* mutandum cenſebat. Theſeo p. 3. B: *ἐπεὶ δὲ—διέφαινεν ἀλκὴν—οὕτως αὐτὸν ἡ Αἴθρα—ἐκέλευσεν ὑφελεῖν· quandoquidem autem oſtendebat robur, tunc eum Æthra juſſit ſubducere paterna ſigna.* Publicola p. 99. E: de Bruto ſilios condemnante, *ὡς δ' οὐδὲν ἀπεκρίναντο τρὶς ἐρωτηθέντες, οὕτως ἀποςρέψας πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τὸ πρόσωπον, Ὑμέτερον ἤδη, εἶπεν, τὸ λοιπὸν ἔργον· quum ter interrogati nil reſpondiſſent, tunc vultum ad lictores convertens, Jam veſtrum, inquit, eſt opus.* Xenophon Cyropæd. IV. 5. 15: *κἂν μὲν δοκῶμεν ὠφελεῖν πλείονα ἐπὶ τῶν ἵππων ἀγωνιζόμενοι, οὕτω προθυμίας ὐδὲν ἐλλείψομεν.* Longinus De Sublim. Sect. XXXIV. initio: *Εἰ δ' ἀριθμῷ, μὴ τῷ ἀληθεῖ κρίνοιτο, οὕτως ἂν καὶ Ὑπερίδης τῷ παντὶ ὑπερέχοι Δημοσθένους.* Sine antecedente particula conditionis et cauſſæ *εἰ*, *ἐπεὶ*, *ἂν*, vel ſimili, eſt apud Plutarchum Camillo p. 134. F. Cleomene p. 822. E. Similis eſt ratio in Latinis particularum *quia—ſic*, *ſiquidem—ita*, in ſignificandis cauſſa et effecto: ut docet Cortius ad Ciceronis Ep. Diverſ. XIII. 70: item *ſi—tunc*, et *ſi—tum* in Turſellini Particulis CCXLII. 36. 92. 93.

120. C. *Πινδάρου—*] Ex Threnis, quo in carminis genere plurimas de animorum immortalitate ac defunctorum felicitate ſententias prodidit: monuimus hoc jam in Diſputatione De Placito Immortalitatis Sect. II. p. 26. Hoc ab loco profectos Virgilium Æn. VI. 638. ac Tibullum I. 3. 58. et imitationis veſtigia obſervare, jucundum ſit legentibus, longum nobis ſcribentibus. Plutarchus quamvis

adoleſcens, non ſine judicio ex poetis et philoſophis hos duos ſelegit, quorum ſententias apponeret; ſiquidem in argumento de animorum immortalitate hi frequentiſſimi ſunt: Pindarus poetarum φιλοσοφώτατος, Plato philoſophorum ποιητικώτατος. Ille felicitatem beatorum prudentiore elegantioreque ratione informavit, et quaſi purgavit a ſordibus, quibus eam antiquiſſimi poetæ ad captum rudis ſui et inculti ſæculi obleverant: veluti Muſæus a Platone reprehenſus Rep. II. p. 423. G: Μουσαῖος δὲ τούτων νεανικώτερα τἀγαθὰ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, παρὰ θεῶν διδόασι τοῖς δικαίοις· εἰς ᾅδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ λόγῳ, καὶ καταχλίναντες, καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες, ἐστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἅπαντα χρόνον ἤδη διάγειν μεθύοντας· ἡγησάμενοι κάλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. Quod venuſte in Luculli ſenectutem confert Plutarchus in Ejus Vita p. 521. E: ποιούμενος εὐωχίας καὶ πότους, ὥσπερ Πλάτων ἐπισκώπτει τοὺς περὶ τὸν Ὀρφέα τοῖς εὖ βεβιωκόσι φάσκοντας ἀποκεῖσθαι γέρας ἐν ᾅδου μέθην αἰώνιον.

120. D. τὰ μὲν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς διαλόγῳ κατ' ἰδίαν ὑπομνηματισάμενός σοι παρέξομαι—] Hunc Plutarchi in Phædonem ὑπομνηματισμὸν non alibi memoratum deprehendimus, niſi forte argumenta capitum, quæ in Olympiodori Commentario MS. addita ἐκ τῶν Χαιρωνέως, a nobis edita ſunt in Fragmentis Vol. V. Tom. III. Num. VII. ex hoc Plutarchi Commentario depromta cenſeantur. Et vero κατ' ἰδίαν duplicem admittit ſenſum: primum, *ſeorſim*, id eſt, *non in hoc ipſo, ſed alio libro:* alterum, *privatim, in libro unice in tuum uſum ſcripto, nec vulgando.* Nunc quæ veriſimilior ſit ſignificatio, non niſi exemplis ex ipſo Plutarcho petitis dijudicari poſſit. Sic De Garrulitate p. 514. C: ἐθιστέον δὲ καὶ γράφειν τι τοὺς τοιούτους καὶ διαλέγεσθαι κατ' ἰδίαν· *garruli adſuefaciendi ſunt non aliorum ſermones referre, ſed ipſi proprios conſcribere ac diſſerere.* Sympoſ. V. p. 675. F: κατ' ἰδίαν τῷ Ποσειδῶνι φαίη τις ἂν τὴν πίτυν προσήκειν· *dicat quis, Neptuno pinum proprie convenire.* De Vitando Ære Alieno p. 829. F: κατ' ἰδίαν δὲ οὕτως ἑκάτερα σκοπῶμεν· *utrumque ſpectemus ſeorſim, ſingulatim.* Reip. Ger. Præcept. p. 816. C: ἀναστὰς ὁ πατὴρ κατ' ἰδίαν ἐκέλευσέ με μὴ λέγειν—ita legendum videtur addito με: *pater ſurgens ſeorſim me admonuit, ne*

dicerem—. Catone Maj. p. 340. B: —οἷς οὐκ ἂν ἀξιώσαιτε συμβούλοις χρήσασθαι κατ' ἰδίαν, ὑπὸ τούτων εἰς ἓν συνελθόντες ἄγεσθε· *quibus unuſquiſque ſeorſim nolit uti ſuaſoribus, ab his univerſi in unum congregati duci vos ſinitis.* Craſſo p. 549. D: τοῖς ἀφεστῶσι καὶ κατ' ἰδίαν στρατευομένοις· *iis qui ſe a Spartaco disjunxerant, et ſeorſim caſtra habebant*—. Arato p. 1033. C: οὐ μόνον κοινῇ σύμπαντες οἱ πολῖται τιμὰς ἀπέδοσαν αὐτῷ πρεπούσας, ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίαν οἱ φυγάδες· *exules ſeorſim ei ſtatuam poſuerunt, id eſt, propriam, non communem cum reliquis civibus.* His perpenſis intelligimus, hoc loco valere poſſe et duas illas memoratas ſignificationes, *ſeorſim alio in libro*, et *privatim libro non vulgando*, ſed tertiam quoque, *proprio in libro quem ipſe tibi ſcribam.* Credam equidem, et primam et ultimam hic valere, *ſeorſim alio in libro, quem ad te conſcribam:* eumque Commentarium eſſe, unde illa excerpta ſuperſint. Verbum ὑπομνηματίζεσθαι in Lexicis poſitum quidem nec exemplis munitum, hoc uno apud Plutarchum loco exſtat: at ὑπομνηματισμός, De Fortuna Rom. p. 326. A. De Fort. Alex. I. p. 328. A. Anton. p. 922. D: Jamblichum Vit. Pythagor. §. 104.

120. D. Τὸ παρὸν δὲ—ἑταῖρον δὲ] Locus ad ſpeciem quidem ſanus, interpolatus tamen a librariis. A. C. E. Voſſ. Ald. Baſ. Τὰ δὲ πρὸς τὸ παρὸν καίρια κ. χρ. τὰ λεχθέντα τὸν Ἀθηναῖον, ἑταῖρον δέ: in priore parte, τὰ δὲ πρὸς τὸ παρὸν, conſentiunt etiam Z. Periz. Xyl. in omiſſo πρὸς quoque Venet. et B. hic quidem relicto vacuo ſpatio: C. etiam omittit τὰ poſt χρήσιμα: πρὸς annotarunt Jannot. et Exempl. Turnebi, unde ſumſit Stephanus. Xylander ut legendum monuit in Annotationibus, pro λεχθέντα τὸν Ἀθηναῖον legendum eſſe λεχθέντα πρὸς Καλλικλέα τὸν Ἀθηναῖον, ita et edidit et vertit. Vulgata quidem ſic accipi poſſit: *Quod ad præſens tempus attinet, opportuna ſunt et utilia ea, quæ apud Platonem dicuntur ad Athenienſem ſodalem ac diſcipulum Gorgiæ.* Sed quia vulgata parum habet auctoritatis a libris ſcriptis, putem veterem lectionem revocandam et ita ſupplendam eſſe: Τὰ δὲ πρὸς τὸ παρὸν καίρια καὶ χρήσιμα παραθήσομαι, τὰ λεχθέντα πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἑταῖρον καὶ

μαθητὴν Γοργίυ τῦ ῥήτορος.. At in hunc ſenſum Græca reddidit Amyotus.

120. E. Ἄκυε δὴ μάλα καλοῦ λόγυ—] In Gorgia p. 312. E. Oppoſiti elegantiam in λόγῳ et μύθῳ attigimus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 561. B.

120. E. μακάρων νήσυς—] De his locos Veterum dederunt Gatakerus ad M. Antonin. X. 8. p. 295. Cellarius Geogr. Ant. IV. p. 141. et 165: Iſ. Voſſius ad P. Melam p. 870. Interpretes ad Plinium H. N. II. 92. VI. 36. J. M. Geſnerus ad Horat. Epod. XVI. 41.

p. 121. B. ἐπιπρόσθησις] Legitima forma a verbo ἐπιπροσθεῖν, de quo diximus ad p. 41. C: at vulgatum ἐπιπρόσθεσις, repetendum ab ἐπιπροστιθέναι, nihili eſt. Illud a nobis receptum adhibuit Plutarchus De Facie Lunæ ſolemni notiones obſtructionis ex interjectu telluris in defectu ſolis p. 933. B: μεγάλη γὰρ ἡ ἐπιπρόσθησις· et p. 933. A: ἄρχεται γὰρ ἐκεῖθεν ἡ ἐπιπρόσθησις. Jamblichus De Vit. Pythag. §. 31. At hoc loco in Platonis exemplis eſt ἐπίπροσθεν, quo adverbio ipſe ſubinde utitur: Leg. II. p. 574. G: τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπίπροσθεν ποιούμενος. VI. p. 626. C: τά τε ἐπίπροσθεν αὐτῶν, ἔτι νῦν ὄντα ἀνομοθέτητα, τάξαντες αὐτὰ, ἐπίπροσθεν ποιησόμεθα· i. e. *et ea, quæ bis officiunt, nondum conſtituta legibus ordinantes, ex interjectu removeamus:* ita vertimus, poſteriore ἐπίπροσθεν in ἀπόπροσθεν mutato, quod ita uſurpatur in Epinom. p. 703. B. Sed ut ad ἐπίπροσθεν redeamus, eſt hoc item IX. p. 660. H: et apud Plutarchum De Solertia Animal. p. 975. D: τῶν ἐν γῇ παραδειγμάτων ἐπίπροσθεν ὐδέν ἐςιν, ἀλλ' ἀνεωγμένη παρέχει τῇ αἰσθήσει τὴν ἱςορίαν. Pericle p. 160. E: ὅταν οἱ μὲν ὕςερον γεγονότες τὸν χρόνον ἔχωσιν ἐπίπροσθεν ὄντα τῇ γνώσει τῶν πραγμάτων· codex Moſcuenſis dat ἐπιπροσθοῦντα. Coriolano p. 223. C. Bruto p. 985. D. Arato p. 1038. C. Antiphanes apud Stobæum Tit. XVI. p. 153: Ὦ δυςυχεῖς, ὅσοισι τοῦ κέρδυς χάριν, Ἐπίπροσθε τ' αἰσχρὰ φαίνετ' εἶναι τῶν καλῶν· Ἐπισκοτεῖ γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν. Vulgo perperam editur τὸ φρονεῖν. Cleomedes Κυκλ. Θεωρ. II. p. 466: ἀνδρῶν πρὸς ἀρετὴν πεφυκότων καὶ μηδὲν ταύτης ἐπίπροσθεν ποιυμένων. Pauſanias IV. 4. p. 289: κέρδη τε

ἄδικα ἐπίπροσθεν ἢ πιςὸς εἶναι ποιούμενος. Maximus Tyrius hunc Platonis locum imitans, pro Adverbio adhibuit Verbum XV. 6. p. 171: Ἐπειδὰν γὰρ ἀπαλλαγῇ ψυχὴ ἐνθένδε ἐκεῖσε, ἀποδυσαμένη τὸ σῶμα—ἐποπτεύει μὲν αὐτὴ τὰ οἰκεῖα θεάματα καθαροῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς, μήτε ὑπὸ σαρκῶν ἐπιπροσθουμένη, μήτε ὑπὸ χρωμάτων ἐπιταραττομένη—. Hinc etiam eſt vocabulum Lexicis ignoratum ἀνεπιπρόσθητος apud Porphyrium De Gradib. §. 28.

121. D. Ταῦτά σοι διαγαγὼν—] E. Z. Venet. Periz. Pol. Xyl. T. V. Amyot. et cæteri interpretes συναγαγὼν, magis ex loquendi conſuetudine et accommodate ad rem ipſam; ſiquidem Plutarchus hunc librum ex aliorum libris collegit; niſi forte vulgatum ad ſimilitudinem verbi διαλαμβάνειν poſſit accipi pro *tractare, digerere:* quamquam hæc notio minus obſervata cadere videtur in nonnullos Veterum locos: v. c. Numenii apud Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 728. D. de Platone: διαγαγὼν δὲ ἕκαςα ὅπη ἐνόμιζεν—ἀσφαλῶς μὲν ἐγράψατο· redditur, ut ſenſus poſtulat, *At digeſtis pro arbitrio ſingulis—ſumma cautione ſcripſit.* Heſychius Διαγωγάν· διαίρεσιν, διανομὴν, διέλευσιν. In vitio ponitur a Philoſtrato Vit. Apollon. I. 17. p. 21: οὐδὲ λεπτολογίας ἐδίδου, οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους· i. e. *neque jejunam ſubtilitatem in dicendo ſequebatur, neque longa diſtributione ſermones trahebat.* Conjunctam notionem *adminiſtrandi, ornandi,* quæ item in hoc loco valere poſſit, attigit Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 413. Auctar. p. 338. Animadv. in Æſchyl. p. 133.

121. E. τοῦ πάντων ἀνιαρωτάτου πένθους παῦλαν.] Sic p. 119. D.

121. E. τοῖς ἀφιερωθεῖσι τὴν διὰ τῆς ἀγαθῆς μνήμης καὶ τῆς ἀδιαλείπτου πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον εὐφημίας.] τὴν quam vim habeat, non ſatis apparet: poſſimus ſubaudire ὁδὸν, *conſecratis ea via, quæ eſt in memoria,* cæt. aut ſuſpicari excidiſſe nomen ἀφιέρωσιν, *conſecratis illa conſecratione, quæ poſita eſt in memoria—.* At expeditius eſt τὴν delere, ſiquidem abeſt a C. Ald. Baſ. Xyl. et a Stephano additum ex Jannot. quocum conſentiunt Pol. Schott. Anon. In ἀφιερωθεῖσι elegantia quidem eſt, ſed ex Latino more ſumta, qui ſub

Cæſaribus *conſecrationis* nomen de mortuis inter Deos referendis uſurpavit: quamquam nec antea inauditum: v. c. Ciceronis Nat. Deor. III. 19: *—virorum fortium memoriam bonore deorum immortalium conſecratam.* Leg. II. 11. et alibi. Horatii Ep. II. 1. 49: *quod Libitina ſacravit:* ſunt mortui, ſiquidem manes ſacri habentur. Vulgari notione *diis aliquid conſecrare* non infrequens eſt. v. c. apud Plutarchum Numa p. 72. D: C. Graccho 843. C: Quæſt. Rom. 271. A: et ἀφιέρωσις in Publicola p. 104. F. Verbum ut minus Atticum in Phaborino reprehendit Phrynichus Eclog. Attic. p. 82. ejus loco καθιερῶσαι commendans: quod et apud Plutarchum multo eſt frequentius: ſed tamen et illius exempla ſatis multa ſunt apud alios Scriptores notata interpretibus Phrynichi l. c. et Thomæ M. in voce Καθιερῶσαι. Sententia hujus loci ac verborum delectus ſimilitudinem et fortaſſe auctoritatis communionem prodit cum Dione Chryſ. Or. II. p. 35. D: ἐὰν δὲ τὸ τῆς εἱμαρμένης ἀναγκαῖον ἐπείγῃ πρὸ τοῦ γήρως, ἀλλ' οὖν μνήμης τε ἀγαθῆς καὶ παρὰ πᾶσιν εὐφημίας εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον (αὐτοὺς ἡ ἀρετὴ) ἠξίωσεν. Quæ haud obſcure ducta ſunt a Xenophontis narratione de Hercule Prodicio Memor. Socr. II. 1. 33: ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται· ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι.

121. E. τῷ μακαρίτῃ σου υἱῷ—] Quæ de hujus vocabuli uſu notavit Th. Gatakerus De Stylo N. T. p. 115. F. ſumta ſunt e Stephani Theſ. L. Gr. T. II. p. 773. et ex poſterioris Scriptoribus ætatis petita, quibus addatur Julianus Epiſt. ad Athenienſ. p. 271. A. et Ep. XXIII. p. 390. A. Sed et vetus eſt auctoritas in dictione Æſchyli Perſ. 635. μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεύς· de quo loco egit Abreſchius Animadv. p. 221. Theocriti II. 70. Comici apud Stob. Flor. edit. Geſn. 609. omiſſo auctoris nomine, apud Grotium p. 499. appoſito Ariſtophanis nomine: hinc unum nunc verſum citemus, Πᾶς γὰρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται. Modo p. 120. B. Plutarchus: τοῦ μακαρίτου υἱέος σου. Videatur et Ruhnkenius ad Tim. Lex. Plat. p. 59.

121. E, F. χαρισάμενος—διαγωγῇ] Stephanus dedit χαρισάμενος ex Jannot. Leonic. Schott. Anon. nam Ald. Baſ.

Xyl. A. B. C. E. N. Venet. Voſſ. Periz. habent non quidem abſurdum, ſed tamen recepto poſtponendum χρησάμενος· poterat accipi, *auctore utens filio tuo*: quam Verbi notionem expoſuimus p. 25. D. Sententia celebrata in conſolatorio argumento. v. c. Cicero Tuſc. III. 30: —*non adtribuere ad amiſſionem amicorum miſeriam noſtram, ne illos plus, quam ipſi velint, ſi ſentiant, plus certe, quam noſmet ipſos, diligamus.* Servius Sulpicius Epiſt. ad Ciceronem IV. 5: *Quod ſi quis etiam inferis ſenſus eſt, qui illius in te amor fuit pietaſque in omnes ſuos, hoc certe illa te facere non vult. Da hoc illi mortuæ: da cæteris amicis et familiaribus, qui tuo dolore mœrent: da patriæ, ut, ſi qua in re opus ſit, opera et conſilio tuo uti poſſit.* Seneca Conſolat. ad Polybium XXIII: *Illud quoque te non minimum adjuverit, ſi cogitaveris, nulli minus gratum eſſe dolorem tuum, quam ei cui præſtari videtur. Torqueri ille te aut non vult, aut non intelligit. Nulla itaque ejus officii ratio eſt, quod ei cui præſtatur, ſi nihil ſentit, ſupervacuum eſt: ſi ſentit, ingratum.* Et proprietas animadvertenda in verbis τῆς—περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν κακώσεως καὶ καταφθορᾶς, —*relicta iſta corporis animique afflictione et vexatione.* Hoc ſimili in monito adhibet Teles apud Stobæum Tit. CVI. p. 577: Πῶς δὲ οὐκ ἄλογον καὶ ἄλλως μάταιον, τὸ, τελευτήσαντος τοῦ φίλου, καθῆσθαι κλαίοντα καὶ λυπούμενον καὶ ἑαυτὸν προσκαταφθείροντα; δέον ἵνα καὶ τις μᾶλλον φιλόσοφος δόξῃ παρὰ τοῖς ἀποπλήκτοις, πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὸν φίλον ὀδυνᾶσθαι καὶ κλαίειν, ἐνθυμούμενον ὅτι αὐτῷ ὁ φίλος θνητὸς ἐγένετο καὶ ἄνθρωπος: ſic reſtituenda videtur ſententia, corrigendis verbis οὐ δύνασθαι κλαίειν mutandiſque in ὀδυνᾶσθαι καὶ κλαίειν: atque reddenda ſic: *Quomodo autem non ineptum et cæteroquin inane eſt, mortuo amico ſedere flentem, dolentem, ſe ipſum affligentem? quum potius oporteret, ut quis magis etiam philoſophus videretur apud homines inſanos, anteaquam mortuus eſſet amicus, dolere ac flere, cogitantem ſe habere amicum mortalem et hominem.* Ratio ita nectitur: quum abſurdum ſit mortuum amicum flere, minus abſurdum eſt vivum flere, ſiquidem vivo jam mortem inſtare ſcimus; immo, ut inter ſtultos, hoc philoſophi eſt. Hujuſmodi mos ferebatur Thracum naſcentes plorantium,

mortuos ut felices celebrantium, teſte Herodoto V. 4. unde ſumſit Archias Antholog. I. 13. 1. et de Cauſianis refert Stobæus p. 603. quem morem laudavit Euripides nobili illa in Creſphonte admonitione a multis Veterum citata, quos enumerat J. Daviſius ad Ciceronis Tuſc. I. 48. Quo magis veriſimile eſt hujus vel ſimilis moris cogitationem Teleti illud ſcribenti in animo verſatam eſſe. Et Dion Chryſ. Or. XLVII. p. 529. C. verbum in ſimili re ponit: *ἀχολεῖσθαι δὲ ἀχολίας ἀνωφελεῖς, τὸ δὲ σῶμα θεραπείας δεόμενον καὶ πολλῆς προσοχῆς, καταφθείρειν ἀμελοῦντα.* Senſu magis proprio eſt alibi apud Plutarchum, Vit. p. 595. B. 683. F. 1046. F. Opp. Mor. 240. D: et nomen *καταφθορὰ*, Vit. 677. A. *Κάκωσις*, *corporis vel animi afflictio*, Opp. Mor. p. 24. E. 159. C. 610. D. 652. E. 963. D: *κακώσεως δίκη* apud Græcos p. 135. E. apud Romanos *repetundarum*, Cæſar. 708. E: et verbum *κακοῦν* frequentius etiam.

121. F. *συνεστιώμενος*] A. B. E. N. Venet. Voſſ. *συνεπισπώμενος*, et forte item T. ex quo in editis Var. Lect. annotatur vitioſum *συνηθισπώμενος*: illud, quamvis vulgato poſthabendum, ſenſum tamen dat tolerabilem; ſive ſit *συνεπισπώμενος*, *ſimul attractus a Diis*, ſive *συνεπισπόμενος*, *ſimul ſequens Deos*, quorum utrumque referendum eſſet ad mirificam illam *χορείαν*, qua in cœleſtibus regionibus animi humani cum Diis verſantur, a Platone proditam in Phædro p. 344. H. ſeq. *Jovi enim ἕπεται στρατιὰ θεῶν— humani animi alii alios deos ſequuntur*, 345. A. *ἕπεται δ' ὁ ἀεὶ θέλων καὶ βουλόμενος*: et ſic deinceps frequens *ἕπεσθαι* dicitur, et *ἐπίσπεσθαι* E: eoque pertinent Stoicorum etiam opiniones, quas expoſuimus in Diſputatione De Placito Immortalitatis Sect. VIII: et XII. ubi aliorum et Senecæ locos appoſuimus. At *συνεστιώμενος*, *convivans cum Diis*, *Deorum epulis accumbens*, quod editi omnes et cæteri ſcripti dant libri, huic loco magis eſt accommodatum: et in illa *χορείᾳ* Platonica dicitur *ψυχὴ—τὰ ὄντως ὄντα θεασαμένη καὶ ἑστιαθεῖσα*, p. 345. C. veritas enim eſt alimentum animæ, quo *τρέφεται* ib. et C. E. Sed et vulgari opinione beatus poſt mortem animus *συνέστιος Deorum* et habetur et dicitur. Sic de

Hercule Apollonius Rhodius I. 1319. Ναίειν δ' ἀθανάτοισι συνέςιον. Julianus Or. II. p. 92. B. de viro bono poſt hanc vitam: χορευτήν τε αὐτῶν ἐποιήσαντο καὶ συνέςιον, καὶ αὐτῷ κλέος καθ' ἅπαντας ἤγειραν ἀνθρώπους. Feſtiviſſima et popularis ſuperſtitionis ſignificantiſſima ῥῆσις Comici, quam ſub Ariſtophanis nomine ex Stobæo retulit Grotius p. 499:

Ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν ποθ' οὕτως ἐςεφανωμένοι
Προὐκείμεθ', οὐδ' ἄνω κάτω κεχρισμένοι,
Εἰ μὴ καταβάντας εὐθέως πίνειν ἔδει.
Διὰ ταῦτα γάρ τοι καὶ καλοῦνται μακάριοι.
Πᾶς γὰρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται·
Κατέδαρθεν εὐδαίμων, ὅτ' οὐκ ἀνιάσεται·
Καὶ θύομέν γ' αὐτοῖσι τοῖς ἐναγίσμασιν,
Ὥσπερ θεοῖσι, καὶ χοάς γε χεύομεν·
Αἰτούμεθ' αὐτοὺς δεῦρ' ἀνιέναι τ' ἀγαθά.

p. 122. A. ἔκλυσαι] Quin recte hoc poſuerimus pro ἕλκυσαι, non dubitandum. Et alibi confundi ea meminimus, v. c. in Polyæno VIII. 46: Θεμιςὼ—ἐπὶ θάλασσαν κατελθοῦσα, ἀκάτιον εὑροῦσα, πνεύματος ἐπιτυχοῦσα, τὸ ἀπόγειον ἐκλύσασα, μόνη ἀναχθεῖσα, κατέπλευσεν εἰς Ἑλίκην, πόλιν τῆς Ἀχαίας· vulgo editur ἑλκύσασα. Syneſio Dione p. 45. D: ἑαυτοὺς ἐκλύσαι τῆς φύσεως. Varia lectio in margine et collatio codicis Auguſtani, quæ penes nos eſt, dat ἑλκύσαι. Plutarcho De Muſica p. 1141. B. pro ἔκλυσιν codices dant ἕλκυσιν. Ejuſdem multos locos annotavimus, ubi Verbum hoc exſtat Activi aut Paſſivi forma, Medii nullum: aliorum haud nulli ſunt: v. c. Homeri Od. K. 286: Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, ἠδὲ σαώσω. Euripidis Androm. 819: Θανάτου νιν ἐκλύσασθε. Xenophontis Hellenic. VII. 1. 13: πολιορκουμένους ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργείους—.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI

PRÆCEPTA SANITATIS TUENDÆ.

P. 122. B. ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.] Memoratur in Lampriæ Catalogo Num. XCIII. Sopatri Eclogis apud Photium Cod. CLXI. p. 341. 13. Macarii Chryſocephali Roſeto apud Villoiſonum Anecdot. Gr. p. 10. Stobæus Tit. XVII. p. 154. Geſneri et Trincavelli, locum habet ex p. 125. E. Οὐ *μὴν ἀλλὰ—ἔχοντες*, ſolo Plutarchi nomine; at Schowii, addito *ἐκ τῶν ὑγιεινῶν παραγγελμάτων*: Tit. XCIX. p. 543, 544. Tit. CI. p. 551. in Geſneriana editione, nomine auctoris et libri addito, non item in Trincavelliana. Apoſtolius Proverb. IX. 38. verba citans ex p. 127. D. addit *Πλουτάρχου ἐκ τῶν ὑγιεινῶν ἀποφθεγμάτων*, errore vel memoriæ vel manus.

Plutarchus hunc libellum ſcripſit in uſum virorum vel rempublicam tractantium vel doctrinis literiſque ſtudentium, ut ipſe ſignificat p. 138. A. 130. A. In Græcia ſcriptum contendit Reiſkius, conjectura ducta ex p. 124. F. ubi dicitur, *homines leves et vanos non poſſe in convivio abſtinere a raris ac pretioſis cibis, ut nimirum gloriari poſſint ſe iſta quoque guſtaſſe, veluti ubere, aut placenta Samia, aut fungis Italicis, aut nive in Ægypto.* Atqui ſimili, et cer-

tiore etiam ratione, hæc omnia ad Ægyptum referantur; unde quis colligat librum ſcriptum eſſe Alexandriæ; ubi aliquando fuiſſe Plutarchum conſtat. Sed nec hanc quidem opinionem vehementer aſſeverem. Argumenti partes, excerptis Veterum locis, appoſuit quaſdam Stobæus Tit. XCIX. περὶ ὑγιείας καὶ τῆς περὶ τὴν διαμονὴν αὐτῆς προνοίας: late ejus ubertatem et ex artis ratione expoſuerunt Hippocrates in libris περὶ διαίτης, et Galenus ὑγιεινῶν, cui Latine titulum fecerunt *de tuenda ſanitate:* nomen ὑγιεινὸν, *aptum et efficax ad ſervandam ſanitatem*, oppoſitum θεραπευτικῷ, definitum Galeno ſub initium illius operis, nec in Lexicis notatum, valet item in titulo hujus libelli ὑγιεινῶν παραγγελμάτων.

Dialogi hæc eſt via. Plutarchus aut habuit, aut ſe habuiſſe fingit, ſcholam *de ſanitate tuenda:* ipſe enim eſt is, de quo Zeuxippus p. 122. E. ait, Ἔφη τοίνυν ὁ ἑταῖρος ἡμῶν—: ex hac ſchola quædam ſibi narrata a Zeuxippo reprehendit Glaucus, denique abiit—122. B—124. D. Poſtridie habetur hic ſermo Zeuxippum inter et Moſchionem de heſterna Glauci invidia: ac totus reliquus ſermo conſumitur narratione Zeuxippi referentis ipſam illam Plutarchi ſcholam, primum quidem ejus partem a Glauco reprehenſam ad 124. D: tum cæteram integram, interpoſito tamen ἔφη p. 135. D.

Μοσχίων] Ejuſdem fit mentio Sympoſ. II. 10. p. 658. A. Μοσχίων—ἰατρός. Diverſus eſt ab aliis, qui ante et poſt ejus ætatem fuerunt, medicis: de quibus in Fabricii Bibl. Gr. Vol. XIII. p. 342.

Ζεύξιππος] Familiaris Plutarchi, cui partes colloquendi dedit in aliis duobus dialogis Amatorio, et Non Suaviter Vivi Secundum Epicurum: Lacedæmonius perhibetur p. 749. A: ſimpliciter, ut colloquens, nominatur, 758. B, C, D. 762. C. 771. D. 1086. D. 1087. A. 1088. D. 1100. E. 1103. F.

Γλαῦκον] Nec Plutarchus alibi, nec alius Veterum, quod ſciam, hunc memorat Glaucum: una igitur hujus loci auctoritate relatus eſt in Elenchum Medicorum Fabricii Bibl. Gr. Vol. XIII. p. 171. Duo alii hoc nomine apud

Plutarchum ſunt Medici: alter in Vita Alexandri p. 704. E. ab hoc in crucem actus propter neglectum Hephæſtionem: alter in vita Antonii, medicus Cleopatræ 943. D. Nam qui eodem in Fabriciano Elencho eſt *Glaucus* citatus Galeno, eſt is *Glaucon* philoſophus, De Affectis Locis V. p. 500. Chart. Vol. VI. Baſil. III. p. 306.

122. B. —καθ' Ὅμηρον—] Tritum conſuetudine, Iliad. Λ. 514: Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

122. C. Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα] Proverbium: de quo Strabo XII. p. 847. A. Cyrillus Adverſ. Julian. II. p. 67. A. A. Schottus in Proverb. Metric. 922. Eraſmus Adag. p. 435. Gatakerus M. Antonin. Præfat. p. 4.

122. C. ἐσπάραττεν] *lacerabat*, *vituperabat*. Similes ſunt loci Plutarchei Ser. Num. Vind. p. 548. B. ibique notati. Verbum eodem ſenſu adhibitum, Opp. Mor. 653. B. Vit. 485. C. 547. C. 877. D.

122. C. πρόθυμος ἀκροατὴς ἡδέως ἂν γενοίμην] Fortaſſe extitit redundantia ex duarum confuſione lectionum, altera πρόθυμος ἂν ἀκροατὴς γενοίμην, altera ἀκροατὴς ἡδέως ἂν γενοίμην.

122. D. αὐτὸν οἴεται] Mez. Salmaſ. αὐτῷ οἴεται. Non opus correctione: ut proxime hac pagina E. ad ἀνελόντες oſtendemus.

122. D. Ὅ, ττι τοι ἐν μεγάροισι—] Odyſſ. Δ. 392: verſus celebratus a Socrate, qui his verbis vim præcepti, *Noſce te ipſum*, et Philoſophiæ officium ſignificare ſolebat; quæ res a Platone quidem et Xenophonte non memorata, ex perditis Socraticis et hiſtoriæ philoſophæ ſcriptoribus produnt alii, qui ſuperſunt, ſcriptores: veluti Diogenes Laertius II. 21. Ariſtoxenum, ut videtur, ſecutus: Gellius XIV. 6: Sextus Empir. Adv. Math. XI. 2: Euſebius Præp. Evang. XIV. p. 855. A: et Socratem ſignificans Philo Jud. De Somniis p. 574. A. In Socrate vulgo celebratum Diogeni Cynico accommodatum a Diocle refert idem Laertius VI. 103. Ariſtippo tribuit Plutarchus Stromat. apud Euſeb. Præp. Evang. I. 8. in Fragmentis noſtræ editionis VIII. 9. Dion Chryſ. Orat. XXXIX. p. 487. B. de ſe ipſo dixit. Daviſius Ciceronem Tuſc. V. 4. putat ex

hoc verſu duxiſſe iſtam partem laudum philoſophiæ Socraticæ: *Socrates autem primus philoſophiam devocavit e cælo, et in urbibus collocavit, et in domus etiam introduxit, et coegit de vita et moribus, rebuſque bonis et malis quærere*: igitur Ciceronem illud, *in domus introduxit*, ad hunc verſum retuliſſe, equidem contendere non auſim.

122. D. θεωρικόν τι νέμεται τοῖς συνιοῦσιν] De hoc Athenis more legatur Harpocration voce Θεωρικὸν, ad eumque Valeſius: meminit et Plutarchus p. 124. D. Pericle p. 156. E. 157. A. Ariſtide 333. E. Quæſt. Plat. 1011. B. ubi perperam legitur θεωρητικὰ pro θεωρικά: prouti in proximis verbis hujus loci citatis in Stobæo p. 551. legitur θεωρητικὸν pro θεωρικόν. In συνιοῦσιν ſcriptorum excerpta codicum et Xylandreus conſentiunt, editi diſſentiunt: Ald. Baſ. συνισιοῦσιν, quod tamquam vitioſum Xylandrea editio mutavit in συνεσιοῦσιν: nec poſthabeam vulgato, quod Stephanus induxit, nos in Anon. notatum vidimus. Ipſe Plutarchus utitur verbo συνεσιέναι, Opp. Mor. p. 674. D. 713. C.

122. D. Τῶν ἐλευθερίων—τὴν ὑγιείαν.] Habet Stobæus Tit. C. p. 551. ac θεωρητικὸν pro θεωρικόν.

122. E. ἀνελόντες οἴωνται] Baſ. Xyl. οἴονται, quod præferam: οἴωνται Aldina habet, unde retinuit Stephaniana, ex qua in noſtram venit, nec diverſitatem notatam habemus in noſtris excerptis. Pro ἀνελόντες Xylander dedit ἀνελόντας, reddita in Annotationibus hac ratione: "Sic enim "uſitatum eſt Græcos loqui. Sic Demoſthenes: οὐ μὴν "οἶμαί γε δεῖν τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοποῦνθ' ὑποςέλλεσθαι. Pin"darus: χρὴ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν. Tullius: *Vi"vere ſcientiam adbibentem earum rerum etc.* Et: *Decet "augentem linguam Latinam nominare* (ſc. τὴν περὶ ἤθη φιλο"σοφίαν) *moralem*. Sed ſatis exemplorum in re illuſtri. "Neque vero multis poſt verſibus ita ipſe loquitur Plutar"chus, ἔξω δὲ ςρέφοντα: et perſæpe alias etiam in hoc ipſo "libello identidem: et infra eadem correctione utendum, "ubi λέγοντος in λέγοντα mutari debet." Hoc quidem loco putem ἀνελόντες ferri poſſe, quia referri poteſt ad οἴονται. Univerſe cæteroquin valet Xylandri hæc obſervatio. Sic

Plutarchus modo hac pagina D. μᾶλλον αὐτὸν οἴεται προσήκειν γεωμετρίας—δρᾶσθαι μεταποιούμενον. p. 132. B: ἐθιςέον—ὕδατος προσφέρεσθαι—τήν τε δύναμιν τοῦ οἴνε ποιοῦντα μαλακωτέραν. 126. B: λεκτέον ἐςὶ—δειπνύοντας. 152. A. 154. B. in Animadverſ. et 161. E. Plato Leg. XII. p. 690. G. Ariſtides T. I. p. 417. Nicoſtratus ap. Stob. p. 446. 32.

122. E. ἐμφιλοκαλεῖν] Sic Plutarchus Philopœm. p. 358. B: ἔοικεν γὰρ οὗτος ἀνὴρ περαιτέρω τῆς ἀνάγκης ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς ςρατιωτικοῖς.

122. E. αὐτοτελῆ—] *ex ſe ipſe perfectus, non alii obnoxius:* ſubinde dicit Plutarchus. v. c. Opp. Mor. p. 134. D. 386. A. 392. A. 444. C. 498. C. 637. B. 638. A. 652. A. 754. D. 956. E. 1052. E. 1055. F. 1056. B, C, D. 1110. B. Vit. 891. A. Item Hippodamus Thurius apud Stob. 553. Euryphamus ibid. 555. Epictetus Diſſ. IV. 7. p. 622. Notavit et Valckenarius Diatrib. p. 41. eamdem vocem in alio Euryphami loco p. 556. 46. reſtituens.

122. F. ὁ ἑταῖρος ἡμῶν] Is *familiaris noſter,* eſt ipſe Plutarchus, quod monuimus ad inſcriptionem hujus libelli p. 120. B.

p. 123. A. τὸ δ' ἔξω ςρέφοντα—ὑγιεινόν.] Conſtructio difficilior ſuſpicionem præbere poſſit corruptelæ: et præbuit Reiſkio ad emendandi occaſiones attento: et in promtu habebat conjecturam hanc: τὸ δ' ἔξω ςρέφον τὰ μετέχοντα τῆς θερμότητος—. At dum alia ratione rem expedire licet, non requirimus mutationem: ratio hujuſmodi eſt, ut ὕλην ſimul ad ςρέφοντα et ad ἕλκειν ac διανέμειν referatur, et cum ὑγιεινὸν ſubaudiatur ἐςί: hoc ſenſu: *at ſanum eſſe, dum convertas cum calore materiam in exteriores partes, ita calorem materiamque quaqua verſum trahere ac diſtribuere.* Eſt hoc breviloquentiæ genus, quo unum Nomen ad plura Verba refertur, cujus exempla vel ex uno Plutarcho multa adferri poſſint: v. c. Opp. Mor. p. 26. F: Ἀρίςαρχος ἐξεῖλε ταῦτα τὰ ἔπη φοβηθείς· i. e. *Ariſtarchus hos verſus metuens, (eos) ſuſtulit.* 162. E: μεσικῇ τὰ ζῶα ταῦτα χαίρει καὶ διώκει, *muſica hæc animalia gaudent, (eamque) affectantur.* 163. D. 164. B: Αἰσώπε λόγον—συντεθεικότος ἐπαινεῖς, *ſermonem, quem*

Æſopus compoſuit, laudas. 165. A: νοσήματα—ἐντίκτουσι ταῖς ψυχαῖς παροῦσαι· *dum adſunt animis, iis morbos ingenerant.* 170. A. 173. D. 704. F. 750. A. 812. A. 815. A. 977. B. 1014. A. 1030. C. Vit. p. 5. C. 144. F. 148. D. 136. C. 326. E. 738. D. 1004. F. 1023. A. 1027. E. 1069. A. Plato Leg. XII. p. 684. D: ὁ λοιδορίαις συμπλεκόμενος, ἄνευ τοῦ γελοῖα ζητεῖν λέγειν, οὐ δυνατός ἐςι χρῆσθαι, *conviciis certans, iis uti non poteſt, niſi ſi ridicula dicat.* Iſocrates Areopag. p. 257: θαυμάζοντες ϗ ὁμιλοῦντες τοὺς πρωτεύοντας· ubi fortaſſe tranſponenda ita, ὁμ. κ. θ. τ. πρ. Dion Chryſ. Or. VI. p. 97. D: ἀλλὰ πρότερον οἱ τοὺς ἀγρίους λέοντας τρέφοντες ἀγαπήσουσιν, ἢ τυράννους οἱ θεραπεύοντες καὶ προσιόντες· ubi item Reiſkius tranſponi verba ſic voluit, ἀ. π. τοὺς ἀγρίους λέοντας οἱ τρέφοντες ἀγαπήσουσιν—· quod non magis opus, quam in hoc Plutarcheo quid mutare. Cæterum cum hoc uſu conjunctus eſt alius, quo Verbum ad duo Nomina refertur, ad quorum alterum tantummodo proprie referri poterat: de quo egimus ad p. 27. E.

123. B. τὰ σιτία—] Rarior ſignificatio *cibi* definitur illo τροφὰς ἃς προσφέρετε τοῖς κάμνουσι: *medicinales cibi*, vel certe *medica arte facti.* Plutarcho dicitur Opp. Mor. p. 61. D. 101. C. 453. D. Vit. 620. B. Hinc illud Demoſthenis Or. Olynth. III. p. 14. B: ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε· καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ· de quo Kuſterus ad Suid. T. II. p. 118.

123. B. ἄνοψον καὶ ἄκνισσον] *obſonii et nidoris expertem cibum*; id eſt, *carnis et culinæ expertem.* Et hæc rariora ſunt: illud hic ſemel in Plutarcho exſtat, et hoc unum exemplum apponit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. 1590: cognatum ἀνοψία, Lacon. Inſt. p. 237. E. Alterum ἄκνισσος iterum legitur Symp. p. 661. B: οὐδεὶς γέγονε τῶν ἰατρῶν οὕτω παράτολμος—ὥςε ποικίλην τροφὴν πυρέττοντι προσενεγκεῖν· ἀλλὰ τὴν ἁπλῆν ϗ ἄκνισσον, ὡς ὑπήκοον μάλιςα τῇ πέψει προσφέρουσα: aliorum pauca addit idem Stephanus ibid. p. 282: alia forma ἀκνίσσωτος uſus eſt Lucianus Bis Accuſ. T. II. p. 795. Verbum et Nomen ad laudem adhibuit Philo Jud. De Somniis I. p. 573. A: ὀσφραινόμενος αὐτὸ μόνον καλοκαγαθίας καὶ (lege ὡς) σιτίων ἱεροτάτης κνίσσης·—κνισσοῦν δὲ τὰς

ἑαυτῶν ψυχάς. At frequentiſſima ſunt ὄψον et κνίσσα, nec tamen ſatis ubique intellecta: de illo diximus p. 99. D: de hoc dicemus ad p. 124. B.

123. C. ἐν θέρει χιόνος παραχειμένης] Uſus nivis ad refrigerandum potum Veteres ſubinde memorant. Plutarchus De Ira Cohib. p. 461. B: χιόνος δὲ μὴ παρούσης οὐκ ἂν πιών inquit de delicato. Sympoſ. VI. 4. hujus negotii quædam forma notatur in refrigeranda aqua: ὅταν ἑψηθῇ μέχρι ζέσεως, περιστωρεύουσι τῷ ἀγγείῳ χιόνα πολλὴν, καὶ γίνεται ψυχρότερον. ib. 6. p. 691. C. nivis conſervandæ ratio docetur: nec agitandam, ſi in frigidam aquam ſolvenda ſit, De Primo Frigido p. 951. C. Xenophon in Hercule Prodicio, Memorab. Socr. II. 1. 30: ἵνα δὲ ἡδέως πίνῃς, οἴνους τε πολυτελεῖς παρασκευάζῃ, καὶ τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς. Seneca Quæſt. Nat. IV. 13: *Nos vero quæramus potius, quomodo fiant nives, quam quomodo ſerventur: quoniam non contenti vina diffundere veterana et per ſapores ætateſque diſponere, invenimus quomodo ſtiparemus nivem, ut ea æſtatem vinceret, et contra anni fervorem defenderetur loci frigore—:* ſed reliqua longum eſt adſcribere, quæ apud auctorem legenda ſunt. Dion Chryſ. Or. VI. p. 89. A: τῆς δ' αὐτῆς ἡμέρας πολλάκις δέονται μὲν ἀνέμου, δέονται δὲ ἐσθῆτος, δέονται δὲ ὁμοῦ χιόνος καὶ πυρός· quæ lectio haud dubio alteri χειμῶνος præferenda. Athenæus III. p. 124, 125. alias etiam rationes refrigerandæ aquæ narrat, ex novitiis H. Mercurialis Var. Lect. I. 8.

123. C. μικρολογίαν] Eſt quidem hoc vocabulum frequens Plutarcho: ſed hic potius μικρολυπία requiritur: quod licet ipſum in Lexicis non prodatur, tamen adjectivi μικρόλυπος auctoritate ſe tuetur, et ut in aliorum, ſic in Plutarchi ſcriptis, legitur: veluti Opp. Mor. p. 129. C. 170. A. D. 171. B. 454. B. Vit. 742. B.

123. C. Ἑλοῦ βίον τὸν ἄριστον—. Pythagoricum præceptum. Plutarchus verbo perſtrinxit ſupra p. 47. C. plenius apponit De Animi Tranq. p. 466. F: —ἡ συνήθεια ποιεῖ τοῖς ἑλομένοις τὸν ἄριστον βίον ἡδύν· diſerte auctoris nomine laudat De Exilio p. 602. B: τὸ γὰρ καλὸν ἐκεῖνο παράγγελμα τῶν Πυθαγορείων, Ἑλοῦ βίον ἄριστον, ἡδὺν δὲ αὐτὸν ἡ συν-

ἦθεια ποιήσει, κἀνταῦθα σοφόν ἐςι ἢ χρήσιμον. Stobæus Tit. I. p. 3: Πυθαγόρας ἔφη, ὅτι χρὴ βίον αἱρεῖσθαι τὸν ἄριςον, ἡδὺν γὰρ αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει. Item Tit. XXX. p. 208. Epictetus Fragm. edit. Upton. p. 787: Βίον αἱροῦ τὸν ἄριςον· τοῦτον γὰρ ἡδὺν ἡ συνήθεια ποιήσει. Auctor ad Herennium IV. 27: *Optima vivendi ratio eſt eligenda: eam jucundam conſuetudo reddet.* Alias Veterum de vi conſuetudinis ſententias et hanc Pythagoricam propoſuit Gatakerus ad M. Antonin. X. 22. p. 303. Fortaſſe hoc ſpectavit Plato Leg. II. p. 580. D: τὸν αὐτῶν ἥδιςόν τε καὶ ἄριςον ὑπὸ θεῶν βίον λέγεσθαι φάσκοντες, ἀληθέςατα ἐροῦμεν· certe vitarum electio a Platone egregie exornata Rep. X. p. 520. a Pythagoricis fluxit fontibus, et cum illo eorum præcepto, *optimam eligendam eſſe vitam*, conjuncta fuit. Indidem profectus Lucianus in Vitarum Auctione dextere ac feſtive Mercurium facit hoc præconio venditantem exemplar Pythagoricæ vitæ, Τὸν ἄριςον βίον πωλῶ—. Alia etiam de hoc præcepto notavit Th. Gatakerus ad M. Antonin. III. 6. p. 79.

123. C. ὡς ἕκαςα παρωμένῳ χρήσιμόν ἐςι] ὡς poterat accipi ex eo uſu, quem attigimus in Annot. ad Selecta Hiſt. Gr. p. 346. cujus uſus non niſi unum exemplum, quod eſt apud Vigerium De Idiotiſm. Gr. L. p. 509. attulit Hoogeveenius in Doctr. Particul. p. 1217. Sed illum uſum quum in Plutarcho non alibi obſervaverim, nondum me pœnitet ſuſpicionis proditæ p. 65. E. germanam hujus loci ſcripturam fuiſſe εἰς ἕκαςα π. χ. ἐ.

123. C. τὴν συνήθειαν εὐμενῆ καὶ γνώριμα τῇ φύσει καὶ οἰκεῖα παρασκευάζειν] Apparet color ductus e Platone, qui in ſimili re ſimiliter loquitur. Leg. VII. p. 631. D: —σώματα —πᾶσι μὲν σιτίοις, πᾶσι δ' αὖ ποτοῖς καὶ πόνοις ξυνήθη γιγνόμενα, καὶ τὸ πρῶτον ταραχθέντα ὑπ' αὐτῶν, ἔπειτ' ἐξ αὐτῶν τούτων ὑπὸ χρόνυ σάρκας φύσαντα οἰκείας τούτοις, φίλα τε καὶ συνήθη καὶ γνώριμα γενόμενα ἁπάσῃ ταύτῃ τῇ διαίτῃ, πρὸς ἡδονὴν καὶ ὑγίειαν ἄριςα διάγει.

123. D. Τίτος ἦν ὁ αὐτοκράτωρ, ὥς φασιν οἱ νοσηλεύοντες] Nondum tunc in hiſtoria proditum Plutarchus acceperat ab iis, qui Titum in morbo illo curaverant: forte item

prodiderit Plutarchus in Vita Titi. Hiſtorici alii aliter mortem Titi prodiderunt: de quorum diſſenſu videantur Iſ. Caſaubonus ad Sueton. Tit. 11. Tillemontius Hiſt. Imperat. T. II. p. 26. Dio Caſſius LXVI. 26. *in aquis Cutiliis eum obiiſſe* narrat: Aurelius Victor De Cæſar. X, *lautuſque, veneno interiit*: hi ſoli aliquam ſimilitudinem cum Plutarchi narratione referunt. Titum balneis deditum fuiſſe apparet etiam ex ejus facto mox memorando p. 124. C. Vulgaris mos ſignificatur in Epicteti Diſſ. III, 24. p. 495: cujus pars operis quotidiani eſt, εἰς περίπατον προελθόντες καὶ ὀλίγα περιπατήσαντες λούσασθαι, εἶτα φαγεῖν, εἶτα κοιμηθῆναι· quocum Uptonus componit Horat. Sat. I. 6. 125. De Verbo νοσηλεύειν H. Steph. Theſ. L. Gr. T. II. p. 1085. cujus locis addantur Muſonius ap. Stob. p. 235, Philo Jud. p. 523. A. 529. E. 878. B. ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 380. C. Dion Chryſ. p. 550. B.

123. E. πῦρ ἐπὶ πυρὶ,] Notavimus p. 61. A.

123. E, F. ὑπὸ Φιλίππου—] Plutarchus Apophthegm. p. 178. D: ubi eſt, ὑπό τινος ξένυ κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον. Hoc loco pro ἐπιχώριος dant ἐπὶ χώρας· Ald. Baſ. Xyl. E. Venet. Voſſ. Vulgatum exhibent Jannot. et Pol. unde ſumſit Stephanus. Sed in eadem re, Sympoſ. VIII. 6. p. 707. B: —ἐ παθεῖν συνέπεσε τῷ δεχομένῳ τὸν βασιλέα Φίλιππον ἐπὶ τῆς χώρας. Igitur vulgatum ἐπιχώριος alteri poſthabeam: hoc enim loco ſignificatur homo *in agro, ruri, degens*, quod eſt ἐπὶ χώρας, vel ἐπὶ τῆς χώρας: nam articulus promiſcue in ſimilibus quidem compoſitionibus vel adhibetur, vel omittitur, veluti ἐπὶ ξένης et ἐπὶ τῆς ξένης, ἐπ' ἀγορᾶς et ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. At ἐπιχώριος eſt *civis alicujus regionis, mos popularis, conſuetus, vernaculus*: nec aliter occurrit apud Plutarchum: v. c. Opp. Mor. p. 151. A. 857. B. Vit. 6. A. 36. C. 143. A. 174. B. 258. B. 273. C. 325. D. 345. B. 383. C. F. 462. E. 507. D. 690. E. 959. A: Platonem Leg. VIII. p. 649. G. 650. A. IX. 662. G. 663. E. XI. 679. E: Dion. Chryſ. Or. XLVI. p. 817. A: Ariſtid. T. I. p. 275. T. II. p. 140. 176. 295.

p. 124. A. τὴν μέγα γινομένην ἄνδρας αἰδῶ] Heſiodi Ἔργ. κ. Ἡμ. 318:

Αἰδὼς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι·

ex Homero profectum Iliad. Ω. 45:

—οὐδέ οἱ αἰδὼς

Γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.

124. B. τοῦ τραγικοῦ Κρέοντος.] In Euripidis Medea 290. Plutarchus ad ſuum ipſe argumentum accommodans tragici dictionem pro γύναι dedit ξένε.

124. B. οὐδὲ λόγον ἄνευ κύλικος καὶ κνίσσης ἀνθρώποις ἐπιστάμενον ὁμιλεῖν.] Præceptum tractatur uberius Sympoſ. I. 1. VIII. 1. λόγος hoc loco eſt *ratio et oratio*, de qua notione monuimus p. 5. E. Inde λόγων κρατὴρ, p. 156. E. Nomen κνίσση attigimus p. 123. B. in ἄκνισσος: ſic p. 686. C: de ſacrificii nidore p. 83. C: ſæpe Lucianus: Porphyrius De Abſtin. II. 42: οὗτοι οἱ χαίροντες λοιβῇ τε κνίσσῃ τε. De Diis Homericum Il. Δ. 49. I. 496. Ω. 70: prius reprehendit Plato Rep. II. p. 424. D. ſpectat item Leg. XI. p. 673. C. De guloſis Hieronymus Adv. Jovinian. II. p. 54. F. *Cum variis nidoribus fumant patinæ, ad eſum ſui, expleta eſurie, quaſi captivos extrahunt.* Juvenalis Sat. V. 161: *Tu tibi liber homo et regis conviva videris: Captum te nidore ſuæ putat ille culinæ.* Feſtivum eſt Plauti Moſtell. I. 1. 5: *Exi, inquam, nidor e culina: quid lates?* ubi vim vocis recte explicat J. F. Gronovius. Similis huic eſt ſpecies in Ariſtophanis commento Veſp. 142. ſeq. ſenex Bdelycleon καπνὸν ſe faciens, ſub eoque nomine per caminum evadens.

124. B. συμπεριφορᾶς] Animadvertatur notio *circumpotationis, converſationis in epulis.* Sic ſupra p. 123. E. mox 126. F. 129. E. 678. C. 679. E. Sed et de aliis generibus conſuetudinum una degendi et converſandi uſurpatur, p. 141. A. 712. C. 981. B. Item Verbum συμπεριφέρεσθαι duplicem illam habet notionem cum *convivandi*, tum *verſandi cum hominibus et rebus*, p. 468. E. 709. D. 927. C. Athenæus X. p. 438. A. XIV. 624. C. Stobæus Tit. LXXVII. p. 456. 50: Ἀγνώμονι πατρὶ καθάπερ αὐστηρῷ νόμῳ συμπεριενεκτέον· ubi νόμῳ mutandum videtur in οἴνῳ· *Cum patre iniquo conſueſcendum ut cum auſtero vino.* Porphyrius De Abſtin. II. 61. Alia de hac notione jam mo-

nuerunt Iſ. Caſaubonus ad Athen. p. 320. et 473. P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 233. Jo. Uptonus in Indice Epicteti voce Συμπεριφέρω, et dudum antea H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 114.

124. B. παρά τε τῇ κύλικι] Compoſitio caret juſto nexu; niſi corrigas παρῇ δὲ τῇ κύλικι· *ipſe quidem abſtineat, ſed poculo adſit.*

124. C. Ἀλεξάνδρυ—αἰσχυνθέντος ἀντειπεῖν Μηδίῳ—] Plutarchus in Vita Alexandri p. 706. C. Diodorus Sic. XVII. 117. Curtius X. 4. 17. Cæterum huic loco magis conveniat ἀπειπεῖν, *recuſare*, nullo quamvis in libro proditum. Sic Plutarchus Symp. VIII. p. 719. C. Publicol. 110. C. Timol. 236. F. Catone Min. 768. A: ubi ſimpliciter, ut hoc loco, dicitur ἀπειπεῖν τινι, *recuſare quid:* alios Verbi uſus alibi tractabimus.

124. C. Τίτου Καίσαρος] Confer notata p. 123. D.

124. C. τὸ λυτρὸν] Sic ſcripti et editi libri; excepto Stephan. et hinc expreſſis tribus Græco-Latinis, in quibus vitioſe eſt τῷ λυτρόν.

124. D. Σὺ δ' ἐπισκόπει—] Hanc legitimam eſſe et veram lectionem, intelligitur ex conſuetudine Plutarchi, quam notavimus p. 76. B.

124. D. Σωκράτης—διψῶντας.] In Xenophontis Mem. Socr. I. 3. 6: —συνεβούλευε φυλάτlεσθαι τὰ πείθοντα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν, μηδὲ διψῶντας πίνειν· quam ſententiam Plutarchus laudat alibi: v. c. De Garrulitate p. 513. C: De Curioſitate p. 521. E: Sympoſ. IV. p. 661. F. Clemens Alexandr. Strom. II. p. 412. D: ὁ γοῦν Σωκράτης φυλάσσεσθαι κελεύει τὰ ἀναπείθοντα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν, καὶ μὴ διψῶντας πίνειν. Theodoretus Serm. XII. p. 672. B: καὶ ὁ Σωκράτης δὲ φυλάτlεσθαι ἐκέλευσε τὰ ἀναπείθοντα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν, καὶ μὴ διψῶντας πίνειν. Macrobius Saturn. VII. 4. Plutarchi Sympoſiaca deſcribens: *Socrates ſuadere ſolitus erat, illos cibos potuſve vitandos, qui ultra ſitim famemve ſedandam producunt appetentiam.* Imitatur Ælianus Nat. Animal. VIII. 9: Ἄνθρωποι δὲ τῶν πειθόντων ἄκοντας ἐσθίειν ἡτlῶνται πολλάκις πάνυ ἀκρατῶς. Conferatur et Gatakerus Adv. Poſth. XLIII. p. 882. G.

124. E. —τὰ θεωρικὰ ποιοῦντες ἐν ταῖς πόλεσι ϛρατιωτικά.] Notavimus ad p. 122. D. Harpocration: Θεωρικά ἦν τινα ἐν κοινῷ χρήματα, ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων συναγόμενα· ταῦτα δὲ πρότερον μὲν εἰς τὰς τοῦ πολέμȣ χρείας ἐφυλάτ]ετο, καὶ ἐκαλεῖτο ϛρατιωτικά· ὕϛερον δὲ κατετίθετο εἴς τε τὰς δημοσίας κατασκευὰς καὶ διανομάς, ὧν πρῶτος ἤρξατο Ἀγύῤῥιος ὁ δημαγωγός. Ad quem locum adhibenda eſt Valeſii nota. Ejuſdem pecuniæ meminit Ariſtides T. I. p. 105. 565: T. II. p. 100. 227.

124. E. —ἀπολαύειν τῶν ἡδέων] Vulgo erat ἀπολαύειν ἢ τῶν ἡδέων. Delevimus ἢ certiſſima ratione, cum poſtulante ſententia, tum obſervata conſuetudine erroris librariorum in literis N et H admittendis, delendis, confundendis: de quo errore expoſuimus p. 96. A. Senſus eſt, *oportet eſurientem adhuc neceſſaria, frui ſuavibus.* Opponuntur ἡδὺ et ἀναγκαῖον, ut hoc toto loco, ita alibi. v. c. 122. E. 160. A. 685. A: τῆς τροφῆς τὸ ἀναγκαῖον ἡδὺ ποιοῦσι.

124. E. Σωκράτει γυμνάσιον ἦν οὐκ ἀηδὲς ἡ ὄρχησις—] Apud Xenophontem Sympoſ. II. 17. Memorat Plutarchus et alibi: in hoc libello p. 130. E. Sympoſ. VII. p. 711. E. Diogenes Laert. II. 32.

124. E. ἀπέχοντα τῇ φύσει τὸ μέτριον καὶ πεπληρωμένον] Mez. pro ἀπέχοντα annotavit αὖ ἔχοντα. At vulgatum et omnium conſenſu librorum, et elegante conſuetudine commendatur: notat *ſatis habere, accepiſſe.* Sic Plutarchus Apophth. p. 217. D: ἀπέχεις τὰ διδασκάλια· *habes mercedem inſtitutionis.* De Genio Socr. p. 585. E. 582. E. ἀπέχεις —μετὰ τοῦ λόγȣ τὸν μῦθον· *accepiſti cum oratione fabulam:* itaque reſtituimus in Demoſth. p. 860. E. editionis Selectorum Gr. Hiſt. p. 276: ita et Latinis, in primis Ciceroni, frequens in fine ſcriptionis, *Habes:* veluti Offic. III. fin. *Habes a patre munus*—. Solone p. 90. F: τόν τε μισθὸν ἀπέχει· quod Wetſtenius adhibuit ad Matth. VI. 3: ἀπέχȣσι τὸν μισθὸν αὐτῶν· ſimile eſt in Themiſtocle p. 120. E: τὸν καρπὸν ἀπέχειν, *fructum percepiſſe.* Cum hoc præſenti loco valde congruit Epictetus Diſſ. III. 24. p. 489: τὸ γὰρ εὐδαιμονοῦν ἀπέχειν δεῖ πάντα ἃ θέλει, καὶ πεπληρωμένῳ τινὶ ἐοικέναι· quod Raphelius opportune comparat cum dicto Pauli

ad Philipp. IV. 16: Ἀπέχω δὲ πάντα καὶ περισσεύω· πεπλήρωμαι—. Sic et Ariſtides T. II. p. 434. Porphyrius Abſtin. II. 61. Notavit nonnulla etiam Uptonus in Indice Epicteti.

124. E. συναναπαύθουσι μὴ πεινῶντας ἐσθίειν—] Socratica notatio, ſupra D.

124. F. οὔθατος—ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ] Hæc referenda videntur ad Αἰγύπτῳ, excepto fortaſſe οὔθατος, ubique rarius et pretioſius habiti, de cujus luxurioſa comparandi ratione dolet Plutarchus De Carn. Eſu p. 997. A. Meminit ut nominis, et cibi, et Athenæus IX. p. 399. C. et in ſimili monito Leonidas Antholog. II. 47. 4. Μὴ πάλι μοι μετὰ δόρπον, ὅτ' οὐκ ἔτι γαστέρα πλήθω, Οὔθατα καὶ χοίρων ἄρτι τίθει τεμάχη. De *Fungis* Plinius Hiſt. Nat. XXII. 47. Athenæus II. 60, 61. *Placenta Samia*, ut excellens, laudatur Athenæo XIV. p. 644. C. Nix ad potum adhiberi ſolita, ut ſupra vidimus p. 123. B: in Ægypto rariorem etiam fuiſſe, ſponte intelligitur ex regionis ſitu: et refrigerandæ aquæ in Alexandria et tota Ægypto aliam rationem viguiſſe, ex Galeno conſtat, quem hac de re citat H. Mercurialis Var. Lect. I. 8.

p. 125. A. ἰδίαις—πωλεῖν διὰ τὴν δόξαν.] Similis reprehenſio eſt a nobis notata ad Plutarchum De Ser. Num. Vind. p. 563. C. Phrynes dictum attigit Eraſmus Adag. p. 672.

125. B. ὅσων—] Forte legendum ὅσον: quod et Reiſkius voluit. Conferatur de argumento p. 124. D, E. et Sympoſ. VI. 6—8.

125. B. ταῖς ἀνάγκαις χρηματίζοντες·] Voſſ. ταῖς ἀναγκαίαις, *neceſſariis voluptatibus:* quod probandum, ut ductum ex voluptatum pervulgata diſtributione, in *neceſſarias* et *non neceſſarias*, *naturales* et *non naturales*. In dictione χρηματίζειν, *intromittere quem audiendum*, *audientiam cui facere*, *reſpondere legatis* vel *conſulentibus*, videtur ineſſe imitatio celebrati dicti cujuſdam, unde et Horatius expreſſerit *reſponſare cupidinibus*, Sat. I. 7. 85: id eſt, non ſinere ſe auferri a cupidinibus, ſed eas *audire*, *tractare*,

ablegare, ex qua notione alibi idem verbum accipi poteſt. v. c. 103: 4. 18. Ep. I. 1. 68.

125. B. δάκνοντος καὶ κατατείνοντος ἐνδιδόντες] Hæc, tamquam ſi ſint ipſius vérba Platonis, produntur. Atqui hæc ipſa equidem me in Platone legere, nunc non memini. Igitur haud ſcio, an Plutarchus rem potius, quam dictionem, apponere voluerit: certe res eſt ex loco de pugna inter animi partes, λόγον et ἄλογον, item inter ἀλόγου partes θυμικὸν et ἐπιθυμητικόν· quæ cum equis duobus et auriga comparantur in Phædro p. 344—349: θυμικὸν etiam cum cane Rep. IV. p. 453, 454.

125. B. τὸ μὴ—ἐναπολιπεῖν] *quominus relinquat.* Particulæ hæc vis, haud ſcio, an ab interpretibus Scriptorum nullis annotata: et nonnullis parum intellecta. Sophocles Œdip. Tyr. 1088: —οὐκ ἂν ἐσχόμην, Τὸ μὴ ἀποκλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας, *non me continuiſſem, quominus corpus meum miſerum includerem.* Euripides Hippol. 48: —τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν, Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ Δίκην τοσαύτην—: *non enim hujus (Phædræ) calamitatem tanti faciam, ut mei mihi inimici non dent pœnas—.* Fragm. Incert. LVIII. Herodotus II. 7: σμικρόν τι τὸ διάφορον εὕροι τις ἂν λογιζόμενος τῶν ὁδῶν τουτέων, τὸ μὴ ἴσας μῆκος εἶναι· recte redditur, *quæ itinera ſi quis computet, inveniat parum quiddam differre, quominus ſit par earum longitudo.* Plato Critone p. 369. G: οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία, τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ, *nil iis auxilii adfert ætas, quominus præſente calamitate doleant.* Xenophon Sympoſ. III. 3: οὐδείς σοι—ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέξειν—· *nemo tibi recuſat, quominus dicturus ſit.* Nicias Antholog. II. 9. 15: Τοῦτο βαφεὺς ἐβόησε, τὸ μηκέτι κουρέα τέμνειν Μήτε κόμην λευκὴν, μήτε μελαινομένην, *Propterea tinctor exclamavit, ne amplius tonſor tonderet Nec albam comam, nec nigram comam.* Ariſtides T. I. p. 4: πάντα ἑξῆς ποιῶν σὺν ἁρμονίᾳ καὶ προνοίᾳ, τοῦ μηδὲν παραλειφθῆναι, τὸ μὴ οὐ πάντα πρέποντα (addendum cum Cantero εἶναι, vel ſimile) καὶ τέλεια ἀλλήλοις, *omnia deinceps faciens cum conſenſu et providentia, ne quid omitteretur, quominus omnia invicem congruentia et perfecta eſſent:*

alibi ſemel. Himerius Orat. XXII. p. 754: μικρὸν δ' ἀπέσχεν ὑπὸ τοῦ περὶ τὸ σῶμα κόσμου τὸ μὴ καὶ χρυσοῦν νομίζεσθαι, *parum abſuit per ornatum corporis quominus aureus exiſtimaretur.* Ponitur etiam ſimplex μὴ cum Infinitivo pro *quominus:* veluti a Plutarcho in Cicerone p. 882. F. Achille Tatio Hiſt. Amator. V. p. 470. Item τὸ μὴ pro ſimplici μὴ a Sophocle Œd. Tyr. 283. Euripide apud Dion. Chryſ. p. 576. C.

125. C. οὐκ ἴδιον] *alienum,* ad corpus pertinentem.

125. D. Σιμωνίδης—] Notavimus p. 10. F.

125. D. —ὕδωρ ἀντὶ φαλλερινοῦ πιοῦσιν. Ἀλλὰ τοὐναντίον, οὐ μόνον οὐ προσβιαστέον] Diſputationis nexus aliam diſtinctionem deſiderat, hanc —ὕ. ἀ. φ. πιοῦσιν· ἀλλὰ τοὐναντίον. Οὐ μόνον οὖν οὐ προσβιαστέον· *non pœnituit nos repudiaſſe obſonium, aut, præſente Falerno, aquam bibiſſe: ſed contra etiam:* ſubaudiendum *noſtram ipſi continentiam approbavimus et utilem experti ſumus. Non igitur debemus naturam cogere ad raras hujuſmodi ac pretioſas dapes percipiendas—.* Ac talem diſtinctionem voluiſſe videtur etiam Meziriacus, inſerendo οὖν poſt μόνον. Salmaſius pro φαλλερινοῦ legendum notavit φαλέρνου, nulla idonea ratione: quis enim neſcit Græcos in ſcribendis nominibus Latinis ſæpiſſime a recepto more receſſiſſe? et in hoc nomine variatur. Polybius III. 91. Φάλερνον *locum* vocat: Strabo V. 372. A. Φάλερνον, *vinum,* et 357. B. At Dionyſius Hal. A. R. I. 37. Φαλερίνων χωρία. Appiani Bell. Civ. I. 46. Φάλερνον ὄρος interpres reddit *Falerinum montem.* Athenæus I. p. 26. C. Φαλερῖνος οἶνος.

125. D. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ—] Nobiliſſimi verſus Euripidis ex perſona Eteoclis, in Phœniſſis 527.

125. E. πιέζοῦντας] Sic omnes libri excepto Stobæo, qui dat πιεζομένους in Trincavelli et Geſneri editionibus: at in Schowii πιεζοῦντας, nulla mentione auctoritatis facta: hoc item codex Pariſ. Stobæi a ſecunda manu habet, et eſt huic loco certe aptius quam illud, et Plutarcho uſitatum notante Euſtathio ad Odyſſ. M. p. 1710. 34: καὶ πιεζῶν λέγεται—καὶ ἔστιν ἡ τοῦ περισπωμένου χρῆσις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ ἑτέροις. et Δ. p. 1500. 62: καὶ Πλούταρχος πιε-

ζοῦντές φησι· καὶ ἕτεροι ὁμοίως αὐτῷ χρῶνται τῷ τοιούτῳ ῥήματι. Apud Plutarchum exſtat. p. 126. E. Theſeo p. 1. A. Craſſo p. 563. E: Philonem Jud. apud Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 389. A: Dionem Chryſ. Or. LXXX. p. 669. B. dat editio Veneta, de quo videatur ibi Reiſkius.

125. E. κατισχναίνοντας] Sic et Stobæus Geſneri Tit. XVII. p. 154. qui hunc locum Οὐ μὴν —ἀπεψίαν ἔχοντες habet: at Trincavelli κατὰ τίσιν ἀναίνονται, et ſic quoque codices Pariſ. Stob. A. N: at margo A. κατισχναίνονται. Verbum eſt apud Plutarchum Quæſt. Nat. p. 914. D: alia forma κατισχνόω in Vita Homeri §. 72: Æliano Var. Hiſt. X. 6. Nomen κάτισχνος in Demoſthenis Vita p. 847. E.

125. E. ἐπισιτιζομένους] Notavimus p. 78. F.

125. E. Ὁ μὲν οὖν Κράτης—βάλλῃς.] Crates Cynicus, de cujus rebus egit Diogenes Laertius VI. 85. ſeq. et vitam ſcripſerat Plutarchus, ut novimus ex Juliano Or. VI. p. 200. B. qui ex Cratetis Hymno in Frugalitatem locum verſuum duodecim appoſuit: fuit hic Hymnus ἐκ τῶν παιγνίων Cratetis, ut ait Julianus: quo nomine librum illius item memorat Diogenes Laertius l. l. igitur et in hoc Plutarchi loco debebat παιδιᾶς, *luſu*, ut habent libri, non παιδίας, *pueritia*, ut vitioſe exſtat in noſtra editione. Dictum hoc fortaſſe ita conſcriptum fuerit: Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξων αἰεὶ ἐς στάσιν ἄμμε βάλλῃς—. Aliter citat Athenæus IV. p. 158. B: καὶ Κράτης δ' ὁ Θηβαῖος ἔλεγεν, Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξων εἰς στάσιν ἄμμε βάλῃς· ubi Caſaubonus hujus noſtri loci meminit. Pars prior, Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξει, relata eſt in Hexametr. Proverb. Schotti 314. Opponitur φακῇ, *lenticula*, λοπάδι, *patinæ*, in qua delicatiores cibi apponebantur, at φακῆ erat in *olla*, χύτρᾳ, τρυβλίῳ: Crateti conſuetus cibus qui in eo experimentum fecit Zenonis diſcipuli, ut prodit Diogenes Laert. VII. 3. δίδωσι χύτραν φακῆς διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ φέρειν. In ejus vilitatem eſt dictum Strattidis apud Ariſtotelem De Senſ. p. 16. T. II. Ed. Sylburg. Ὅταν φακῆ ἕψηται, μὴ ἐπιχεῖν μύρον. Cratetis dictum expoſuit quoque Eraſmus Adag. p. 586: et Caſaubonus ad Athen. l. c. p. 287. Quod autem Crates dixit, ex *luxurie et ſumtuoſitate ſeditiones et tyrannides in*

civitatibus naſci, Plutarchus duxiſſe videtur ex alio Cratetis carmine citato apud Diogenem Laert. VI. 85: Ἀλλὰ θύμον καὶ σκόρδα φέρει, καὶ σῦκα καὶ ἄρτες, Ἐξ ὧν οὐ πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλες· περὶ τούτων Οὐχ ὅπλα κέκτηνται—. Hoc vel a Diogene profectum, vel ei perperam tributum ab Hieronymo Adv. Jovinian. II. p. 54. H: *Diogenes tyrannos et ſubverſiones urbium, bellaque vel hoſtilia vel civilia, non pro ſimplici victu olerum pomorumque, ſed pro carnibus et epularum deliciis aſſerit excitari.*

125. F. καρδαμίδα] Notat idem, quod κάρδαμον: ſic De Animi Tranq. p. 466. D: αὐτόπυρον ἐπ' ἐλαίαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται προσφιλῶς καὶ προθύμως. De illo diximus p. 101. D: de hac conferatur H. Stephanus Theſ. L. Gr. Indic. p. 1136. F.

125. F. θρῖον] Farciminis delicati genus ita dictum, quia in θρῖον, *fici folium*, involvebatur: ejus confectionem tradunt Pollux VI. 57. Schol. Ariſtoph. Equ. 951: hinc Suidas in Θρῖον T. II. p. 206. Heſychius. H. Steph. Theſ. L. Gr. T. II. p. 1590.

125. F. ὀψάρια καὶ ὑποτρίμματα] Frequentia in Comicorum fragmentis vocabula; unde quis exſpectet hunc ipſum in illis exſtare verſum: quæ nos ſpes fefellit: veluti ὀψάριον ſæpe apud Athenæum X. 385: Philemon. Ed. Clerici p. 348. πετραῖα ὀψάρια: Pollucem VI. 64—71. ὑπότριμμα. Plutarch. Opp. Mor. p. 68. B. 644. B. Athen. 662. B. Illud proximum, τοὺς ὅρους τῆς ἡδονῆς μετατίθησιν—, ex philoſophiæ ſcholis ductum videtur, indidemque hauſiſſe Philo Jud. Leg. Allegor. p. 81. A: κατάρας (ἀξία) ἡδονὴ τὸ πάθος, ἡ μετατιθεῖσα τοὺς ὅρες τῆς ψυχῆς—.

p. 126. A. Οὐκ οἶδα δὲ ὅντινα τρόπον—μισθωτοῖς δὲ καὶ δούλοις προϊέμεθα—] Locus turbatus duplici lectionis varietate. Deleto δὲ vel priore, vel poſteriore, legendum, vel nectenda hac ſententia cum antecedente, τὸ συμφέρον· οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον ἡμῶν—προιεμένων—: vel disjungenda, ſic τὸ συμφέρον. Οὐκ οἶδα δὲ ὅντινα τρόπον ἡμῶν—μισθωτοῖς καὶ δούλοις προϊέμεθα. De hoc uſu Genitivi Abſoluti monuimus p. 101. C.

126. A. Ἀρκεσιλάου—] Refert Plutarchus Symp. VII.

5. p. 705. E: Ἀρκεσίλαος οὐδὲν ἔφη διαφέρειν, τοῖς ὄπισθεν εἶναι κίναιδον ἢ τοῖς ἔμπροσθεν. Gellius ex Plutarchi libro perdito, ut apparet ex apparatu narrationis III. 5: *Plutarchus refert, Arceſilaum philoſophum vehementi verbo uſum eſſe de quodam nimis delicato divite: qui incorruptus tamen et caſtus et perinteger dicebatur. Nam quum vocem ejus infractam, capillumque arte compoſitum, et oculos ludibundos atque illecebræ voluptatiſque plenos videret: Nihil intereſt, inquit, quibus membris cinædi ſitis, poſterioribus an prioribus.* Hinc ſumſit Cato illud a Cicerone proditum De Oratore II. 63: *ſi tu et adverſus et averſus impudicus es:* quod cum ſimilibus aliis contulit Joſ. Scaliger ad Priapeia, Carm. LXXVIII.

126. B. σατύρια] *Satyrium*, herba ad coitum incitans, item medicina eodem valens: Dioſcorides Mat. Med. III. 143, 144. Plinius Hiſt. Nat. XXVI. 10. Galenus Gloſſ. Hippocr. in voce: a Satyrorum laſcivia dictum: hinc σατυρίασις, Fœſius Œcon. Hippocrat. p. 338. Stephan. Theſ. L. Gr. Indic. T. II. p. 24.

126. B. ὥσπερ τὰ ψωριῶντα, κνησμῶν ἀεὶ δεῖσθαι] Eamdem comparationem adhibet voluptati Adverſ. Epicur. p. 1091. E: οὐδὲ γὰρ εἰ τὸ ψωριᾷν τὴν σάρκα ϗ λημᾷν τὸν ὀφθαλμὸν ἀλλότριον, ἤδη καὶ τὸ κνᾶσθαι καὶ ἀπομάττεσθαι θαυμάσιον. Quod a Platonis fonte fluxit, Gorgia p. 300. E: —εἰπὲ, εἰ καὶ ψωριῶντα καὶ κνησιῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνῆσθαι, κνώμενον διατελοῦντα τὸν βίον, εὐδαιμόνως ἐστὶ ζῆν. Philebo p. 86. F: τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις τῷ τρίβειν—τί ποτε φῶμεν ἐγγίγνεσθαι; πότερον ἡδονὴν ἢ λύπην; Cæterum nexus ſententiæ reddendus inſerendo καὶ ante ὥσπερ: quod et voluit annotator in margine codicis Voſſ. ſcribens ϗ ὥσπερ τὸν ψωριῶντα: Meziriacus eadem de cauſſa ἐρεθίζοντα mutatum volebat in ἐθίζοντα: quam rationem equidem minus probem.

126. B. πρὸς τὰς ἡδονὰς—] Significat librum ſuum κατὰ τῆς ἡδονῆς, cujus reliquias prodidimus in Fragmentis Num. XX.

126. B. —οὔτε διαγωγὰς αἱ νόσοι τοσαύτας ὅσας ἡδονὰς ἡμῶν ἀφαιροῦνται—] Legendum ἡδονάς: *Neque enim a morbis plura nobis negotia, ſpes, oblectationes eripiuntur, quam a volupta-*

tibus: atque ita eſt in A. Voſſ. T. Elegans et exquiſita eſt vox διαγωγὴ, notione *oblectationis*. Sic accipiendum in Plutarcho, hac ipſa pagina F. 711. D. 713. D. 796. F. 798. D. 956. E. 964. E. 1033. D. Vit. 64. D. 93. A. 270. A. 349. B. 351. D. 889. B. Plenius Opp. Mor. διαγωγὴ ἡδονῆς 613. B. 621. C, D. Callicratidas ap. Stob. p. 485. 43: mox διεξαγωγὰν dicit. Ariſtoteles Republ. VIII. 5: Muſicam vocat διαγωγὴν ἐλευθέριον, *oblectationem liberalem*: Metaphyſ. L. 1: πλειόνων δὲ εὑρισκομένων τεχνῶν, καὶ τῶν μὲν πρὸς τἀναγκαῖα, τῶν δὲ πρὸς διαγωγὴν οὐσῶν, ἀεὶ σοφωτέρους τοὺς τοιούτους ἐκείνων ὑπολαμβάνομεν, διὰ τὸ μὴ πρὸς χρῆσιν εἶναι τὰς ἐπιστήμας αὐτῶν. Ariſton. ap. Athen. XV. p. 674. C: τῇ παρὰ τὸν οἶνον διαγωγῇ. Attigit etiam Caſaubonus ad Strabon. I. p. 21.

126. B. Καὶ γὰρ φιλοσοφεῖν ἀῤῥωστίαι πολλοὺς παρέχουσι.] Ut pro πολλοὺς eſt alia lectio πολλοῖς, ita pro παρέχουσι noſtra ſuſpicio fert παρείκουσι, *concedunt*: quod verbum ita activo ſenſu ponitur a Plutarcho Philopœm. p. 366. D. Platone Leg. XI. 683. H: et ſententiam ab eodem ſumſiſſe videtur, ſiquidem celebris eſt, in Rep. VI. p. 474. B. Theagis eſt mentio morbo retenti in philoſophiæ ſtudio: εἴη δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἑταίρου Θεάγους χαλινὸς οἷος κατασχεῖν· καὶ γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρεσκεύασται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας, ἡ δὲ τοῦ σώματος νοσοτροφία, ἀπείργουσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν, κατέχει· quod ex Platone repetit Ælianus Var. Hiſt. IV. 15. et notat P. Leopardus Emend. XII. 22.

126. C. μεμωλωπισμένον] *vibicibus compunctum*, non alienum ab hujus loci ſententia: ſiquidem anima per corporis libidines μώλωπας ſuſcipit: qua de opinione diximus ad Ser. Num. Vind. p. 565. B. Verbum μωλωπίζω a Stephano in Theſ. L. Gr. Ind. p. 1494. omiſſum, ex hoc uno loco retulit D. Scottus in Appendice. Si tranſpoſito ordine ſcriptum fuiſſe cenſeamus a Plutarcho μεμωλωπισμένον καὶ συμπεφυρμένον, non erit quare Reiſkii accipiamus vel emendationem μεμολυσμένον, vel excuſationem vulgatæ cum ignominia Plutarchi conjunctam hanc, *ſed ille*, inquit, *Plutarchi mos eſt, eaque indoles, ut ingenio ſæpius in damnum*

judicii indulgeat. Hic mihi medicus eſt ſanorum ipſe ægrotus! Plutarchus dicat Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.

126. C. ὥσπερ ἐκ ζάλης καὶ χειμῶνος] Similia contulimus ad p. 97. F.

126. C. ἐν πλησμοναῖς Κύπρις—] Euripidis ſententia memoratur Athenæo VI. p. 270. B: Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ. Sine auctoris nomine Libanius Or. XIX. p. 509. A. *Cum Terentiano Sine Cerere et Baccho friget Venus,* contulit Eraſmus Adag. p. 1171. In Fragmentis Incertarum Num. CLXIV.

126. C. εὐδίᾳ σαρκὸς] De εὐδίᾳ notavimus ad p. 118. E. 82. F. Sic Sympoſ. IV. p. 662. C: —τροφὴ παρελθοῦσα μεθ' ἡδονῆς, εὐθὺς ἔλυσε τὰ δυσχερῆ πάντα, καὶ κατέστησεν εἰς τὸ οἰκεῖον τὴν φύσιν, ὥσπερ εὐδίας καὶ γαλήνης γενομένης. VI. 686. B: *frugales menſæ,* αἷς ὕπνοι τε καθαροὶ καὶ βραχυόνειροι φαντασίαι, τοῦ σώματος εὐδίαν καὶ γαλήνην ἔχοντος, ἕπονται. Adv. Epicur. εὐδίαν δὲ χειμερινὴν μᾶλλον ἄν τις ἢ σαρκὸς ἀβλάβειαν ἐλπίσειεν αὐτῷ παραμένειν βεβαίως. Tranquill. Anim. p. 477. A: εὐδίαν παρέχει βίῳ καὶ γαλήνην. Nunc ſemel notetur ſignificatio σαρκὸς de *corpore hominis vivi,* ejuſque *vita animali,* quam ſignificationem primus celebravit Epicurus, cujus dicta et uſum vocabuli ſæpius ſpectat Plutarchus, v. c. Opp. Mor. p. 135. C. 1087. B. D. F. 1088. F. 1089. D. E. 1090. A. E. F. 1091. C. 1092. D. 1096. C. 1118. D. 1122. E. 1125. A. B. D. 1129. B. Sed et ſuo ipſe uſu ſubinde σάρκα pro *corpore* ponit: v. c. Opp. Mor. p. 101. B. 107. F. 159. B. 169. B. 565. B. 599. C. 672. E. 673. B. 688. D. 734. A. Epicurea conſuetudo loquendi manavit ex colluvione vulgi. Eccleſiaſticus σαρκὸς uſus latiſſime ille patens ex Hebræo fonte fluxit.

126. C. ἀλκυόσιν] De Halcyonibus Ariſtoteles Hiſt. Anim. V. 8. Plutarchus Solert. Animal. p. 982. F. Ælianus Natur. Animal. I. 36: aliique, quos ibi laudat A. Gronovius, et Delacerda ad Virgilii Georg. I. 399.

126. D. Πρόδικος] Eueno tribuit Plutarchus aliis locis, quos notavimus ad p. 50. A.

126. D. ἀρπαλέον] Odyſſ. Θ. 164. Confer Heſychium et Interpretes in Ἀρπαλέως, quod ſæpius occurrit in Homero.

126. D. Δημάδης—] *Athenienſes numquam niſi atratos et obitu ſuorum bello cæſorum lugentes pacem ſciſcere.* Credibile eſt hanc exſtitiſſe ſententiam in oratione, quam paci cum Macedonibus ſervandæ habuiſſe videtur: quam orationem ſignificat Tzetzes Chiliad. VI. 19. ſeq. ut haud inepte ſuſpicatur J. G. Hauptmann. in Diſſert. de Demade §. 8. inter Oratores Atticos Reiſkianæ editionis Vol. IV. p. 255. Cæterum de Demade eleganter ac pererudite egerunt J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. IV. p. 418. et D. Ruhnkenius in Hiſt. Crit. Or. Gr. p. 71.

126. E. ἐναπερειδόμενοι—λέγουσιν—] Meziriacus vult ἀντιπερειδόμενοι—λέγομεν· probabiliter utrumque, ſed magis tamen poſterius: prioris nulla produntur exempla, et vulgatum ferri poteſt: ἐναπερείδειν τῇ λόγχῃ eſt p. 236. D.

126. E. Λυσίμαχος ἐν Γέταις—] Tractavimus ad Ser. Num. Vind. p. 57. editionis ſingularis: hujus p. 555. D.

126. E. ἀνοιστέον πρὸς ἑαυτούς—] *in memoriam nobis ipſi revocare debemus.* Sic Plutarchus Pyrrho p. 404. E: χρησμόν τινα πρὸς ἑαυτὸν ἀνενεγκὼν παλαιὸν, *ſibi in memoriam revocans vetus quoddam oraculum.* Similiter Theſeo p. 12. D: λόγιόν τι πυθόχρηστον ἀνενεγκεῖν πρὸς ἑαυτόν. Plato Leg. VIII. p. 643. B: χρὴ δὲ ἀναφέρειν παραδεικνύντα ἑαυτῷ τὸν νομοθέτην τῷ λόγῳ, *ſed oportet legiſlatorem animo repetentem ita ſecum agitare.* Ariſtides T. I. p. 527. 553. Alteram ſignificationem, *ſibi ipſum quid imputare, aliquid et ejus cauſſam ad ſe referre,* ſimul hoc loco valere, manifeſtum eſt: quæ item a Plutarcho adhibetur, v. c. Nicia p. 526. E: εἰς οὐδεμίαν αὐτοῦ σοφίαν ἢ δύναμιν ἀνέφερε τὰς πράξεις, *ſua facta nulli ſuæ ſapientiæ aut facultati imputabat.* Tib. Gracch. p. 826. F: τὰ μὲν αἰσχρὰ τῶν γεγονότων ἀναφέροντες εἰς τὸν ἄρχοντα. Apophth. p. 194. A. 218. A. 232. C. Ita præſentem locum ſic accipiam, *recordari et nobis ipſi imputare debemus.*

126. F. πολλὰς μὲν αὐτῶν διαφθείρομεν ἡδονὰς, καλάς τε πράξεις—] Duo ſunt in his verbis menda: primo, legendum διεφθείρομεν cum Voſſ. et Mez. et Reiſkius præteriti notionem requirens, annotavit διεφθείραμεν: deinde corrigendum —ἡδονὰς, πολλὰς δὲ πράξεις— ut paritas conſtet. Sententia eadem fere et verbis iiſdem expreſſa eſt hac ipſa pagina, B.

126. F. αἱμάσσει τὴν μνήμην—] *cruentat, ſauciat memoriam:* elegans metaphora: item Plutarchus De Animi Tranq. p. 476. F. De Curioſ. 522. C. De Vitioſo Pud. 529. B. οὕτως ὁ φιλόσοφος—φιληδονίαν ἐπικόπτων ἀκόλαστον, αἱμάσσει, ᾗ πιέζει, ᾗ τομὴν ποιεῖ ᾗ οὐλὴν βαθεῖαν. Sic οὐλὴ, *cicatrix in animi memoria,* Diſcern. Am. et Adul. p. 65. D: Frat. Amor. 481. C.

p. 127. A. δυσεκβιάστους] Conſuetudinis Plutarcheæ: Vit. p. 214. D. 402. E. 596. E. 614. A. 746. D. 768. A. 773. A. 978. C. 1006. D.

127. A. θαῤῥεῖν πρὸς τὰς ὀρέξεις] Stobæus p. 543. multos ex hoc libro locos referens, habet θαῤῥοῦντας μάχεσθαι κ. τ. ὁ. plenius et accommodatius ad ſententiam: quamquam et θαῤῥεῖν πρός τι dixit Plutarchus Apophth. p. 215. E.

127. A. ἐπιπηδώσας] *cupiditates fruendis rebus inſilientes:* efficax tralatio et apta ſignificandæ rei. Verbum eodem ſenſu uſitatum Plutarcho, v. c. Opp. Mor. p. 79. C. 512. D. 550. E. 794. C. Œnomao ap. Euſeb. Præp. Evang. V. p. 219. B. Ariſtidi T. II. p. 304. Sic ἐπιπήδησις Opp. Mor. 76. C. 768. E. 916. D. 1095. A.

127. A. μεμψιμοιροῦν] Opp. Mor. p. 83. C. 818. E. Vit. 838. A. 873. B: item μεμψίμοιρος Opp. Mor. p. 50. B. 461. B. φιλαιτίῳ καὶ μεμψιμοίρῳ δουλεύων διαίτῃ: et μεμψιμοιρία 95. F.

127. A. καὶ κλαυθμυριζόμενον] Abeſt apud Stobæum.

127. A. ὥσπερ ἀμέλει καὶ Τιμόθεον εἰπεῖν] Forte ἀμέλει natum ex λέγεται, cujuſmodi quid ſententia omnino deſiderat. Res refertur et a Plutarcho Sympoſ. VI. initio p. 686. A. Æliano Var. Hiſt. II. 18. Athenæo X. 419. D. a communi auctore profectis. Ciceronis narrationem apponere juvat ex Tuſc. V. 35: *Timotheum clarum hominem Athenis, et principem civitatis, ferunt, cum cænaviſſet apud Platonem, eoque convivio admodum delectatus eſſet, vidiſſetque eum poſtridie, dixiſſe: Veſtræ quidem cœnæ non ſolum in præſentia, ſed etiam poſtero die jucundæ ſunt.* Tractarunt hiſtoriam et Daviſius ad illum locum, et ab eo laudatus P. Victorius Var. Lect. XVIII. 3. Non ſollicitandum ἡδέως γίνονται, nec mutandum in ἥδιους γίνονται, quamvis et hoc

frequentatum. In hac ipſa re Plutarchus Sympoſ. VI. init. —καλῶς γίνεσθαι: et Athenæus καλῶς γίνονται. Et alibi ita loquitur: v. c. Apophthegm. p. 189. B: Πεισίστρατος— καλέσας ἐπὶ δεῖπνον τὸν νεανίσκον ἠρώτησε δεδειπνηκότα, πῶς γέγονεν· ἡδέως δὲ φήσαντος, Ταῦτά σοι, ἔφη, καθ' ἡμέραν ἔσται—. Sympoſ. IV. 4. p. 668. B: ἡδέως γενέσθαι παρακαλοῦντες ἀλλήλους, *ſe invicem invitantes ad hilaritatem.* Præcept. Reip. Ger. p. 800. A: ἡδέως γεγονώς, *delectatus, hilariter traducto tempore.* Alexandro 703. C: ἐδεξιοῦτο τοὺς παρόντας τῶν Μακεδόνων καὶ παρεκάλει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡδέως γενέσθαι καὶ μεθυσθῆναι μετὰ τοῦ βασιλέως. Demetrio 894. A. εἰ δύο ἡμέρας ἡδέως γεγόνατε. Simile eſt Sap. Conviv. 147. F. μετ' ἀλλήλων ἡδέως ἔσεσθαι. Conferantur dicta ad p. 119. D.

127. B. τοὺς τῆς Ἄδας ὀψοποιούς—] Plutarchus in Alexandro p. 677. B: ἦν δὲ καὶ γαστρὸς ἐγκρατέστατος, (ὡς f. delendum) καὶ τοῦτο ἄλλοις τε πολλοῖς ἐδήλωσεν, καὶ τοῖς πρὸς Ἄδαν λεχθεῖσιν, ἣν ἐποιήσατο μητέρα, καὶ Καρίας βασίλισσαν ἀπέδειξεν· ὡς γὰρ ἐκείνη φιλοφρονουμένη πολλὰ μὲν ὄψα καθ' ἡμέραν ἀπέστελλεν αὐτῷ καὶ πέμματα, τέλος δὲ τοὺς δοκοῦντας εἶναι δεινοτάτους ὀψοποιοὺς καὶ ἀρτοποιούς, ἔφη, Τούτων μηδὲν δεῖσθαι· βελτίονας γὰρ ὀψοποιοὺς ἔχειν, ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ Λεωνίδου δεδομένους αὐτῷ, πρὸς μὲν τὸ ἄριστον νυκτοπορίαν, πρὸς δὲ τὸ δεῖπνον ὀλιγαριστίαν. Memorat quoque dictum in Apophth. p. 180. A: Adv. Epicur. p. 1099. C. De Adæ, Cariæ reginæ, genere, et mutuis Alexandri beneficiis, produnt Diodorus Sic. XVI. 24. Strabo XIV. p. 970, 971. Arrianus Expedit. Alex. I. p. 67, 68.

127. B. ἐγκαύσεις] Voſſ. καύσεις, quod multo frequentius eſt Medicis: ſed et ἔγκαυσις iis dicitur *ardor, æſtus,* ut cauſſa febrium; prouti illud effectus febris. Videantur Fœſius Œcon. Hippocrat. in vocc. et H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 179.

127. B. —οὐσίαν καὶ σῶμα] Illud recepimus pro οὐσίαις, *materiam et corpus.* Similiter Sympoſ. VIII. p. 722. B: ὁ γὰρ ἀὴρ—σῶμα τῆς φωνῆς καὶ οὐσίαν ἐμπαρέχων ἑαυτὸν—: et οὐσία pro ὕλῃ ponitur Opp. Mor. p. 404. C. 424. C. 425. D. 720. C. 721. C. 1085. E.

127. C. διαχέονται] Videantur notata ad p. 82. F.

127. C. *πνεύματος*] Notavimus p. 101. D.

127. C. *οἱ ἀγαθοὶ ναύκληροι*] Iſtud *ἀγαθοὶ* neſcio quomodo diſplicet. Amyotus quidem non reddidit. Equidem *ἄθλιοι*, aut quidvis potius, quam vulgatum, mallem. Nec recte *bonus* dicatur, qui exemplum vitii fugiendi ponitur. In bono ac ſequendo cenſetur apud Philonem Jud. Fragm. T. II. p. 667: *Ἐὰν δόξης καὶ ἀρχῆς μέγα φυσώσης ἐφίεσαι, καθάπερ νηὸς ἀγαθὸς κυβερνήτης, τὴν πολλὴν τῶν ἱςίων χύσιν ςεῖλον· ἵνα μὴ εἰς ἀτόπους πράξεις ἐκτραχηλισθῇς·* ita corrigendus locus vulgo mendoſus.

127. C. *ὑπεξαίροντες*] Legendum videtur *ὑπεξαιρῦντες*. Ita ſolet Plutarchus Sympoſ. V. p. 673. B. *ὑπεξαιρουμένοις*. Vitar. p. 209. A. *ὑπεξελεῖν*. 472. C. 670. E. *ὑπεξελόμενος*. 769. B. 1019. D. *ὑπεξελέσθαι*: E. *ὑπεξῃρημένοις*. At *ὑπεξαίρειν* Verbi partibus nuſquam uſus eſt: cujus tamen exempla duo attulit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 212. ex Platone et Xenophonte: quorum illud eſt ex Theæteto p. 118. B: *καὶ ἐὰν ἄρα σκοπούμενός τι ὧν ἂν λέγῃς—ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω—*: illud ex Hierone V. 2. *ὅταν τοὺς τοιούτυς διὰ τὸν φόβον ὑπεξαιρῶνται·* quorum in utroque alterum Verbum *ὑπεξαιρῶμαι* et *ὑπεξαιρῶνται*, credibile eſt fuiſſe. Sed infinitum eſt exempla recenſere, ubi *αἱρέω* et *αἴρω* eorumque Compoſita confundantur, quorum in longe plurimis *αἱρεῖν* revocandum: quem locum attigimus olim in Animad. ad libellum De Ser. Num. Vind. p. 8. et 141. et alias uberius tractabimus. Verbi *ὑπεξαιρέω* exempla Stephanus attulit ib. p. 197. item *ὑπεξαίρεσις*, quod et in Plutarcho eſt Opp. Mor. p. 635. A. 673. B. 1088. C. Vit. 65. E. At nuſquam aut apud hunc, aut apud alios, *ὑπέξαρσις*, aut omnino profecta a Verbo *ὑπεξαίρω* Nomina.

127. C. *φελλοῦ δίκην ὑπὸ κυφότητος ἀναφέρηται.*] Comparatio fluxit a Pindaro Pyth. II. 148: *ἀβάπτιςός εἰμι, φελλὸς ὣς, ὑπὲρ ἕρκος ἅλμης*. Eodem refertur Sympoſ. VI. init. p. 686. B: *μέγα γὰρ ὡς ἀληθῶς εὐημερίας ἐφόδιον εὐκρασία σώματος ἀβαπτίςυ καὶ ἐλαφροῦ·* attigit ſimilia Eraſmus Adag. p. 1925.

127. D. *προπαθείαις καὶ προαισθήσεσι*] Prius non habent Latini, quomodo uno reddant vocabulo; neque enim *præ-*

affectio aut *præpaſſio* dicitur; igitur et Xylander vertendo non reddidit: Græcis eſt frequens, et Plutarcho p. 128. B. 129. A. E. 132. E. 666. C. Fragm. De Anima VII. 10. 11. At προαίσθησις, *præſenſio*, Opp. Mor. p. 61. E. 129. E. 135. A. 432. D. 976. D. 979. A. Vit. 99. A. 207. A.

127. D. κατὰ τὸν Ἡσίοδον] Ἔργ. ϗ Ἡμ. 102:

Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.

127. D. προαγγέλους—] Sic mox p. 128. F. quem locum Tib. Hemſterhuſius contulit cum Luciano Contempl. T. I. p. 513: ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, ϗ πυρετοὶ, ϗ φθόαι ϗ περιπνευμονίαι—.

127. D. φησὶν Ἱπποκράτης] Plenius hoc loco citantur, quam hodieque leguntur in Hippocratis exemplaribus Aphoriſm. II. 5: κόποι αὐτόματοι φράζουσι νόσους.

127. D. διάτασιν] *diſtentionem.* Sic p. 130. D. 132. D. 134. C. Sympoſ. I. p. 624. F. Coriolan. 233. F.

127. D. σφήνωσιν] Veluti *cuneationem*, id eſt, *compreſſionem, tamquam intruſo cuneo, factam.* Sympoſ. III. p. 654. A: σφηνώσεως διὰ τὴν πλησμονὴν οὔσης. Placit. Philoſ. V. 15. p. 696. C. Fœſius Œcon. Hippocr. in voce.

127. E. ἐπὶ τὰ βαλανεῖα] Pertinet ad pravam conſuetudinem eorum, qui cruditatem balneo curabant, ut ita denuo ſe cibo replerent: quod diſertius reprehenditur mox p. 128. B. Eodem valet Horatianum Epiſt. I. 6. 61: *crudi tumidique lavemur:* quod imitatus eſt Juvenalis Sat. I. 142: *Pœna tamen præſens, cum tu deponis amictus, Turgidus et crudum pavonem in balnea portas. Hinc ſubitæ mortes, atque inteſtata ſenectus.* Plinius Hiſt. Nat. XXIX. 8: *balineæ ardentes, quibus perſuaſere in corporibus cibos coqui; ut nemo non minus validus exiret, obedientiſſimi vero efferrentur:* ubi videatur Harduinus.

Ex eodem genere temeritas notatur in Caligula apud Philonem Jud. Leg. ad Caj. p. 994. C: πολὺς γὰρ ἄκρατος καὶ ὀψοφαγία, ϗ ἐπὶ πλήρεσι τοῖς ὄγκοις ἀπλήρωτοι ἐπιθυμίαι, θερμολουσίαι τε ἄκαιροι, ϗ ἔμετοι, καὶ εὐθὺς πάλιν οἰνοφλυγίαι, καὶ ἔφεδροι γαστριμαργίαι, λαγνεῖαι διὰ παίδων ϗ γυναικῶν—.

127. E. ἐπισιτιζόμενοι] Videatur annotatio ad p. 78. F.

127. E. συνήγορον ἔχουσα παροιμίαν ἔλπις—] Teneo adhuc eam rationem, quam in Emendationum Notatione poſui, *et ſpes patrocinium quærens a proverbio*. Sic de cupiditatibus Juncus apud Stobæum Tit. CXVI. p. 598: —εἰ μὲν θυγατρὸς ἐρῴη τις ἢ μητρὸς, τὸν ἔρωτα συνήγορον παραλαμβάνουσαι. Igitur varia lectio παροινίαν, quam dant A. Voſſ. Jun. repudianda.

127. F. ὡς οἴνῳ δὴ—διαφορήσαντας] Hinc Meziriacus dictum Poetæ effingit —δεῖ γὰρ ἐκβαλεῖν Οἴνῳ μὲν οἶνον, κραιπάλῃ δὲ κραιπάλην. Mihi quidem nec Poetæ dictum, nec hoc ſpectaſſe videtur Plutarchus tamquam παροιμίαν, ſed illud πάτταλος παττάλῳ ἐκκρούεται. Forma ἐξελῶντας pro ἐξελάσοντας eſt exquiſitior Attica, nec Plutarcho infrequens. Sic Adv. Colot. p. 1126. C. ἐξελῶν αὐλῆς τὸν ἄνθρωπον, non ut vulgo legitur ἐξελὼν, qui eſt Aoriſt. Secund. Verbi ἐξαιρέω. Pelopid. 284. D. ἐξελεῖν pro ἐξελάσειν. Anton. 923. A. ἐξελοῦντας Ἀντώνιον τῆς Ἰταλίας. Euripides Phœniſſ. 610. Ariſtophanes Nub. 123. 800. Equ. 364. Pauſanias IX. 6. p. 724. ἐξελεῖν. Libanius T. II. Or. De Vita Sua p. 52. B. ἐξελῶν, *expulſurus*, vulgo male ἐξελών. Frequentius etiam eſt διαφορεῖν de concoquendo cibo in ventre, de mala valetudine abigenda, prava materia ejicienda vel diſſipanda. p. 128. D. 131. B. 134. A. 160. B. 660. C. 669. B, C. 688. B. 914. B, C. 917. C.

127. F. τὴν τοῦ Κάτωνος εὐλάβειαν] Catonis Majoris hoc fuit dictum, ut credibile eſt; quippe cujus multa et fuerunt et hodieque ſunt apophthegmata: at hoc ipſum alibi me legere non memini.

p. 128. A. διακυβεῦσαι] *aleam jacere*, i. e. *periculum ſubire*. Sic et alii et Plutarchus Opp. Mor. p. 70. C. 606. C. Proprio ſenſu *alea certare*: Romul. p. 19. F. Artax. 1019. D.

128. A. ὠσαμένους] *ruentes*. Expoſuimus p. 47. F.

128. A. παιδαριώδης] E. παιδοτρίβης, forte a librario, quem vulgata offenderet. At hæc ſenſum habeat non ita in promtu ſitum, tamen probum ſenſum habet: puerilis ille, qui cruditatem aut crapulam profiteri veretur, et conſcios,

ut pædagogum puer, metuit: hic eſt ex genere eorum, qui p. 127. E. κομψότεροι dicebantur. Vocabulum habet Plutarchus Ageſil. p. 610. C: δι' ἐπιθυμίαν ἄτοπον καὶ παιδαριώδη. Caton. Min. p. 762. E: τὸ δὲ ἀκόλαστον ἀφεὶς καὶ παιδαριῶδες.

128. A. Αἰσχυνόμενος—] Menandri notavimus in Emend. apud Clericum p. 242.

128. B. ναυτιῶντες—] Similis comparatio Præcept. Reip. Ger. p. 798. D: ταὐτὸ τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτα ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος, πεπονθότες, ἔξω βλέποντες ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι. De Ær. Alien. p. 831. B.

128. B. προπαθείᾳ] Notavimus p. 127. D.

128. B. θωπεύοντες ἰατροὺς καὶ θεραπεύοντες] Puto Plutarchum ſcripſiſſe θεραπεύοντας, *adulantes medicis et curantibus*: ſi quæſiviſſet acumen in ambiguitate Verbi θεραπεύειν, quod eſt *colere* et *curare*, hoc ipſe profecto diſertius ſignificaſſet. Θωπεύειν dixit Præc. Reip. Ger. p. 822. D. Caton. Min. 766. C. Dion Chryſ. p. 155. B. 372. C. 396. D. 513. A. Ὑποθωπεύω Nicoſtratus Stob. p. 426. Alia alibi dicemus.

128. C. οἱ Λάκωνες] Hoc inſtitutum alibi non memorat Plutarchus: conjunctum eſt tamen cum Laconico dicto, quod fertur p. 234. E: Εἰς πανδοκεῖόν τις καταλύσας καὶ δοὺς ὄψον τῷ πανδοκεῖ σκευάσαι, ὡς ἅτερος τυρὸν ᾔτει καὶ ἔλαιον, Τί, ἔφη, εἰ τυρὸν εἶχον, ἔτι ἂν ἐδεόμην ὄψου. Item De Eſu Carn. p. 995. B. Eodem pertinet quod refert Ælianus Var. Hiſt. XIV. 7: ἔδει δὲ ὀψοποιοὺς ἐν Λακεδαίμονι εἶναι κρέως μόνου: ubi opportune hunc præſentem locum attulit Perizonius: et Ciceronis Tuſc. V. 34: —*labor in venatu, ſudor, curſus ad Eurotam, fames, ſitis: his enim rebus Lacedæmoniorum epulæ condiuntur*. Adhibeatur et Meurſius Miſcell. Lac. I. 8. p. 41. Cæterum ἱερεῖον hic accipiendum pro *carne*: atque ſæpe uſurpatur; ut docet Iſ. Caſaubonus ad Dionem Chryſ. p. 650. D. et ad Athenæum I. 11. p. 35.

128. D. τὸν ἄρτον εἰ καθαρὸς] Videantur notata ad p. 101. C.

128. D. εἰς οἰκίαν πενθοῦσαν ἐμβαλόντες ἐπίκωμοι—] Exemplum fortaſſe ab Hercule proditum, qui ita comiſſatus eſt

in funeſta domo Admeti, mortua Alceſtide, apud Euripidem 748—831.

128. E. δι' ὄνυχος λεγομένη δίαιτα] *ad unguem accuratus victus*. Proverbii vim habet, quod notavimus p. 86. A: Stobæi διώνυχος exquiſitius nec ullo exemplo in Lexicis firmatum, ad analogiam rectius, quam, ut eſt apud Stephanum Theſ. L. Gr. T. II. p. 1345, διόνυχος. In Proverbiis Metricis Schotti 1291. Δι' ὄνυχος δίαιτα, ex hoc loco ſuſceptum eſt.

128. E. τῆς ψυχῆς τὸ γαῦρον—] Sic Arato p. 1037. D: τῆς ψυχῆς τὸ γαυρούμενον: frequens Plutarcho γαῦρον: Opp. Mor. p. 165. C. 239. C. 719. D. 724. C. 762. E. Vit. 28. F. 185. A. 220. E, F. 279. B. 281. B. 298. C. 336. E. 402. C. 416. C. 902. A. 930. D. Dion Chryſ. p. 614. D.

128. E. κολούει] Videatur annotatio ad p. 69. E.

128. E. εὐδίας οὔσης] Notavimus p. 126. C.

128. E. ὑποψίᾳ] In *ratione victus*, cum ſuſpicamur aliquid ſubeſſe vel periculi vel culpæ: p. 62. A. ὑποψία πλησμονῆς. 128. B. 129. E. 130. C. 132. E. 135. A.

128. F. ὥσπερ εἴρηται] p. 123. E.

128. F. ὑπ' ἀγγέλων] p. 127. D.

p. 129. A. πρὸ χείματος—βορρᾶ πνέοντος.] Hactenus verba ſunt Poetæ, nec plura ex antecedentibus huc trahenda. Bis hæc verba alibi citat Plutarchus: De Ira Cohib. p. 455. A: ὁ Σωκράτης ὁσάκις αἴσθοιτο κινουμένου τραχύτερον αὐτοῦ πρός τινα τῶν φίλων, πρὸ κύματος ὥς τινα πόντιαν ἄκραν στελλόμενος, ἐνεδίδου τε τῇ φωνῇ—. De Garrulitate p. 503. A: —ἂν δ' αὐτὸς ἄρξηται διαίρειν τὸ στόμα, πρὸ χείματος ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν βορέου πνέοντος, ὑφορώμενοι σάλον καὶ ναυτίαν, ἐξανέστησαν.

129. A. συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις—] Si ſanum eſt nomen Democriti, ex hoc certe ſumſit Aratus Dioſem. 386. —οὐδὲ σύες φορυτῷ ἐπιμαργαίνουσαι. Forte etiam hunc cogitavit Euſebius Præp. Evang. VII. p. 307. B: σύας φορυτῷ χρωμένας καὶ χαίροντας.

129. B. τῶν ὕπνων—καὶ νὴ Δία τῶν ἐνυπνίων] De hac animadverſione eſt Platonis monitum Rep. X. p. 508. de quo

ſupra vidimus p. 83. A. 101. A: eſt et Hippocratis liber περὶ ἐνυπνίων p. 375. ed. Fœſ.

129. C. ταῖς τῆς ψυχῆς, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἀνακραθῶσι περιόδοις] Hæc pleraque Plutarchi ſunt verba, qui ex Platone non niſi ψυχῆς περιόδους aſſumſit, quarum laus celebratur in tuenda corporis ſanitate, ſub finem Timæi p. 552. A. E.

129. C. πνευματικὸν] Videtur eſſe a librario Chriſtiano, qui id pro ψυχικὸν ſupponeret, ex ſuo ſcilicet uſu hoc pro *corporeo, naturali*, illud pro *animali, animi attributo* accipiens. Sane Plutarchus voluit dicere *animi morbum*, ſi quidem eum corporeo morbo oppoſuit; itaque debuit dicere et dixit ψυχικὸν, ut loqui ſolet, v. c. Opp. Mor. p. 102. B. 524. E. 882. B. 910. A. 1084. E. 1092. D. 1096. E. 1138. D, E: at πνευματικὸς eſt *ſpiritale*, aëreæ partis attributum, v. c. Opp. Mor. p. 898. D. 899. A. 904. B. 905. B. 907. D. 885. D. 978. F. 1118. D.

129. C. ἐνςάσεις] Videatur annotatio ad p. 62. B.

129. C. παρεμπλώσεις] Sic Opp. Mor. p. 502. A. 948. B. Fœſius Œcon. Hippocr. voce Παρέμπλωσις.

129. C. κοινότητας] Et philoſophis tritum. Adv. Stoic. p. 1080. C. ſequ. Theſſalus ap. Galen. Method. IV. 4. T. X. edit. Charter.

129. C. παρεπιδεικνύμενον—] Notavimus p. 43. D.

129. D. ταυτὶ τὰ φαῦλα καὶ κοινὰ—] Hujuſmodi ſunt, quæ Cicero ſcribit ad Tironem, Epiſt. ad Div. XVI. 18: *valetudo—quid poſtulet, non ignoras:* πέψιν, ἀκοπίαν, περίπατον σύμμετρον, τέρψιν, εὐλυσίαν κοιλίας· ubi, ni fallor, pro τέρψιν legendum τρίψιν, *fricationem.*

129. D. ἢ λείωσιν] μείωσιν commendatur quidem oppoſitione ad πλῆθος, nec tamen ita eſt uſitatum vocabulum, quale hic requiritur: ἡλίωσις frequentius eſt, et hoc ipſo libro p. 132. C. ἡλιωθέντες. Conferatur Fœſius Œcon. Hippocr. voce Ἡλίωσις.

129. D. Πλάτων—Μή που ἄρα καὶ ἐγὼ τοιοῦτος] De hoc noſtra eſt annotatio ad p. 40. D.

129. D. τὰ περὶ αὐτὸν—εὖ τίθεσθαι] Elegantioribus dictio placuit Scriptoribus, τὰ ἑαυτοῦ, τὸ παρὸν, εὖ τίθεσθαι, eadem-

que animadverſa primariis viris: Berglero ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 243. Gatakero ad M. Antonin. p. 171. Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. II. p. 423. Valckenario ad Euripidis Hippol. p. 241: et copioſiſſime tractata Hemſterhuſio ad Luciani T. I. p. 485. et ſeq. quorum doctrina nobis annotatos locos occupavit pleroſque, tamen quoſdam intactos reliquit. Plutarchi ſunt, Sympoſ. p. 713. B: τὸ ἀξύνετον λόγου—ἐπιψάλλοντες καὶ καταυλοῦντες εὖ τίθενται. Præc. Reip. Ger. p. 826. B: εὖ τιθέμενος τὸ οἰκεῖον. Camillo p. 130. E: εἴ τι δύναιτο θέσθαι τῶν ἰδίων ἄμεινον, ἐν τοῖς κοινοῖς νοσοῦσιν. Marcello p. 310. F: πάντα θεμένοις καλῶς. Thucydidis IV. 17: ὑμῖν γὰρ εὐτυχίαν τὴν παροῦσαν ἔξεστι καλῶς θέσθαι. Euripidis Iphig. Aul. 401: Εἰ δὲ μὴ βούλει φρονεῖν εὖ, τἄμ' ἐγὼ θήσω καλῶς. 672: θέμενος εὖ τάχει. Scolion in Brunck. Analect. T. I. p. 154: —γενόμενα εὖ θέσθαι. Iſocratis Or. Adv. Lochitem p. 684: τὰ σφέτερ' αὐτῶν εὖ τίθεσθαι. Dionyſius Chalcus ap. Athen. XV. p. 669. E: Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

129. D. ὑμνήσει ποθῶν τὴν πολυτίμητον ὑγίειαν] Videor mihi alibi hoc legiſſe vel in poeta, vel in alio vetere ſcriptore. Subeſt etiam in ὑμνήσει, *celebrabit*, ambigua notio *lamentandi:* quam notarunt Spanhemius ad Juliani Or. I. initio p. 9. et Ruhnkenius ad Tim. 262.

129. E. ἐνσημανεῖται] Eraſmus non male reddidit, *ſecum annotabit*. De Genio Socr. p. 589. C: ἐνσημαίνεται τοῖς θείοις καὶ περιττοῖς ἀνδράσι τὸν τοῦ νοήσαντος λόγον, *ſignificat divinis et egregiis viris ſententiam cogitantis*. Ariſtides T. I. p. 336: ἐνσημηνάμενός τέ πως τῇ φωνῇ καὶ διαλιπὼν ἐξεπίτηδες, *notans quodammodo voce, et de induſtria obticens*. Seneca Epiſt. CXV. p. 455. dixit: *ut illa quæ ſenſeris magis applices tibi et veluti ſignes*.

129. E. πόσεσι καὶ προσφοραῖς] Meziriacus annotavit προπόσεσι καὶ συμπεριφοραῖς· et ſane Plutarchus hæc proxime ipſe interpretari videtur οἴνωσιν καὶ συμπεριφοράν: at videtur: nam vocabulum προσφοραῖς interpretatur τροφαῖς. Frequentiſſimum eſt προσφέρεσθαί τι, *edere:* at rarius προσφορά, *Eſus*, nec in Plutarchi ſcriptis alibi legere me memini: adfert tamen aliunde exempla H. Stephanus Theſ.

L. Gr. T. IV. p. 119. et Fœſius Œcon. Hippocr. voc. Προσφέρειν. De vocabulo συμπεριφορὰ diximus ad p. 124. B. Eſt quidem et πρόποσις apud Plutarchum p. 127. E. 156. D. 616. E. 617. A. 644. D. *propinatio.* At πόσις frequentius etiam: 126. C. 176. A. 226. E. 673. A. 746. E. 991. A. Vit. 126. B.

129. E. ἐκ μὲν ἀφροδισίων καὶ κόπων ὄντας] εἶναι ἔκ τινος, *recentem eſſe ab aliqua re,* item dicitur ut γενέσθαι ἀπό τινος, de quo alibi agemus. Sic De Herodot. Malign. p. 862. A: ἐκ τῆς μάχης γεγενημένον, *ex pugna venientem.* Teles apud Stob. p. 535. ἐξ ἐφήβων ἐςὶ καὶ ἤδη εἴκοσιν ἐτῶν, *ex ephebis exceſſit, jam viginti annos natus.* In his conſtructionibus Verbum εἶναι ſæpe omittitur: v. c. ἐκ χειμῶνος, *quid facere, ſtatim poſt biemem.* Nicia p. 536. C: Lyſandro p. 442. D: νόμισμα σιδηροῦν—ὄξει μεταβαπτόμενον ἐκ πυρὸς, *nummus ferreus ex igne candens, aceto tinctus.* Cicero Ep. Div. II. 15.

129. F. τροφῆς ἀκορίην—συντήρησιν] Ratio et oratio Hippocratem prodit, nec in eo codices variant, ut in antecedenti νούσων, pro quo νόσων dant A. E. Voſſ. vere necne non ſtatuimus: ſi vere, non habendum ſit pro Hippocrateo. At hujus dicti prior pars exſtat Epidemiorum VI. 4. 20: ἄσκησω ὑγιής· ἀκορίη τροφῆς· ἀοκνίη πόνων· laudat Galenus Protrept. 12. T. II. p. 12. B: καὶ δὴ καὶ ὅτι ἄσκησις μὲν ὑγιείης, ἀκορίη τροφῆς, ἀοκνίη πόνων, Ἱπποκράτει καλῶς εἰρημένον, ἐπαινεῖται πρὸς ἁπάντων. In Gallia lapis repertus ita inſcriptus: *Veſci citra ſaturitatem, impigrum eſſe ad laborem, vitale ſemen conſervare, tria ſaluberrima.* Joſephus Scaliger eum comparavit cum hoc Plutarchi loco, Opuſcul. Var. p. 249.

p. 130. A. πλεῖον περίτλωμα ποιεῖται] Stobæus p. 544. πλέον περιτλώματα ποιεῖ, aliquanto rectius.

130. A. ἀναλαβόντες ἐξ ἀρχῆς—λέγωμεν] Hactenus præcepta univerſe ad omnes pertinentia expoſuit: nunc de novo quaſi initio diſputationem inſtituens peculiariter præcipit hominibus literarum doctrinarumque ſtudioſis: ἀναλαβόντες dicitur ſubaudiendo τὸν λόγον, *inſtaurare, retractare diſputationem,* quæ dictio frequentior eſt, et nobis tractata ad Ser. Num. Vind. p. 558. D. Sed et ſine λόγον, ſimiliter

huic loco, eſt apud Platonem Leg. XII. p. 694. A: —ἀναλαβὼν λέγοιμ' ἂν τὸ τοιόνδε. Ariſtides Panathen. T. I. p. 138: μηδεὶς δὲ ἡμᾶς ἡγείσθω πέρα τοῦ δέοντος διατρίβειν μηδ' ἐπ' ἐξειργασμένοις ἀναλαμβάνειν, *nemo nos putet temere huic narrationi immorari, et peroratum argumentum denuo inſtaurare.* Adv. Myſteriorum Proditores T. II. p. 405: πάλιν δὲ ἀναλάβωμεν.

130. A. χρεία διὰ φωνῆς περαινομένη θαυμαςὸν οἷόν ἐςι γυμνάσιον] Διάλεξιν in exercitii generibus laudat Plutarchus De Seni Remp. Ger. p. 793. B: ἔνιοι δὲ καὶ σφαίρᾳ προσταλαίοντες ἐλαφρῶς καὶ διαλεγόμενοι κινοῦσι τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ θερμὸν ἀναῤῥιπίζουσι: quod hoc loco deinceps ad *lectionem* refert. Cæterum οἷον elegantem habet uſum: v. c. Adv. Epicur. p. 1105. C: θαυμάσιον οἷον φρονοῦσιν τῇ ἀρετῇ. Vocis exercitationem dicendo, recitando, quam Græci ἀναφώνησιν vocant, commendat, ut ſalubrem, Cælius Aurelianus De Morb. Acut. I. 5. §. 164. II. 6. §. 93. de quo veterum uſu plura docet H. Mercurialis De Arte Gymnaſtica III. 7. et nos proxime p. 130. C.

130. A. σαρκοῦσαν] Verbum notavimus ad p. 79. C. ſed hic athletarum σάρκες reprehenduntur: ut ab Euripide in Antiopa Fragm. VII. —ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν Ἀσκοῦσι βίον. Galenus Protrept. Cap. XI: Σαρκῶν γὰρ ἀεὶ καὶ αἵματος ἀθροίζοντες πλῆθος, ὡς ἐν βορβόρῳ πολλῷ τὴν ψυχὴν ἑαυτῶν ἔχουσι κατεσβεσμένην. Quod reddit Hieronymus Adv. Jovinian. II. p. 54. G: *Galenus vir doctiſſimus, Hippocratis interpres, athletas, quorum vita et ars ſagina eſt, dicit in Exhortatione Medicinæ, nec vivere poſſe diu, nec ſanos eſſe, animaſque eorum ita nimio ſanguine et adipibus quaſi luto involutas, nihil tenue, nihil cæleſte, ſed ſemper de carnibus et ructu et ventris ingluvie cogitare.* Sic anima dicitur σαρκοῦσθαι, cum e ſimplici et ſincera corporis cupiditatibus craſſitiem concipit De Ser. Num. Vind. p. 566. A: ubi de hoc Verbo quædam notavimus p. 117.

130. B. τὴν ἐκτὸς] Legendum τὰ ἐκτὸς, ut monuerunt jam Mez. et Reiſk.

130. B. ζωτικωτάτοις] *quæ maxime vitam continent:* generalis notio ad peculiares formas accommodata, aliquo-

ties exſtat apud Plutarchum Opp. Mor. p. 703. A. 886. D. 899. B. 958. E. 1002. C: item ζωτικώτατα, *pingere perfecte ad vivum:* et Vit. p. 793. C. ζωτικῶς ἔχειν, *vitalem eſſe.*

130. B. κυριωτάτοις] *quarum maxime eſt in reliquas partes dominium.* Sic p. 99. D. 63. C. 878. E. 5. E. 8. C. 1029. E. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 65.

130. B. ἐνδιάθετον] Si opponitur αὐτοφυεῖ et φυσικῷ, *nativo* et *naturali,* in vitio cenſetur: at in laude, ſi *externo* et *ſuperficiei,* ut hoc loco. Videatur annotatio p. 44. A.

130. B. ἰσχύειν] Requiritur ἰσχὺν, quod notavit Mez.

130. B. παρεγκόπτειν] Verius videtur παρακάμπτειν, *adflectere,* id eſt, intendere partes fricatas eaſque fricanti opponere, quo certius eas fricet: Verbum in Lexicis omiſſum, uno Diodori Siculi loco firmavit Scottus in Appendice: Æliani Var. Hiſt. I. 19. verba pro vulgato παρακάμπτειν, magis poſtulant περικάμπτειν, ut docet J. Kuhnius in Indice: in hoc Plutarchi loco tuetur ſe et ſententia et analogia. Et παρεγκόπτειν in Lexicis omiſſum, hoc Plutarchi loco appoſuit idem Scottus in Appendice: ſed eſt alius locus ejuſdem in Fragm. De Anima, noſtræ editionis I. 4. qui præſenti huic dicto idem Verbum vindicare videatur: καὶ παρεγκόπτομεν ἔσθ' ὅτε τὸ πνεῦμα, κἂν τὰ μέρη τοῖς δεσμοῖς διαλαμβάνηται χερσὶ, σφόδρα πιέζομεν ἱστάμενοι πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ πάθους· *ſpiritum intercidimus, intercludimus:* qui locus huic eſt geminus. Similem fructum ex retentione ſpiritus in ejulatu pueros percipere ait Ariſtoteles Polit. VII. 17.

130. B. τηροῦντας] Hoc quidem ita ſuſpectum, ut cum hujus loci ſententia conciliari nequeat: requiritur τείνοντας, *intendentes:* quod et H. Mercurialis probat Art. Gymnaſt. III. 6. p. 205. ex Medicorum præceptis et Aliptarum uſu: quibus addimus Theophraſtum De Sudoribus p. 459: cui ἐν τοῖς ἀλειπτηρίοις memorantur —ἥτε τοῦ πνεύματος κάθεξις—ἅμα δὲ καὶ ἡ διάτασις τοῦ πνεύματος—. Sic Plutarcho mox dicitur D. διάτασις τοῦ πνεύματος.

130. C. ἀναγινώσκοντας ἢ ἀναφωνοῦντας] Mutandum ἢ in καὶ, ut ſit, *legentes et pronunciantes,* id eſt, *alta voce legentes.*

Hujuſmodi vocis agitationem Veteribus commendatam tuendæ reſtituendæve valetudini, modo vidimus, A: hæc eſt ἀναφώνησις, Celſo dicta *clara lectio:* I. 8: *Si quis vero ſtomacho laborat, legere clare debet: poſt lectionem ambulare—.* Ibidem 7: *At ſi laxius inteſtinum dolere conſuevit, quod colum nominant, cum id nihil niſi genus inflationis ſit, id agendum eſt, ut concoquat aliquis, ut lectione et aliis generibus exerceatur, utatur balneo calido, cibis quoque et potionibus calidis.* IV. 4: *—lectione uti vehementi: quæ primo impeditur a tuſſi, poſt eam vincit.* Ibidem 5: *lectiones.* Ibid. 12: *ſi levata tuſſis eſt, leni lectione uti.* Plinius Hiſt. Nat. XXVIII. 14: *His remediis annumeratur exercitatio, intentio vocis, ungi, fricari cum ratione.* Seneca Epiſt. LVI. p. 141: *—illum, cui vox ſua in balneo placet.* LXXVIII. p. 237: *Medicus tibi quantum ambules, quantum exercearis, monſtrabit: ne indulgeas otio, ad quod vergit iners valetudo: ut legas clarius, et ſpiritum, cujus iter et receptaculum laborat, exerceas.* Plinius Junior Epiſt. IX. 36. 3: *—paulum redormio, dein ambulo, mox orationem Græcam Latinamve clare et intente, non tam vocis cauſſa, quam ſtomachi, lego.* Adhibeatur et H. Mercurialis Art. Gymnaſt. VI. 6. et A. Fœſius Œcon. Hippocrat. voce Ἀναφώνησις: et nos modo A. ad verba χρεία διὰ φωνῆς περαινομένη. Cæterum ἀναφώνησις hoc ſenſu dicitur Plutarcho Adv. Stoicos p. 1071. C: περιπάτους τινὰς καὶ ἀναφωνήσεις καὶ τομὰς νὴ Δία καὶ φαρμακείας εὐλογίστους τέλη ποιούμενοι· hic ponitur item pro remedio valetudinis; at ſimpliciter in Bruto 995. C. *pronunciatio dicti clara voce:* item ἀναφώνημα. Vit. 416. D. 625. C: et ἀναφωνεῖν, Opp. Mor. 739. E. 809. D. 827. C. 1074. F. Vit. 10. A. 229. B. 896. D. 995. B. Atque hinc intelligendum Ciceronis acute dictum in Ejus Vita p. 874. D: Μάρκου δὲ Γελλίου δοκοῦντος οὐκ ἐξ ἐλευθέρων γεγονέναι, λαμπρᾷ δὲ τῇ φωνῇ καὶ μεγάλῃ γράμματα πρὸς τὴν σύγκλητον ἐξαναγνόντος, Μὴ θαυμάζετε, εἶπε, καὶ αὐτὸς εἷς ἐστι τῶν ἀναπεφωνηκότων· credebatur Gellius eſſe libertini generis, qui fere *præcones* erant, *præconium factitabant*; igitur acumen in ambiguitate Verbi ἀναφωνεῖν, quod eſt et *præconium factitare,* et *renuntiare quem creatum in comitiis magiſtratum,* et vocem

valetudinis cauſſa exercere, et *clara voce exclamare*. Eadem cernitur vis Præpoſitionis ἀνὰ in Verbo Ἀνακραγᾶν, apud Phrynichum Præparat. Sophiſtica MS. citatum eruditiſſimo Baſt. in Epiſt. Crit. p. 180: Ἀνακραγᾶν δύο σημαίνει· ϗ, πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἀσκεῖν ἐπὶ τὸ βοᾷν τὴν φωνήν· καὶ τὸ ἄλλως ἀναβοῆσαι.

130. C. αἰώρα] *geſtatio*, omne genus motus, quo corpus ab humo in ſublime ſublatum movetur, equitatione tamen, ut videtur, excepta. Celſus II. 15. ubi item ab exercitatione, γυμνασία, ut hoc loco, diſtinguitur, III. 15. *pro exercitatione geſtatio eſt*: et IV. 5. *utilis exercitatio, geſtatio, navigatio, frictio*; quamquam et *navigatio* eſt forma generis geſtationis. Equitationis certe peculiariter mentio fit, non ut formæ generis geſtationis; et diſtinguitur a Plinio Epiſt. IX. 15: *Interdum tamen equum conſcendo, et patrem familiæ hactenus ago, quod aliquam partem prædiorum, ſed pro geſtatione, percurro*. Plato in Timæo p. 551. C: tres motus ac purgationes corporis diſtinguit: —ἡ μὲν διὰ τῶν γυμνασίων ἀρίστη· δευτέρα δὲ ἡ διὰ τῶν αἰωρήσεων κατά τε πλοῦς καὶ ὅπηπερ ὀχήσεις ἄκοποι γίγνονται· τρίτον δὲ εἶδος κινήσεως σφόδρα ποτὲ ἀναγκαζομένῳ χρήσιμον, ἄλλως δὲ οὐδαμῶς τῷ νοῦν ἔχοντι προσδεκτέον, τὸ τῆς φαρμακευτικῆς καθάρσεως γιγνόμενον ἰατρικόν. Plutarchus Opp. Mor. p. 793. B. 798. D. 979. D. Scribitur ἑώρα apud Platonem Leg. VII. 628. A. ubi de variis generibus movendi corporis: τὰ σώματα πάντα ὑπὸ τῶν σεισμῶν τε καὶ κινήσεων κινούμενα, ἄκοπα ὀνίναται πάντων, ὅσα τε ὑπὸ ἑαυτῶν καὶ ἐν ἑώραις, ἢ καὶ κατὰ θάλατταν, ἢ καὶ ἐφ' ἵππων ὀχουμένων ἢ ὑπ' ἄλλων ὁπωσοῦν δὴ φερομένων τῶν σωμάτων κινεῖται· καὶ διὰ τούτων τὰς τῶν σίτων τροφὰς ϗ ποτῶν κατακρατοῦντα, ὑγίειαν ϗ κάλλος καὶ τὴν ἄλλην ῥώμην ἡμῖν δυνατά ἐστι παραδιδόναι· ubi et equitatio geſtationi ſubjicitur. Athenæum XIV. p. 618. F. ἑώραις. . Porphyrium De Abſtin. IV. 8: μήτε περιπάτοις ἢ ἑώραις χρώμενοι διῆγον ἄνοσοι· ſed hæc ex deteriore pronunciatione orta ſunt, a qua profectum μετέωρος uſurpatur: probior ſcriptura eſt αἰώρα, ut recte monent Kuſterus ad Suidam T. I. p. 781. et Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 289. De re ipſa *geſtationis*, et nomine αἰώρα, adeantur et Stephanus Theſ. L. Gr. T.

I. p. 217. Fœſius Œcon. Hippocr. in voce Αἰώρα. Interpretes ad Suetonii Claud. 33. H. Mercurialis Arte Gymn. VI. 9, 10, 11.

130. C. διάλεξις] Notavimus p. 41. D.

130. C. περιπαθῶς] *valde incitatos clamores, commotionis et affectus plenos.* Plutarchus Opp. Mor. p. 1094. C. Vit. 483. F. 661. B. 706. C. 825. A. 911. B. 994. D. 1025. C. Caſaubonus ad Athen. p. 600.

130. D. σπαραγματώδεις] Hujus vocabuli unum hoc exemplum profert Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 911: non item alterius formæ σπαραγμώδης, quam ex Hippocrate promit Fœſius in voce. Corporis ex clamore σπαραγμὸς dicitur Plutarcho in Sylla p. 475. C.

130. D. προσβολαὶ καὶ διατάσεις τοῦ πνεύματος] Legendum προβολαὶ, cum Salmaſio, id eſt, *emiſſiones, projectiones:* nam προσβολὴ eſt *oppugnatio, invaſio, aſſultus in rem, impetus in quem,* de qua notione diximus ad p. 43. D. Διάτασις πνεύματος ſæpius et varie dicitur hoc libello: loca notavimus ad p. 127. D. Hic eſt, *contentio vocis et ſpiritus, quæ fit clamando:* ut mox διάτασιν τοῦ πνεύματος. 134. C: διατάσεις πνευμάτων. 131. A: ἐντεινώμεθα τῇ φωνῇ. Eadem vis eſt in διατείνεσθαι, *contentione vocis quid affirmare,* de quo alibi dicemus. Sic accipitur ab Ariſtotele Polit. VII. 17: τὰς δὲ διατάσεις καὶ τοὺς κλαυθμοὺς οὐκ ὀρθῶς ἀπαγορεύουσιν οἱ κωλύοντες· συμφέρουσι γὰρ πρὸς αὔξησιν· γίνεται γὰρ τρόπον τινὰ γυμνασία τοῖς σώμασιν· ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσιν· ὃ συμβαίνει τοῖς παιδίοις διατεινομένοις· ubi vertitur *ejulatus,* nec facile aliter accipi poteſt.

130. D. ῥήγματα καὶ σπάσματα] Illa in carne, hæc in nervis et fibris, cernuntur. Sæpe junguntur vocabula. Notavimus p. 69. D.

130. D. λιπαρᾷ καὶ ἀλεεινῇ τρίψει] *frictione calida cum oleo:* hujus generis eſt 130. C. ἄλειμμα τὸ πρὸς πυρὶ, *unctio ad ignem.* Celſus III. 16: *oleo ad frictiones adjicere calefacientia.* IV. 20: *—opus eſt exercitatione et frictione, maximeque in ſole vel ad ignem.* III. 11. Atque haud ſcio, an ita intelligi debeat in Hippocrate: licet Fœſius Œcon. Hipp. voc. λιπαρῶς *leviter et molliter* reddat.

130. D. ὡς ἀνυςόν ἐςι] *quoad ejus fieri poteſt:* recte repoſuit Stephanus pro vitioſa ſcriptura ὡς ἀνοιςόν ἐςι, quæ eſt in Ald. Baſ. Xyl. quibuſcum etiam reliquæ collectiones conſentiunt, et codices A. E. Venet. Voſſ. in quibus eſt ὡς ἂν οἰςόν ἐςι. Eſt autem ἀνυςὸς, et formula ὡς ἀνυςόν ἐςι, frequens Plutarcho: ſic Opp. Mor. p. 14. C. 87. C. 101. A. 115. E. 393. D. 428. C. 484. D. 703. E. 719. C. 720. B. 723. B. 745. B. 826. B. 954. B. 1025. B. 1027. A. Vit. 75. D. 131. A. 365. F. Xenophon Exped. Cyr. I. 8. 8: ὡς ἀνυςόν. Democritus ap. Stob. p. 475. 4: alia forma μάλιςα τῶν ἀνύςων.

130. D. τῶν σπλάγχνων ποιούμενον ἁφὴν—ἄκρων] *quoad ejus fieri poteſt contrectans viſcera, dicendi contentione agitata et ſpiritu repleta, ſpiritumque ab his ad extremas corporis partes diducens et ubique æqualiter diffundens:* σπλάγχνα, ut Latinis *viſcera*, inprimis dicuntur etiam de partibus interioribus pectoris, corde, pulmonibus, hepate, liene, ut docet Fœſius Œcon. Hippocr. voce: ſed et de inteſtinis: utrumque genus agitatione vocis et ipſum agitatur. Διομαλύνειν ſine exemplo poſitum a Stephano in Theſ. L. Gr. T. III. p. 1290. hoc Plutarchi loco firmavit D. Scottus in Appendice: ſemel hic habet Plutarchus; ſemel et alteram formam διομαλίζειν in Catone Maj. p. 338. D. Longinus De Subl. Sect. XXXIII. notione neutra pro *æqualem eſſe.* Simplex ὁμαλύνειν ex Hippocrate apponit Fœſius Œcon. Hipp.

130. D. Μέτρον δὲ τοῦ πλήθους—] Vix dubitari poteſt, quin Plutarchus hæc ſcribens cogitaverit Pythagoricum præceptum in Aur. Carm. 32:

Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή·
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσει.

Eſt et apud Stobæum Tit. XCIX. p. 542.

130. D. ἐν βάθει] Dicuntur σπλάγχνα, viſcera et partes vitales, a quibus diſtinguuntur τὰ ἄκρα, extremæ partes. Plutarchus De Adul. et Amic. p. 63. C: ζῶον ἐν βάθει τὰς κυριωτάτας δυνάμεις ἔχει. Similiter de ſtatuis Coriolan. p. 232. B: ῥῆξιν ἢ διάςασιν μορίων βιαιοτέραν ἐν βάθει γενομένην.

Sic διὰ βάθυς Sympoſ. III. p. 657. D: παθῶν διὰ βάθυς ποιοῦσα γαλήνην καὶ ἡσυχίαν. De Stoic. Repugn. p. 1035. B: διὰ βάθυς ἐγκραθένλα τοῖς φυσικοῖς λόγοις. Sed metaphorica ſunt. Proprie magis adhibetur διὰ βάθυς. Opp. Mor. p. 943. E. 949. E. 951. B. 969. A. 1078. D.

130. E. οὐδέν ἐςι πρᾶγμα] pro οὐδὲν ἐςι δεινόν· *nil hoc eſt negotii, nil quod timeas*. Plato Leg. VII. p. 630. B: οὐδὲν πρᾶγμα ponitur poſt et pro μὴ μέγα διαφέρει. Ariſtides T. II. p. 169. Alia dat Vigerius in Idiotiſm. Gr. L. III. 10. 8.

130. E. Ὅθεν οὐδὲ πλοῦν—σκιαμαχοῦντος—] Apparent veſtigia imitationis ad Platonis exemplum factæ, cum alia ſimiliter de exercitatione præcipientis, tum hoc: Leg. VIII. p. 643. C: —εἴτε τις ἡμῖν συνέβαινε συγγυμναςῶν ἀπορία πλείων, ἄρ' ἂν δείσαντες τὸν τῶν ἀνοήτων γέλωτα, οὐκ ἂν ἐτολμῶμεν κρεμαννύντες εἴδωλον ἄψυχον, γυμνάζεσθαι πρὸς αὐτό; καὶ ἔτι πάντων τῶν τε ἐμψύχων ἢ τῶν ἀψύχων ἀπορήσαντές ποτε, ἐρημίᾳ συγγυμναςῶν, ἆρά γε οὐκ ἐτολμήσαμεν ἂν αὐτοὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σκιαμαχεῖν ὄντως; ἢ τί ποτ' ἄλλο τὴν τοῦ χειρονομεῖν μελέτην ἄν τις φαίη γεγονέναι; Fons Socraticus deprehenditur apud Xenophontem Sympoſ. II. 19. in Socratis ſaltatione: Ἦ τόδε γελᾶτε, εἰ μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γαςέρα ἔχων, μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν; Ἦ οὐκ ἴςε ὅτι ἔναγχος ἕωθεν Χαρμίδης οὑτοσὶ κατέλαβέ με ὀρχούμενον. Ναὶ μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Χαρμίδης· καὶ τὸ μέν γε πρῶτον ἐξεπλάγην, καὶ ἔδεισα μὴ μαίνοιο· ἐπεὶ δέ σε ἤκουσα ὅμοια οἷς νῦν λέγεις, καὶ αὐτὸς οἴκαδε ἐλθὼν ὠρχούμην μὲν οὔ, οὐ γὰρ πώποτε τοῦτ' ἔμαθον, ἐχειρονόμουν δέ· ταῦτα γὰρ ἠπιςάμην. In balneo recitare quid aut canere non infrequens fuiſſe intelligitur e Senecæ Epiſt. LVI: *cui vox ſua in balneo placet*. Horatii Sat. I. 4. 74: —*in medio qui Scripta foro recitent, ſunt multi, quique lavantes: Suave locus voci reſonat concluſus*. Canere quidem in balneo, ruſticitatis nota afficitur in Theophraſteis Characteribus, illo ἀγροικίας, ubi egregia in hanc rem docet Caſaubonus. At hæc ex temporibus et cauſſis judicanda ſunt. Cicero De Offic. I. 40: *Ut ſi quis, cum cauſſam ſit acturus, in itinere aut in ambulatione ſecum ipſe meditetur, aut ſi quid aliud attentius cogitet, non reprehendatur: at hoc idem ſi in*

convivio faciat, inhumanus videatur, inſcitia temporis. Animadvertendum *meditetur*, id eſt, μελετῴη, quod non ſolum cogitando ſed et pronuntiando fit. Σκιαμαχία cujuſmodi ſit, ex Platonis loco diſerte cognoſcitur: plura petantur a P. Fabro Agoniſtic. III. 13. Sæpius etiam σκιαμαχεῖν dicitur tralatione, de contentione in ſtudio rerum vanarum vel abſentium, item de inani pugnandi conatu: Opp. Mor. 735. C. 900. E. 1114. A. Vit. 459. F. 516. B: item σκιαμαχία Opp. Mor. 514. D. Similiter σκιαμαχεῖν Plato Apolog. Socr. p. 359. C. Ariſtides T. I. p. 216. T. II. p. 365. 417.

130. F. Σωκράτης ἔλεγεν] Eodem loco Xenophontis Sympoſ. II. 18: Ἦ ἐπ' ἐκείνῳ γελᾶτε, ὅτι οὐ δεήσει με συγγυμναςὴν ζητεῖν, οὐδ' ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι, ἀλλ' ἀρκέσει μοι οἶκος ἑπτάκλινος, ὥσπερ καὶ νῦν τῷδε τῷ παιδὶ ἤρκεσε τόδε τὸ οἴκημα ἐνιδρῶσαι.

p. 131. A. ῥητόρων καὶ τῶν σοφιςῶν] Reddendum *oratorum ac ſophiſtarum*, ut Eraſmus, Amyotus, Cruſerius: minus accurate Xylander, *rhetorum* ac *ſophiſtarum*; ſi quidem *rhetor* Latinis eſt eloquentiæ magiſter et idem fere, qui Græcis σοφιςής: at ῥήτωρ, *orator*, eſt eloquens remp. tractans.

131. A. Νίγρος ὁ ἡμέτερος] Videtur idem eſſe, qui memoratur Sympoſ. VI. 7: Νίκρος ὁ πολίτης ἡμῶν ἀπὸ χολῆς ἀφίκετο συγγεγονὼς ἐνδόξῳ φιλοσόφῳ—· ubi Mez. corrigi vult Νίγρος. Apud M. Senecam eſt rhetor, *Niger Brutidius*, Controverſ. II. 9. ſed per temporum rationes ab hoc diverſus cenſendus.

131. B. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄν τις ὕςερον εὐκαίρως ὑπομνήσαι] Xylander vertit: *Sed de his inferius erat commodior monendi locus:* atque in hunc fere ſenſum cæteri acceperunt interpretes. Mihi ſecus videtur. Neque enim locus huic admonitioni opportunior infra quam hic: et ὕςερον ὑπομνῆσαι eſt *ſera admonitio* ægrotanti adhibita vel ab amicis vel a medico; ut omnino Plutarchum ſcripſiſſe putem ἀκαίρως, *intempeſtive, ſero.* Hujuſmodi exemplum eſt in Demoſthenis Or. pro Corona p. 347. C. Æſchinem reprehendentis: νῦν ἡμῖν λέγεις ὑπὲρ τῶν παρεληλυθότων; ὥσπερ

ἂν εἴ τις ἰατρὸς ἀσθενοῦσι μὲν καὶ κάμνουσιν ἀσιτῶν, μὴ λέγοι μηδὲ δεικνύοι δι᾽ ὧν ἀποφεύξονται τὴν νόσον, ἐπειδὴ δὲ τελευτήσειέ τις αὐτῶν καὶ τὰ νομιζόμενα αὐτῷ φέροιτο, ἀκολουθῶν ἐπὶ τὸ μνῆμα διεξίοι, εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὑτοσὶ, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. Ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις;

131. B. *—λουτρῷ χρῆσθαι, ψυχρῷ μὲν ἐπιδεικτικὸν μᾶλλον—*] Hæc eſt oſtentatio, quam item vocat Plinius XXIX. 5: *—civitatem Charmis ex eadem Marſilia invaſit, damnatis non ſolum prioribus Medicis, verum et balineis: frigidaque etiam hibernis algoribus lavari perſuaſit. Merſit ægros in lacus. Videbamus ſenes conſulares uſque in oſtentationem rigentes.* Mos frigida lavandi ab Antonio Muſa commendatus, cognito nobis ex Horatio Epiſt. I. 15. 2. Plinio XXV. 38. Dione Caſſio LIII. 30. At calida ciborum concoctioni et ſtomacho prodeſſe credita, ut a Plutarcho, laudantur ab antiquis: veluti Platone Leg. VI. p. 617. E. ſuaviſſima narratione, cujus hæc eſt pars: *πανταχῇ δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις γυμνάσια χρὴ κατασκευάζειν τοὺς νέους, αὐτοῖς τε καὶ τοῖς γέρουσι γεροντικὰ λουτρὰ θερμὰ παρέχοντας· ὕλην παρατιθέντας αὔην καὶ ξηρὰν ἄφθονον, ἐπ᾽ ὀνήσει καμνόντων τε νόσοις καὶ πόνοις τετρυμένα γεωργικοῖς σώματα δεχομένους εὐμαρῶς, ἰατροῦ δέξιν μὴ πάνυ σοφοῦ βελτίονα συχνῷ·* ubi pro vulgato δ᾽ ἕξιν, quod perperam a ſciolo ex medicorum conſuetudine fictum ſententiam turbat, legimus δέξιν: qui eſt pleonaſmus plane conſuetudinis Platonicæ δεχομένους δέξιν, *ut accipiant viros ſenes acceptione multo meliore quam qualis acceptio eſt medici non valde ſapientis.* Plautus Sticho IV. 1. 62. ſenilem ſignificat iſtum morem: *Poſtea ibo lavatum in pyelum: ibi fovebo ſenectutem meam.* Calidum balneum cibi in corpore concoctionem juvare, quod Plutarchus vult, item vulgari opinione Romæ uſurpatum, in vitio ponit Plinius XXIX. 8: cujus verba appoſuimus ad p. 127. E. Plura de Veterum balneis H. Mercurialis De Arte Gymn. I. 10.

131. D. *ἄλειμμα δὲ τὸ πρὸς πυρί—*] Unctio alterutro modo fiebat: Celſus I. 3: *—calido loco, vel in ſole vel ad ignem ungi.* Differt *unctio* a λιπαρᾷ καὶ ἀλεεινῇ τρίψει, de qua dictum eſt p. 130. D. Celſus II. 14. *Inter unctionem autem et frictionem multum intereſt. Ungi enim leniterque pertra-*

ſtari corpus etiam in acutis et recentibus morbis oportet, in remiſſione tamen et ante cibum: longa vero frictione uti neque in acutis morbis neque increſcentibus convenit, præterquam quum phreneticis ſomnus ea quæritur. Hoc mollitiei notam habebat: Adv. Epicur. p. 1099. C: πρὸς πῦρ ἀλειψάμενοι καὶ ἐν φορείοις ἀτρέμα διασεισθέντες.

131. D. ταμιεύεται γὰρ αὐτῷ τῆς θερμότητος] *Corpus enim ſibi promit, caloris quantum vult.* Non rationem habuerunt interpretes hujus ſignificationis in verbo ταμιεύεσθαι. Plutarchus De Solert. Animal. p. 972. A: τοῖς σκύμνοις χρῆσθαι καὶ λαμβάνειν ἀπ' αὐτοῦ ταμιευομένοις παραδίδωσι: *erinaceus uvis ſe involutans eaſque aculeis ſuis ſuſcipiens adfert eas in cavernam, præbetque catulis depromendas quaſi e cella.* Timoleonte 249. B: συνιδὼν ὁ Τιμολέων τὸν ποταμὸν αὐτοῖς ταμιεύοντα τοῦ πλήθους τῶν πολεμίων ἀπολαβεῖν ὅσοις ἐθέλοιεν αὐτοὶ μάχεσθαι, *cernens Timoleon fluvium ipſis diſpenſare, ut de hoſtium multitudine tantam partem ſumerent, quantæ ipſi vellent pugnare.* De Educat. p. 8. C: ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον. Xenophon Cyropæd. III. p. 83. D: παραδόντες ἑαυτοὺς ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥς' ὁπόσοις ἂν βουλώμεθα αὐτῶν μάχεσθαι. Item IV. p. 90. B: παρέχον ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥςε ὁπόσοις ἐβουλόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι. Theſſalus Hippocratis Filius Or. ad Athen. p. 8. E: κακὸν ἐξουσίη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ γὰρ ἐπίςαται τὰ ἑωυτῆς μέτρῳ ταμιεύεσθαι. Dion Chryſ. Or. XI. p. 177. A: οὐδὲν οὐ ταμιευσάμενον ἐν τῷ ἀγῶνι, *qui nihil non in certamine expromſiſſet.* Ariſtides T. I. p. 453: ταμιεύσασθαι, καὶ μέχρι τούτου κακῶς διαθεῖναι (ita legend. pro διαθῆναι) παρὰ τὸν πόλεμον αὐτοὺς, μέχρι τοῦ πρὸς σύμβασιν ἐγχωρεῖν διατηρῆσαι. p. 462: τὸ μὴ εἶναι ταμιεύσασθαι τὸν πόλεμον κοινόν ἐςιν ἐπ' ἀμφοῖν—. 471: ταμιεύσασθαι τὸ δίκαιον.

131. D. κηλοῦμεν] Novum ſenſui accidit, quippe hic in bonam partem poſitum, cæterum ubique alias in deteriorem fere uſurpatum ſententiam, *demulcendi, deliniendi, cupiditatibus obſequendi, eaſque per voluptatem ſedandi*; quæ notio, haud ſcio, an abhorreat ab hoc loco, qui potius aliquam doctrinæ vim deſiderat, qua cupiditates *domentur, reprimantur, rationi ſubjiciantur:* quæ vis eſt in κολούομεν, quod fortaſſe auctor ſcripſerit, ipſi valde frequens, ut no-

tavimus ad p. 69. E: dico *fortaſſe*; ſiquidem et vulgatum habet aliquam ſpeciem, qua ſe tueatur, quod illa ſuperiore diſputatione p. 124. D. inſtituta dictum eſt de cupiditatibus non ſolum ſeveritate et imperio coercendis, ſed etiam lenitate indulgentiaque ducendis et ad rationem moderandis: quamquam et hoc jam ſignificatur Verbo κατεπραΰνομεν; ut altera diſputationis pars poſita in coercendis cupiditatibus hic ſine mentione prætermittatur, ſi κηλοῦμεν retineamus. Hujus vis Verbi *propria* eſt in deliniendo per auditum animo cantus et orationis ſuavitate: *tralata* de omni ratione demulcendi per voluptatem animi. Exempla, in primis Plutarchea, hæc apud ipſum cognoſcantur: Opp. Mor. p. 162. E. 163. C. 397. A. 704. F. 746. A. 874. B. 961. D. 1029. D. Vit. p. 222. A. 349. E. 371. F. 787. A. 810. D. 862. C. 922. B. 959. F. 987. B. Plato p. 664. D. 673. D. 647. D. Ariſtides T. II. p. 408. Cæterum et Tempus potius Imperfectum, quam Præſens, huic loco convenit, ut facile aſſentiar Reiſkio ponenti ἐκηλοῦμεν καὶ κατεπραΰνομεν: at non item deinceps ἄλλο τι χρὴ mutanti in οὐδὲν ἄλλο χρή.

131. D. ὥσπερ ἐκ δεσμῶν λελυμένῃ] Sic una Xylandrea editio, reliquæ λελυμένη, nec ex libris ſcriptis varietas annotata eſt: Mez. et Reiſk. voluerunt λελυμέναις: at λελυμένῃ poteſt intelligi ſubaudiendo γαστρὶ ex proximo. Comparationem notavimus p. 37. C.

131. D. Κάτων] Plutarchus Apophthegm. p. 198. D: Κάτων ὁ πρεσβύτερος ἐν τῷ δήμῳ τῆς ἀσωτίας καὶ πολυτελείας καθαπτόμενος εἶπεν, Ὡς χαλεπόν ἐστι λέγειν πρὸς γαστέρα ὦτα μὴ ἔχουσαν· ubi alia notavimus item in Vita Catonis p. 340. A. De Eſu Carn. 996. D.

131. E. σύκων τὰ ξηρὰ] Dioſcorides I. 183: Σῦκα—ξηρὰ, τρόφιμα, θερμαντικὰ, διψητικώτερα, εὐκοίλια, ἄθετα δὲ ῥευματισμοῖς στομάχου καὶ κοιλίας. Plinius XXIII. 63: *Siccæ fici ſtomachum lædunt: gutturi et faucibus magnifice utiles. Natura bis excalfaciendi.* De hac proprietate Hippocrates Diætæ II. p. 360: τὰ ξηρὰ σῦκα καυσώδεα, διαχωρητικὰ δέ. Celſus II. 27.

131. E. μηδεμιᾶς προσδεῖσθαι σαρκοφαγίας] Ergo illam car-

nium abſtinentiam et hinc uſurpaſſe videtur, quam de induſtria commendavit in Diſputationibus περὶ σαρκοφαγίας p. 993. et obiter in Sap. Convivio p. 159. ſeq.

131. E, F. Πολλὰ γὰρ—ἀναδίδωσιν ἡ γῆ—] Locus communis in hoc argumento, item tractatus Ovidio Met. XV. 75:

Parcite, mortales, dapibus temerare neſandis
Corpora: ſunt fruges: ſunt deducentia ramos
Pondere poma ſuo, tumidæque in vitibus uvæ:
Sunt herbæ dulces: ſunt quæ miteſcere flamma
Mollirique queant: nec vobis lacteus humor
Eripitur, nec mella thymi redolentia florem.
Prodiga divitias, alimentaque mitia tellus
Suggerit atque epulas ſine cæde et ſanguine præbet.

p. 132. A. τὸ ἔθος τρόπον τινὰ φύσις οὐ παρὰ φύσιν γέγονεν—] Adhuc probo ſcripturam codicis E. —φύσις τοῦ παρὰ φύσιν, *conſuetudo quodammodo facta eſt natura ejus, quod contra naturam eſt*: id eſt, *conſuetudo quamvis a natura abhorrens, tamen eo uſque invaluit, ut naturæ vim auctoritatemque obtineret.* Acumen in eo poſitum eſt, quod *natura* habetur lex et norma agendi; et quod homini contra naturam eſt carnes edere: quod ait Plutarchus, De Eſu Carnium I. p. 994. F: οὐκ ἔστιν ἀνθρώπῳ κατὰ φύσιν τὸ σαρκοφαγεῖν. Cæterum neminem fugit proverbium *Conſuetudinem eſſe alteram naturam:* quod Eraſmus attigit Adag. p. 994. Ariſtoteles Ethic. ad Nicomach. VII. 11: διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἔθος χαλεπὸν (μεταχινῆσαι), ὅτι τῇ φύσει ἔοικεν, ὥσπερ καὶ Εὔηνος λέγει,

Φημὶ πολυχρόνιον μελέτην ἔμεναι, φίλε, καὶ δὴ
Ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

132. A. μέτριον δέ πως] Ut δέ πως auctoritate librorum revocavimus, ita μετρία reponere non quidem audemus, ut nullis in libris proditum, at verius tamen judicamus. Valckenarius Diatrib. p. 242. conjecit Εἴης μοι μέτρια θεὸς αἰεὶ, Μηδ' ἀπολείποις. Muſgravius in Fragm. Incert. CXXIII. edidit, Εἴης μοι μετρία [Κύπρις], Εἴης, μηδ' ἀπολείποις. Utrumque offendebat δέπας, uterque aliud quid correctionis protuliſſet, ſi vetus δέ πως noviſſet. Sic de Venere alibi idem poeta. Iphig. Aul. 543: Μάκαρες, οἳ μετρίας θεοῦ Μετά τε

σωφροσύνας μετέχον Λέκτρων Ἀφροδίτας. et 554: Εἴη δή μοι μετρία μὲν χάρις, πόθοι δ' ὅσιοι. Helen. 1111: Εἰ δ' ἦσθα μετρία, τἄλλα γ' ἡδίςη θεῶν Πέφυκας ἀνθρώποισιν. *Poculum amoris* tralate quidem dici poteſt hoc in argumento: ut a Plauto Truculent. I. 1. 22. *Si ſemel amoris poculum accepit mere, Eaque intra pectus ſe penetravit potio, Extemplo et ipſus perit et res et fides.* Plutarchus p. 505. E: περὶ τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἐβάκχευσε κρατῆρα τοῦ ἔρωτος. Et λόγων κρατὴρ, 421. A. Sed nec δέπας videtur ſanum eſſe in Euripidis Fragm. ex Siſypho, —οὐρανοῦ δέπας, et verius σέλας: et hoc loco fictum dicamus a librario ex comparatione Veneris cum Vino. Ad ſententiæ ſimilitudinem accedit Plato Leg. VIII. p. 647. G: ἀσθενεςέραν ἂν αὐτὴν (τὴν Ἀφροδίτην) δέσποιναν κτῷντο ὀλιγάκις χρώμενοι.

132. B. ἀσιεχότατον] *minime ſatietatem faciens, appetitionem maxime conſervans.* Notavimus p. 87. B. Ita vinum aqua opportune temperatum, ut ait Plato Leg. VI. p. 622. D: καλὴν κοινωνίαν λαβὼν, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται.

132. B. ξενοπαθῇ] *inſolentia rei offendamur*: bene reddit Xylander: aliquoties Plutarcho adhibita vox. De Exilio p. 601. C: ἀδημονοῦμεν κ) ξενοπαθοῦμεν. 607. E: δυσαναχετεῖ κ) ξενοπαθεῖ. Sympoſ. IX. 733. E. Alcibiad. 205. D. Philopœm. 362. D. Eodem ſenſu ξενίζεσθαι πρός τι, bis dixit Jamblichus Vit. Pythag. §. 92.

132. B. ἀπαναίνηται] *recuſet*: hoc uno loco in Plutarchi ſcriptis exſtat: eſt Hippocrati frequens, et Homero aliquoties dictum, ut notat Fœſius Œcon. Hipp. voc. Et Ariſtides adhibuit T. I. p. 5. et 183.

132. C. ἠλιωθέντες] Vidimus ad p. 129. D.

132. C. εὐπάθειαν—ἡδυπάθειαν] Suavem animi ſenſum ἡδυπάθειαν nominare nolebant Stoici, ut reprehenſum ἡδονῆς, *voluptatis*, nomen vitarent, igitur εὐπάθειαν vocabant: quod intelligitur ex Plutarcho De Virt. Mor. p. 449. B. Diogene Laertio VII. 115, 116: quas Cicero Tuſc. IV. 6, 7. *conſtantias* appellat: ubi alia etiam adfert Daviſius. Eodem nomine εὐπαθείας Epicurei afficiebant ἡδονὴν, quam volebant in *abſentia doloris* conſtare; qua de re eſt Plutarchi repre-

henſio Adv. Epicur. p. 1089. E: igitur incidebant in veterem jam a Platone exploſum errorem Rep. IX. p. 507. B, C. eorum, qui medium inter voluptatem ac dolorem, *voluptatem* dicebant: quo nomine eos reprehendit Plutarchus ibidem p. 1091. D. Huc referendum eſt præſens præceptum, *de remittendo corpore* ἐκ τῶν πόνων *non in* εὐπάθειαν, *ſiquidem hæc eadem ſit quæ* ἡδυπάθεια, *ſed* εἰς τὸ μέσον ἡδονῆς καὶ πόνου. Cæterum εὐπάθεια etiam ſimpliciter, extra philoſopham ſectam ac ſcholæ conſuetudinem accipitur, *pro ſuavi ſenſu vel animi vel corporis:* v. c. apud Plutarchum. v. c. Opp. Mor. p. 131. F. 704. E. 746. E. Vit. p. 50. B. 58. D, E. 166. F. 395. F. 942. A. 956. E. Juncus ap. Stob. p. 611. Item ἡδυπάθεια Opp. Mor. p. 6. B. 61. D. 123. D. 136. A. 644. B. 705. B. E. 706. A. 732. D. 785. D. F. 831. F. 964. E. 990. B. 1100. C. Vit. 459. E.

132. D. πλήκτης] *vehemens*, quaſi *ictum inferens:* ſubinde in *vini* viribus numeratur: Sympoſ. III. p. 653. F: ἐξ ἕδρας τὰ σώματα μεθιστάναι πλήκτην ὄντα καὶ κινητικὸν ταραχῆς τὸν ἄκρατον. 650. F: θερμότατον ἄκρατον ἀποσβέννυσθαι, καὶ ἀποβάλλειν τὸ πλῆκτον καὶ πυρῶδες. IX. 735. E: τὸ πληκτίζον ἐκεῖνο καὶ μανικόν. Eodem pertinet illud Chæremonis apud Athenæum XI. p. 461. C: χαλεποὺς γὰρ καὶ πλήκτας τοὺς ἥρωας νομίζουσι—διὰ τὴν μέθην—. Et de viris manu fortibus uſurpatur Plutarcho: v. c. Vit. 185. B. 298. C. 336. E. 360. E. 403. D. 548. B. 971. E. De rebus aliis Opp. Mor. 920. B. Diogenis Laertii VI. 38. nondum ſatis expeditum eſt.

132. D. οἷς μάλιστα τὸ ὕδωρ—] Corrigendum puto οἵας μ. τ. ὕ. *quales maxime aqua adfert.*

132. D. ἤπιος γὰρ ἡ τοῦ ὕδατος ὑγρότης—] *blandus enim eſt aquæ humor:* in hac notione nominis ἤπιος exſtat notio originis, *affabilitatis*, ab ἔπω. In ſimili re ponitur Opp. Mor. p. 981. C. de aqua Ponti Euxini. Sic *tepidum*, et *jucundum, molle* eſt Ariſtidi T. I. p. 254. 295. 321. 351. et τὰ ἤπια, *beneficia* I. 46. i. e. *medicinæ*, ut Homericum ἤπια φάρμακα. Empedoclis ſupra p. 63. D: αἰθέρος ἤπιον ὕψος. Somnus ἤπιος Plutarcho Vit. 417. A. Ad animum et alia

transfertur Opp. Mor. 2. F. 182. A. 795. A. 1101. D. Vit. 185. E. 276. B. 239. B. 908. A. Ariſtides T. II. p. 399.

132. D. ἄσφυκτ☉] *pulſu carens vehementi, pulſum venarum non incitans*, occurrit notione a corpore ad animum tralata, ut σφυγμὸς, *pulſus venarum*. Voſſ. dat ἄφυκτος perperam: quod et De Virt. Moral. p. 446. D. vulgo editum, a nobis correctum eſt: τῆς δὲ σώφρονος ψυχῆς τὸ πανταχόθεν ὁμαλὲς καὶ ἄσφυκτον καὶ ὑγιαῖνον: item De Animi et Corp. Affect. p. 500. C: ἐὰν ἰάσιμον ᾖ τὸ χεῖρον καὶ κουφότερον καὶ ἄσφυκτον. Sic σφυγμὸς de agitatione animi, 134. C. 164. F. 474. E. 565. C. ὑποτροπαὶ παθῶν σφυγμοὺς ἔχουσαι καὶ πήδησιν. 786. C. 1092. E. 1099. E. 1101. D. σφυγμὸν καὶ φόβον, ἢ καὶ δεισιδαιμονία κέκληται· 1128. D. Magis propria corporis ſignificatione: Opp. Mor. 136. E, F. 337. A. 581. F. 681. A. 1128. D. Vit. 686. B. 707. B. Plerumque notatur vehementior ſolito pulſus, ut diſerte Vit. 223. F. Cæterum propria medicorum notione σφυγμοῦ nil frequentius. Conjunctum eſt σφυγματῶδες animi Adv. Epicur. p. 1088. E.

132. D. φορὰν] *impetum, vehementiam*, hac notione et de corpore et de animo dicitur. Opp. Mor. p. 27. F. 1017. A. 1122. D. Vit. 112. B. 177. A. 229. D. 375. B. 380. B. 387. B. 412. A. 469. A. 724. C, D. 791. A. 916. D. 951. D. 963. C. 975. D. 993. E. 999. F. 1054. E. Notavit aliquid Uptonus in Indice Epicteti.

132. E. τῷ Διονύσῳ νηφάλια θύομεν] De his eſt perdocta annotatio Scholiaſtæ Sophoclis ad Œdip. Col. 99. cujus una certe pars apponenda: Πολέμων δὲ ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον, καὶ ἄλλοις τισὶ θεοῖς νηφαλίους θυσίας φησὶ γίγνεσθαι, γράφων οὕτως· "Ἀθηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐπιμελεῖς ὄντες, καὶ τὰ πρὸς "τοὺς θεοὺς ὅσιοι, νηφάλια μὲν ἱερὰ θύουσι Μνημοσύνῃ, Μούσαις, "Ἠοῖ, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ οὐρανίᾳ." Φιλόχορος δὲ καὶ περί τινων ἄλλων θυσιῶν τὸν αὐτὸν τρόπον δρωμένων φησὶν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀτθίδων, "Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ἐρεχθέως θυ"γατράσι·" καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ ἐξέκαιον— quæ partim deſcripſit Suidas in Νηφάλια. Plutarchus eorum et alibi meminit: De Ira Cohib. p. 464.

C: ἡμέρας—ἀμεθύϛυς καὶ ἀοίνυς διαγαγεῖν, ὥσπερ νηφάλια ϗ μελίσπονδα θύοντα. Sympoſ. IV. p. 672. B: Ἕλληνές τε νηφάλια ταῦτα καὶ μελίσπονδα θύυσιν, ὡς ἀντίθετον φύσιν μάλιϛα τοῦ μέλιτος πρὸς τὸν οἶνον ἔχοντος. Romulo p. 19. D: Porphyrius De Abſtin. II. 20. ex Theophraſto: τὰ μὲν ἀρχαῖα τῶν ἱερῶν νηφάλια παρὰ πολλοῖς ἦν· νηφάλια δ' ἐϛὶν τὰ ὑδρόσπονδα· τὰ δὲ μετὰ ταῦτα μελίσπονδα· τοῦτον γὰρ ἕτοιμον παρὰ μελιττῶν πρῶτον ἐλάβομεν τὸν ὑγρὸν καρπόν· εἶτ' ἐλαιόσπονδα· τέλος δ' ἐπὶ πᾶσιν τὰ ὕϛερα γεγονότα οἰνόσπονδα. De Antro Nymph. §. 19. De hoc argumento ſuo more docte diſſeruit Ez. Spanhemius ad Callimachi Hymn. in Cererem 12. p. 757.

132. E. Ὁ δὲ Μίνως καὶ τὸν αὐλὸν ἀφεῖλε τῆς θυσίας] Pertinet hujus rei mentio ad Minois luctum in obitu Androgei filii ab Athenienſibus interfecti, de quo teſtis eſt Apollodorus III. 15. 7: Μίνως δὲ ἀγγελθέντος αὐτῷ τοῦ θανάτυ, (ita legendum pro Μ. δ. ἐπελθόντος αὐτῦ θ.) θύων ἐν Πάρῳ ταῖς Χάρισι, τὸν μὲν ϛέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἔῤῥιψε, ϗ τὸν αὐλὸν κατέσχε, καὶ τὴν θυσίαν οὐδὲν ἧττον ἐπετέλεσεν, ὅθεν ἔτι καὶ δεῦρο χωρὶς αὐλῶν καὶ ϛεφάνων ἐν Πάρῳ θύυσι ταῖς Χάρισι. Quod non eſt confundendum cum ſimili facto Minois filio Glauco ſimul ſepeliendas addens ejus tibias, de quo Euripidis eſt verſus ex Polyido apud Plutarchum Adv. Epicur. p. 1104. D. Attigimus ſupra ad p. 16. C. ἀναύλυς θυσίας.

132. F. Τοὺς μὲν οὖν Λυδοὺς—] Sumtum ex Herodoto I. 94: ποιέειν δὲ ὧδε πρὸς τὸν λιμὸν ἐξευρόντας· τὴν μὲν ἑτέρην τῶν ἡμερέων παίζειν πᾶσαν, ἵνα δὴ μὴ ζητέοιεν σιτία· τὴν δὲ ἑτέρην σιτέεσθαι παυομένυς τῶν παιγνιέων· τοιέτῳ τρόπῳ διάγειν ἐπ' ἔτεα δυῶν δέοντα εἴκοσι—.

132. F. δεόμενον] Mez. δεομένῳ, probabiliter.

p. 133. A. διάγραμμα] *Figuræ Mathematicæ vel Muſicæ deſcriptio.* Sic Opp. Mor. p. 373. F. 491. A. 826. E. 930. E. 1018. A. 1020. C. 1093. D. 1094. A. Vit. 308. E. 448. A. Plato 705. A. alibi. Ariſtides T. II. p. 291.

133. A. λεηλατούμενον] *agi et ferri, vaſtari,* ſcita tralatio ex bellicis calamitatibus. Sic viri ignavi ſunt præda mulierum in Amatorio p. 753. F. —ἔλαθον γενόμενοι λεία γυναικῶν. Pyrrho 395. A: Χάονας καὶ Μολοσσοὺς τὴν ἀεὶ Μακεδόνων λείαν. Et Latine *prædam cui fieri.* Plautus Pſeud. IV.

7. 23: *Præda hæc mea eſt: ſcortum quærit, habet argentum.* Proprio ſenſu et ληλατεῖν, et ληλασία, frequens Plutarcho.

133. A. Σκύθης, ὅταν πίνη—] Idem prodit Plutarchus in Demetrio p. 897. C: Σκύθαι πίνοντες καὶ μεθυσκόμενοι παραψάλλουσι τὰς νευρὰς τῶν τόξων, οἷον ἐκλυόμενον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀνακαλούμενοι τὸν θυμόν: et ſpectat VII. Sap. Conviv. p. 163. F.

133. A. Τῶν μὲν γὰρ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ νεανίσκων] Plutarchus Symp. VII. 5. p. 706. B: ὥσπερ ἀμέλει παρὰ τῷ Μενάνδρῳ, ἢ τῶν συμποτῶν ἕκαστος ἐπιβουλευόμενος ὑπὸ τοῦ πορνοβοσκοῦ, σοβαράν τινα παιδίσκην ἐπάγοντος αὐτοῖς, Κύψας καθ' ἑαυτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα. Imitatur in Sapient. Conv. p. 159. D: ὥσπερ ἄμελει ἄρτι μὲν οὐδ' ἑωρῶμεν ἀλλήλους οὔτ' ἠκούομεν, ἀλλ' ἕκαστος ἐγκεκυφὼς ἐδούλευε τῇ περὶ τὴν τροφὴν χρείᾳ—.

133. A. ἀπόψεις] Elegans vocabulum, cui non plane reſpondet, quamvis proxime accedens, Latinum *reſpectus*, id eſt, *adſpectus rei, in quam oculos ab alia re averſos convertimus*. Sic Luculli villæ et conclavia clauſa, unde ipſe proſpicere poſſet, in Ejus vita p. 521. C: τοὺς ἐν Νεαπόλει θαλάμους καὶ τὰς περικλείστους ἀπόψεις—· quæ opportune Iſ. Caſaubonus adhibuit Straboni XVII. p. 1152. A: κατοικία—διαίτας ἔχουσα καὶ ἀπόψεις τοῖς καπυρίζειν βουλομένοις καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξίν—. Pollux II. 58. ex Herodoto, et Æm. Portus Lexico Ionico. Sic ἀπόπτεσθαι Dionis Chryſ. Or. I. p. 11. B. Et ἄποπτος Plutarchi Camillo 151. F: Lucullo 497. F: Eumene 592. F. ἐξ ἀπόπτου.

133. B. ἀλειπτῶν—καὶ παιδοτριβῶν—] Nomina ſæpe promiſcue uſurpata quid differunt, a generis diſtributione repetendum. Genus eſt γυμναστὴς, præceptor et magiſter exercitiorum, qui ea docet et exercet alios, *exercitator:* hic exercet vel pueros, ſiquidem gymnaſtica fuit pars liberalis inſtitutionis, inde dictus παιδοτρίβης: vel inſtituit athletas, qui hanc artem gymnaſticam ejuſque partes omnes vel unam alteramve præcipue percipere et aliquando factitare vellent, dictus nomine generis γυμναστὴς, quorum pars etiam Medici haberi volebant, ſeque tuendæ augendæque ſanitatis artifices profitebantur: iidemque dicebantur ἀλει-

πταις, quod præcipuum eorum opus in *ungendo* poſitum putabatur : ſed et horum triplex erat genus, ut vel ad luctam, vel in balneo, vel ad valetudinis ac medicinæ uſum ungerent, quod poſtremum genus peculiari nomine *iatraliptæ* dicebantur. Pollux ἀλείπτην, ut minus probum vocabulum, repudiat, παιδοτρίβην et γυμναστὴν probat. III. 154. Atqui ἀλείπτην dicit Plutarchus Opp. Mor. 59. F. 130. B. 561. D. 662. A. Vit. 154. A. 958. C. Callicratidas ap. Stob. p. 486. 9. 13. Philo Jud. ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 379. A. 382. C. Œnomaus ibid. V. p. 232. D : et pro *pædotriba* poni docet Spanhemius ad Ariſtophanis Nub. 973. Epictetus ſubinde adhibet locis notatis ab Uptono in Indice. Γυμναστὴν et Plato dixit raro, ſæpius dicens παιδοτρίβην, teſte Galeno Ad Thraſybulum D. et Iatrice et Hygiæne p. 30. A. dixit tamen et alibi et Leg. XI. 676. D. junxit cum ἰατρῷ : nam de artium ἰατρικῆς et γυμναστικῆς conjunctione non attinet monere, in qua commemoranda frequens eſt Plato Gorg. p. 288. A. Rep. III. p. 440. C. et alibi : Galenus T. VI. libro laudato et De Sanitate Tuenda : nomen γυμναστὴς eſt et apud Plutarchum Opp. Mor. 224. D. Vit. 348. B : et in ſimili comparatione apud Ariſtidem T. I. p. 306. II. 37. 93. 164. 171. 187. Nomen et munus παιδοτρίβου attigimus ad p. 8. C. dictum ſine dubio, a *fricando, et exercendo*, cognoſcatur ex aliis multis locis : v. c. Plutarchi Opp. Mor. 233. D. 747. B. 773. F. Ariſtotelis Polit. VIII. 3. Teletis ap. Stob. p. 535. Ariſtidis T. II. p. 93. 147. Plura etiam et alia petantur a Mercuriale De Arte Gymn. I. 12. Fabro Agoniſt. II. 6. et ſupra ad p. 8. C. laudatis Spanhemio ad Ariſtoph. Nub. 969. Perizonio ad Æliani Var. Hiſt. II. 6.

133. B. τὸν Ἴνδον ἀναλύειν] Hoc nomine ſophiſma nondum legi in Veterum ſcriptis, nec legerat Menagius, quod ipſe fatetur ad Diog. Laert. II. 108. Fortaſſe corruptum eſt nomen et ſana ſcriptura fuit ἔνδον, *intus*, quamquam neque hoc vocabulum in ſophiſmatum formis legere me memini : poſſit certe hujuſmodi fuiſſe, quale eſt in Ariſtophanis Acharnenſibus, ubi de Euripide interroganti Di-

cæopoli *an intus ſit*, puer Cephiſophon reſpondet *eum intus et non intus eſſe*.

Δ. Ἔνδον ἐς' Εὐριπίδης;
K. Οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐςὶν, εἰ γνώμην ἔχεις·
Δ. Πῶς ἔνδον, εἶτ' ἐκ ἔνδον; K. Ὀρθῶς, ὦ γέρον·
Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια
Οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
Τραγῳδίαν.

Huic perſimile illud Philonis Quis Rer. Div. Hæres p. 492. B: ἢ οὐκ ἂν εἴποιτε, τὸν μὲν τέλειον ἀρχιερέα, ὁπότε ἐν τοῖς ἀδύτοις τὰς πατρίες ἁγιςείας ἐπιτελεῖ, ἔνδον εἶναι τε καὶ ἔξω· ἔνδον μὲν τῷ φανερῷ σώματι, ἔξω δὲ ψυχῇ τῇ περιφοίτῳ ϗ πεπλανημένῃ. κ. τ. λ. Fortaſſe ſana eſt ſcriptura, ut *Indus* genus fuerit Sophiſmatis: vel ex ambiguitate nominis *Indi* fluvium *Indum*, et hominem *Indum* notantis: vel item ex communione nominis inter duos fluvios Indos, alterum celebrem illum, alterum obſcurum Cariæ fluvium, de quo Ekhelius in Nummis Anecdot. p. 213. indeque nominatam *Indicam* regionem Cariæ: vel natum ex fabula, qualis eſt ea, quæ cum Æſopica de Epope fabula narrata in Ariſtophanis Avibus 471. comparatur ab Æliano De Nat. Animal. XVI. 5. addente ἔοικεν οὖν ἐξ Ἰνδῶν τὸ μυθολόγημα ἐπ' ἄλλε μὲν ὄρνιθος, ἐπιῤῥεῦσαι δ' οὖν καὶ τοῖς Ἕλλησι· vel ex Æſopica, quam refert Themiſtius Or. XXXII. p. 359. B. de hero, qui ſervi *Indi* atrum colorem eluere ſtuduit: quæ fabula in vulgatis editionibus eſt LXXV. pro *Indo* ponens *Æthiopem*; unde Proverbium *Æthiopem lavare*, de quo Eraſmus p. 789. Cæterum ἀναλύειν *ſyllogiſmos*, *ſolvere*, *explicare*, frequens eſt in Dialecticorum ſcholis dictio: ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 743. D. 777. B. 788. B. 1058. C. plura Uptonus in Indice Epicteti.

133. B. διαλέγεσθαι περὶ τῦ κυριεύοντος:] Hujus ſyllogiſmi ſubinde fit mentio. Plutarchus in ſimili argumento verſans, ejus diſceptationem a convivalibus ſermonibus excludit Sympoſ. I. 1. p. 615. A: ἔμοιγε πολλάκις εἰπεῖν παρέςη πρὸς τοὺς ἕλκοντας εἰς τὰ συμπόσια τὸν κυριεύοντα, ὦ ἄνθρωπε, τί ταῦτα πρὸς τὸν Διόνυσον; Adv. Stoicos p. 1070. C: ὥσπερ εἰς τὸν ψευδόμενον ἢ τὸν κυριεύοντα μετὰ τῆς διαλεκτικῆς ἐμβάλ-

λοντες τὸν περὶ εὐδαιμονίας τόπον, ἔλυσαν μὲν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἐν αὐτῷ, μυρίας δὲ ἐποίησαν. In Stoicis argumentationibus eum recenſet Lucianus Vitar. Auct. T. I. p. 562: τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον· ubi Moſes Solanus ignorans rationem, κεράτινον, *cornutum ſyllogiſmum*, ſubjicere tentat. Perite ac docte rem explicat Menagius ad Diogenem Laert. II. 108. complura ſophiſmatum genera exponens: erudite item J. Uptonus et Jac. Harriſius ad Epicteti Diff. I. 19: et ante hos dudum veteris Dialecticæ doctiſſimus interpres Adamus Burſius in libro perraro *Dialectica Ciceronis* inſcripto p. 452. Videtur inventum Diodori Croni ab eoque in loco de Fato, certe περὶ δυνατῶν adhibitus fuiſſe: ſed unde κυριεύοντος nomen acceperit, non ſatis apparet: utrum ab *imperando*, exemplo ducto a Diophanto, Themiſtoclis filio, de quo monuimus ad p. 1. C. ex Facciolati Acroaſi II. p. 25: an a *dominio* ſui vel *fati*, unde idem Facciolatus κυριεύοντα ad ignavam refert Acroſ. V. p. 57. de hoc igitur non ſtatuimus.

133. C. ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος γλυκὺν] Plinius H. N. XIII. 9: *Dulcis medulla earum (palmarum) in cacumine: quod cerebrum appellant.* Ubi Guillandinus hunc Plutarchi locum commemorat.

133. C. τρωγάλιον ἐν δείπνῳ γλυκὺ—] Rectius pro ἐν dant ἐπὶ E. Venet. Voſſ. Jannot. T. *ad cœnam:* videtur ex Pindari dicto manaſſe, δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον, memorato in Athenæi XIV. p. 641. C. indeque ab Euſtathio ad Odyſſ. A. p. 1401. 49: Clemente Alexandrino Strom. I. p. 319. D. qui, forte idem Plutarchum imitans, hoc transfert ad ſermones doctos convivales, Strom. VI. p. 695. B: τῆς Ἑλληνικῆς ἐφάπτεται φιλοσοφίας οἷον τρωγάλιόν τι ἐπὶ τῷ δείπνῳ παροψώμενος. De uſu vocabuli τρωγάλιον docte diſſerit Athenæus l. c. cui adhibeatur Pollux VI. 79: Suidas et Heſychius in voce, ad hunc J. Albertius: item Meurſius Miſc. Lacon. II. 12. p. 57: Spanhemius ad Ariſtophanis Plut. 798.

133. C. ἐξελόντες] Haud ſcio, an verius legatur ἐξελῶντες,

id eſt, ἐξελαύνοντες, *expellentes*, qua de forma notavimus p. 127. F.

133. C. Ἀρίϛων] Ceus ille, ut videtur, de quo diximus p. 14. E.

133. D. μὴ συμφορήσαντας—μὴ εὐθὺς] Poſterius μὴ certe vacat ſenſu, ac delendum.

133. E. ἀβληχροῖς] *Lenibus, lentis.* Et in Periclis Vita dixit Plutarchus p. 173. A: expoſuit vim vocabuli Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. p. 218: et nos quædam notavimus ad Vitam Ruhnkenii p. 285.

133. E. μενοεικὲς] Frequens Homero: Plutarchus Phocione p. 742. B. Dion Chryſ. Or. II. p. 28. C.

133. E. δευτέρας τραπέζας] Plutarchus Sympoſ. V. 1. p. 672. E: ἔν τε τοῖς πότοις οἱ ἀϛεῖοι καὶ χαρίεντες εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τοὺς λόγυς, ὥσπερ δευτέρας τραπέζας, φερόμενοι, καὶ διὰ λόγων εὐφραίνοντες ἀλλήλυς—. In hanc laudem valet dictum Lycophronis de Menedemo apud Diogenem Laertium II. 140. τράγημα δὲ, Ὁ σωφρονιϛὴς τοῖς φιληκόοις λόγος· ubi Athenæus X. p. 420. C. alia ex eodem carmine prodens, hæc quadam cum varietate memorat —ἑξῆς δέ φησιν, ὅτι ζητήσεις ἦσαν παρὰ πότον—τράγημα γὰρ ὁ σωφρονιϛὴς πᾶσιν ἐν μέσῳ λόγος. De *ſecundis menſis*, proprie ſic dictis, multa habet Athenæus XIV. p. 639. et XV. p. 685. Celſus I. 2: *imbecillis, quo in numero magna pars urbanorum omneſque pene cupidi literarum ſunt*, accommodat præceptum: *ſecunda menſa bono ſtomacho nil nocet, in imbecillo coaceſcit.* Alii alia.

133. F. ὑπερδέξιον] *Superiorem, potentiorem:* vocabuli vim diligenter notavit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 961. Plutarchus Symp. I. p. 619. F: χεῖρα καὶ φωνὴν ὑπερδέξιον ἔχοντι καὶ ἀκώλυτον. Numa p. 73. D: ἐγκρατῆ καὶ ὑπερδέξιον τῆς κακίας τὴν ἀρετὴν καταϛῆσαι. Arato 1030. A: Ἀπόλλωνα ὑπερδέξιον.

133. F. Ἀριϛοτέλης] Non in iis, quæ ſuperſunt, libris: et Mercurialis De Arte Gymn. IV. 11. p. 285. Ariſtotelis præceptum non niſi ex hoc loco refert: poterat item memorare V. 12. p. 339. ubi argumentum denuo tractatur.

p. 134. A. καταφερόμενος] Scilicet *in ſomnum*; notavimus ad p. 71. C.

134. A. ὥσπερ εἴρηται] Refertur ad commendationem legendi ac recitandi, quæ eſt p. 130. A—E.

134. A. ὥσπερ οἱ πολλοὶ—] De hac ſæculi iſtius conſuetudine Seneca Epiſt. CXXII. Conſolat. ad Helviam IX. p. 113: *Undique convehunt omnia nota faſtidienti gulæ. Quod diſſolutus deliciis ſtomachus vix admittat, ab ultimo portatur Oceano. Vomunt ut edant, edunt ut vomant: et epulas, quas toto orbe conquirunt, nec concoquere dignantur.* Plinius H. N. XIV. 28: *—ingentia vaſa corripere, velut ad oſtentationem virium, ac plene infundere, ut ſtatim vomant: rurſuſque hauriant, idque iterum tertiumque.* XXIX. 8: *Potus deinde jejunorum ac vomitiones et rurſus perpotationes.* Suetonius Vitellio 13: *epulas trifariam ſemper, interdum quadrifariam diſpertiebat: in jentacula, et prandia, et cœnas, comiſſationeſque: facile omnibus ſufficiens vomitandi conſuetudine:* ubi operæ pretium eſt legere Caſaubonum: et ad Ej. Claudium 33.

134. B. κοπτόμενα ῥεῖθρα] Non ſunt flumina ſciſſa, et in rivos diducta, quippe quæ ita ſedantur et leniuntur, ut Plutarchus notat p. 93. E. ſed *agitata* et *percuſſa* remis, contis, aliave ratione, quibus continuo deinceps et vacuus fit locus et repletur.

134. D. κόκκους τινὰς Κνιδίους] *coccum Gnidium* in purgantibus recenſet Celſus V. 4: memorat ibidem 8. 18. Dioſcorides M. M. IV. 173. Plinius XIII. 35. XXVII. 46.

134. D. ἀσυγκρίτους] Meziriacus notavit ἀσυγκράτους· quod magis proprium eſt hac in re: et Plutarcho adhibitum Opp. Mor. p. 418. D. 1112. C.

134. D. εἰ δ' ἀνάγκη ποτὲ καταλάβοι.] Verbum καταλαμβάνειν et ad hujus loci ſententiam neceſſarium, et ad uſum elegans, notavimus p. 64. D.

134. E. τὴν ἀπέρασιν] Non eſt mutandum cum Meziriaco in ἀπέλασιν, quaſi *expulſionem*. Omiſſum ab H. Stephano, ſiquidem Theſ. L. Gr. T. III. p. 238. in Theophraſto De Cauſſis Plant. II. 10: τοῦτο δὲ παθόντα καὶ ἀπέρασίν τινα ἔλαβεν ὑγροῦ καὶ πνεύματος καὶ τὸ θερμὸν εἰσδέχεται, voluit corrigi

πέρασιν, quod in Heinſianam editionem receptum eſt: atqui eodem vocabulo utitur Theophraſtus II. 16: ἔστι δὲ ἐν τῇ τελειώσει ὁ πόνος καὶ ἡ ἀπέρασις, ubi Heinſiana denuo veram ſcripturam commutavit cum falſa ἀπέρασις. D. Scottus ex hoc Plutarchi loco retulit in Appendicem Stephani. Eſt *excernendi actio, effluvium, demiſſio, dejectio*, a Verbo ἀπερᾷν item Lexicis ignoto, ſed cognito cum aliunde, v. c. Alciphrone III. 7: Ἀκεσιλάος ὁ ἰατρὸς—ἀπερᾷν ἀπηνάγκασεν· ubi Berglerus inquit, *Verbum probum, ſed Lexicis ignotum:* ſed quin ἀπηνάγκασεν ex ſimplici ἠνάγκασεν ortum ſit, addito per librarii errorem ἀπ' ex ἀπερᾷν, equidem nullus dubito: tum ſimilitudine et auctoritate cognati ἐξερᾷν, *excernere*, expoſiti a Stephano in Indice p. 890. et notati a Fœſio in Œcon. Hippocrat. voc. et notandi a nobis ad p. 904. B. et p. 1073. D. 1088. E. in ignoto nomine διέραμα.

134. E. χαλαστραίοις πλυνόμενα μᾶλλον ἐκπλύνεται—] *lota nitris magis eluuntur quam tincta in aqua:* ἐκπλύνειν ſimul vim habet *deterendi*, ut ipſe pannus aliquid ſuarum partium amittat: χαλαστραῖα cognita ex Plinio H. N. XXXI. 10. 1: *Optimum copioſumque* (*nitrum*) *in Litis Macedoniæ, quod vocant Chalaſtricum, candidum, purumque, proximum ſali:* cui adhibeatur Salmaſius Hyl. Iatr. p. 222. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 578: nobilitatum item Platonis mentione Rep. IV. p. 449. C. Suidas ex Timæi Gloſſ. Plat. Χαλαστραῖον· νίτρον ἀπὸ Χαλάστρας τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης, quem locum, ut ſolet, egregie illuſtrat Ruhnkenius noſter. Ita *lotis* opponuntur ὑδατόκλυστα, *veſtes in aqua elutæ:* quo nomine Plutarchus iterum uſus eſt in Quæſt. Rom. p. 270. F: ἐν δὲ Ἄργει λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν, ὥς Σωκράτης φησὶν, ὑδατόκλυστα.

134. E. ὑφισταμένης δὲ κοιλίας] Interpretes fere in huno ſenſum acceperunt, *ſi alvus durior, adſtrictior fuerit:* Cruſerius, *quod ſi conſiſtat alvus:* ſic Celſus I. 8: propius ad Græci rationem verbi accedit *ſubſiſtat*, quod eſt VI. 11. *ſi alvus nutrici ſubſtitit, ducenda eſt*. Hippocrates De Dentitione p. 267: ἡ κοιλίη ξυνίσταται.

p. 135. A. ὥσπερ εἴρηται] p. 128. E.

135. B. οὐκ ἀνθρώπε, ἀλλ' ὀςρέε τινὸς ζωῇ προσεοικὸς] A Platone fluxit, Philebo p. 76. E: ζῇν δὲ οὐκ ἀνθρώπου βίον ἀλλά τινος πλεύμονος ἢ τῶν ὅσα θαλάτ]ια μετ' ὀςρέων ἔμψυχά ἐςι σωμάτων. Phædro p. 346. D: —ἀσήμαντοι τούτε ὃ νῦν δὴ σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν ὀςρέε τρόπον δεδεσμευμένοι· quod ſequitur Plutarchus De Exilio p. 607. D. Philo Jud. De Humanitate p. 701. A. ubi Mangeyus quædam notat. Porphyr. De Gradibus edit. Cantabrig. p. 233: ψυχῇ—τὸ γεῶδες ὄςρεον περικειμένῃ, ἀνάγκη ἐπὶ τῆς γῆς ἐνίσχεσθαι. Priorem locum Platonis citat Athenæus III. p. 97. C. ubi Caſaubonus hunc Plutarchi locum adhibet: imitatus eſt Syneſius De Regno p. 14. D: βίον ζῶντας θαλατ]ίε πνεύμονος: ubi plura Petavius: et nos alibi dicemus.

135. B. εἰς ἐπίσκιόν τινα βίον καὶ χολαςὴν καὶ μονότροπόν τινα] *in vitam umbratilem, otioſam, ſolitariam:* bis poſitum τινα ne quis a librariis omnino veniſſe credat, faciunt multa hujus uſus exempla, de quo monuimus ad Ser. Num. Vind. p. 564. D. prioris editionis p. 106.

135. B. οὐ κατά γε τὴν ἐμὴν, ἔφη, γνώμην·] ἔφη notat alterius dictum, ut alibi φησὶ, de quo diximus p. 119. F. Videor mihi dictum iiſdem verbis alibi legiſſe: factum certe eſt ex Homerico Iliad. I. 108: Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· quod Scholiaſtes Venetus reddit, οὐ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην. Scholiaſtes Vetus, οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην.

135. C. Ἥκιςα δὲ τὴν ἀργίαν ὑγιεινὴν ὑποληπ]έον, εἰ τὸ τῆς ὑγιείας τέλος ἀπόλλυσι.] Pro ἀργίαν dant ὑγίειαν Voſſ. et Exempl. Turneb. quod acuminis ſpeciem habet, nec tamen hic probandi. Bono ſubinde ſenſu dicuntur ἀργία, ἀπραξία, ἀπραγμοσύνη, σχολὴ, ἡσυχία, ut hoc loco de vita literata et otioſa philoſophorum, ad quos hæc referunt. De hac notione ἀργίας, vulgo minus obſervata, monuimus in Annot. Select. Hiſtor. Gr. ad Xenophontem p. 373: ubi addidimus *plura alias.* Hæc *plura* nunc prodamus. Pertinet huc Euripidis ſententia, Medea 294:

Χρὴ δ' οὔ ποθ' ὅςις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχεσιν, ἀργίας,

Φθόνον πρὸς ἀςῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.

i. e. *præter reliquam vacationem et omiſſionem negotiorum.* Lacedæmonii eam ſibi laudi ducebant, eaque cenſentur, ut illic notavimus. Sic Iſocrates in Buſiride p. 389: εἰ γὰρ ἅπαντες μιμησαίμεθα τὴν Λακεδαιμονίων ἀργίαν καὶ πλεονεξίαν, εὐθὺς ἂν ἀπολοίμεθα διὰ τὴν ἔνδειαν τῶν καθ' ἡμέραν, καὶ διὰ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Et tamen, ut eſt apud Ælianum Var. Hiſt. II. 5. Λακεδαιμόνιοι δεινὴν ἐποιοῦντο τοῦ χρόνου τὴν φειδὼ, ταμιευόμενοι πανταχόθεν αὐτὸν εἰς τὰ ἐπειγόμενα, καὶ μηδενὶ τῶν πολιτῶν ἐπιτρέποντες μήτε ῥαςωνεύειν μήτε ῥαθυμεῖν· ubi recte Schefferus: *Ignavum otium hic intelligit. Nam alias vel maxime indulgebant otio: hoc eſt, nullas artes exercebant manuarias, nullam mercaturam, aut id genus: ſolis exercitiis gymnaſticis terebant tempus*—. Eodem valet Socratis dictum ibidem proditum X. 14: Σωκράτης ἔλεγεν, ὅτι ἡ ἀργία ἀδελφὴ τῆς ἐλευθερίας ἐςί· καὶ μαρτύριον ἔλεγεν, ἀνδρειοτάτους καὶ ἐλευθεριωτάτους Ἰνδοὺς ϗ Πέρσας, ἀμφοτέρους δὲ πρὸς χρηματισμὸν ἀργοτάτους εἶναι· Φρύγας δὲ καὶ Λυδοὺς ἐργαςικωτέρους, δουλεύειν δέ· quo loco vulgare χρηματισμὸν nolim, cum Kuhnio ac Perizonio, alteri lectioni, χρηματισμὸν, præferre. Martialis XII. 4. *ingenuam pigritiam* dixit, otium literatum in ſcribendis libris conſumtum: *Tu facis ingenium: tu, ſi quid poſſe videmur, Tu das ingenuæ munera pigritiæ.* Illa, quæ diximus, erant media vocabula, in utramque partem accepta, at hæc abſolute reprehenſa, *inertia, ignavia, pigritia*, ῥαθυμία, νωθεία, νωθρότης.

135. C. Οὔτε γὰρ Ξενοκράτης μᾶλλον διυγίαινε Φωκίωνος, οὔτε Δημητρίου Θεόφραςος·] Quod recepimus διυγίαινε, in Lexicis deſideratur: tamen et ipſa loci ſententia poſtulat, et eſt apud Jamblichum Vit. Pythag. §. 102: ῥᾴδιον εἶναι διυγιαίνειν τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν: idem §. 232. Demetrium Phalereum fuiſſe diſcipulum Theophraſti, notum eſt: at Phocionem Xenocratis, minus vulgo quidem celebratur: prodit tamen diſerte Plutarchus in Phocione p. 743. D. eum primo Platonem, deinde Xenocratem audiviſſe: et Adv. Colotem p. 1126. eum et Chabriam ex Academia prodiiſſe: et Diogenis Cynici auditorem eum prodit Dio-

genes Laertius VI. 76. a quo reprehendendi et adverſandi morem tenuiſſe videtur, ſi quidem hic mos præcipua fuit pars Cynicæ rationis.

135. C. Ἐπίκȣρον—σαρκὸς εὐϛάθειαν] Effatum Epicureæ ſcholæ. Plutarchus Adv. Epicur. p. 1089. D: τὸ γὰρ εὐϛαθὲς τῆς σαρκὸς κατάϛημα κ τὸ περὶ ταύτης πιϛὸν ἔλπισμα τὴν ἀκροτάτην χαρὰν καὶ βεβαιοτάτην ἔχει τοῖς ἐπιλογίζεσθαι δυναμένοις: ibidem 1090. A: ſimilem et fere eamdem ſententiam aliis verbis expreſſam, memorat ut Metrodori ibidem p. 1087. D. et Adv. Colotem p. 1125. B: —Μητρόδωρος λέγων, τὰ καλὰ πάντα κ σοφὰ κ περιττὰ ψυχῆς ἐξευρήματα τῆς κατὰ σάρκα ἡδονῆς ἕνεκα κ τῆς ἐλπίδος τῆς ὑπὲρ ταύτης συνεϛάναι, κ πᾶν εἶναι κενὸν ἔργον τὸ μὴ εἰς τοῦτο κατατεῖνον: quod ipſum videtur ab Athenæo citari XI. p. 546. F. —Ἐπίκȣρος δέ φησιν, ἀρχὴ κ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ ἡ τῆς γαϛρὸς ἡδονή· καὶ τὰ σοφὰ τὰ (lege καὶ) περισσὰ ἐπὶ ταύτην ἔχει τὴν ἀναφοράν. Ergo idem dixit diſcipulus, quod magiſter, nec hoc vel aliis philoſophis, minus etiam in Epicureis mirandum. Sed diſertius Cicero hoc ipſum effatum ter Metrodoro aſſignat; Offic. III. 33: *Vita omnis beata corporis firma conſtitutione, ejuſque conſtitutionis ſpe explorata, ut a Metrodoro ſcriptum eſt, continetur.* Fin. II. 28. Tuſc. II. 6. ubi copioſe aliorum adfert teſtimonia Daviſius. Cleomedes Cyclicæ Theoriæ II. p. 466: σαρκὸς εὐϛαθὲς κατάϛημα ἀγαπώντων καὶ τὸ περὶ ταύτην πιϛὸν ἔλπισμα: ibidem p. 474: —σαρκὸς εὐϛαθῆ καταϛήματα λέγοντι, καὶ τὰ περὶ ταύτης πιϛὰ ἐλπίσματα. Ceterum, et ipſum Epicurum et ejus familiares vitam adverſa valetudine vexatam degiſſe, conſtat: et Plutarchus id ſpectat, quod ipſe alibi dixit Adv. Epicurum p. 1089. E: —προσέπιπτεν ἀνδράσι νῦν ἔχȣσι ϛραγȣρικὰ πάθη κ δυσεντερικὰ κ φθίσεις κ ὕδρωπες, ὧν τοῖς μὲν αὐτὸς Ἐπίκȣρος συνηνέχθη, τοῖς δὲ Πολύαινος, τὰ δὲ Νεοκλέα καὶ Ἀγαθόβȣλον ἐξήγαγε. De ipſius Epicuri morbis ac doloribus ipſe apud Diogenem Laertium X. 22: Ciceronem Fin. II. 30. Epiſt. ad Diverſ. VII. 26.

135. C. ἔφη] Scilicet Plutarchus: ex cujus ſchola hæc referre fingitur Zeuxippus. Videatur nota noſtra ad Exordium libelli p. 122. A.

135. D. Πλάτων παρῄνει τοῖς νέοις] Non exſtat in ejus ſcriptis: convenit tamen cum præcepto, in Leg. I. p. 572. E: φημὶ τὸν ὁτιοῦν ἀγαθὸν μέλλοντα ἄνδρα ἔσεσθαι, τοῦτο αὐτὸ ἐκ παίδων εὐθὺς μελετᾶν δεῖν παίζοντά τε καὶ σπουδάζοντα ἐν τοῖς τοῦ πράγματος ἑκάστοις προσήκουσι·—καὶ πειρᾶσθαι διὰ τῶν παιδιῶν ἐκεῖσε τρέπειν τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας τῶν παίδων, οἷ ἀφικομένους αὐτοὺς δεῖ τέλος ἔχειν.

135. D. τὸ σῶμα παρατείνοντας] Meziriacus annotavit παρατείροντας, quod nec uſu, nec in Lexicis fertur. Vulgatum elegans et uſitatum notione *fatigandi, diſtendendi*, ſed fere Paſſivo verbo v. c. a Plutarcho Conſol. Apollon. p. 117. F. Apophthegm. 195. D. Solone 82. A: plura attulit Ruhnkenius ad Tim. Gloſſ. Platon. Παρατενεῖς· ἀπολεῖς, ἐπὶ πλέον παρελκύσεις· quod tamen Activi forma nec in Platone obſervatum eſt, et alibi quoque raro uſurpatur: v. c. apud Xenophontem Cyropæd. I. 3. 11. παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει ἀπὸ σοῦ κωλύων. Philo Jud. T. II. p. 117. F: παρατείνει λιμῷ τοὺς γαστέρας. Attigit et Paſſivi exempla Valckenarius ad Euripidis Phœniſſ. p. 567.

135. D. ἀποκναίοντες] Expoſuimus ad p. 48. D.

135. D. ἐπηρεάζοντες] *Vexantes, infeſtantes, per invidiam et contumeliam:* non infrequens, ſed tamen ſolitarium, nec ſimplici ἠρεάζειν, nec origine, aut aliis compoſitis, cognitum: J. D. Lennepius veriſimiliter repetit ab ἐρέω, unde exſtitit ἐρείδω, Etymologico L. Gr. p. 281: indidem ἔρμα p. 290. Verbi vim accurate notavit Ariſtoteles Rhetoric. II. 2: τρία δ᾽ ἐστὶν εἴδη ὀλιγωρίας, καταφρόνησίς τε καὶ ἐπηρεασμὸς καὶ ὕβρις·—καὶ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν· ἔστι γὰρ ὁ ἐπηρεασμὸς, ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ἐκείνῳ. Hæc notio cernitur in locis Plutarchi: Sympoſ. I. p. 621. E. Reip. Ger. Præcept. 816. C: accommodate ad præſentem ſententiam: ἧττον κολούων ἄν τις ἀξίωμα συνάρχοντος, ἢ πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, ἢ πάντα συλλήβδην ἀνατιθεὶς ἅμα καὶ περιάγων ὑπ᾽ αὐθαδείας εἰς ἑαυτὸν, ἐκείνου δ᾽ ἀφαιρούμενος, ἐπιεικὴς ἂν φανείη καὶ μέτριος. De Audiendi Ratione p. 43. C: ὁ τῇ κλειδὶ τὰ ξύλα σχίζειν, τῇ δὲ ἀξίνῃ τὴν θύραν ἀνοίγειν πειρώμενος, οὐκ ἐκεῖνα δόξειεν ἂν ἐπηρεάζειν, ἀλλ᾽

αὐτὸν ἀποστερεῖν τῆς ἑκατέρου χρείας καὶ δυνάμεως. Coriolano p. 234. D: —οὐκ ἐπὶ κέρδεσιν, ἀλλὰ δι' ὕβριν καὶ περιφρόνησιν τοῖς πένησιν ἐπηρεάζων. T. Flaminio p. 379. B: ἐπηρεάζων τοῖς ἀριστοκρατικοῖς, ἔπεισε τὸν δῆμον ταῦτα ψηφίσασθαι. Lucullo p. 520. B: κατέβαινε δ' εἰς—τὴν σύγκλητον, εἰ Πομπηΐου τινὰ δέοι σπουδὴν ἢ φιλοτιμίαν ἐπηρεάσαι—. Ageſilao p. 599. E: τῶν ἐντυγχανόντων καὶ δεομένων οὓς αἴσθοιτο Λυσάνδρῳ μάλιστα πεποιθότας, ἀπράκτους ἀπέπεμπε· καὶ περὶ τὰς κρίσεις ὁμοίως οἷς ἐκεῖνος ἐπηρεάζοι, τούτους ἔδει πλέον ἔχοντας ἀπελθεῖν. Rarius dictum ἐπηρεάζειν ἑαυτῷ, in Fabio Max. p. 185. B: ἤλπιζε μηδενὸς μαχομένου μηδ' ἐρεθίζοντος τὸν Ἀννίβαν, αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἑαυτῷ καὶ κατατριβήσεσθαι περὶ τὸν πόλεμον. Aliorum locos numero notaſſe ſatis eſt: v. c. Ariſtidis T. I. p. 523. 563. 566. T. II. p. 308. 329. Poſt Stephanum Theſ. L. Gr. Indic. p. 915. 916. copioſe de hoc Verbo egit Waſſius ad Thucydidem I. 26: multa dedit Wetſtenius ad Matthæi V. 44. De Nomine ἐπήρεια infra dicemus.

135. E. Δημόκριτον—καὶ Θεόφραστος—] Utriuſque ſententiam integrius uberiuſque appoſuit Plutarchus De Anima, Fragm. I. 2: quæ ibi legantur. Theophraſti dictum adhibuit etiam Porphyrius De Abſtinentia IV. 20. p. 373: —πολὺ τὸ ἐνοίκιον, ὥς φησί που Θεόφραστος, τῷ σώματι διδούσης τῆς ψυχῆς—: attigit etiam Franc. Patricius Diſcuſſion. Peripatet. X. p. 101. et Jer. Marklandus ad Euripid. Suppl. 535. comparans cum dictione ἐνοικῆσαι βίον. Quid ſit κάκωσις et ejus δίκη, notavimus ad p. 121. E: quibus adhibeatur Harpocration in voce Κακώσεως, et H. Valeſius p. 42. Quod Theophraſtus hoc edixit ἐν μεταφορᾷ, non eſt hæc rhetorica figura *metaphora*, qua vocabulum propter ſimilitudinem ad aliam rem ſignificandam transfertur, ſed *tranſlatio* criminis in alium, reciprocatio, qua accuſatio in accuſatorem retorquetur: cujuſmodi notio eſt *tranſlationis* apud Quinctilianum III. 6. Apud Græcos minus obſervata ſignificatio: eſt quidem *mutatio motus* apud Plutarchum De Facie Lunæ p. 923. C: magis obſervata in Verbo μεταφέρειν: De Audiendi Ratione p. 40. C: δεῖ μεταφέρειν τὴν εὐθύνην ἐφ' ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ λέγοντος—. Phocione, initio 741. F: de Demadis dicto —ἔλεγε συγγνώμης ἄξιος

εἶναι πολιτευόμενος τὰ ναυάγια τῆς πόλεως· τοῦτο δ' εἰ καὶ τῷ ῥήματι θρασύτερον εἴρηται, δόξειεν ἂν ἀληθὲς εἶναι μετενεχθὲν ἐπὶ τὴν Φωκίωνος πολιτείαν.

135. E. Ἰάσων—] Pheræorum tyrannus, de quo diximus p. 89. C. Eamdem hujus ſententiam refert Plutarchus Præcept. Reip. Ger. p. 817. F: Ἰάσονος τοῦ Θεσσαλῶν μονάρχου γνώμην ἀπομνημονεύουσιν ἐφ' οἷς ἐβιάζετο καὶ παρηνώχλει τινὰς ἀεὶ λεγομένην, ὡς ἀναγκαῖον ἀδικεῖν τὰ μικρὰ τοὺς βουλομένους τὰ μεγάλα δικαιοπραγεῖν—. Et Ariſtoteles prodit Rhetoric. I. 12: ὥσπερ ἔφη Ἰάσων ὁ Θετταλὸς, δεῖν ἀδικεῖν ἔνια, ὅπως δύνηται καὶ δίκαια πολλὰ ποιεῖν.

p. 136. A. νεωλκίᾳ] *Subductio navigii*, frequentius etiam ſtatio in portu, cum otio et ſecuritate vitæ comparatur. Ariſtonymus apud Stobæum Tit. XCV. p. 521: —πλῷ ἔοικε τῷ παρὰ γῆν ὁ τῶν πενήτων βίος· ὁ δὲ τῶν πλουσίων τῷ διὰ πελάγους· τοῖς μὲν γὰρ ῥάδιόν ἐστι καὶ πεῖσμα βαλεῖν, καὶ προσχεῖν, καὶ νεωλκῆσαι· τοῖς δ' οὔ. Anacharſidis prodit dictum Diogenes Laertius I. 104: ἐρωτηθεὶς τίνα τῶν πλοίων εἰσὶν ἀσφαλέστερα, ἔφη τὰ νενεωλκημένα. Athenæus ut a Stratonico pronunciatum refert, idque majore cum acuminis ſignificatione VIII. p. 350. B: ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπό τινος τίνα τῶν πλοίων ἀσφαλέστατά ἐστι, τὰ μακρὰ ἢ τὰ στρογγύλα; Τὰ νενεωλκημένα εἶπεν.

136. A. Ἄδηλος ἵππῳ—] Simonidis notavimus p. 84. D.

136. A. ῥαστώνης τὸ μέσον ἡδυπαθείας καὶ κακοπαθείας—] Refertur ad præceptum p. 132. C.

136. A. θλιβόμενον] Abhorret a conjunctione cum τηκόμενον, *liquefactum*, quod plane deſiderat λειβόμενον, *diffluens*, *deſtillans*. Similiter Plutarchus Sympoſ. V. p. 681. B: —ὥστε ῥεῖν καὶ λείβεσθαι τὸν ἐρωτικὸν ὅταν ἐμβλέπῃ τοῖς καλοῖς οἷον ἐκχεόμενον εἰς αὐτούς·—εἴτε ἄρα φῶς, εἴτε ῥεῦμα τοὺς ἐρῶντας ἐκτήκει καὶ ἀπόλλυσι μεθ' ἡδονῆς. Plato Rep. III. p. 442. C: —ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε—τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη τήκει καὶ λείβει, ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμόν—. Haud ſcio, an ad iſtam amoris vim Plautus retulerit illud in Trinummo II. 1. 17: *Quam extemplo ſaviis ſagittatis percuſſus eſt, ilico res foras Labitur, liquitur*—. i. e. λείβεται: et an in Latino *delibutus* eadem *diffluendi* notio inſit, veluti Plinii H. N. IV. 12: *Senium*

luxu delibutum, et ſimilibus dictis. De *tabe* Ælianus Fragm. Θεόπομπος.

136. B. Ἡράκλειτος—] Diogenes Laertius IX. 3: —περιτραπεὶς εἰς ὕδερον, κατῆλθεν εἰς ἄςυ, καὶ τῶν ἰατρῶν αἰνιγματωδῶς ἐπυνθάνετο, εἰ δύναιντο ἐξ ἐπομβρίας αὐχμὸν ποιῆσαι. Philoſtratus Vita Apollonii I. p. 11: ταυτὶ μὲν σαφέςερα, οἶμαι, τῆς Ἡρακλείτου σοφίας ἐχρησμῴδει· ὁ μὲν γὰρ δεῖσθαι, ἔφη, τοῦ ποιήσοντος ἐξ ἐπομβρίας αὐχμὸν, εἰσελθόντος αὐτὸν τουτοῒ τοῦ πάθους, οὐκ εὐξύνετά που λέγων οὐδὲ δῆλα. Frequentem conjunctionem vocabulorum αὐχμὸς et ἐπομβρία notavit Daviſius ad Maximum Tyr. p. 571.

136. C. ναῦται] Horum tale ingenium, ut hodieque videmus, ita in Veterum ſcriptis legimus. Tale eſt apud Plutarchum De Seni Rep. Tractand. p. 785. D: de iis qui ſimiles ſunt ἀφροδίσια ναύταις ἄγουσι πάντα τὸν λοιπὸν ἤδη χρόνον, οὐκ ἐν λιμένι τὴν ναῦν ἔχουσιν, ἀλλ' ἔτι πλέουσαν ἀπολείπουσιν. Dion Chryſ. Or. XXXII. p. 360. B: καὶ τῶν πλεόντων ἰδεῖν ἐςι, χειμῶνος μὲν ἐπιπεσόντος ἢ σφοδροῦ τοῦ πνεύματος, μηδὲ τοὺς ἀσελγεςάτους αἰσχρόν τι ποιοῦντας, ἀλλὰ πρὸς μόνῳ τῷ πλεῖν ὄντας· ἐν δὲ τῇ γαλήνῃ καὶ τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἐπιβατῶν ἐπιπολάζουσαν τὴν ὕβριν, κἂν μὴ ὦσιν ἀκόλαςοι. Libanius Progymnaſm. p. 125. A: πλωτῆρες δὲ τὰ πολλὰ ἀργοὶ κεῖνται, τοῦτο μὲν χειμῶνος (καὶ πάλιν forte delendum, ut ex proxime ſequentibus ortum) ἐν καπηλείῳ καὶ καπνῷ, τοῦτο δὲ θέρους, ἡνίκα ἂν εὐτυχῶσιν· εἰ γὰρ ἐξ οὐρίων φέρονται, κάθηνται ἐπὶ τῶν καταςρωμάτων, πίνοντες συνεχῶς ᾗ ἐσθίοντες ἔξω τοῦ μετρίου· ᾗ ταῦτα εἴωθε τοῖς σώμασι νοσήματα ἐντίκτειν.

136. C. Ἐπαμινώνδαν] Alibi hoc proditum me legere non memini.

136. D. Τιβέριόν ποτε Καίσαρα] Particulam ποτε omittunt E. et Voſſ. non particulam τοίνυν: ut jam in meis Excerptis diſerte video: quam tamen reſpuit ipſa looi ſententia, nullum cum antecedentibus nexum præ ſe ferens; niſi ſi ſtatuamus, quædam excidiſſe monita de neceſſitate cognoſcendi ſui cuique corporis et conſtitutionis, quæ monita præmiſſa hanc poſt ſe particulam τοίνυν requirerent. Eamdem de Tiberio rem credibile eſt a Plutarcho in ejus Vita nunc perdita proditam fuiſſe. Tacitus An-

nal. VI. 46: *Sed graveſcente valetudine, nibil e libidinibus omittebat, in patientia firmitudinem ſimulans: ſolituſque eludere medicorum artes, atque eos qui poſt triceſimum annum ad internoſcenda corpori ſuo utilia vel noxia alieni conſilii indigerent.* In numero annorum cum Tacito facit Suetonius Vit. Tiberii: 68: *Valetudine proſperrima uſus eſt: tempore quidem principatus pæne toto prope illæſa: quamvis a trigeſimo ætatis anno arbitratu eam ſuo rexerit, ſine adjumento conſiliove medicorum.* Ad quem locum veriſſime monet Caſaubonus perperam facere Lipſium in hoc Plutarchi loco ὑπὲρ τριάκοντα corrigere tentantem; ſiquidem Plutarchus in eodem dicto referendo eumdem numerum ponit, De Seni Gerenda Rep. p. 794. B: οὐ γάρ, ὡς Τιβέριος ὁ Καῖσαρ ἔλεγε, τὸ τὴν χεῖρα τῷ ἰατρῷ προτείνειν ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότα αἰσχρόν ἐστιν—. Neque enim ita quiſque locus immutandus eſt, ut alii eamdem rem aliter tradiderunt. Cæterum, Socratis ſimile exſtat præceptum apud Xenophontem Mem. Socr. IV. 7. 9. Προέτρεπε δὲ σφόδρα καὶ ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι τοὺς συνόντας, παρά τε τῶν εἰδότων μανθάνοντας ὅσα ἐνδέχοιτο, καὶ ἑαυτῷ ἕκαστον προσέχοντα διὰ παντὸς τοῦ βίου, τί βρῶμα, ἢ τί πόμα, ἢ ποῖος πόνος συμφέρει αὐτῷ, καὶ πῶς τούτοις χρώμενος ὑγιεινότατ' ἂν διάγοι· τὸν γὰρ οὕτω προσέχοντα ἑαυτῷ ἔργον, ἔφη, εἶναι εὑρεῖν ἰατρὸν τὰ πρὸς ὑγίειαν συμφέροντα αὐτῷ μᾶλλον διαγιγνώσκοντα ἑαυτοῦ· ubi Erneſtus Taciti locum appoſuit.

136. F. τῶν εὐστομάχων ἢ τῶν εὐστόμων] Utrumque in hoc argumento uſitatum eſt vocabulum. Plutarchus Sympoſ. IV. p. 663. C: τὸ καθάριον—καὶ τὸ εὐστόμαχον, καὶ τὸ εὐῶδες, καὶ ὅλως τὸ ἥδιον ἐφέλκεται καὶ ποιεῖ βρωτικωτέρους ἡμᾶς καὶ ποτικωτέρους· ubi item corrigendum εὔστομον, *quod ori jucundum eſt.* Dioſcorides M. M. I. 139. ubi εὐστόμαχος et κακοστόμαχος opponuntur: ibid. 151. II. 1. 168. et ſæpe. Athenæus VIII. p. 355. D, E. 356. A. E. Εὔστομος Plutarchus Sympoſ. II. p. 635. B: εὔστομόν τι καὶ δηκτικὸν ἔχοντα τῶν ὡραίων τὰ πλεῖστα. Dioſcorides II. 111: alias hujus nominis notiones alibi notabimus.

p. 137. A. δυσκοίλιον ἢ εὐκοίλιον] Dioſcorides I. 139. II. 1. Athenæus VIII. p. 355. C, D. 356. B. E: uterque paſſim.

137. A. ζωμοῦ ἄρτυσις] *conditura juſculi.* Alibi Plutarcho ζωμὸς eſt μέλας ille Spartanorum: hoc loco lautius et delicatius genus notatur; ſive λευκὸς, ſive μέλας: de utroque eſt Caſauboni animadverſio ad Athenæum p. 259. et 656: ac de variis generibus multa tradit Pollux VI. 54—63.

137. A. ἑαυτὸς—ἀρτύοντες] *Se ipſi condientes,* audax metaphora, niſi continuo explicaretur, ac duceretur ex dictione non ignota καταρτύειν ἑαυτὸν, τὴν φύσιν, *aptare, conſtituere ſe ipſum:* de qua diximus ad p. 38. D.

137. B. ἀμεταμέλητον] Plane cum diſputationis ſententia congruit. Sic Adv. Epicurum p. 1093. C: οὐ μόνον μέγα καὶ πολὺ τὸ εὐφραῖνον, ἀλλὰ καὶ καθαρὸν καὶ ἀμεταμέλητόν ἐστι. Plato Timæo p. 538. F: ὅταν τις ἀναπαύσεως ἕνεκα τοὺς περὶ τῶν ὄντων ἀεὶ καταθέμενος λόγους, τοὺς γενέσεως πέρι εἰκότας, ἀμεταμέλητον ἡδονὴν κτᾶται, μέτριαν ἂν ἐν τῷ βίῳ παιδιὰν καὶ φρόνιμον ποιοῖτο. Leg. IX. p. 657. D: —τὸ πεπραγμένον αὐτοῖς ἀμεταμέλητον γίγνηται. Antiſthenes ap. Athenæum XII. p. 513. A: Ἀντισθένης δὲ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι φάσκων, προσέθηκε τὴν ἀμεταμέλητον. Socrati ſimile aſſignat Stobæus Tit. CI. p. 552: Σωκράτης ἐρωτηθεὶς τί εὐδαιμονία, Ἡδονὴ ἀμεταμέλητος ἔφη. Porphyrius Vita Pythagoræ §. 39. Διττὴν γὰρ εἶναι διαφορὰν ἡδονῶν· τὴν μὲν, γαστρὶ καὶ ἀφροδισίοις διὰ πολυτελείας κεχαρισμένην ἀπείκαζε ταῖς ἀνδροφόνοις τῶν Σειρήνων ᾠδαῖς· τὴν δ' ἐπὶ καλοῖς καὶ δικαίοις, τοῖς περὶ τὸ ζῆν ἀναγκαίοις, ὁμοίως καὶ παραχρῆμα ἡδεῖαν, καὶ εἰς τὸ ἐπιὸν ἀμεταμέλητον· ἣν ἔφασκεν ἐοικέναι Μουσῶν τινι ἁρμονίᾳ. Alia de hoc vocabulo protulit Gatakerus Adverſar. Poſthum. XXX. p. 747—750. in his, ut Menandri apud Athenæum XII. Ἀγαθὸν ἀμεταμέλητος ἐστιν ἡδονή· quod perperam ex illo Antiſthenis dicto ſuſceptum videtur. Supra ἀμετάβλητον p. 99. E. habuit, quo ſe tueretur.

137. B. προσκρούματα] *offenſiones, damna:* Eraſmus mirum quid ſecutus reddit, *qui mutatione volarum offenduntur.* Voſſianus codex dat προσκρούσματα: utraque forma in libris fertur, ita quidem ut fere ſemper alteram habeat pro varia lectione: Πρόσκρουμα eſt Opp. Mor. p. 141. B. Vit. 226. A. 257. C. 455. A. apud Ariſtidem T. I. p. 441. 455. Πρόσκρουσμα, Opp. Mor. p. 77. A. 459. B. 461. B.

825. A. D. 862. D. 1106. B. Vit. 163. E. 526. E. 736. C. apud Epictetum Diſſ. IV. 12. p. 670.

137. C. ἐξελέγχοντες τὰ σαθρὰ καὶ ὕπουλα τοῦ σώματος] Bene ad ſenſum reddit Xylander ἐξελέγχοντες, *in apertum conjicientes morbum*. Exquiſitior hæc eſt notio Verbi, *imbecillitatem vel pravitatem alicujus experiri ſuo ipſum incommodo: aliquid ſuo ipſum damno cognoſcere, ex occulto in apertum proferre:* animadvertit eam Petavius ad Syneſii Ep. LVII. p. 52: " *eſt autem*, inquit, ἐξελέγχεσθαι, *imbecillitatis* " *convinci, irritum deprehendi. Sic Plut. in Bruto,* οὐ δέομαι " πάλιν ἄλλας ἐλπίδας ἐξελέγχειν καὶ παρασκευάς·" quæ verba exſtant p. 1002. F. Vulgo non ſatis obſervata ab interpretibus notio: valet ſæpe apud Plutarchum: v. c. De Audiendi Ratione p. 42. E: μηδὲν αἰτεῖν ἄλλο μηδ' ἐξελέγχειν· *nil aliud requirere, nec ejus abſentiam arguere:* hoc libro p. 131. C: εὐθὺς ἐξελεγχομένου πικρῶς παντὸς ἁμαρτήματος· *quum ſtatim omne peccatum acerbis pœnis arguetur.* Ad Principem Indoct. p. 782. E: τοὺς μὲν ἐπιληπτικοὺς, ἂν ἐν ψύχει τινὶ γένωνται καὶ περιενεχθῶσιν, ἴλιγγος ἔχει καὶ σάλος ἐξελέγχων τὸ πάθος αὐτῶν· *eorum affectionem in apertum malum vertiginis et agitationis excutiens.* De Rep. Seni Gerenda p. 793. C: τὸ γῆρας ἐξελεγχόμενον, *ſenectus ſuæ imbecillitatis convicta.* De Vitand. Ære Alieno p. 827. E: τὰς αὐτῶν ἀφορμὰς ἐξελέγξαντες, *quum ſuas ipſi copias defeciſſe experti eſſent.* Catone Min. p. 788. E: ἄχρις οὗ τὴν ἐσχάτην τύχην τῆς πατρίδος ἐξελέγξωσι· *donec ultimam patriæ fortunam experti eſſent.* Ariſtides T. I. 494: ἡ μὲν Λακεδαιμονίων πορρώτατα καὶ ὑφ' ὑμῶν ἤδη σχεδὸν ἐξεληλεγμένη. p. 530: ὑφ' ἑνὸς τούτου μόνου ἐξηλέγχθησαν τοῦ διαστῆναι· *ſola hac re victi et infirmitatis ſuæ convicti ſunt, quod inter ſe diſſenſerunt.* Similem poteſtatem animadvertimus in πειρᾶσθαι et *experiri,* p. 49. D. In Demoſthenis dicto Or. Philipp. p. 19. C: εὑρήσει τὰ σαθρὰ τῶν Φιλίππου πραγμάτων αὐτὸς ὁ πόλεμος, poterat εὑρήσει reddi ἐξελέγξει· diximus quid de hac ſententia in Biblioth. Crit. Vol. I. Part. III. p. 43: quibus addatur Ariſtides T. II. p. 67: ὡς ἀληθῶς δῆλα, οὗ τὸ σαθρὸν ἦν αὐτῶν. In ſimili uſu cum de corpore, tum de animo, et toto homine dicitur, *putridus, infirmus, diffluens.* Plutar-

ehus Opp. Mor. p. 88. C: ἐνδύει τῇ ψυχῇ, περισχόντα τὰ σαθρά—. Dione 967. E: Δίων τῷ λόγῳ τὰ σαθρὰ τῆς τυραννίδος ἐπεξιών—. Alcibiade p. 193. C: *Socratis*, ἐλέγχοντος τὸ σαθρὸν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Jungitur cum ὕπουλος Opp. Mor. 61. D: σάρκα ποιεῖ σαθρὰν καὶ ὕπουλον. Alia exempla videantur, p. 39. A. 64. D. 458. E. 475. D. 476. D. 556. C. 600. E. 689. C. 721. E. 782. E. Vit. 1064. D. Plato Leg. V. p. 608. D. Muſonius apud Stob. p. 371. 31. Ariſtides T. II. p. 101. De nomine ὕπουλος notavimus p. 44. A. Propria poteſtas *ulceris*, *ſub cicatrice latentis*, frequens illa non eſt quod hic exponatur.

137. C. ἄνδρες φιλόλογοι καὶ πολιτικοὶ πρὸς οὓς ἐνέστηκεν ἡμῖν ὁ λόγος] Ad hos enim pertinet hic libellus, ut monuimus ad Exordium p. 122. A: ἐνέστηκεν ὁ λόγος, *inſtituta eſt diſputatio*, poterat quoque ἐστὶ, γίνεται, *eſt*, *fit*: ſed exquiſitius illud erat. Sic Polybius VIII. 2: ὑπὲρ ὧν ὁ νῦν δὴ λόγος ἐνέστηκεν, *de quibus nunc dicimus*. Dicitur quidem de rebus *præſentibus* ἐνεστῶτα, τὰ ἐνεστηκότα: at hujus loci ſententia venit ab *inſtituendæ orationis* notione: cujuſmodi uſurpat Ariſtides: v. c. T. II. ἐνεστήσατο ὑπόθεσιν· *argumentum orationis inſtituit*: p. 183. λόγους—ἐνεστήσατο. 224. τὴν ὑπόθεσιν—ἐνστήσηται.

137. C. γηγενὲς ὀλυμπίῳ συνεξαμιλλᾶσθαι καὶ συνεξανύτειν—] Animi et Corporis cognomina fluxerunt a Platone Leg. V. p. 604. D: ψυχῆς γὰρ σῶμα ἐντιμότερον οὗτος ὁ λόγος φησὶν εἶναι, ψευδόμενος· οὐδὲν γὰρ γηγενὲς ὀλυμπίων ἐντιμότερον. Verba συνεξαμιλλᾶσθαι et συνεξανύτειν, *pariter contendere*, *pariter in arduum eniti*, in hac forma rarius, in ſimplici aut Præpoſitionis conjunctione magis frequentius occurrunt. Illud a Stephano in Theſ. L. Gr. omiſſum, ex hoc loco appoſuit D. Scottus in Appendice: hoc non item appoſuit, licet a Stephano in Indice poſitum ſine auctoritate, et in hoc loco cum priore Verbo oblatum: habet Dion Chryſ. Or. XII. p. 206. C: συνεξανύειν καὶ συνεκπονεῖν ſed corruptus et interpolatus, ſiquidem omnis illa pars, quæ inter ἀκρίβειαν et τριῶν δὴ legitur, aliunde huc intruſa videtur.

137. C. ὁ βοῦς πρὸς τὴν ὁμόδουλον κάμηλον] Eadem fabula, alia oratione, et inſcriptione ἵππος καὶ ὄνος, exſtat in Æſo-

picis CXXV. ubi et J. Hudſonus hanc Plutarcheam mentionem appoſuit.

137. D. ὁ Πλάτων παρῄνεσε—] Plutarchus hæc memoriter citat, nec ex uno Platonis præcepto: præcipuus locus eſt in Timæo, cujus in fine monita promuntur tuendæ ſanitatis in his etiam, quæ pertineant ad homines doctrinæ ſtudioſos, cujuſmodi eſt hoc, p. 551. A: μία δὲ σωτηρία πρὸς ἄμφω, μήτε τὴν ψυχὴν ἄνευ σώματος κινεῖν, μήτε σῶμα ἄνευ ψυχῆς· ἵνα ἀμυνομένω (forte, ἁμιλλωμένω) γίγνωνται ἰσοῤῥόπω καὶ ὑγιᾶ: hactenus ſatis preſſe ſecutus eſt hunc Platonis locum, at proximam ejus partem plane verbis et ſenſu immutat, ita ut tamen veſtigia citationis appareant: eſt autem hæc: τὸν δὲ μαθηματικὸν ἤ τινα ἄλλην σφόδρα μελέτην διανοίᾳ κατεργαζόμενον καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀποδοτέον κίνησιν, γυμναστικῇ προσομιλοῦντα· τόν τε αὖ σῶμα ἐπιμελῶς πλάττοντα, τὰς τῆς ψυχῆς ἀποδοτέον κινήσεις μουσικῇ καὶ πάσῃ φιλοσοφίᾳ προσχρώμενον· εἰ μέλλοι δικαίως τις ἅμα μὲν καλὸς, ἅμα δὲ ἀγαθὸς ὀρθῶς κεκλῆσθαι: aliam particulam et συνωρίδος mentionem ſumſit ex nobiliſſima illa animi cum equorum biga comparatione, quæ eſt in Phædro p. 344. E. ſeq.

137. E. ὑγίειαν ἀποδιδόντας] Poterat hoc alterum ἀποδιδόντας vel omitti cum Reiſkio, vel in ἀπολαβόντας mutari: certe debetur erranti librario, fortaſſe id ex illo duplici Platonis ἀποδοτέον ſuſcipienti. Sed oppoſitio ἀποδιδόντας et ἀπολαβόντας plane congruit in præſentem ſententiam: eademque eſt in Plutarchi Fab. Max. p. 178. F. ἀπέλαβε— πολλῶν ἀποδόντων—.

137. E. πρὸς κτῆσιν ἀρετῆς καὶ χρῆσιν] Quod pro γνῶσιν recepimus, κτῆσιν majorem habet et a libris et a ſententia commendationem. Sæpe cum χρήσει conjungitur. Plato Menex. p. 404. E. Plutarchus De Fortitud. Alex. p. 337. C: οὐκ ἐν τῇ κτήσει τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει τὸ μέγα ἐστίν. De Frat. Am. p. 483. E: χρῆσιν δὲ καὶ κτῆσιν ἐν μέσῳ κεῖσθαι κοινὴν—. Catone Maj. p. 355. B: χαίρειν ἐάσαντες τὴν κτῆσιν, ὧν τὴν χρῆσιν ἀπεδοκίμαζον. Lucullo p. 519. F: ἥ τε χρῆσις ἦν φιλοτιμοτέρα τῆς κτήσεως. Ageſilao p. 796. D: συνηκολούθησε τοῦ πλούτου τῇ μὲν κτήσει πλεονεξία καὶ μικρολογία, τῇ δὲ χρήσει καὶ ἀπολαύσει τρυφὴ καὶ μαλακία καὶ πολυτέλεια—. Vita

Homeri §. 137: οὐδὲ γὰρ τὴν κτῆσιν μόνην τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ ϗ τὴν χρῆσιν ϗ τὴν ἐνέργειαν εἶναι καλόν: ex Peripateticorum placitis: quibuſcum congruit Ariſtotelis ſententia Ethic. Nicomach. IV. 1. Notum eſt illud Curii ad Ciceronem Epiſt. ad Div. VII. 29: *Sum enim* χρήσει μὲν *tuus:* κτήσει δὲ *Attici noſtri: ergo fructus eſt tuus, mancipium illius.* De dictione πρὸς, vel εἰς, κτῆσιν ἀρετῆς, diximus ad p. 3. A.

137. E. ἀκώλυτον] Vocabulum Stoicis frequens: hinc Plutarchus Adv. Stoic. p. 1050. C. 1056. C, D, E: Epictetus fere ubique celebrat, cujus loca notavit J. Uptonus in Indice.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI

PRÆCEPTA CONJUGALIA.

SUAVIS eſt materia libelli, ſuavior etiam forma. Materia continetur præceptis conjugii prudenter concorditerque degendi: forma ejuſmodi eſt, non ut præcepta explicentur docta et ſubtili diſputatione, ſed ut ex hiſtoria, fabulis, omnique puerili inſtitutione proponantur exempla brevia illa et manifeſta, in quibus admonitio præceptorum ſponte eluceat ac veluti in oculos incurrat: tanta quidem cum perſpicuitate, brevitate, ad intelligendum facilitate, ad perſuadendum efficacitate et evidentia, ad delectandum varietate, ut nil hoc libello ad ingenium et ætatem recens conjugum, quibus ſcriptus eſt, accommodatius excogitari poſſit. Pollianus et Eurydice, modo ex puerili ætate prodeuntes, Plutarchi, ut videtur, inſtitutione uſi, certe Eurydice, ut intelligitur ex verbis in epilogo poſitis p. 145: non aliunde nobis, niſi ex hoc Plutarchi libello, cogniti ſunt. In Græcia eos natos, inſtitutos, matrimonio junctos, libelli ratio ſignificare videtur. Eurydicen filiam Plutarchi fuiſſe, ſuſpicatur J. Jonſius De Scriptorib. Hiſt. Phil. III. 6. 18. p. 29: nullo argumento, ut recte monet annotator, et Menagius Diſſert. de Mulieribus Philoſophis

§. 15. p. 489. addita Diogeni Laertio T. II. nam ſi ad filiam ipſe ſuam ſcripſiſſet Plutarchus, credibile eſt eum certiora hujus neceſſitudinis indicia proditurum fuiſſe. Aliam etiam adfert rationem Fabricius Bibl. Gr. Vol. III. p. 330: quod Plutarchus in Conſolatione ad Uxorem, de obitu filiolæ Timoxenæ, cognominis ipſi matri, bimulæ mortuæ, prodat hanc ipſis poſt quatuor filios unicam natam fuiſſe filiam; igitur non eſſe veriſimile aliam deinde eum ſuſcepiſſe filiam, ſi quidem a prioris obitu ad alterius nuptias viginti minimum anni intercedere debuiſſent. Quæ ratio, ut per ſe parum valet, ita illi a nobis poſitæ addita, paululum momenti adfert. Neque vero de illa cogitandum eſſe Eurydice, cujus mentio eſt in libello De Educatione p. 14. E, cum res ipſa oſtendit, tum diverſitas auctorum, ætatum, perſonarum: illa, quæcumque fuit, certe fuit antiqua; hæc Plutarchi æqualis: illa jam adultorum mater filiorum literas didiciſſe dicitur, hæc virgo puellari in ætate literis imbuta eſt. Polliani ætas ſignificatur p. 145. *ut habentis* ὥραν ἤδη φιλοσοφεῖν, *jam ætatem philoſophandi*, ſumta virili veſte, expleto plerumque anno decimo ſexto: qua de ſtudiorum mutatione diximus ad p. 37. B, C. Rationem hujus libelli ipſe declarat Plutarchus p. 138. C: ὧν οὖν ἀκηκόατε πολλάκις ἐν φιλοσοφίᾳ παρατρεφόμενοι, κεφάλαια συντάξας ἔν τισιν ὁμοιότησι βραχείαις, ὡς εὐμνημόνευτα μᾶλλον εἴη, κοινὸν ἀμφοτέροις πέμπω δῶρον—: *eorum quæ vos in philoſophia obiter inſtituti ſæpe audiviſtis, capita brevibus in ſimilitudinibus complexus, quo facilius memoria tenerentur, commune ambobus donum mitto:* quibus in verbis animadvertendum eſt παρατρεφόμενοι, *obiter inſtituti:* nam adhuc fuerant τρεφόμενοι de induſtria et propoſito inſtituti in puerili diſciplina, literis, poetis, quæ ad Grammaticum pertinent: de philoſophia non niſi *per occaſionem* et *obiter* audiverant, quam notionem declaravimus p. 37. F.

ΓΑΜΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.] Memoratur in Lampriæ Catalogo Num. CXIII: Sopatri Eclogis apud Photium Cod. CLXI. p. 341. 13. Stob. Tit. LXXII. p. 441—443. LXXXIII. p. 483. Macarium Chryſocephalum, Roſeto p. 10. in Villoiſoni Anecdotis Gr. Et eumdem hunc librum

ſignificat Hieronymus Adv. Jovinianum I. p. 38: T. II. Ed. Francof. *Scripſerunt Ariſtoteles, et Plutarchus, et noſter Seneca de Matrimonio libros: ex quibus et ſuperiora nonnulla ſunt, et iſta quæ ſubjicimus:* et narrat quædam itidem hic lecta. Fuit autem περὶ γάμυ locus in philoſophia haud contemnendus. Et *Xenophon* eum tractavit in Œconomico. Et *Ariſtoteles* in libris de Œconomia; ſiquidem hos libros ſignificat Hieronymus loco dicto, et ipſum argumentum hanc partem poſtulabat; ut Leonardus Arretinus, illorum librorum Latinus interpres, adjiciendis capitibus *de officio mariti et uxoris,* haud temere auctoritatem vel codicis Græci, vel antiquæ traditionis ſecutus videatur. *Theophraſti,* ſcribit Hieronymus Adv. Jovinianum I. p. 36. H. *fertur aureolus liber de nuptiis, in quo quærit an vir ſapiens ducat uxorem;* indeque elegantiſſimæ diſputationis haud exiguam partem Latine verſam apponit: atque veriſimile eſt ex hoc libro petita eſſe dicta Theophraſti apud Stobæum p. 441. et 483. quod monuit item Fabricius Bibl. Gr. Vol. II. p. 246. In eodem argumento verſantur Stobæi complures Tituli LXV. uſque ad LXXIV: quorum LXX. hoc ipſo nomine, Γαμικὰ Παραγγέλματα, inſcriptus eſt, et multas habet Plutarchi ex hoc libello ſententias: nonnullas etiam habet Titulus LXXXIII. Οἰκονομικὸς, cujus argumentum re ipſa et genere cum Γαμικοῖς Παραγγέλμασι conjunctiſſimum eſt. His igitur Stobæi Titulis non ſolum breves et illuſtres exſtant ſententiæ, ſed etiam uberiores diſputationes vel diſputationum partes, plane egregiæ, veluti *Antipatri, Hieroclis, Nicoſtrati, Muſonii, Dionis, Phintyis* et *Periclionæ,* Pythagoricarum, *Jamblichi:* cujus eſt item in Vita Pythagoræ §. 48—59. luculentus ex Antiquis excerptus locus.

p. 138. B. —τὸν πάτριον θεσμὸν, ὃν ὑμῖν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια συναρμοζομένοις ἐφήρμοσεν] Hujus ritus non ſatis explorata eſt ratio. Convenit quidem θεσμὸς Cereri, ut Θεσμοφόρῳ, *legiferæ:* ſed convenit quoque aliis et numinibus et rebus. Porro, nec Cererem nuptiarum præſidem, nec ejus antiſtitam illarum ſacris aut præfuiſſe aut adhibitam fuiſſe traditum novimus. Hæc eſt triplex hujus loci difficultas.

Igitur aliquando ſuſpicatus ſum, hunc πάτριον θεσμὸν, non ad publica ſacra pertinuiſſe, ſed ad privata et *gentilitia*, συγγενικά· veluti Romulus, teſte Dionyſio Halicarnaſſeo A. R. II. 30. *raptas virgines Sabinas* Romanis viris συνήρμοττε κατὰ τοὺς πατρίους ἑκάστης ἐθισμοὺς, *patrio uniuſcujuſque more:* ubi ἑκάστης ſignificat, diverſos eas habuiſſe *patrios*, id eſt, *gentilitios*, *mores*. Maximus Tyrius Diſſ. XXVI. 3. p. 313: οὗτος θεῶν γαμηλίων τε καὶ ὁμογνίων καὶ γενεθλίων θεσμός—. horum certe ὁμόγνιοι, *gentilitii*, ſunt pars privatæ ac domeſticæ religionis. Et ἐθισμὸς genere et origine conjunctus eſt θεσμῷ: ſunt enim θέω et ἔθω non niſi formæ ejuſdem Verbi: θεσμὸς antiquius quam νόμος vocabulum: hoc an Homeri ætate uſurpatum fuerit dubitatur; ut monet haud indoctus ſcriptor libri, qui falſo Plutarchi nomine fertur De Vita Homeri §. 175. p. 379. edit. Galei, et p. 239. edit. Erneſti: at θεσμὸς eſt Odyſſ. Ψ. 296. idque de *conjugio*, Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο. Sic et poſtea dictum: v. c. Perictionæ ap. Stob. LXXXIII. p. 488. de uxoris officio: θεοὺς δὲ σέβειν δεῖ, ἐς εὐελπιστίην εὐδαιμονίης, νόμοισί τε καὶ θεσμοῖσι πειθομένην πατρίοισι. Ælianus antiquitatem ſubinde affectans, Var. Hiſt. XII. 47: de Ariſtomache uxore Dionis expulſi ab alio viro in matrimonium ducta: βιασθεῖσα τὸν θεσμὸν τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνῆς οὐ διεφύλαξεν. Sed et aliis de legibus dicitur antiquiſſimis: v. c. Plutarcho, Romul. p. 23. D. ἱεροῖς τισι θεσμοῖς. Solone ex ipſius Lege p. 88. F. 89. A. 92. B. 504. C: Harpocration voce θεσμός: de Draconis, ut eſt apud Ælianum Var. Hiſt. VIII. 10. a Kuhnio et Perizonio explanatum. Certe poſtea quoque θεσμὸς, ut θέμις, et θεμιτὸν, magis ad divinum jus, *fas*, pertinuit: νόμος contra, ad humanum jus. Hoc ſenſu ponitur a Plutarcho Conſol. Apollon. p. 111. D. τοῖς τῆς εἱμαρμένης καὶ προνοίας θεσμοῖς, *fati ac providentiæ legibus:* et accommodate ad præſentem locum, De Occulte Viv. p. 1130. A: τὸν μὲν ἥλιον Ἀπόλλωνα κατὰ τοὺς πατρίους καὶ παλαιοὺς θεσμοὺς νομίζοντες, *ſecundum patria et vetera inſtituta*. Omnino νόμος magis ad *legem ſcriptam*, θεσμὸς magis ad *legem non ſcriptam, morem inſtitutaque majorum*, referebatur. Sed plura aliorum loca referre, aut reliquas hu-

jus vocabuli notiones explicare, nunc non attinet. Eſt vero diſcrimen inter πάτριον et πατρικὸν, illud eſt *patrium*, ad patriam et civitatem pertinens: hoc *paternum*, ad patrem, avos, proavos, majores ejuſdem gentis ſpectans, cujus forma quædam πατρῷον, leviore etiam intervallo diſtans a πατρικῷ. Igitur ſi τὸν πάτριον θεσμὸν intelligimus *gentilitia ſacra*, linguæ uſus deſideret πατρικόν. At neque diſcrimen hoc ita conſtanter obſervari a Scriptoribus, docent Græcius et Jenſius ad Luciani Soloeciſtam T. III. p. 561: neque præſentem locum tueri non poſſumus, ſi eum de publicis civitatis ſacris accipiamus. Et πάτρια quidem eſſe τὰ τῆς πόλεως ἔθη, quod tradit Ammonius De Differentia Vocab. p. 111, univerſe verum eſt, eaque fere una notione hoc nomen uſurpavit Plutarchus, adeo quidem ſæpe, ut longum ſit omnes ejus referre locos. Attamen res habet aliquam exceptionem. Nam Dionyſius Hal. l. l. A. R. II. 30. πατρίους ἐθισμοὺς, *mores nuptiarum gentilitios* nominavit: et Plutarchus in Æmil. Paulo p. 275. C. αὕτη γὰρ Ἀππίοις ἡ πολιτεία πάτριος· *hic enim erat mos Appiorum in rep. gerenda*, ut optimatium partem tuerentur: hoc erat *gentile inſtitutum*: ergo dicendum fuerat πατρικὴ πολιτεία, ſecundum quidem illam Grammaticorum normam: lectio tamen ſana nec ſollicitanda eſt; quamquam aliquando librarii errarunt: veluti in Pericle p. 168. E: τοὺς δὲ στρατηγοὺς, ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπομνύειν ὅτι δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι· ubi codex Moſcuenſis rectius dat πάτριον. Plato Leg. III. p. 586. D: οὐδὲ γὰρ γράμματά ἐστί πω τοῖς ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῆς περιόδου γεγονόσιν, ἀλλ' ἔθεσι καὶ τοῖς λεγομένοις πατρικοῖς νόμοις ζῶσιν. Cratinus apud Athen. XV. p. 667. F: ἐν πατρικοῖσιν νόμοις, non apparet, utrum de *paternis*, an de *patriis*, dicat. Sed Plato alibi eoſdem πατρίους νόμους vocat: Leg. VII. p. 629. D: τὰ καλούμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἄγραφα νόμιμα· καὶ οὓς πατρίους νόμους ἐπονομάζουσιν·—δεσμοὶ γὰρ οὗτοι πάσης εἰσὶ πολιτείας· quo ne quis inductus mutandi cupidus, loco præſenti πάτριον δεσμὸν corrigere tentet, res ipſa ſatis monet. XII. p. 693. B. νόμος ὁ πάτριος eſt tradita antiquitus opinio de animorum immortalitate: ſimiliter Epinomide p. 702. E: ut πάτριος

λόγος Plutarcho in Pelopida p. 286. C: οὐ γὰρ ἐν τοῖς ἐκ μεταβολῆς ἀθανάτοις γενομένοις γεννητοῖς ὁ πάτριος λόγος τὸν θεὸν τοῦτον (Ἀπόλλωνα) ἀπολέιπει δαίμοσιν· quod l. c. De Occulte Viv. p. 1130. A. πατρίους ϗ παλαιοὺς θεσμοὺς dixerat. Difficile ſane eſt ritum hunc antiſtitæ Cereris nuptialem cum *publicis* Græcorum vel Romanorum ſacris conciliare. Ceres non fertur in *Nuptialibus Diis*: Plutarchus Quæſt. Rom. p. 264. A. quinque numerat non magis ex Romanis quam Græcis inſtitutis; πέντε δεῖσθαι θεῶν τὺς γαμοῦντας οἴονται, Διὸς τελείυ, Ἥρας τελείας, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Πειθοῦς· ἐπὶ πᾶσι δὲ Ἀρτέμιδος—. Muſonius ap. Stob. Tit. LXIV. p. 413. *Junonem, Venerem, Amorem.* Eudoxus dubitabat teſte Plutarcho De Iſid. et Oſir. p. 377. A. πῶς οὔτε Δήμητρι τῆς τῶν ἐρωτικῶν ἐπιμελείας μέτεστιν, ἀλλὰ τῇ Ἴσιδι· pertinuit hæc dubitatio adverſus eos, qui Cereris et Iſidis eadem numina eſſe putabant, quæ fuit multorum opinio, ut conſtat ex Herodoto II. 156. Apollodoro II. 1. 3. Diodoro Sic. I. 14. V. 68. Clemente Alexandr. Strom. I. p. 322. D. aliiſque citatis Jablonſkio Panth. Æg. III. 1. 17. Itaque et hoc nomine Cereri adjungi poterat tutela rei amatoriæ et nuptialis: et, ut ſolet, aliis etiam nominibus numina invicem transformantur. *Ceres* eadem habetur, quæ *Juno*, ut ait Auguſtinus De Civit. Dei VII. 16. Eadem eſt Iſis, Rhea, dyas: γάμος, et trias: ſecundum Nicomachum in Arithmeticis apud Photium Cod. CLXXXVI. Virgilius Æn. IV. 58. de Didone nuptias quærente *—mactant lectas de more bidentes Legiferæ Cereri, Phœboque, patrique Lyæo, Junoni ante omnes, cui vincla jugalia curæ:* ubi eſt docta diſputatio Servii de cauſſa, quare Deos nuptiis contrarios invocaverit, in his Cererem: in primis opportuna hæc annotatio: *alii dicunt, favere nuptiis Cererem, quod prima nupſerit Jovi et condendis urbibus præſit, ut Calvus docet, "Et leges ſanctas docuit, et cara jugavit Corpora con-" nubiis, et magnas condidit urbes."* Quæ probabilior eſt explicatio, quam reliquæ ibidem traditæ: quarum unam ſub Servii perſona refert Macrobius Saturnal. III. 12. fin. Cognomina Cereris θεσμοφόρος, *legifera*, nemini ignotum: θεσμία, ſingulare, novimus ex Pauſania VIII. 15. cui idem

reſtituendum; Τρισαύλης καὶ Δαμιθάλης ἐποιήσατο μὲν Δήμητρος ναὸν, Θέσθαι δὲ ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Κυλλήνῃ: quibus in verbis, ΘΕΣΘΑΙ ΔΕ, ex vera ſcriptura ΘΕΣΜΙΑΣ, depravatum eſſe, et ſententia et literarum veſtigia clamant. In Plauti Aulul. II. 6. 5. *Cereri nuptias facere*, dicuntur per jocum, qui vinum ad nuptias non adferunt; ſiquidem ei non libabatur vinum, quod notat Macrobius Sat. III. 11: ſed hoc quomodocumque accipiatur ſecundum vel Lambini vel Taubmanni diſſentientes rationes; equidem haud ſcio, an ſubſit illi Comici dicto proverbium, quo ſignificaretur, *aliquid Cereri cum nuptiis interceſſiſſe conjunctionis*. Ex eodemque genere ſuſpicor cenſendum eſſe locum Juvenalis VI. 50. Cereris, Junonis, et nuptiarum mentionem conjungentis: *Tarpeium numen adora Pronus, et auratam Junoni cæde juvencam. Paucæ adeo Cereris vittas contingere dignæ, Quarum non timeat pater oſcula. Necte coronam Poſtibus, et denſos per limina tende corymbos*. Cereris apud Romanos *ſacerdos Græca*, ſubinde memoratur a Livio, et Dionyſio Hal. A. R. I. 33: *Græcum Sacrum*, a Cicerone Leg. II. 9. Verrin. IV. 51. Balb. 24. Ejuſdem in Græcia et Athenis antiſtitæ celebrantur, de quibus eleganter diſſeruit amiciſſimus noſter Sanctocrucius in opere pererudito de Myſteriis, *ſur les Myſteres du Paganiſme* Sect. IV. Artic. II. p. 147.

138. B. συνειργνυμένοις] *in conjugalem thalamum incluſis*, ut vertit Xylander, aliquanto magis reſpondet alteri lectioni, perfectum tempus exhibenti, συνειργμένοις, ut dant B. Pol. Jannot. Verbum in hac re adhibuit Plutarchus Gryllo p. 989. A: ὁ Μενδήσιος ἐν Αἰγύπτῳ τράγος λέγεται πολλαῖς καὶ καλαῖς συνειργνύμενος γυναιξὶν οὐκ εἶναι μίγνυσθαι πρόθυμος. Romulo p. 20. A: τῷ θεῷ—τὴν Λαρεντίαν—συνεῖρξεν. Alexandro p. 665. C. συνείρχθησαν εἰς τὸν θάλαμον. Solone p. 89. C. τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ συγκαθείργνυσθαι. Reſtituendum videtur Hierocli De Nuptiis apud Stobæum Tit. LXV. p. 416. 3: ζεῦγος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συγκαθειμαρμένων ἀλλήλοις καὶ καθιερωμένων θεοῖς γαμηλίοις, γενεθλίοις, ἐφεστίοις· vulgatum notat *fato ſibi invicem deſtinatos*, minus convenit loci ſententiæ, quam συγκαθειργμένων.

138. B. *συνυμεναιοῦντα*] Singulare a Scotto relatum in Appendice.

138. B. *ἱππόθορον*] Plutarchus Sympoſ. VII. 5. p. 704. F: *ἵπποις δὲ μιγνυμέναις ἐπαυλεῖται νόμος, ὃν ἱππόθορον ὀνομάζουσιν.* Clemens Alexandrin. Pædagog. II. p. 164. A: *ταῖς δὲ ἵπποις μιγνυμέναις οἷον ὑμέναιος ἐπαυλεῖται νόμος αὐλῳδίας· ἱππόθορον τοῦτον κεκλήκασιν οἱ Μουσικοί.* Eodem pertinet Ælianus Nat. Animal. XII. 44: *Λέγει δὲ Εὐριπίδης καὶ ποιμνίτας τινὰς ὑμεναίους· ἔστι δὲ ἄρα τοῦτο αὔλημα, ὅπερ οὖν τὰς μὲν ἵππους τὰς θηλείας εἰς ἔρωτα ἐμβάλλει καὶ οἶστρον ἀφροδίσιον, τοὺς δὲ ἄῤῥενας μίγνυσθαι αὐταῖς ἐκμαίνει. Τελοῦνται μὲν ἱππικοὶ γάμοι τὸν τρόπον τοῦτον, καὶ ἔοικεν ὑμέναιον ᾄδειν τὸ αὔλημα.* Euripidis dictum exſtat in Alceſtide 588. Conferantur Interpretes Heſychii in voce. T. II. p. 65.

138. B. *περὶ τὰς ὀχείας*] A. *ἐπὶ τ. ὀ.* magis proprie.

138. B. *φιλοσοφίᾳ δὲ πολλῶν λόγων*] Philoſophiæ proprius eſt locus *de Nuptiis* et *Matrimonio:* quod modo notavimus ad Exordium hujus libri.

138. B. *ᾧ κατᾴδουσα*] B. E. Anon. Exempl. Turn. *ᾧ καταδέουσα*, *quo conſtringens:* utrumque in re amatoria et magica dicitur. Sic eſt *καταδεῖν* apud Athenæum XV. p. 670. C: *καταδέδενται γὰρ οἱ ἐρῶντες.* Dion. Caſſ. L. 5: *τούς τι παρ' αὐτῷ δυναμένους οὕτω καὶ κατεγοήτευσε καὶ κατέδησεν·* hinc *κατάδεσις*, Platoni Leg. XI. p. 683. D. *μαγγανείαις τέ τισι καὶ ἐπῳδαῖς καὶ καταδέσεσι:* et ibid F. *καταδέσεσιν, ἢ ἐπαγωγαῖς, ἤ τισιν ἐπῳδαῖς:* item *καταδεσμὸς* Rep. II. p. 424. C. H. Steph. Theſ. L. Gr. T. I. p. 964. Sed vulgatum *κατᾴδουσα*, *accinens*, *incantans*, magis convenit tralationi nominum *muſicæ*, *harmoniæ*, *λόγου*: et ſimiliter loquitur Plutarchus Sympoſ. VIII. p. 745. E: *λήθην δὲ ἐμποιοῦσα (ἡ μουσικὴ ταῖς ψυχαῖς) κατέχει καὶ κατᾴδει θελγομένας.* Reip. Ger. Præc. p. 819. D. *κατᾳδόμενοι καὶ καταφαρμακευόμενοι.* De Anim. Procreat. p. 1029. C: *τὰ θεῖα εἴρουσι καὶ κατᾴδουσι.* De Recta Aud. Rat. p. 46. E: *σοφιστῶν ἀνωφελεῖς καὶ ἀνοήτους, ἡδείας δὲ φωνὰς κατᾳδόντων.* Dion Chryſ. Or. XXXV. p. 435. C: *οἵτε ὄρνιθες κατᾴδουσιν.*

138. B. *ἐπὶ βίου κοινωνίᾳ συνιόντας εἰς τὸ αὐτὸ*] Animadvertenda eſt *κοινωνίας* uſus in hac re proprius. Phintys ap.

Stob. p. 444: συνελεύσεσθαι ἐπὶ κοινωνίᾳ βίω τε καὶ τέκνων γενέσει—. Callicratidas p. 486: ὁ γάμος ἐπὶ βίῳ κοινωνίᾳ συνίσταται. Plato Leg. VI. p. 622. B. εἰς παίδων κοινωνίαν καὶ γένεσιν. IV. 602. G: γάμων σύμμιξις καὶ κοινωνία. VIII. p. 644. F. Muſonius ap. Stob. p. 425. Hierocles ibid. 415. 56. Athenæus XIII. p. 609. C. Xenophon. Œcon. VII. 18. Iſocrates Nicocle p. 59: γυναῖκας λαβόντες καὶ κοινωνίαν ποιησάμενοι παντὸς τοῦ βίου. Plutarchus Opp. Mor. p. 329. F. 439. E. Vit. 39. A, B. 48. F. 49. A. 76. D, E. 656. F. 691. E. 771. B. 980. D. Julianus Imp. Or. I. p. 7. C. III. 109. B.

138. C. ἐν φιλοσοφίᾳ παραῖρεφόμενοι] Expoſuimus ſupra ad Exordium libelli.

138. C. κεφάλαια] Expoſuimus ibidem.

138. C. ἐμμέλειαν ἡρμοσμένην—] Vocabula muſica per tranſlationem de nuptiis et matrimonio uſurpantur. Illud tractavimus ad Ser. Num. Vind. p. 30. quæ eſt noſtris paginis 550. F. Hoc ita ponitur infra p. 144. Alexandro p. 665. B: λέγεται δὲ Φίλιππος—τὸν γάμον οὕτως ἁρμόσαι, *nuptias contraxiſſe*. Catone Min. p. 762. D: ἡρμόσατο Λεπίδαν, *duxit uxorem Lepidam*. Pindarus Pyth. IX. 21: Ἀφροδίτα—ξυνὸν ἁρμόζοισα—γάμον· *communes nuptias concilians*. Herodotus III. 137: ἥρμοσται γυναῖκα, *duxit uxorem*. VI. 65. Callicratidas ap. Stob. p. 426: δεῖ δὲ τὸν μωσικὸν μιμέεσθαι—καὶ γάμον συναρμόζεσθαι ποτὶ τὸν ἴδιον τόνον τᾶς ψυχᾶς. Soſiades ibid. p. 47: οἰκέτας αἰδοῦ· πάνων ἅρμοζε· υἱοὺς παίδευε· ita ferebatur ante Schowium, qui dedit, πένης ὢν ἅρμοζε· at credibile eſt veram ſcripturam fuiſſe γάμον ἅρμοζε. Dionyſius Hal. A. R. II. 24: ἄνδρα συναρμόσαντες εἰς γυναῖκα μίαν; niſi acute ſit dictum poſito εἰς pro καὶ, hoc ipſum reponendum videatur. Herodianus Hiſt. R. V. 6. 4. ἁρμόζοντα γάμον proprie et ex hac ſimul notione dixit. Julianus Imp. Or. I. p. 7. C: τοὺς γάμους ἥρμοσαν. Or. III. p. 109. D. 123. D. Pollux III. 35.

138. C. οἱ παλαιοὶ τῇ Ἀφροδίτῃ τὸν Ἑρμῆν συſκαθίδρυσαν—τήν τε Πειθὼ καὶ τὰς χάριτας—] Veneris comitatum eumdem tradit Phurnutus De Nat. Deor. Cap. XXIV. p. 197: Ἀφροδίτῃ—παρέδρους τε καὶ συνέδρους τὰς Χάριτας ἔχει καὶ τὴν Πειθώ,

καὶ τὸν Ἑρμῆν, διὰ τὸ πειθοῖ προσάγεσθαι ἢ λόγῳ ἢ χάρισι τοὺς ἐρωμένους· ἢ διὰ τὸ περὶ τὰς συνουσίας ἀγωγόν. *Suadam* adjungit Gratiis Heſiodus Ἔργ. 73: eamque unam ex Gratiis fecit Hermeſianax teſte Pauſania IX. 35: quocum comparari debet Seneca Benef. I. 2. *Mercurius una ſtat* (cum Gratiis): *non quia beneficia oratio commendat; ſed quia pictori ita viſum eſt.* Plura legantur in eruditiſſimi Larcheri libro de Venere, Gallice ſcripto, et inſcripto *Mémoire ſur Vénus*, p. 298.

138. D. Ὁ Σόλων ἐκέλευε—] Ejuſdem legis meminit Plutarchus in Solone p. 89. C: ex his locis retulit Petitus in Leg. Attic. p. 547. Mala Cydonia, ex Cretæ urbe Cydonia, in primis ferebantur: Pollux VI. 47. Heſychius T. II. p. 369. Plinius H. N. XV. 10. ubi Harduinus interpretatur *des coins*.

138. D. ἀσφραγωνιᾷ] Diſſentiunt libri: B. et Mez. ἀσπαραγωνιᾷ: E. Ald. Baſ. Xyl. ἀσφαραγωνιᾷ: Pol. Jannot. ἀσπαράγων ἴῳ, forte a correctore volente *aſparagorum violas*: vox quidem non alibi lecta: res eadem ſignificatur a Theophraſto nomine ἀσπαραγίας Hiſt. Plant. VI. 3. quocum hunc Plutarchi locum contulerunt H. Stephanus Theſ. L. Gr. Indice p. 553. L. Saracenus ad Dioſcoridis II. 152. p. 43. Conferantur Interpretes ad Heſychium T. I. p. 577. Kuſterus ad Suidam ἀσφάραγον Atticis vindicantem. Plutarchus ἀσπάραγον dicit Sympoſ. IV. p. 663. D. Cæſare 716. B. et ſpinoſum genus memorans Ser. Num. Vind. p. 553. C. γεωργὸς οὐκ ἐκκόπτει τὴν ἄκανθαν, ἂν μὴ λάβῃ τὸν ἀσπάραγον.

138. D. διὰ τὸν ὄμφακα τὴν σταφύλην ἑτέροις προϊεμένων] Ducta comparatio e Proverbio Σικελὸς ὀμφακίζεται· de quo Zenobius V. 84: μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν Σικελῶν, τὰς ἁβρώτους ὄμφακας κλεπτόντων· μέμνηται ταύτης Ἐπίχαρμος. Diogenianus VIII. 15. Suidas voce Σικελός. Pertinet huc Tibulli III. 5. 19: *Quid fraudare juvat vitem creſcentibus uvis.* Ariſtæneti Ep. II. 7. amator virginis, περικρατῶν ὀμφάκινα τοῦ στέρνου τὰ μῆλα; cujus hera ei objicit Σικελὸς ὀμφακίζεσθαι δοκεῖς, παρατρυγῶν παιδισκάριον καὶ τοῦ φιλήματος ἀμαθές· ita enim veriſimiliter emendavit Flor. Chriſtianus.

138. D. πληγὴν τῆς μελίττης—] Fluxit item a Proverbio, quod notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 7. ex Platonis Phædone p. 390. F: ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν οἰχήσομαι. Ad præſentem ſententiam accedit dictum ſub Epicteti nomine proditum apud Maxim. et Anton. p. 720. et in Gnomis MSS. Biblioth. Lugd. Ὥσπερ μέλιτταν οὐ διὰ τὸ κέντρον μισεῖς, ἀλλὰ διὰ τὸν καρπὸν τημελεῖς· οὕτω καὶ φίλον μὴ δι' ἐπίπληξιν ἀποστραφῇς, ἀλλὰ διὰ τὴν εὔνοιαν ἀγάπα.

138. E. θρυαλλίδι καὶ] Abeſt in A. Ald. Baſ. Xyl.

138. F. ἱδρυθεὶς] E. ἱδρυνθείς.

p. 139. A. Αἱ βουλόμεναι—βλέπουσι] Habet Stobæus Tit. LXXXIII. p. 483.

p. 139. C. Ἡρόδοτος εἶπεν] Supra citatum p. 37. C. ubi ſedem Herodoteam I. 8. notavimus. Ex hoc Plutarchi loco ſumſit Hieronymus Adv. Jovin. I. p. 38: *Scribit Herodotus, quod mulier cum veſte deponat et verecundiam.*

139. D. καὶ προαίρεσιν] Vulgo ἢ καὶ προαίρεσιν· quod debetur frequenti errori, qui literas N et H et permutavit, et alteram ex altera protulit: de quo monuimus ad p. 96. A.

139. D. Ὁ ἥλιος τὸν Βορέαν ἐνίκησεν] Fabula in Æſopicis fertur Num. CCCVII. ed. J. Hudſoni. Sophocles eam argumentum fecit Epigrammatis, quod refert Athenæus XIII. p. 604. F: verſibus Græcis illigavit Babrius, citatis Suida in voc. Σισύρα, indeque relatis ab eruditiſſimo Tyrwhitto in Diſſert. de Babrio p. 23: et in Syntypæ Fabulis ab eruditiſſimo Matthæo editis exſtat Num. LV. Latinis verſibus reddidit Avianus Fab. IV. In re haud diſſimili mendam ſuſcepiſſe videtur Ariſtides Or. Sacra V. T. I. p. 359. ὁ βορέας ἐπαιγίζων ἀνέστελλε τὸ εἰς τοὐπίσω καὶ παρεῖχεν ἱδρῶτα θαυμαστὸν ὅσον—. Canterus vertit, *cum—incumbens Boreas reditum defenderet, ac maximum excitaret ſudorem:* articulus τὸ, et ipſa ſententia deſiderat ἀνέστελλε τὸ ἱμάτιον εἰς τοὐπίσω.

139. E. Ὁ Κάτων ἐξέβαλε—] Item memorat Plutarchus in Catone Maj. uberius et feſtive p. 346. C: βουλῆς ἐξέβαλεν ὑπατεύσειν ἐπίδοξον ὄντα Μανίλλιον, ὅτι τὴν αὑτοῦ γυναῖκα μεθ' ἡμέραν ὁρώσης τῆς θυγατρὸς κατεφίλησεν· αὐτῷ δ' ἔφη τὴν γυναῖκα

μηδέποτε πλὴν βροντῆς μεγάλης γενομένης περιπλακῆναι, καὶ μετὰ παιδιᾶς εἰπεῖν αὐτὸν, ὡς μακάριός ἐςι τοῦ Διὸς βροντῶντος. Factum nobili illa Cenſura, de qua Livius XXXIX. 42. Pighius Annal. Magiſt. Rom. anni DLXIX.

139. E. Δεῖ τὰς μὲν ἐντεύξεις—ἀναπεπταμένῃ] Denuo mihi de hujus conſtitutione loci cogitanti videtur legendum eſſe Δεῖ οὖν τὰς μὲν ἐντεύξεις—παῤῥησίᾳ μὴ χρῆσθαι φανερᾷ καὶ ἀναπεπταμένῃ· quod et nexus exempli ac præcepti, et vocabulum ἀναπεπταμένῃ παῤῥησίᾳ, nonniſi malo ſenſu frequentatum, requirere videtur. Eadem ratio ſervari poterat, δεῖ mutato in καί: ſed oppoſitio diſertior exſtat in Δεῖ οὖν. Certe hanc ſententiam exſpectamus: *Oportet igitur congreſſus et amplexus facere occultos: admonitione autem, querela, et loquendi licentia, non uti manifeſta et aperta.* Plato Phædro p. 342. D: in vituperio amatoris παῤῥησίᾳ καταχορεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ χρωμένυ. Plutarchus Sympoſ. p. 712. A: ἥτε πρὸς τὰ σκώμματα ϗ βωμολοχίας εὐχέρεια, δεινῶς κατάκορος ϗ ἀναπεπταμένη, ϗ γέμυσα ῥημάτων ἀκόσμων καὶ ἀκολάςων ὀνομάτων. Philoſophand. cum Principib. 777. F: ὄχλοις ϗ θεάτροις πάνδημον ϗ ἀναπεπταμένην δόξαν. De Stoic. Repugn. p. 1050. C. Chryſippus reprehenditur, quod τῇ κακίᾳ—ἀναπεπταμένην παῤῥησίαν δίδωσιν. Themiſtocle p. 122. E: Τιμοκρέων—ἀσελγεςέρᾳ ϗ ἀναπεπταμένῃ μᾶλλον εἰς τὸν Θεμιςοκλέα κέχρηται βλασφημίᾳ. Libanius Orat. De Imp. Juliani Ira §. 19. apud Fabric. Bibl. Gr. Vol. VII. p. 223: ἀναμεμίχθαι σκώμματά τινά τισιν ἑορταῖς ὁμολογῶ· ἀλλὰ πρῶτον μὲν κῦφα καὶ φορητὰ, ϗ οὐκ ἀπὸ γλώττης ἀναπεπταμένης, οὐ γὰρ (forte εἶτα) εἰς ὁμοίυς ἀποῤῥιπτούμενα—.

139. F. ἐσόπτρυ κατεσκευασμένυ χρυσῷ ϗ λίθοις.] Luxuriem in ſpeculis notat Seneca Quæſt. Nat. I. 17: *Ætas illa ſimplicior et fortuitis contenta nondum in vitium beneficium detorquebat, nec inventum naturæ in libidinem luxumque rapiebat: —nondum argenti nitor, ſed fragilis viliſque materia—. Poſtea jam rerum potiente luxuria, ſpecula totis paria corporibus auro argentoque cœlata ſunt, denique gemmis adornata—.* Speculi materiam argentum novimus ex Plauto Moſt. I. 3. 111. Plinio H. N. XXXIII. 9. Plutarchi præceptum retulit Stobæus p. 431.

139. F. σεσηρυῖαν] Videatur annotatio p. 46. D.

139. F. ἡμαρτημένον] Rarior forma. Plutarchus Opp. Mor. p. 66. A. 398. F. 1042. C. Plato Leg. VII. p. 632. B. Menander ap. Stob. p. 171. 41. Jamblichus Vit. Pythag. §. 233. ἡμαρτημένως. Plato Leg. X. p. 667. A. ἐξημαρτημένως.

p. 140. A. —τὰς γραμμὰς ϗ τὰς ἐπιφανείας—] Eadem exempli forma et materia eſt p. 63. B.

140. A. Τοῖς τῶν Περσῶν βασιλεῦσιν] Eumdem Plutarchus morem narrat Sympoſ. I. p. 613. A: λέγουσι μὴ δεῖν ὥσπερ οἰκοδέσποιναν ἐν οἴνῳ φθέγγεσθαι φιλοσοφίαν· ϗ τοὺς Πέρσας ὀρθῶς φασι μὴ ταῖς γαμεταῖς ἀλλὰ ταῖς παλλακίσι συμμεθύσκεσθαι ϗ συνορχεῖσθαι. Quod hinc ſumſit Macrobius Saturnal. VII. 1. Notavit et B. Briſſonius De Regno Perſ. II. 127. hunc locum: et de Regum cum pellicibus et μουσουργοῖς conſuetudine et epulis I. 95. 110. ſeq.

140. B. ὀρθῶς τοῦτό γε αὐτὸ ποιοῦντες] Quod dixi αὐτοὶ legendum videri, habui rationem conſuetudinis elegantiorum Scriptorum, de qua notavi in Epiſtola Critica ad D. Ruhnk. p. 26. et 27. ubi hunc ipſum locum citavi.

140. B. Οἱ φιλόμουσοι τῶν βασιλέων—κοσμίαν.] Retulit Anonymus ſcriptor Ἀπομνημονευμάτων, in apographo Gronoviano codicis Florentini. Poſteriorem partem ἀνὴρ φιλοσώματος—κοσμίαν, habet Stobæus p. 483.

140. C. Λάκαινα παιδίσκη—] Plutarchus Apophthegm. Lacænarum p. 242. B: Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα εἰ ἀνδρὶ προσελήλυθεν, Οὐκ ἐγὼ, εἶπεν, ἀλλ' ὁ ἀνὴρ ἐμοί.

140. D. Οἱ δὲ θεοὶ, φίλοι πρῶτοι καὶ μέγιστοι] Hermogenes apud Xenophontem Sympoſ. IV. 47. ſeq. laudatus Plutarcho Adv. Epicur. p. 1103. B.

140. D. ἀποκεκλεῖσθαι τὴν αὔλειον] *oportet iis aulæ januam occluſam eſſe:* fere proverbii inſtar eſt. Plutarchus Sympoſ. p. 617. A: δέδια μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τῦφον ἀποκλείοντες, εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ. Pompeio 643. E: τοῖς ἥκουσιν ἀποκλείσας τὴν αὔλειον ἑτέραις θύραις ᾤχετο ἀπιών. Idem ſæpe τὴν αὔλειον dicit Opp. Mor. p. 265. A. 516. E. 594. E. 597. D. 710. C. Vit. 107. E. 485. C. 865. A: plene αὐλείους θύρας Opp. Mor. p. 239. A. Harpocration, Αὔλειος ἡ ἀπὸ

τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας, ad quem locum multa Veterum dicta citat Valeſius, itemque Taylorus ad Lyſiam De Cæd. Eratoſthenis p. 11. indeque Toupius Emend. Suid. T. I. p. 34. ſeq. unde apparet τὴν αὔλειον in primis terminum uxoris fuiſſe. Addatur et Dorvillius in Notis ad Chariton. p. 31.

140. D. οὐδενὶ γὰρ θεῶν ἱερὰ κλεπτόμενα] B. E. T. P. MS. θεῷν: A. E. MS. T. P. κρυπτόμενα. At vulgatum κλεπτόμενα exquiſitius eſt; quippe dicitur improprie de omni facto, quod clam ac diſſimulanter fit. Sic in eodem argumento de religione, præter publicam, privatim inducta Plato Leg. X. p. 674. F. ἵνα μὴ καὶ ταῦτα κλέπτοντες πράξεσιν, ἱερά τε καὶ βωμοὺς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱδρυόμενοι, λάθρα τοὺς θεοὺς ἵλεως οἰόμενοι ποιεῖν θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς, εἰς ἄπειρον τὴν ἀδικίαν αὐξάνοντες, αὑτοῖς τε ἐγκλήματα πρὸς θεῶν ποιῶνται, καὶ τοῖς ἐπιτρέπουσιν οὖσιν αὐτῶν βελτίοσι: ſimiliter IX. p. 661. C: δικαστήρια φαῦλα καὶ ἄφωνα, κλέπτοντα τὰς αὐτῶν δόξας κρύβδην τὰς κρίσεις διαδικάζει· *prava et muta judicia ſuas ſententias abſcondentia, cauſſas dijudicant.* Plutarchus Defect. Orac. p. 431. F. κάθαρσιν τοῦ κλέπτοντος· *purgationem impedimenti viſui officientis.* Cæſare 707. E: ἔκλεπτεν ἑαυτὸν, *abſcondidit ſeipſum, interfectoribus ſe ſubduxit.* Timoleonte p. 244. C: λάθρα κλέπτων καὶ παρεισάγων τὴν συμμαχίαν, *diſſimulans et clam introducens auxilia.* Arato p. 1031. E. κλέψαι τὰ πράγματα. Ariſtides Panathen. T. I. p. 166: κλέψαι τὴν συμβᾶσαν ἐπὶ τῷ πολέμῳ συμφορὰν, *diſſimulare belli cladem.* Eadem ratione κλέμμα eſt *factum diſſimulatum*: de quo notavimus p. 62. D.

140. D. Ὁ Πλάτων φησὶν—ἀνῃρῆσθαι] Habet Stobæus Tit. LXX. p. 441. Platonis locus eſt Rep. V. p. 461. E: Ἡ δέ γε τῶν τοιούτων ἰδίωσις διαλύει· ὅταν οἱ μὲν περιαλγεῖς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γένωνται, ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς παθήμασι τῆς πόλεώς τε καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει. Τί δ' οὔ; Ἆρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιοῦτον γίγνεται, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό τε ἐμὸν, καὶ τὸ οὐκ ἐμόν; καὶ περὶ τοῦ ἀλλοτρίου κατὰ ταυτὰ τοῦτο λέγωσι τὸ ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν, αὕτη ἀρίστα διοικεῖται. Eamdem ſententiam laudat Plutarchus De Frat. Amor. p. 484. B: Πλάτων παραινεῖ τοῖς πολίταις τὸ ἐμὸν ἐξαιρεῖν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν—. Amatorio p. 767. D: ἐκ τῆς Πλατωνικῆς πόλεως τὸ ἐμὸν οὐχ

ἕξει καὶ τὸ οὐκ ἐμόν. Jamblichus Vit. Pythag. §. 167: ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν (f. ἡμῖν) τὸ κοινὸν καὶ ἴσον, καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἑνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας, καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ (f. τῷ αὐτῷ) τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ ἀλλότριον· ὥσπερ δὴ καὶ Πλάτων μαθὼν παρὰ τῶν Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ.

140. E. ὥσπερ οἱ ἰατροὶ λέγουσι] Similitudinem ex diſputationis Platonicæ modo citatæ loco deinceps hoc proximo ſuſcepit: Καὶ ἥτις δὴ ἐγγύτατα ἑνὸς ἀνθρώπου ἔχει· οἷον ὅταν που ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινωνία ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν αὐτῇ, ᾔσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλγησε μέρους πονήσαντος ὅλη· καὶ οὕτω δὴ λέγομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ·—. Pertinet huc Epigramma Anthologiæ I. 46. 9: Καὶ γὰρ δέξιον ὄμμα κακνήμενον ὄμματι λαιῷ Πολλάκι τοὺς ἰδίους ἀντιδίδωσι πόνους. De dextrorum ſiniſtrorumque conſenſu, ejuſque cauſſa, univerſe docet Ariſtoteles De Animalium Inceſſu Cap. VI.

140. E. ἐπάλλαξιν] *alternis nexibus* bene reddit Xylander: eſt quaſi *mutatio per vices vinculorum et mutuo facta.* Sic de *mutuis connubiis* Herodotus I. 78. dixit γάμων ἐπαλλαγήν· ubi videatur Weſſelingius et citatus ab eo Albertius ad Heſychium voc. Ἐπαλλάξαντες. Conjuncta eſt notio *permutationis rerum, ut diſcerni nequeant:* apud Xenophontem Mem. Socr. III. 8. 1. recte ab Erneſto acceptum; de diſputantibus, qui dicuntur φυλαττόμενοι μή πη ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ· *caventes ſibi ne diſputatio verborum captione et permutatione pervertatur.* Sic De Venat. V. 20. VI. de *veſtigiis leporum perplexis.* Porphyrius De Grad. §. 35. p. 241. δεῖ τοίνυν ἐν ταῖς σκέψεσι καταχρατοῦντας (vulgo καταχρατοῦντες) τῆς ἑκατέρου ἰδιότητος, μὴ ἐπαλλάττειν τὰς φύσεις. Supra p. 45. D. notavimus ἐπάλλαξιν μηρῶν. Ariſtidi T. I. p. 289. reddendum ἐπαλλὰξ pro ἀπαλλάξ.

140. E. ἑκατέρων—ἀμφοτέροις] *ex utriſque—ambobus:* de qua differentia dicemus ad p. 177. F.

140. F. τὸ κρᾶμα] In vino ad potum temperando major pars erat aquæ: de quo dicemus ad Sympoſ. III. 9.

p. 141. A. Ὁ Ῥωμαῖος—] Eſt in Stobæo p. 442. Geminus et re et admonitione locus eſt Plutarchi in Æmilio Paulo p. 257. B: —ἔοικεν ἀληθής τις εἶναι λόγος περὶ γάμου

λύσεως γενόμενος· ὡς ἀνὴρ Ῥωμαῖος ἀπεπέμπετο γυναῖκα· τῶν δὲ φίλων νουθετούντων αὐτὸν, Οὐχὶ σώφρων; οὐκ εὔμορφος; ὀχὶ παιδοποιός; προτείνας τὸ ὑπόδημα, κάλτιον αὐτὸ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, εἶπεν, Οὐκ εὐπρεπὴς οὗτος; οὐ νεουργής; ἀλλ᾽ οὐκ εἰδείη τις ὑμῶν, καθ᾽ ὅ, τι θλίβεται μέρος οὑμὸς πούς. Τῷ γὰρ ὄντι μεγάλαι μὲν ἁμαρτίαι ἀναπεπταμέναι γυναῖκας ἀνδρῶν ἄλλας ἀπήλλαξαν· τὰ δ᾽ ἔκ τινος ἀηδίας καὶ δυσαρμοστίας ἠθῶν μικρὰ καὶ πυκνὰ προσκρούματα, λανθάνοντα τοὺς ἄλλους ἀπεργάζεται τὰς ἀνηκέστους ἐν ταῖς συμβιώσεσιν ἀλλοτριότητας. Ex Plutarchi hoc libello ſumſit Hieronymus Adv. Jovinian. I. p. 38. A: *Legimus quemdam apud Romanos nobilem, cum eum amici arguerent, quare uxorem formoſam et caſtam et divitem repudiaſſet, protendiſſe pedem, et dixiſſe eis: et hic ſoccus, quem cernitis, vobis videtur novus et elegans, ſed nemo ſcit præter me, ubi me premat.* Quod diximus in Notatione Emendationum, hoc dictum a Plutarcho, in Vita Æmilii Pauli, huic tribui, ſecus eſt, ut ipſa verba declarant. Varietas ſcripturæ καλτίκιος non niſi ex confuſione duarum formarum pronuntiandi κάλκιος et κάλτιος nata videtur: librarii et *caligam*, καλλίγιον, cum iiſdem illis nominibus permutarunt. Qua de confuſione aliquid notavit Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 625: Plutarchus alibi κάλτιος dixit Rep. Ger. Præc. p. 813. E. Cæſar. 631. E: καλτίκιος legitur De An. Tranq. p. 465. A. De confuſione vocum πρόσκρουσμα et πρόσκρουμα notavimus p. 137. B. Simplex κρύσμα non frequentatur: at κροῦμα eſt *pulſatio chordæ*, *ſonus*, item κροῦσις: at πρόσκρουσις, *offenſio*; igitur præferam, notione hac offenſionis, formam πρόσκρουσμα. Hoc loco, cod. A. dat νοσήματα, in Stobæo.

141. B. Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος—] Haud ſcio, an nuſquam alibi legerim. Olympiadis dictum convenit cum dictis Menandri, ap. Cleric. p. 229.

Ἔνεστ᾽ ἀληθὲς φίλτρον εὐγνώμων τρόπος,
Τούτῳ κατακρατεῖν ἀνδρὸς εἴωθεν γυνή·

item,

Ὅταν φύσει τὸ κάλλος ἐπικοσμῇ τρόπος
Χρηστὸς, διπλασίως ὁ προσιὼν ἁλίσκεται.

Afranius, cujus toga dicitur conveniſſe Menandro, in Vo-

piſco, apud Nonium Marcellum I. 1. p. 2:

Si poſſent homines delinimentis capi,
Omnes haberent nunc amatores anus;
Ætas, et corpus tenerum, et morigeratio,
Hæc ſunt venena formoſarum mulierum.
Mala ætas nulla delinimenta invenit.

141. C. *ἄμαχον—εὔνοιαν*] Habet Stobæus p. 442. et *ἀμήχανον* pro *ἄμαχον*, ut T. Vulgatum præferam ob librorum conſenſum. Sic Plutarchus Sympoſ. IV. p. 667. C. *ἄμαχος φιλοφροσύνη*, *comitas inexpugnabilis, cui nil reſiſtere poteſt.* De Diſcern. Adul. et Am. p. 67. B: *ἄμαχος ὁ τόνος τῆς παῤῥησίας οὗτός ἐςι, καὶ τῇ γλυκύτητι τοῦ νουθετοῦντος ἐπιτείνων τὸ πικρὸν καὶ αὐςηρὸν τῆς νουθεσίας.* Antonio p. 940. C. Cleopatra timebat, ne Octavia, *τοῦ τρόπου τῇ σεμνότητι καὶ τῇ Καίσαρος δυνάμει προσκτησαμένη τὸ καθ᾽ ἡδονὴν ὁμιλεῖν ϗ θεραπεύειν, ἄμαχος γένηται ϗ κρατήσῃ παντάπασιν τοῦ ἀνδρός—.* Similiter pulchritudo, *ἄμαχος*, Pompeio p. 620. A: *φοβηθεὶς τὴν εὐμορφίαν αὐτῆς ἄμαχόν τινα καὶ περιβόητον οὖσαν.* Ariſtænetus I. 24. Ælianus Var. Hiſt. XIII. 1. Sed et *ἀμήχανος* eodem ſenſu dicitur, *de vi vel benevolentia, cui nulla machina et arte reſiſti poteſt.* Plutarcho Septem Sap. Conviv. p. 163. B: *ἀμήχανόν τινα τοῦ βοηθῆσαι τῇ παρθένῳ προθυμίαν ἐν τῷ τότε πάθει λαβών—.* Plato Symp. p. 334. E. *ἀμήχανον κάλλος.* Utrius vocabuli hac notione exempla dedit Abreſchius ad Ariſtæneti l. c. Lect. p. 140.

141. C. *Πάλιν ἡ Ὀλυμπιὰς—δακτύλοις*] Ex Phylarcho narrat Athenæus XIII. p. 609. C: *Καλλίςη δ᾽ ἦν καὶ Παντίκα ἡ Κυπρία, περὶ ἧς φησι Φύλαρχος ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν ἱςοριῶν, ὅτι παρ᾽ Ὀλυμπιάδι οὖσαν τῇ Ἀλεξάνδρου μητρὶ ᾔτει πρὸς γάμον Μόνιμος ὁ Πυθίωνος· ϗ ἐπεὶ ἦν ἀκόλαςος ἡ γύνη, ἔφη ἡ Ὀλυμπιὰς, Ὦ πονηρὲ, τοῖς ὀφθαλμοῖς γαμεῖς καὶ οὐ τῷ νῷ.* Similiter dixerat Euripides in eodem argumento, Fragmento CLI: *—κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις, Χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇ γε νοῦν κεκτημένῃ. Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ ταῦτα κρῖνόν ἐςιν, ἀλλὰ νοῦς.* Digitis uxorem ducere exponit ipſe Plutarchus, *ſupputantem divitias uxoris ac dotem.* Sic de avaro Dion Chryſ. Or. IV. p. 74. B: *ἁρπακτικὸν βλέπων, ἀεὶ κινῶν τοὺς δακτύλους, ἤτοι*

τὴν αὐτοῦ λογιζόμενος οὐσίαν, ἢ τῶν ἄλλων τινός—. Palladas Antholog. II. 50. 9. 10.

141. C. Ὁ Σωκράτης ἐκέλευσε—τὸ εἶδος] Sententiam complures prodiderunt vel ſuo, vel Socratis, vel aliorum nomine, quos citant Caſaubonus et Menagius ad Diogenem Laertium II. 33. in Socratis eam dictis recenſentem. Bianti tribuitur apud Stobæum Tit. III. p. 46. ubi lectionem marginis Geſneriani confirmant codices Schowii p. 97: Plutarcho in Sent. Max. et Anton. p. 566. Εἰς κάτοπῖρον κύψας θεώρει· καὶ εἰ μὲν καλὸς φαίνει, ἄξια τούτε πρᾶττε· εἰ δὲ αἰσχρὸς, τὸ τῆς ὄψεως ἐλλιπὲς ὡράϊζε καλοκαγαθίᾳ. Socrati in Jo. Damaſceni Excerptis MS. Σωκράτης παρῄνει τοῖς νέοις πολλάκις ἐσοπτρίζεσθαι, (καὶ) τοὺς μὲν εὐπρεπεῖς ὅμοιον ποιεῖν τῷ εἴδει τὸν τρόπον, τοὺς δὲ ἀμόρφους περιςέλλειν τὸ δυσειδὲς τῇ εὐτροπίᾳ.

141. D. τῇ γὰρ αἰσχρᾷ σεμνὸν, εἰ φιλεῖται διὰ τὸ ἦθος μᾶλλον ἢ τὸ κάλλος] Deſideratur alterum disjunctum comparationis, quo ſignificetur, quem fructum ἡ καλὴ percipiat: deinde hoc excidiſſe, etiam hoc documento eſt, quod φιλεῖται διὰ τὸ ἦθος μᾶλλον ἢ τὸ κάλλος, de formoſa poteſt dici, de deformi non poteſt, quippe quæ κάλλος non habet: denique, aliquid turbatum eſſe in his verbis oſtendit quoque abſentia vocabuli μᾶλλον in pleriſque libris B. E. Ald. Baſ. Xyl. additum a Schott. et Anon. Forte ſic aut tale quid ſcripſerit Plutarchus: τῇ γὰρ αἰσχρᾷ σεμνὸν, εἰ φιλεῖται διὰ τὸ ἦθος, τῇ δὲ καλῇ, εἰ διὰ τὸ ἦθος μᾶλλον ἢ τὸ κάλλος· ut librarius a priore ἦθος continuo in alterum incidens, interjecta verba et alterum ἦθος omitteret. Hic eſt multarum fons lacunarum cognitus nobis uſu verſandis codicibus ſcriptis. Longum eſt exempla hic apponere: videantur in hac noſtra Plutarchi Moralium editione p. 733. D, E. 951. D. 1070. E. 1100. D. In opere De Placitis Philoſophorum iſtam lacunæ cauſſam notavit Annotator in Variis Lect. ad calcem p. 899. D. IV. 8: et Corſinus II. 7. p. 887. C.

141. D. Λυσάνδρυ θυγατράσιν—] Item in Apophthegm. Reg. et Duc. p. 190. E: Λύσανδρος, Διονυσίου τοῦ τυράννου πέμψαντος ἱμάτια ταῖς θυγατράσιν αὐτῦ τῶν πολυτελῶν, οὐκ ἔλαβεν,

εἰπὼν, Δεδιέναι μὴ διὰ ταῦτα μᾶλλον αἰσχραὶ φανῶσιν· quod iiſdem verbis refertur in Sent. Max. et Anton. p. 277. In Apophthegm. Lacon. exſtat ſub nomine Archidami fil. Zeuxidami p. 218. E: at paulo aliter ſub Lyſandri nomine ibidem p. 229. A. itemque plenius in codice J. et Veneto, ex Vita Lyſandri p. 434. C.

141. E. Σοφοκλῆς] Singularis hæc eſt mentio: indeque relata in Fragmentis Sophoclis a Brunckio T. II. p. 43. Ad verborum et ſententiæ ſimilitudinem congruit illud Muſonii ap. Stob. Tit. VI. p. 84: καὶ γάρ τοι δοκῶν εἶναι κόσμος οὗτος, πολλὴν ἀκοσμίαν ἔχει.

141. E. Κόσμος γάρ ἐστιν—περιτίθησιν.] Habet Stobæus p. 442. Acumen diſputationis eſt in cognatione vocabulorum κόσμος, κοσμεῖν, κόσμιος, quorum hoc non niſi de modeſtia animi, illa etiam de corporis cultu et ornatu dicuntur.

141. E. Οἱ τῇ γαμηλίῳ θύοντες Ἥρᾳ—βωμόν.] B. Briſſonius De Ritu Nupt. p. 312. hunc locum apponens emendat editionem Baſileenſem, in qua una vitio operarum legitur ὥρᾳ pro Ἥρᾳ, et χολὴν pro χολὴν, quæ jam correxerat Xylander: et quod hic reliquit παρῆναι ex Aldina in Baſileenſem propagatum, Briſſonius mutavit in περιεῖναι, rectius cæteri omnes libri dant παρεῖναι. Cæterum pro περὶ τὸν βωμὸν, B. E. habent παρὰ τ. β. Caſaubonus ad Diog. Laert. I. 71. ἔῤῥιψαν obiter explicat *ſolent projicere*; ita ſubinde Aoriſto primo utitur Plutarchus II. p. 159. B. 690. A. 978. A. I. 67. B, C. alia annotavit Erneſtus ad Xenoph. M. S. II. 4. 7.

141. F. Πλάτων τῷ Ξενοκράτει] Plutarchus in Amatorio p. 769. D. idem exemplum præceptumque ponit: item in Mario p. 407. A. Diogenes Laertius IV. 6. ubi plura notarunt Caſaubonus et Menagius.

p. 142. A. Μητρόδωρος—] Huic loco geminus eſt in Amatorio p. 753. C: reprehendens uxores τοῖς ἀνδράσιν ὀργιζομένας ὅτι σωφρονοῦσιν· quod ex hoc dicto ſumtum eſſe res ipſa declarat. Metrodorus, ita nude dictus, intelligendus eſt Lampſacenus, Epicuri diſcipulus. De hujus nuptiis Plutarchus meminit Adv. Epicur. p. 1098. B: de filia et

natis Diogenes Laert. X. 19—21, 22, 23: ubi Leontium pellicem habuiſſe dicitur: quam uxorem ei fuiſſe ſcribit Hieronymus Adv. Jovinian. I. p. 38: *Epicurus voluptatis aſſertor, quamquam Metrodorus diſcipulus ejus Leontium habuerit uxorem, raro dicit ſapienti incunda conjugia; quia multa incommoda admixta ſint nuptiis.* De ejus ſcriptis Menagius ad Diog. Laert. X. 24. Fabricius Bibl. Gr. Vol. II. p. 812.

142. B. πρᾶξαί τι] Hoc ſane friget: diſputationis argumentum poſtulat παῖξαί τι, *ludere aliquid:* ut p. 139. F. Sic Xenophon Symp. IX. 2: παιζοῦνται πρὸς ἀλλήλους, de luſu amantium Bacchi et Ariadnæ. Terentius Eunuch. III. 1. 34: *Forte habui ſcortum: cœpit ad id alludere.* Ion Chius apud Athen. XIII. p. 604. D: τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγέν τε καὶ ἔπρησσεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσσαι· ſcripſit —πίνοι ἢ παίζοι· ut vere correxit Toupius Ep. Crit. p. 113. Forma παῖξαι Plutarchus utitur in Sap. Conviv. p. 147. E. et Ariſtides T. II. p. 114.

142. B. εὖ ποιοῦσαν] Novum accidit hac in compoſitione: nec tamen mendi ſuſpectum eſſe debet; ſed accipiendum, ut ſupra, p. 140. B. ὀρθῶς τοῦτό γε αὐτοὶ ποιοῦντες, et altera forma ibi notata.

142. B. ταῖς ἠθικαῖς καὶ βιωτικαῖς χάρισι] Idem eſt, quaſi dixiſſet ταῖς τοῦ ἤθους καὶ βίου χάρισι, *gratia morum et vitæ.* Rarius nomen βιωτικὸς Plutarchi alibi non niſi bis dictum Sympoſ. V. p. 679. C: τοὺς ἐλαφροὺς μάλιστα τοῖς βιωτικοῖς, *qui faciles ſunt in victu.* Fragment. Commentar. in Heſiod. X. 34. Sotades ap. Stob. p. 528. 36. Epictetus Diſſ. I. 26. Frequenter autem ἦθος et βίος junguntur: v. c. Plutarcho Opp. Mor. p. 19. F. 26. A. 28. C. 41. B. 56. B. 92. C. 567. E. Vit. 764. D. Euripidi Polyid. I. Cæterum, in nomine χάρις ſimul hic ſpectatur notio *gratificandi ad Veneris opus*: de qua dicemus ad p. 751. D.

142. B. ἄκρατος] *non temperatus, merus, auſterus,* veluti *vinum,* unde notio tranſlata eſt in homines et res, quibus nil additum eſt, quo ad uſum ſuaviores redderentur: ſic p. 49. E. 657. D. 683. C. Vit. 287. F. 647. B.

142. B. καθάπερ ὁ Φωκίων—συνεῖναι] Sunt apud Stobæum

p. 442. qui pro οὐ καλὴν οὐδὲ dat οὐκ οὖσαν δὲ, quod inde videtur ſuſcepiſſe T. Phocionis dictum notavimus p. 64. C.

142. C. Ταῖς Αἰγυπτίαις ὑποδήμασι χρῆσθαι πάτριον οὐκ ἦν—] Hoc repugnare videtur opinioni pervulgatæ apud Herodotum II. 35. alioſque: Sophoclem Œdip. Col. 339. Nymphodorum citatum Scholiaſti ad h. l. *Ægyptias in foro agere et cauponari, viros domi texere.* Plutarchi hæc ſingularis eſt mentio, ſed ejus auctoritatem tuetur ingenioſus vir *De Pauw* in libro Gallice ſcripto, *Recherches Philoſophiques ſur les Egyptiens et les Chinois* T. I. p. 45. ſequ. perſuadens, vulgarem opinionem accipiendam eſſe de plebe Ægyptiorum, morem a Plutarcho proditum valuiſſe apud optimates et nobiles.

142. C. Ἡ Θεανὼ—φθέγγεται] Stobæus hinc retulit p. 442. Dictum Theanus referunt alii: Clemens Alexandr. Strom. IV. p. 522. C: Θεανὼ μὲν ἡ Πυθαγορικὴ εἰς τοσοῦτον ἧκεν φιλοσοφίας, ὡς πρὸς τὸν περιέργως ἀπιδόντα καὶ εἰπόντα, Καλὸς ὁ πῆχυς, Ἀλλ' οὐ δημόσιος, ἀποκρίνασθαι. Inde Theodoretus Serm. XII. p. 675. A: Θεανὼ δὲ ἡ Πυθαγορικὴ, ἀποβλέψαντός τινος εἰς αὐτὴν καὶ εἰπόντος, Καλὸς ὁ πῆχυς, Ἀλλ' οὐ δημόσιος, ἀπεκρίνατο.

142. C. ἀλλὰ τὴν φωνὴν—] Stob. καὶ τ. φ. Rectius.

142. D. ἐνορᾶται γὰρ αὐτῇ καὶ πάθος] Stobæus et T. ὁρᾶται γὰρ ἐν αὐτῇ κ. π. Vulgata compoſitio et elegantior eſt et Plutarcho frequens: v. c. Opp. Mor. p. 781. F. 921. A. E. Vit. 21. B. 99. F. 193. B. 345. B. 393. C. 481. F. 707. E. 709. B. 927. D. Forte reddenda Dioni Chryſ. Or. XII. p. 206. B: ὁρῶ μὲν οὖν ἔγωγε τοῖς πολλοῖς πανταχοῦ τὴν ἀκρίβειαν: forte legendum ἐν τοῖς πολλοῖς τ. α. certe alterutra ratione ei conſulendum.

142. D. Τὴν Ἠλείων ὁ Φειδίας Ἀφροδίτην—] Plutarchus De Iſide et Oſiride p. 381. E: τῷ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς (ἀγάλματι) τὸν δράκοντα Φειδίας παρέθηκε· τῷ δὲ τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἤλιδι τὴν χελώνην· ὡς τὰς μὲν παρθένους φυλακῆς δεομένας, ταῖς δὲ γαμεταῖς οἰκουρίαν καὶ σιωπὴν πρέπουσαν. Pauſanias VI. 25: καὶ τὴν μὲν ἐν τῷ ναῷ (Ἀφροδίτην) καλοῦσιν οὐρανίαν· ἐλέφαντος δέ ἐστι καὶ χρυσοῦ, τέχνη Φειδίου· τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ ἐπὶ χελώνης βέβηκε. Notavit opus F. Junius in Catalogo Artificum, p. 160.

142. D. μὴ δυσχεραίνειν, εἰ δι' ἀλλοτρίας] Pro μὴ ſenſus requirit μηδέ· pro ἀλλοτρίας Stobæus Trincavelli et T. dant αὐλητρίας, perperam.

142. E, F. Τῶν σωμάτων—] Sextus Empiricus Adv. Mathem. VII. 102: —τῶν σωμάτων τὰ μέν ἐϛιν ἐκ συναπτομένων, ὡς πλοῖα ϰ̔ ἁλύσεις καὶ πυργίσκοι· τὰ δ' ἐξ ἡνωμένων, ἅπερ ὑπὸ μιᾶς ἕξεως συνέχεται, ὡς φυτὰ καὶ ζῶα· τὰ δὲ ἐκ διεϛώτων, ὡς χοροὶ καὶ ϛρατιαὶ ϰ̔ ποῖμναι: ubi videndus Fabricius. IX. 78: τῶν τε σωμάτων, τὰ μέν ἐϛιν ἡνωμένα, τὰ δὲ ἐκ συναπτομένων, τὰ δὲ ἐκ διεϛώτων· ἡνωμένα μὲν οὖν ἐϛι τὰ ὑπὸ μιᾶς ἕξεως κρατούμενα, καθάπερ φυτὰ ϰ̔ ζῶα· ἐκ συναπτομένων δὲ, τὰ ἐκ τῶν παρακειμένων καὶ πρὸς ἕν τι κεφάλαιον νεύοντα συνεϛῶτα, ὡς ἁλύσεις ϰ̔ πυργίσκοι ϰ̔ νῆες· ἐκ διεϛώτων δὲ, τὰ ἐκ διεζευγμένων ϰ̔ ἐκ κεχωρισμένων ϰ̔ καθ' αὑτὰ ὑποκειμένων συγκείμενα, ὡς ϛρατιαὶ καὶ ποῖμναι καὶ χοροί. Seneca Epiſt. CII. p. 400: *Quædam continua eſſe corpora, ut hominem: quædam compoſita, ut navem, domum, omnia denique, quorum diverſæ partes junEturæ in unum ſunt coactæ: quædam ex diſtantibus, quorum adhuc membra ſeparata ſunt, tamquam exercitus, populus, ſenatus, illi enim, per quos iſta corpora efficiuntur, jure aut officio cohærent, natura diducti et ſinguli ſunt.* Stoica ſunt placita: indeque duxit Pomponius Ad Sabinum Digeſt. XLI. 3. 30. Philo Jud. De Confuſ. Ling. 347. A, B. Attigit hoc argumentum Salmaſius ad Epicteti Enchirid. p. 272. ſeq. Gatakerus ad Marc. Antonin. VII. 13. et De Stilo N. T. Cap. XI. p. 75. G. In eodem de Nuptiis argumento idem exemplum præceptumque poſuit Antipater apud Stobæum Tit. LXV. p. 417: Αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι φιλίαι ἢ φιλοϛοργίαι ἐοίκασι ταῖς τῶν ὀσπρίων ἢ τινων ἄλλων παραπλησίων κατὰ τὰς παραθέσεις μίξεσιν· αἱ δ' ἀνδρὸς ϰ̔ γυναικὸς ταῖς δι' ὅλων κράσεσιν, ὡς οἶνος ὕδατι, ϰ̔ τοῦτο ἔτι μὲν μίσγεται δι' ὅλων (lego —ὕδατι, καὶ τοιαῦτα ἕτερα, μίσγεται δι' ὅλων.) Οὐ γὰρ μόνον τῆς οὐσίας τῶν φιλτάτων πᾶσιν ἀνθρώποις, τέκνων τε ϰ̔ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν σωμάτων οὗτοι μόνοι κοινωνοῦσι. Καὶ κατ' ἄλλον δὲ τρόπον μεγίϛη ἐϛίν· αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι ϰ̔ ἑτέρας τινὰς ἀποϛροφὰς ἔχουσι· ταύτας δὲ ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν τὴν τοῦ ἀνδρός· προστίθεται γὰρ σώζουσα πατρὸς καὶ μητρὸς μὴ ἀγνώμονος, ἕνα τοῦτον σκοπὸν τοῦ βίου ποιεῖσθαι, ϰ̔ τέλος, τοῦ τὸ ἀρέσκειν αὐτῶν τῶν γονέων

παραχωρούντων ἑκουσίως τὰ πρῶτα τῆς εὐνοίας ἀπονέμειν, τὴν μὲν τῷ ἀνδρὶ, τὴν δὲ τῇ γυναικί. Ultima pars graviter affecta, forte ita conſtituenda eſt; προτίθεται γὰρ, σώζουσα πατρὸς καὶ μητρὸς μὴ ἀγνώμονος εὔνοιαν, τοῦτον σκοπὸν τοῦ βίου, καὶ ποιεῖται τέλος τοῦτο, ἀρέσκειν αὐτῷ· τῶν γονέων—ἀνδρὶ, τὸν δὲ τῇ γυναικί· *proponit enim ſibi mulier, dum ſervet benevolentiam haud iniqui patris et matris, hunc vitæ ſcopum, et hunc ſibi finem facit, placere marito; ipſis parentibus ultro concedentibus, ut principatum amoris illa tribuat marito, hic uxori:* et cenſendum eſt quædam omiſſa ante ταύτας δὲ ἀνάγκη, quod dicitur de mulieribus; quum priora univerſe de communione mariti et uxoris dicantur. Sed noſtra conjectura ejuſmodi eſt, ut cum ſenſu loci et veſtigiis vulgatæ congruat, nec tamen eam auctoris ſcripturam fuiſſe affirmare audeamus. In verbis autem his animadvertendum Euripidis dictum: exſtat ex Med. 247: Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν. Cæterum hanc δι' ὅλων κρᾶσιν in amantibus laudat Plutarchus Amatorio p. 769. F: αὕτη γάρ ἐστι ὡς ἀληθῶς ἡ δι' ὅλων λεγομένη κρᾶσις ἡ τῶν ἐρώντων—· de phyſica ejus ratione adverſus Stoicos diſputat p. 1078: et adverſus Epicureos laudat antiquiorum ſententiam tuentem quatuor elementa κινούμενα παθητικῶς ὑπ' ἀλλήλων καὶ μεταβάλλοντα δι' ὅλων, ἑτέραν ἀφ' ἑτέρας κράσεως συναποτίκτει γένεσιν. Huic opponuntur reliqua μίξεως genera, quæ dicuntur κατὰ παράθεσιν, Placit. Phil. I. 17. Adv. Stoic. p. 1081. ubi his locum dabimus. Eorum, quibus concubitu tantummodo junctum eſt conjugium, ratio ejuſmodi eſſe dicitur, ut συνοικεῖν ἄν τις ἀλλήλοις, οὐ συμβιοῦν νομίσειεν· cujus dicti acumen in eo eſt, κοινωνία βίου, ut vidimus p. 138. B. Item diſtinguuntur in Fragmento, quod in Plutarcheis Incertis edidimus Num. 4. ſervato apud Stobæum ſub nomine Themiſtii p. 424: αἱ δὲ ἄλλοις συνοικοῦσιν, οὐ συμβιοῦσιν, ὅταν λυπῶσι τοὺς ἄνδρας ἢ ζηλοτυπῶσιν, ἢ διαφέρωνται περὶ χρημάτων, ἢ κακῶς λέγωσι, ἢ φεύγωσι θρυπτόμεναι τὰς φιλοφροσύνας καὶ συνδιαιτήσεις. Utrumque de conjugio dicitur: συμβιοῦν, Vit. p. 481. B. Opp. Mor. 769. F. 789. B. τὸν πάλαι συνοικοῦντα καὶ συμβιοῦντα—οἰόμενος δεῖν ἀφεῖναι διὰ τὸ γῆρας τὴν γυναῖκα. 139. A. 217. F. Phintys Stob. p. 445. Συμβίωσις, ſupra 138. D. 263. E.

Numa p. 77. D. Pericle 165. D. Dion. 966. D. Arato p. 1034. D. Hierocles ap. Stob. p. 415. 20. Antipater p. 417. 49. Muſonius p. 424. in eodem argumento: μεγάλη μὲν γὰρ γένεσις ἀνθρώπου, ἣν ἀποτελεῖ τοῦτο τὸ ζεῦγος· ἀλλ' οὔπω τοῦτο ἱκανὸν τῷ γαμοῦντι, ὃ δὴ καὶ δίχα γάμου γένοιτ' ἂν συμπλεκομένων ἄλλως, ὥσπερ καὶ τὰ ζῶα συμπλέκεται αὐτοῖς· δεῖ δὲ ἐν γάμῳ πάντως συμβίωσίν τε εἶναι καὶ κηδεμονίαν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς περὶ ἀλλήλους—. Frequentiſſimum eſt συνοικεῖν, modo p. 142. A. Vit. p. 4. D. 8. F. 13. B. 28. B. 30. A. 40. E. 165. B. D. 171. F. 238. E. 256. B. 259. B. 297. D. 316. C. 335. D. 385. B. 449. D. 481. A. 505. A. 543. B. 623. A. 648. E, F. 711. E. 712. C. 771. A. 778. F. 794. A. 824. D. 853. A. 875. C. 894. E. 907. E. 920. C. 955. F. 959. B. 960. C. D. F. 969. B. 987. A. Sic συνοικίζειν τινὶ γυναῖκα, *deſpondere cui uxorem.* Vit. 473. B. 481. B. 583. D. 642. C. 662. C. 805. A. 955. D, E. 956. B: et reſtituendum pro vitioſo συνοικεῖν 258. E. et 800. C.

p. 143. A. ὁ Ῥωμαῖος νομοθέτης ἐκώλυσε—] Apud Stob. 16. Plutarchus Quæſt. Rom. VII. p. 265. E: in hujus Legis cauſſam inquirit, Διὰ τί δῶρον λαβεῖν ἀνδρὶ παρὰ γυναικὸς, καὶ γυναικὶ παρὰ ἀνδρὸς ἀπείρηται. Ulpianus L. 1. De Donationibus inter Virum et Uxorem, Digeſt. XXIV. 1. Briſſonius De Ritu Nupt. p. 302.

143. A. Ἐν Λέπτει τῆς Λιβύης] Sumſit hinc Hieronymus Adv. Jovinian. I. 38. A: *In Lepti, urbe ſemibarbara, poſita in ſolitudine, moris eſt, ut nurus altera die ſocrum ollam mutuum poſtulet. Cui illa ſtatim negat, ut ſcias* (f. *ſciat*) *illud verum eſſe Terentii, quod conſulto ambigue extulit: Quid eſt hoc? omnes ſocrus oderunt nurus.* Comici eſt in Hecyra II. 1. 4.

143. C. Ποιεῖ γὰρ καὶ τὸ πιστεύειν δοκεῖν πιστεύεσθαι] Seneca Ep. III. p. 6: *Fidelem ſi putaveris facies:* et hoc dictum et noſtrum locum annotavit Gatakerus ad Marc. Antonin. I. 15. p. 18. E. Hac animadverſione expediendus eſt Plutarchus in Cicerone p. 869. E: πολλοῖς δὲ τῶν μετέχειν δοκούντων τῆς συνωμοσίας διαλεγόμενος κρύφα, καὶ πιστεύων, ἔγνω τὴν πρὸς τοὺς ξένους κοινολογίαν· ubi legendum vel πιστεύειν δοκῶν, vel πιστευόμενος, vel πιστευόμενος τῷ πιστεύειν δοκεῖν.

143. C. Τοῖς περὶ τὸν Κῦρον Ἕλλησι—καταπραΰνουσιν] Apud Stobæum p. 442. unde ſumſit Anonymus MS. in Ἀπομνημ. Florent. eadem varietate lectionis: μέγα βοήσαντας ἐξελαύνειν, quocum conſentit Exempl. T. at T. et P. μελαβοήσαντες. Hiſtoria apud Xenophontem Exped. Cyri non ita diſerte exſtat, quod et Reiſkius monuit: tamen Plutarchus eam inde I. 7. 4: 8. 13. ſuſcepiſſe ac memoriter prodidiſſe videtur.

143. C. Εὐριπίδης αἰτιᾶται—] Medea 190.

143. D. ὁ ποιητὴς] Iliad. Ξ. 205—209.

143. E. Ἡ μὲν γὰρ ὠδίνουσα] Fabula Æſopica, in Collectionibus vulgatis, quod ſciam, non prodita. Meziriacus vult περιέπεσον.

143. F. Ἡ Ἑρμιόνη δοκεῖ τι λέγειν ἀληθές—] In Euripidis Andromache 930. Adhibuit exemplum Nicoſtratus ap. Stob. Tit. LXXIII. p. 446: Φυλακτέον δὲ καὶ περὶ γυναικῶν αὐτῆς φιλίας καὶ συνηθείας, τὸ τοῦ Εὐριπίδου μεμνημένους· ἡ γὰρ δὴ ἐξαμαρτάνουσα, οὐχ αὑτὴν ἔλεγεν αἰτίαν, ἀλλ' ἐκείνας ἃς τραγῳδεῖ· κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί με ἀπώλεσαν. Ejuſdem argumenti monitum eſt in Naumachii carmine ibidem p. 439. 1. Pertinet eodem Plutarchi dictum in Conſolat. ad Uxor. p. 610. B: καὶ μὴν ὅγε μέγιστον ἐν τούτῳ καὶ φοβερώτατόν ἐστι, οὐκ ἂν φοβηθείην κακῶν γυναικῶν εἰσόδους. Parodia eſt in verſu, quem, ut Menandreum, nulla auctoritate citat Harduinus ad Plinium Hiſt. Nat. XXIX. 6: Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδος μ' ἀπώλεσεν. Ex Plutarchi hoc loco ſumſit Hieronymus Adv. Jovinian. I. p. 37. H: *Totæ Euripidis tragœdiæ in mulieres maledicta ſunt: unde et Hermione loquitur, Malarum me mulierum decepere conſilia.* In dictione τι λέγειν ἀληθὲς, hoc ἀληθὲς videtur librarii eſſe additamentum; neque enim alibi ita loquitur Plutarchus, et frequentatur ſin. τι λέγειν, *aliquid dicere*: aut, ſi forte aliud Adjectivum additur, hoc proponitur: veluti hic dicendum erat ἀληθές τι.

143. F. γινόμενόν ἐστιν] Dictum pro γίνεται. Notatum p. 40. D.

143. F. πῦρ ἐπὶ πῦρ] Notavimus ad p. 61. A: et eſt hæc uſitata forma, nec præferendum Meziriaci πυρί.

143. F. τὸ τοῦ Φιλίππου] Plutarchus De Ira Cohib. p.

457. F: καί τινων λεγόντων, ὡς οἰμῶξαι προσήκει τοὺς Ἕλληνας, ὅτι εὖ πάσχοντες ὑπὸ τοῦ Φιλίππου κακῶς αὐτὸν λέγουσι, Τί οὖν, ἔφη, ποιήσουσι, ἂν κακῶς πάσχωσι. Paulo diverſe in Apophthegm. Reg. et Duc. p. 179. A: Ἀγανακτούντων δὲ τῶν φίλων, ὅτι συρίττουσιν αὐτὸν ἐν Ὀλυμπίοις εὖ πεπονθότες οἱ Πελοποννήσιοι, Τί οὖν, εἶπεν, ἐὰν κακῶς πάθωσι. Simile eſt Pauſaniæ Apophth. Lacon. p. 230. D. β΄.

p. 144. A. Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν—] Fluxit vel ab Æſopica, vel a Comica, fabula. Geminum eſt dictum Phocionis de Ariſtogitone I. 746. E. II. 188. A.

144. A. ἀπόλειψιν γράφουσα] Expoſuimus ad p. 100. E.

144. A. Ἀθηναῖοι τρεῖς ἀρότους ἱεροὺς ἄγουσι—παίδων τεκνώσει] Juſtum matrimonium procreandæ ſoboli conciliatum, dici ἄροτον παίδων, item γυναῖκα ἄγεσθαι ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ſatis conſtat, et annotatum a viris doctis, Hemſterhuſio ad Luciani Timonem T. I. p. 127. aliiſque ab eo laudatis, tum Weſſelingio ad S. Petiti Leg. Attic. p. 533. At tres illas *ſacras arationes* Athenienſium, haud ſcio, an nuſquam ita diſerte alibi legerim: et eruditiſſimi viri hunc locum memorantes, J. Meurſius De Regno Athen. I. 14. Gatakerus De Stilo Nov. Fœd. p. 70. non aliis teſtibus ejuſdem rei adhibitis, ſatis ipſi oſtendunt ſibi alios teſtes defuiſſe. Heſychius quidem aliquid, ſed breviter nec diſtincte in voce Βουζύγης· ἥρως Ἀττικὸς, ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας· ἐκαλεῖτο δὲ Ἐπιμενίδης· καθίσατο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ τοὺς ἱεροὺς ἀρότους ἐπιτελῶν Βουζύγης: ubi Abreſchius et alii occuparunt, quæ ego in adverſariis de Buzyge notaveram. Has arationes Athenienſes ἄγουσι, *agunt, celebrant,* tamquam feſta: probandum videtur præ altera lectione λέγουσι, quam dant A. B. E. T: et fuerit fortaſſe hæc cerimonia pars feſti Προηροσίων, ante arationem acti; de quo Harpocration, Suidas, Meurſius Lect. Attic. II. 1. In ἐπὶ Σκίρῳ conſentiunt codices excepto uno P. qui dat ἐπὶ Σκύρῳ, quod reddiderunt Amyotus et Cruſerius: nec vulgato debet æquiparari, minus etiam præferri. Σκίρον, locus Atticæ, memoratur Pauſaniæ I. 36. p. 88. ut conjunctus cum Cereris religione; item Harpocrationi voc. Σκίρον, unde ſumſit Scholiaſtes Ariſtophanis Eccleſ. 18: Stephano Byz. voc.

Σκίρος: hinc et feſtum τὰ Σκίρια. Altera, ἐν τῇ Ῥαρίᾳ, loco item celebrato Cereris et nomine et cultu: de quo ſatis nobis eſt laudaſſe J. Meurſium De Regno Athen. I. 14. p. 69. ſeq. et D. Ruhnkenium ad Hymnum in Cererem 450. Tertia, ὑπὸ Πέλιν, ſcripturam non habet ſatis exploratam: nec Πέλις in Attica locus cuiquam memoratus: in vulgata tamen hac noſtra excerpta codicum et reliqui libri conſentiunt, excepta Baſileenſi, cujus eſt ὑπὸ πόλιν, quod ſequitur Xylander cum in Græca editione, tum in Latina interpretatione, reddens *ſub ipſa urbe*, item Amyotus et Cruſerius: et Hemſterhuſius, cujus exemplum editionis Plutarchi duobus voluminibus formæ maximæ anni 1599. raris illud et breviſſimis fere uno verbo ſignificatis notulis præditum, ex ipſius auctione emi: hic igitur Latina ſic mutavit, *ſub ipſam arcem*; ſcilicet quod πόλις antiquitus arx diceretur; ut ipſe tradidit ad Ariſtophanis Plutum 772. Quamquam hac in ſententia omnino requiram Articulum, ὑπὸ τὴν πόλιν, præſertim in Plutarcho, qui ſic ſolet: veluti Fab. Max. p. 185. E. 186. F. Agide p. 193. E. Sulla 465. C: et cum aliis nominibus. v. c. Vit. 134. A. 325. E. ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα: ſimiliter 326. E. 343. E. 347. B. 449. D. 461. D. 462. C. 463. A. 839. A. 970. D. 973. D. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 743: " Βυζύγιον, qui et *Peltis* vocatus, ubi Athenienſes eſſe dicebant tertiam ſacram arationem: ut eadem vulg. l. tradunt ex Plut. Nuptial." ubi ſcriptura *Peltis* potius ab errore novitii deſcriptoris, quam ab auctoritate codicis, veniſſe videtur. In Auſonio Epiſt. XX. 47: *Triptolemon olim, ſive Epimenidem vocant, Aut Tullianum Buzygem, Tuo locabo poſtferendos nomini:* Nomen quidem *Tullianum* ex antecedenti *Tullii frumentariam* temere natum dicam: Iſ. Voſſius mutavit in *Bulianum*, a Bulia, ut inquit, civitate Atticæ; quam vere non ſtatuo: certe et Plutarchi ὑπὸ Πέλιν et Auſonii Tullianum, quamvis fortaſſe corrupta, tamen ad ejuſdem loci ſignificationem pertinere, dicam.

144. B. Σοφοκλῆς εὔκαρπον Κυθήραν—] Ex deperdito et incerto dramate: hinc in Lexico Sophocleo poſuit Brunck-

ius T. II. p. 56: Plutarchus iterum adhibet in Amatorio p. 756. E.

144. B. μὴ σπείροντας, ἐξ ὧν οὐδὲν αὐτοῖς φύεσθαι θέλεσιν] Platonis eſt præceptum Leg. VIII. p. 646. H: —μηδ' εἰς πέτρας τε καὶ λίθους σπείροντας, οὗ μή ποτε φύσιν τὴν αὐτοῦ ῥιζωθὲν λήψεται γόνιμον· ἀπεχομένους δὲ ἀρούρας θηλείας πάσης, ἐν ᾗ μὴ βούλοιτο (forte βούλοιο) ἄν σοι φύεσθαι τὸ σπαρέν. Spectavit eamdem auctoritatem Maximus Tyrius Diſſ. XXVI. fin. p. 321. Ἄδικος ἡ μῖξις, ἄγονος ἡ συνουσία· ἐπὶ πετρῶν σπείρεις, ψάμμους ἀροῖς· ad quem locum D. Heinſius Platonis fontem notavit p. 64. Diſertius etiam Clemens Alexandr. Pædag. II. p. 192. A. in Philoſophi præceptis hoc ponens, μὴ σπεῖρε, οὗ μὴ βούλοιο ἄν σοι φύεσθαι τὸ σπαρέν· ubi Sylburgius hunc Plutarchi locum memorat.

144. B. Γοργίου τοῦ ῥήτορος] Sumſit hinc Hieronymus Adv. Jovinian. I. p. 37. H: *Gorgias rhetor librum pulcherrimum de concordia, Græcis tunc inter ſe diſſidentibus, recitavit Olympiæ. Cui Melanthius inimicus ejus: Hic nobis, inquit, de concordia præcipit, qui ſe et uxorem et ancillam tres in una domo concordare non potuit. Æmulabatur quippe uxor ejus ancillulæ pulchritudini, et caſtiſſimum virum quotidianis jurgiis exagitabat.* De Olympica oratione ejus Ariſtoteles III. 14. Philoſtratus Vit. Soph. I. 7. alii.

144. B. Μέλανθος] Μελάνθιος legit et Hieronymus: et verterunt Amyotus atque Xylander. Illuſtrius hoc eſt nomen, itaque ſimpliciter poſitum; ut idem ſignificetur, cujus alia alibi dicta refert Plutarchus; quamquam ad eumdem omnia referre, temporum rationes vix ſinunt. Quædam notavimus ad p. 20. C. 41. C.

144. C. Τὸν αἴλουρον ὀδμῇ μύρων ἐκταράττεσθαι] Diverſum fere narrat Ælianus Nat. Animal. VI. 27: φασὶ δὲ τοὺς αἰλούρους πάντα ὅσα δυσώδη ἐστὶ μισεῖν τε καὶ βδελύττεσθαι. Vultures et Canthari unguentis perire dicuntur. Theophraſto De Cauſ. Plant. VI. 4. fin. Æliano Nat. An. I. 38. III. 7. IV. 18. VI. 46.

144. D. ταῖς μελίτταις] Apes et male olentia averſari et unguenta, produnt Ariſtoteles Hiſt. An. IX. 40. p. 297.

Ælianus Nat. An. I. 58: de unguentis, Theophraſtus l. c. de iiſdem et recentibus a re venerea hominibus Ælianus V. 11. p. 253: Ἔϛι δὲ καὶ σωφροσύνην ἀκροτάτη (ἡ μέλιτλα)· χλιδὴν γοῦν καὶ θρύψιν μεμίσηκε· ϗ τὸ μαρτύριον· τὸν χρισάμενον μύρῳ διώκει τε καὶ ἐλαύνει, ὡς πολέμιον ἀνήκεϛα δράσανλα· οἶδε δὲ ϗ τὸν προσελθόντα ἐξ ἀκολασίας ϗ ὁμιλίας τῆς πρός τινα, ϗ διώκει ἐκεῖνον οἷα δήπου ἔχθιϛον. Florentinus in Geoponicis XV. 2. 19: πρὸς πάντας δὲ προσιόντας ἀνθρώπους δυσχεραίνουσαι καὶ ἐπ' αὐτοὺς ὁρμῶσαι, χαλεπώτεραί εἰσι τοῖς οἴνου καὶ μύρου ὄζουσι· καὶ γυναιξὶ δὲ ἐπέρχονται, μάλιϛα δὲ ταῖς ἠφροδισιασμέναις· ubi alia etiam docte et opportune tradit Niclaſius.

144. D. Οἱ προσιόνλες ἐλέφασιν—ταύροις·] Plutarchus De Fortun. et Virt. Alexandri Or. I. p. 330. B: ζῶα θηρεύοντες ἄνθρωποι δορὰς ἐλάφων περιτίθενλαι—ϗ φυλάτλονται ταύροις ὀφθῆναι φοινικίδας ἔχοντες, ἐλέφασι δὲ λευκοὺς χιτῶνας· ἐρεθίζεται γὰρ ὑπὸ τῶν χρωμάτων τὰ ζῶα τούτων ϗ διαθηριοῦται.

144. D. τὰς δὲ τίγρεις—] Plutarchus De Superſtit. p. 167. C: τὰς τίγρεις φασὶ περιτυμπανιζομένας ἐκμαίνεσθαι καὶ ταράτλεσθαι, καὶ τέλος ἑαυτὰς διασπᾶν.

144. E. Κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις] Significat muliebre ſtudium in colenda religione peregrina, veluti Cybelæ, cujus in cultu, *Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum Concava*: ut canit Lucretius II. 618: quod expoſuimus ad p. 56. E.

144. E. πᾶσα γυνὴ τοῦ λύχνου ἀρθέντος ἡ αὐτή ἐϛι] Eſt in Metricis Proverbiis ex Joſ. Scaligeri Stromateo apud A. Schottum, 527. Γυνὴ δὲ πᾶσ' αὐτή 'ϛιν ἀρθέντος λύχνου. Jam antea ex hoc loco ſumſerat Apoſtolius Proverb. XII. 24. addens Plutarchi verba Τοῦτο πρὸς τὰς μοιχικούς—φιλόϛοργον· recte dans τὰς pro τοὺς, minus recte μοιχικοὺς et ἥδιον pro ἴδιον. Retulit etiam hinc Eraſmus Adag. p. 617.

144. F. Ὁ Πλάτων τοῖς πρεσβύταις—] Leg. V. p. 695. C. Notavimus ad p. 14. B.

p. 145. A. ὡς τοῦ θαλάμου αὐτῇ διδασκαλίου—γενησομένου·] B. E. T. P. ὡς τὸν θάλαμον αὐτῇ διδασκαλεῖον—γενησόμενον· in forma certe διδασκαλεῖον rectius, nec in Accuſativo deterius; quippe qui Caſus haud ſecus atque Genitivus in

Conſequentia cum ὡς conjungi ſolet: quod docuimus ad p. 31. F.

145. A. τὰ πρὸς Ἀριςύλλαν ὑπὸ Τιμοξένας γεγραμμένα] De neutra alibi quid legimus: neque adeo a novitiis ſcriptoribus eas in mulieribus doctis numeratas vidimus. Muliebre nomen *Timoxenæ* confirmant et codices, et argumenti ratio, et maſculi nominis Τιμοξένους vitium, quippe linguæ norma Τιμοξένου requirebat a ξένος, ut Reiſkius quoque animadvertit: cui tamen nolim concedere, hanc *Timoxenam* fuiſſe uxorem Plutarchi, quippe maritus non ita ſimpliciter eam ſolo nomine, ſed cum aliqua hujus neceſſitudinis ſignificatione, nominaſſet.

145. B. γυναικωνίτιδος—ἀνδρωνίτιδι] Oppoſitio hæc fere proverbii frequentiam habet: quod exponemus p. 457. C.

145. B. μετ' ἀποδείξεως καὶ κατασκευῆς] *Cum demonſtratione et apparatu dictis:* i. e. non amplius ad pueritiæ captum, ed jam ad virilis ætatis facultatem: κατασκευὴ declarata p. 30. D. 79. B: ἀπόδειξις, ſcientiæ effectrix, proprium Philoſophiæ inſtrumentum, ſupra puerilem inſtitutionem habetur, v. c. Opp. Mor p. 35. E. 36. D. 48. A. 422. C. 580. A. 660. E. 756. B. 877. B. 1014. A. 1015. F. 1020. F. 1028. C. 1053. C. 1059. E. 1105. A. 1145. A. Vit. 305. E. 306. A. 307. D, E. 308. F. Plato Epinom. 701. E.

145. B. Πατὴρ μὲν γάρ ἐσσὶ] Ad ſolutam orationem accommodat alloquium Andromachæ ad Hectorem Iliad. Z. 429:

Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.

145. C. περὶ Ἀγανίκης—] *Aglaonicam* nominat De Defect. Orac. p. 416. F. ſeq. αἱ Θετταλαὶ λέγονται κατασπᾷν τὴν σελήνην· ἀλλ' ἐκείνων μὲν ἐν γυναιξὶ τὸ πανοῦργον ἔσχε πίστιν, Ἀγλαονίκης τῆς Ἡγήτορος, ὥς φασιν, ἀςρολογικῆς γυναικὸς ἐν ἐκλείψει σελήνης ἀεὶ προσποιουμένης γοητεύειν καὶ καθαιρεῖν αὐτήν. Scholiaſtes Apollonii Rhod. IV. 59. ut ſolet, docte complura tradit, in his, Ἀγλαονίκη Ἡγέμονος θυγάτηρ ἔμπειρος οὖσα τῆς

ἀϛρολογίας καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης, ὁπότε μέλλοιεν γενήσεσθαι, ἔφασκε τὴν Θεὸν καθαιρεῖν. Hegetor, quiſquis fuit, certe non idem habendus atque *Agetor* familiaris Menedemi, memoratus Diogeni Laertio II. 138. ut voluit Reiſkius; ſiquidem antiquiſſima hæc fuit et ab Aglaonica fluxit opinio. Nota autem eſt hæc de Theſſalis mulieribus fabula multiſque memorata: v. c. Plutarcho De Pyth. Orac. p. 400. B. Ariſtophani Nub. 747. Platoni Gorgia p. 308. D. Menander in *Theſſala* teſte Plinio H. N. XXX. 2. Dion Chryſ. Or. XLVII. 525. A. Euſtathius in Baſil. M. Hexaëmeron p. 17. Meziriacus ad Ovidii Epiſt. T. II. p. 88. Salvagnius ad Ovidii Ibin 287.

145. D. μύλας καλοῦσι.] Hippocrates De Morb. Mulier. I. p. 618. Fœſius Œcon. Hipp. voc. Μύλη. Ariſtoteles De Generat. Animal. IV. 7: περὶ δὲ τῆς καλουμένης μύλης·— τίκτουσι γὰρ ὃ καλοῦσι μύλην·—τότε γίνεται ἡ καλουμένη μύλη· rei ratio legatur apud hos ipſos auctores: ex dictione quidem Ariſtotelis apparet, ex hujus fonte hanc mentionem duxiſſe Plutarchum: cujus hæc verba, τὰ δὲ ἄμορφα κυήματα—μύλας καλοῦσι, habent enallagem conſtructionis, quæ requirebat hanc collocationem, ἔϛι δὲ ἄμορφα κυήματα—ἃ μύλας καλοῦσι, cujus et uſus late patet, et obſervatio multis impeditis Veterum locis lucem adfert, de qua alibi exponemus. Plinius H. N. VII. 13: *Solum autem animal menſtruale mulier eſt: inde unius utero quas appellarunt molas. Ea eſt caro informis inanima, ferri ictum et aciem reſpuens.*

145. D. παιδίον—ποιῆσαι] Inſolentius dictum, in primis de muliere; ut forte quis de mendo ſuſpicans malit κυῆσαι vel ποιήσασθαι. De viro quidem et ipſum rarius, dicitur tamen ſemel a Plutarcho Pyrrho p. 402. C: παῖδας—ποίει. Diogene Laertio I. 94.

145. D. ἄτοπα πολλὰ καὶ φαῦλα] B. omittit ἄτοπα· et ſane per ſe ſtare poteſt πολλὰ καὶ φαῦλα· qua de compoſitione monuimus ad p. 41. E.

145. E. πλουσίας—Ξένης] Oppoſitionis ratio videatur deſiderare, πολίτιδος pro πλουσίας, in quod illud facile a deſcriptore mutari potuerit. Nec tamen contendam illud a Plutarcho ſcriptum fuiſſe.

145. E. Θεανοῦς—Κορνηλίας] Idem clararum chorus mulierum hinc excitatus eſt ab Hieronymo Adv. Jovinian. I. fin. p. 38: *Imitemur ergo nuptæ Theano, Cleobulinam, Gorguntem, Timocliam, Claudias atque Cornelias.* De ſingulis Reiſkius quid notavit. *Theano,* Pythagoræ uxor: Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 528. Menagius Hiſtor. Mulier. Philoſ. §. 79. Olearius De Poetr. Gr. §. 73. *Cleobulina,* filia Cleobuli, unius ex VII. Sap. de qua mox dicetur ad Conviv. VII. Sap. Menagius §. 4. et ad Diog. Laert. I. 89. Olearius §. 17. *Gorgo,* Leonidæ uxor dicitur item Apophth. Lac. p. 227. E. Lycurg. 48. B: eadem fuit Cleomenis filia, ut teſtatur Herodotus VII. fin. eoque ſolo cognomine vocatur, V. 48. 51. et a Plutarcho Apophth. Lacæn. p. 240. D. *Timoclea* ſoror Theagenis Thebani laudatur a forti facto in excidio patriæ ab Alexandro M. everſæ, a Plutarcho Virt. Mul. p. 259. D. ſeq. Vita Alexandri p. 762. Polyæno VIII. 40. *Claudia,* cujus caſtitas teſtimonio ac miraculo Cybelæ in urbem invectæ comprobata eſt: de qua Propertius, *Vel tu, quæ tardam moviſti fune Cybelem, Claudia, turritæ cara miniſtra Deæ.* IV. 11. 51. Livius XXIX. 14. alii. *Cornelia* mater Gracchorum nemini ignota: de ejus eruditione, ſtudiis, epiſtolis, Cicero Brut. 26. 28. Plutarchus Vit. Gracch. p. 840. D—843. C, D. Fabricius Bibl. Lat. Vol. I. p. 69.

145. F. καλλιγραφίαν] *Pulchritudo ſtili et orationis:* ſic Plut. Opp. Mor. p. 464. F. 683. D. Diogenes Laert. III. 66: καλλιγραφεῖσθαι Longinus De Subl. Sect. XXXIII. p. 184: de pictura Ariſtoteles Rhet. ad Alexandr. p. 158. plura Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 865. Noviſſimo uſu noſtrorum hominum dicitur de facultate literarum elementa ac figuras accurate pulchreque calamo exprimendi: quo ſenſu eſt apud Plutarchum ſemel Opp. Mor. p. 397. C.

145. F. ἡ Σαπφὼ] Amplius exſtat hoc fragmentum in Stob. Tit. IV. p. 52. unde repoſuit Fulvius Urſinus p. 12. in verſus digerens, μετέχεις retinens: quem ſecutus eſt J. Chriſtian. Wolfius p. 58. reprehenſus ob retentum μετέχεις a Valckenario ad Eurip. Phœn. 1034: quod recte

commutavit cum *Æolico* πεδέχαις Brunckius Analect. I. p. 57. indeque reddidit Schowius in noviſſima Stobæi editione p. 110. certe nullam in hac varietate auctoritatem codicum profeſſus. Nos Plutarcho idem citanti Symp. III. p. 646. F. ex Aldino et libris ſcriptis reſtituimus. Eodem videtur ſpectare Ariſtides Or. περὶ Παραφθέγμ. T. II. p. 377: *Οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινας τῶν εὐδαιμόνων δοκουσῶν εἶναι γυναικῶν μεγαλαυχουμένης καὶ λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἱ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσαι λήθη·* quæ verba Fulvius Urſinus exhibet p. 19. Wolſius p. 87.

DANIELIS WYTTENBACHII
ANIMADVERSIONES
IN
PLUTARCHI
SEPTEM SAPIENTUM CONVIVIUM.

HUNC librum a Plutarcho eſſe ſcriptum, et oratio, et ratio, et doctrina oſtendunt: neque id monendum cenſeremus, niſi eum pro ſpurio habuiſſent clari duo viri J. Hudſonus et Chr. Meinerſius, uterque in diverſo genere doctiſſimus, ille in Græcis literis et Grammatica ratione, hic in Morali philoſophiæ et hiſtoriarum parte; neuter, ut vere dicam, Plutarchi conſuetudine exercitatus ad ſenſum judiciumque ejus proprietatis. Hudſonus verbo et dubitanter ſuſpicionis ſuæ mentionem injecit ad Joſephum Ant. Jud. V. 8. 6. appellans *Scriptorem Convivii ſeptem ſapientum inter opera Plutarchi.* Meinerſius in libro Germanice ſcripto *Hiſtoria Doctrinarum apud Græcos et Romanos*, cujus cenſuram prodidimus Bibliothecæ Criticæ Vol. II. Part. IV. aſſeveranter pronunciat T. I. p. 135. et rationes quoque opinionis apponit, univerſe a nobis improbatæ in illa cenſura p. 101. Rationum ſumma hæc eſt. "Primum: convivium hujuſmodi magis ad diſſerendum, "quam comedendum, inſtitutum abhorrere a more ætatis "Septem Sapientum et magis convenire mori Platonis et "ſequentium philoſophorum. Deinde: ſtilum non eſſe

“ Plutarcheum. Porro: deſcriptionem omni carere or-
“ dine et ratione: dicta factaque vulgo de Sapientibus
“ celebrata, illis in hoc libello ita temere et ſine delectu
“ in eorum perſonas conferri, ut plane inducantur vani et
“ inepti ſapientiæ oſtentatores: et alienum eſſe ab anti-
“ quitatis cognitione, mulierem convivio adhibere. Tum:
“ verum Plutarchum in libro de EI Delphico Eumetin
“ non pro filia Cleobuli Lindii, ſed pro Corinthia habere.
“ Denique: in hoc Convivio non memorari illam inſcri-
“ ptionem EI Delphici, nec in libro Plutarchi De EI Del-
“ phico memorari hoc apud Periandrum Corinthi habi-
“ tum Convivium; igitur mutuo hoc ſilentio augeri frau-
“ dis ſuſpicionem.” Quæ rationes ejuſmodi ſunt, ut neminem facile aliquo antiquitatis et Plutarcheæ rationis uſu præditum moveant. Nam partim per ſe ſunt falſæ, veluti prima, ſecunda, et tertia: partim nil inde conficitur argumenti, quominus hujus Convivii ſcriptor Plutarchus haberi debeat, veluti quarta et quinta. Eumetis quidem *Corinthia* dicitur in libro de EI Delphico p. 401. B: ſed optimus codex E. pro Κορινθίαν, ſcripturam veriorem dat Ῥοδίαν. De ſtilo diximus in Bibliothecæ Crit. l. c. p. 101: *Stilo et oratione paulum differt ab aliis Plutarchi ſcriptis: ſed ita ut Plutarchus tamen agnoſcatur.* Omnino debebat oratio aliquantum accommodari ad argumenti et colloquentium vetuſtatem: inde in diſſimilitudine exſtat tamen ſimilitudo cum reliquis Plutarchi ſcriptis: qualis a poeta ſignificatur in ſororibus: *facies non omnibus una, Nec diverſa tamen: qualem decet eſſe ſororum.* Sed ampliorem confutationem et omittimus, ut putidam: et condonamus reliquis virtutibus viri de ingeniorum cultura bene meriti: quem haud ſcio an Reiſkius in iſtam induxerit opinionem, in principio Animadverſionum hanc notulam projiciens: *Convivium hoc a venuſtate Xenophontei longe abeſt, et refert cum eo comparatum, exercitationem tironis ad perfectum magiſtri opus, et ſunt in eo non pauca, quæ non intelligo.* Mox de Niloxeno: *Non valde congruit hiſtoriæ quod hunc ficto nomine Niloxenum dictum Naucratitam facit. Nam Thaletis ætate qui Cyro et Crœſo æqualis vixit,*

Naucratis nondum erat, condita ſub Inaro in Ægypto regnante et Artaxerxe in Perſide circa Olymp. 80. teſte Strabone p. 1153. Etiam ætates ſapientium haud ſatis apte congruunt. Periander Solone eſt antiquior: mitto alia. Hoc mihi eſt judicium docti hominis! ſi judicium dici poteſt temerarium dictum properanter ſcribentis. Primum quis a Plutarcho venuſtatem Xenophontis exigat? ſuæ utrique ſunt dotes: et huic libello ſunt Plutarcheæ dotes, quæ nec tironem, nec alienum ſcriptorem, prodant. Deinde quod Naucratin demum circa Olymp. 80. conditam pronunciat, uno Strabone auctore, eſt hoc item properanter ſcribentis. Sane, ita Strabo XVII. p. 1153. C. At vero Herodotus II. 178. narrat, *Amaſidem Græcis habitandam dediſſe Naucratin, quam jam antiquitus unicum fuiſſe Ægypti emporium.* Athenæus XV. p. 675. F. ex Polycharmo Naucratita refert factum civium Naucratitarum, addito ipſo facti tempore Olympiade XXIII. Igitur haud temere Euſebius in Chronico p. 116. notat ad Olymp. V: *Mare obtinent Mileſii, conſtruxeruntque urbem in Ægypto Naucratin:* ad quem locum Joſ. Scaliger recte quidem monet hoc ex Strabone eſſe ſumtum: minus tamen recte Euſebium *immanis anachroniſmi* accuſat; ſiquidem hic videtur Strabonis in tempore errorem corrigere voluiſſe: ut item Stephanus Byz. in voce Ναύκρατις Strabonem citans temporis et Inari mentionem omittit. Ergo Strabo vel aliorum errorem ſecutus eſt, vel ſcripſit ἐπῴκησαν, *habitatum abierunt, incoluerunt,* pro ἔκτισαν, *condiderunt,* in illo loco citato, Μιλήσιοι—καταναυμαχήσαντες Ἴναρον, πόλιν ἔκτισαν Ναύκρατον· ubi ipſum urbis nomen vitioſe vulgatur pro Ναύκρατιν; quod et Cellarius monuit Geogr. Ant. T. II. De Ægypto p. 17. Quidquid hujus rei ſit, certe Naucratis origo et Græca illuc deducta colonia ad multo antiquiora tempora quam ad Ol. LXXX. referendæ ſunt: ut item ſuſpicatur eruditiſſimus Larcherus in Indice Geographico ad Herodotum Gallice verſum T. VIII. p. 360. Denique in eadem temeritate verſatur poſtrema Reiſkii dictio, *Periander Solone eſt antiquior.* Quid enim? an idcirco non una eſſe potuerunt? Fuerunt ſane eodem tem-

phis, Archetimum Syracuſium eorum ὁμιλίαν apud Cypſelum, Ephorum apud Crœſum, conſcripſiſſe: et qui præter hos ibi citantur Damon, Anaximenes, Dicæarchus, de his Sapientibus ita loquuntur, ut de ſeptem, περὶ τῶν ἑπτά. Sed pars loci adferenda, ut a perverſa interpretatione vindicetur: —ὁ δὲ Δικαίαρχος οὔτε σοφὰς οὔτε φιλοσόφους φησὶν αὐτοὺς (τοὺς ἑπτὰ) γεγονέναι, συνετοὺς δέ τινας καὶ νομοθετικούς. Ἀρχέτιμος δὲ ὁ Συρακούσιος ὁμιλίαν αὐτῶν γέγραφεν παρὰ Κυψέλῳ, ᾗ καὶ αὐτός φησι περιτυχεῖν. Mericus Caſaubonus ait, ſi περιτυχεῖν retineatur, non eam fore ſententiam, quam affingant interpretes, *interfuiſſe huic congreſſui Archetimum*, ſed *incidiſſe Dicæarchum in hoc Archetimi ſcriptum*. Igitur Meibomius mutavit ita, *in quod ſcriptum et ipſe inciderit*: perperam: quum antea recte verteretur, *cui ſe quoque interfuiſſe ait*. Quod ſi enim hoc voluiſſet Laertius, debebat ſcribere Ἀρχέτιμον δὲ τὸν Συρακούσιον ὁμιλίαν αὐτῶν γεγραφέναι παρὰ K.—Ratio certe grammatica non ſinit in ea quæ nunc eſt Græcorum verborum conſtructione, ad remotius Δικαίαρχος referri. Ergo teneamus hunc ſenſum, *Archetimus dixit ſe huic congreſſui interfuiſſe*, ſive hoc vere dixerit Archetimus, ſive finxerit: neque enim repugnat illius ætatis rationi, librum ſcribi ſoluta oratione, cujus vulgo temere primum ſcriptorem faciunt Pherecydem ſupparem ætati Septem Sapientum; quaſi vero antea proſæ uſus in ſcribendis libris nullus fuiſſet. Sed de hoc alias. Erat quidem ad hunc quem volumus ſenſum accommodatius ac ſolennius παρατυχεῖν: ſed et περιτυχεῖν commode intelligitur, *intervenire huic congreſſui, incidere in eum*: ut idem loqui ſolet Laertius, v. c. I. 109. εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν εἰσιὼν, περιέτυχε τοῖς πυνθανομένοις τίς εἴη· *ingreſſus in domum ſuam incidit in homines interrogantes quis eſſet*. VI. 10: Ποντικοῖς νεανίσκοις κατὰ κλέος Σωκράτους ἀφιγμένοις περιτυχών: et alii ſæpe, Plutarchus Pyrrho p. 406. B. Apophthegm. Lac. p. 234. B. Ælianus Var. Hiſt. II. 10. 11. 18. IV. 1. V. 14. XII. 22. XIV. 20. Sed et *in librum incidere* dicitur ab eodem Laërtio II. 2. 97. περιετύχομεν βιβλίῳ. Maneat igitur hujus dicti ſententia, quam diximus.

Jam in deſcribenda Convivii forma, et tribuendis ſuis

cuique convivæ partibus, probabiliter verſatus eſt. Ac primum quidem, in ipſa Convivii ratione nil eſt, quod ab illius ætatis more abhorreat. Deinde, convivas ea dicere et agere fecit, quæ ab illis dicta actaque eſſe vulgaris fama erat: qua in re adeo non reprehendendus eſt, ut potius laudari debeat. Porro nil iis affinxit, quod magnopere ab eorum doctrina et moribus alienum eſſet. Dico *magnopere:* nam quædam etiam iis tribuit de ſuo, præcepta et exempla, quæ alibi ſub aliorum vel ſua ipſe auctoritate memoraverat: quibus nunc ex ipſorum perſona Sapientum pronunciatis, libellus ornaretur et ad præſentis ſæculi captum magis accommodaretur. Qua in re haudquaquam conceſſos Dialogorum generi fines migravit: quod haud dubie cognatum eſt poeticæ, id eſt, fingendi licentiæ, et ſic inſtitutum erat a Platone; quod nuper oſtendimus in Epiſtola ad Heuſdium noſtrum, ejus Specimini Platonico præmiſſa p. 39. Et profecto iniqui ſint, qui a Scriptore plus poſtulant, quam quantum is profitetur: et indocti, qui a Scriptore Dialogi, tamquam jurato teſte, veritatem exigunt. Quos vel unum illud monere debebat nemini ignotum dictum Ciceronis ad Varronem Epiſt. ad Diverſ. IX. 8: *Puto fore, ut cum legeris, mirere nos id locutos eſſe inter nos, quod numquam locuti ſumus: ſed noſti morem Dialogorum.*

Denique, ut univerſe ætatem et ingenium Sapientum reddidit, ita in primis ea in ſermonis parte, quæ continetur ænigmatibus ponendis et ſolvendis. De cujus rationis forma docte et opportune notat Jamblichus De Vita Pythag. §. 82, 83: Ταῦτα καὶ τοιαῦτά ἐςι τὰ τούτε τοῦ γένους ἀκέσματα· ἕκαςον γὰρ τέτων μάλιςα τί ἐςιν· (vera lectio fuiſſe videtur, ἕκαςον γὰρ τέτων σημαίνει τί μάλιςά ἐςιν). Ἔςι δὲ αὕτη ἡ αὐτὴ τῇ τῶν ἑπὰ σοφιςῶν λεγομένῃ σοφίᾳ· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐζήτεν, οὐ τί ἐςι τἀγαθὸν, ἀλλὰ τί μάλιςα· οὐδὲ τί τὸ χαλεπὸν, ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον, ὅτι τὸ αὑτὸν γνῶναί ἐςιν· οὐδὲ τί τὸ ῥᾴδιον, ἀλλὰ τί τὸ ῥᾷςον, ὅτι τὸ (ita leg. pro τῷ) ἔθει χρῆσθαι. Τῇ τοιαύτῃ γὰρ σοφίᾳ μετηκολουθηκέναι ἔοικε τὰ τοιαῦτα ἀκούσματα· πρότερον γὰρ οὗτοι Πυθαγόρε ἐγένοντο. Tales ſunt Thaletis ſententiæ ap. Diog. Laert. I. 35. Hujuſmodi quæſtiones

in Conviviis tractatas, conſtat. Longus eſt de hac re Athenæus X. p. 548—559. multa et ex aliis apponens Scriptoribus, et ex Clearchi libro περὶ γρίφων: unde quædam huc referenda ſunt: veluti p. 453. B: *ἀρχαιότατος δ' ἐςὶ λογικὸς γρῖφος καὶ τοῦ γριφεύειν φύσεως οἰκειότατος· τί πάντες ὐκ ἐπιςάμενοι διδάσκομεν; καὶ τί ταυτὸν ὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ; καὶ πρὸς τούτοις, τί ταυτὸν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν θαλάττῃ; τῦτο δ' ἐςὶν ὁμωνυμία· καὶ γὰρ ἄρκτος καὶ ὄφις καὶ ἀετὸς καὶ κύων ἐςὶν ἐν ὐρανῷ καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάττῃ· τὸ δὲ ὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ χρόνον σημαίνει· ἅμα γὰρ παρὰ πᾶσιν ὁ αὐτὸς καὶ ὐδαμοῦ, διὰ τὸ μὴ ἐν ἑνὶ τόπῳ τὴν φύσιν ἔχειν· τὸ δὲ προάγον ἐςὶ ψυχὰς ἔχειν, τῦτο γὰρ οὐθεὶς ἡμῶν ἐπιςάμενος διδάσκει τὸν πλησίον.* Non animadverſum interpreti λογικὸν γρῖφον dici eum qui fit *oratione*, non ſola *litera*, aut *ſyllaba*, de quibus antea dixerat p. 448. Porro de *griphi* cum philoſophia conjunctione p. 457. C: *τῶν γρίφων ἡ ζήτησις οὐκ ἀλλοτρία φιλοσοφίας ἐςί· καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν τῆς παιδείας ἀπόδειξιν ἐν τούτοις ἐποιῦντο· προέβαλλον γὰρ παρὰ τοὺς πότυς, οὐχ ὥσπερ οἱ νῦν ἐρωτῶντες ἀλλήλυς, τίς τῶν Ἀφροδισιαςικῶν συνδυασμῶν, ἢ τίς ἢ ποῖος ἰχθῦς ἥδιςος, ἢ τίς ἀκμαιότατος;—.* Clearchus nominat *griphos*, quod alii alterius formæ nomine *ænigma* appellant. Et ſic videtur intelligendus Pollux VI. 107: *Τῶν μέντοι συμποτικῶν αἴνιγμα καὶ γρῖφος, τὸ μὲν παιδιὰν εἶχεν, ὁ δὲ γρίφος καὶ σπυδήν· καὶ ὁ μὲν λύσας, γέρας εἶχε κρεῶν τινα περιφορὰν, ὁ δὲ ἀδυνατήσας, ἅλμης ποτήριον ἐκπιεῖν.* Ergo πρόβλημα συμποτικὸν habens παιδιὰν, *luſum*, duas habet formas: alteram ad παιδιὰν unice, *ænigma*: alteram, *gryphum*, cujus eſt quædam ſeria pars et certamen, ſolutionis eventus cum præmio aut pœna conjunctus. Atque convenit hæc diviſio definitioni a Clearcho poſitæ p. 448. C. ut ſit *γρῖφος πρόβλημα παιςικὸν προστακτικὸν τοῦ διὰ ζητήσεως εὑρεῖν τῇ διανοίᾳ τὸ προβληθὲν, τιμῆς ἢ ἐπιζημίυ χάριν εἰρημένον·* et definitio convenit cum diviſione, et Pollucis expoſitione, ut immerito reprehenſa videatur a Caſaubono p. 746. Plutarchus has Sapientum quæſtiones vocavit προβλήματα p. 146. E. 150. B. 152. E: Cleobulinæ quæſtiunculas, αἰνίγματα, 148. D. 154. A: γρίφυ nomen non poſuit hoc in libello, alibi ter adhibuit jungens αἰνίγματι, Opp. Mor. p. 673. A. 717. A. 988. A: et ab aliis

Scriptoribus promiſcue uſurpantur. Omnino γρίφον non item honeſta, ut Clearchus, ſignificatione dicit Plutarchus indoctiorum ſtudiis eum relinquens: v. c. Sympoſ. V. p. 673. A: οἱ φορτικοὶ καὶ ἀφιλόλογοι μετὰ τὸ δεῖπνον αἰνίγματα καὶ γρίφους καὶ θέσεις ὀνομάτων ἐν ἀριθμοῖς καὶ σύμβολα προβάλλοντες: et jam Plato hoc ludicrum a verorum conſuetudine philoſophorum repudiavit, Rep. V. p. 468. E: quem locum Athenæus l. l. 452. C: καὶ Πλάτων ἐν πέμπτῳ νόμων (lege πολιτείας) μνημονεύει, τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν, ἔφη, ἐπαμφοτερίζουσιν ἐοικέναι, καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς περὶ τῆς νυκτερίδος, ᾧ καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν. Hujus ænigmatis ſolutionem modo antea ex eodem Clearcho expoſuit Athenæus, unde ſua ſumſit Scholiaſtes Platonis p. 167. Plato τοὺς τῶν τεχνυδρίων μαθηματικοὺς, et τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους diſtinguit l. l. p. 467. A. Verbum ἐπαμφοτερίζειν in Gloſſas retulit Timæus, ibique expoſuit Ruhnkenius.

Dicta et effata Septem Sapientum, non illa problematum forma et ſuperlationis gradu, ſed breviſſimis monitis abſoluta, cum ſigillatim a Veteribus memorantur et ſparſim, tum collecta exſtant in Diogenis Laertii libro primo, Stobæo Tit. III. ex Demetrio Phalereo et Soſiade, denique in Auſonii Ludo VII. Sapientum. Patriam cujuſque notavit Antipater in Anthologia Epigrammatum III. 33. 16.

'ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.] Hæc inſcriptio eſt in omnibus noſtris libris et editis et ſcriptis, quibus poſtea acceſſerunt duo Harleiani. Exſtat ejus hoc nomen in Lampriæ Catalogo Num. CVIII. et Thomæ Magiſtri Eclogis Voc. Attic. Ζώνιον, Πλούταρχος ἐν συμποσίῳ τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ubi citantur verba ex p. 154. B. Sine Plutarchi nomine locos hinc refert Stobæus Tit. XLI. p. 268. τῶν ἑπτὰ σοφῶν περὶ πολιτείας: item XLVI. p. 328. *Septem Sapientum ex Sympoſio Plutarchi:* ſed hæc ſunt Geſneri lemmata, quorum prius diſerte addito Plutarchi nomine Latine reddidit, *Septem Sapientum apophthegmata de republica ex convivio Plutarchi:* in Trincavelli editione eſt priore loco idem ſimpliciter τῶν ἑπτὰ σοφῶν περὶ πολιτείας, poſte-

riore τῶν ἑπτὰ σοφῶν: nec Plutarchi nec libri nomine memorato. Porphyrius De Abſtin. III. 27. p. 291. dictionem habet ex p. 160. B. εἰ διαπορoῖεν αἱ Δαναΐδες—: item Sententiæ Max. et Anton. p. 300. iiſdem verbis referunt fabulam de Lupo, quæ eſt in hoc libello p. 156. A.

Perſonæ colloquii, primæ quidem *Diocles* narrans et *Nicarchus* audiens, nuſquam alibi memoratæ reperiuntur; ut haud ſciam, an a Plutarcho confictæ ſint. At ſecundæ perſonæ loquentes agenteſque inductæ, ſuam habent ab hiſtoria auctoritatem, pleræque certe: neque eſt quod de *Alexidemo* licet minus cognito dubitetur: unum excipimus *Niloxenum*, cujus ipſa compoſitio, et ſignificatio *Nilotici hoſpitis*, fictionem prodit. Amyotus ubique reddit *Philoxenum:* et in Harlei. 2. aliquoties exſtat Φιλόξενος.

146. C. διὰ τὴν τέχνην] Scilicet μαντικὴν et καθαρτικὴν, *divinandi et luſtrandi*, ut intelligitur ex p. 149. E.

146. C. οὔτε τοὺς λόγους ὀρθῶς ἀπεμνημόνευσεν.] Apparent veſtigia imitationis Platonicæ ab exordio Sympoſii ductæ p. 315. B: Παντάπασιν ἔοικε σοὶ οὐδὲν διηγεῖσθαι σαφὲς ὁ διηγούμενος· εἰ νεωστὶ ἡγῇ τὴν συνουσίαν γεγονέναι ταύτην, ἣν ἐρωτᾷς, ὥστε καὶ ἐμὲ παραγενέσθαι. Plane eſt ſimilitudo ſermonis a primis perſonis habiti in utroque horum Conviviorum.

146. C. τὸ γῆρας οὐκ ἀξιόπιστον—] Et hic eſt color Platonicus Leg. VI. p. 613. E. ubi in gemino munere diſputationem ſuſcepturus Athenienſis hoſpes ita præfatur; Ἔσται ταῦτ', ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ, καὶ γῆρας ἐπικρατῶμεν τό γε τοσοῦτον.

146. D. μετὰ γὰρ τὸν ἔρωτα τῆς μητρὸς αὐτοῦ—] Mater amans Periandrum filium ei perſuaſerat, ut mulieri cuidam ipſum perdite amanti, ſed agnoſci verecundanti, gratificaretur, eamque noctu per tenebras ad ipſum ventitare fineret: ita mater cum filio, prudens cum imprudente, ſtupri conſuetudinem habuit: filius, re cognita, in furorem et crudelitatem converſus, mater ſibi ipſa necem conſciviſſe, fertur. Narratio exſtat in Parthenii Eroticis Cap. XVII. p. 377. Breviter ex Ariſtippo meminit Diogenes Laertius I. 96: —ἐρασθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ Κράτεια, συνῆν αὐτῷ λάθρα· καὶ ὃς ἥδετο· φανεροῦ δὲ γενομένου, βαρὺς πᾶσιν ἐγένετο, διὰ τὸ ἀλγεῖν ἐπὶ τῇ φωρᾷ. Parthenii narrationem ſimillimam

eſſe fabulæ de Cinyra et Myrrha ab Ovidio conſcripta Metamorph. X. 298. recte monet doctiſſimus hujus Plutarchei libri editor et interpres Gallicus La Porte Du Theil.

146. E. Ἕρμαιον τὸ βιβλίον—] Vix dubitandum quin τὸ βιβλίον ex proximo ſequente huc temere repetitum ſit. Ἕρμαιον, Platoni frequens, in Gloſſas retulit Timæus, Ἕρμαιον· εὕρεμα· ἀπὸ τοῦ ἐν ὁδῷ λεγομένυ, Κοινὸς Ἑρμῆς.

146. E. Εἶτι κακὸν—αὖθις εἰς Πριήνην—] Venuſta nominis immutatio in Biantis patriam *Prienam* ex Proverbio, Εἶτι κακὸν, εἰς Πυῤῥάν· quod eſt apud Zenobium IV. 2. Et in hoc loco nomen a Scriptore, non a librario mutatum, recte monet Eraſmus Adag. p. 416. Harleiani 2. deſcriptor pro verbis εἰς Πριήνην lacunam reliquit.

146. E. Τί δὲ, ἔφην ἐγώ—] Melius Harlei. 1. et 2. Anon. T. V. P. Τί δὲ ἦν, ἔφην ἐγώ—.

146. E. Ἱερεῖον—τὴν γλῶτταν ἐξελὼν] Idem factum narratur p. 38. B. ubi videantur notata. Meziriacus legit καὶ τὸ χρηστότατον, non fine acumine facti acumen animadvertens; ſiquidem mandatum erat, non mittere unam partem, quæ ſimul et optima et peſſima eſt, ſed omnino vel unam vel duas diverſas partes mittere.

p. 147. A. φίλος εἶναι καὶ βασιλέων] καὶ vel temere a librario additum; vel relictum, alio verbo temere omiſſo. Utrique rationi conveniunt quorumdam codicum lectiones: nam A. Venet. Voſſ. omittunt, atque duo priores habent poſt καθάπερ, ut fit καθάπερ καὶ ὑμεῖς. Harlei. 2. dat φίλος εἶναι καὶ λέγεσθαι βασιλέων—.

147. A. σοῦ τε] Melius σὲ γε, quod dat Vulcob.

147. A. τῆς πυράμιδος τὴν μέτρησιν] Ejuſdem rei inventionem, ſed aliam inventionis rationem Thaleti tribuunt Plinius H. N. XXXVI. 18. 3: *Menſuram altitudinis earum (pyramidum) omniumque ſimilium, invenit Thales Mileſius umbram metiendo, qua hora par eſſe corpori ſoleret:* Diogenes Laertius ex Hieronymo I. 27: ὁ δὲ Ἱερώνυμος καὶ ἐκμετρῆσαι φησὶν αὐτὸν τὰς πυραμίδας ἐκ τῆς σκιᾶς παρατηρήσαντα, ὅτε ἡμῖν ἰσομεγέθεις εἰσί. Simplicem ſane et certam viam ſecutus eſt eam, quam Plutarchus prodit, per ſimilium triangulorum analogiam, et propriam Geometriæ, qua

eum in primis valuiſſe conſtat; ut hæc ei ratio veriſimilius tribuatur, quam altera, et probetur Xylandro ac Stanleio Hiſt. Phil. T. I. p. 17. ut communiſſima ex illo theoremate Euclidis Elem. VI. 4. At doctiſſimus interpres Gallicus, La Porte Du Theil, Plutarchum reprehendit longa animadverſione, ut parum ſubtiliter in Thaletis ratione exponenda verſatum. "Nam ita eum loqui, quaſi Thales putaſſet *neceſſe eſſe baculum in extremitate umbræ a pyramide jactæ poni: et apicem tam pyramidis quam baculi ab uno eodemque radio ſolis perſtringi:* quorum utrumque falſum eſſe; ſiquidem, et baculo alibi poſito eadem proportio triangulorum exiſtat: nec unus idemque radius ſed duo diverſi radii ſolis, alter pyramidis apicem, alter baculi apicem perſtringant." At, quod pace doctiſſimi viri dicimus, nil eſt in verbis Plutarchi, quod iſtam ei fuiſſe opinionem arguat. Neque enim extremitatem umbræ a pyramide jactæ ut unicum locum, in quo poni poſſet baculus, memoravit, ſed (quantum intelligitur ex perſpicuitatis ſtudio, quod et ipſe ſecutus eſt Plutarchus, et Thaletem ſequentem inducit) ut manifeſtum locum et maxime ad diſcentium intelligentiam accommodatum. Porro τῇ ἐπαφῇ τῆς ἀκτῖνος non ſignificat *ejuſdem radii tactu*, ſed omnino, *tactu radiorum ſolis, ſplendore ſolis:* ita ἡ ἀκτὶν, *radius*, in ſingulari numero univerſe *de lumine ſolis* uſurpatur a Plutarcho De Facie in Orbe Lunæ p. 931. E. Æliano Var. Hiſt. III. 1. XIV. 18. Aliæ rationes ſolvendi problematis minus arcte aut cum Geometrica ſcientia, aut cum Thaletis facultate ac modo congruere videntur. Veluti illa Plinio et Diogeni prodita, quæ ducitur ex umbra corporis illo tempore, quo umbra æqualis eſt altitudini corporis: quod tempus accurate ex præceptis artis Aſtronomicæ definire difficilius fortaſſe fuerit, quam pro Thaletis progreſſibus, ut veriſimiliter monet laudatus interpres: ſola tamen obſervatione et oculorum ſenſu poterat conſtitui, circuli deſcriptione, cujus radius æqualis ſit baculo, qui in hujus centro ad perpendiculum figatur; quo enim tempore umbræ a baculo jactæ extremitas inciderit in peripheriam circuli, hoc erit tempus, quo corpora æ-

qualia ſint ſuis umbris. Denique et illa artis quidem eſt, ſed magis Arithmeticæ, quam Geometricæ; ut cognitis tribus, quartum incognitum per analogiam inveniatur: ut enim eſt umbra baculi ad altitudinem baculi, ita umbra pyramidis ad altitudinem pyramidis.

147. B. Μολπαγόρυ τῦ Ἰωνὸς—] Non aliunde cognitus. Fortaſſe fuerit Molpagoras, Ariſtagoræ pater: verbo memoratur Herodoto V. 30. Monitum et Reiſkio, et Gallico interpreti.

147. B. τύραννον γέροντα] Eamdem ſententiam Thaletis nomine prodit Plutarchus De Genio Socr. p. 578. C: item Diogenes Laertius I. 36. ubi et hos Plutarchi locos appoſuerunt interpretes. Paululum immutatam pronuncians exhibetur Thales in hoc ipſo libello p. 152. A. Chilon in Epiſt. ad Periandrum apud Diog. Laert. I. 73: καὶ τῆνον τυράννων εὐδαιμονίζω, ὅςις καὶ οἴκοι ἐξ αὐτὸς αὐτοῦ θανῇ. Ad ſuum propoſitum adhibuit Dion Chryſ. Or. V. p. 94. C: καὶ οὐ ῥᾴδιον μὲν ἄνδρα γηρᾶσαι τύραννον· χαλεπὸν δὲ τυράννῳ γῆρας, οὐχ οἷον ἵππῳ, φασίν· ita legam pro φησίν.

147. B. τῶν μὲν ἀγρίων θηρίων—] Notavimus p. 61. C. ubi Bianti tribuitur.

147. B. Μυρσῖλον] Myrſilus hic eſt unus eorum, qui ante Pittacum Leſbi tyrannidem tenuerunt: ut novimus e Strabone XIII. p. 917. C.

147. B. θαυμάσαιμ' ἄν, ἔφην] Legendum θαυμάσαι μ' ἂν ἔφην—. *Ego autem dixi, me miraturum eſſe, non tyrannum, ſed gubernatorem ſenem ſi videam.* Corrigit enim Thales falſum rumorem, quo illum hoc de *tyranno* dixiſſe ferebatur, quod ipſe de gubernatore dixerat.

147. C. Οὐδὲ οὕτω κακῶς·] Idem dictum adhibet Plutarchus De Animi Tranq. p. 467. C: —ὁ τῆς κυνὸς ἁμαρτὼν τῷ λίθῳ, καὶ τὴν μητρυιὰν πατάξας, Οὐδ' οὕτως, ἔφη, κακῶς. In Metricis Scaligeri Proverbiis poſitum verſu 1156. Attigit et Eraſmus Adag. p. 1511.

147. C. Σόλωνα—οὐ δεξάμενον τυραννεῖν] Plutarchus in Vita Solonis p. 86. A. B. J. Meurſius in Solone Cap. XI. p. 35.

147. C. Καὶ Πίτλακος εἰ μοναρχίᾳ μὴ προσῆλθεν, οὐκ ἂν εἶπεν.

ὡς Χαλκιδὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι.] Dictum in primis celebratum, Simonidis reprehenſione in eamque Platonis diſputatione in Protagora p. 206. G. et ſeq. et multis deinceps memoratum memoratis a Ruhnkenio noſtro in Adverſariis MS. ad Scholiaſten Platonis: quæ nunc ei intacta ſervabimus: partim notata Menagio ad Diog. Laert. I. 76. Cæterum cauſſam quare hoc dictum Pittacus pronunciaverit, ſignificatam a Plutarcho *quod is tyrannidem gereret*, etiam produnt Zenobius Proverb. VI. 38. et Scholiaſtes Platonis p. 14. ex iiſdem fontibus hauriens. De gemino Proverbio Χαλεπὰ τὰ καλὰ diximus ad p. 6. C.

147. C. Περίανδρος δ' ἐοικεν—] In excuſanda Periandri tyrannide Plutarchus diſcedit ab opinione antiquitus tradita, ſecundum quam Periander in tyrannide non mitior ſed immitior factus eſt: quamquam Democratiam laudat ap. Diogenem Laert. I. 97. et ipſe cæteroquin non indoctus fuerit, et doctos homines libenter apud ſe habuerit. Pertinent ad iſtam ejus ad pejores mores immutationem notata noſtra ad p. 146. D: item Herodotus V. 92. Zenobii VI. 38. Scholiaſtes Platonis l. c: illius compilator Apoſtolius XX. 47.

147. C. ἄχρι γε νῦν] Quod voluimus γε pro τε, confirmat Harl. 1.

147. C. Θρασύβουλος αὐτῷ κολούσας τῶν ἀκρῶν—ὑφηγεῖται.] Et hoc a multis decantatum, auctore Herodoto V. 92. 6. ubi multas aliorum hujus rei mentiones notant duumviri Weſſelingius et Valckenarius. Fertur de hoc argumento Epiſtola Thraſybuli ad Periandrum apud Diogenem Laertium I. 100. ubi pleraque Veterum teſtimonia eamdem rem referentium congeſſerunt Aldobrandinus et Menagius. Exemplum ſecutus eſſe fertur rex Tarquinius Superbus filio Sexto ſuadens: certe ita prodit Livius I. 54.

147. C. γεωργοῦ γὰρ ἀκρίδας καὶ ὄρνιθας—] Agricolæ comparationem triticum et hordeum negligentis poterat induci probabiliter ex antecedente exemplo Thraſybuli ſpicas culmorum dejicere jubentis: at agricola loco tritici et hordei locuſtas et aviculas e ſegete colligens, non ſatis apparet, quam habeat hoc loco probabilitatem. An quia

locuſtæ et avicularum nidi in fundo ſegetis, non in alto et edito ſunt, et tyrannus eminentes cives dejicit, humiles ſervat? Sed et iſta videtur frigida ratiuncula. Requiritur certe malæ herbæ et frumento nocentis ſignificatio: et ſubinde me ſuſpicio inceſſit, Plutarchum pro ἀκρίδας καὶ ὄρνιθας ſcripſiſſe *αἴρας καὶ ὀροβάγχας, lolia et orobanchas*: αἶρα ſatis uſitatum, infeſtum tritico et hordeo: ὀροβάγχη, *ervum ſuffocat*, τὸν ὄροβον ἄγχει, de qua Theophraſtus Cauſſ. Plant. V. 22. Geoponici II. 43. Pro ἀκρίδας Harl. 1. et 2. dant ἄγρας· quod ad αἴρας ducit.

147. D. παρασκευὴ καὶ δαπανήσοντος] Tota oratio Thaletis ejuſmodi eſt, ut ipſum audire videamur Plutarchum, in Sympoſiacis Quæſtionibus differentem; nam et ibi et alibi ſparſim ſimilia prodidit. Convivatoris et convivii παρασκευὴ frequenter dicitur. v. c. Opp. Mor. p. 64. F. 192. D. 679. A. B. 686. D. Vit. 70. B. 927. C. 928. B.

147. E. Συβαρῖται] Athenæus XII. p. 521. C. ex Phylarcho: Συβαρῖται, φησὶν, ἐξοκείλαντες εἰς τρυφὴν ἔγραψαν νόμον τὰς γυναῖκας εἰς τὰς ἑορτὰς καλεῖν, καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τὴν παρασκευὴν τῶν δ' ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, προάγωσιν οὕτω εἰς τὰς κλήσεις. Ubi hunc Plutarchi locum adtulit Caſaubonus.

147. E. ὃ ὁ καιρὸς] Mez. ὡς ὁ κ. Malim, ὧν ὁ κ.

147. F. ἐπὶ τὰς νύμφας καταφυγεῖν] *ad aquam confugere.* Subinde νύμφαι notione aquæ ponuntur. Sic Plutarchus Sympoſ. I. 1. p. 613. D: οὐχ ἧττον ταῖς Μούσαις τὸν Διόνυσον ἢ ταῖς νύμφαις κεραννύντες. VI. 6. p. 657. D: δεῖ τὸν θεὸν τοῦτον (Διόνυσον) ἐν πλείοσι μέτροις νυμφῶν τιθασσευόμενον καὶ παιδευόμενον, ἡμερώτερον ποιεῖν καὶ φρονιμώτερον. Phænedemus ap. Athen. XI. p. 465. A. Theophraſtus ibid. Dion Chryſ. XXV. p. 286. C: οὐ γὰρ ὁμοίως ἀποδέχονται τοὺς δεομένους αὐτῶν αἴτε νύμφαι καὶ ὁ Διόνυσος· *nymphæ et Bacchus*, id eſt, *aqua et vinum*. Porphyrius ap. Euſeb. Præp. Evang. III. p. 112. A: καὶ αἱ μὲν τῶν γλυκέων ὑδάτων μερικαὶ δυνάμεις Νύμφαι· αἱ δὲ τῶν θαλασσίων Νηρεΐδες κέκληνται. De Antro Nymph. p. 256. 258. Meleager Antholog. Brod. I. 59. 3. Epigrammate Latine reddito in Anthologia Lat. Burmanni II. 22.

Euenus in Analect. Brunck. Vol. I. p. 166. quod Epigramma ſub *Incerti* inſcriptione exſtat in Brodeana II. 47. p. 264. Et Latinis *nympha* de aqua fluviorum et fontium dicitur, ſed poetis, nec ita frequenter: ſæpe confunditur cum *lympha* vocabulo conſuetudinis non niſi Latinæ, originis tamen Græcæ, λίμφη a λίϐω, λείϐω, *fluo*, *ſtillo*: ſed diverſæ quam νύμφη, quod eſt a νύϐω, *tego*, *obvelo*: fortaſſe jam antiquiſſima ætate Æolenſes ea permutaverint.

147. F. κεφαλαλγῆς] Active accipiendum *capitis dolorem aliis faciens*, ut fere reddiderunt interpretes: paſſive accepit Stephanus, *dolore capitis affectus*. Theſ. L. Gr. T. II. p. 151. quod minus probo; ſiquidem activa notio eſt ſolennis: ſic ſupra habuimus κεφαλαλγὸν p. 133. C: at κεφαλαλγία eſt affectio, πάθος, 918. C. et frequentiſſima vox.

147. F. πᾶσαν δὲ] Rectius Mez. Harl. 1. πάσης. Harl. 2. πάσας.

147. F. ἀποπέμψαι] ἀπεμέσαι dant etiam Harl. 1. 2. verbum in hodiernis Lexicis ſine auctoritate, legitur in Luciani Contempl. T. I. p. 599. Apud Heſychium Ἀπεμέσαι dubiam habet ſcripturam, de quo videantur Interpretes ejus. Hoc loco utraque lectio eamdem adfert veriſimilitudinem, niſi quod vulgo plus a libris et uſu commendatur.

p. 148. A. ἑωλοκρασία] Sic et Harl. 1. 2: vocabulum celebrato Demoſthenis dicto poſterorum imitationi traditum De Corona p. 320. A: αἴτιος δὲ οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ κατασκεδάσας: *In cauſſa hic eſt, qui tamquam crapulam quamdam ſuæ improbitatis et ſcelerum in me effuderit.* Secutus eſt Lucianus Conviv. T. III. p. 420: πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων.

148. A. οἷς συμπλεῖν ἀνάγκη] Hoc præceptum etiam tractavit Sympoſ. VII. p. 708. D: οὔτε γὰρ τὸ συμπλεῖν, οὔτε τὸ συνδικάζειν, μεθ᾽ ὧν οὐ βούλεταί τις, οὕτως ἀηδὲς ὡς τὸ συνδειπνεῖν, καὶ τοὐναντίον ἡδύ· κοινωνία γάρ ἐστι καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ λόγων ἢ πράξεων τὸ συμπόσιον· ὅθεν οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς προσφιλεῖς εἶναι (f. συνεῖναι vel καλεῖν) δεῖ καὶ συνήθεις ἀλλήλοις, ὡς ἡδέως συνεσομένους.

148. A. Ὁ δὲ Αἰγύπτιος σκελετὸς] Lucianus De Luctu T. II. p. 932: ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος· οὗτος μέντοι, λέγω δὲ ἰδὼν, ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο—. Silius Italicus XIII. 475. Plura de more annotat Weſſelingius ad Diodor. Sic. I. 91. T. I. p. 102, 103.

148. B. Ἀλήλιμμαι γάρ, εἶπεν·] Harl. 1. 2. Anon. T. V. B: ἀληλιμμένοι γάρ ἦμεν· in his V. etiam exhibet formam ἀληλειμμένοι rariorem. Ergo altero tantum utebantur hujus convivii participes; unde mox dicitur τὸν ἀλειψάμενον ἢ λουσάμενον. Item in Xenophontis Sympoſio I. 7: οἱ μὲν γυμνασάμενοι καὶ χρισάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουσάμενοι παρῆλθον. Socrates ad Agathonis convivium ibat λελουμένος, ut eſt apud Platonem p. 317. F. Vulgo etiam antiquitus adhibebatur utrumque ante cœnam: Iliad. K. 577: Τὼ δὲ λοεσσαμένω, καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, Δείπνῳ ἐφιζανέτην. Odyſſ. Z. 96: Αἱ δὲ λοεσσαμέναι, καὶ χρισσαμέναι λίπ' ἐλαίῳ, Δεῖπνον ἔπειθ' εἵλοντο—. Igitur et verba ſæpe junguntur: Ariſtophanis tale eſt Nub. 834. Plutarchi Symp. VII. p. 707. E. Anim. Tranq. 472. E. Dion Chryſ. Or. LII. 548. B: ἀλειψάμενος καὶ λουσάμενος καὶ μικρὸν ἐμφαγών: ubi inverſa ſerie ponuntur, dubium vere an errore librarii; ſi quidem vulgo prius balneum quam unctio adhibitum: forte ordo habuit exceptionem. Morem non omiſit Stuckius Antiq. Conviv. II. 25.

148. C. εἰς τὸν ἀνδρῶνα] Eſt hoc conclave conviviis habendis deſtinatum: Pollux VI. 7: τὸ μὲν συμποτικὸν χωρίον, συμπόσιον, καὶ ἀνδρῶνα, καὶ συσσίτιον· ite:.ı I. 79. Vitruvius VI. 10: *Græci enim ἀνδρῶνας appellant œcos, ubi convivia virilia ſolent eſſe; quod eo mulieres non accedant.* Hoc ſenſu diſerte ponitur a Xenophonte Sympoſ. I. 4. de convivio Calliæ: Plutarcho Vit. p. 193. D. 518. D. 564. E. 694. C. 723. C. 731. C. 1067. F. Opp. Mor. 303. E. 775. D. Æliano Var. Hiſt. VIII. 7: ubi de hac notione monuit Perizonius.

148. C. Κλεοβουλήνην] De muliere diximus p. 145. Nolui cum Xylandro dare Κλεοβουλίνην, ne nunc quidem probans, licet in utroque Harl. feratur. Vetus lectio formam Diminutivi præ ſe ferre videatur, ſiquidem comparetur

tum Ἑκαλήνῃ, quo nomine Hecalen ὑποκοριζόμενοι vocabant, ut tradit Plutarchus in Theſeo p. 6. B: quamquam hoc Ruhnkenius in Ἑκαλίνναν mutatum malebat, ut certiorem formam Diminutivi, veluti a κόρη ducitur κορίννα, a φίλη φιλίννα; ad Callimachum p. 430. Equidem huc revocem quod idem virorum optimus adfert ex Etymologo MS. Trajectino Εὐκολίνῃ; nam quod ibi citatur e Callimacho Χαῖρ' Εὐκολίνη, potius legendum dicam Χαῖρ' Ἑκαλήνη, et hoc et Suidæ in voce Εὐκολίνη pravam lectionem ex proba Ἑκαλίνη ortam. In Etymologico Magno p. 319. voce Ἑκάλη:—ταύτην Ἑκάλην ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι aut legendum Ἑκαλήνην, aut hypocoriſmus intelligendus quod *omnes ad ſe vocabat*, ut antea dicitur, ἡ πρὸς ἑαυτὸν πάντας καλοῦσα. Neque enim omnis hypocoriſmus continetur Diminutivo, ſed omnino nominis ad blanditiam converſione. Igitur terminationem ηνας, ut ινος, apud Græcos minus frequentem, quam apud Latinos, tamen apud illos ortam, et in primis patronymicam ſignificationem habuiſſe putem; ut recte etiam terminatione *Clobulina* πατρόθεν Κλεοβουλίνη nominata dicatur. Sic Stephanus Byzantinus, voce Ἀδραμύττειον et hujus gentile nomen prodit Ἀδραμυττηνὸς et alia ſimilia apponit Ἀρτακηνὸς, Δαττηνὸς, Σεβαστηνός.

148. D. ἀστραγάλοις—διαβάλλεται πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας] *talorum jactu certat cum iis qui eam conveniunt.* Menagius ad Diog. Laert. I. 87. hunc locum citans dubitationem his verbis prodit, *an legendum* διαμάχεται? Si quid mutandum eſſet, propius ad ſenſum et literarum veſtigia erat διαμιλλᾶται. At nil mutandum. Vulgatam, et per ſeipſam commendat antecedens προβαλλομένων, præpoſitio διὰ vim certandi afferens, et Verbum Medium. De præpoſitione διὰ diximus p. 58. F. Et eadem dictione uſus eſt Plutarchus in Quæſt. Rom. p. 272. F: τὸν θεὸν προκαλεῖτο διαβαλέσθαι τοῖς κύβοις πρὸς αὐτόν. Medii vis exſtat in ſimilis compoſitionis verbo διαπίνεσθαι apud Hedylum Athen. XI. p. 486. B: Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι.

148. E. Ἔοικεν] Εἶεν Xylandri verius eſt: quippe confirmatum auctoritate Harleiani codicis, 1.

148. E. καθαρμὸν] Frequentius eſt *luſtratio piaculi, ſa-*

trum lustrale, hoc loco *medicina morbi ex lustrali sacro petita*. Plutarchus De Facie Lunæ p. 920. B: ἐν νοσήμασι χρονίοις πρὸς τὰ κοινὰ βοηθήματα καὶ τὰς συνήθεις διαίτας ἀπαυδήσαντες, ἐπὶ καθαρμοὺς καὶ περίαπτα καὶ ὀνείρους τρέπονται. Similia ex Hippocrate notat Fœſius in Œcon. Hipp. voce Κάθαρμα.

148. E. μανθάνουσάν τε] Harl. 1. 2. T. V. B. probabilius dant μανθάνουσάν τι.

148. E. Ἀλεξίδημος] Hujus hominis alibi, quod ſciam, nulla mentio exſtat: nec tamen ejus nomen ac perſonam a Plutarcho confictam eſſe affirmem; qui ejus notitiam ex perditis Scriptoribus potuerit accepiſſe. Geminum exemplum importuni convivæ poſuit Sympoſ. I. 2. p. 615. C, D.

148. E. ἀνενεγκὼν καὶ καταστάς,] *ad ſe rediens et ſubſiſtens*. De ἀναφέρειν diximus ad p. 65. B: καταστὰς Xylander et Cruſerius intellexerunt *ſedatum*: nec dubium quin ſæpe alibi hanc notionem habeat, ſed alia in forma καθεστὼς, καθεστηκὼς: hic malim cum Amyoto *ſubſiſtens*, quod frequenter dicitur de iis qui dicendi cauſſa *ſtant* et quaſi *conſiſtunt*. Sic Plutarcho Solon cum Crœſo colloquens p. 93. D: ἄντικρυς καταστὰς, *coram ſtans*, perperam; reddatur *manifeſte tranquillus*. Fab. Max. 179. B: Μετίλιος ὁ δήμαρχος ἐπὶ τοῦ βήματος καταστὰς ἐδημηγόρει. 188. A: αὐτὸς εἶπε καταστὰς ἐν ἀγορᾷ. Coriolano 222. D: καταστὰς ὁ Σικίννιος ἠρώτα τοὺς πατρικίους· perperam Cruſerius reddidit, *tranquillus Sicinnius interrogat patricios*. Marcello 311. C: καταβὰς ἀπὸ τοῦ δίφρου, καὶ καταστὰς ὥσπερ ἰδιώτης εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ λέγειν εἰώθασιν οἱ κρινόμενοι, τοῖς Συρακουσίοις ἐλέγχειν αὐτὸν παρεῖχεν. Q. Flaminino p. 379. E: οὐδὲν οὖν ὑποσταλάμενος ὁ Κάτων προῆλθεν, καὶ καταστὰς μετὰ τοῦ συνάρχοντος ἠρώτησε τὸν Τίτον εἰ γινώσκει τὸ συμπόσιον. Pyrrho 394. E: de Appio Cæco ſenatum reprehendente, αὐτόθεν καταστὰς—ἔφη· *hoc ipſo loco ad dicendum conſiſtens*. Mario 413. C. de Trebonio, αὐτὸς εὐθαρσῶς καταστὰς διηγήσατο τὸ πρᾶγμα· *ipſe fidenti animo ad dicendum conſiſtens, narravit rem*. 429. A: ὑπηρέτης ἀπαντήσας καὶ καταστὰς ἐναντίον, εἶπεν—. Eumene p. 594. A: ἐν ὑψηλῷ τινι καταστὰς—εἶπεν. Pompeio 645. A: Clodius τις ἐπιφανῆ τόπον καταστὰς

ςὰς, ἐρωτήματα τοιαῦτα προύβαλλε. 646. D: Μαρκελλῖνος ἐν τῷ δήμῳ καταςὰς, ἀμφοῖν ἐναντίον ἠρώτησεν, εἰ μετίασιν ὑπατείαν. 650. F: Μάρκελλος—καταςὰς ἐναντίος—εἶπεν—. Catone Min. p. 779. E: δημάρχου τινὸς αὐτόθι ἐκκλησίαν παρέχοντος, ἢ καταςάντα τὸν Κάτωνα ἅπαντα μὲν ὥσπερ ἐκ θεῶν ἐπίπνουν τὰ μέλλοντα τῇ πόλει προειπεῖν. Tib. Graccho p. 628. C: ὁ γὰρ Τιβέριος—δεινὸς ἦν καὶ ἄμαχος, ὁπότε τοῦ δήμου τῷ βήματι περικεχυμένου καταςὰς λέγοι περὶ τῶν πενήτων—. C. Graccho 842. A: καταςὰς κοσμίως καὶ μετ' αἰδοῦς δεδακρυμένῳ ἐποιήσατο συμβατικοὺς λόγους πρὸς τὸν ὕπατον καὶ τὴν σύγκλητον. Cicerone p. 865. D: καταςὰς πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐδημηγόρησε. Antonio 942. C: Ἀντώνιος—καταςὰς ἐπ' αὐτῆς, λόγον ὑπὲρ τῆς πόλεως διεξῆλθεν· *coram Cleopatra conſiſtens, pro civitate orationem habuit.* Dione 968. A: ἐπεὶ δὲ τοῖς ςρατιώταις διαταραχθεῖσιν ἔδει τινὸς παρηγορίας, Μίλτας ὁ μάντις ἐν μέσῳ καταςὰς ἐκέλευσε θαῤῥεῖν αὐτούς. Euripides ap. Stob. Tit. VIII. p. 97: λέγων καταςὰς εἰς ἀγῶν' ἐναντίον· *ad dicendum ſe conſiſtens in contrarium certamen:* Valckenarius Diatrib. p. 220. malit λέγειν· at vulgatum ſe uſu a nobis notato tueri poſſit. Herodotus III. 46: Ἐπεί τε δὲ οἱ ἐξελαθέντες Σαμίων ὑπὸ Πολυκράτεος ἀπίκοντο ἐς τὴν Σπάρτην καταςάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον πολλά—. Vita Homeri 5. 2: καταςὰς δὲ ὁ Μελεσιγενὴς ἔλεξε περὶ τῆς τροφῆς τὸν λόγον. Ephippus apud Athen. XI. p. 509. G: —καταςὰς εὔςοχος νεανίας—: *ad dicendum conſiſtens acutus juvenis:* cujus proximam partem tractavimus ad p. 52. C. Philo Jud. Legat. Ad Caj. p. 1025. C: ἡ γερουσία καταςᾶσα τοιάδε ἔλεξεν—. Dion Chryſ. Or. XXXV. p. 430. C: ἐν τῷ μέσῳ καταςὰς μηδενὸς ἄμεινον φαίνομαι λέγων τῶν καπήλων—. Or. XLVI. p. 515. C: μήτε αὐτὸς μηδὲν ἐπράττον ἄδικον καὶ παράνομον, μήτε τοὺς ἄλλους ἐκώλυον, ἐξὸν ἐνὶ ῥήματι κωλῦσαι, ἢ καταςάντα μηνῦσαι τὸ γιγνόμενον—· ita corrigendum vulgatum καὶ καταςάντας καὶ μηνῦσαι τ. γ. Œnomaus ap. Euſeb. Præp. Evang. VI. p. 257. B: μηδὲ διατεινέσθω περὶ μηδενὸς καταςάς—. Eodem ſenſu Præſens tempus adhibuit Theſſalus Or. ad Athenienſ. in Opp. Hippocrat. edit. Charter. T. I. p. 3. D: Προσήκειν ἡγέομαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν καθιςάμενον εἰς ὑμέας καὶ μὴ γινωσκόμενον παντὶ τῷ πλήθει, πρῶτον δηλῶσαι μὲν, ὅςις καὶ ὅθεν ἐςί. Cæterum

plane diverſa hæc eſt ratio ab altera frequenti ἀναςὰς, ἀνιςάμενος εἶπεν, *ſurgere ad dicendum*, nec ſatis illa adhuc animadverſa.

148. E. κλισίην] Harl. 1. κλισίαν, rectius: nec enim ratio apparet quare in hoc uno nomine Ionica forma ſervaretur. Similiter in Antonio p. 943. C: Γεμίνιος—Κλεοπάτρᾳ μὲν ἦν ὕποπτος—σκωπτόμενος δὲ παρὰ τὸ δεῖπνον ἀεὶ, καὶ κλισίαις ἀτίμοις προπηλακιζόμενος ἠνείχετο, καιρὸν ἐντεύξεως ἀναμένων. Sertorio 582. B: μετέβαλε τὸ σχῆμα τῆς κλισίας. Diſcrim. Ad. et Amic. p. 58. B: εἴκων ἕδρας ᾗ κλισίας ἐπιόντι. Sympoſ. III. 644. C. Dicitur et κλίσις ibid. II. 629. D: et κατάκλισις V. 678. C. 679. F. 680. A. I. 616. B. Dion Chryſ. Or. IV. p. 76. A. LXIX. 623. C. Porphyrius De Abſtin. II. 61. p. 210: ἐοικέναι γὰρ δεῖ τὰς τιμὰς ταῖς ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν προεδρίαις, ὑπαναςήσεσίν τε ᾗ κατακλίσεσιν—i. e. *bonores oportet ſimiles eſſe principatui locorum bonis viris tributorum, quibus aſſurgendo accubationem concedimus.*

148. F. Αἰολεῖς δὲ καὶ νησιώτας] Spectat ad Pittacum civem Leſbi inſulæ Æolicæ. Inſulani vulgari opinione minus in honore quam continentis incolæ cenſebantur. Dion Chryſ. Or. LXIV. p. 595. B: οὐδὲ τὸ αἰσχρὸν ἔφερον τοῦ πράγματος, ἀντ' ἠπειρωτῶν νησιῶται γενόμενοι.

p. 149. A. Αἰγύπτιοι τοὺς ἀςέρας ὑψώματα—] Quando propius ad boreales plagas accedunt ſtellæ, *altitudinem accipere dicuntur.* Plutarchus Ad Princip. Indoct. p. 782. D: ὅταν ὕψωμα λάβῃ μέγιςον (ὁ ἥλιος) ἐξαρθεὶς ἐν τοῖς βορείοις, ἐλάχιςα κινεῖται. De Animæ Procreat. 1028. E: τοῦ δὲ ἡλίου περὶ τὰς τροπὰς ἐλάχιςα, καὶ μέγιςα περὶ τὰς ἰσημερίας ἔχοντος κινήματα: quod cum Ægyptiorum doctrina conciliat Jablonſkius Pantheo Æg. Part. I. p. 175.

149. A. ἡ περί σε] Malim ἡ omitti: ſiquidem Thales monere vult hominem, nullam περὶ αὐτὸν ἀμαύρωσιν eſſe factam.

149. A. τοῦ Λάκωνος] Tribuitur Ageſilao ſimile in Apophthegm. Lacon. p. 208. D: at prorſus idem Damonidæ, ibidem p. 219. E: priori geminum fertur Ariſtippi dictum ad Dionyſium apud Diogenem Laert. II. 73.

149. A. δεῖ ζητεῖν] Eſt ex codice B. non ex E. ut perperam in Nota expreſſum eſt. Ergo lectio eſt illa quidem legitima, non tamen veriſimillima. Aliud quippe vitii ſubeſſe, prodit et abſentia copulæ, et ſupervacaneum ἔφη, et Harl. 1. plenius dans τὸν τόπον. Unde ſuſpicio exiſtit, antiquam ſcripturam fuiſſe, Οὐ γὰρ καταλαβόντας τόπον χρὴ σκοπεῖν μετὰ τίνας κ.—. *Nam locum capientes non debent curare poſt quos accubent*—. Meziriacus ἔφη mutari voluit in δεῖ σκοπεῖν.

149. A. ζηλοῦντες] Harl. 1. 2. ζηλῶντες; quod ad ζητοῦντες ducit.

149. B. τοποκλισίας] Vocabulum ſingulare in hoc loco: licet ſe tueatur ratione, fortaſſe tamen a librario ex antiqua lectione τόπε κλισίαν conflatum, ad formam πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις ex Matthæi XXIII. 7. A. Harl. 1. T. V. B. Ald. Baſ. Xyl. dant τόπῳ κλισίας. De re et vocabulo quid notarunt Stephanus Theſ. L. Gr. III. p. 1593. Wetſtenius ad Matth. l. c.

149. B. Λόγ⊕ ταῦτα—ἄλλως ἐςὶν—] Harl. 1. 2. Λόγ⊕ ταῦτα—λόγος ἐςὶν—. Neutrum ſua caret elegantia. Ἄλλως eſt *temere*, *ſine ratione*, *falſo*. Sic Plutarchus II. p. 163. C: φήμη ἐκ ἔχεσα τὸ βέβαιον, ἄλλως δὲ πλάσεσα. 254. B. 343. C. 530. D. 596. B. 598. F. 609. B. I. 240. C. 864. D. Ariſtides T. II. p. 281. 305. Alia hac de notione expoſuit Ruhnkenius ad Tim. p. 199. et qui ab eo laudantur. Frequentiſſima eſt conjunctio λόγου et ἔργου, cum apud alios, tum apud Plutarchum: v. c. II. p. 16. B. 55. C. 166. E. 176. C. 177. E. 328. A. 329. B. 613. C. I. 44. B. 156. E. 160. A. 209. A. 280. B. 321. A. 436. E. 445. B. 465. A. 575. B. 585. A. 615. B. 756. E. 757. D. 771. E. 867. A. 893. C. Notavit quædam Weſſelingius ad Diod. Sic. T. I. p. 575.

149. B. τοὺς σοφοὺς ὑμᾶς ὁρῶ τὸ τιμᾶσθαι διώκοντας] Cicero Orat. pro Archia, 11. *Ipſi illi philoſophi etiam in iis libellis, quos de contemnenda gloria ſcribunt, nomen ſuum inſcribunt: in eo ipſo, in quo prædicationem nobilitatemque deſpiciunt, prædicari de ſe, ac nominari volunt.* Tuſcul. I. 15: *Quid*

noſtri philoſophi? nonne in his libris ipſis, quos ſcribunt de contemnenda gloria, ſua nomina inſcribunt: ad quem locum Daviſius aliorum dicta notavit.

149. B. τὴν ἀτοπίαν τοῦ ἀνθρώπου θαυμάζοντας] In ſimili re et ſermone Epicurei abeuntis, ſimiliter loquitur Ser. Num. Vind. p. 548. B: ἡμεῖς δὲ ὅσον τι θαυμάσαι τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἀτοπίαν ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες ἀνεστρεφόμεν πάλιν—.

149. B. ἔμπληκτος—καὶ ἀλλόκοτος φύσει—] *ſtolidus et inſolens indole:* nec male reddit Xylander, *ingenio ſtupido ac monſtroſo.* Ἔμπληκτος perſpicuam notionem et originem habens ſatis eſt locis maxime Plutarchi notaſſe: II. p. 139. A. 170. D. 256. F. 371. B. 658. F. 1014. B. 1051. D. 1058. B. I. 35. D. 237. B. 472. F. 473. F. 584. E. 621. C. 634. B. 691. F. 744. E. 965. C. 973. B. 1025. E. 1069. A. Ariſtides T. II. p. 337. Verbum ἐμπεπληγμένος Dion Chryſ. p. 132. D. 603. B. Nomen ἐμπληξία Plutarchus II. p. 56. C. I. 768. C. 955. F. Ariſtides T. I. p. 413. 427: ἔμπληξις Ælianus Var. Hiſt. II. 19: ἐμπληκτικὸς Plutarchus II. 748. D. Nominis ἀλλόκοτος et notio latius patet, nec origo ſatis patet. Notat quidquid *vehementer ab hominum natura, moribus, ſenſu, ratione, legibus abhorret, inſolens, inſolitum, crudele, nefarium, ſceleſtum:* omnino in malam partem dicitur cum de corporis affectionibus, tum in primis de animo, ſed magis ea ejus parte quæ ad impetum et actionem, quam quæ ad cogitationem, et intelligentiam refertur. Ex ἄλλος et κότος compoſitum, res ipſa oſtendit: κότος non eſſe terminationis formam, ſed ſingulare vocabulum, nemo dubitet. Etymologus M. p. 68. vult dictum pro ἀλλότοκον, quaſi τόκος καθ' ὑπερβιβασμὸν mutatum ſit in κότος. Atqui non opus ad tranſpoſitionem confugere, quum notum vocabulum κότος, *ira inveterata;* quod recte idem Etymologus p. 533. a verbo κεῦθαι repetit: Κότος· ἡ ὀργή· παρὰ τὸ κεῖμαι, κεῖται, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κότος· ἡ ἐναποκειμένη γὰρ ὀργὴ, κότος λέγεται. Ut igitur ὀργὴ univerſe dicitur *animus et ingenium,* conjunctam habens originem cum verbo ὀργᾷν, *tumeſcere,* ſic κότος et univerſe notat *animum, ingenium,* et proprie *iram inveteratam.*

Eſt enim prima et ſimplex origo in verbo χάω, per vocales variato in κέω, κίω, κόω, κύω, quibus in omnibus notio *continendi* et *figendi* ineſt: nam κίω, *eo*, unde κινέω, ab alia eſt origine, productum ex ἴω, *eo*: hinc κεῖμαι, κότος, *cavus*, *cavea*, *celare*, *cella*, aliaque nota a κύω. Eadem per additum τ pariunt κτάω, κτέω, κτίω, unde ſunt κτᾶσθαι, κτίζειν, κλίνω, in quo, ut in καίνειν, *occidendi* notio cognata eſt cum *figendi* et *continendi* notione. Egerunt de hoc nomine Stephanus Theſ. Gr. L. T. III. p. 1536. Fœſius Œcon. Hippocr. Ruhnkenius ad Timæum voc. Ἀλλόκοτον. Nos hac animadverſione defungamur notandis Plutarchi locis deinceps, in quorum quemque quæ illarum a nobis traditarum ſignificationum cadat, diligens quivis lector ipſe judicet. Sunt igitur hi loci: II. p. 15. B. 77. F. 83. D. 94. D. 165. F. 166. A. 276. E. 411. D. 553. E. 661. E. 689. C. 736. E. 972. C. 997. A. 1070. C. 1072. D. 1077. F. 1084. A. I. 64. F. 70. D. 93. E. 199. A. 222. D. 414. D. 530. C. 538. E. 553. A. 586. C. 617. D. 690. F. 763. A. 835. F. 840. A. 859. D. 894. D. 943. A. 958. E. 1000. D. 1052. B. 1058. C. Adde his Ariſtidem T. I. p. 508. II. p. 223.

149. B. μειράκιον ἔτι μύρου—διαπεπρασμένος] Accipiendum, hoc ab Alexidemo in convivio patris Thraſybuli factum eſſe. Erat autem mos adhibere in conviviis μύρον ad unctionem, igitur homo fuit ἀλλόκοτος καὶ ἔμπληκτος, qui hoc biberet. Miſcuit, ac temperavit τὸ μύρον in magnum vas, εἰς ψυκτῆρα κεράσας μέγαν; ergo affudit unguento aquam, quaſi illud vinum eſſet, id enim eſt κεράσαι, tum præterea infudit merum. Sed in κεράσας differunt libri: T. V. B. Anon. dant καταχεράσας: Harl. 2. κεράσας μέγα: Harl. 1. longe aliud adfert, εἰς μυκτῆρα κατεράσας μέγα: in quibus μυκτῆρα non habet facilem explicationem, *implens multum nares*, et tenendum certe ψυκτῆρα: in quo eſt adumbratio ducta ex Alcibiade in Platonis Convivio p. 332. D: φέρε, παῖ, φάναι (τὸν Ἀλκιβιάδην), τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον· ἰδόντα αὐτὸν πλέον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα· τοῦτον ἐμπλησάμενον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐκπιεῖν, ἔπειτα τῷ Σωκράτει κελεύειν ἐγχεῖν· qua de dictione egregia, ut ſolet, edidit Ruhnkenius ad Tim. p.

278: unde hoc unum ſcholion apponimus: Ψυκτήρ· σκεῦος, ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριον. At κατεράσας, *demittens, defundens* non caret aliqua veri ſpecie: et verbum probum eſt, ut vidimus p. 134. E. Cæterum Harl. 1. plenius exhibet μειράκιον ὢν ἔτι: et uterque Harl. cum T. V. B. Anon. poſt φιλίας addunt Θρασυβούλῳ, ut ſenſus ſit, *Thraſybulum ſua erga filium indulgentia, qui unguentum convivis præripuerit, ſibi eos non amicos, ſed inimicos reddidiſſe.* Simili oratione diverſum morem Eſſæorum tradidit ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 382. B: τὴν συγγένειαν ἡ ἐπίβουλος πλεονεξία παρευημερήσασα διέσεισεν, ἀντ' οἰκειότητος ἀλλοτριότητα, καὶ ἀντὶ φιλίας ἔχθραν ἐργασαμένη.

149. C. περιελθὼν] Legendum παρελθὼν vel προσελθών· neque dubium quin περὶ ex proximo nomine Περίανδρος venerit. Idem error exſtitit p. 150. F: et alibi ſæpiſſime ſimiliter peccatum.

149. C. ἄλλως γέγονεν] *temere, caſu, ſine conſilio:* notavimus p. 54. E.

149. C. σημεῖόν ἐστι καὶ τέρας] Cognitæ notionis vox eſt τέρας, *prodigium, monſtrum:* jungitur ſubinde σημεῖον. v. c. Plutarcho, Alexandro p. 706. B: τέρας ἐποιεῖτο καὶ σημεῖον· *ut prodigium et ſignum accepit*: ſæpe in N. T. ubi quædam notavit Wetſtenius ad Matth. XXIV. 24. Lucas Act. App. II. 19. Sed et ſimpliciter σημεῖον poſitum prodigii notionem habet; apud Plutarchum I. p. 295. B. 705. C. 706. B. 737. D. 800. B. 951. A. 1006. F. 1068. C, D. II. 168. F. alibi ſubinde.

149. D. Ἀλεξίκακε] Sic in exclamandi formula Ariſtophanes Nub. 1375: Ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' ἐξ Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει Ἀδελφὸς, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Lucianus Alexandro T. II. p. 210: ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο—. Pſeudologiſta T. III. p. 180: φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ Ἀλεξίκακε. Ariſtides T. I. p. 492: Μὴ δῆτα, ἀλεξίκακε Ζεῦ καὶ θεοί. Ib. 490: Ἡρακλεῖ τῷ Ἀλεξικάκῳ· et aliorum cognomen Deorum, et in cæteris caſibus uſitatum. v. c. in Plutarcho II. p. 1076. B. 1102. E. 85. B.

149. D. ἀπεςράφη τὴν ὄψιν. Ὁ δὲ Θάλης προσέβλεψε τῷ νεανίσκῳ—] Sumſimus προσέβλεψε ex Voſſ. et margine A: nam T. V. B. Harl. 1. 2. dant προσέβλεπε. Fortaſſe quis ſuſpicetur τὴν ὄψιν ſuo loco motum, et veram hanc fuiſſe ſcripturam —ἀπεςράφη. Ὁ δὲ Θάλης τὴν ὄψιν προσέβαλε τῷ νεανίσκῳ— *avertit ſe. Thales autem oculos in adoleſcentem conjecit.* Sed recepta nobis lectio magis cum Plutarchi conſuetudine facere videtur. Primum: προσβάλλειν ὄψιν ab eo dicitur *res conſpecta* quæ aliquam ſpeciem objicit videntibus, non *videntes ipſi*: v. c. in Sylla p. 462. A: αἱ βαφαὶ τῶν Μηδικῶν καὶ Σκυθικῶν χιτώνων—πυρωδῆ καὶ φοβερὰν προσέβαλλον ὄψιν. Deinde: alterum Plutarcho uſurpatum: v. c. Amatorio p. 771. C: καὶ θεοὺς ϗ δαίμονας ὄψιν ἀποςραφῆναι *et deos et homines oculos avertere.* Similiter Fabio Max. p. 183. A: de vento qui Romanis in pugna ad Thraſymenum προσέβαλλε τοῖς προσώποις ἀποςρεφομένοις.

149. D. καθαρμὸν κινεῖν] *luſtrale ſacrificium movere*: καθαρμὸς ſic frequentiore uſu dicitur de ſacrificio. v. c. II. p. 158. A. 171. B. 418. B. 920. B. 1105. B. I. 32. F. 70. D, E. 84. E. 274. C. 310. E. 336. C. 474. F. 558. A. 728. D. 823. F. 1001. E. conveniebat in cædem involuntariam, ſiquidem Periander, partim certe, cauſſa exſtitiſſet matri voluntariæ mortis: cujuſmodi luſtrationis exempla frequentia ſunt antiquis temporibus, et rationem declarat Porphyrius De Abſtin. I. 9. Vis nominis cognoſcatur etiam ex Platone in Legibus p. 638. E. 657. B. 658. B. C. E. 704. A. Et κινεῖν pro *facere, moliri, initium capere actionis*, in elegantiore uſu cenſendum: ſic Plutarchus II. p. 117. C. 561. B. 656. D. 687. B. 830. B. 1029. B. I. 95. B. 305. D. 346. A. 622. F. 682. D. 924. F.

149. D. τροπαίοις] ἀποτροπαίοις dat quoque Harl. 1. Plutarcho non alibi dictum: nam quod eſt in Parallelis Gr. et Rom. p. 310. B: τροπαίοις θεοῖς σφαγιάσαι, eſt ille inepti nugatoris libellus. Nec tamen repudiandum. Sophocles Trachin. 306. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε—· quod Scholiaſtes exponit, ἀποτρεπτικὲ, ἀλεξίκακε. Lycophron. 1329. Τροπαίας—θεᾶς. Tzetzes quidem a *tropæo* victoriæ monumento dictum: nec ſatis perſuadet. Sane hoc epitheton Dei τροπαίου, *bo-*

ſtium averſoris, multis firmatur Veterum teſtimoniis, allatis a Pottero ad iſtum verſum, Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. II. p. 252: itaque interpretatus eſt Caſaubonus illud Poſidonii Ποσειδῶνι Τροπαίῳ apud Athen. VIII. p. 333. D. Ἀποτρόπαιος varie dicitur. Primum, Deorum frequens eſt cognomen: v. c. apud alios et Plutarchum II. p. 159. E. 708. E. Tum *res abominandæ*: v. c. II. 587. F: δυσφημίας ἀποτροπαίους. Dion Chryſ. Or. XXXIII. p. 411. D: οὐχ οὕτω φημὶ τοῦτ' εἶναι τὸ τέρας δεινὸν οὐδ' ἀποτρόπαιον. Deinde *ſacrificia averruncandis malis: depulſiones* vocavit Valerius Max. I. 1. 1: Plutarchus II. p. 290. D: κύων—ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν· *canis obtinet locum piacularis ſacrificii*. 369. E: θύειν—ἀποτρόπαια καὶ σκύθρωπα. 479. D: ἂν ὗς τεκοῦσα δελφάκιον, ἢ κύων διασπαράξῃ σκυλάκιον, ἀθυμοῦσι καὶ ταράττονται καὶ θεοῖς ἀποτρόπαια θύουσι, καὶ τέρας νομίζουσι. Artemidorus V. 66. Porphyrius De Abſtin. II. 44. apud Euſeb. Præp. Evang. IV. p. 174. B. Hujus vocabuli et moris obſervatione jam ante multos annos correxi verba Theophraſti in Charactere Superſtitionis, et conjecturam adhuc probo: Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἐλθὼν ἐρωτᾷν τί χρὴ ποιεῖν· καὶ ἐὰν ἀποκρίνηται αὐτῷ ἀποδοῦναι τῷ σκυτοδέψῃ ἀποῤῥάψαι, μὴ προσέχειν τούτοις, ἀλλ' ἀποτραπεὶς ἐκδύσασθαι· poſtrema varie a doctis hominibus tractata ſic legenda ſunt —ἀλλ' ἀποτροπαίοις ἐκθύσασθαι· *ſed luſtralibus ſacrificiis expiare*: ἐκθύεσθαι proprium et elegans *expiandi per ſacrificia* notione verbum, expoſuerunt duumviri ad Herodotum VI. 91. Eodem utitur Plutarchus in Alexandro p. 693. D, E: ἀνεκοινοῦτο τοῖς μάντεσιν Ἀριστάνδρῳ καὶ Κλεομάντει (f. Κλεομένει) τῷ Λάκωνι· φησάντων δὲ πονηρὸν εἶναι τὸ σημεῖον, ἐκέλευσεν ἐκθύσασθαι κατὰ τάχος ὑπὲρ τοῦ Κλείτου·—οὐ μὴν ἔφθασεν ἐκθυσάμενος ὁ Κλεῖτος, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἧκεν—. Epictetus Diſſert. II. 7. p. 201. hinc interpretandus. Τί οὖν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ συνεχῶς μαντεύεσθαι ἄγει; Ἡ δειλία, τὸ φοβεῖσθαι τὰς ἐκβάσεις· διὰ τοῦτο κολακεύομεν τοὺς μάντεις. Κληρονομήσω, κύριε, τὸν πατέρα; Ἴδωμεν, ἐπεκθυσώμεθα. *Videamus, inſuper exſacrificemus*: ſunt verba vatis reſpondentis. Latinus Tragicus apud Ciceronem Divinat. I. 21: Scriverium Excerpt. p. 161. Græcum verbum reddidit

exſacrificare, de ſomnii viſo expiando: *Rex ipſe Priamus ſomnio mentis metu Perculſus, curis ſumtus ſuſpirantibus, Exſacrificabat hoſtiis balantibus.*

149. D. Τί δὲ—οὐ μέλλω] Notavimus p. 50. C.

149. D. ἐξιλάσαϑαι μήνιμα,] A proximis disjungenda commate. Utrumque in hac re proprium et elegans vocabulum: *deorum iram placare:* ἐξιλάσκεσϑαι Plutarchus I. p. 444. F. Plato Leg. IX. 655. E. Dion Chryſ. Orat. XXXII. p. 385. B, C. Ariſtides T. I. p. 18: μήνιμα Plutarch. II. p. 418. B. 557. C. 558. F. 578. A. I. 6. C. 32. F. 288. A. 567. B. Pauſanias p. 213. 236. 238. 270. 376. 669.

149. D. προφαινούσης] Item probum in hoc genere et Plutarcho uſitatum verbum προφαίνειν, *portendere oſtentum, oraculum*, aut aliud divinum ſignum. II. 244. E. 984. B. I. 84. D. 130. F. 132. F. 239. F. 286. C. 327. C. 409. F. 415. C. 854. D.

149. E. λαϐόμενος τῆς ἐκείνȣ χειρὸς] Sic II p. 577. B: Λαϐόμενός μȣ τῆς χειρὸς, ὥσπερ εἰώϑει; in *benevola ſalutatione* res et dictio uſurpata. I. 690. B. de Dario moriente: ταῦτα εἰπὼν καὶ λαϐόμενος τῆς τοῦ Πολυςράτȣ χειρὸς, ἐξέλιπεν. Similiter 661. C. 726. D. 753. C. 993. D. 1002. D. At ubi ſimul ſubeſt *ſignificatio exhibendi honoris, fidei dandæ aut petendæ*, magis dicitur λαϐόμενος τῆς δεξιᾶς ἐκείνȣ. v. c. I. 321. D. 602. F. 637. A. 988. E. 990. D.

149. E. ἔφη, Ἆ] Sic et Harl. 1.

149. E. παραινῶ νέοις οὕτω] Sic item dat Harl. 2. Vulgo legebatur monſtroſe παραινῶν ἴϑισω τό. Veram lectionem jam vertendo expreſſerat Amyotus, eumque, ut puto, ſecutus Cruſerius: in contextum recepit recens Gallicus interpres La Porte du Theil, eruditiſſimus vir. Cæterum ſimillimi portenti interpretationem in Æſopo antiquitus celebratam eſſe, apparet ex Phædro qui hanc auctoritatem ſecutus, factum fabula conſignavit III. 3. quam referre operæ pretium eſt:

Habenti cuidam pecora pepererunt oves
Agnos humano capite. Monſtro exterritus
Ad conſulendos currit mærens hariolos.

Hic pertinere ad domini reſpondit caput,
Et avertendum victima periculum.
Ille autem adfirmat, conjugem eſſe adulteram,
Et inſitivos ſignificari liberos,
Sed expiari poſſe majori hoſtia.
Quid multa? Variis diſſident ſententiis:
Hominiſque curam cura majore adgravant.
Æſopus ibi ſtans naris emunctæ ſenex,
Natura numquam verba cui potuit dare:
Si procurare vis oſtentum, Ruſtice,
Uxores, inquit, da tuis paſtoribus.

149. E. *περιλαβὼν*] Anon. T. V. *περιβαλὼν*, quod magis eſt uſitatum: quamquam in amplexu ſalutantium utrumque et uſu et ratione commendatur; ut in frequente eorum a librariis admiſſa permutatione difficile ſit ſtatuere, quæ quoque loco certior ſit ſcriptura. Sed de *περιβάλλειν* ſatis eſt Plutarchi loca notaſſe, II. p. 139. E. 151. D. 196. A. I. 589. C. 920. E. 977. B. 985. E. 988. E. Alterum legitur, II. p. 177. A: *τοῦ Εὐριπίδου τὸν καλὸν Ἀγάθωνα περιλαμβάνοντος ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ καταφιλοῦντος.* I. 467. E: *ἠσπάσατο καὶ περιλαβὼν ἐφίλησεν αὐτόν.* Xenophon Expedit. Cyr. VII. 4. 6: *περιλαβὼν τὸν παῖδα.* Sympoſ. IX. 4: *περιλαβὼν ἐφίλησεν αὐτήν.* Callimachus Lavacr. Pallad. 93: *Ἁ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα—.* Ælianus Nat. Animal. VII. 48: *περιλαβὼν τὸν λέοντα—κατησπάζετο.*

149. E. *Οἶμαι δὲ—πέρας ἔχει*] Voſſ. *ἔχειν.* Forte legendum, *Οἶμαι δὴ—πέρας ἔχειν.*

p. 150. A. *ἃς ὁ παλαιὸς Ἄρδαλος ἱδρύσατο ὁ Τροιζήνιος*] De hoc mentionem facit Plutarchus De Muſica p. 1133. A: *Ἄρδαλόν φασι Τροιζήνιον πρότερον Κλονᾶ τὴν αὐλῳδικὴν συστήσασθαι μοῦσαν:* diſcrtius Pauſanias, filium Neptuni, et Pittheo vel æqualem vel antiquiorem prodens, II. 31. p. 184: *Οὐ πόρρω δὲ ἱερὸν Μουσῶν ἐστιν, ποιῆσαι δὲ ἔλεγον αὐτὸ Ἄρδαλον παῖδα Ἡφαίστου· καὶ αὐλόν τε εὑρεῖν νομίζουσι τὸν Ἄρδαλον τοῦτον καὶ τὰς Μούσας ἀπ' αὐτοῦ καλοῦσιν Ἀρδαλίδας· ἐνταῦθα Πιτθέα διδάξαι λόγων τέχνην φασὶ, καί τι βιβλίον Πιτθέως δὴ σύγγραμμα ὑπὸ ἀνδρὸς ἐκδοθὲν Ἐπιδαυρίου καὶ αὐτὸς ἐπελεξάμην. Τοῦ Μουσείου δὲ* (*οὐ* addend. cum Sylb.) *πόρρω βωμός ἐστιν ἀρχαῖος, Ἀρδάλου καὶ*

τοῦτον, ὥς φασιν, ἀναθέντος· ἐπὶ δὲ αὐτῷ Μούσαις ϗ Ὕπνῳ θύουσι, λέγοντες τὸν Ὕπνον θεῶν μάλιστα εἶναι φίλον Μούσαις. Pittheum conſtat Theſei fuiſſe avum. Plinio H. N. VII. 57. veriſimillima conjectura reſtituit Harduinus: *Cum tibiis canere voce Trœzenius Ardalus inſtituit:* ubi pro hoc nomine in libris fertur *Dardanus.*

150. A. *Αἴσωπος*—] Si hæc ad Delphos legatio ea fuit, qua Æſopus a Delphenſibus interfectus eſt, temporum rationem non ſervavit Plutarchus; modo recte annos ordinaverit Ed. Corſinus Faſt. Attic. Vol. III. p. 85. et 93. Periandri mortem ponens Olymp. XLVIII. 4: Æſopi, Olymp. LIV. 1: niſi forte Plutarchus de priore quadam ejus ad Delphos legatione loquitur, cui peractæ ſuperſtes et incolumis fuerit, ſcripſeritque duos libros de rebus, quæ ipſi Delphis evenerunt, ut ex incerto auctore tradit Suidas voce *Αἴσωπος, Σάμιος*: addens, ſecundum alios auctores, eum nil niſi acuta reſponſa ſcripſiſſe, et a Delphenſibus interfectum eſſe Olympiade LIV. Sed hæc apponere omnia non attinet. Non quidem differunt magnopere in anno, quo Æſopus obierit, recentiores Chronologi: veluti Petavius item ponit Ol. LIV. 1. Larcherus ad Herodotum Vol. VII. p. 541. et 621. Ol. LIV. 4: Scaliger Animadv. ad Euſeb. p. 92. quamquam et hic Suidæ corrupta ſequens verba, et Corſinus ex Phædro I. 2. nullius in hoc genere auctoritatis ſcriptore, argumentum ducens. At illa levis eſt, præ altera, difficultas. Quid enim eſt quod initium regni Crœſi ponitur Olymp. LV. ergo poſt obitum Æſopi? quem tamen apud regem Crœſum gratia floruiſſe, ab eoque Delphos miſſum, omnis antiquitas conſentit. An vero eum, vivo adhuc patre Alyatte, aut regnum obtinuiſſe, aut in regni ſocietatem aſſumtum dicamus: in quam opinionem fere ducunt indicia, a Weſſelingio monſtrata ad Herodotum I. 30.

150. A. *ἐπὶ δίφρου τινὸς χαμαιζήλου παρὰ τὸν Σόλωνα καθήμενος*] Exemplum e Platone ductum, qui ſimiliter in Phædone p. 389. F. *ἔτυχον γὰρ καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ χαμαιζήλου τινός· ὁ δὲ ἐπὶ πολλῷ ὑψηλοτέρου ἢ ἐγώ.* Vocabulum *χαμαίζηλος* in Gloſſas retulit Timæus, ibique

expoſuit Ruhnkenius p. 273. Ut adjectivum adhibuit Plutarchus II. p. 293. A: *χαμαιζήλων φυτῶν*. Simile quid de Terentio prodit Suetonius in Ejus Vita p. 402: *Scripſit comœdias ſex, ex quibus primum Andriam quum Ædilibus daret, juſſus antea Cærio recitare: ad cœnantem quum veniſſet, dictus eſt initium quidem fabulæ, quod erat contemtiore veſtitu, ſubſellio juxta lectulum reſidens, legiſſe: poſt paucos vero verſus invitatus ut accumberet, cœnaſſe una: deinde cætera percurriſſe non ſine magna Cærii admiratione.* Et Plautus iſtiuſmodi ſellas dixit *ſubſellia*, v. c. Sticho III. 2. 33. occupatis jam lectis, paraſitus Gelaſimus adveniens non poſtulabat accumbere contentus ſeſſione: *Haud poſtulo equidem me in lecto accumbere: Scis tu me eſſe imi ſubſellii virum.* Item V. 4. 21: —*potius in ſubſellio Cynice accipiemur, quam in lectis.* Captivis III. 1. 11: *Nihil morantur jam Laconas, imi ſubſellii viros.* Omnino viliorum erat convivarum ſedere, cæteris accumbentibus: ut erudite docet J. Lipſius ad Taciti Annal. XIII. 16: hoc opportune addens: *Nec alio Plutarchus reſpexit, cum in Convivio ſuo reliquos quidem accumbentes facit, at Æſopum, qui ſervus, ſedentem in ſubſellio apud Solonem.*

150. A. Ἡμίονος—] Ejuſdem exempli fabula eſt in Editionibus CXL. Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς ἀνεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μȣ ἐςὶν ἵππος· κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώθην· κἀἢ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπαθὴ τοῦ δρόμȣ ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνȣ εὐθὺς ὑπεμνήσθη· quæ breviore oratione comprehenſa in codice Oxonienſi, Babrio vindicavit Thom. Tyrwhittus in Diſſert. de Fabulis Babrii p. 18. Similis eſt CXIII. de Aſino leonina pelle induto: ἀναχαιτίσας, *jubam concutiens, erigens*, proprium equi et leonis: ſæpius per tralationem dicitur quaſi *frenum reſpuere, caput efferre, vires et ſpiritum aſſumere:* ut I. p. 905. C. 923. D. II, 173. E. 794. D. Ariſtides T. I. p. 383. Nomen φρύαγμα attigimus p. 1. C.

150. B. τρέχεις τὸν ἡμίονον] *curris mulum:* eleganter dicitur pro *curris ut mulus, imitaris currendo mulum.* Sic *ſaltare aliquem*: Horatius Sat. I. 5. 63: *Paſtorem ſaltaret uti Cyclopa rogabat.* Velleius Pat. II. 83: *cum—Glaucum ſal-*

taſſet in convivio. Suetonius Nerone 54: *voverat—ſe—ſaltaturum Virgilii Turnum.* Si militer Propertius IV. 2. 39: *Paſtorem ad baculum poſſum curvare—*: i. e. *imitari, me componere in habitum paſtoris baculo innitentis.* Juvenalis Sat. XII. 128: *Vivat Pacuvius, quæſo, vel Neſtora totum.* Eadem eſt ratio in dictione *agere aliquem.* Quare Chilon hoc in Æſopum conjecerit, hæc fuiſſe videtur cauſſa, ut eum *libertum, gratia Crœſi et legationis munere ornatum exteraſque regiones obeuntem,* cum illo mulo equi inſtar currente, compararet.

150. B. ἡ Μέλισσα—κατεκλίθη παρὰ τὸν Περίανδρον· ἡ δὲ Εὔμητις ἐκάθισε παρὰ τὸ δειπνῶν] *Meliſſa* uxor Periandri, ab eodem interfecta, ut novimus ex Herodoto III. 50. V. 92. Diogene Laertio I. 94. Eumetin *ſediſſe* habet rationem: at παρὰ τὸ δειπνῶν neſcio quomodo friget, et potius quis exſpectaſſet ſignificationem loci, παρὰ τὸν Κλεόβουλον, vel ſimile: ut modo, Αἴσωπος—παρὰ τὸν Σόλωνα καθήμενος. Ibidem habuimus exemplum ſedentis in convivio: nec omnes accubuiſſe, ſed fuiſſe nonnumquam qui ſederent, notavimus, et nunc uberius declaremus. Sic in Xenophontis Sympoſio I. 8: Αὐτόλυκος μὲν οὖν παρὰ τὸν πατέρα ἐκαθέζετο· οἱ δὲ ἄλλοι, ὥσπερ εἰκὸς, κατεκλίθησαν· ubi non erat, quod ὥσπερ εἰκὸς offenderet J. A. Erneſtum: *reliqui, ut par erat, accubuerunt*; opponuntur *ſedere* et *accumbere.* Nam, *Autolycus adſidebat juxta patrem, quippe puer: at reliqui, ut viri, quos accumbere par erat, accubuerunt.* Si quid mutandum eſſet, proxime ad literarum ductus accedebat, ὥσπερ εἶχον, *prouti ſe habebant, nullo delectu*: veluti eſt in Herodoto II. 121. 4: τοὺς δὲ αὐτοῦ, ὥσπερ εἶχον, κατακλιθέντας πίνειν διανοέεσθαι. Plutarcho Catone Min. p. 772. C: καὶ βαδίζων εὐθὺς, ὡς εἶχεν, καθίζει μέσον ἐμβαλὼν ἑαυτὸν τοῦ Μετέλλου καὶ τοῦ Καίσαρος. Dione p. 969. E: ὡς εἶχε, παρὰ τὴν ὁδὸν ἐν ὕλῃ τινὶ κατέκλινεν ἑαυτόν. Bruto 1008. E: ἀποκλίνας, ὡς ἔτυχεν καθεζόμενος, πρὸς οἰκέτην ἑαυτοῦ Κλεῖτον ἐλάλει. Pauſanias IX. 23: (Πίνδαρος) μὲν δὴ, ὡς εἶχε, κατακλίνεται βραχὺ ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ. Dukerus ad Thucyd. III. 30. Locella ad Xenoph. Epheſ. p. 194. 287. citati ab eruditiſſimo Baſt. in Epiſt. Crit. p. 118. At nil opus mutatione. Item

in Platonis Convivio ſedebat Socrates, poſtea accubuit p. 316. D, E. Refert Athenæus ex Hegeſandro I. p. 18. A: morem fuiſſe Macedonum, ut nemo in cœna accumberet, niſi qui aprum extra retia interemiſſet: quod qui nondum feciſſent, eos ſedentes cœnaſſe: igitur Caſſandrum, triginta quinque annos natum, nondum tamen eo certamine defunctum, apud patrem ſedentem cœnaſſe. Heroicis temporibus adſidebant ad menſam, poſtea demum creſcente luxuria accumbere cœperunt: quod partim idem notat Athenæus p. 17. E. Philo Jud. De Joſepho p. 555. C. Fuit et apud Romanos vetus hic mos in junioribus: de quo Suetonius in Claudio 32: *Adhibebat omni cœnæ et liberos ſuos cum pueris puelliſque nobilibus, qui more veteri ad fulcra lectorum ſedentes veſcerentur:* ubi de hoc uſu quædam annotavit Torrentius: et ad Taciti Annal. XIII. 16. Lipſius, ſupra laudatus. Et vero *Fœminæ cum viris cubantibus ſedentes cœnitabant,* ut ait Valerius Maximus II. 1. 2. ſed antiquitus, nam ſuo tempore morem exoleviſſe tradit: de quo idem Lipſius ad Tacit. Annal. XI. 2. egregia docet: cui addatur Elmenhorſtius ad Appuleii Metamorph. I. 17. p. 70. edit. Oudendorp. Sed hoc ut alia in conviviorum ritu a Græcis fluxiſſe videtur: ut haud temere conjicit Aldus Manutius De Quæſitis Per Epiſt. I. 4. in Gruteri Face Crit. T. IV. p. 199. Cæterum quod vir doctus hunc Plutarchi librum pro ſpurio habens, ignorationem antiqui moris cenſet, mulieres in convivium induci, facile refellitur. Primum, quo in primis nituntur, Nepos in Præfatione ait mulieres *in Græcia neque in convivium adhiberi niſi propinquorum:* certe hæc propinquitas ad Meliſſam pertinuit. Sed omnino non abhorruiſſe hoc a Græcorum moribus, cum aliunde apparet, tum conſtat ex Plutarcho qui Sympoſ. VII. p. 712. E. *et uxores ſubinde et impuberes natos una accubuiſſe,* ſcribit. Et Caſauboni certe auctoritas paucis verbis decernere poſſit, ita ſcribentis, ad Athenæum p. 607: *ſi quis objiciat ex Cornelio Nepote, fœminas in convivia more Græcorum non eſſe adhibitas; in promtu ſunt Græcorum ſcriptorum teſtimonia, quæ contrarium ſæpiſſime factum arguant.*

150. C. Λύσιον] Notavimus ad p. 68. D.

150. C. ὑποδοχῇ] *convivium, accipere convivas epulis* : eſt quoque in Harl. 1. 2. et Plutarcho frequens: II. p. 123. E. 146. C. 158. C. 588. B. 667. A, B. 678. D. 679. C, D. 707. B. 708. A. 1020. A. 1022. F. 1024. C. 1025. E. I. p. 6. B. 73. B. 196. C. 289. D. 480. C. 579. E. 640. C. 764. D. 894. A. 914. A. 942. B. 995. B. 1056. B. 1057. E. Plato 677. F. 689. D. G. Dion Chryſ. 396. A. Teles ap. Stob. 523. Ariſtides T. I. p. 568.

150. C. ἐν τυραννίδι καὶ πλούτῳ καὶ πράγμασι] πράγματα de *potentia* et *imperio* dici monuimus ad p. 150. C. Nunc animadverſione dignum, vocabulum in appoſitione, non tamquam rem ab antecedentibus diverſam, ſed ut genus antecedentia et alia complectens. Sic Plutarchus Amatorio p. 749. F: οἴκυ καὶ γάμυ καὶ πραγμάτων μεγάλων ἀποςερῦντα τὸν φίλον. Fab. Max. p. 188. D: ἔθνη δὲ πάμπολλα ϰ͵ πόλεις μεγάλας καὶ πράγματα λαμπρὰ Ῥωμαίοις κτησάμενος. Bruto p. 1002. B: ἐνοχλούμενος δαπάναις καὶ ςρατείαις ϰ͵ πράγμασιν. Menander ap. Cleric. p. 270: Ὅταν δὲ λύπαις ἐμπέσῃ καὶ πράγμασιν· editur ἐπιπέσῃ.

150. D. Ἐπεὶ δὲ ἐπήρθησαν αἱ τράπεζαι—] Harl. 2. ἀπήρθησαν. Sed vulgatum, licet in Lexicis hoc ſenſu non annotatum, tamen *tollendi, auferendi*, ſignificatione, ſe tuetur haud contemnendis teſtimoniis. v. c. Plutarchi Craſſo, de Parthorum convivio p. 564. E: τῆς δὲ κεφαλῆς τοῦ Κράσσυ κομισθείσης ἐπὶ θύρας ἐπηρμέναι μὲν ἦσαν αἱ τράπεζαι. Cleomene p. 810. E: ἐπαρθείσης δὲ τῆς τραπέζης, εἰσεκομίζετο τρίπυς, κρατῆρα χαλκοῦν ἔχων οἴνου μεςόν. Achæi ap. Athen. XIV. p. 641. E: Ναί· καὶ τράπεζά γ᾽ ἐκποδὼν ἐπαίρεται. Anaxandridis ib. 642. B: Ὡς δ᾽ ἐςεφανώθην, ἡ τράπεζ᾽ ἐπήγετο· non dubitandum quin verum ſit ἐπήρετο· et forte ita reſtituendum ἐπαρθεισῶν τραπεζῶν in hoc ipſo Plutarchi libro p. 159. D. Simplex αἴρεσθαι ibid. XV. 685. E. dixit Eubulus, Εὐθὺς ἀνεκλίνετο· παρῆν ςέφανος ἐν τάχει· Ἤρετο τράπεζα. Alexide 642. F: ἀρτέον τράπεζαν, ἀπονίψασθαι δοτέον, προσοιςέος ςέφανος, μύρον, σποδὴ, λιβανωτός—. Timocles X. 455. F: ὡς δ᾽ ἦν ᾐρμένη Βίυ τιθήνη, πολεμία λιμοῦ, φύλαξ Φιλίας, ἰατρὸς ἐκλύτυ βυλιμίας, Τράπεζα—. Poſidonius ibid. X. p. 466. C. de Ly-

ſimachi Babylonii convivio: *μετὰ τὸ τὰς τραπέζας ἀρθῆναι, τετράμνουν ἑκάςῳ τῶν τριακοσίων ἔκπωμα δοῦναι ἀργυροῦν· καὶ σπονδοποιησάμενον προπιεῖν ἅμα πᾶσιν*—. At *ἀφαιρεῖσθαι* dixit Plutarchus Sympoſ. II. 2. p. 635. B: *ὡς οὖν ἀφηρέθησαν αἱ τράπεζαι*. Xenophon Sympoſ. II. 1: *Ὡς δ' ἀφηρέθησαν αἱ τράπεζαι καὶ ἐσπείσαντο καὶ ἐπαιάνισαν, ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακούσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν καὶ ὀρχηςρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν, καὶ παῖδα πάνυ γε ὡραῖον καὶ πάνυ καλῶς κιθαρίζοντα καὶ ὀρχούμενον*. Ariſtoteles Œconom. II. 41. et Ælianus Var. Hiſt. I. 20. de Dionyſii facto *ἀφαιρεῖν τράπεζαν*, quod diſertius narrat Athenæus XV, p. 693. E: *ὅτι δὲ δοθείσης τῆς τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος κράσεως ἔθος ἦν βαςάζεσθαι τὰς τραπέζας, ἔδειξε διὰ τῆς αὐτοῦ ἀσεβείας ὁ Σικελιώτης Διονύσιος· τῷ γὰρ Ἀσκληπιῷ ἐν ταῖς Συρακούσαις ἀνακειμένης τραπέζης χρυσῆς, προπιὼν αὐτῷ ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος, ἐκέλευσε βαςαχθῆναι τὴν τράπεζαν*. Atticis quidem *βαςάζειν* pro *auferre, removere*, non dictum exiſtimem: idque recte monuit Suidas in voce: quam in rem erudite complura tradit Abreſchius Annot. in N. T. p. 535. Quamquam ex Athenæo idem factum eodem verbo apponit Euſtathius ad Odyſſ. E. p. 1525. quamvis neuter Atticæ conſuetudinis ignarus. Cæterum ex his, quos attulimus, locis jam partim intelligitur mos convivialis, ut cibo ſatiatis convivis *menſæ auferrentur, coronæ diſtribuerentur, diis libatio fieret ad tibiæ cantum, tum crater in medio poneretur, ex quo deinceps famuli pocula miniſtrarent*. Plato hæc non ſingillatim, ſed univerſe ſignificavit p. 1: —*κατακλινέντος τοῦ Σωκράτους καὶ δειπνήσαντος μετὰ τῶν ἄλλων, σπονδάς τε σφᾶς ποιήσασθαι καὶ ᾄσαντας τὸν θεὸν, καὶ τ' ἄλλα τὰ νομιζόμενα, τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον*. Sed et Comici Platonis iambos his de partium vicibus legiſſe juvabit, ap. Athen. XV. initio, p. 665. et Nicoſtrati 693. B. Plutarchum Sympoſ. III. p. 645. D. de coronis, *παντοδαπῶν μετὰ τὸ δειπνῆσαι ςεφάνων περιφερομένων*. Item VII. 712. F: *τὸν δὲ αὐλὸν οὐδὲ βουλομένοις ἀπώσασθαι τῆς τραπέζης ἐςίν· αἱ γὰρ σπονδαὶ ποθοῦσιν αὐτὸν ἅμα τῷ ςεφάνῳ, καὶ συνεπιφθέγγεται τῷ παιᾶνι τὸ θεῖον*. Morem *menſas auferendi et crateras ſtatuendi* ſecutus eſt Virgilius Æn. I. 527. *Poſtquam prima quies epulis menſæque remotæ, Crateras magnos*

ſtatuunt et vina coronant. Sumſit univerſe ab Homero Il. A. 469: Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· cui *craterum vini coronatio* nil eſt niſi *impletus crater, ut vinum ſupra ſummam oram, quaſi corona, exſtare videatur:* at Virgilio eſt proprie *coronatio crateris*, quam e Græcorum poſt heroicam ætatem moribus accepit, ut item diſcubitum convivarum et amotionem menſarum: quas proprie menſas ipſas, nec tantum dapes, intelligendas eſſe, ut voluit Cerda, noſtra animadverſio oſtendit.

150. D. εἰ παρὰ Σκύθαις αὐλητρίδες εἰσὶν] Ariſtoteles Analytic. Poſt. I. 12. 11. Οἷον τὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος, ὅτι ἐν Σκύθαις οὐκ εἰσιν αὐλητρίδες, οὐδὲ γὰρ ἄμπελοι, annotatus et Xylandro. Diogenes Laertius I. 104: ἐρωτηθεὶς (ὁ Ἀνάχαρσις) εἰ εἰσιν ἐν Σκύθαις αὐλοί; εἶπεν, Ἀλλ' οὐδὲ ἄμπελοι. Euſtathius ad Il. A. p. 22: —ἐστι πολλὰ τοιαῦτα πόῤῥω αἴτια παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὧν ἓν καὶ τὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος· ὃς ἐρωτηθεὶς διὰ τί παρὰ Σκύθαις οὐκ εἰσιν αὐληταί; εἶπεν, Διότι οὐδὲ ἄμπελοι. Eodem ſpectavit Strabo XV. p. 1017. C: de India ſcribens, ὥστε μηδὲ αὐλὸν εἶναι, κατὰ τὸν Ἀνάχαρσιν.

150. E. κροέμενοι τὰ νεβρεῖα, χρώμενοι τοῖς ὀνείοις] De tibiis ex hinnuli oſſe factis Athenæus V. p. 182. E. Spanhemius ad Callim. H. Dian. 244. Kuſterus ad Ariſtophanis Acharn. 863. De aſinorum oſſibus ei uſui adhibitis Plinius H. N. XI. 87: *aſinorum oſſa ad tibias canora.*

150. E. Κλεόβουλον ἡ πρὸς τὸν Φρύγιον αὐλὸν—κρούσεως·] Teneo adhuc rationem in Emendatione proditam, ut in rebus hujuſmodi probabilem, parva tamen cum mutatione: Κλεοβουλίνη πρὸς τὸν Φρύγιον αὐλὸν ᾐνίξατο, Νεβρογόνος κνήμη κερασβόλον οὖας ἧσε ἕκατι κρούσεως· ita ut proxima deinceps ὥστε θαυμάζειν— ſint Æſopi dictum. Senſum ita reddimus: *Cleobulina de Phrygia tibia fecit ænigma hoc, "Hinnulea "tibia placuit duræ auri propter ictum,"* ᾐνίξατο ſuſcepimus ex ἤρξατο varia lectione codicum, quibuſcum fere conſentit Harl. 1. dans item parvo diſcrimine ἤξατο. Sic αἰνίττεσθαι πρός τι dixerunt et alii et Plutarchus II. p. 727. D. I. 166. E. Porro, θαυμάζειν, quin ex proximo temere iteratum ſit, nemo ad rem attendens dubitet. Tum ἧσε, *delectavit*, a

Verbo ἦδαν: Plutarchus, qui dicitur falſo, Vita Homeri §. LXXIII. p. 315. edit. Galei: κάλλος ἔχον καὶ χάριν εἰς τὸ τέρπειν καὶ ἦδαν. Muſonius ap. Stob. p. 167: οὐδαμῶς ἦδει τὸν ἄνθρωπον: alia dat Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1414. Deinde κερασβόλον Timæus Gloſſ. Plat. p. 155. exponit ἄτηκτον, τὸ μὴ εἶκον παιδείᾳ, de quo plura Ruhnkenius: forte poſſit κερασφόρον οὖας, *cornigera auris*, eodem ſenſu *duræ, inficetæ, nullo ſenſu recti excultæ auris*, retineri. Denique κροῦσις etiam de tibiis ac tubis dici poteſt, ut κρούματα αὐλήματα καλοῦσιν, monente Plutarcho II. p. 638. C. 704. D. 973. E. Fortaſſe in hoc ænigmate aliquid exempli fuit Euripidi ſcribenti de Minoe ſepulcrum Glauci, cujus dictionis partem ſervavit Plutarchus Adverſ. Epicur. p. 1104. D. ὡς ὁ Μίνως τῷ Γλαύκῳ Κρητικοὺς αὐλοὺς θανούσης κῶλα ποικίλης νεβροῦ συνθάπτοντες, ἥδιον ἔχουσι: quæ ex Polyido fabula eſſe monuit Valckenarius Diatrib. p. 204.

150. E. F. Βουσιρῖται—διὰ Τυφῶνα προπηλακιζόμενον·] Plutarchus De Iſide et Oſir. p. 362. F: τῶν μὲν ἀνθρώπων τοὺς πυῤῥοὺς προπηλακίζοντες, ὄνον δὲ καὶ καταχρημνίζοντες ὡς Κοπῖται, διὰ τὸ πυῤῥὸν γεγονέναι τὸν Τυφῶνα καὶ ὀνώδη τὴν χρόαν· Βουσιρῖται δὲ καὶ Λυκοπολῖται σάλπιγξιν οὐ χρῶνται τὸ παράπαν, ὡς ὄνῳ φθεγγομέναις ἐμφερές. Ælianus Nat. Animal. X. 28: Σάλπιγγος ἦχον βδελύττονται Βουσιρῖται καὶ Ἄβυδος ἡ Αἰγυπτία, καὶ λύκων πόλις· καὶ λέγουσι τὴν αἰτίαν, ἐπεί πως ἔοικεν ὄνῳ βρωμωμένῳ. Attigit et Jablonſkius in Pantheo Ægypt. Part. III. p. 45. et 67.

150. F. περιορῶν] Falſa lectio: poterat πάλαι ὁρῶν fuiſſe. Harl. 1. 2. ὁρῶν. Certe περὶ ab antecedente Περίανδρος accreſcere potuit: ut p. 149. E.

p. 151. A. Ποῦ γὰρ ἢ μετὰ τίνων—] Gemina eſt orationis forma in Defect. Orac. p. 421. A: ad hanc rationem revocanda: ποῦ τις εὐμενεστέροις ἀκροαταῖς ἐπιτυχὼν—τούτους δοκιμάσαι τοὺς λόγους· antecedente καὶ deleto, ut ex πρόκειται orto.

151. A. εἰς ἅπαντας ὑμᾶς] ὑμᾶς, quod dedimus pro ἡμᾶς, eſt ex B. Voſſ. Harl. 1. Mez.

151. B. ὁ Νειλόξενος, αὐτὸν δὲ—] Puto ſcripſiſſe Plutarchum: Οὕτω δὴ παρεδίδου μὲν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον ὁ Νειλόξενος· ὁ δὲ αὐτὸν ἐκέλευσε λύσαντα π. π. ε. μ. ἀ. i. e. *ille autem, ſcilicet Bias, juſſit ipſum Niloxenum epiſtolam reſignare et co-*

rum omnibus legere. Nam ipſe Niloxenus epiſtolam præ- legiſſe videtur: ut deinde p. 153. A.

151. B. Βασιλεὺς Αἰγυπτίων Ἄμασις λέγει Βίαντι σ. Ἐ.] Appellationis formam brevem illam ac ſimplicem in ejuſdem Amaſidis ad Polycratem epiſtola exſtare videmus apud Herodotum III. 40: Ἄμασις Πολυκράτει ὧδε λέγει— in Xerxis ad Pauſaniam apud Thucydidem I. 129. Ὧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Παυσανίᾳ quæ plane ſervant morem mandati regum Orientis, ut erudite exemplis docet Weſſelingius. l. l. Herodoti. Differt Darii ad Heraclitum Epiſtola Βασιλεὺς Δαρεῖος Ἡράκλειτον Ἐφέσιον ἄνδρα σοφὸν προσαγορεύω, ita quidem Aldina editio: at Diogenis Laertii editiones IX. 13. magis etiam ab illa forma recedunt addentes χαίρειν, quod ab Heracliti adeo ætate abhorret; ſi quidem χαίρειν primus præſcripſit Cleon ad Athenienſes ſcribens Pylo capta; alii deinde aliud: Plato, εὖ πράττειν. Epicurus, ὑγιαίνειν, εὖ διάγειν, de quibus videatur Menagius ad Diog. Laert. III. 61. Sed ex illis certe regiis Epiſtolis una apud Thucydidem germana habenda: et fortaſſe hæc Amaſidis ad Biantem ab ipſo ficta Plutarcho.

151. C. οὐ τἀμὰ κωλύσει] Priſca et fere proverbialis formula. Plato Politico p. 170. C: Οὐ τά σὰ κωλύειν φαίνεται. Ariſtides Epiſt. ad Cæſares Antonin. et Commod. T. I. p. 514: οὐδὲν τό γε ἐμὸν κωλύει. De Paraphthegm. T. II. p. 369: εἰ μὴ τὸ σὸν κωλύει. Xenophon Hellen. I. 65. οὐ κωλύω τὰ κατ' ἐμέ· poterat et κωλύει ſcribi. Ut τἀμὰ pro *ego*, ſic τὸ ἐμὸν et τὸ σὸν, et ſimilia: Plato p. 572. D. 595. F. 603. F.

151. C. αὐτὸς πρὸς αὑτῷ γενόμενος] *ipſe ſecum cogitans.* Plutarchus Apophth. Lac. p. 209. D. et Ageſil. p. 602. B: χρόνον οὖν τινα πρὸς ἑαυτῷ γενόμενος ὁ Ἀγησίλαος καὶ διασιωπήσας. Alexandro 686. F: πολὺν χρόνον πρὸς ἑαυτῷ γενόμενος καὶ σιωπήσας. Cæſare 712. F: γενέσθαι πρὸς ἑαυτῷ πολὺν χρόνον. 930. C: ὁ δὲ Πομπήϊος ἀκούσας καὶ πρὸς ἑαυτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον. Phocion. 744. A: αὐτὸν ὄντα πρὸς ἑαυτῷ τὴν διάνοιαν. Animadvertimus etiam ad Ser. Num. Vind. p. 549. D: primæ editionis p. 21.

151. C. προσομιλήσας] *collocutus.* Sic II. 117. C. 814.

D: μόνῳ προσομιλῶν τῶν συνήθων. I. 760. F. 991. D. Democritus Epiſt. XIII. in Hippocrateis T. I. p. 26. A: προσομιλέοντα ἐμαυτῷ, *mecum ipſum colloquentem.* At hoc libello mox p. 163. F. pro προσομιλήσαντα legendum προσμαδιάσαντα.

151. C. θελήσαντος] Unice verum, et cum illis notatis codicibus, tum duobus Harleianis firmatum.

151. D. ἀπολέσθαι] Satis bonum, ut in eo acquieſcamus. Attamen non ſatis certum, propter diſſenſum librorum. Ald. Baſ. Xyl. P. A. Voſſ. Harl. 1. 2. ἀπολύσασθαι. Mez. ἀπολείψασθαι: at hoc ſenſu dicendum erat ἀπολιπεῖν. Vulgatum ſe tuetur reliquorum conſenſu librorum.

151. D. ἀπαγγέλλει] Vitioſum in accentu: retinendum vulgatum ἀπάγγελλε, ἀπάγγελε. Quod recepimus, eſt etiam in Harl. 1. 2.

151. D. ἀναλώσῃ] *conſumat*: accedit nova huic lectioni auctoritas ex Harl. 2. qui dat ἀναλώσει· et Exempl. Turn. in quo legitur ἀναλῶσαι *vel* ἀναλώσειν.

151. D. πότιμον καὶ γλυκεῖαν—βασιλείαν] Elegans tralatio, cujus vis augetur oppoſitione ἅλμης et maris. Similiter Plutarchus De Exilio p. 600. C: Ζεὺς ταμιεύων κάθηται καὶ μεθιεὶς τοῖς μὲν ἤπια καὶ μεμιγμένα, τοῖς δ᾽ ἄκρατα ῥεύματα τῶν κακῶν· ἀλλὰ ἡμῶν αὐτῶν οἱ μὲν νοῦν ἔχοντες ἐκ τῶν κακῶν τοῖς ἀγαθοῖς ἐπαρυτόμενοι τὸν βίον ποιοῦσι ἡδίω καὶ ποτιμώτερον—. In eadem oppoſitione eſt nobile illud Platonis in Phædro p. 343. C: ἐπιθυμῶ ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι, de quo diximus in Epiſtola Critica ad Ruhnkenium p. 55. ubi in Luciani Dialogo Deor. V. p. 214. reſtituimus, οὐκέτι μέμψῃ μοι ποτιμώτερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι· quod poſtea codicis Pariſini auctoritate confirmatum reperimus. Plutarch. De Animi Tranq. 469. C: οἱ πολλοὶ τὰ χρηστὰ καὶ πότιμα τῶν ἡδέων ὑπερβαίνοντες ἐπὶ τὰ δυσχερῆ καὶ μοχθηρὰ τρέχουσιν. Sic accipiendum in Diogenis Laertii IV. 4: de Bione Boryſthenite notatione, quam is ex alio auctore minus accurate retuliſſe videtur: ἦν τισι δὲ καὶ πότιμος καὶ ἀπολαῦσαι τύφου δυνάμενος· apparet certe πότιμον opponi τῷ δριμεῖ καὶ ἁλμυρῷ τῶν σκωμμάτων, *acerbitati ſalis*

ac dicacitatis, quod valebat ad expurgandum *abluendumque* ex animo *faſtum:* unde malim ἀπολοῦσαι τὸν τῦφον.

151. E. ποδονιπτῆρος—δυσγενέστερος] Intelligendum ex Herodoto II. 172: ex pelvi aurea, in qua ipſe et convivæ pedes abluere conſueverant, dæmonis ſtatuam fecit, et in publico urbis loco poſuit: quam quum Ægyptii paſſim venerarentur, eos admonuit, ſimile ſe ipſum habere negotium; nam et ſe ex plebeio factum regem, nunc honorandum eſſe. Harl. 1. 2. dant item δυσγενέστατος, cujus et ex hiſtoria apparet ratio: et iidem ὄντα pro ἐόντα, cujus Ionica forma ſuſpecta in reliquis dicti partibus ex communi dialecto ſumtis. Superlativum pro Comparativo hoc quidem loco ex duplici ſcriptura conflatum dicam: altera, quam reſtituimus, κἂν μυριάκις ᾖ νῦν ἀναφανῇ δυσγενέστερος: altera breviore, κἂν ἀναφανῇ δυσγενέστατος. Alibi reperitur Superlativus pro Comparativo adhibitus, ita tamen ut potius a librario, quam auctore, profectus videatur: v. c. Platoni Leg. II. p. 581. F: καλλίστη ταύτης, pro καλλίων ταύτης. Euripidi Andromache 6. Νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνὴ Ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεται· dudum Scaliger legendum monuerat δυστυχεστέρα· et probavit Muſgravius: et Valckenarius corrigens Νῦν δ' εἴτις ἄλλη δυστυχεστάτη, proximo verſu deleto, *mirari ſe*, ait, *viros Græcæ doctiſſimos tamquam Euripidea probaſſe*: —οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη—Ἐμοῦ· *Jer. Hœlzlinum ad Apollon. Rhod. III.* 91. *Jac. Duportum Prælect. in Theophr. Charact. p.* 387: *et Jo. Daviſium ad Maxim. Tyr. XXIII.* 1.—: *at ſe negare, morem hunc Euripidis fuiſſe, atque hæc in iſta formula loquendi in univerſum tolerari poſſe.* Atqui nihil attulerunt doctiſſimi illi viri, quod ad hanc rem pertineat. Nam in Apollonio Rhodio: Ἥρη Ἀθηναίη τε πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα Ἢ ἐμοί· non ea eſt ratio, ut μάλιστα pro μᾶλλον ponatur, ſed ut μᾶλλον per ellipſin omiſſum ſit, quæ ſane eſt uſitata, et hæc ſententia intelligatur: *Juno et Minerva vos maxime exaudiant, et magis quam nos: vobis magis quam nobis obtemperantiſſimæ ſint.* Duportus cum aliis locis, duos tantum adfert, qui aliquid valere videantur: Sophoclis Antig. 1050: κράτιστον κτημά-

των εὐβυλία· quod temere ex tota dictione avulſum ita intelligitur, *præſtat divitiis prudentia*, ut κράτιςον pro κρεῖττον poſitum videatur: at nexum cum antecedentibus, ſic accipiendum: ἆρα φράζεται—Ὅσῳ κράτιςον κτημάτων εὐβυλία· *an animadvertit, quantum inter poſſeſſiones excellat prudentia.* Ariſtotelis Animal. Generat. IV. 6: διὸ κινητικώτατά ἐςι κυύμενα τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλέων· *maſculi fœtus mobiliores ſunt quam fœminei:* at non dubito quin philoſophus ſcripſerit κινητικώτερα. Daviſius tractat dictionem αὐτὸς αὐτοῦ βέλτιςος, quæ nil commune habet cum præſente quæſtione, et a nobis illuſtrata eſt p. 43. B. Valckenario tamen oblocutus eſt Heathius in Not. Tragic. ad Euripid. p. 61. Sed et aliis locis correctionem adhibendam arbitrer. Anaxilaus ap. Athen. XIII. p. 558. A: Ὅςις ἀνθρώπων ἑταίραν ἠγάπησε πώποτε, Οὗ γένος τίς ἂν δύναιτο παρανομώτατον φράσαι. Grotius in Excerpt. Comic. p. 859. edidit παρανομώτερον, ut omnino ab auctore ſcriptum videtur: quamquam Caſaubonus vulgatum probare ſtudet dictione Herodoti III. 119: cujus diverſa eſt ratio, nec ulla in parte offendit, ἀλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων καὶ ἧσσον κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐςι· nec in VII. 16. quid eſt quod huc pertineat τὴν σφαλερωτέρην σεωϋτῷ τε καὶ Πέρσῃσι ἀναίρεο: ubi nil refert an altera lectio σφαλερωτάτην recipiatur. Weſſelingius tamen illam Caſauboni animadverſionem et Euripidis verſum Androm. 6. appoſuit. Jam ibidem laudatus Superlativi patronus Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 514. hunc ipſum Plutarchi locum in teſtimonii parte excitat: tum Oppiani Cyneget. III. 318: Οὐ λύκος, ἀλλὰ λύκυ προφερέςατος αἰπύτατος θήρ· ubi doctiſſimus Schneiderus ex codice Reg. dedit προφερέςερος. Nam quod Dorvillius ad Chariton. p. 457. πρῶτος pro πρότερος uſurpari notat, non credam ab iis uſurpatum, qui diligenter ſcribere ſtuduerunt. Certe Superlativum ita ſimpliciter pro Comparativo adhiberi, abhorrens dicam eſſe a ratione non modo proſæ orationis, ſed omnino accuratæ ſcriptionis.

151. E. ἀπαρχὰς] Sapientiæ primitias, ſcripta monitaque alicui oblata: notavimus p. 40. B.

151. E. ἀνδρακάς] i. e. κατ' ἄνδρα, *viritim*. Odyſſ. N. 14: Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν, ἠδὲ λέβητα, Ἀνδρακάς.

151. E. πλέονος ἀξία τῆς ἐμπορίας ἡ παρενθήκη] *majoris ei pretii fiat mercaturæ additamentum*, an potius accipiendum ſit, *majoris ei pretii fiat additamentum quam mercatura*, et parum ad ſententiæ ſummam refert, et utrumque rationem habet. Certe ἐμπορία hic intelligitur non mercium emtio et venditio, ſed ἐμπορία λόγων, mercatura doctrinæ, legatio et peregrinatio Niloxeni, cui propoſitum erat acceptam a Biante cæteriſque ſolutionem ænigmatum ad Amaſidem referre. De hac vocabuli ſignificatione docte quædam notavit Wetſtenius ad Jacobi Ep. IV. 13: et longe exquiſitiſſimas copias expromſit Valckenarius ad II. Petri II. 3. in Annot. ad N. T. ſubjectis ad calcem T. Hemſterhuſii Orationum p. 408. Cæterum παρενθήκη et ἐμπορία eodem modo comparatæ ſunt, quo πάρεργον et ἔργον, opus, quod in præcipuo opere obiter et per occaſionem fit. Sic Plutarchus Pompeio p. 640. E: ἑτέρας δὲ τοῦ πολέμου παρενθήκας ἐποιεῖτο καὶ τὸν χρόνον εἷλκεν. De Malign. Herodoti p. 855. D: παρενθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ ψέγειν ποιούμενος. Herodotus VI. 19: παρενθήκη, *oraculi*. Ariſtides Panathen. T. I. p. 121. de Dario bellum Athenienſibus inferente: καὶ τὸ μὲν πρόσχημα τοῦτο ἦν ἀμύνασθαι Ἀθηναίους καὶ Ἐρετριέας· παρενθήκην γὰρ τοὺς Ἐρετριέας ἐποιήσατο. Sicul. II. p. 384: ἡ γὰρ παρενθήκη τοῦ πολέμου κινδυνεύει μείζων τοῦ κεφαλαίου ἡμῖν καθίστασθαι. Platonic. II. p. 124: μακροτέραν δὲ τοῦ πολέμου τὴν παρενθήκην ἐποιήσαντο. Significationem magis proprie compoſito nomine παρεμπόρευμα ſcriptor Encomii Demoſthenis in Operibus Luciani T. II. p. 499. et 507. Clemens Alex. Pædag. III. p. 242. C. Conferatur et Weſſelingius ad Herodoti l. l.

151. E. Σόλων—προήκει πάντων καθ' ἡλικίαν] In forma Platonicus apparet color ductus ex Sympoſio p. 317. C: δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν—· ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον, ἐπειδὴ καὶ πρῶτος κατάκειται, καὶ ἔστιν ἅμα πατὴρ τοῦ λόγου. Cæterum hoc VII. numero Chilon non complexus eſt Periandrum, quippe qui non niſi ſeptem illos

ſignificavit, quibus ſolutio ænigmatis mandata fuiſſet, qui hi cenſebantur Solon, Bias, Thales, Anacharſis, Cleobulus, Pittacus, Chilon. Si Periander obiit Olymp. XLVIII. 4. ut cenſet Corſinus Faſt. Attic. Vol. III. p. 85. idque anno octogeſimo ætatis, ut eſt apud Diog. Laert. I. 95. natus ſit oportet Ol. XXVIII. 4. Solon Leges tulit Ol. XLVI. 2. nec proditum diſerte quo ætatis anno, Periandri quidem ſeptuageſimo ſecundo: obiit Ol. LV. 1. Corſino notante, nec diſſentiente Bentleio Diſſ. Phal. p. 151: natus vel octoginta annos, ſecundum Diogenem Laert. I. 62: vel centum, ſecundum Lucianum in Macrobiis T. III. p. 221. qui eumdem numerum tribuit et Thaleti et Pittaco; ut natus ſit Olympiade vel XXX. vel XXXV. Thaleti mortis annum facit Corſinus Olymp. LVIII. 1: Pittaco LII. 4. ut hic ſenior fuerit Solone, ſiquidem eumdem annorum numerum vixerunt. Sed profecto ἀκρισίας et iniquitatis crimen ſuſcipiat, qui ab adeo confuſis et incertis temporum notationibus, quibus vetus hiſtoria agitatur, profectus, doctum veterem ſcriptorem continuo reprehendere audeat. Qua de temeritate prudens Plutarchi admonitio in Vita Solonis p. 93. ad antiquos temporum vitilitigatores, magis etiam noſtris hodiernis hominibus adhibenda eſt. Certe reliquis illis ſex major haberi poteſt, etiam ſecundum proditas diligentiores a recentioribus doctis hominibus rationes. Nec veriſimile eſt, Plutarchum ita ſimpliciter de Solone pronunciaturum fuiſſe, niſi hæc vulgaris fuiſſet aliorum opinio.

151. F. ἕτοιμοι· οἷα] Legendum, ἑτοίμως· οἷα· illud ex ſimilitudine ſequentis οἷα ortum: Harl. 1. dat ἑτοιμότεροι, quod ex antecedente ἑτέρων exſtitit.

151. F—152. A. ὅτι τὺς νόμυς ὁ Σόλων ἔφη μεταχινητοὺς εἶναι—] Corrigendum —ἔφη μὴ μεταχινητοὺς—· aliter non conſtat ratio reſponſi Chilonis, *ſic enim, ſi leges non immutabiles eſſent, abigendus eſſet Lycurgus cum ipſis legibus, tota commutata Lacedæmoniorum republica.* Verbum ἀποποιεῖσθαι ſic eſt II. p. 38. F. et ap. alios citatos Stephano Theſ. L. Gr. T. III. p. 435. Tum αὐτοῖς νόμοις, *cum ipſis legibus*, elegans uſus pronominis: ſic II. 68. F. II. 677. A. 719. E.

891. C. alii notati Daviſio ad Maxim. Tyr. p. 520. Porro μετακινήσαντα non ad Λυκοῦργον, ſed ad δεῖ referendum, de qua conſtructione Accuſativi diximus p. 122. E. Et Lycurgus noluit mutare leges, ut conſtat ex ejus Vita p. 57. D—F: et Solon quamvis cupientibus mutare civibus reſtitit, ut in hujus item Vita proditur p. 92. D. ad finem, et confirmat J. Meurſius in Solone p. 99. ſequ.

p. 152. A. 'Εμοὶ μὲν ὂν δοκεῖ μάλιςʼ ἔνδοξος—] Hæc uſque ad ἀθάνατα habet Stob. Tit. XLIV. p. 328: et in his quidem primis verbis hac varietate 'Εμοὶ μὲν δοκεῖ μάλιςʼ ἂν ἔνδοξος—· in qua ei adſentiunt Harl. 1. 2. T. V. B. Anon.

152. A. Εἰ πρῶτος χρῷτο τοῖς νόμοις] Stobæus loco πρῶτος dat τρόποις, quod non caret acuminis probabilitate, *ſi legibus patriæ ita aſſueſceret, ut iis pro moribus ipſe ſuis uteretur:* et congruit ejuſdem effato de optima domo, p. 155. D. Frequentiſſime ita junguntur *leges* et *mores:* quamquam ita magis dicitur ἔθος et ἔθη: ſed de horum differentia alibi dicemus. Euripides Pirithoo ap. Stob. p. 220. Grot. p. 146: Τρόπος ἐςὶ χρηςὸς ἀσφαλέςερος νόμου. Plato Leg. VIII. p. 645. G: τιθεῖσι νόμους ἀλλοίους τῶν πολλῶν τρόπων.

152. A. εἰ ἐτελεύτησε γηράσας κατὰ φύσιν] Stob. Harl. 1. 2. εἰ τελευτήσαι γ. κ. φ. Idem dictum ſupra Thaleti tributum p. 147. B. jam ſibi aſſumit.

152. A. Εἰ μόνος εἴη φρόνιμος.] Stob. Εἰ μὴ μόνος εἴη φρόνιμος.

152. B. —φοβεῖσθαι μὴ αὐτὸν, ἀλλʼ ὑπὲρ αὐτοῦ.] Sententia multorum imitatione nobilitata. Plutarchus Arato p. 1039. A: ὅταν γὰρ ἐθισθῶσιν οὗτε πολλοὶ καὶ οἱ δυνατοὶ, μὴ τὸν ἡγούμενον, ἀλλʼ ὑπὲρ τοῦ ἡγουμένου δεδιέναι, πολλοῖς μὲν ὄμμασιν ὁρᾷ, διὰ πολλῶν δὲ ὤτων ἀκούει καὶ προαισθάνεται τὰ γινόμενα· quod retulit Antonius in Sententiis p. 516. et partim expreſſum eſt ex Xenophontis Cyropœdia VIII. p. 124. 20. Edit. Steph. ut item Dionis Chryſ. Or. I. p. 7. C. quod in iiſdem Sententiis exhibetur p. 719. Plutarchus II. 781. C. eodem ſpectavit. Themiſtius Or. I. p. 10. D: ὃν οὐ δεδίασιν, ἀλλʼ ὑπὲρ οὗ δεδίασιν οἱ ἀρχόμενοι· quod iteratur II. p. 36. A. Syneſius Or. De Regno p. 13. A: τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πράττων

ἀδεέςερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως οὐχ ὃν δεδίασιν, ἀλλ' ὑπὲρ οὗ δεδίασιν οἱ ὑπήκοοι.

152. B. Μετὰ τοῦτον ὁ Χίλων—ἀθάνατα] Alia omnia Stobæus: Ὕςατος δ' ὁ Χίλων εἶπε, κάλλιςον εἶναι βασιλέα, τὸν μὴ μόνον τοῦ φοβερὸν εἶναι φροντίζοντα. Vulgatæ lectioni omnis ineſt auctoritas et a codicum conſenſu, et a dictionis exquiſita ratione. Iſocrates ad Demonic. p. 15. Ἀθάνατα μὲν φρόνει τῷ μεγαλόψυχος εἶναι· θνητὰ δὲ τῷ συμμέτρως τῶν ὑπαρχόντων ἀπολαύειν. Plato Timæo p. 551. G: φρονεῖν μὲν ἀθάνατα καὶ θεῖα, ἄν περ ἀληθείας ἐφάπτηται, πᾶσα ἀνάγκη πε.

152. B. ἀφεςάναι] hoc eſt *diſtare:* at ſententia requirit ἀφιςάναι, *removere, procul ſtatuere:* quod et Reiſkius vult, citans ſua Polybiana, ubi nil invenio. Sæpius confuſa librariorum errore, accurate exponuntur a Sylburgio ad Clenardum p. 504.

152. B. ἐλεγκτικὸς] ἐλεγκτικῶς Voſſ. Venet. Harl. 2. Anon. T. V. B.

152. C. Ἀψάμενος οὖν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς.] Æſopus enim prope Solonem in ſubſellio adſidebat, quod vidimus p. 150. A. ex Platonis Phædone p. 389. F. adumbratum notavimus: et hoc loco ejuſdem exempli imago apparet, ubi Phædo dicit de Socrate, καταψήσας οὖν μου τὴν κεφαλὴν καὶ ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας—Αὔριον δὴ, ἔφη, ἴσως, ὦ Φαίδων, τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποκερῇ.

152. C. μειδιάσας] Et hic eſt ductus Platonicus ejuſdem exempli ex Phædone p. 388. E. Διαβλεψάμενος οὖν ὁ Σωκράτης, ὥσπερ τὰ πολλὰ εἰώθει, καὶ μειδιάσας—ἔφη. Harl. 1. Anon. T. V. B. dant διαμειδιάσας, Plutarcho uſitatum hujuſmodi in rebus: v. c. II. p. 401. B. 412. D. 563. B. 1099. E. I. 395. E. 468. D. 499. B. 660. D. 683. E. 760. B. 769. D. 886. F. 1067. A. quamquam et ſimplex μειδιάω ei frequens eſt.

152. C. —σοὶ τοῦτο παιδεία ἢ τῷ θεῷ] Deeſt quid ad ſententiæ abſolutionem: nec ſatisfacit ſubaudire, quod Xylander et Cruſerius vertendo addiderunt, et Reiſkius monuit; quamquam in hac nunc ratione acquieſcendum. Unus Harl. 1. diſerte addit μᾶλλον. Ellipſis in Plutarchi ſcriptis rariſſima. v. c. Apophthegm. Lac. p. 216. D: τού-

τοις πειράσομαι ἢ ὑμῖν ἕπεσθαι· *bis potius quam vobis obedire ſtudebo.* Et in Laconis quidem, ut in Æſopi, perſona, quibus vetuſta dictionis forma adjungitur, facilius hoc feram, quam ex ſua perſona loquenti Plutarcho. Igitur p. 141. D. ubi quidam codices μᾶλλον omittunt, mendum ſubeſſe animadvertimus. Apud alios haud infrequens: v. c. Porphyrium De Abſtin. II. 15. 19. Lucianum Pſeudomante T. II. p. 210: multis notata, vel Reitzio adeo ad Lucian. T. II. p. 730. et aliis ad L. Boſii Ellipſ. Gr. p. 555. ſequ.

152. C. Εὔδαιμον πτολίεθρον—] Hujus Oraculi mirum nullam factam in Vita Solonis mentionem. Significat urbem paucorum civium; ſic Defect. Orac. p. 414. C.

152. C. δεινὸς εἶ κοράκων ἐπαΐειν καὶ κολοιῶν] Imitatus eſt Græcum Tragicum, cujus ſimilem ſententiam reddidit Pacuvius in Chryſe, ſervatam a Cicerone Divinat. I. 57. et partim a Nonio p. 246:

—Nam iſtis, qui linguam avium intelligunt,
Pluſque ex alieno jecore ſapiunt, quam ex ſuo,
Magis audiendum, quam auſcultandum cenſeo.

152. D. συμποσίῳ δὲ ἀρετὴν—] Præceptum attigit gemino loco Symp. V. p. 678. D.

152. D. ὅτι ὅμοιον] Corrigo ὧδε νόμον—· *nondum tuliſti hic legem, ne ſervi inebrientur, prouti tuliſti Athenis, ne ament ac ſicca unctione utantur:* ratio ipſa deſiderat ſignificationem loci præſentis, qui opponatur Athenis: ſic ὧδε, *hoc loco,* eſt apud Plutarchum II. p. 34. A. et alios, quos notat Steph. Theſ. L. Gr. II. p. 1556.

152. D. οἰκέτας μὴ ἐρᾷν, μηδὲ ξηραλοιφεῖν] Solonis lex memoratur a Plutarcho in Vita ejus p. 79. A: νόμον ἔγραψε διαγορεύοντα δοῦλον μὴ ξηραλοιφεῖν μηδὲ παιδεραστεῖν, εἰς τὴν τῶν καλῶν μερίδα καὶ σεμνῶν ἐπιτηδευμάτων τιθέμενος τὸ πρᾶγμα· in Amatorio p. 751. B. Johannes Chryſoſtomus citatus Weſſelingio ad S. Petiti Leg. Attic. p. 387. Æſchines Or. in Timarch. p. 189. A: δοῦλόν φησιν ὁ νόμος μὴ γυμνάζεσθαι μηδὲ ξηραλοιφεῖν ἐν ταῖς παλαίστραις· καὶ οὐκέτι προσέγραψε, τὸν δ' ἐλεύθερον ἀλείφεσθαι καὶ γυμνάζεσθαι· amoris mentionem prætermittit, cauſſæ inſerviens, ξηραλοιφεῖν interpretans addito

γυμνάζεσθαι ἐν ταῖς παλαίςραις. Sed ξηραλοιφεῖν antiquam Atticam vocem eſſe, novimus: quid proprie ſignificet, nondum ſatis diſerte conſtat. Nam quod tradit Etymologus M. p. 612. Ξηραλοιφᾶν, τὸ ἐν ταῖς παλαίςραις γυμναζόμενον κόνει χρῆσθαι, haud verum videtur, ſiquidem ita *pulveris adſperſio* ſignificetur, non *olei inunctio*, quæ numquam a palæſtrico exercitio abfuit. Igitur *ſiccam unctionem* inde dictam putem *oleo* quidem, nec tamen in balneo et poſt lavacrum, ſed ſub dio factam. Itaque Euſtathius ad Iliad. I. p. 764: —ξηραλοιφεῖν καὶ ξηραλοιφία τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι· ἐπεὶ καὶ ξηρὸς ἱδρὼς, ὁ μὴ ὑπὸ λυτροῦ, ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων ᾗ πόνων γινόμενος· quod congruit cum Plutarcheo dicto Quæſt. Rom. p. 274. C. quo ξηραλοιφᾶν redditur ἐν ὑπαίθρῳ ἀλείφεσθαι in gymnaſiis ac palæſtris. Conſentit Harpocration, in voce, hanc ſignificationem tradens e Didymo et Nicandro, ex hoc etiam addens alteram *ſiccæ frictionis*: ξηραλοιφεῖν ἐλέγετο, χωρὶς λυτρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος ἐν εἰκοςῇ ὀγδόῃ τραγικῆς λέξεως, καὶ Νίκανδρος ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ 'Ατlικῆς διαλέκτυ, προστιθεὶς ὅτι μή ποτε καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπlῶν λεγόμενον ξηροτρίβεσθαι ὕτως ἐλέγετο. Σοφοκλῆς Πηλεῖ, Καὶ ξηραλοιφῶν εἴματος διὰ πlυχῶν. Ergo *ſiccæ frictionis* notio eſt tralata ab notione *ſiccæ unctionis*. Nam eſt λιπαρὰ τρίψις, *quæ cum oleo fit*, ut vidimus ad p. 130. D. Et ut ἀλείπlης et ἀλείφεσθαι verſabatur in triplici propoſito, vel ad *lavationis partem*, vel ad *medicinam*, vel ad *certamen gymnicum*, quod notavimus p. 132. D: ita ξηραλοιφᾶν in tertia generis forma, quæ certaminis gymnici eſt, uſurpatum fuiſſe videtur.

152. D. Κλεόδωρος] Sic omnes libri dant vitioſe, quandoquidem is idem eſt, qui mox conſtanter dicitur Κλεόδημος; quamquam et mox ſubinde Harleiani codices dant Κλεόδωρος. Cæterum non niſi ex hoc libro cognoſcitur.

152. E. Καὶ μὴν, ἔφη, ὁ Θάλης ἔδοξεν εἰπεῖν—] Dicti acumen non ſatis apparet: et tamen aliquid in eo ridiculi animadvertit Periander, cui riſum movit. Fortaſſe quædam verba exciderunt: nunc, quoad ejus ſuſpicari poſſumus, ejuſmodi nexus concipiendus eſt. Chilo retulerat dictum ſuum, Διὰ τῦτο τοι μᾶλλον ἀφεκτέον αὐτῦ, ad *loquacita-*

tem in vino, ut veriſimiliter judicat laudatus editor Gallicus, qui illius monitum ex Diogene Laertio I. 69. notum, ſignificari cenſet Γλώττης κρατεῖν καὶ μάλιστα ἐν συμποσίῳ. Æſopus, ut qui aliquantum ſubbibiſſet, non intellexit dictum Chilonis, *ideo magis eo abſtinendum*, putans, aut ſimulans ſe putare, hoc de vino dictum eſſe, *ideo eo magis vino abſtinendum*. Igitur, forte addiderit, *Enimvero quod nunc de ſumma regis laude quærimus, inane eſt: vinum nunc nobis eſt rex, huic nunc parendum, hoc utendum, ſiquidem Thales dixit, bonum regem mox ad ſenectutem perventurum.* Certe poſtrema referuntur ad ſententiam Thaletis p. 152. A.

152. E. ἔχομεν—τὴν δίκην—] *pœnas dedimus, puniti ſumus.* Xenophon Cyropæd. VII. 2. 7. fin. ἔχω τὴν δίκην, *punior.* Expedit. Cyri II. 5. 11: ἔχει τὴν δίκην καὶ τέθνηκε. Ibid. 13: τὴν δίκην ἔχει. Pauſanias VII. 16: Πυθέας—ἀναχθεὶς δίκην εἶχεν· *Pytheas perductus, ſupplicio affectus eſt.* Lucianus Dialog. Deor. XXV. T. I. p. 279: ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, κἀμοὶ, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος. Eſt etiam, contra, *pœnas ab aliquo ſumere:* apud Plutarchum I. p. 781. B. II. 258. B. Xenophontem Cyri Expedit. VII. 4. 18. Demoſthenem Or. Adverſ. Midiam p. 388. B. Et in utraque ſignificatione uſurpatur Articulus, aut Adjectivum: v. c. τὴν δίκην ἔχειν, vel ἱκανὴν δίκην ἔχειν. At ſimpliciter δίκην ἔχειν eſt *litem habere, accuſari, reprehendi:* v. c. Plutarcho II. 186. E. 532. E. I. 408. B. aliis.

152. E. ἀχνυμένην σκυτάλην—κατ' Ἀρχίλοχον] Proverbium exponit Diogenianus III. 25: Ἀχνυμένη σκυτάλη· ἐπὶ τῶν λυπηρὰς ἀγγελίας ἀγγελλόντων· ἐπὶ ξύλῳ γὰρ ἔθος ἦν εἱλοῦντας τὸ γραφὲν, εἶτ' ἀποστέλλοντας οἷς ἐβούλοντο πέμπειν· οἱ δὲ δεχόμενοι ἴσῃ σκυτάλῃ ἐφειλοῦντες ἀνεγίνωσκον τὸ γραμματεῖον· quæ deſcripſit Apoſtolius V. 29. Ex his Eraſmus Adag. p. 1128. copioſe de Laconica Scytala diſſerens, nec tamen Archilochi auctoritatem memorans: cujus locum H. Stephanus in Fragmentis Lyricorum p. 459. appoſuit ex Ammonio De Different. Vocab. voc. Αἶνος, Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη, Ἀχνυμένη σκυτάλη: ubi Valckenarius Scholiaſten Pindari Olymp. VI. 155. annotavit —ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ἀχνυμένη

σκυτάλη. Retulit in Analecta Gr. Poet. Brunckius Vol. I. p. 48. omiſſa fontis et Ammonii mentione. Ariſtophanis Byzantii ſingularem librum fuiſſe περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης, diſcimus ex Athenæo III. p. 85. F.

152. E. τὸ πρεσβύτατον—] Superlativa quæſtionis forma et congruens ſapientiæ ſeculi illius, ut vere tradit Jamblichus Vit. Pythag. §. 83. et notavimus in Exordio ad p. 146. B.

p. 153. A. ἀποκρινάμενος] Requiritur ὁ ἀποκρινάμενος· ſignificatur enim Rex Æthiopiæ, non Amaſis.

153. B. ὁ χρόνος πῶς ἂν εἴη πρεσβύτατον;] Argumentum a Plutarcho tractatum Adv. Stoicos p. 1081. C, D. et 1082. A, B.

153. B. εἰ δέ φῶς—] Compoſitio, quam voluimus: εἰ δὲ τὸ φῶς καλὸν, ὥσπερ ἐςὶν, ἐνόμιζε, uſu Scriptorum probatur. Plutarchus Catone Maj. p. 355. A: εἰ δὲ λαμπρόν ἐςιν, ὥσπερ ἐςὶν, ἄρτῳ τε χρήσασθαι τῷ προστυχόντι. Cicerone 887. B. Plura dat Jer. Marklandus ad Maxim. Tyr. p. 678. B. habet ὅτι pro ὥσπερ.

153. C. οὐ γὰρ ἂν μετέπεσεν ῥᾳδίως, οὕτως ἰσχυρότατον οὖσα] Prava interpunctio: comma poſt οὕτως ponendum, ut reddit Cruſerius, et monuit Reiſkius. Quamquam οὕτως ἰσχυρότατος, *ſic robuſtiſſimus*, et adjunctio particularum hujuſmodi ad Superlativum, non exemplis carent: ut erudite docet Abreſchius Animadv. in Æſchyl. I. p. 133. et Dilucid. Thucyd. p. 778.

153. C. θάνατος—οὐ γάρ ἐςι πρὸς τοὺς ζῶντας.] Probabiliter fecit ſcriptor, quod non totum illud in Thaletem contulit pervulgatum in philoſophorum ſcholis ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ex Epicurea ſententia: quod proditum exſtat apud Diogenem Laert. X. 39. Plutarchum II. p. 1003. D. 1005. F. ubi plura notabimus.

153. C. Τί πρεσβύτατον; θεὸς, ἔφη Θάλης· ἀγέννητον γάρ.] Et hoc probabiliter Thaleti tribuitur; ſiquidem hæc in ejus Apophthegmatibus ferebantur, teſte Diogene Laertio I. 35: φέρεται δὲ αὐτοῦ ἀποφθέγματα τάδε. Πρεσβύτατον τῶν ὄντων θεός· ἀγέννητον γάρ. Κάλλιςον κόσμος· ποίημα γὰρ θεοῦ. Μέγιςον, τόπος· ἅπαντα γὰρ χωρεῖ. Τάχιςον νοῦς· διὰ παντὸς

γὰρ τρέχει. Ἰσχυρότατον ἀνάγκη· κρατεῖ γὰρ πάντων· Σοφώτατον χρόνος· ἀνευρίσκει γὰρ πάντα. Menagius hæc Laertium ex hoc Plutarchi loco ſumſiſſe putat. Equidem credo utrumque ea ex eodem et communi fonte hauſiſſe. Sed et Stobæus ex his quædam ſub nomine Thaletis refert. Veluti Eclog. Phyſic. p. 2: Θάλης ἐρωτηθεὶς τί πρεσβύτατον τῶν ὄντων; ἀπεκρίνατο, θεός· ἀγέννητον γάρ. Ibid. p. 39: Θάλης ἐρωτηθεὶς, τί τὸ μέγιστον, ἔφησε, τόπος· τἄλλα μὲν γὰρ ὁ κόσμος, τὸν δὲ κόσμον οὗτος περιέχει. Ibid. p. 19: Θάλης ἐρωτηθεὶς, τί σοφώτατον· χρόνος· ἀνευρίσκει γὰρ τὰ πάντα. Florileg. Tit. CX. p. 581: Θάλης ἐρωτηθεὶς, τί κοινότατον, ἀπεκρίνατο, ἐλπίς· καὶ γὰρ οἷς ἄλλο μηδὲν, αὕτη πάρεστιν· quod temere in Epicteti Fragmentis exhibetur, edit. Uptoni p. 771. Eclog. Phyſ. p. 10. et Plutarch. Placit. Philoſ. I. 25: Θάλης ἐρωτηθεὶς τί ἰσχυρότατον, εἶπεν, ἀνάγκη· κρατεῖ γὰρ τοῦ παντός· vulgo, τὶ γὰρ πάντων. Porro, ὠφελιμώτατον ἀρετὴ, βλαβερώτατον κακία, quamquam non abhorret a Thaletis captu, tamen Stoicam ſcholam redolet, unde talia referunt Diogenes Laertius VII. 99. Stobæus Eclog. Ethic. p. 166. Cicero Fin. III. 10. 21. Denique in ultimo Τί ῥᾷστον—ἀπαγορεύουσιν, *Facillimum eſt id, quod ſecundum naturam eſt; non voluptates; nam ſæpe adeo voluptatibus defatigamur:* plane eſt geminum et congruens ſententiæ, quam Plutarchus tuetur in Fragmento de Anima VI. 4: de uſu hoc Verborum in tertia perſona pluralis numeri, ἀπαγορεύουσιν, *homines defatigari ſolent*, diximus ad p. 50. B.

153. D. Κλεόδημος εἶπεν, Τὸ ταῦτα] Harl. 1. 2. item dant τοσαῦτα: præterea Κλεόδωρος.

153. E. κρόμμυα καὶ θερμὸν ἄρτον ἐσθίειν] Diogenes Laertius I. 83: θᾶττον δὲ αὐτῷ πέμψαντι πρὸς τὸν Βίαντα ἵνα ἥκῃ παρ' αὐτὸν, Ἐγὼ δὲ, φησὶν, Ἀλυάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, ἴσον τῷ κλαίειν· tria poſtrema verba librarius quis interpretationis cauſſa adjecit, ex Scriptore de Proverbiis, unde et Suidas retulit addito loco Laertii, ſed recte hæc verba ponens. Κρόμμυα ἐσθίειν· ἴσον τῷ κλαίειν· Ἀλυάττην γὰρ πέμψαντα πρὸς Βίαντα τὸν σοφὸν ἵνα θᾶττον παρ' αὐτὸν ἥκῃ, Ἐγὼ, φησὶν, Ἀλυάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν. Idem dictum memorat Philo Jud. Quod Bonus ſit Rer. Div. Hæres. p.

888. A. ut a Biante reſponſum Crœſo. Expoſuit ejus ſententiam Eraſmus Adag. p. 1128. et A. Schottus in Proverb. Suidæ IX. 1.

153. E. Κλεόδημε] Harl. 2. Κλεόδωρε. 1. Θεόδωρε.

153. E. πρὸς τὰς Ἀμφιδάμαντος ταφὰς—] De Certamine Homeri et Heſiodi in funere Amphidamantis Chalcidenſis, gemini huic ſunt loci Plutarchei V. 2. p. 675. A. ubi dicitur et hoc et alia antiquiſſima ætate habita poetarum certamina, διατεθρυλλῆσθαι πάντα ὑπὸ τῶν γραμματικῶν. Et exſtat hodieque incerti ſcriptoris libellus Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου ἀγὼν, quem ex iiſdem atque Plutarcheas has mentiones fontibus ductum ſimilitudo rerum arguit. Sed et alii ejuſdem certaminis meminerunt: Dion Chryſ. Orat. II. p. 20. C, D. Philoſtratus Heroic. XVIII. 3. p. 727. Themiſtius Or. XXX. p. 348. D. Libanius Apolog. Socr. T. I. p. 653. D. Quin ipſe Heſiodus profitetur ſe certaminis Chalcide, in funere Amphidamantis, victoriæ præmium tripodem reportaſſe, nullum tamen poetæ a ſe victi nomen addens; Ἔργ. 652. ſeq. At Plutarchus in Commentarii parte, quem retulimus in Fragmentis XI. 36. totum hunc locum infititium judicans a verſu 648. ad 660. ita loquitur, ut Amphidamantem pro civibus ſuis Chalcidenſibus de Lelanto adverſus Eretrienſes pugnantem obiiſſe, et funebri certamine honoratum, non in dubium vocet: at, Homerum et Heſiodum certaſſe, hunc victorem præmium tripodem abſtuliſſe et inſcripto epigrammate Muſis in Helicone conſecraſſe, fictum nugatoriumque pronunciet. Certe me quidem non pœnitet, eorum ſententiam ſequi, quibus Homerus diu ante Heſiodum fuiſſe videtur. Bella Chalcidenſium et Eretrienſium de Lelanto campo geſta memorat etiam Strabo X. p. 688. B: Lelantum idem 686. A. ibique Caſaubonus: Maaſvicius ad Polyæn. I. 5. Ælianus Var. Hiſt. VI. 1. ibi Perizonius: et Cellarius Geogr. Antiqu. T. I. p. 813. *Lelantus*, verior eſt ſcriptura: *Lilantus* in hoc ſolo legitur loco, ſed omnibus libris conſentientibus, excepto Harl. 1. qui dat Λαλάντου.

153. F. πολίτικὸς] πολεμικὸς eſt etiam in Harl. 1. 2.

p. 154. A. προύβάλομεν] Sic Ald. Baſ. Steph. At προύβάλλομεν A. Venet. Voſſ. Harl. 2: πρϋβαλον Xyl. προβάλομεν P. προβλήματα margo Voſſ. προύβαλε μὲν B. Harl. 1. προύβαλε μὲν Ὅμηρος Mez.

154. A. ὡς φησι Λέσχης] Harl. 1. 2. ὥς φασι Λέσχης· Anon. Vulcob. Λέσχας ὥς φησι. Sed hæc licet forte argumentum præbeant conjecturæ, tamen veriſimilius eſt καὶ προύβαλε Ὅμηρος, φησὶ Λέσχης. Leſchem fuiſſe Olympiade circiter XXX. teſtis eſt Euſebius in Chronico, nec eſt quare aliter ſtatuamus; de ejus ſcriptis quædam notarunt Scaliger Animadv. ad Euſeb. p. 82. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 280: Heſiodi quidem æqualis eſſe non potuit, minus etiam Homeri, quamquam hujuſmodi opinio fuiſſe videtur C. G. Schwarzii in Diſſ. de Poetis Cyclicis p. 40. nemini facile probanda: nec in Amphidamantis funere eſſe potuit, ut ipſe propoſuerit certantibus poetis quæſtiones, quo tendit ſcriptura Harleianorum librorum ὥς φασι Λέσχης· at de Homeri et Heſiodi certamine ſcribere potuit: quamquam de hac ſcriptione alibi nulla mentio exſtat.

154. A. Μοῦσά μοι ἔννεπ'—Ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ—] Contrario ordine refert Scriptor Certaminis, Heſiodum illud propoſuiſſe, Homerum hoc reſpondiſſe, verſibus quamvis paulo diverſis, tamen eamdem ſolutionem narrans: p. 322. edit. Heinſ. Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀχθεσθεὶς ἐπὶ τῇ Ὁμήρου εὐημερίᾳ ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὥρμησεν ἐρώτησιν· καί φησι τούσδε τοὺς στίχους·

Μοῦσ' ἄγε μοι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα
Τῶν μὲν μηδὲν ἄειδε, σὺ δ' ἄλλης μνῆσαι ἀοιδῆς.

Ὁ δὲ Ὅμηρος βουλόμενος ἀκολούθως τὸ ἄπορον λῦσαι, φησίν·

Οὐδέποτ' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ * *
Ἅρματα συντρίψουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης.

154. A. ἐκ τοῦ παρατυχόντος] *ſubito, ex tempore:* ſic II. p. 6. E. 634. D. Eodem ſenſu dicitur ἐκ τοῦ προστυχόντος ſupra II. p. 150. D. 407. B. I. 359. E.

154. A. Κλεόδημος] Κλεόδωρος Harl. 1. 2.

154. B. ταύτῃ] Jannot. Harl. 1. Var. lect. Voſſ. ταύτην. quod probæ eſt compoſitionis, ex ratione nobis obſervata ad p. 122. E.

154. B. Ἄνδρ' εἶδον—] Ænigma memoratur ab Ariſtotele

Rhetoric. III. 2. 4. Poetic. Cap. 22. Demetrio Phal. De Elocut. Cap. 102: et ab Athenæo X. p. 452. C. auctum pentametro: πολλοὶ δὲ γρίφων ϰ̀ τοιοῦτοί τινές εἰσιν· οἷον, "Ἄνδρ' "εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα, Οὕτω συγκόλλως, "ὥςε σύναιμα ποιεῖν." Τοῦτο δὲ σημαίνει σικύας προσβολήν.

154. B. Ἀλλ' οὐδὲ μαθεῖν δέομαι, ἔφη ὁ Κλεόδημος.] Harl. 1. 2. Κλεόδωρος· et ſic in proximo loco Harl. 1.

154. C. σικυωνίας—σικυωνίαις] Voſſ. Mez. σικύας—σικύαις: quæ forma vocabuli conſueta, in hac notione cucurbitulæ medicæ, et Plutarcho II. p. 469. B. 518. B. 600. B. 663. C. 1005. A. et Hippocrati et Galeno, quam hic in Gloſſis Hippocr. et σικυώνην ei uſurpari notat. At σικυωνία forte vitioſum, non niſi hoc loco mihi oblatum, et a Stephano poſitum nullo auctoris nomine Theſ. L. Gr. T. III. p. 784.

154. C. Μνησίφιλος ἑταῖρος ὢν καὶ ζηλωτὴς Σόλωνος—] De hoc eſt gemina commemoratio Plutarchi in Vita Themiſtoclis p. 112. D. ex iiſdem fontibus, et ipſo fortaſſe Plutarcho, habet Clemens Alexandr. Strom. I. p. 302. A: Σόλωνος δὲ ζηλωτὴς Μνησίφιλος ἀναγράφεται, ᾧ Θεμιςοκλῆς συνδιέτριψεν.

154. C. μὴ πλουτίνδην μηδὲ ἀριςίνδην] Elegante comparatione opponuntur: Plutarchus in Lyſandro p. 440. D: οὔτε γὰρ ἀριςίνδην οὔτε π ουτίνδην ἀπεδείκνυε τοὺς ἄρχοντας. Ariſtoteles Republ. II. 11: οὐ γὰρ μόνον ἀριςίνδην, ἀλλὰ ϰ̀ πλουτίνδην οἴονται (οἱ Καρχηδόνιοι) δεῖν αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας. Lucianus Jove Tragœd. T. II. p. 651. πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ ἀριςίνδην καθίζειν. Alia etiam dederunt Albertius ad Heſychium, et Ruhnkenius ad Timæum, voce Ἀριςίνδην.

154. D. πολιτείας ἰσονόμου] Videatur Gatakerus ad M. Antonin. I. 14. p. 16. 6. E.

154. D. εἰ δὲ βούλει—πολιτείαν ἀρίςην εἶναι.] Hæc Stobæus habet Florileg. T. XLI. p. 268.

154. D. ἐν ᾗ τὸν ἀδικήσαντα—] Habent idem dictum δοκεῖ δέ μοι πόλις ἄριςα πράττειν—κολάζουσιν, ſine Plutarchi nomine, Sententiæ Antonii et Maximi p. 212: et nonnullis partibus mutatum Diogenes Laert. I. 59: Stobæus ibid. p. 247: Σόλων ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν μὴ γίγνοιτο ἀδίκημα ἐν τῇ πό-

λαι, εἶπεν, εἰ ὁμοίως ἀγανακτοῖεν οἱ μὴ ἀδικούμενοι τοῖς ἀδικουμένοις. Ab hoc exemplo profectus præceptum egregie ornavit Menander ſervatum a Stobæo ibid. p. 241. Latine redditum a Grotio Floril. p. 170: a Clerico relatum in fragmentis ex Adelphis p. 3. nullo auctoritatis indicio. Hano quaſi legem Solon in legum latione ſecutus eſt ipſe: ut apparet ex Plutarcho in Solone p. 88. C.

154. E. *κρατίστην εἶναι δημοκρατίαν—νόμον.*] Eſt in Sententiis Antonii et Maximi p. 452. ſub nomine *Incerti*.

154. E. *ὁ Ἀνάχαρσις*] Stobæus l. c. p. 268. *ὁ Περίανδρος* aberratione a Plutarchi ſcriptura; ſiquidem in VII. eſt Anacharſis, non Periander, nec hujus ſunt partes niſi *τοῦ ἐπικρίναι*, ut p. 152. B.

154. E. *ψόγον μᾶλλον—ἢ τὸν νόμον.*] Eleganter comparantur. Sic in Vita Alexandri p. 694. F. hunc alloquitur Anaxarchus: *Οὗτός ἐστιν Ἀλέξανδρος—ὥσπερ ἀνδράποδον ἀνθρώπων νόμον καὶ ψόγον δεδοικώς.* Similia notavimus p. 29. E.

154. E. *μετατραπεὶς*] Manifeſto errore tenetur. Stobæus hoc omiſſo dat *ὁ δὲ Χίλων.* Fortaſſe germana lectio fuit *μετὰ τούτους δὲ ὁ Χ.*

154. F. *βασιλείας μὲν καὶ πόλεις ὀλίγοι κυβερνῶσιν—*] Plenius Harl. 2. et Mez. *β. μὲν γὰρ καὶ π.—*. Cæterum deſideratur *ἔφην*, *inquam*: quæ omiſſio intelligenda eſt ex converſione orationis obliquæ in rectam, de qua ad Ser. Num. Vind. p. 567. F. et dicemus et diximus.

p. 155. A. *ἐν ἁμάξῃ—περιπολεῖν.*] Scythas in plauſtris oberrantes vivere, inde *ἁμαξοβίους* dictos, ſignificat. Res pervulgata; Hippocrati *περὶ ἀέρων* §. XCIII. ubi et hodiernum Tatarorum morem notat eruditiſſimus Koray. Horatio Carm. III. 24. 9. Straboni XI. p. 753. Plinio H. N. IV. 12. et multis memorata.

155. A. *οἶκον δέ μοι δοκεῖς—*] Et *domus* notat cum proprie *ædificium*, tum tranſlate *familiam et rem familiarem*: at *οἰκία* Veterum conſuetudine magis de *ædificio* dicitur. Huc pertinet illud Xenophontis Œconom. I. 5: *οἶκος δὲ τί ἡμῖν δοκεῖ εἶναι; ἆρα ὅπερ οἰκία, ἢ καὶ ὅσα τις ἔξω τῆς οἰκίας ἐκέκτητο, πάντα τοῦ οἴκου ταῦτα ἐστίν; ἐμοὶ γοῦν, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, δοκεῖ—.* Item Ariſtotelis Republ. I. 1—3. Œ-

con. I. 1. ubi οἶκος definitur κοινωνία, κοινωνία effectrix οἰκίας dicitur.

155. B. Σόλων—τῦ Κροίσυ τὴν οἰκίαν—θεασάμενον] Eſt hic ille Solonis cum Crœſo habitus ſermo a multis celebratus auctore Herodoto I. 30. Plutarchus ſibi ipſe conſtat in eo, quod Æſopum eodem tempore in Crœſi aula degentem reprehendiſſe ſcribit Solonis illum auſterum candorem, in Ejus Vita p. 94. B. Sermonis partem attigimus, p. 108. F.

155. B. τῶν ἐν αὐτῷ μᾶλλον ἀγαθῶν ἢ τῶν παρ' αὐτῷ] Hoc eſt argumentum Platonici dialogi Alcibiadis I. in primis p. 36. ſeq. et aliis in dialogis frequens.

155. B. ἀλώπεκος] Plutarchus De Animi et Corp. Vitiis p. 500. C. eamdem ſub Æſopi nomine refert fabulam. In Neveletiana editione exſtat CLXII. Latine reddita in Aviani libello XL.

155. C. περινοςεῖς] Diſplicuiſſe videtur interpretibus: Xylander reddit *circumſpicis*: Cruſerius, *perluſtras*. Amyotus aliquanto propius ad vim verbi accedens, *tu vas regardant*. Reiſkius corrigit περινοεῖς, *circumſpicis, contemplaris*. At retinendum ut inſignis elegantiæ verbum et periphraſi inſerviens: rectius interpungenda oratio, commate poſt περινοςεῖς deleto et poſito poſt ἡγούμενος, hoc ſenſu: *tu vero oberras lapicidarum et fabrorum opera pro domibus habens, non interiora cujuſque—*. Et de Æſopo dictum *eum oberrare* haud caret acumine, quippe ſignificat ad ejus peregrinationes, ut τρέχεις ſupra p. 150: et producit metaphoram de *Solis circumvectione*, veluti εἴδωλα Epicureorum dicuntur περινοςοῦντα II. p. 420. B. Sed in periphraſi ſubinde dixit Plutarchus, v. c. II. p. 482. C. περινοςοῦσιν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς τὴν κακίαν προβαλλόμενοι, *obambulant malitiam in fratribus reprehendentes*. 485. C. πᾶσι περινοςεῖ φθονῶν. I. p. 218. E. περινοςεῖ περιδεδεμένος τὸ μέτωπον. 655. B. ςρατηγίας ἐν τῷ ςρατοπέδῳ περινοςοῦντες ἐμνῶντο. 970. B. Ariſtides T. II. p. 367. Lucianus Hermotim. T. I. p. 820. Eadem ratione dicitur *incedere, ambulare*, ςάχειν, περιπατεῖν, de quo agemus p. 1091. B.

155. D. δι' αὐτὸν] *Per ſe ipſum*, ut ſupra p. 152. A. in

effato de optima civitate, nunc idem eſt ac διὰ τὸν τρόπον.

155. D. δεόμενος—ἐνδεόμενος] Optima ſcriptura, *neque deſiderans ſupervacanea, neque indigens neceſſariis*. Chryſippi fuit ſententia, ὡς οὐ δέονται μὲν, ἐνδέονται δὲ οἱ φαῦλοι· *pravos homines bona non deſiderare, ſed iis indigere*, quod Plutarchus reprehendit II. p. 1068. A—D. recte necne illic quæremus. Certe diligens eſt diſtinctio; ſiquidem δεῖσθαι notat et *rogare*, et *deſiderare*, et *indigere*, et bis diverſa notione eodem loco poſitum ambiguitatem facit, ut monuimus ad Select. Hiſt. Gr. p. 345. Ergo recte adhibitum ἐνδεῖσθαι, *indigere, non habere, carere*, quo Plutarchus utitur I. p. 244. D. 334. C. 335. D. *Carendi* diverſas ſignificationes diſcernit Cicero Tuſc. I. 36: Chryſippi diſtinctionem exponit partim Seneca Epiſt. IX. p. 22.

155. D. Δεῖ—προσεῖπεν] Δεῖν Stob. Voſſ. Harl. 1. 2: προσεπεῖπεν Harl. 1. 2. Anon. T. V. B.

155. D. Λυκοῦργος πρὸς τὸν κελεύοντα δημοκρατίαν ἐν τῇ πόλει καταςῆσαι·] Ita omnes libri ultimum verbum exhibent; at tres Græco-Latinæ mendoſe dant καταςῆναι, unde perperam in noſtra venit exempla. Dictum Lycurgi repetiit cum cæteris Sapientum de domo dictis Stobæus Flor. Tit. LXXXIII. p. 483: et peculiariter Plutarchus Apophthegm. p. 189. E. Apophthegm. Lacon. p. 228. C. Vita Lycurgi p. 52. A.

155. E. ὥσπερ τὴν Βαθυκλέους κύλικα διαπεμπομένους] Spectat hiſtoriam de Bathyclis poculo, quod hic teſtamento legaverat donandum ſapientiſſimo; igitur datum Thaleti, hic ad alium ſapientem remiſit, is item ad alium, atque ita διεπέμποντο, donec ad Thaletem rediit, qui Didymæo Apollini conſecravit: ita ex Callimacho refert Diogenes Laertius I. 28. Vulgari quidem fama non Bathyclis poculum, ſed tripus a Mileſiis piſcatoribus captus in hoc ſeptem ſapientum circuitu celebratur. Breviter attingit diſſenſum Plutarchus Solone p. 80. E: ταῦτα μὲν οὖν ὑπὸ πλειόνων τεθρύλληται, πλὴν ὅτι τὸ δῶρον ἀντὶ τρίποδος οἱ μὲν φιάλην ὑπὸ Κροίσου πεμφθεῖσαν, οἱ δὲ ποτήριον Βαθυκλέους ἀπολιπόντος εἶναι λέγουσι. Unius hujus ex Plutarcheo Convivio

loci notitia fretus Eraſmus Adagium effinxit Proverbium novum *Bathyclis Poculum* p. 1910. quod condonamus reliquæ viri doctrinæ. Minus condonandum eſt Reiſkio, quamquam et ipſi doctiſſimo homini, qui hæc appoſuit: "de "Bathycle ſtatuario memorat Pauſanias 235; ſed de ipſius poculo nil invenio: quiſquis ille fuerit Bathycles "noſtro Plutarcho dictus, Solone eum recentiorem fuiſſe "nullus dubito: quare etiam hac in re incongrua tem"porum rationibus finxit, Solonis æquales faciens res no"minare multis ætatibus poſt demum inventas." En et ignorantiam, cum pari reprehendendi libidine. Iſtiuſmodi multa poteramus ex Reiſkii Animadverſionibus excitare, quæ maluimus in oblivione relinquere. Illis minime ignoſcendum, qui ſe Græcorum ſcriptorum editores ferentes, Reiſkiana omnia promiſcue reponunt.

155. F. Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς—] Citat Plutarchus in Amatorio p. 751. E: Solone p. 96. E: Hermias Commentar. MS. in Platonis Phædrum, citatus Ruhnkenio ad Callimachum p. 421.

155. F. Ἐάν τις ὁτιοῦν μεθύων ἁμάρτῃ—] Memorat aliquoties Ariſtoteles: Republ. II. 12: ἐγένετο δὲ καὶ Πίτλακος νόμων δημιουργὸς, ἀλλ' οὐ πολιτείας· νόμος δ' ἴδιος αὐτοῦ, τὸ τοὺς μεθύοντας, ἂν τύπλωσι, πλείω ζημίαν ἀποτίνειν τῶν νηφόντων· διὰ γὰρ τὸ πλείους ὑβρίζειν μεθύοντας, ἢ νήφοντας, οὐ πρὸς τὴν συγγνώμην ἀπέβλεψεν, ὅτι δεῖ μεθύουσιν ἔχειν μᾶλλον, ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον· ubi viri docti pro τύπλωσι haud temere corrigunt πλαίσωσι· in poſtremis non opus correctione, ſed per enallagen accipiendum, quaſi ſcriptum eſſet ὅτι δεῖ τὴν συγγνώμην μεθύουσιν ἔχειν, *non rationem babuit veniæ, quam dandam eſſe magis ebriis:* ſpectatur ſimul aliud Pittaci idque nobile dictum, συγγνώμη τιμωρίας κρείσσων. Eadem lex memoratur Ethic. Nicomach. III. 5: reprehenditur Rhetoric. II. 24. fin. Diogenes Laert. I. 76: νόμους δὲ ἔθηκε τῷ μεθύοντι, ἐὰν ἁμάρτῃ, διπλῆν εἶναι τὴν ζημίαν· ἵνα μὴ μεθύωσι, πολλοῦ κατὰ τὴν νῆσον οἴνου γινομένου· ubi niſi legendum νόμον, certe poſt ἔθηκε excidiſſe putandum ἐν οἷς vel ſimile.

155. F—156. A. πέρυσι γὰρ καὶ νυνὶ—] Item Harl. 1. 2. dant παρὰ λίβυ τ' ἀδελφῷ· an forte reſpicitur ad convivium

Sapientum Delphis habitum, ut ſcriptum fuerit παρὰ Λίβῳ τῷ Δελφῷ, quamquam nec *Libus* aliunde cognitus eſt. Sed ſacile eſt multas verborum correctiones comminiſci, at idem longum et inane. Athenæus quidem, vel ex ipſo Plutarcho vel certe ex communi fonte, hoc ita refert X. p. 437. F: Ἀνάχαρσις δὲ ὁ Σκύθης παρὰ Περιάνδρῳ τεθέντος ἄθλου περὶ τοῦ πίνειν, ᾔτησε τὸ νικητήριον πρῶτος μεθυσθεὶς τῶν συμπαρόντων, ὡς ὄντος τέλους τούτου καὶ τῆς ἐν τῷ πότῳ νίκης, ὥσπερ καὶ τῆς ἐν τῷ τρέχειν. Unde habet Ælianus Var. Hiſt. II. 41: Καὶ Ἀνάχαρσις δὲ πάμπολυ, φασὶν, ἔπιε παρὰ Περιάνδρῳ· τοῦτο μὲν καὶ οἴκοθεν ἑαυτῷ ἐπαγόμενος τὸ ἐφόδιον· Σκυθῶν γὰρ ἴδιον, τὸ πίνειν ἄκρατον. Scytharum mos a multis proditus: Platone Leg. I. p. 570. D. Anacreonte Od. LVII. 9. ubi multa contulit eruditiſſimus Fiſcherus.

p. 156. A. Λύκος ἰδὼν—Ἡλίκος ἂν ἦν—] Hæc iiſdem verbis leguntur in Sententiis Anton. et Max. p. 300. ubi pro ὑμῖν eſt εἶπεν: at ὑμῖν retento ſupplet Harl. 1. ἔφη. Spectavit fabulam Plato Phædro p. 355. D. judice quidem Scholiaſta p. 68: ad verba τὸ τοῦ λύκου hæc annotans: Ἰδὼν γὰρ λύκος ποιμένα ἐσθίοντα προβάτια, εἶπεν, Ἡλίκος ἂν ἤρθη θόρυβος, εἰ ἐγὼ ταῦτα ἐποίουν; Ἐμνήσθη ταύτης ἐνταῦθα Πλάτων. Aliud habet ſcholion Suidas T. II. p. 288. Καὶ τὸ τοῦ Λύκου· φασὶ λύκον ἰδόντα τὸν ποιμένα τῶν ποιμενικῶν προβάτων ἐσθίοντα εἰπεῖν, Ἐγὼ τοῦτο εἰ ἐποίουν, πόση κραυγὴ ἐγίγνετο ἄν. Ruhnkenius noſter in Adverſariis ineditis ad Schol. Platonis annotavit hunc Suidæ locum, et *Juliani Or. II. p.* 87. *A. Hermias p.* 445. Non memini me hanc Fabulam in Æſopeis exemplis legiſſe.

156. B. ποιῆσαι] Conſuetudo deſiderat ποιήσαιτ' ἂν— *exiſtimet.*

156. B. ἀνέγερσιν ἀγνύθων] Pollux VII. 36: ἄγνυθες δὲ καὶ λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν. X. 125. in textoria muliebri numerat —καὶ κανόνα—καὶ λείας τὰς καὶ ἀγνύθας· plura Kuſterus ad Heſychium T. I. p. 58.

156. C. παιδεύειν τὰ ἤθη, καὶ παρηγορεῖν τὰ πάθη] Hoc Muſicæ officium ex Platone refert Plutarchus De Superſtitione p. 167. B: frequens ejus mentio apud illum,

Protag. p. 199. G: in primis Republ. III. p. 438. E. et alibi: ex Pythagorica diſciplina Jamblichus Vit. Pythag. §. 64. Ariſtides Quinctil. De Muſica I. p. 2, 3. Dion Chryſ. Or. XXXII. p. 378. D. Videantur et notata nobis ad p. 167. B.

156. D. *καὶ συντήκουσα*] Perperam iteratum in minoribus noſtris editionibus. Elegans in hac re verbum. Amatorio p. 767. D: *οἱ τοῖς σώμασιν ὁριζόμενοι, τὰς ψυχὰς βίᾳ συνάγουσι καὶ συντήκουσι*: ibidem p. 752. D. amplior explicatur comparatio. Fluxit a fonte Platonis Sympoſ. p. 323. D: *ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ ὥστε δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι*. Syneſius Epiſt. CXXXIX. p. 276. B: *οἷς δὲ ὁ ἐφεστὼς βραβεύει θεὸς, κατὰ τὴν θεσπεσίαν Πλάτωνος φωνὴν, συντήξας τῇ τέχνῃ, καὶ ἕνα ἄμφω ποιήσας τοὺς ἀντερῶντας, οὗτοι καὶ χρόνου καὶ τόπου φύσιν ἐλέγχουσιν*. Ep. CLI. p. 289. D: *ἐγένετο δέ τις ἀνὴρ δεινὸς τὰ ἐρωτικὰ, Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος Ἀθηναῖος εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν·—βούλοιτ' ἂν οὖν, φησὶ, Ἡφαίστου τέχνῃ συντακῆναί τε καὶ συμφυῆναι, καὶ ἓν ἄμφω γενέσθαι.* Sic *συντακεὶς* Plato ibid. p. 319. G. Euripides Fragm. Incert. CLI.

156. D. *Ὁ Διόνυσος ὥσπερ ἐν πυρὶ τῷ οἴνῳ μαλάσσων τὰ ἤθη*] Item a Platone manavit comparatio Leg. II. p. 581. C: *Διόνυσον παρακαλεῖν εἰς τὴν τῶν πρεσβυτῶν τελετὴν ἅμα καὶ παιδιὰν, ἣν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος ἐδωρήσατο, τὸν οἶνον φάρμακον, ὥστ' ἀνηβᾶν, καὶ δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι, μαλακώτερον ἐκ σκληροτέρου τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος, καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα, γιγνόμενον.* Nec infrequens in ea uſurpanda Plutarchus II. p. 334. A: *τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καθάπερ σίδηρον ἐμάλαξεν*. 622. D: *φαῦλος ἀνήρ τε καὶ μικρολόγος, ἐμπεσὼν εἰς ἔρωτα, καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρος, ἀνεθεὶς καὶ μαλαχθεὶς, ἁπαλὸς καὶ ὑγρὸς καὶ ἡδίων*. 660. C: *ὥσπερ ὁ μάρμαρος τοῦ διαπύρου σιδήρου τῷ καταψύχειν τὴν ἄγαν ὑγρότητα καὶ ῥύσιν ἀφαιρῶν εὔτονον ποιεῖ τὸ μαλασσόμενον αὐτοῦ καὶ τυπούμενον· οὕτως ὁ συμποτικὸς λόγος οὐκ ἐᾷ διαφορεῖσθαι παντάπασιν ὑπὸ τοῦ οἴνου τοὺς πίνοντας*. 712. B: *τὰ σκληρότατα τῶν ἠθῶν ὥσπερ ἐν πυρὶ τῷ οἴνῳ μαλάττουσι καὶ κάμπτουσι πρὸς τὸ ἐπιεικέστατον*. 734. A: *τῆς σαρκὸς—καθάπερ σιδήρου, πυρὶ μαλασσομένης καὶ ῥεούσης, εἶτα βαφὴν ὑπὸ ψυχροῦ καὶ στόμωσιν ἀναδεχομένης.*

156. D. κρατῆρα νηφάλιον ἐν μέσῳ προθέμεναι τὸν λόγον] Eſt hæc Plutarcheæ conſuetudinis dictio: v. c. Defect. Orac. p. 421. A: μύθων καὶ λόγων ἀναμεμιγμένων κρατὴρ ἐν μέσῳ πρόκειται. Philoſtratus Vit. Apollon. IV. 24. p. 162: λόγων τε κρατῆρες ἵσταντο καὶ ἠρύοντο αὐτῶν οἱ διψῶντες. Julianus Epiſt. XLVI. p. 428. A: —ἐμοὶ νηφάλιος ὁ τῷ Διονύσῳ κρατὴρ, καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τῶν Νυμφῶν δέ ἐστιν—. Simili tranſlatione de bellariis in Menedemi convivio dixit Lycophron ap. Athen. X. p. 420. C. τράγημα γὰρ—Ὁ σωφρονιστὴς πᾶσιν ἐν μέσῳ λόγος, quod attigimus ſupra p. 133. E. Anacreon, qui fertur, Od. in Apollin. ed. H. Steph. p. 206. Φιάλην πρόπινε παισὶν, Φιάλην λόγων ἐραννήν. Frequentiùs eſt ἑστίασις λόγων, *ſermonum epulæ*, quod expoſuimus p. 40. B. Νηφάλιον tractavimus p. 132. E.

156. E. καταρδουσι] *irrigant*. Sic de vino Xenophon Sympoſ. II. 24: ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχάς. Ariſtophanes Equit. 96: —ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χοᾶ, Τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δέξιον. In alio argumento exempla bonæ et malæ ſignificationis dedimus ad Ser. Num. Vind. p. 117: noſtræ p. 566. A. Plautus Moſt. I. 2. 63: *Continuo pro imbre amor advenit in cor meum: Is uſque in pectus permanavit, permadefecit Cor meum—.* Pœn. III. 3. 86: —*Leucadio, Leſbio, Thaſio, Coo, Vetuſtate vino edentulo ætatem irriges.* Frequens eſt *madere vino*, quod eſt a Græco μαδᾷν: at minus frequens bono ſenſu ut Gr. ἄρδεσθαι, Horatii Carm. III. 21. 9. *Socraticis madet ſermonibus.* Martialis VII. 68. 2: *Cujus Cecropia pectora voce madent.* Conferatur Muſgravius ad Euripidis Supplic. 209.

156. E. Ἡσίοδος—] Ἔργ. 744: notavimus p. 28. B.

156. E. Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι—τῷ πλησίον.] Iliad. Δ. 261. Et Harl. 1. 2. hos verſus omittunt. Conjecturam noſtram ſub contextu notatam adhuc, ut probabilem, tuemur. De Ajace nil, quod huc pertineat, in Homero. De Homerico epularum more, πρὸς μερίδας δαπνᾶν, ſua cuique convivæ diſtributa portione, Plutarchus diſſerit Sympoſ. II. 10. Athenæus I. 11. Addatur Iliad. Δ. 4. I. 667.

156. E. Χερσίας ὁ ποιητής·] Hunc ex Callippi de Orcho-

meniis libro, unus memorat Pauſanias IX. 38. fin. ejus carmina jam tunc intercidiſſe ſignificans.

156. E. ἔχει.] Varia lectio ſub contextu perperam notata eſt: nam ἐνέχει habent B. G. margo A. quibus accedunt Harl. 1. 2. Ferri tamen poteſt vulgatum, quod in margine Voſſ. exponitur ἀντὶ τοῦ ἔχειν.

156. F. Κλεόδημος] Harl. 1. 2. Κλεόδωρος.

156. F. τὴν ἀμβροσίαν τῷ Διῒ πελειάδες—] Pertinet ad Odyſſ. M. 62: unde profecta Myro Byzantia locum ornavit in Carmine inſcripto Μνημοσύνῃ, ex quo aliquot verſus appoſuit Athenæus XI. p. 491. A. notans Cratetem Grammaticum, qui poetriæ ſententiam interceperit et pro ſua ipſe venditaverit, p. 490. E. Fragmentum hoc Myrus retulit Jo. Chr. Wolfius in VIII. Poetriarum Fragm. p. 28. Et Heynius attigit argumentum in Notis ad Apollod. p. 213.

p. 157. A. μητρὸς] Omnino probabilius eſt θυγατρὸς, quod dat G. Harl. 1. 2: ænigma plane convenit ingenio Cleobulinæ. Et Cleobulo conveniunt partes dicendi περὶ μέτρου, quod hujus celebratur dictum μέτρον ἄριστον, proditum a Stobæo p. 44. Auſonio p. 280.

157. B. ἄλλοτε γὰρ ἄλλος ἐστὶ ταῖς χρείαις] Poetæ dictum redolet: unde item fluxit illud Plutarchi de Lycurgo ejuſque legibus I. p. 47. A: τὰ δὲ μικρὰ καὶ χρηματικὰ συμβόλαια, καὶ μεταπίπτοντα ταῖς χρείαις ἄλλοτ' ἄλλως, βέλτιον ἦν μὴ καταλαμβάνειν ἐγγράφοις ἀνάγκαις. Simile huic Heſiodi de tempeſtate Ἔργ. 482: Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος Αἰγιόχοιο. Euripidis Troad. 67: πηδᾷς ἄλλοτ' εἰς ἄλλους τρόπους.

157. B. ὁ Αἰσώπου κύων—] Et hæc eſt ex earum numero fabula, quæ in editis Æſopicarum libris non exſtant: quarum haud parvum eſſe numerum, monet Tyrwhittus Diſſert. De Babrio p. 30.

157. B. συσπαιρόμενον] Legendum συσπειρώμενον, quod dant Voſſ. Harl. 1. 2. *involutum.* Sic II. 77. E. 828. C. I. 684. E. Ariſtides I. p. 313. Taylorus ad Æſchin. Falſ. Legat. p. 67.

157. B. στρογγύλως καὶ Λακωνικῶς βιαζομένους] Prius ductum ab exemplo canis *involuti,* traductum ad notionem

animi ſuis rebus contenti: v. c. II. p. 828. C: εἰς αὐτὰ τὰ χρήσιμα συςαλέντας καὶ συσπειραθέντας ἐκ τῶν ἀχρήςων καὶ περιττῶν κατακοπέντων ἢ πραθέντων, ἐλευθερίας αὐτοῖς ἱερὸν ἱδρύσασθαι καὶ τέκνοις καὶ γυναιξίν. Cicero ad Pætum Ep. Div. IX. 20: *literis me involvo*. Horatius Carm. III. 29. 54: *mea Virtute me involvo*. Et rotunditas inde orta Virtutem ſe ipſa ad beate vivendum contentam ſignificat: ut item in Horatiano illo Sat. II. 7. 86: *Sapiens:—in ſe ipſo totus; teres atque rotundus*: quod recte diſtinguit et exponit Bentleius. Et Λακωνικὸς in laude frugalitatis uſurpatur I. p. 476. E: de Lyſandro, σώφρονα καὶ Λακωνικὴν καὶ κεκολασμένην ἐπεδείκνυτο πανταχοῦ τὴν δίαιταν. 820. B. de Cleomene, τὸ Λακωνικὸν καὶ ἀφελὲς τὴν χάριν ἐλευθέριον εἶχε.

157. C. Κλεόδημος] Κλεόδωρος Harl. 1. 2.

157. C. νόμος—ὡς ὑφάντης—τὸ ἁρμόττον ἀποδίδωσι·] Textoris exemplum ſcite ex illo ænigmate Cleobulinæ modo narrato ducitur: ſed et eodem in argumento comparationem veſtimenti adhibuit Xenophon Cyropædiæ I. 3. 14: puerum Cyrum narrantem faciens: παῖς μέγας μικρὸν ἔχων χιτῶνα, ἕτερον παῖδα μικρὸν, μέγαν ἔχοντα χιτῶνα, ἐκδύσας αὐτὸν, τὸν μὲν ἑαυτοῦ ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ· ἐγὼ γοῦν τούτοις δικάζων, ἔγνων βέλτιον εἶναι ἀμφοτέροις τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα· ἐν δὲ τούτῳ με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος, λέγων ὅτι ὁπότε μὲν καταςαθείην τοῦ ἁρμόττοντος κριτὴς, οὕτω δέοι ποιεῖν· ὁπότε δὲ κρῖναι δέοι, ὁποτέρου ὁ χιτὼν εἴη, τοῦτ᾽ ἔφη σκεπτέον εἶναι, τίς κτῆσις δικαία ἐςι, πότερα τὸν βίᾳ ἀφελόμενον ἔχειν, ἢ τὸν ποιησάμενον ἢ πριάμενον κεκτῆσθαι· ἔπειτα δὲ ἔφη τὸ μὲν νόμιμον δίκαιον εἶναι, τὸ δὲ ἄνομον βίαιον· σὺν τῷ νόμῳ οὖν ἐκέλευε δεῖν τὸν δικαςὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι. Æqualitas civilis et antiquitus et hodie jactata, prudentum ſententia, duplici ſpecie diſtinguitur: ut altera ſit *Arithmetica æqualitas*, omnibus æqualem tribuens partem: altera *Geometrica æqualitas*, congruentem juſtamque cuique tribuens partem, aliis majorem, aliis minorem, ſecundum cujuſque meritum ac dignitatem. Quo de argumento aliquoties diſſerit Plutarchus: v. c. II. p. 620. F. 643. C. ubi gemina eſt Medici comparatio: ὁ κάμνουσι πολλοῖς ἴσα φάρμακα μέτροις ἀκριβέσι καὶ ςαθμοῖς διανέμων παγγέλοιος·—ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς

ὁρίζων τὸ σύμμετρον καὶ δίκαιον· item 719. B. I. 85. D. Plato Leg. VI. p. 615. F, G. ſeq. Ariſtoteles Republ. ſæpe, in primis V. 1. VI. 3. Hierax ap. Stob. Tit. IX. p. 106.

157. C. *τὸ πρέπον ὑμῶν*] Rectius *ἡμῶν*, A. Harl. 1. 2. T. B. P. at minus etiam bene *ὑμῖν* Anon. V.

157. C. *ἑταῖρον ἡμῶν*] *ὑμῶν* A. B. Voſſ. Harl. 1. 2. Anon. T. V. B. P. quippe a nonnullis inter VII. ſapientes numerabatur, ut ait Plutarchus in Solone p. 84. D.

157. D. *Σόλωνος δὲ ξένον Ἐπιμενίδην*—] De hoſpitio Solonis et Epimenidis probabilis eſt conjectura ex adventu hujus Athenas ad expurgandum ſcelus Cyloneum: de quo Plutarchus in Solone p. 84. D. Diogenes Laertius I. 110: itaque, ut ait Plato Leg. I. p. 572. D: *τότ' οὖν ἐξενώθησαν ὑμῖν οἱ πρόγονοι ἡμῶν*: qui Epimenidem Athenas veniſſe faciens *πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον*, ſuſpicionem legentibus movet de errore vel ipſius vel librarii: quam varie tractarunt viri docti Aldobrandinus ad Diog. Laert. l. c. et hunc refellens Hemſterhuſius ad Luciani Timonem T. I. p. 111. Bentleius Diſſert. Phalarid. p. 32. Platonem ipſum temporum rationem neglexiſſe pronunciat. Corſinus Faſt. Attic. Vol. III. p. 135. illo Platonis loco fretus obitum Epimenidis in Olymp. LXX. 2. ponens: reprehendens Dodwellum tempus mortis Epimenidi aſſignantem Olymp. LIV. 4. quem equidem quamvis reprehenſum ſequi malim. Neque tamen reticenda erat J. Meurſii ratio in Solone Cap. IX. p. 31. conjecturam ſibi minime dubiam, et nulli deinceps, ut putat, dubiam futuram, hanc prodens, ut *δέκα* per librarii errorem ex numeri nota *ρκα*, CXXI. natum dicat. Quæ omnino opinio et temporibus congruit, nec a veriſimilitudine multum abhorret.

157. D. *ἀλίμου δυνάμεως*] Inventio Epimenidi tribuitur vulgo, quidam eum ex Heſiodi præcepto didiciſſe volebant. Hermippus et Herodorus laudati a Proclo ad Heſiodi Ἔργ. 40: " *Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,* " *Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ καὶ ἀσφοδέλῳ μεγ' ὄνειαρ,*" hanc apponente interpretationem: —*Ἕρμιππος γὰρ ἐν τῷ τῶν ἑπτὰ σοφῶν, περὶ τῆς ἀλίμου λέγει· μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδωρος* (vulgo perperam *Ἡρόδοτος*) *ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ καθ' Ἡρακλέα*

λόγῳ, καὶ Πλάτων ἐν τῷ γ. τῶν νόμων· Ἐπιμενίδην φησὶ μικρόν τι ἐδεσμάτιον προσφερόμενον ὧδε τελεῖν τὴν ἡμέραν· ἣν δ' ἐξ ἀσφοδέλου καὶ μαλάχης, ὅπερ αὐτὸν ἄλιμον καὶ ἄδιψον ἐποίει. Quibus in verbis ὧδε τελεῖν mutandum in διατελεῖν: et illa μέμνηται—νόμων, in parentheſi accipienda ſunt, ut cætera pro Hermippi dictione habeantur. Nam Plato Leg. III. p. 585. E. ἄλιμον non diſerte nominat, ſed *Epimenidem prædictum Heſiodi effeciſſe* pronunciat, tacite ſignificans illum modo citatum verſum: ΚΛ. Μῶν φράζεις Ἐπιμενίδην; ΑΘ. Ναὶ, τοῦτον· πολὺ γὰρ ὑμῖν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὦ φίλε· ὃ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ δ' ἔργῳ ἐκεῖνος ἀπετέλεσεν. Ex Hermippo Athenæus II. p. 58. F: Ἕρμιππος δὲ ὁ Καλλιμάχειος καὶ εἰς τὴν καλουμένην φησὶν ἄλιμον, προσέτι τε ἄδιψον, ἐμβάλλεσθαι τὴν μαλάχην οὖσαν χρησιμωτάτην· ubi Proclum citavit Caſaubonus. Ex Demetrio Diogenes Laertius I. 114: Φησὶ δὲ Δημήτριος, τινὰς ἱστορεῖν, ὡς λάβοι (Ἐπιμενίδης) παρὰ νυμφῶν ἔδεσμά τι, καὶ φυλάττοι ἐν χηλῇ βοός· προσφερόμενός τε κατ' ὀλίγον, μηδεμιᾷ κενοῦσθαι ἀποκρίσει, μηδὲ ὀφθῆναί ποτε ἐσθίων. Plinius H. N. XXII. 33: *Aſphodelon ab Heſiodo quidam alimon appellari exiſtimavere, quod falſum arbitror.* Et Pythagoram hujuſmodi cibis uſum prodit Porphyrius Vit. Pythag. §. 34: —ἀλίμοις ἐχρῆτο καὶ ἀδίψοις τροφαῖς· utriuſque compoſitionem deſcribens, in illius partibus etiam ἀσφόδελον et μαλάχην numerat. De Abſtinentia IV. 20. p. 373: εἴτε τὴν μυθευομένην ἄλιμον καὶ ἄδιψον εὔπορον ἦν κεκτῆσθαι, ἵν' ἄν τις τὸ διαῤῥέον τοῦ σώματος ἐπισχὼν, δι' ὀλίγου πρὸς τοῖς ἀρίστοις ἦν, πρὸς οἷσπερ ὢν καὶ θεὸς, ἐστὶ θεός· quorum ultima ex Platone ſumta ſunt. Et Antiphanes ap. Athen. IV. p. 161. A. ἄλιμα Pythagoricis tribuit: et Ælianus Var. Hiſt. IV. 17. eos *in ſanctiſſimis habere* ſcribit μαλάχης φύλλον· quod equidem ad commendandam ἄλιμον ſpectare putem.

157. D. ἡδονὴν] Abeſt etiam in Harl. 1. 2.

157. D. Πίτλακος ἀλεῖ—] Diogenes Laertius I. 81. τούτῳ γυμνάσιον (ἦν) σῖτον ἀλεῖν, ὥς φησι Κλέαρχος ὁ φιλόσοφος. Ælianus Var. Hiſt. VII. 4. Clemens Alexandr. Pædagog. III. p. 242. C. Iſidorus Peluſ. Epiſt. I. 470. Cantilena molaris ἐπιμύλιος ᾠδὴ memoratur Æliano l. c. Athenæo XIV.

p. 618. D. ubi et hunc Plutarchi locum adfert Caſaubonus. Polluci IV. 53. VII. 180. ad ejus ſimilitudinem ἐπιμύλιος Diana confecta apud Sextum Empir. Adv. Math. IX. 185.

157. E. —ὅσον ἐν μαλάχῃ] Ἔργ. 41. modo notavimus, et Plinius XXII. 33. ibi citatus, ἄλιμον Epimenidis inde factam quoſdam temere putare refert. At XXI. 68: *Aſphodelus manditur, et ſemine toſto et bulbo: ſed hoc in cinere toſto, dein ſale et oleo addito; præterea tuſo cum ficis: præcipua voluptate, ut videtur Heſiodo.* Ita diſtinguenda verba. Nam qui priorem ante *ficis* partem item ad Heſiodum retulerant, in eam opinionem inducti ſunt, ut hanc mentionem non ad hunc poetæ verſum, ſed ad perditum quoddam de aſphodelo carmen, referri putarent. Neque vero rationem habet, hujuſmodi alia Heſiodi de Herbis exſtitiſſe carmina: ut vere monet Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 381. Et Plinius illa ex Theophraſto vertit Hiſt. Plant. VII. 12: καὶ γὰρ ὁ ἀνθέρικος ἐδώδιμος σαθευόμενος, καὶ τὸ σπέρμα φρυγόμενον· πάντων δὲ μάλιστα ἡ ῥίζα μετὰ σύκου· καὶ πλείστην ὄνησιν ἔχει καθ' Ἡσίοδον. Gellius XVIII. 2. Sexta quæſtio fuit, aſphodelum cujuſmodi herba ſit, quod Heſiodus in iſto verſu poſuerit Νήπιοι κ. τ. λ. Cæterum ad hujus ſaltem animadverſionis intelligentiam tenendum, *Anthericum* dici caulem Aſphodeli; Plinio docente XXI. 17. XX. 22: et ἄλιμον, *olus maritimum*, diſtingui ab ἀλίμῳ, *cibo famem arcente:* ut diſtinxit poſt alios Salmaſius Exercit. Plin. p. 122. et 772. Hinc occaſionem feſtivitatis ſumſit Cicero Ep. Div. VII. 26: *lex ſumtuaria, quæ videtur* λιτότητα *attuliſſe, ea mihi fraudi fuit: nam dum volunt iſti lauti terra nata, quæ lege excepta ſunt, in honorem adducere, fungos, helvellas, herbas omnes ita condiunt, ut nihil poſſit eſſe ſuavius. In eas cum incidiſſem in cœna augurali apud Lentulum, tanta me* διάῤῥοια *cepit, ut hodie primum videatur cœpiſſe conſiſtere. Ita ego, qui me oſtreis et murenis facile abſtinebam, a beta et a malva deceptus ſum.*

157. F. μέλι καὶ τυρόν τινα βαρβαρικὸν] Eruditiſſimus Koray in notis ad Hippocratem περὶ ἀέρων §. XCIV. T. II. p. 285. docet, Plutarcho ſignificari *caſei barbarici* appella-

tione *hippacen* Scytharum Hippocrati dictam καὶ ἱππάκην τρώγουσι· τοῦτο δ' ἐςὶ τυρὸς ἵππων· mellis autem nomine intelligi *dulcem radicem*, quæ circa Mæotim creſcit, de qua Theophraſtus Hiſt. Plant. IX. 13: δύναται δὲ καὶ τὴν δίψαν παύειν, ἐάν τις ἐν τῷ ςόματι ἔχῃ· διὸ ταύτῃ τε καὶ τῇ ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας καὶ ἕνδεκα καὶ δώδεκα.

157. F. τῶν ἐκ εὐπορίςων] Sic et Harl. 1. Frequentiſſimum Medicis vocabulum, εὐπόριςα, *parabilia:* quo utitur Plutarchus II. p. 204. B. 661. A. 698. B. 1068. C. I. 518. F. 620. B.

157. F. πηδάλιον ὑπὲρ καπνοῦ—Ἔργα βοῶν] Heſiodi Ἐργ. 45, 46.

p. 158. A. Δηλίος ἔναγχος ποιησάμενος τὸν μέγαν καθαρμὸν —ὑπομνήματα τροφῆς—] In expiando ſcelere Cyloneo, de quo diximus modo 157. D. partes etiam ſuas tribuit Epimenides Delo inſulæ, ut videtur. Monumenta antiquiſſimi cibi et frugum a pleriſque civitatibus quotannis Athenas miſſa beneficii et inventionis cauſſa, prodit Iſocrates Panegyr. p. 79: αἱ μὲν γὰρ πλεῖςαι τῶν πόλεων ὑπομνήματα τῆς παλαιᾶς εὐεργεσίας ἀπαρχὰς τοῦ σίτου καθ' ἕκαςον ἐνιαυτὸν ὡς ἡμᾶς ἀποπέμπουσι. Et Pythagoras in Delo Inſula dicitur a Diogene Laertio VIII. 13. βωμὸν προσκυνῆσαι μονον ἐν Δήλῳ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ γενέτορος, ὅς ἐςιν ὄπισθεν τοῦ κερατίνου, διὰ τὸ πυροὺς καὶ κριθὰς καὶ τὰ πόπανα μόνα τίθεσθαι ἐπ' αὐτοῦ ἄνευ πυρὸς, ὥς φησιν Ἀριςοτέλης ἐν Δηλίων πολιτείᾳ. De Epimenidis luſtratione notarunt quædam Daviſius et Marklandus ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXXVIII. 3. quorum hic recte hunc Plutarchi locum ita exponit, ut Delus, quippe pars Athenarum, ejuſdem luſtrationis particeps facta fuerit. Religio Inſulæ et ſanctimonia nemini ignota. Sacras Athenis legationes certis temporibus eo miſſas, attigit Spanhemius ad Callimach. H. in Del. 314.

158. A. μετ' ἄλλων] Sic et Harl. 1.

158. A. Κλεόδημος] Κλεόδωρος Harl. 1. 2.

158. A. Ἡσίοδος—ἢ βρεφῶν καθίσεως] De horum pleriſque breviter et verbo: διαίτης, Ἐργ. 47: κράσεως οἴνου, videtur pertinere ad 745. Μηδέ ποτ' οἰνοχόην citatum ſupra 156. E. et 368: ἀρετῆς ὕδατος, 595. 736—740: λούτρου γυ-

ναικῶν, ita et Harl. 1. 2. et malim, ut cum medicina magis conjunctum, 753: συνουσίας καιροῦ, 696. 812: βρεφῶν καθίσεως 747.

158. B. Ἡσιόδου—Αἴσωπος—τοῦ ἱέρακος παρέσχηκεν.] Fabula Heſiodi de Accipitre et Luſcinia Ἔργ. 203. Æſopo exemplum generis fabularum extitiſſe putatur ejus, quod ab eo nomen accepit. Quinctilianus Inſtit. Orat. V. 11. p. 440: *Illæ quoque fabulæ, quæ etiam ſi originem non ab Æſopo acceperunt, nam videtur earum primus auctor Heſiodus, nomine tamen Æſopi maxime celebrantur, ducere animos ſolent, præcipue ruſticorum et imperitorum*—. Non hic de peculiari quodam opere Heſiodeo cogitandum: ſed de hac ipſa, vel una illa, vel aliis, ſiquas aliis in carminibus obiter prodidit. Hermogenes Progymnaſm. I. περὶ μύθου. Φαίνονται δὲ τούτῳ χρησάμενοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι· Ἡσίοδος μὲν τὸν τῆς ἀηδόνος εἰπὼν, Ἀρχίλοχος δὲ τὸν τῆς ἀλώπεκος—πάντες δὲ κοινῶς Αἰσώπειοι λέγονται, διότι τοῖς μύθοις Αἴσωπος ἐχρήσατο πρὸς τὰς συνουσίας. Quæ vertit Priſcianus in Progymnaſmatibus, quædam e Quinctiliano addens: *Uſi ſunt ea tamen vetuſtiſſimi quoque auctores: ut Heſiodus, Archilochus, Horatius. Heſiodus quidem Luſciniæ: Archilochus autem vulpis: Horatius muris.* Julianus Imp. Or. VII. p. 207. B. de origine hujus ſtudii differens: Οὕτω καὶ Ἡσίοδος αὐτὸ φαίνεται πεποιηκώς· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον Ἀρχίλοχος ὥσπερ ἥδυσμά τι περιτιθεὶς τῇ ποιήσει μύθοις ὀλιγάκις ἐχρήσατο·—ἡδύσματα ταῦτα (τοὺς αἴνους) παρὰ τῆς ποιητικῆς Μούσης ἐδρέψατο· recte ille αἶνον Æſopicum genus ab univerſo genere μύθων diſtinguens. Sic et Ammonius De Different. Vocab. p. 6. Αἶνον et Παροιμίαν diſtinguit: illius exempla apponens idem ex Heſiodo, alia Archilochi et Callimachi. Suidas voce Μῦθος deſcripſit Julianum l. c. item in voce Αἶνος et Scholiaſtes Ariſtoph. Veſp. 1251: primis verbis aſſumtis ex Theone Progymnaſm. III. p. 28. Μῦθός ἐστι λόγος ψευδὴς εἰκονίζων τὴν ἀλήθειαν· numerante inter auctores generis etiam Homerum p. 29: Ὅμηρος γὰρ καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἀρχίλοχος, καὶ ἄλλοι τινὲς πρεσβύτεροι γεγονότες αὐτοῦ (ſcil. Αἰσώπου) φαίνονται ἐπιστάμενοι· ut item Philoſtratus Icon. I. 3. p. 766: Ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ Ὁμήρῳ μύθου, καὶ Ἡσιόδῳ, ἔτι καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην· ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα

τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται. In Theonis quidem, ut eruditiſſimi diligentiſſimique ſcriptoris, loco haud ſcio an Homeri mentio aliunde invecta ſit; quippe quem hoc genus fabularum, αἴνων, attigiſſe, a nemine Veterum proditum novimus. Quamquam dubitari nequit, quin diu ante Homerum in vulgari hominum conſuetudine frequens fuerit.

158. C. τοῦ μεγίςυ τῶν ἀγαθῶν—] Expreſſa imitatio ex nobiliſſimo Socratis dicto apud Xenophontem Mem. Socr. I. 6. 10: Ἐγὼ δὲ νομίζω τὸ μὲν μηδενὸς δεῖσθαι θεῖον εἶναι, τὸ δὲ ὡς ἐλαχίςων ἐγγυτάτω τοῦ θείυ· καὶ τὸ μὲν θεῖον κράτιςον· τὸ δὲ ἐγγυτάτω τῦ θείυ, ἐγγυτάτω τοῦ κρατίςυ· quod quam frequens poſterorum commemoratione Scriptorum exſtiterit, Ruhnkenius noſter annotavit.

158. C. ἢ εἰ τὸ μέγιςον εὖ δοκεῖ] Harl. 1. ἢ τὸ μέγιςον οὐ δοκεῖ, *an non maximum videtur*, probabiliter.

158. C. Κλεόδημος] Harl. 1. 2. Κλεόδωρος.

158. C. γῆς ἀναιρεθείσης] Non plane alienum eſt a Thaletis ratione; neque, licet alibi non proditum reperiatur, ideo fictum cenſeri debet, quod fecit Bruckerus Hiſt. Crit. Philoſoph. T. I. p. 473.

158. D. βίος—διαγωγή τις ἐςὶν ἀνθρώπυ πράξεων ἔχυσα διέξοδον] Definitio congruens rationi Stoicorum. Porphyrius ap. Stobæum Eclog. Ethic. II. 201: οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ςοᾶς βίον λέγεσθαι ὑπολαμβάνυσι καθ' ἕν τι σημαινόμενον λογικῆς ζωῆς διέξοδον αὐτὸν ἀποδιδόντες, ἐξ ἐνεργειῶν καὶ σχέσεων ϗ ποιήσεων καὶ παθημάτων συνεςῶσαν. Similiter Dion Chryſ. Or. VIII. p. 115. A: ὑπεθέμην βίυ ϗ τῆς τῶν πενήτων διαγωγῆς, παράδειγμα ἐκτιθεὶς, ὃ αὐτὸς ἠπιςάμην, τῷ βυλομένῳ θεάσασθαι, λόγων τε ϗ ἔργων καὶ κοινωνιῶν τῶν πρὸς ἀλλήλους. *Vitæ actionem, traductionem in negotio quodam*, notat Plutarcho, Pericle p. 173. D. Porphyrio Abſtin. I. 11. φέρει τινὰς πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ἡμῖν διαγωγὴν ὠφελείας, recte vertitur, *utilitates quaſdam ad neceſſariam nobis vitæ traductionem exhibent*. Epicteto locis in Indice Uptoni notatis voce Διαγωγή. Conjunctum et origine et notione eſt διεξαγωγή. v. c. apud Hieroclem Stob. p. 414: βίυ διεξαγωγὴν εὐςαθῦς. 415: πρὸς μετρίαν βίου διεξαγωγήν· *ad vitam mediocriter*

tranſigendam. Arius Didymus ap. Euſeb. Præp. Evang. XV. p. 821. A. in exponenda opinione Stoicorum de gubernatione Dei in mundo inſtaurando, κατὰ λόγον πάλιν τὴν αὐτὴν διεξαγωγὴν ποιεῖται. Epictetus Diſſ. I. 6. p. 35: 9. p. 53. II. 13. p. 410. 22. p. 460: 24. p. 510. 511. IV. 1. p. 535. Origenes c. Celſum III. p. 484. D: item διεξάγειν, notatum ab Uptono Indice: et δυσδιέξακτος ὁ βίος, *vita quæ traduci nequit*. Porphyrius Abſtin. IV. 18. p. 362. Diodorus Sic. IV. 30. τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν ἐν τοῖς ὀρύγμασι ποιούμενοι, *vitæ traductionem in ſpeluncis effoſſis conſumunt*; ubi Weſſelingius apponens locum Callicratidæ ex Stob. p. 485. nullam eſſe cauſſam ait, quare ibi pro διεξαγωγὰν mallent διαγωγήν· quod mihi contra videtur; ſiquidem ſignificatur *oblectatio* διαγωγὴ, quæ vox modo præceſſerat: de qua ejus ſignificatione diximus. Διέξοδος eſt *tractatio, vitæ, actionis, doctrinæ*: v. c. ſcriptor De Plac. Phil. init. p. 874. D: πόσον μέρος αὐτῆς ἡ φυσικὴ διέξοδος, *quota philoſophiæ pars ſit phyſica tractatio*. Sic in definitione εὐμηχανίας apud Stobæum Eclog. Ethic. p. 106. quam dicunt ἐπιστήμην εὑρετικὴν διεξόδου πραγμάτων· *ſcientiam tractandarum et ad finem perducendarum rerum*. Syneſius Dione p. 47. B: ἐπιστήμη δὲ, νοῦ διέξοδος, *ſcientia eſt actio et progreſſus mentis*. Eſt etiam *in docendo continua oratio*: v. c. Diogenes Laertius ex Stoicorum ratione VII. 42: τήν τε ῥητορικὴν ἐπιστήμην οὖσαν τοῦ εὖ λέγειν περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων, καὶ τὴν διαλεκτικὴν τοῦ ὀρθῶς διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει λόγων. Porphyrius Vit. Pythag. §. 36: ὅσα γε μὴν τοῖς προσιοῦσι διελέγετο, ἢ διεξοδικῶς, ἢ συμβολικῶς παρῄνει. Stobæus Eclog. Eth. p. 46: τοῖς διεξοδικοῖς πλάτεσιν· *perpetuis et late diffuſis doctrinæ enarrationibus*.

158. D. Καταλύονται—μικρὰν—] Aptius nectenda cum Mez. καταλύονται δὲ καὶ τιμαὶ θεῶν, Ἡλίῳ μὲν μικρὰν—.

158. E. ὀμβρίῳ—Διΐ] Lycophron 160. Pauſanias I. 32.

158. E. προηροσίᾳ Δήμητρι] Plutarchus II. p. 1119. E. Ariſtides T. I. p. 196. Harpocration voce.

158. E. φυταλμίῳ Ποσειδῶνι] Plutarchus II. p. 675. F. 730. D.

158. E. χαριτοδότης ὁ Διόνυσος] Plutarchus II. p. 613. D.

I. 926. A. eſt χαριδότης: confuſione frequente in his nominibus, ut II. 1048. C. ubi Jovi tribuitur. Equidem credam utrumque uſurpatum fuiſſe: quamquam Ez. Spanhemius ad Juliani Cæſares p. 339. et ad Ariſtophanis Ran. 337. ſolum χαριτοδότης probat. Et hoc loco Harl. 1. dat χαριδότης: Harl. 2. χαριτώδης.

158. F. ἀφροδισίων—νύκτα—προβάλλονται] Geminus locus Sympoſ. III. 6. p. 654. D. adverſus Epicurum, admonens παρακάλυμμα τῆς ἡδονῆς τὸ σκότος προθεμένους, ταῦτα πράσσειν—.

158. F. Κλεοδήμου] Harl. 1. 2. Κλεοδώρου.

p. 159. A. πρεσβύτερον] πρεσβύτατον Harl. 1. 2. recte.

159. A. ἣν αὐτὸ αὐτοῦ μὴ δεῖσθαι] Harl. 2. αὐτὸν ἣν αὐτοῦ μὴ δεῖσθαι· quod probandum.

159. B. Αἰγυπτίων—] Eumdem morem memorat II. p. 996. E: Αἰγύπτιοι τῶν νεκρῶν τὴν κοιλίαν ἐξελόντες, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἀναχίζοντες ἐκβάλλουσιν, ὡς αἰτίαν ἁπάντων ὧν ὁ ἄνθρωπος ἥμαρτεν. Longiore narratione ex Euphanto refert Porphyrius De Abſtin. IV. 10. qui et ipſe κοιλίαν eximi et Soli oſtendi ſolitam ait. Unde hoc loco τὸ σπλάγχνα, ſive ἔντερα, retento αὐτά, aut hoc in αὐτὴν mutato, τὴν κοιλίαν ſupplendum. Cæterum ἔδειξαν accipiendum *ſolent oſtendere:* quam vim attigimus p. 141. E. Et Herodotus II. 86. pretioſiſſimam condituram prodit, qua κοιλία eximeretur.

159. B. ἀλλὰ θανατοῦντες—ἀδικοῦμεν] Acute hæc interpungit Marklandus ad Maxim. Tyr. p. 675: ἀλλὰ θανατοῦντες τὰ ἔμψυχα, καὶ τὰ φυόμενα, τῷ τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι μετέχοντα τοῦ ζῆν, ἀπολλύντες, ἀδικοῦμεν· *injuſte agimus cum interficientes animata, tum perdentes plantas quæ vitæ participes ſunt, quia aluntur et creſcunt.*

159. C. Ὀρφέα] De ejus abſtinentia ab animali cibo antiquiſſimi ſunt teſtes Euripides Hippolyt. 992: —δι' ἀψύχου βορᾶς Σίτοις καπήλευ' Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων· cujus teſtimonium aliis confirmavit teſtimoniis Valckenarius. Plato Leg. VII. p. 626. A: Ὀρφικοί τινες λεγόμενοι βίοι ἐγίγνοντο ἡμῶν τοῖς τότε, ἀψύχων μὲν ἐχόμενοι πάντων, ἐμψύχων δὲ τοὐναντίον πάντων ἀπεχόμενοι. Adeatur et Eſchenbachius in Epigene Orphico p. 186.

159. C. τρυφὴν] Rectius τροφὴν, quod et Harl. 1. 2. dant.

159. C. Φυγὴ δὲ μία ϗ καθαρμὸς—] Platonica ſunt: v. c. Phædone p. 398. A: ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται οὖσα (ἡ ψυχὴ), ὐδεμία ἂν εἴη αὐτῇ ἄλλη ἀποφυγὴ κακῶν, οὐδὲ σωτηρία, πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην τε καὶ φρονιμωτάτην γενέσθαι. Theæteto p. 128. E: πειρᾶσθαι χρὴ ἐνθένδε ἐκεῖσε φεύγειν ὅτι τάχιστα· φυγὴ ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν· ὁμοίωσις δε, δίκαιον ϗ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι· ubi poſt ὁμοίωσις ponendum δὲ, quod et habet Clemens Alexandrinus Strom. II. p. 500. A. Sequitur ſæpius Plotinus in primis Enn. I. 2. 1. p. 12. A. φευκτέον ἐντεῦθεν· τίς οὖν ἡ φυγή; θεῷ φησιν ὁμοιωθῆναι· τοῦτο δὲ, εἰ δίκαιοι καὶ ὅσιοι μετὰ φρονήσεως γενοίμεθα· et 3. p. 13. C: λέγει δὴ ὁ Πλάτων, τὴν ὁμοίωσιν τὴν πρὸς τὸν θεὸν φυγὴν τῶν ἐντεῦθεν εἶναι· ϗ ταῖς ἀρεταῖς ταῖς ἐν πολιτείᾳ, οὐ τὸ ἁπλῶς διδοὺς, ἀλλὰ προστιθεὶς πολιτικάς γε, καὶ ἀλλαχοῦ καθάρσεις λέγων ἁπάσας δῆλός τέ ἐστιν διτ]ὰς τιθείς· inde ſua compilavit Suidas in Φευκτέον. Porphyrius Abſtin. III. 25: ἡ γὰρ φυγὴ τῆς ἐμψύχȣ τροφῆς φυγὴ ἦν—τῶν περὶ τὴν ψυχὴν ἀδικημάτων.

159. C. Ὧ δὲ ἄνευ κακώσεως—] Sumſit hinc Porphyrius Abſtin. III. 25. deinceps: οὐ γὰρ δὴ μὴ μετὰ κακώσεως ἑτέρȣ τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν ἀμήχανον ἡμῖν ὁ θεὸς ἐποίησεν.

159. D. ψυχὴν ἐγκεκαλυμμένην, ἀεὶ—κυκλȣ͂σαν.] Non attenderunt interpretes comparationem animæ cum ſervo, vel aſino, qui in piſtrino molam verſat obvoluto capite in orbem circulans. Verbum κυκλεῖν neutre, *obire*, *circumire* notans legitur mox 160. F. I. p. 792. C. II. 473. E. Quod dedimus ἀεὶ, Amyotus jam expreſſit.

159. D. ἐγκεκυφὼς] Reſpicitur ad illud Menandreum, quod notavimus p. 133. A.

159. D. παρατεθεισῶν] Certe corrigendum: fortaſſe ἐπαρθεισῶν· de quo diximus p. 150. D.

159. E. εἰς τὸ μὴ δεῖσθαι τροφῆς ἐληλυθότες·] Socraticum e Xenophonte: Sympoſ. I. 37. ſub perſona Antiſthenis, ὅμοια γάρ μοι δοκοῦσι πάσχειν, ὥσπερ εἴ τις πολλὰ ἔχων καὶ πολλὰ ἐσθίων μηδέποτε ἐμπίπλαιτο· ἐγὼ δὲ οὕτω μὲν πολλὰ ἔχω, ὡς μόλις αὐτὰ καὶ ἐγὼ ἂν αὐτὸς εὑρίσκω· ὅμως δὲ περίεστι μοι ϗ ἐσθιόντι ἄχρι τοῦ μὴ πεινῆν ἀφικέσθαι, καὶ πίνοντι μέχρι τοῦ μὴ διψῆν—: ſub Cyri pueri perſona Cyropæd. I. 3. 4: πολὺ ἁπλουστέρα

καὶ εὐθυτέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός ἐςιν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι, ἢ παρ' ὑμῖν· ἡμᾶς μὲν γὰρ ἄρτος καὶ κρέας εἰς τοῦτο ἄγει· ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε, πολλοὺς δέ τινας ἑλιγμοὺς ἄνω ϗ κάτω πλανώμενοι μόλις ἀφικνεῖσθε, ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν. Ejuſdem coloris eſt Plutarcheum Sympoſ. III. p. 655. F: *ἀπαγορεύειν γὰρ ἀηδίᾳ τὴν ὄρεξιν, ἄχρι τοῦ μὴ διψῆν προσελθοῦσαν.*

159. E. *ἀλλήλοις, ἵνα μηδὲ δεδιότες πενίαν, μηδὲ εἰδότες πλοῦτον*] Quod pro *ἵνα* conjeci *συνεῖναι*, dat diſerte Harl. 1: plane abeſt in Harl. 2. Anon. T. P: at *τινας* dat Exempl. Turn. ſignum corruptelæ annotatum in Voſſ.

159. E. *θύωμεν ἑκατομφόνια, καθάπερ φασὶ νόμον εἶναι Μεσσηνίοις*] Plutarchus bis alibi de Ariſtomene Meſſenio narrat: Sympoſ. IV. p. 660. F. loco gemini huic argumenti in laudanda frugalitate: *ἡμεῖς μὲν οὖν, ὁ Φιλῖνος εἶπεν, ἡγνοοῦμεν ἑκατομφόνια δαπνήσαντες ὥσπερ ἐπ' Ἀριςομένους.* Romulo p. 33. D: *καὶ Μεσσήνιοι κόμπῳ χρήσασθαι δοκοῦσιν, περὶ Ἀριςομένους λέγοντες, ὡς τρὶς ἑκατομφόνια θύσειεν ἀπὸ Λακεδαιμονίων.* Plinius H. N. XI. 27: *Hirto corde gigni quoſdam homines proditur, neque alios fortiores eſſe induſtria, ſicut Ariſtomenem Meſſenium, qui* CCC *occidit Lacedæmonios.* Polyænus Strategem. II. 3. 2: *Ἀριςομένης Μεσσηνίων ἡγεμὼν τρὶς ἑκατομφόνια θύσας κατὰ Λακεδαιμονίων—.* Clemens Alexandr. Protrept. p. 27. A: *Ἀριςομένης γοῦν ὁ Μεσσήνιος τῷ Ἰθωμήτῃ Διῒ τριακοσίους ἀπέσφαξε, τοσαύτας ὁμοῦ ϗ τοιαύτας καλλιερεῖν οἰόμενος ἑκατόμβας· ἐν οἷς ϗ Θεόπομπος ἦν ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, ἱερεῖον εὐγενές.* Moris antiquitatem factique cauſſam uberius refert Pauſanias IV. 19: *Ἀριςομένης—ἔθυσε ϗ τῷ Διῒ τῷ Ἰθωμάτᾳ τὴν θυσίαν, ἣν ἑκατομφόνια ὀνομάζουσιν. Αὕτη δὲ καθεςήκει μὲν ἐκ παλαιοτάτου. Θύειν δὲ αὐτὴν Μεσσηνίων ἐνομίζετο, ὁπόσοι πολεμίους ἄνδρας κατεργάσαιντο ἕκατον. Ἀριςομένει δὲ, ὅτε ἐπὶ Κάπρου σήματι ἐμαχέσατο, θύσαντι ἑκατομφόνια πρῶτον, δεύτερα ἤδη θῦσαι καὶ ὁ ἐν τῇ νυκτὶ τῶν Κορινθίων παρέσχε φόνος· τοῦτον μὲν δὴ λέγουσι καὶ ἐπὶ ταῖς ὕςερον θῦσαι καταδρομαῖς θυσίαν τρίτην.* Ex his ſatis apparet ſacrificium fuiſſe *propter centum hoſtes cæſos*, non *centum hoſtium ſacrificandorum Jovi*, ut accepit Clemens l. c. Et hoc, et duos diverſos, duobus diverſis bellis Meſſeniis, inclaruiſſe Ariſtomenes, quorum ad ſecundum ſecundo bello nobilitatum, hoc triplicis ſacrificii

decus pertinere, luculente docet Weſſelingius ad Diodorum Sic. T. II. p. 638. Theſſalus, qui Apollini ἐκαλόμβην ἀνδρῶν ηὔξατο θυσίαν, voto potitus, ſacrificium in perpetuum diſtulit, τὸ περὶ τὴν θυσίαν καὶ τὴν εὐχὴν οὔτε ἱεροπρεπὲς εἶναι νομίσας, οὔτε ἄλλως εὐσεβές· unde Proverbium Θεσσαλῶν σόφισμα· de quo Zenobius IV. 29. Suidas voce. Euſtathius ad Iliad. B. p. 331. Eraſmus Adag. p. 855. Valckenarius ad Euripidis Phœniſſ. 1416. Quominus in Ariſtomenis ſacrificio humanæ victimæ intelligantur.

159. F. ἀποκάσεται—ἀκλεὴς καὶ ἀπόθετος] *jacebit ingloria ac ſepoſita.* Utrumque, ἀποκεῖσθαι et ἀπόθετος, bona ſignificatione uſurpatur, in primis de rebus, quæ *ſervantur* ac *reponuntur ad uſum:* quæ ſignificatio non ſatis congruit præſenti loco: prius raro quidem, habet tamen aliquando, malam notionem, ut ſimplex κεῖσθαι, *abjectum et nulli uſui deſtinatum jacere:* at poſterius non item, quamquam poterat eam habere per notionem verbi, quod ſæpe notat *abdicare, repudiare.* Sed de his alio loco plura dicemus. Nunc illud ſatis ſit monuiſſe, pro ἀπόθετος legendum videri ἀπόθεστος, quippe Plutarcho ſpectari Homericum de cane dictum Odyſſ. P. 296. Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος, ἀποιχομένοιο ἄνακτος· quo de vocabulo eruditiſſime expoſuerunt Viri docti ad Heſychium T. I. p. 462. quique ab his laudantur, tum Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 287. Et quod Harl. 2. dat ἀπόθητος, hoc ipſum eſt interpretandi cauſſa factum; ſi quidem Grammatici ἀπόθεστον, reddere ſolent ἀπόθητον, quaſi item ortum a verbo ποθεῖν.

159. F. τροφὴ λιμοῦ φάρμακον] In hanc ſententiam diſputat Porphyrius De Abſtin. I. 34. et Muſonius ap. Stob. Tit. XVII. p. 167. ubi fortaſſe hæc dictio reſtituenda: λιμοῦ φάρμακον ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἐστί· ubi vulgo fertur καὶ ἡμῖν φάρμακον ἡ. τ. τ. ἀ. ἐ. in Schowii editione καὶ ζωῆς φάρμακον ἡ. τ. τ. ἀ. ἐ.

p. 160. A. ἡδονὴ—χρόνον οὐ πολύν—] Gemina huic admonitio Adv. Epicur. p. 1088. A, B. 1094. E.

160. A. Ὅμηρον] Hinc ſua duxit Porphyrius De Abſtin. IV. 20. p. 373: εἰ γὰρ καθάπερ φησὶν Ὅμηρος, μήτε σῖτα ἐδείηθημεν μήτε ποτοῦ, ἵν' ὄντως ὦμεν ἀθάνατοι· καλῶς τοῦτο τοῦ

ποιητοῦ παραστήσαντος, ὡς οὐ μόνον τοῦ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀποθνήσκειν ἡ τροφὴ ὑπῆρχεν ἐφόδιον. Homeri dictum eſt Iliad. E. 341.

160. B. *ἐκ ταύτης γὰρ αἱ νόσοι συστρεφόμεναι τοῖς σώμασιν*] *συντρεφόμεναι* recte dant Harl. 1. 2. Cæterum, ut tota hæc reprehenſio corporis, magis illa conveniens Orphici aut Pythagorici doctoris, quam Solonis legum latoris, perſonæ, ducta eſt ex Platonis Phædone, ita hæc ejus pars fluxit ex p. 379. C: *ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν καὶ ξυμπεφυρμένη ᾖ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ τοιούτου κακοῦ, οὐ μήποτε κτησόμεθα ἱκανῶς, οὗ ἐπιθυμοῦμεν· φαμὲν δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθές· μυρίας μὲν γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα, διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἔτι δὲ ἄν τινες νόσοι προσπέσωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν·—καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι· διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίγνονται, τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζόμεθα κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ.* Longiorem integrioremque Platonici loci partem Plutarchus appoſuit in Conſolat. Apollon. p. 107. C. 108.

160. B. *ὥσπερ εἰ διαποροῖεν αἱ Δαναΐδες—στέργοντες βίον.*] Hinc ſumſit Porphyrius De Abſtin. III. 27. p. 291: *νῦν δ' ὅμοιον, ὡς εἰ καὶ αἱ Δαναΐδες ἠπόρουν, τίνα βίον βιώσονται, ἀπαλλαγεῖσαι τῆς περὶ τὸν τετρημένον πίθον διὰ τοῦ κοσκίνου λατρείας· τί γὰρ ἔσται ἀπορροῦσιν, εἰ παυσαίμεθα ἐπιφορροῦντες εἰς τὰ πάθη ἡμῶν καὶ τὰς ἐπιθυμίας, ὧν τὸ πᾶν διαρρεῖ, ἀπειρία τῶν καλῶν τῶν ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις καὶ ὑπὲρ τῶν ἀναγκαίων στεργόντων ἡμῶν βίον·* quem locum ita ex noſtro emendandum pro *ἀπορία τῶν κακῶν*, vidit etiam Rhoerius. Plutarchus colorem duxiſſe videtur ex Euripidis ſententia, quam ſervavit Stobæus Tit. CXX. p. 608. indeque repetiit Grotius Floril. p. 499. Muſgrav. Fragm. Incert. LXXXI.

ὦ φιλόζωοι βροτοὶ
Οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
Ποθεῖτ', ἔχοντες μυρίων ἄχθος κακῶν.
Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου,
Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ
Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου.

Idem præceptum explicuit in libris de Anima Fragm. VI. 4. noſtræ editionis.

160. C. οἱ δουλεύσαντες ὅταν ἐλευθερωθῶσι—ἀπάγοντος.] Et in his Plutarchum ſecutus eſt Porphyrius De Abſtin. l. c. p. 292: οἱ δέ γε ἐλευθερωθέντες ἃ πάλαι τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦντες ἐπόριζον, ταῦτα ἑαυτοῖς πορίζουσιν· οὐκ ἄλλως καὶ σὺ τοίνυν ἀπαλλαγεὶς τῆς τοῦ σώματος δουλείας καὶ τῆς τοῖς πάθεσι τοῖς διὰ τὸ σῶμα λατρείας, ὡς ἐκεῖνα ἔτρεφες παντοίως τοῖς ἔξωθεν, οὕτως αὐτὸν παντοίως θρέψεις τοῖς ἔνδοθεν δικαίως ἀπολαμβάνων τὰ ἴδια, καὶ οὐκ ἔτι τὰ ἀλλότρια βίᾳ ἀφαιρούμενος. Et Plutarchus ſecutus eſt Platonem Phædon. p. 379. D—F. εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι εἴσεσθαι, ἀπαλλακτέον αὐτοῦ (τοῦ σώματος), καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατέον αὐτὰ τὰ πράγματα—καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης, ὡς τὸ εἰκὸς, μετὰ τοιούτων τε ἐσόμεθα, καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινές. Indidem hauſit Plutarchus in Conſolat. Apollon. p. 108. C. 114. C.

160. C. Γοργίας ὁ Περιάνδρου ἀδελφός] Γόργος Harl. 1. 2. et ita in ſequentibus locis conſtanter. Item vocatur a Scymno Chio, Periegeſi, 452. —'Αμβρακία Κορινθίων 'Αποικός ἐστιν, ᾤκισεν δ' ὁ Κυψέλου αὐτὴν πρότερον παῖς Γόργος. Eumdem vel ſuo vel librariorum errore Antoninus Liberalis Fab. IV. facit Τόργον ἀδελφὸν Κυψέλου—λαὸν ἔποικον ἀγαγὼν εἰς 'Αμβρακίαν ἐκ Κορίνθου. Simili mutatione Strabo VII. p. 500. B: 'Αμβρακίαν Τόλγου τοῦ Κυψέλου κτίσμα· graviore etiam *Gargaſus* X. 693. C: Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ Γαργάσου ταύτην τε κατέχον τὴν ἀκτὴν, καὶ μέχρι τοῦ 'Αμβρακικοῦ κόλπου προῆλθον· καὶ ἥτε 'Αμβρακία συνῳκίσθη καὶ τὸ 'Ανακτόριον. *Gordius* vel *Gordias* apud Ariſtotelem Republ. V. 12. dicitur, cujus filius Pſammetichus ſucceſſit Periandro, Ψαμμήτιχος ὁ Γορδίου. Et ejuſdem certe in hoc convivio agitur perſona: nec dubitat Weſſelingius ad Herodotum III. 53.

160. C. θεωρίαν ἀπάγων] Item Neptuno Ariſtides T. I. p. 25: θεωρίας ἀπαγόντων τῷ τε Ποσειδῶνι καὶ τῇ 'Αμφιτρίτῃ. Plato Phæd. p. 375. C: θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον.

160. D. προσαγαγομένου] In ſalutando et amplexando uſurpatum: Plutarchus Pompeio p. 637. A: ὁ Πομπήϊος ἔφθη τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ λαβόμενος προσαγαγέσθαι. Catone Min. p. 792. E: τῶν φίλων ἕκαστον μᾶλλον ἢ πρότερον εἰώθει προσαγα-

γόμενος ϰ̀ φιλοφρονηθείς. Dione p. 980. E: προσηγάγετο φιλοϛόργως τὴν γυναῖκα. Othone p. 1074. A: προσαγόμενος τὸν ἀδελφιδοῦν Κοκκήϊον.

160. D. καθίσας παρ' αὐτὸν] Sic in Platonis Convivio p. 316. D, E.

160. D. ἄτ̓τα δὴ] *quædam, quæcumque tandem, nobis ignota.* Reddendum Platoni Leg. XII. p. 690. D: ϰ̀ εἴ τινα φήμην—εὕρῃ τινὰς ἔχοντας, φράζειν, εἴτε ϰ̀ αὐτὸς νενοηκὼς ἄτ̓τα, ἢ κοινέτω τῷ συλλόγῳ ἅπαντι· legendum νενοηκὼς ἄτ̓τα δὴ, *quæcumque tandem ea ſint, excogitans.* Vim particulæ δὴ hoc uſu non notatam animadvertimus in opere Hoogeveeniano. Apparet ſubinde in Plutarcho. v. c. II. p. 1043. C: ἐξ οἵας δή τινος ἀνάγκης, *ex quacumque tandem neceſſitate.* I. 352. C: περὶ παντὸς οὗ δή ποτε πράγματος. 692. E: ὅ, τι δὴ παθὼν, ἄδηλον γάρ ἐϛιν· *quidquid tandem paſſus, incertum enim eſt.* 868. A. ἐπιϛολὰς ἀποδίδωσιν ὁ θυρωρὸς ὑπὸ δή τινος ἀνθρώπου κομισθείσας ἀγνώϛου. Ariſtides T. I. p. 283. ὅπου δὴ, *neſcio quo loco.* 564. A. ὅσα δὴ, *neſcio quam multa.* T. II. p. 183. 190. 319. Jamblichus Vit. Pythag. §. 18. De ἄτ̓τα videatur Ammonius p. 26. Thomas Mag. p. 122. ibique Hemſterhuſius: Kœnius ad Corinth. p. 3.

160. D. πολλὰ πάσχοντι πρὸς τὸν λόγον ὅμοιος ὤν.] *Similis varie affecto ad ſermonem.* πάσχειν τί πρός τι, *affici ab aliqua re,* elegantioris eſt conſuetudinis. Sic Plutarchus II. p. 259. C. 682. B. 749. D. I. 93. D. 127. D. 434. A. 551. C.

160. D. πρὸς τὸ παρὸν φράσαι] pro πρὸς τοὺς παρόντας φράσαι, quamquam minus uſitatum accidit, non tamen ſuſpectum eſſe debet. Similiter apud Plutarchum in Cæſare p. 724. A. τὸ χαῖρον accipiendum pro οἱ χαίροντες. Dione 977. E. τὸ εἰς τὰς οἰκίας καταδυόμενον, pro οἱ καταδυόμενοι. Non multum diverſa notavimus ad p. 2. C. 51. B.

160. D. Θάλλω—] Poſterius dictum Iſocrates imitatus videtur in Or. ad Demonic. p. 11. προσήκειν ἡγοῦ τοῖς πονηροῖς ἀπιϛεῖν, ὥσπερ τοῖς χρηϛοῖς πιϛεύειν.

160. E. ὑπερφθεγγόμενον] Delevit Gallicus editor, auctoritatem, ut ait, Variarum Lectionum ad calcem Græco-Latinarum editionum, ſecutus. Atqui in illis nil de omiſſo

hoc vocabulo notatum exſtat. Et vero id omnes habent libri: et retinendum ea ratione, quam in Emendatione expoſui. Dixit ſimiliter Plutarchus De Pythiæ Orac. p. 396. D: τὸν Ἡσίοδον εὐεπείᾳ καὶ τὸν Ὅμηρον ὑπερφθέγξεσθαι. Referri τοὺς νέους τούτους διθυράμβους ad inventionem dithyramborum, quæ Arioni tribuitur Herodoto auctore I. 23. manifeſto apparet.

160. E. παννυχίδος] *pervigilium*. Vid. p. 77. E.

160. E. πρὸς τὸν αἰγιαλὸν] παρὰ τ. α. Harl. 1. T. V. B. Anon. περὶ Harl. 2.

160. F. προσέμελλε] Harl. 2. προσέβαλε: Exempl. Turneb. προσέβαλλε. Caſaub. ad Dion. Chryſ. p. 33. jam correxerat προσβαλεῖν ἔμελλε, Dionis tamen verba perperam exponens hæc Or. XX. p. 260. C: ἧκεν ὁ ἄριστος τῶν νῦν κιθαρῳδῶν, ὥς δ' ἔνιοί φασιν, οὐδὲ τῶν πρότερον οὐδενὸς ἐνδεέστερος, ἀλλ' οὐδὲ Ἀρίονος ἐκ τοῦ πελάγους· μαντευόμενοι δηλονότι· πῶς γὰρ ἂν εἰδεῖεν τὸ σαφές—· hoc igitur diſponit: ἀλλ' οὐδ' Ἀρίονος· ἐκ τοῦ πελάγους μαντευόμενοι δ. Nobis præferenda videtur Reiſkii ratio, ut retenta reliqua ſcriptura, transponatur —Ἀρίονος τοῦ ἐκ πελάγους.

p. 161. A. συνάγοντες εἰς αὐτὸ] Harl. 1. συναγαγόντες εἰς τὸ αὐτό· aliquanto melius, non tamen ſatis. Requiritur vel συναχθέντες εἰς τὸ αὐτὸ, vel συναγαγόντες αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτό.

161. B. ἐπὶ σκηνῆς αὐτὸν, ὡς οὐδὲν εἶχε κακὸν] ὡς habet etiam Harl. 2. Pro σκηνῆς dant σκηνὴν Harl. 1. 2. T. V. B. Anon. Rarius quidem, ſed tamen locis minime ſuſpectis, ἐπὶ cum Genitivo junctum notat *motum ad locum*. v. c. I. p. 35. D. 321. C. 934. A: ſic ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, *domum abire*, ſæpiſſime: ἐπὶ γῆς νεῦσαι, pro ἐπὶ γῆν ν. II. 81. B.

161. B. Ἔλεγε γὰρ Ἀρίων] Hunc mirabilem Arionis caſum primus hiſtoriæ conſignavit Herodotus I. 24. cujus hac in re auctoritatem et firmavit monumentum Tænari poſitum, et multi poſteri ſcriptores narrando ſecuti ſunt, v. c. Ovidius Faſt. II. 80. Plinius H. N. IX. 8. Dio Chryſ. XXXVII. p. 455. D. Gellius XVI. 19. Ælian. Nat. Animal. XII. 45. Bianor Anthol. Epigr. IV. 16. 2. Oppianus Halieut. V. 450. Solinus VII. p. 22. Tzetzes Chiliad. I. 393: alii apud Meurſium Miſcell. Lacon. IV.

11 : ne dicamus eos, qui breviter et proverbii inſtar mentionem injecerunt. Nam, *Quod mare non novit, quæ neſcit Ariona tellus?* Fidemne mereatur narratio, alii ſtatuant, qui de omnibus rebus ſtatuendi neceſſitatem ſibi impoſuerunt: nobis quidem in his rebus ubi et credere et non credere tutum eſt, licet ἐπέχειν. Delphinorum erga homines ſtudium et ſimilia beneficia tam multa memorantur ab antiquis, iiſque harum rerum peritis, ut eorum teſtimoniis plures numeri veritatis adeſſe quam deeſſe videantur: v. c. Ariſtoteles Hiſt. Anim. IX. 48. Plinius l. c. et eruditiſſimi homines. Camus editor Ariſtotelici operis T. II. p. 283: Beckmannus ad Antigonum Caryſt. Hiſt. Mir. LX. p. 109.

161. B. χρωμένων] Harl. 1. χρωμένοις ἡμέρας τρεῖς.

161. C. ἐναγώνιον—κόσμον] Veſtitum et ornatum Citharœdi verbo ſignificat Herodotus, l. c. ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ ϛάντα. Pollux X. 190. κιθαρῳδοῦ σκεύη, non eſt ſollicitandus. Plutarchus Cicerone, de Clodio narrat 874. E: λαβὼν ἐσθῆτα καὶ σκευὴν ψαλτρίας· ſic Demetr. 896. E. *tragici hiſtrionis* σκευή: item *veſtitum* notat 711. E. 941. C. Scite deſcripta in Auctore ad Herenn. IV. 47: *Citharœdus cum prodierit optime veſtitus, palla inaurata indutus, cum chlamyde purpurea, coloribus variis intexta, et cum corona aurea magnis fulgentibus gemmis inluminata, citharam tenens exornatiſſimam, auro et ebore diſtinctam, ipſe præterea forma et ſpecie ſit et ſtatura appoſita ad dignitatem.*

161. C. ἐξᾆσαι δὲ καὶ τῷ βίῳ—] Addidit ex Platonis Phædone p. 387. F: —τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν, οἳ ἐπειδὰν αἴσθωνται ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν, ᾄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα ᾄδουσι, γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι οὗπερ εἰσὶ θεράποντες· οἱ δὲ ἄνθρωποι, διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου, καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καὶ φασὶν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν—. Quod dictum ſignificavit Ælianus Nat. Animal. V. 34: —ὁ κύκνος μελῳδεῖ τινα ἐπικήδειον αὐτῷ μοῦσαν, ἐφόδια διδοὺς τῆς ἀποδημίας ἢ θεῶν ὕμνους, ἢ ἔπαινον οἰκεῖόν τινα· μαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Σωκράτης, ὅτι ᾄδει οὐ λυπούμενος, ἀλλ' εὐθυμούμενος μᾶλλον. Dio Chryſ. Or. XII. p. 194. C: οὐδὲ τὸν κύκνον ἀσπάζεται

διὰ τὴν μουσικὴν, οὐδ' ὅταν ὑμνῇ τὴν ὑςάτην ᾠδὴν, ἅτε εὐγηρως ὑπὸ ἡδονῆς τε καὶ λήθης τῶν ἐν τῷ βίῳ χαλεπῶν, εὐφημῶν ἅμα ᾗ προπέμπων ἀλύπως αὐτὸν, ὡς ἔοικε, πρὸς ἄλυπον τὸν θάνατον. Themiſtius Or. XVIII. p. 223. D: οἱ κύκνοι ᾄδουσι πρὸ τοῦ θανάτου εἰς τὸν θεὸν οὗ εἰσὶν πρόπολοι ᾗ ὑποφῆται· ubi cod. Ambroſ. dat πρόσπολοι.

161. E. φανείη] Sic et Harl. 1. 2.

161. E. τρίβον ἀναχιζόμενον] Mez. τρίβυ ἀναχιζομένυ. At hujuſmodi ſubinde occurrunt Caſuum Enallage apud bonos ſcriptores. Sic Plutarchus II. p. 38. A: τῇ μὲν γὰρ κακίᾳ πολλὰ χωρία ᾗ μέρη τοῦ σώματος παρέχει δι' αὐτῶν ἐνδῦσαν ἅψαθαι τῆς ψυχῆς· pro ἐνδύσῃ. Supra p. 154. A: ταύτῃ μὲν ἴσως οὐκ ἀπρεπές ἐςιν παίζυσαν—προβάλλειν. I. 900. C. 901. F. 922. B. Plato Leg. X. p. 664. D: παρὰ δὴ νομοθετῶν—ἀξιοῦμεν πειθοῖ χρῆσθαι πρὸς ἡμᾶς—λέγοντας περὶ θεῶν—. Ariſtides T. II. p. 109: et hi alibi ſæpe et alii. Annotarunt hanc conſuetudinem Dorvillius ad Charitonem p. 777. Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 600. Animadv. in Æſchyl. p. 396. Notavimus ſimilia p. 122. D.

161. F. δίκης ὀφθαλμός] *Oculus juſtitiæ vindictæ*, ſcilicet *Divinæ*. Proverbii vim habet: de quo Suidas voce Δίκης ὀφθαλμός· ibique Kuſterus: Toupius Emend. Suid. I. p. 136.

161. F. (ἐν χρῷ γὰρ ἐνήχοντο) τὴν γῆν] Vera ſcriptura fuiſſe videtur, ſublata parentheſi, ἐν χρῷ παρενήχοντο τῆς γῆς. Proprie eſt *in cute, proxime corpus*, ut ἐν χρῷ κείρεσθαι, de quo diximus p. 52. E. Tranſlate ponitur pro *in vicinia, in propinquo:* ſic II. 925. B. de *Luna*, ἔοικεν ἐν χρῷ ᾗ σχεδὸν ἐν ἀγκάλαις τῆς γῆς περιπολεῖν. 966. D. *hirundines* λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ παραπετόμεναι. I. p. 12. E: συνῆψαν τὴν μάχην ἐν χρῷ· *proxime urbem*. Thucydides II. 84: Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι—ἐν χρῷ ἀεὶ παραπλέοντες· ubi quædam notavit Waſſius. Neque vero non uſitatum Plutarcho παρανήχεσθαι. v. c. I. 117. C. 245. D. 339. B. II. 90. D. 162. F.

p. 162. A. καλάρσεις] Notat et *appellendi actionem* et *locum appellendæ navi idoneum*. Plutarchus Pompeio p. 653. E: κατέλαβε χωρία—ἔχοντα καὶ ναύλοχα ᾗ καταρσεις. Thucydides IV. 26: οἱ ὁπλῖται περὶ τὰς κατάρσεις τῆς νήσυ ἐφύ-

λασσον. Pollux I. 102. Et verbum καταίρειν, item contraria notione ἀπαίρειν et ἀπαρσις, *proficiſci, ex portu in altum provehi*, dicuntur.

162. B. Ἀλλό τι—διαγέγονε καὶ—] Forte legendum, Ἀλλὰ τί λέγομεν—τούτῳ δὴ τῷ λόγῳ—διαγεγονέναι— Harl. 1. T. V. dant δή.

162. B. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ—χρόνων.] Non eſt opus eorum opinionem ſequi, qui putant multa hic intercidiſſe, quæ narrationem de Inone et Athamante continerent; ſi quidem τούτῳ τῷ λόγῳ accipiamus, *huic ſententiæ, huic traditioni, homines a delphinis ſervari.* Melicertem Inonis filium a delphino in Iſthmi littus exportatum, fama fuit, cujus meminerunt Pauſanias I. 44: Lucianus Dialog. Marin. VIII. p. 307: Philoſtratus Imag. II. 16. p. 833: et I. 19. p. 794. Plus mille annis hoc accidiſſe ante Periandri et VII. Sapientum ætatem, non ſatis congruit diligenti temporum rationi; ſiquidem Ino fuit filia Cadmi, qui in Bœotiam veniſſe cenſetur anno circiter ante noſtram æram 1550. et Sapientum ætas ponitur 600. Sed hæc, ut incerta, in libro nil certi profeſſo ſevere exigere putidum ſit.

162. C. Οὐκ ἔγωγε· εἶπεν] Rationem noſtram, qua εἶπεν legimus, cum ipſe loci nexus poſtulat, tum confirmat formulæ hujus in Dialogo uſus. Sic De Pyth. Orac. p. 396. E: Ἆρ' οὖν, ἔφη, τὸ τοῦ ζωγράφου Παύσωνος ἀκήκοας; Οὐκ ἔγωγε, εἶπεν ὁ Σεραπίων. Ἀλλὰ μὴν ἄξιον.

162. C. Ἡσίοδος—] Geminus ſed brevior eſt locus Plutarchi De Solertia Animal. p. 969. E: ταῦτα δὲ καὶ τὸν Ἡσιόδου κύνα τοῦ σοφοῦ δρᾶσαι λέγουσι, τοὺς Γανύκτορος ἐξελέγξαντα τοῦ Ναυπακτίου παῖδας, ὑφ' ὧν ὁ Ἡσίοδος ἀπέθανεν· cui terreſtrium laudatori reſpondet aquatilium laudator p. 984. D: τυφλὸν γὰρ ἦν τὸ μήνυμα τοῦ κυνὸς ὑλακτοῦντος καὶ μετὰ βοῆς ἐπιφερομένου τοῖς φονεῦσι· εἰ μὴ περὶ τὸ Νέμειον θαλάσσῃ διαφερόμενον ἀράμενοι δελφῖνες ἕτεροι παρ' ἑτέρων ἐκδεχόμενοι προθύμως εἰς τὸ Ῥίον ἐκθέντες ἔδειξαν ἐσφαγμένον. Pollux V. 42: οἱ δὲ Ἡσιόδου (κυνὲς) παραμείναντες αὐτῷ ἀναιρεθέντι κατήλεγξαν ὑλακῇ τοὺς φονεύσαντας. Uberius Plutarchum in Commentario ad Heſiodi Ἔργα rem narraſſe credibile eſt; unde ſua ſumſit

Proclus, cujus prooemium Commentarii Heſiodei vulgo deſideratum deſcripſit Ruhnkenius noſter ex codice Pariſienſi regio, 2763, quod inepte interpolavit Tzetzes, cujus ſub nomine nunc fertur in editionibus. Ibi quæ ad rem præſentem pertineant p. 3. edit. Heinſ. ut brevius complectamur, hujuſmodi ſunt: *redux Heſiodus a victoria in funere Amphidamantis reportata, oraculum Delphis accepit, cujus hæc erat pars:* Ἀλλὰ Διὸς πεφύλαξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος. Κεῖθι δέ τοι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν. Pergit Proclus: Ὁ δὲ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Νεμέαν φυγὼν, ἐν Οἰνόῃ τῆς Λοκρίδος, ὑπὸ Ἀμφιφάνους καὶ Γανύκτορος τῶν Φήγεως παίδων ἀναιρεῖται καὶ ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς φθείρας τὴν ἀδελφὴν ἐκείνων Κτημένην (leg. Κλυμένην vid. Proclum ibid. p. 66. 2.) ἐξ ἧς ἐγεννήθη Στησίχορος· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Οἰνόη Διὸς Νεμείου ἱερόν. Μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν ὑπὸ δελφίνων πρὸς τὸν αἰγιαλὸν ἐξήχθη (f. ἐξηνέχθη) τὸ σῶμα, μεταξὺ Λοκρίδος καὶ Εὐβοίας. Καὶ ἔθαψαν αὐτὸν οἱ Λοκροὶ ἐν Νεμέᾳ τῆς Οἰνόης· οἱ δὲ φονεῖς αὐτοῦ, νηὸς ἐπιβάντες, ἐπειρῶντο φυγεῖν· χειμῶνι δὲ διεφθάρησαν. Item Scriptor Certaminis Hom. Heſiod. p. 327. de Heſiodi obitu et hæc pleniora et alia etiam prodit, auctores citans Alcidamentem et Eratoſthenem, fortaſſe ex perditis Plutarcheis. Varias apud Veteres fuiſſe opiniones de hac re prodit etiam Pauſanias IX. 31: Ἐναντία δὲ καὶ ἐς τοῦ Ἡσιόδου τὴν τελευτήν ἐστιν εἰρημένα. Ὅτι μὲν γὰρ οἱ παῖδες τοῦ Γανύκτορος, Κτίμενος καὶ Ἄντιφος, ἔφυγον εἰς Μολυκρίαν ἐκ Ναυπάκτου διὰ τοῦ Ἡσιόδου τὸν φόνον, καὶ αὐτόθι ἀσεβήσασιν εἰς Ποσειδῶνα ἐγένετο τῇ Μολυκρίδι σφίσιν ἡ δίκη· τάδε μὲν οἱ πάντες κατὰ τὰ αὐτὰ εἰρήκασι. Τὴν δὲ ἀδελφὴν τῶν νεανίσκων οἱ μὲν ἄλλοι τοῦ φασὶν αἰσχύναντος Ἡσίοδον λαβεῖν οὐκ ἀληθῆ τὴν τοῦ ἀδικήματος δόξαν· οἱ δὲ ἐκείνου γενέσθαι τὸ ἔργον. Pauca dat Suidas in voce Ἡσίοδος—· ἐτελεύτησε δὲ ἐπιξενωθεὶς παρ' Ἀντίφῳ καὶ Κτιμένῳ, οἳ νύκτωρ δόξαντες ἀναιρεῖν φθορέα ἀδελφῆς ἑαυτῶν, ἀνεῖλον τὸν Ἡσίοδον ἄκοντες. Alcæus Meſſenius Antholog. III. 25. p. 390. locum ſepulturæ dicit Λοκρίδος ἐν νέμεϊ, niſi ſcripſit νεμέᾳ. Thucydides III. 96: Αὐλισάμενος δὲ τῷ στρατῷ (Δημοσθένης) ἐν τοῦ Διὸς τοῦ Νεμείου τῷ ἱερῷ, ἐν ᾧ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτῃ ἀποθανεῖν, χρησθὲν αὐτῷ ἐν Νεμέᾳ τοῦτο παθεῖν—. Quid in Scriptore Certaminis et Tzetzæ narratione,

ſibi velit Εὐβοίας, quaſi delphines Peloponneſum circumvecti eum tanto intervallo ad terram detulerint, indeque Locri eum rurſus ad Nemeum reduxerint, non ſatis apparet: niſi forte legendum Εὐπαλίας, quæ vicina fuit Naupacto, de qua Palmerius Græcia Antiqua p. 545: nec procul a Nemeo et Molycria, de qua idem p. 484. et alii, et Weſſelingius ad Diodor. Sic. XII. 60. Quod Plutarchus ait πρὸς Ῥίον καὶ τὴν Μολοκρίαν eſt ἓν διὰ δυοῖν, dictum pro Ῥίον Μολύκριον, tunc enim utrumque promontorium ad oſtium ſinus Corinthiaci ſitum dicebatur *Rhium*, hoc *Molycrium*, alterum in Peloponneſo *Achaicum* cognominabatur: uti colligitur e Thucydide II. 84. 86. 92. V. 55. Poſtero tempore, ſolum Achaicum dictum eſt *Rhium*, alterum *Antirrhium*. Conferendus Palmerius Gr. Ant. IV. 20. Harl. 1. 2. dant Μολυκρείων. Anon. T. V. B. Μολυκρίων.

162. E. ἡ τῶν Ῥίων—θυσία] Scriptor Certaminis Hom. et Heſ. p. 327. ἑορτῆς τινος ἐπιχωρίου παρ' αὐτοῖς οὔσης Ἀριαδνείας· quod nomen ex corruptione nominis Ῥίων exſtitiſſe videtur.

162. E. Ἐτάφη δὲ Ἡσίοδος πρὸς τῷ Νεμείῳ—Ὀρχομενίων] Ergo illa VII. Sap. ætate adhuc ſepultus erat ad Nemeum, necdum tranſlatus Orchomenum, quod ut Orchomenii facerent, oraculo moniti ſunt poſt Aſcram a Theſpienſibus dirutam: ut cognovimus ex Plutarchi fragmento Commentarii Heſiodei Ἔργ. 631. edit. Heinſ. p. 142. noſtræ IX. 35. ex Ariſtotelis Republica Orchomeniorum id referentis. Pauſanias item IX. 38. memorans tranſlata, juſſu oraculi, ab Orchomeniis ad ſe Heſiodi oſſa, repertaque in ſaxi latebra Naupactiæ terræ, addit epigramma; quod Latinus interpres perperam accepit quaſi inſcriptum antiquitus in priori ſepulcro, non ut ab Orchomeniis apud ipſos tranſlato additum.

162. F. οὕτως ἔχουσιν οἰκείως—ἁμιλλᾶται] Delphinorum hoc ingenium Veteres paſſim celebrant: cantu et ſaltatione eos delectari, Plutarchus dicto Pindari probat II. p. 704. F. 984. B—F: natatione cum pueris, idem, 984. E. Gellius VII. 8. Ælian. Nat. Animal. VI. 15. Plinius Epiſt. IX. 33. Athenæus p. 606. D—F. Adhibeatur erudi-

tiſſimus J. Beckmannus in annotatione ad Antigoni Caryſt. Hiſt. Mir. LX. p. 109.

p. 163. A. δίκαιον δ' ἐςὶ] δίκαιος notavit Mez. et dant Harl. 1. 2. Notat, *juſtum eſt ut quid faciam*: et quidem juſti utraque notione cum activa, *licet mihi facere, dignus ſum qui faciam*; tum paſſiva, *debeo quid facere, jure quid a me poſtulatur*. Utriuſque notionis frequentia ſunt exempla. Poſterior hoc loco valet: ſic Plutarchus I. 521. F. II. 151. E. 155. C. 420. E. 646. A. 708. E. 738. A. 1012. A. Alia ex aliis adferre nil attinet.

163. A. τοῖς οἰκίζυσι Λέσβον—] Eamdem rem Plutarchus breviter memorat ex Myrtilo Leſbio II. p. 984. E: Ἔναλον δὲ τὸν Αἰολέα, Μύρτιλος ὁ Λέσβιος ἱςορεῖ, τῆς Φινέως ἐρῶντα θυγατρὸς ῥιφείσης κατὰ χρησμὸν τῆς Ἀμφιτρίτης ὑπὸ τῶν Πενθιδῶν, καὶ αὐτὸν ἐξαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπὸ δελφῖνος σῶον ἐξενεχθῆναι πρὸς τὴν Λέσβον. Uberius refert Athenæus ex Anticlide νόςων ſcriptore XI. p. 466. C: Ἀντικλείδης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ ἑκκαιδεκάτῳ Νόςων περὶ Γρᾶ διηγούμενος τοῦ τὴν ἀποικίαν εἰς Λέσβον ςείλαντος σὺν ἄλλοις βασιλεῦσιν, καὶ ὅτι χρησμὸς ἦν αὐτοῖς δηλώσας καταθεῖναι (leg. καθεῖναι) διαπλέοντας τῷ Ποσειδῶνι εἰς τὸ πέλαγος παρθένον, γράφει καὶ ταῦτα. Μυθολογοῦσι δὲ περὶ τῶν ἐν Μεθύμνῃ τινὲς περὶ τῆς ἀφεθείσης εἰς τὴν θάλασσαν παρθένου· καί φασιν ἐρασθέντα αὐτῆς τῶν ἡγεμόνων τινὰ, ᾧ ἦν τοὔνομα Ἔναλλος, ἐκκολυμβῆσαι, βουλόμενον ἀνασῶσαι τὴν παιδίσκην· τότε μὲν οὖν ὑπὸ κύματος αὐτοὺς ἀμφοτέρους κρυφθέντας, ἀφανεῖς γενέσθαι. Χρόνῳ δ' ὕςερον ἤδη τῆς Μεθύμνης οἰκουμένης, παραγενέσθαι τὸν Ἔναλλον καὶ διηγεῖσθαι τὸν τρόπον, καὶ ὅτι ἡ μὲν παρθένος παρὰ ταῖς Νηρηΐσι διέτριβεν, αὐτὸς δὲ τὰς τοῦ Ποσειδῶνος ἔβοσκεν ἵππους· καί ποτε καὶ κύματος ἐπιφερομένου, συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι, ἔχοντα κύπελλον ςρογγύλον μικρὸν, πάνυ παλαιὸν, ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα, ἔχον κύκλῳ τε γράμματα ἄραγε ἔνδεκα χρυσᾶ ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ, χρυσοῦ δὲ οὕτω θαυμασίου ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. In poſtrema hujus narrationis parte ante γράμματα τε delendum, et deinceps poſtea ἄραγε mutandum in ἀρχαῖα: ſed hoc ita dicimus, non ut tamquam verum affirmemus, ſed tamquam veriſimile proponamus. Tempus deductæ Æolicæ coloniæ incidit paulo poſt reditum Heraclidarum, qui

fuit A. C. 1103. decimo quinto: Velleius Pat. I. 2. 5: *Excluſi ab Heraclidis Oreſtis liberi, jactatique cum variis caſibus, tum ſævitia maris, quintodecimo anno ſedem cepere circa Leſbum inſulam.* Ubi Ruhnkenius noſter: *Lipſius aliud agebat, cum negaret ullum ſe auctorem habere de Leſbo ab Oreſtis liberis occupata. Pindarum, Strabonem, Pauſaniam, Athenæum, alios, teſtes citat Bachetus, haud vulgari eruditione de hac colonia diſputans, ad Ovid. Ep. VIII. p.* 370. *T. II.*

163. D. ἀναθεῖναι] Sic et Harl. 1. 2.

163. D. Ἔναλον καλοῦμεν] Harl. 1. ut omnes, præter Stephanianam et noſtram editionem, libri, εἰ καλοῦμεν: Harl. 2. ἐγκαλοῦμεν. In noſtra Notatione Emendationum perperam *utroque* legitur pro *utraque.*

163. D. τοῦ Θάλεω] Pervulgata ſententia Thaletis, cui quin hæc congruent, nemo dubitet, qui vel primis labris hiſtoriam philoſophiæ attigerit, vel Stanleium inſpexerit I. 6. Et nos aliquando de hoc Plutarchi loco diximus in Diſput. De Placito Immortalitatis Sect. I. p. 8.

163. E. ψυχῆς γὰρ ὄργανον τὸ σῶμα, θεοῦ δὲ ἡ ψυχή] Neque hoc abhorret a Thaletis ratione. Cognatio cum Plutarchi doctrina cognoſcitur ex geminis hujus ſententiis: v. c. De Pythiæ Orac. p. 404. B: —σῶμα μὲν ὀργάνοις χρῆται πολλοῖς, αὐτῷ δὲ σώματι ψυχὴ καὶ μέρεσι τοῖς σώματος· ψυχὴ δὲ ὄργανον θεοῦ γέγονε. Defect. Orac. p. 436. F. 437. D: ubi alia dabimus: et cognatio cum Platonica ratione apparet ex Quæſt. Plat. VII. p. 1006. D. quam notavit Gatakerus ad M. Ant. X. fin. p. 316. a. A. Hinc et aliis, certe Stoicis congruit: v. c. Seneca Epiſt. XXXI: *Quid aliud voces (animum rectum, bonum, magnum) hunc, quam deum in humano corpore hoſpitantem?* Epictetus Diſſert. II. 8. p. 206. ubi vid. Uptonus. Et alio modo homines dicuntur ὄργανα: v. c. Xenophonti Cyropæd. V. 3. 47: ὁ δὲ στρατηγὸς—εἴσεται τῶν ὑφ᾽ αὐτὸν ἡγεμόνων τὰ ὀνόματα, οἷς ἀνάγκη ἐστὶν αὐτῷ ὀργάνοις χρῆσθαι. Ciceroni Diverſ. Ep. XI. 14: ὄργανον *enim erat meum ſenatus.* Sic Porphyrius De Abſtin. I. 43: κατασκευάμενος καὶ ὡς (τὸ σῶμα) ἥρμοσται ὀργάνου δίκην πρὸς τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς. Plutarchus Mario p. 425. C:

εὐφυέϛατον ὄργανον εὑρόντος Μαρίου πρὸς τὸν κοινὸν ὄλεθρον τὸ Συλλανίου θράσος. Alexandro 693. A: τοῦτον μὲν ὑπηρέτην εἶναι, μᾶλλον δὲ ὄργανον—. Antonio 949. F: 'Αλέξας—τῶν Κλεοπάτρας ἐπ' 'Αντώνιον ὀργάνων τὸ βιαιότατον. De Animi Tranq. 468. D.

163. E. ὀργάνων εὐπρεπέϛατον] εὐτρεπέϛατον, *paratiſſimum, aptiſſimum*, magis convenit huic loco. Sic reſtituimus Achilli Tatio Hiſt. Amat. II. p. 132. in Biblioth. Crit. Vol. I. Part. II. p. 61. eorumdem vocabulorum permutatione Athenionis dictum apud Athen. XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποίει λαβών· ſic pro εὐπρεπῆ jam edidit Grotius Excerpt. ex Comic. p. 895. Eadem correctio adhibenda Nicoſtrato ibid. p. 685. C: Τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐτρεπῆ ποίει· vulgatum eſt εὐπρεπῆ. Epicrati apud Caſaubon. in Animadv. p. 782. fin. Πλήρωσον, εὐτρεπῆ τε τὸν κόντον ποιοῦ· editur ἐντρεπῆ. Item Philoni Jud. Adv. Flaccum p. 969. A: ναῦς ὑφόρμους 'Αλεξανδρίδας ἰδὼν εὐτρεπεῖς πρὸς ἀναγωγήν· ita legendum vidit Mangeyus pro vulgato εὐπρεπεῖς. Porphyrio De Abſtin. I. 46. reſtituendum judicarunt viri docti, ubi videatur Rhoerius. Vocabuli vim docte expoſuit Hemſterhuſius ad Luciani Dialog. Marin. X. T. I. p. 316: ubi noſtra quædam de confuſis his vocibus animadverſa occupata videmus. Plutarchus alibi utitur T. I. p. 538. D. 677. E.

163. E. πῦρ μὲν ὄργανόν ἐϛι θεοῦ] Sic *fulmen* et *ventum* ὑπηρέτας τῶν θεῶν vocat Socrates in Xenophontis Memorab. Soc. IV. 3. 14.

163. F. Σκύθαις τόξα] Refertur ad Scytharum morem, de quo diximus ad p. 133. A.

163. F. προσομιλήσαντα] Ita omnes libri. Attamen corrigendum προσμειδιάσαντα, vel προγελάσαντα, ut et Reiſkius monuit et Valckenarius ad Euripid. Hippol. 256. ex Herodoto V. 92. 3. unde rem ſumſit Plutarchus: nec vulgatum defendi poſſe putem ex Conſol. Apollon. p. 117. B. quod putabat Weſſelingius ad Herodot. l. c. Cæterum puero inde Cypſeli nomen venit, ut apud eumdem Herodotum proditur, l. c. §. 5. ' Pauſan. V. 17.

p. 164. A. οἶκον ἐν Δελφοῖς—βατράχων—] Ejuſdem ſigni

meminit Plutarchus verbo Sympoſ. VI. p. 724. B. uberius in libro De Pythiæ Oraculis p. 399. E: ἐν δὲ τῷ Κορινθίων οἴκῳ τὸν φοίνικα θεωμένοις τὸν χαλκοῦν, ὅσπερ ἔτι λοιπός ἐςι τῶν ἀναθημάτων, οἱ περὶ τὴν ῥίζαν ἐντορνευόμενοι βάτραχοι ϗ ὕδροι θαῦμα τῷ Διογενιανῷ παρεῖχον, ἀμέλει δὲ καὶ ἡμῖν· οὔτε γὰρ φοίνιξ, ὡς ἕτερα δένδρα, λιμναῖόν ἐςι καὶ φίλυδρον φυτὸν, οὔτε Κορινθίοις τὶ βάτραχοι προσήκουσιν, ὥςε σύμβολον ἢ παράσημον εἶναι τῆς πόλεως· alia mox quæſtio movetur ibidem p. 400. D: τί δὴ τὸν οἶκον, οὐ Κυψέλου τοῦ ἀναθέντος, ἀλλὰ Κορινθίων ὀνομάζουσιν; cujus ſolutio deinceps ſubjecta ex ipſo libro cognoſcatur. Plutarchus dicit οἶκον, quem et ipſe et alii dicunt θησαυρὸν, peculiarem ædiculam et locum in templo Delphico, ubi ſingillatim alii populi et reges ſua donaria poſuerant. Sic ipſe ibidem de hoc Cypſeli donario: —τῆς τυραννίδος καταλυθείσης ἐβούλοντο Κορίνθιοι—καὶ τὸν ἐνταῦθα τουτονὶ θησαυρὸν ἐπιγράψαι τῆς πόλεως. Herodotus IV. 162: ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ. Pauſanias X. 13: —Κορίνθιοι δὲ οἱ Δωριεῖς ᾠκοδόμησαν θησαυρὸν ϗ οὗτοι: aliorum θησαυροὺς memorat ſuperius p. 823. et Plutarchus Lyſandro init. Ἀκανθίων θησαυρὸς, et p. 443. A. quem De Pyth. Orac. p. 400. F. Ἀκανθίων ϗ Βρασίδου οἶκον vocat: et ibidem in Lyſandro, Ἀκανθίων θησαυρὸς ἐν Δελφοῖς ἐπιγραφὴν ἔχει τοιαύτην, Βρασίδας καὶ Ἀκάνθιοι ἀπ' Ἀθηναίων· διὸ καὶ πολλοὶ τὸν ἐντὸς ἑςῶτα τοῦ οἴκου παρὰ ταῖς θύραις λίθινον ἀνδριάντα Βρασίδου νομίζουσιν εἶναι. Fuit Polemonis Athenienſis opus περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν quod citat Plutarchus Sympoſ. V. p. 675. B: qui eidem uſui deſtinatas Olympiæ ædiculas ναοὺς dixit, ut colligimus ex Athenæo XI. p. 479. F. Frequentius eſt θησαυρός; de quo præter H. Valeſium ad Excerpt. Peireſc. p. 77. quædam notavit Valckenarius ad Herodot. IV. 162.

164. B. τὸ Μηδὲν ἄγαν—Γνῶθι σαυτόν—Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα] Hæc decantata quidem, in Delphici templi ingreſſu proſcripta fuiſſe conſtat: at non item conſtat, quæ quem Sapientem ſententia auctorem habuerit: minus etiam diſerte vulgo traditur aut animadvertitur, pluresne his tribus an pauciores, an omnino hæ tres, proſcriptæ fuerint. Plato quidem non niſi duas memorat in Protagora p. 206.

G: κοινῇ ξυνελθόντες ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι εἰς τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς, γράψαντες ταῦτα, ἃ δὴ πάντες ὑμνοῦσι, Γνῶθι σαυτόν· ϗ Μηδὲν ἄγαν. Eadem hæc duo ſola memorant Pauſanias X. 24. Plutarchus in Conſolat. Apollonii p. 116. C. item hæc duo ponit, ſed quaſi plura etiam fuerint: δύ' ἐςὶ τῶν Δελφικῶν γραμμάτων τὰ μάλις' ἀναγκαιότατα πρὸς τὸν βίον, τὸ Γνῶθι σαυτὸν, καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν· ἐκ τούτων γὰρ ἤρτηται καὶ τὰ λοιπὰ πάντα· ubi poſtrema verba τὰ λοιπὰ πάντα, *reliqua omnia*, poſſit quis interpretari τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα γράμματα, *reliqua vitæ præcepta, etiam non Delphica*: tamen vel ſic plura his duobus Delphica præcepta fuiſſe ſignificatur: et cæterum, rationi grammaticæ convenientius ſit ad τὰ λοιπὰ πάντα, ſubaudire τῶν Δελφικῶν γραμμάτων· quamquam in illa Conſolatione minus ſevere ratio grammatica exigenda eſt, quam in reliquis Plutarchi ſcriptis. Porro ipſa hæc duo ſola ponit De EI Delphico p. 385. D. plane ad præſentis loci ſententiam accommodate: ὅρα δὲ ϗ ταυτὶ τὰ προγράμματα, τὸ Γνῶθι σαυτὸν, καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν, ὅσας ζητήσεις κεκίνηκε φιλοσόφους, ϗ ὅσον λόγων πλῆθος ἀφ' ἑκάςου καθάπερ ἀπὸ σπέρματος ἀναπέφυκεν. Sic etiam De Pyth. Orac. p. 408. E: τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ Γνῶθι σαυτὸν, ϗ τὸ Μηδὲν ἄγαν, ἀποδέχεσθαι ϗ θαυμάζειν οὐχ ἥκιςα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν ϗ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ. At in gemini loco argumenti tria præcepta apponit, De Garrulitate p. 511. B: οἱ Ἀμφικτύονες—τὸ Γνῶθι σαυτὸν, ϗ τὸ Μηδὲν ἄγαν, ϗ τὸ Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα (ἐπέγραψαν) θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὔογκον καὶ τὸ λιτὸν, ἐν βραχεῖ σφυρήλατον νοῦν περιεχούσης. Quæ eadem, *ut ſola*, unius ad auctoritatem Chilonis refert Plinius Hiſt. Nat. VII. 32: —*mortales oraculorum ſocietatem dedere Chiloni Lacedæmonio, tria præcepta ejus Delphis conſecrando aureis literis, quæ ſunt hæc: "Noſſe ſe quemque," et, "Nihil "nimium cupere." "Comitemque æris alieni atque litis eſſe "miſeriam."* Dionyſius Thrax apud Clementem Alexandr. Strom. V. p. 568. C: τὰ λεγόμενα Δελφικὰ παραγγέλματα, τὸ Μηδὲν ἄγαν, ϗ τὸ Γνῶθι σαυτόν· καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· dubios nos relinquit an plura duobus Delphica dixerit.

164. B. Αἰσώπῳ λόγον εἰς ἕκαςον, ὡς ἔοικε, τούτων συντεθει-

κότος ἐπαινεῖς.] Accipiendum hoc non quaſi peculiares libros de his præceptis compoſuerit: ſed ut λόγυς, *fabulas*, conſcripſerit, in quibus par eſſe, ὡς εἰκὸς, etiam illa Delphica præcepta contineri. Et ne quem forte offendat conſtructio, hæc proba eſt ex eo genere, quo Verba duo, ἐπαινεῖς et συντεθεικότος ad unum Nomen λόγον referuntur: quod genus notavimus p. 109. F. 123. A.

164. C. Αἴαντος ἀλέεινε μάχην—] Iliad. Λ. 542. Conferantur notata ad p. 36. A. et 24. B.

164. C. Τυδείδη μήτ' ἄρ—] Iliad. K. 249.

164. C. Δειλαί τοι δειλῶν—] Odyſſ. Θ. 351. Scriptor Vitæ Homeri, qui Plutarchus uſurpatur Cap. CLI. noſtræ editionis, in comparandis Sapientum dictis cum verſibus Homeri, ex hoc illud repetit dictum: ἢ 'Εγγύα πάρα δ' ἄτα· Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Cujus verſus ſenſum falſone an recte ad Delphici præcepti ſententiam retulerit, putidum ſit quærere: uſus eſt licentia in hoc genere conceſſa.

164. C. Χερσίας δὲ οὑτοσί φησι τὴν ἄτην ὑπὸ τοῦ Διὸς ῥιφῆναι—] Atqui hoc Homerus dixit Iliad. T. 90—133: Cherſias autem, ut videtur, voluit illud Delphicum præceptum 'Εγγύα, πάρα δ' ἄτα profectum eſſe non ex illo Homerico Δειλαί τοι δειλῶν γ. κ. ἑ. ἑ. ſed ex hoc de Herculis natalibus. Igitur Plutarchus fortaſſe ſcripſerit —τὴν ἄτην, ἣν ὑπὸ τοῦ Διὸς ῥιφῆναι—, ſubaudiendo ex antecedentibus λοιδορεῖν αὐτόν. *Homerum vituperare Aten, quam ab Jove projectam eſſe*— cet.

164. D. Νὺξ δ' ἤδη τελέθει—] Iliad. H. 282. 293.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI LIBRUM

DE SUPERSTITIONE.

LIBER vere Plutarcheus, quamvis Veteribus non diſerte memoratus. Sententiam inde ſumtam p. 167. A. retulerunt S. Maximus p. 906. et Jo. Damaſcenus MS. appoſito *Plutarchi*, non item libri, nomine. At ipſe ſe nominatim *Plutarchum* profitetur ſcriptor p. 170. A: quod niſi faceret, tamen forma et oratio ipſum manifeſto auctorem prodebat. Nam quod in Lampriæ Catalogo Num. CL. editur titulus περὶ δεισιδαιμονίας πρὸς Ἐπίκουρον, ut apographum Venetum quoque habet, ſane iſtud πρὸς Ἐπίκουρον aliquid dubitationis movet: quod, ſi verum rectumque eſt, alium quemdam perditum librum ſignificat, non hunc, quem nunc in manibus habemus; quippe qui non contra Epicurum ſcriptus eſt: ſin hunc ipſum librum ſignificat, falſo additum cenſeri debet. At neutiquam negaverim Plutarchi aliquem exſtitiſſe librum, quo cauſſa δεισιδαιμονίας adverſus Epicurum defenderetur: cujuſmodi cauſſam attigit in libro, cui nomen eſt *Non ſuaviter vivi ſecundum Epicurum* p. 1101. B. ſequ. ubi etiam ſcholam a ſe nuper habitam dicit adverſus eos, qui contenderent Epicuri rationem plus valere ratione Platonis ad mortem facile ac li-

benter obeundam, p. 1103. E, F. Et novimus Plutarchum in tradenda philoſophia ſubinde Academicorum et Peripateticorum more in utramque partem diſputaſſe, et contrarias de eodem argumento ſententias libris conſignaſſe: cujus conſuetudinis quædam indicia annotavimus in fine diſputationis noſtræ, qua oſtendimus ſcriptorem libelli *De Educatione Puerorum* non eſſe Plutarchum.

Hic quidem, quem tractamus, liber, eſt *adverſus ſuperſtitionem*; ut oſtendatur, ſuperſtitioſos gravius errare quam atheos; et quod pejus de Diis ſentiant, et quod peſſime de ſe ipſi mereantur: atheos enim quamvis errantes, quod nullum eſſe divinum numen crederent, tamen levius errare, qui nullos quam qui malos eſſe Deos putent: et hoc errore aliquantum proficere ad vitæ tranquillitatem; certe, ut ne metuant Deos: at ſuperſtitioſorum eam eſſe ſtultitiam, ut perverſa pietatis ſpecie in ſummam impietatem prolabantur, qui de Diis peſſime ſentiant, eos iracundos, crudeles, maleficos eſſe arbitrentur, per eumque errorem continuo diurno nocturnoque metu agitentur. Neque hoc ita diſſerit Plutarchus, ut atheos probet, ſed ut ſuperſtitioſos in rectam viam ducat, eoſque commonefaciat, impietatem ita fugiendam eſſe, non ut in contrarium ſuperſtitionis vitium ſe conjiciant, ſed ut pietatem, virtutem in medio poſitam, conſectentur. Sed totum argumentum quum magis oratorie et populariter quam dialectice ac ſubtiliter tractetur, et fere unice in ſuperſtitione reprehendenda conſumatur, nullæ ejus laudes doteſque memorentur, nulla ejus curandæ ſanandæque accurata quidem ac diligens ratio tradatur: quod Plutarchus aliis tamen pleriſque in libris factitat, quibus vitiorum curationes propoſitæ ſunt, veluti περὶ ἀοργησίας, περὶ πολυπραγμοσύνης, περὶ δυσωπίας, περὶ ἀδολεσχίας, περὶ φιλοπλουτίας, et ſimilibus; eo magis inclino in eam opinionem, ut putem hunc librum eſſe alterum ex pari librorum de Superſtitione in utramque partem ſcriptorum.

Igitur errant, ſi qui putant hoc in libro totam integramque Plutarchi de Superſtitione ſententiam contineri, et impietatem eam, quam veteres ἀθεότητα, novitii noſtri

atheiſmum dicunt, univerſæ ſuperſtitioni, ſine exceptione, anteponi. Qua in opinione quoſdam recentiore ætate fuiſſe apparet ex eorumdam confutatione conjuncta cum laudatione Plutarchi apud Tanaquillum Fabrum in Præfatione ad hunc librum Gallice verſum p. 30. ſequ. tum ex iis quæ diſſeruit P. Bælius in Opp. Diverſ. T. III. p. 123. R. Cudworthus Syſtem. Intell. Cap. V. §. 43—45. J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. III. p. 351. is quidem propoſitum Plutarchi aliquanto rectius intelligens. Et, ſi recte memini, eſt quoque J. Fr. Buddei liber De Atheiſmo et Superſtitione, ubi huic de Plutarcho quæſtioni locus datur. Equidem non is ſum qui acutiſſimorum hominum judiciis meum judicium interponam: illud tamen animadvertiſſe mihi videor, nec in Plutarchi cauſſa reticendum arbitror, multum temeritatis verſari in diſputationibus complurium de hoc argumento ita diſſerentium, ut dialecticæ viæ in definiendo, dividendo, partiendo, argumentando, nullam rationem ducant. Nam, quæ eſt ſuperſtitio? quæ ἀθεότης? quæ harum ſpecies? qui gradus? His demum explicitis et inter ſe comparatis intelligi poterit, quæ ἀθεότητος ſpecies cui ſuperſtitionis ſpeciei, qui gradus hujus cui gradui illius, anteferri aut poſtponi debeat. Ac primum, in ipſis illis, de quibus agitur, rebus definiendis magna eſt difficultas. Quamquam *atheum* quidem definire non difficile videtur; quippe quo ipſo nomine ſignificetur is *qui nullum eſſe deum putet*. Atqui hæc etiam definitio non intelligatur, niſi antea declaretur quid ſit id quod *Dei* vocabulo ſignificemus, omnino quæ ſit definitio *Dei*. Jam nemo ignorat quantopere in notione ac definitione *Dei* diſſentiant non modo univerſi populi, ſed et ſinguli homines: nec ſolum vulgus, ſed et ſapientes; ita quidem ut quo plures partes ſint, ex quibus hæc notio conſtituatur, eo minus in ea conſentiant. Sed fac eſſe qui eam pauciſſimis complectatur proprietatibus, ut dicat *Deum eſſe mentem æternam, omnium rerum creatricem et gubernatricem*. Erunt, qui eum parum, erunt, qui nimium dixiſſe putent: neutri ſe atheos volent, utrique et hunc et ſe invicem atheos dicent. Nimirum, inquiunt alteri, *Dei notio non*

eſt contenta tam paucis proprietatibus: *talis Deus verus eſſe nequit*. Alteri reponent contrariam reprehenſionem: *Vos vero tam multa includitis attributa in Dei notionem, ut hæc nullo modo conſtare poſſit: talis Deus nec verus eſt, nec omnino eſſe poteſt*. Ita ſe res habet. Quotidie jactatur tralatitium illud *verus Deus*: quo ſuam quiſque de Deo notionem ſignificat, ſæpe illam ineptam et ſummi numinis majeſtate indignam. Et bene nobiſcum ageretur, ſi non niſi ab indocto vulgo jactaretur. Nunc philoſophi, certe qui ſe philoſophos haberi volunt, item crepant. Diſputant de *vero Deo*, nec ab ejus definitione proficiſcuntur, quaſi vero hæc nemini ignota ſit: tum ita concludunt, ut pleroſque Græcorum Romanorumque ſapientes verum Deum ignoraſſe, proptereaque in Atheis cenſendos, pronuncient. Cæterum pervulgata illa *veri Dei* appellatio nobis venit a conſuetudine Eccleſiæ, cujus diverſæ quondam ſectæ notionem Dei diverſo modo informantes, ejus ignorationem et ἀθεότητα non modo profanis, ſed invicem aliæ aliis ſectis exprobrare ſolebant. Hæc de notione *athei*: quæ profecto, niſi conſtituta notione *Dei*, conſtitui ipſa nequit.

Neque vero minore in temeritate verſatur notio *ſuperſtitionis*. Latini nominis incerta eſt notatio et origo: ſignificatio, haud obſcura; quippe reſpondens Græco δεισιδαιμονίας, ad eamque accommodata. Jam nemo ignorat, nomine ſignificari *metum dæmonum*: re ipſa, *metum inanem Deorum*, contrarium religioni, quæ Deorum cultu pio continetur; ut Ciceronis dictione utamur De Nat. Deor. I. 42. Sed de re ipſa dicere infinitum, nec nobis propoſitum, eſt: rei vim hactenus quærimus, quatenus ex nominis interpretatione ſpectatur. Ergo in nomine δεισιδαιμονίας animadvertendum, quid ſit *dæmon*, quid *metus*. Et primum quidem conſtat, δαίμονα antiquitus promiſcue dictum eſſe θεὸν, *deum*, fatum, caſum, fortunam, res proſperas vel adverſas, quarum cauſſæ occultæ et in poteſtate deorum poſitæ cenſentur: unde ὀλβιοδαίμων, *felix*, *beatus*: ſic Homerus. Heſiodus diſtinxit a *diis* δαίμονας ut inferiores naturas, Op. et D. 122: diſertius etiam Plato Sympoſ. p. 327. *dæmones* fecit nuntios et miniſtros deorum.

Poſtea uberius quæſtio agitata, et duplex genus dæmonum habitum eſt, bonorum et malorum: de quo diſcrimine Plutarchus egit in libro De Defectu Orac. p. 415. et alibi ſæpe. Nomen δεισιδαιμονίας, quandocumque primum frequentari cœpit, certe ad utrumque genus, et deos et dæmones, relatum eſt: ſed a laude paulatim ad vitii ſignificationem abiit. Nam bonam quoque in partem de *obſervantia conſtitutæ religionis* uſurpatum apparet ex Veterum locis: veluti Xenophontis Cyropæd. III. 3. 6: Ageſil. XI. 8. Polybii VI. 56. 7: quamquam et hic et alibi media ſignificatio retineri poteſt: et Heſychius, ὁ εὐσεβὴς, καὶ δειλὸς περὶ θεούς· *pius, et timidus erga deos*: ubi in eamdem rem quædam notat Albertius. Sed illa, quæcumque fuit, laudis ſignificatio, penitus obruta eſt a deteriore. Neque etiam φοβεῖσθαι θεὸν, φόβος θεοῦ, univerſe de *pietate erga deum*, dicta ſunt: quæ eſt ſignificatio eccleſiaſtica: ſed de una ſaltem pietatis parte ea, quæ continetur abſtinentia a male faciendo profecta illa ex metu divinæ vindictæ. Qua de re operæ pretium eſt cognoſcere Veterum dicta Caſaubono memorata in prima animadverſione ad Theophraſteum Characterem Δεισιδαιμονίας. Sane, ubi univerſæ pietatis et veri erga ſummum numen affectus ratio habetur, ibi σέβεσθαι, τιμᾶν, εὐσεβεῖν, εὐσεβὴς, φιλόθεος, θεοσεβὴς, uſurpatur. Sic eſt in pervulgatis illis præceptis: v. c. Pythagorici Carminis Aurei: Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται, Τίμα· καὶ σέβου ὅρκον. Sic Philemon apud Stob. Eclog. Eth. p. 156. apud Grot. p. 170. qui recte illius nomen pro Philetæ nomine poſuit: Θεὸν νομίζε καὶ σέβου, ζήτει δὲ μή. Phocylides, qui dicitur, 6: Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας. Quare in Iſocratea Oratione Ad Demonicum p. 9: Τὸν μὲν θεὸν φοβοῦ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα· τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου· τοῖς δὲ νόμοις πείθου· ut in populari argumento, auctorem ſcripſiſſe putem, Τοὺς μὲν θεοὺς σέβου· nam et pluralem dant plerique codices, quem chriſtiani librarii in ſingularem mutaſſe videntur. Poterat locum habere in ſcena, Φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν· quod Plutarchus ita reprehendit De Audiend. Poet. p. 34. A: Καὶ μὴν οὐδαμῶς, (φόβος) ἀλλὰ θάρσος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι

βροτῶν· φόβος δὲ τοῖς ἄφροσι ϗ ἀχαρίστοις ϗ ἀνοήτοις ὅτι ϗ τὴν παντὸς αἰτίαν ἀγαθοῦ δύναμιν ϗ ἀρχὴν ὡς βλάπτουσαν ὑφορῶνται ϗ δεδίασι. Et hujuſmodi quidem effata apud Plutarchum, Platonem, et alios philoſophos, minime rara ſunt.

Cæterum, in eodem argumento fuerunt libri Veterum, nunc perditi. *Antipatri Tarſenſis* Stoici ἐν τετάρτῳ περὶ δεισιδαιμονίας citat Athenæus VIII. p. 346. D: quem eumdem eſſe atque Antipatrum Onirocritam citatum Artemidoro IV. 67. non aſſentiri poſſumus Fabricio Biblioth. Gr. Vol. II. p. 388. *Theophraſti* τῶν περὶ τὸ θεῖον ἱστορίας, citatus Porphyrio De Abſt. II. 7. 8. indeque Meurſio in Theophraſto §. CLXXV. Fabricio Bibl. Gr. Vol. II. p. 249. *Senecæ, Contra Superſtitiones*, teſte Auguſtino De Civit. Dei VI. 10. *Menandri* Comœdia Δεισιδαίμων· quam ex Antiphanis Οἰωνιστῇ tranſcriptam judicavit Cæcilius, ut refert Porphyrius ap. Euſeb. Præp. Evang. X. p. 465. D. Supereſt *Theophraſteus* Character Δεισιδαιμονίας. Et eodem pertinent multi Ciceronis loci, ex libro II. De Divinatione, et III. De Natura Deorum.

p. 164. E. Τῆς περὶ θεῶν ἀμαθίας—ἐμπεποίηκεν.] Comparatio vera et manifeſta, a librariis obſcurata, animadverſa Xylandro et Amyoto, non item aliis interpretibus, noſtrorum auctoritate codicum reſtituta eſt. Ingenia ἀντίτυπα comparantur χωρίοις σκληροῖς, ἁπαλὰ ingenia χωρίοις ὑγροῖς. Geminus fere eſt locus Plutarchi in Vita Alexandri p. 706. B. ſed ipſe quoque male habitus a librariis, tentatus quidem nec tamen emendatus a Petavio ad Themiſt p. 13. edit. Flex. et M. Solano ad l. l. a noſtris complurium codicum excerptis nil medelæ nactus, fortaſſe tamen hujuſmodi ratione ad ſanitatem niſi ſcripturæ, certe ſententiæ, redigendus. Οὕτως ἄρα δεινὸν μὲν ἀπιστία πρὸς τὰ θεῖα, ϗ καταφρόνησις αὐτῶν· δεινὸν δ' αὖθις ἡ δεισιδαιμονία, δίκην ὕδατος ἀεὶ πρὸς τὸ ταπεινούμενον ϗ ἀναπληροῦν ἀβελτηρίας ϗ φόβου γενομένη. Οὐ μὴν ἀλλὰ καίπερ οὕτως ἔχων Ἀλέξανδρος, χρησμῶν γε τῶν περὶ Ἡφαιστίωνος ἐκ θεοῦ κομισθέντων, ἀποθέμενος τὸ πένθος αὖθις ἦν ἐν θυσίαις καὶ πότοις. Exemplum idem refertur in homines adulatoribus deditos, De Diſcern. Adul. ab Amico p. 66. B: τοῦτο μάλιστα τοῖς κόλαξιν εὐλήπτους καὶ πλαγίους

παραδίδωσιν ἀπὸ τῶν σφόδρα προσαντῶν καὶ ἀντιτύπων ὥσπερ ἐπὶ τὰ κοῖλα καὶ μαλακὰ, δίκην ὕδατος ἀπολισθαίνοντας. Utrumque de utroque dici, σκληρὸν et μαλακὸν de corporibus et animis, ſatis eſt pervulgatum: ἀντίτυπον et ὑγρὸν de animis uſurpari, exquiſitius videtur. Sic ἀντίτυπος apud Platonem Theæteto p. 120. A: Καὶ μὲν δὴ, ὦ Σώκρατες, σκληρούς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους· quo de loco videndus eſt Ruhnkenius ad Timæi Gloſſ. Plat. p. 157. Plutarchus ſimili comparatione in fine hujus libri, p. 171. E. φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα τραχεῖαν καὶ ἀντίτυπον. A communi principio in contraria genera disjunctas pravitates ſuperſtitionem et ἀθεότητα notat Theophraſtus apud Porphyrium De Abſtin. II. 7: —οἱ μὲν ἄθεοι γεγόνασι τῶν ἀνθρώπων, οἱ δὲ κακόφρονες μᾶλλον ἢ κακόθεοι λεχθέντες ἂν ἐν δίκῃ, διὰ τὸ φαύλους καὶ μηδὲν ἡμῶν βελτίους ἡγεῖσθαι εἶναι τοὺς θεούς.

164. E. Πᾶν γὰρ πάθος ἔοικεν ἀπάτη φλεγμαίνουσα εἶναι.] *error inflammatus* rectius vertatur, quam cum Xylandro, —*inſtar morbi cum inflammatione conjuncti.* Atqui nunc Stoicos ſequitur. Nam De Virtute Morali, ubi Peripateticorum μετριοπάθειαν commendat, vehementiora tantum πάθη, non item mediocria, *inflammata* ac *tumentia* vult dici p. 452. A: οἰδοῦντι γὰρ ἔοικε καὶ φλεγμαίνοντι σώματι τὸ περιαλγοῦν καὶ περιχαρὲς καὶ περίλυπον τῆς ψυχῆς, οὐ τὸ χαῖρον, οὐδὲ τὸ λυπούμενον, οὐδὲ τὸ φοβούμενον.

164. E. μοχθηρότερον] μοχθηρότατον D. Harl. Xyl.

164. E. αἱ μετὰ τραύματος ἐκβολαὶ τῶν ἄρθρων] ἐκβολὴ ἄρθρου, *oſſis e ſuo loco motio:* pro ἄρθρων, quod Stephanus primus dedit, et confirmant D. Pol. Schott. Leonic. Anon. omneſque interpretes ſecuti ſunt, dant ἀνθρώπων omnes editiones et cæteri libri ſcripti, vitioſe profecto. Significatur *artuum luxatura.* De utraque voce monuit Fœſius in Œcon. Hippocr. de ἐκβολὴ etiam Uptonus in Indice Epicteti voc. Ἐκβάλλειν. Ionicam dictionem tenet Herodotus III. 129. de Dario narrans, Δαρεῖον—στραφῆναι τὸν πόδα· καί κως ἰσχυροτέρως ἐστράφη· ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων· quod Dion Chryſ. bis referens p. 231. B. et 652. E. omittit ἐκ τῶν ἄρθρων.

164. F. Ἀτόμους τὶς οἴεται καὶ κενὸν—] Significantur Democritus et Epicurus. Exemplum in Stoicis ſcholis verſatum, ut colligimus e Stobæo, Eclog. Ethic. p. 176: πάντες δ' οἱ ἐν τοῖς πάθεσιν ὄντες ἀποστρέφονται τὸν λόγον, οὐ παραπλησίως δὲ τοῖς ἐξηπατημένοις ἐν ὅτῳ οὖν, ἀλλ' ἰδιαζόντως· οἱ μὲν γαρ ἠπατημένοι, λόγου χάριν, περὶ (τοῦ addendum) τὰς ἀτόμους ἀρχὰς εἶναι, διδαχθέντες ὅτι οὐκ εἰσὶν, ἀφίστανται τῆς κρίσεως· οἱ δ' ἐν τοῖς πάθεσιν ὄντες, κᾂν μάθωσι, κᾂν μεταδιδαχθῶσι, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι, ἢ φοβεῖσθαι, ἢ ὅλως ἐν τοῖς πάθεσιν εἶναι τῆς ψυχῆς, ὅμως οὐκ ἀφίστανται τούτων, ἀλλ' ἄγονται ὑπὸ τῶν παθῶν εἰς τὸ ὑπὸ τῆς τούτων κρατεῖσθαι τυραννίδος.

164. F. σφυγμόν] Notavimus ad p. 132. D.

164. F—165. A. πλοῦτον ἀγαθὸν εἶναι μέγιστον —ἀφαιρεῖται] Grandis oratio et dictionibus et ſententiis. Ac primum ἰὸς, *ærugo*, metaphoram habet congruentem divitiarum cupiditati: ſic Plutarchus Præcept. Reip. p. 819. E: φιλοπλουτίαν καὶ φιλοχρηματίαν, ὥσπερ σίδηρον καὶ μεστὸν ἰοῦ νόσημα τῆς ψυχῆς, ἀποδυσάμενος. Dio Chryſ. Or. LXXVIII. p. 663. A; ψυχὴ διεφθαρμένη· μὰ Δία οὐχ ὑπὸ φαρμάκων χριστῶν ἢ ποτῶν, οὐδὲ ὑπὸ ἰοῦ τινὸς διεσθίοντος, ἀλλ' ὑπό τε ἀγνοίας καὶ πονηρίας καὶ φθόνου δὴ καὶ λύπης καὶ μυρίων ἐπιθυμιῶν· ſic legendum loco vulgati φαρμάκων χρηστῶν ἢ πότων, quod nunc video et a Reiſkio correctum eſſe: Horatius exemplo Græcorum Art. Poet. 330: *—ad hæc animos ærugo et cura peculi Cum ſemel imbuerit—*. Tum νέμεται, *depaſcitur, ſerpit per animam* elegantis eſt ſignificationis *a corporum ulceribus* ductæ, quam notavimus ad librum De Sera Num. Vind. p. 548. F. Deinde ὠθεῖ κατὰ τῶν πετρῶν, in quo omittunt τῶν D. et Venetus, ductum eſt ex Theognidis dicto, 177. Ἣν δὴ (πενίην) χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακήτεα πόντον Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. Denique ἄγχει, παῤῥησίαν ἀφαιρεῖται, Demoſthenis eſt in Orat. De Falſa Legat. p. 227. A. et notatum nobis ſupra p. 88. C.

p. 165. A. σῶμα τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν—] Stoicorum placitum, qui omnes vires et qualitates corporeas ſtatuerunt. Plutarchus exagitat Adverſ. Stoic. p. 1084. A: attigit Cicero univerſe Acad. I. 12: expoſuit Lipſius De

Phyſiolog. Stoic. II. 4. Quod additur *αἰσχρὸν ἴσως τὸ ἀγνόημα*, magis rhetoris eſt quam philoſophi.

165. A. *Ὦ τλῆμον ἀρετὴ—ἤσκουν*] Ita omnes noſtri codices, una verborum ſerie. Dio Caſſius XLVII. 49. alterum quoque verſum integrum apponit, Brutum moriturum hæc exclamaſſe narrans —*εἰς τὸν θάνατον ϰ αὐτὸς κατέφυγε, ϰ ἀναβοήσας τὸ Ἡράκλειον*

Ὦ τλῆμον ἀρετὴ, λόγος ἄρ' ἦσθ'· ἐγὼ δέ σε
Ὡς ἔργον ἤσκουν· σὺ δ' ἄρ' ἐδούλευες τύχῃ.

παρεκάλεσέ τινα τῶν συνόντων, ἵνα αὐτὸν ἀποκτείνῃ. Plane conveniunt perſonæ Herculis, et auctoritati Euripidis: quamquam hodieque in Tragicorum reliquiis non exſtant: igitur Grotius in Excerptis Tragic. retulit ad Incertorum Tragicorum verſus. Fortaſſe ob impietatis ſpeciem a Grammaticis deletum. Seneca certe et cogitaſſe, et repudianda circumſcripſiſſe videtur in Hercule Œtæo 1170: *Sine hoſte vincor: quodque me torquet magis, O miſera virtus! ſummus Alcidæ dies nullum malum proſternit.* Digna lectu eſt annotatio J. A. Fabricii ad illum Dionis locum. Tragici dictum ad imitationem valuit apud poſteros ſcriptores: cujus indicia apparent, in Cleanthis reſponſo apud Stobæum Floril. Tit. LXXXI. p. 473: *Κλεάνθης ἐρωτώμενος, διὰ τί παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ πολλῶν φιλοσοφησάντων, ὅμως πλέιους διέλαμψαν ἢ νῦν· ὅτι, εἶπε, τότε μὲν ἔργον ἠσκεῖτο, νῦν δὲ λόγος·* in Senecæ Epiſtola CXXIII. p. 495: *Inde ad hæc perveniunt verba, Virtus et philoſophia et juſtitia verborum inanium crepitus eſt.* Proxima verba Plutarchi *ἀφεὶς —ἀκολασίαν*, perperam pro parte ejuſdem ſententiæ Tragici reddiderunt, Cruſerius, Amyotus, Faber.

165. C. *διηρμένον·*] *animi elatio.* Sic ſupra p. 116. D. *διαίρεσθαι πρὸς ἀλαζονείαν.* Et *διαίρεσθαι*, *ſe erigere, attollere,* Ariſtoteles De Mundo, ab initio, *φιλοσοφία—διαραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν.* Dio Chryſ. p. 488. C. Inde in oratione *διηρμένος τὴν λέξιν* Diogenes Laert. V. 89. ut correxit Caſaubonus. Et *δίαρμα* Plutarchus Opp. Mor. p. 853. C. *ὄγκος ϰ δίαρμα.* Longinus De Sublim. XI. p. 78: *κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἡ δὲ αὔξησις ϰ ἐν πλήθει.* Item *διάρμα ψυχῆς* Diog. Laert. IX, 5.

165. D. δεῖμα ϗ τάρβος] Vera notatio: δεῖμα dictum a δεῖν *ligare*, ut *vinculum animi*, jam Plato docuit in Cratylo p. 270. C: et communem habent originem τάρβος et ταράττειν, quod ut ratio oſtendit, ita Herodianus monuit apud Etymologum M. voce Τάρβος.

165. D. Οὐ φοβεῖται—σεισμὸν ὁ ἐν Γαλάταις, οὐδὲ κεραυνὸν ὁ ἐν Αἰθίοψιν.] Pro Æthiopia alii Ægyptum memorant, quæ regiones ſæpe promiſcue uſurpantur, ubi non niſi aeris et cœli ratio habetur. Utrumque de utriſque affirmat Plinius H. N. II. 80. *Et autumno et vere terræ crebrius moventur, ſicut fiunt fulmina. Ideo Gallia et Ægyptus minime quatiuntur; quoniam hic æſtatis cauſſa obſtat, illic hiemis.* Stobæus Eclog. Phyſic. p. 67. de fulminibus in utraque regione: ἐν χώραις ὅσαι νιφετώδεις καὶ ψυχραὶ, ϗ ὅσαι ἂν κεκαυμέναι ὑπὸ ἡλίου οὐ κατασκήπτουσιν· οἱ κατασκήψαντες δὲ ἐν θαύματι ἀναφέρονται, καθάπερ ἐν Κελτοῖς ϗ παρ' Αἰγυπτίοις· cujus loci partes adfectas commode ſanavit nuperus editor Heerenius, vir doctiſſimus Part. I. p. 610. De Celtis terræ motum non timentibus verbo mentionem injicit Ariſtoteles Ethic. Nicomach. III. 7: εἴη δ' ἄν τις μαινόμενος ἢ ἀνάλγητος, εἰ μηδὲν φοβοῖτο, μήτε σεισμὸν, μήτε τὰ κύματα καθάπερ φασὶ τοὺς Κελτούς· at loco gemino Eudem. III. 1. non niſi κύματα dicit: Celtas adverſus ingruentes fluctus pugnare, narrat quoque Ælianus Var. Hiſt. XII. 23: quod Germanis tribuit Strabo VII. p. 450. A. *Ægyptum non concuti terræ motu,* ut vulgo quidem ſed falſo creditum, negat Seneca Quæſt. Nat. VI. 26: *Poteram abuti auctoritate magnorum virorum, qui Ægyptum numquam tremuiſſe tradunt.—Sed movetur et Ægyptus—.* Quod contra affirmat, ut nemini ignotum, Ariſtides, qui ipſe in Ægypto fuerat, Orat. Ægypt. T. II. p. 365: ὡς δὲ ϗ σεισμοῖς ϗ λοιμοῖς, καὶ τοῖς ἐξ οὐρανοῦ κατακλυσμοῖς ἀνάλωτος ἡ χώρα δι' αὐτόν (τὸν Νεῖλον) ἐστιν, οὐδὲ τοὺς πρὸ ἡμῶν (ita legend. pro ὑμῶν) Ἕλληνας ἔλαθεν. Plutarchi verba adhibuit Ariſtotelis Nicomach. loco Muretus Opp. T. III. p. 281.

165. E. δέδιε—κληδόνα, σιωπὴν, ὄνειρον.] Fortaſſe poſt ὄνειρον excidit ἐγρήγορσιν, ſiquidem in tota dictione disjunctis reſpondent disjuncta: ſic σιωπῇ opponitur κληδὼν, *omen*

ſono editum et auribus ſuſceptum: cujus nominis ſignificationem expoſuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. 60. et ſequ.

165. E. —νομαὶ σαρκὸς—κοιμωμένων ἀφίςανται] Attente legenti mirum accidat, quomodo ἀφίςανται, *diſcedant, abeant* hi morbi a dormientibus; neque enim hoc loco ἀφίςαϑαι intelligitur ἀπόςασις, ἀπόςημα, *abſceſſus* ſenſu Medicorum, ſed *diſceſſus, abitus, expulſio morbi.* Igitur alterutra ratio adhibenda eſt: vel ea, qua non ipſa res ſed ejus cogitatio ſignificatur, ut dicatur *cogitatio ſenſuſque doloris diſcedere a dormientibus*, quem uſum expoſuimus p. 65. F: vel ea quæ vocatur ἓν διὰ δυοῖν nobis notata p. 43. F. 73. B. 85. E. qua vocabula disjuncta ſubjiciantur unius vocabuli regimini, atque φλεγμοναὶ περὶ τραύματα καὶ νομαὶ σαρκὸς ϑηριώδεις καὶ περιωδυνίαι ita accipienda ſint quaſi ſcriptum ſit περιωδυνίαι φλεγμονῶν περὶ τραύματα καὶ νομῶν σαρκὸς ϑηριωδῶν. Cæterum hæc ſunt apud Medicos uſitata verba, de quibus videatur Fœſius in Œcon. Hippocrat. ſingillatim in his vocibus, Νομαὶ, Θηριώδης, Περιωδυνία.

165. E. Ὦ φίλον ὕπνȣ ϑέλγητρον—] Euripidis in Oreſte 208.

165. E. ἐν ἀσεβῶν χώρῳ] *impiorum in ſede apud inferos, in tartaro:* ad hanc ſententiam interpretes omnes verterunt, excepta Gottſchedia, quæ Sallierii Francicam interpretationem hujus libelli Germanice reddidit in Operibus Academiæ Inſcriptionum, ἀσεβῶν χῶρον intelligens *locum habitatum maleficis ad mortem condemnatis:* quem errorem docte animadvertit vir erudititiſſimus Chr. Frid. Matthæi, apponens locum ex Æſchinis, ut fertur, dialogo Axiocho §. 21: Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακȣργημάτων ἠλάϑη, ἄγονται πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἔρεβος καὶ Χάȣς, διὰ Ταρτάρȣ· ἔνϑα χῶρος ἀσεβῶν, καὶ Δαναΐδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς, καὶ Ταντάλȣ δίψος, καὶ Τιτυȣ̃ σπλάγχνα, καὶ Σισύφȣ πέτρος ἀνήνυτος. Sed et Plutarchus De Vitand. Ær. Alien. p. 828. F: ὥσπερ οὓς ὁ Πλάτων φησὶ καϑ' ᾅδȣ διαπύρȣς κολαςὰς καὶ δημοκοίνȣς ἐφεςάναι τοῖς ἠσεβηκόσι·—οὗτοι τὴν ἀγορὰν ἀσεβῶν χώραν ἀποδείξαντες· ubi ſolemne vocabulum χῶρον reponendum putem. Item Catone Min. p. 761. A: τὴν οἰκίαν τοῦ Σύλλα μηδὲν τότε προσιδεῖν ἀσεβῶν χώρȣ δια-

φέρουσαν ὑπὸ πλήθους τῶν ἀγομένων καὶ στρεβλουμένων. De Solert. Animal. p. 975. B: εἰς τὸν ἄθεον καὶ τιτανικὸν ἀπέῤῥιπται τόπον, ὥσπερ ἀσεβῶν χῶρον. Perictyone Pythagorica ap. Stob. Tit. LXXVII. p. 457: ὑπὸ γῆν μετὰ τῶν ἀσεβῶν ἐν τουτέῳ τῷ χώρῳ. Philo Judæus De Inſomn. p. 1126. D: εἰς τὸν ἀσεβῶν ἀνήλιον χῶρον εἰσελαύνοντες, ὃν ἐπέχουσι νὺξ βαθεῖα, σκότος ἀτελεύτητον, καὶ εἰδώλων καὶ φασμάτων καὶ ὀνειράτων ἔθη μυρία· in his ἔθη, ab auctore certe non ſcriptum, fuit vel εἴδη, vel ἔθνη. Lucianus Necyomant. T. I. p. 472: Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. Inde Virgilius *impium* dixit Æn. V. 734: *—Non me impia namque Tartara habent, triſtes umbræ: ſed amœna piorum Concilia Elyſiumque colo.*

165. F. στροβοῦσα τὴν ἀθλίαν ψυχὴν] Sallierius perperam στρεβλοῦσα corrigendum cenſuit, merito notatus Reiſkio et Matthæo. Sic Plutarchus De Cupidit. Divitiar. p. 525. D: σὺ δὲ τοσαῦτα πράγματα συνέχεις, καὶ ταράττεις καὶ στροβεῖς σεαυτόν. Numa p. 68. D: λοιμώδης νόσος περιϊοῦσα τὴν Ἰταλίαν ἐστρόβησε καὶ τὴν Ῥώμην. Ariſtophanes Nub. 700: Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει· Πάντα τρόπον τε σαυτὸν Στρόβει πυκνώσας: idem alibi alia compoſitione uſurpat: Ran. 832. Equ. 385. Veſp. 1519. Æſchylus Choeph. 1051: Τίνες σὲ δόξαι— στροβοῦσιν· ubi verbi vim attigit Abreſchius Animadv. in Æſchyl. p. 532: item viri docti ad Heſychium in Στροβεῖν et Στροβῆσαι. Uſurpatur pro frequentativo verbi στρέφειν, ſi quidem στροφεῖν minus uſitatum eſt: ut a *vertere* eſt *verſare*, et hoc frequens Latinis iſto ſenſu. v. c. Ennius dixit apud Ciceronem De Senect. init. *—curamve levaſſo Quæ nunc te coquit, et verſat ſub pectore fixa.* Horatio Ep. II. 2. 9: *Qui minus argutos verſat furor iſte poetas,* hoc pro vulgato *vexat* reſtituens Bentleius, non memorat Græcum στροβεῖν, quo memorando haud exiguam auctoritatem huic conjecturæ addere poterat: cæterum ex Latinis ſimilia apponit. Propertius III. 17. 12: *Speſque timorque animum verſat utroque modo.* Alios uſus et locos omittimus. Sed ad præſentis loci ſenſum propius accedit στρέφειν τὴν ψυχὴν, quod Plato dixit Rep. I. p. 411. B: οἵτε γὰρ λεγόμενοι μῦθοι

ϖερὶ τῶν ἐν ἅδου ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην, καταγελώμενοι τέως, τότε δὴ ϛρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, μὴ ἀληθεῖς ὦσι· quæ imitatus eſt Choricius Or. II. §. 15. Julianus Or. II. p. 85. A. ubi plura notavimus aliquando fortaſſe edenda.

165. F. ἥσθησαν] Volui cum Xyl. ἥσθησαν. Ven. ἥσθονται. J. ἥσθοντο.

p. 166. A. ὕπαρ ἐξαπατῶσιν—λέγοντας] Tranſponendum καὶ ταράττουσι καὶ δαπανῶσι· D. omittit ἀνθρώπους. Frequentiſſima conjunctione ὕπαρ, *vigiliæ*, et ὄναρ ſomnium opponuntur. Sic apud Plutarchum Opp. Mor. p. 80. F. 565. B. 764. E. 826. B. 1066. C. 1105. D. Platonem Politic. p. 178. D. Leg. XII. p. 697. C. Dion Chryſ. 457. A. Ariſtid. T. I. p. 9. 41. 216. reponendum cum Reiſkio 292. 295. 298. 353. Pauſan. p. 326. 898.

166. A. Ἀλλ' εἴτ' ἐνύπνιον—ἐδέξω] Hactenus, mea quidem opinione, Poetæ ſunt: cætera Plutarchi: qui fines in Emendatione perperam deſignati ſunt, ubi pro *inde ad*, legendum *inde ab*. Alter anapæſticus eſt: prior item in hoc genere cenſeri poſſit; niſi quis Iambicum velit fuiſſe hujuſmodi Ἀλλ' εἴ γε σὺ φάντασμ' ἐνύπνιον αὖ φοβῇ. Sed tam in ligata quam ſoluta oratione, codicum auctoritati obtemperandum. De Hecates terriculis ſimiliter auctor libri De Morbo Sacro, inter Hippocrateos p. 303: ὁκόσα δὲ δείματα νυκτὸς ϖαρίϛαται καὶ φόβοι καὶ ϖαράνοιαι καὶ ἀναπηδήσιες ἐκ τῆς κλίνης καὶ φόβητρα καὶ φεύξιες ἔξω, Ἑκάτης φασὶν εἶναι ἐπιβουλὰς καὶ Ἡρώων ἐφόδους· καθαρμοῖσι τε χρέονται, καὶ ἀνοσιώτατον καὶ ἀθεώτατον ποιέουσιν, ὡς ἐμοί γε δοκεῖ· καθαίρουσι γὰρ τοὺς ἐχομένους τῇ νόσῳ, αἵμασί τε καὶ τοῖσιν ἄλλοισι τοῖσι μιάσμασιν, ἔχοντας ἀλάϛορας, ἢ ϖεφαρμαγμένους ὑπὸ ἀνθρώπων, ἤ τι ἔργον ἀνόσιον εἰργασμένους— ſic diſtinguenda hæc verba. Eodem pertinet Suidas voc. Ἑκάτη et Ἔμπουσα. Euripides Ion. 1048: Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος ἃ τῶν Νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις Καὶ μεθαμερίων. Alia dabimus ad p. 170. B. De Somniis Menander Stob. p. 527: ἂν ἴδῃ τὶς ἐνύπνιον, σφόδρα φοβούμεθα. Κῶμος et κῶμον δέχεσθαι dicitur eleganti tralatione: v. c. Euripidi Suppl. 390: Κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον· *haſtatam comeſſationem meam recipere*, i. e. *bellum*. Sic ἐπι-

κωμάζειν, *ingruere*. Plato Leg. XII. p. 689. E: φύρεσθαι δεχομένους τε αὐτοῖς ξένους, καὶ αὐτοὺς εἰς τὰς ἄλλας ἐπικωμάζοντας πόλεις· alia expromſit Abreſchius ad Ariſtænet. II. 1. p. 179. Magis proprie Pindarus Pyth. V. 27: δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων. Olymp. VIII. 14: Τόνδε κῶμον καὶ στεφανηφορίαν Δέξαι. Euripid. Bacch. 1166: δέχεσθε κῶμον Εὐΐου θεοῦ.

166. A. τὴν περιμάκτριαν κάλει γραῦν] Quaſi dicas anum *circumpiſtricem*. Iſtiuſmodi luſtrationis pars erat, ut corpus luſtrandum circumlineretur, et quaſi circumpinſeretur, in primis luto, πηλῷ, tum abſtergeretur: quorum illud eſt περιμάττειν, hoc ἀπομάττειν: ſed utrumque promiſcue de tota luſtratione dicitur. Hoc apud Demoſthenem De Corona p. 350. A: καθαίρων τοὺς τελουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ, καὶ τοῖς πιτύροις, καὶ ἀνιστὰς ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ, καὶ κελεύων λέγειν, ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον· quo de ritu operæ pretium eſt legere Harpocrationem in voce Ἀπομάττων: Ammonium in Περιμάξαι. Heſychius eodem ſpectat in Μαγμός. Plutarchus in hoc libro p. 168. D: περιθυόμενος οἴκοι κάθηται περιματτόμενος, αἱ δὲ γρᾶες καθάπερ παττάλῳ, φησὶν ὁ Βίων, ὅ, τι ἂν τύχωσιν αὐτῷ περιάπτουσι φέρουσαι καὶ περιαρτῶσι. Quæſt. Rom. p. 280. B: τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι, καὶ περιμάττουσι σκυλακίοις τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους. Philo Jud. De Special. Leg. p. 792. D: κακοτεχνία, ἣν μηναγύρται καὶ βωμολόχοι μετίασι, καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδραπόδων τὰ φαυλότατα, περιμάττειν καὶ καθαίρειν κατεπαγγελλόμενα. Plane congruit ad rem præſentem Menander cujus ῥῆσιν ſervavit Clemens Alex. Strom. VII. p. 844. poſt Grotii egregiam emendationem, etiam a Bentleio perpurgatam: ubi ſimilis ſuaſor inducitur, ſed alteram quoque verioremque rationem commendans:

Εἰ μέν τι κακὸν ἀληθὲς ἔχεις, Φειδία,
Ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου μ' ἔδει.
Νῦν δ' οὐκ ἔχεις· εὕρηκα δὲ κενὸν φάρμακον
Πρὸς τὸ κενόν· οἰήθητι δ' ὠφελεῖν τί σε.
Περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ,
Καὶ περί σε θειούτωσαν· ἀπὸ κρουνῶν τριῶν
Ὕδατι περιῤῥάναι, ἐμβαλὼν ἅλας, φακούς.

Quod verſu penultimo legitur eſt ex elegantiſſima Bentleii

conjectura, *Sulphure te circum expient: a tribus fontibus Petita aqua circumſpergaris:* nec tamen ideo eam auſim emendationem dicere: ſiquidem vulgata lectio, Καὶ περιθέτωσαν ἀπὸ τριῶν κρουνῶν ὕδωρ. Τούτῳ περιῤῥάναι, et a codicum auctoritate nobis tradita eſt, neque vel a rerum proprietate, aut orationis bonitate abhorret, ut Menandro indigna cenſeri debeat: *Et circumponant tibi ex tribus fontibus aquam: Hac adſpergaris:* accipiendum ex ratione illius Virgiliani Æn. VI. 229. *Idem ter ſocios pura circumtulit unda, Spargens rore levi et ramo felicis olivæ.* Mulieres iſtæ ἀπομάκτριαι ſunt Polluci VII. 188. Noſtrum locum non neglexit Iſ. Caſaubonus ad Theophraſti Charact. Δεισιδαιμονίας, qui de his nominibus et luſtrationis ratione agens, illud quoque genus attigit, quod ſulphure ac tædis fieri ſolebat. Rarum ſed probum περιθειῶσαι prodidit Heſychius, et nomen περιθείωσιν H. Stephanus Ind. Theſ. 1640. ex Platonis Cratylo p. 266. B: οἱ καθαρμοὶ— καὶ αἱ τοῖς μαντικοῖς περιθειώσεις τε καὶ λοῦτρα τὰ ἐν τοῖς τοιούτοις, καὶ αἱ περιῤῥάνσεις.

166. A. βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, καὶ καθίσας ἐν τῇ γῇ διημέρευσον.] Mare efficaciſſimum ad luſtrationem olim credebatur. Jam Euripides Iphigen. Taur. 1192: Θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά· ubi alia hujus opinionis documenta notat Muſgravius: Euripidis dictum memorant et Diogenes Laert. III. 7. et Euſtathius ad Il. A. 314. p. 108: Stobæus Tit. IV. p. 53. qui hoc ſcholion habet: φέρεται δὲ εἰς τοὺς δεισιδαίμονας, οἳ θαλάσσῃ περικαθαίρονται· quod interpretes miro errore tamquam partem ſententiæ Euripideæ reddiderunt. Sic reus cædis et exul, Platonis ſententia Leg. IX. p. 657. C. σκηνωσάμενος ἐν θαλάττῃ τέγγων τοὺς πόδας, πλεῖν ἐπιφυλαττέτω. Diphilus luſtrationem Proetidum narrans apud Clementem Alex. Strom. VII. p. 844. unde Grotius in Excerpt. Com. p. 797: Προιτίδας ἁγνίζων κούρας—Δαδὶ μιᾷ σκίλλῃ τε μιᾷ, τόσα σώματα φώτων, Θείῳ τ' ἀσφάλτῳ τε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο· ubi meam ſuſpicionem πολυφλοίσβῳ τε θαλάσσῃ confirmatam reperi Sylburgii præjudicio.

166. A. Ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες—κακά.] Eurip. Troad. 759.

166. A. *πηλώσας*] Refertur ad magicum ritum *πηλῷ περιμάτιειν*, de quo ex Demoſthene De Cor. p. 350. A. modo monuimus. Et mox infra p. 168. D. *γυμνὸς ἐν πηλῷ καλινδούμενος*. Herodotus II. 85. Ægyptiorum notat luctum: *τὸ θῆλυ γένος πᾶν τὸ ἐκ τῶν οἰκητέων τούτων κατ' ὧν ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ, ἢ καὶ τὸ πρόσωπον*; ubi Valckenarius eadem fere iiſdem verbis a Diodoro Sic. I. 72. dicta apponit. Ariſtides Or. Sacr. T. I. p. 307. in eadem ſuperſtitione, *προσέταξε χρήσασθαι τῷ πηλῷ πρὸς τῷ φρέατι τῷ ἱερῷ, καὶ λούσασθαι αὐτόθεν· παρέσχον οὖν θέαν καὶ τότε· τοσαύτη δ' ἦν τοῦ τε πηλοῦ καὶ τοῦ ἀέρος ἡ ψυχρότης, ὥστε ἕρμαιον ἐποιησάμην προσδραμεῖν τῷ φρέατι· καί μοι τὸ ὕδωρ ἀντ' ἄλλης ἀλέας ἤρκεσε.*

166. A. *σαββατισμούς*] Judæorum more, obſervatio ſabbathi, per jejunia et corporis vexationem: ſubinde notata Romanis ſcriptoribus Eccleſiaſticis *σαββατίζειν*: unde Auguſtinus Civ. D. XXII. 30. 5. *ſabbatiſmus evidentius apparebit*. Plutarchus, ut res ipſa oſtendit, non de Judæis ipſis loquitur, ſed de Græcis ſuperſtitioſis, qui ſubinde illorum ritus imitabantur.

166. A. *αἰσχρὰς προκαθίσεις*] Secuti Xylandrum hæc junximus, quum alii interpretes *αἰσχρὰς* ad *ῥίψεις* referrent. Sic *προκαθίζειν* *extra domum in publico conſidere* dixit Dio Chryſ. Or. p. 395. D. Plato Leg. IX. p. 652. F: in pœnis numerat, *τινὰς ἀμόρφους ἕδρας, ἢ στάσεις, ἢ παραστάσεις εἰς ἱερά*—. Menander apud Porphyrium De Abſtin. IV. 15. mox apponendum ſimili loco p. 168. D.

166. A. *δικαίῳ στόματι*] *ore juſto*, id eſt, *antiquæ muſicæ diligenter et accurate jus ſuum tribuendo:* formula non alibi nobis obſervata. Muſicæ veteris retinendæ ſtudium, et querelæ de innovatoribus, frequenter memorantur: Plutarcho De Muſica p. 1141. D. Ariſtoxeno ap. Athen. XIV. p. 362. A. Platoni Rep. VII. p. 447. B. Leg. III. p. 594. F. unde Cicero Leg. II. 15. Dion Chryſ. Or. XXXII. p. 380. C. et ſæpe.

166. B. *τὴν ἐπὶ τῶν σπλάγχνων μὲν γλῶτταν*] Non quod linguæ præcipua ratio habita ſit in extiſpicio, ſed quod ejus diverſum uſum in homine ad loquendum, in victima ad portendendum, ſignificare voluit. Nam ex jecore, he-

pate, corde, in primis quidem divinatio ducebatur; ſed et reliquæ partes, ut rite fierent ſacra, integræ eſſe debebant. Et lingua ſeorſim exſecabatur, ut novimus ex Odyſſ. Γ. 332. Ariſtophane Avib. 1701. ubi Scholiaſtes, et illic Euſtathius p. 1470. item Athenæus I. p. 16. B. conſulendus. Alia quæ huc pertineant notavit Eraſmus Adag. p. 694.

166. B. ἀτόποις ὀνόμασι ϗ ῥήμασι βαρβαρικοῖς] Ægyptiis, Aſſyriis, ſimilibus quibus utebantur præſtigiatores ut illinc natam artem profitentes. Plane ad rem Lucianus De Necyomant. T. I. p. 469: ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων, οὐκέτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τ' ἦν ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ ποινὰς καὶ ἐριννύας ϗ νυχίαν Ἑκάτην, ϗ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα ϗ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. Pſeudomant. T. II. p. 221: ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι. Porphyrius ap. Euſeb. Præp. Evang. V. p. 196. D: πῶς ἂν εἶεν θεοὶ μαγγανείαις—καὶ τισιν ἄλλοις ἀσήμοις καὶ βαρβαρικοῖς ἤχοις τε καὶ φωναῖς κηλούμενοι—. Ib. p. 198. D: τί δὲ ϗ τὰ ἄσημα βούλεται ὀνόματα ϗ τῶν ἀσήμων τὰ βάρβαρα πρὸ τῶν ἑκάστῳ οἰκείων. Euſebius ibid. III. p. 132. D. de his incantationibus et præſtigiis, quæ fiunt μετά τινος ἀσήμου καὶ βαρβαρικῆς ἐπιῤῥήσεως. Porphyrio reſpondit Jamblichus De Myſter. Ægypt. VII. 4. 5. ad quem locum conſulendus eſt Th. Galeus. De nomine ἄσημος diximus ad Plutarchi De Ser. Num. Vind. p. 564. B.

166. B. ὁ Κωμικός] Credo Menandrum ſignificari; quamquam alibi ſententiam citatam non reperimus. Grotius hinc Excerpt. p. 909. ſub *Incerti Comici* titulo poſuit Ἔδωκαν ἡμῖν προῖκα τὸν ὕπνον οἱ θεοί· Αὐτὸς τί τοῦτο πολυτελὲς σαυτῷ ποιεῖς; vertit: *Gratis ſoporem nobis cum dederint Dei, Quid illum ſumtuoſum tibi tumet facis?* Hoc verborum modo quum nulla ratio habeatur vocabuli μόνον, fortaſſe aliquanto rectior ſit ratio Meziriaci ſic diſponentis, Ὅτι προῖκα μόνον ἔδωκαν ἡμῖν οἱ θεοὶ Τὸν ὕπνον· τί τοῦτο πολυτελὲς σαυτῷ ποιεῖς; At quum ὅτι ab ipſo Plutarcho eſſe videatur, et ὕπνον prima longa uſurpetur, fortaſſe ita ordinandi ſint duo verſus, ut priore ad Grotii rationem probato, alter ſic for-

metur —Μόνον· τί τοῦτο πολυτελὲς σαυτῷ ποιᾷς; Juvant aliquid codices: ϗ omittunt Colleg. Nov. Moſc. 1.2. Harl. Ald. Baſ. Xyl. et pro σεαυτῷ dat D. αὐτῷ.

166. B. τὸν ὕπνον οἱ θεοὶ—ἔδοσαν.] Hinc Grotius ſumſit in Excerpt. Trag. Incert. p. 465. τὸν γὰρ ὕπνον οἱ θεοὶ λήθην κακῶν ἔδωκαν.— perperam: ſunt enim ipſius verba Plutarchi. Hanc Plutarcheam admonitionem opportune Daviſius contulit cum Ciceronis graviſſimo loco Divinat. II. 72: *Perfugium videtur omnium laborum et ſollicitudinum eſſe ſomnus: at ex eo ipſo plurimæ curæ metuſque naſcuntur*—. Sed totus in ipſo libro locus legendus eſt.

166. C. Ἡράκλειτος] Licet non alibi prodita iiſdem verbis ſententia, tamen plane congruit Heracliteæ rationi, quam prodidit Sextus Empiricus Adv. Mathemat. VII. 127. ſequ. et nos attigimus ad Plutarchi Quæſt. Plat. I. p. 999. D.

166. C. Πολυκράτης—Περίανδρος.] Uterque literarum ſtudioſus, minus tamen erga ſuos clemens, et crudelis potius, perhibetur; igitur et hoc nomine, et ut tyrannus, potuit φοβερὸς dici. De Periandro vidimus, et quædam notavimus, ad VII. Sap. Conv. In Polycratis mentione fortaſſe Plutarchus cogitavit de Pythagora, qui illius fugiendi cauſſa patriam Samum reliquiſſe fertur: veluti apud Ovidium Met. XV. 60: Strabonem XIV. p. 945. C: Diogenem Laert. VIII. 3. Porphyrium Vit. P. 9. 16: Jamblichum Vit. Pythag. 10. 88: quod non abſolute repugnat eorum opinioni, qui eum per literas Amaſidi a Polycrate commendatum fuiſſe volunt; in quibus fertur Antiphon, citatus Diogeni Laertio l. l. et Porphyrio ibidem §. 7.

166. D. ποῦ μεταστῇ; ποῦ φυγῇ;] Sententiam ſimilibus aliorum dictis illuſtravimus ad Ser. Num. Vind. p. 554. D.

166. D. ἔστι ϗ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀπογνοῦσι, πρᾶσιν αἰτεῖσθαι.] Legem Atticam hanc fuiſſe et aliunde colligitur, et ex hoc loco eam appoſuit S. Petitus Legg. Attic. p. 158. Tib. Hemſterhuſius eamdem memorans ad Luciani Dialog. Deor. XXIV. T. I. p. 277. pleraque a me in ad-

verſariis meis notata occupavit: illud in Plutarchi loco ἐλευθερίαν ἀπογνοῦσι, non ſatis expeditum judicat, quod non appareat quid ad venditionem impetrandam pertinere poſſit libertatis deſperatio. Atqui nec Plutarchus ita pronunciat ut libertatis deſperatio vel abdicatio in perpetuum, habuerit vim conditionis ad impetrandam venditionem: ſed ut cauſſa fuerit efficiens, ſiquidem ſervi non aliam rationem videntes effugiendi præſentis domini, non quidem libertatem in perpetuum abjurarent, ſed interea dum eam ſperarent, nec dum conſecuti eſſent, præſentem ſervitutem cum alia ſervitute commutarent. Et vero in hoc libro non omnia ad dialecticam ſeveritatem exigenda ſunt; quandoquidem Plutarchus non magis philoſophi quam oratoris perſonam ſuſcepit. Fortaſſe etiam aliquid mores in hac lege mutaverint; ſiquidem et ante Plutarchi ætatem jam apud alios quoque valuit populos, ut colligere licet ex Philonis loco De Vita Contempl. p. 892. C. et poſtea Antonini Cæſaris Reſcripto probata ac recepta, relata item eſt a Juſtiniano Inſtitut. I. 8. 2.

166. D. *παρ' ὧν αἰτούμεθα πλοῦτον—ἀρίστων.*] Publicæ ad Deos precis hæc eſt materia potius quam formula; quippe nil habet in rebus inſoliti, nec in verbis priſci; ſiquidem et *ὄρθωσις* pro *κατόρθωσις* uſurpatur. Atque ita Plutarchus alibi precum materiam attingit, v. c. p. 688. A. 1064. D. 1077. C: at nominatim quædam formulæ verba, 239. A.

166. E. *Δανή τις ἀνδρὶ—*] Hinc in Excerpta Incertorum Tragicorum retulit Grotius p. 465: at ipſa dictio Euripidem prodit; cui procul dubio hos verſus tribuendos pronunciavit Valckenarius ad Phœniſſ. 393. Atque ejuſdem ſimillima eſt ſententia in Medea, 54: *Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν Κακῶς πιτνοῦντα καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.* Inde profectus Philemon ap. Stob. Tit. LX. p. 384: *Κακόν ἐστι δούλῳ δεσπότης πράσσων κακῶς· Μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίνεται·* quem opportune Kuſterus comparavit cum Ariſtophanis Pluti initio, in quo hujus ipſius Euripideæ dictionis parodia apparet, *Ὡς ἀργάλεον πρᾶγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου—.*

166. E. πόσῳ δὲ δεινότερον—] Multa quis comminiſcatur ad conſtituendam orationem, potius mutationum, quam correctionis, loco habenda; ſiquidem hæc non niſi una eſſe poteſt. Fortaſſe probabilior hæc videatur, πόσῳ δὲ δεινότερον οἴεσθε ἔχειν αὐτοὺς δυςυχεῖς δεσπότας ἀνεκφεύκτους κ. τ. λ.

166. E. Ἐςὶ δούλῳ—ναῦ] Fana religioſa etiam latronibus ſubinde memorantur. Servis aliiſque, aras et templa et ſtatuas tuta ſanctaque perfugia, frequenter in comœdiis et hiſtoriis legimus: eoque valent citati modo S. Petitus Legg. Att. p. 158. et Inſtitut. I. 8. 2. Vocabulum ἀβέβηλος quod Reiſkium primo offenderat, habet Plutarchus Camillo p. 144. C. Bruto 993. C.

166. F. Πέρας ἐςὶ τῦ βίυ.] Rei notiſſimæ quis imitationem ineſſe putet? dictio tamen ipſa prodit non temere et caſu verba conveniſſe, ſed a Demoſthenis auctoritate et exemplo petita eſſe: cujus hoc eſt dictum in Orat. Pro Corona p. 326. C: Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις ἐςὶ τῦ βίυ ὁ θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τὶς αὐτὸν καθείρξας τηρῇ· δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένυς ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ γενναίως. Memoratum Plutarcho De Fort. Alex. p. 333. C. et aliis et Luciano, qui dicitur, in Demoſth. Encomio T. III. p. 495. Auctori Vitæ Homer. §. CLVIII.

166. F. συνάπλεσα τῷ θανάτῳ κ. τ. λ.] Dictio in hoc argumento uſitata fuiſſe videtur. Sic Æſchines Socraticus, qui fertur, in Axiocho bis, §. 4: Ξυνάπλεις γὰρ, ὦ Ἀξίοχε, παρὰ τὴν ἀνεπιςασίαν, ἀνεπιλογίςως τῇ ἀναισθησίᾳ, αἴσθησιν. Et §. 16: Ξυνάπλεις γὰρ, ὦ Ἀξίοχε, ἀνεπιλογίςως τῇ ςερήσει τῶν ἀγαθῶν, ἀντεισάγων κακῶν αἴσθησιν, ἐκλαθόμενος, ὅτι τέθνηκας· verborum quidem iteratio et redundantia, haud magnopere congruens Socraticæ ſcholæ. Porphyrius De Abſtin. I. 54. p. 92: εὐθὺς γὰρ τῇ ςερήσει τῶν βρωτῶν συνάπλει ἀορίςυ τινὸς δεινοῦ παρουσίαν, ἐξ ἧς ὁ θάνατος.

p. 167. A. Ἅδυ τινὲς ἀνοίγονται πύλαι—] Ducta ex opinionibus et exemplis vulgo traditis: cujuſmodi ſunt poetarum p. 17. C: ſed et ex fabulis de Inferis quales ſunt De Sera Num. Vind. De Genio Socratis, De Facie Lu-

næ: apud Platonem in Gorgia, Rep. X. Phædone ubi et ἀποῤῥῶγες ϛυγὸς dicuntur ῥύακες.

167. A. καὶ ὁ τῷ παθῶν ἐκπέφευγεν—] Hæc et veriſimillima ſcriptura, et conveniens argumento ſententia. Similiter in alia re Dio Chryſ. Or. LXIV. p. 593. C: ἡ τύχη γὰρ αὐτῷ τὸ μηδὲν παθῶν περιποιησαμένη, τὸ ἀγνοῶν ἔδωκεν· ὅπερ ὅμοιον ἦν τῷ μὴ παθῶν.

167. A. ψυχῆς, ὥσπερ ὀμμάτων πολλῶν—] Hæc Platonici ſunt coloris, comparanda cum iis, quæ de *animi oculo* expoſuimus ad Ser. Num. Vind. p. 563. E: partim etiam comparanda cum dictis in Timæo p. 533. D.

167. B. Μουσικὴν φησιν ὁ Πλάτων—] Non ex uno Platonis loco ſumta, ſed pluribus in libris ſparſim tradita, indeque collecta ſunt: ψυχῆς περίοδοι ex Timæo p. 552. A. E: ἀνελίξας τοῦ παντός. p. 175. A. D. 182. A: plurima tamen ex eodem Timæo p. 533. E: ὅσον τ' αὖ μουσικῆς φωνῆς χρήσιμον, πρὸς ἀκοὴν, ἕνεκα ἁρμονίας ἐϛὶ δοθέν· ἡ δὲ ἁρμονία ξυγγενεῖς ἔχουσα φορὰς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις, τῷ μετὰ νοῦ προσχρωμένῳ μούσαις, οὐκ ἐφ' ἡδονὴν ἄλογον, καθάπερ νῦν δοκεῖ εἶναι χρήσιμος, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γεγονυῖαν ἐν ἡμῖν ἀνάρμοϛον ψυχῆς περίοδον, εἰς κατακόσμησιν καὶ συμφωνίαν ἑαυτῇ ξύμμαχος ὑπὸ μουσῶν δέδοται. Unde profecit Philo Jud. De Victimas Offerent. p. 859. E: ἡ δ' ἀκοὴ χρῆμα δι' ἧς μέλη καὶ ῥυθμοὶ καὶ πάνθ' ὅσα κατὰ τὴν μουσικὴν ἐπικρίνεται· ᾠδὴ γὰρ καὶ λόγος ὑγιεινὰ καὶ σωτήρια φάρμακα ἡ μὲν τὰ πάθη κατεπᾴδουσα, καὶ τὸ ἄῤῥυθμον ἐν ἡμῖν ῥυθμοῖς, τὸ δὲ ἐκμελὲς μέλεσι, τὸ δὲ ἄμετρον μέτροις ἐπιϛομίζουσα· ubi haud ſcio an cum Mangeyo legi debeat ἐπικοσμοῦσα. Conferatur et Theon in Mathematicis Platonis p. 12. ſeq. et notata nobis ſupra p. 156. C. Pro κνήσεως dat κινήσεως Exempl. Turn. at illud reliqui omnes exhibent libri: κνῆσις non eſt in Lexicis, habet tamen Plutarchus in Amator. p. 769. E. et reſtituendum Platoni Philebo p. 86. H: de verbo ἀνελίττειν diximus p. 83. D: παρεῖναι ut alibi ſervit periphraſi, veluti p. 61. A. D. E. 97. E. ut temere Bryanus mutatum voluerit in πραῦναι Vit. T. I. p. 77. 2: quamquam et codices quidam aliud exhibent: D, et margo Xyl. καθιϛᾶν: Harl. πρῶτον.

167. C. Ὅσα γὰρ μὴ πεφίληκε Ζεὺς—] Pindari Pyth. I. 25: reponit Plutarchus idem p. 746. B. 1095. E.

167. C. τὰς τίγρις] Rem ſupra notavimus p. 144. D: τίγρις venit ex Steph. antea Ald. et Baſ. vitioſe τίγρυς: at debebat τίγρεις poni ex D. Xyl. Harl. Colleg. Nov. huic voci proxime addunt δὲ Harl. et D.

167. C. Τειρεσίας—Ἀθάμας—Ἀγαύη—Ἡρακλεῖ—] Tireſiam cœcum novimus: ſed eum non vidiſſe filios ſuos et familiares idque miſeratum eſſe, non videtur ex aliquo poeta ſumtum, ſed a Plutarcho ita poſitum, ut cum videntium furentiumque exemplis componeretur. *Athamas* ex deperditis Sophoclis hoc nomine inſcriptis tragœdiis et ex Euripidis Inone, celebrabatur: Agave ex Euripidis Bacchis: Hercules ex ejuſdem Hercule Furente.

167. D. οἱ μὲν οὖν οὐχ ὁρῶσι—εὐμενὲς—] οὖν ne cui forte per errorem additum videatur: ita ſubinde poſitum reperitur; v. c. p. 123. A. 185. B. 194. A: quamquam ibi vitioſum eſt: 376. A. 421. E. 734. C. 986. C: et uſurpatur pro γὰρ ad explicandum, ſupra p. 53. B. Vit. 611. B. Porphyr. De Abſt. II. 38. p. 172. In collocatione verborum turbaſſe librarios putem eamque ita ordinandam: οἱ μὲν οὖν οὐχ ὁρῶσι τοὺς θεοὺς τοπαράπαν, οἱ δὲ παρορῶσι· οἱ μὲν οὐδὲ ὑπάρχειν νομίζουσι, οἱ δὲ δοξάζουσι φοβερὸν τὸ εὐμενὲς—. Sententia comparetur cum gemina De Aud. Poet. p. 34. A. Senecæ Epiſt. CXXIII. fin. *Superſtitio error inſanus eſt: amandos timet: quos colit, violat. Quid enim intereſt, utrum deos neges, an infames?*

167. D. ἄμικτον] ἀμήνιτον licet ſententia loci, ut nunc eſt, requirat, recipere tamen non auſus ſum; quod Meziriaci et Reiſkii, et ſi quid id eſt, meum nomen, qui antea idem conjeciſſem, non niſi conjecturæ auctoritatem haberet. Eo tamen ducunt libri; nam ἀμίμητον dant Ald. Baſ. Xyl. Harl. Colleg. Nov. A. C. E. F: Stephanus ἄμικτον recepit ex Pol. et Jannot. quocum conſentire videtur. D. quippe cujus in Excerptis nil varietatis annotatum video: Anon. et Vulc. ἀμίνητον, vitioſum quidem ſed ex vero ἀμήνιτον ortum; quod et elegantis, nec Plutarcho infrequen-

tis, eſt conſuetudinis: adhibitum Opp. Mor. p. 90. D. 95. D. 413. D. 464. C. 491. F. 741. A. 809. E. 825. D.

167. E. πολυπάθεια] Rarius vocabulum, factum ad imitationem ἀπαθείας. Sic Sympoſ. IX. p. 734. A: ἡ περὶ τὰ λουτρὰ τῆς σαρκὸς πολυπάθεια. Item πολυπαθὴς, Opp. Mor. 97. B. 171. E. de ipſa Superſtitione.

167. E. κολακεύουσιν] Igitur acute Maximus Tyrius ſuperſtitioſum in adulatoribus cenſet Diſſ. XX. 6. p. 241: —ὁ μὲν εὐσεβὴς φίλος θεῷ, ὁ δὲ δεισιδαίμων κόλαξ θεοῦ· καὶ μακάριος ὁ εὐσεβὴς, φίλος θεῷ· δυστυχὴς δὲ ὁ δεισιδαίμων, κόλαξ θεοῦ· ita enim cum Marklando legendum videtur.

167. E. Κοινὸν ἀνθρώπων—διευτυχεῖν] Senarius: Κοινὸν γὰρ ἀνθρώπων τὸ μὴ διευτυχεῖν. v. c. K. γ. ἀ. τὸ μὴ πάντ' εὐτυχεῖν. Similia notavimus dicta p. 103. C. 110. E.

167. F. ὁ Πίνδαρος θεούς φησι] Bis ſine Pindari nomine repoſuit Plutarchus: in Amatorio p. 763. C: et de Communib. Not. Adv. Stoic. p. 1075. A. Harl. et D. omittunt θεούς.

p. 168. A. σπαθᾶται τὰ τῶν ἀνθρώπων—] Nove dictum certe in hac re: *carpuntur, diſcerpuntur res humanæ.* De verbi vi expoſuerunt H. Steph. Theſ. L. Gr. T. III. p. 908. Spanhemius ad Ariſtoph. Nub. 53. Interpretes ad Heſychium voc. Σπαθᾷ: notavit et Taylorus ad Demoſth. Falſ. Leg. Ed. Reiſk. T. IX. p. 370. Utitur et Plutarchus in Pericle p. 160. F. Dio Chryſ. Or. I. p. 3. C. LXV. p. 608. C. Unus D. dat πράττεται, quod corruptum videtur ex antiquiore lectione ταράττεται vel σπαράττεται. Reprehenſio iſta rerum humanarum ac temeritatis frequentiſſima eſt in Veterum ſcriptis: multis eam exemplis et cognovimus et expoſuimus in animadverſionibus ad libellum De Ser. Num. Vind. quædam etiam poſtea vidimus a Lennepio prodita ad Phalaridis Epiſt. p. 145.

168. A. οὔτε γὰρ ἄνθρωπον—οἴεται.] Vereor ne complures rationem noſtrarum emendationum contextui Græco ſubjectarum ſubinde non percipiant; ſi quidem eam hoc in loco non animadvertit Eichſtædius V. Cl. qui in Programmate, ſuperiore menſe Martio hujus anni MDCCCIV.

Jenæ edito, de *Ates*, *Dices*, et *Nemeſeos*, numinibus diſſerens, p. 16. me hoc in loco erraſſe pronunciat. Cujus diſputationem fuſe copioſeque explicitam ne ipſis-verbis referamus, ſuis argumentis breviter notaſſe ſatis eſt. Igitur vir eruditiſſimus poſtremam hujus loci partem ita vult corrigi, δι' αὐτῶν τὸν κότον, *per iram deorum*, ubi nos dedimus δι' αὐτὸν οἴεται· nam, inquit, δι' αὐτὸν contrarium eſſe ſententiæ hujus loci, quum ſuperſtitioſus ſemet ipſum numquam incuſet, et ut ipſe ſcribit Plutarchus, οὐδ' ἑαυτὸν ἀλλὰ πάντων τὸν θεὸν αἰτιᾶται, omnemque infortunii ſui culpam in deos conjiciat. Deinde, φέρεσθαι ῥεῦμα δαιμόνιον, ex Æſchyli quadam tragœdia deſumtum cenſet. Vellem vera eſſet ratio optimi viri; ita lubens eam agnoſcerem ac laudarem. Nunc eam confutare cogor; quod ſemper invitus facio, cum erga alios omnes, tum in primis erga homines mei amantes. Et primum quidem nec nomen κότος Plutarcho uſurpatum: et compoſitio poſtulabat διὰ κότον αὐτῶν, vel δι' αὐτῶν τὸν κότον; non δ' αὐτῶν κότον, quod non niſi poetis licet. Deinde diſtinguenda cauſſa efficiens a cauſſa movente: ſuperſtitioſus οὐδ' ἑαυτὸν αἰτιᾶται, *non ſeipſum incuſat*, id eſt, *non in ſe ipſum confert cauſſam efficientem*, ſed in Deos: dicit, ſe a diis puniri, idque merito, quia ipſe ſit diis exoſus, θεομισής, igitur puniri δι' αὐτὸν, *propter ſe ipſum*: diligentia ac proprietas orationis hæc diſtinguit: ὑπό τινος, *ab aliquo*, eſt cauſſæ efficientis: ἐκ τινος, *cauſſæ materialis*: διά τινος, *cauſſæ per quid*, vulgo dictæ *inſtrumentalis*: διά τι, *propter quid*, cauſſæ τελικῆς, *finalis*, mentem ad agendum moventis. Fit tamen ſubinde, ut cujuſque formulæ principi ac peculiari ſignificationi, ſimul reliquarum ſignificatio formularum addatur: quod notavimus in hoc ipſo διά τι p. 97. C. Igitur in hoc Plutarchi loco δι' αὐτὸν, eſt *propter ſe ipſum*, quia ſit θεομισής, *diis exoſus*; nam dicit ſe propter peccata quædam *a diis puniri*, ὑπὸ τῶν θεῶν κολάζεσθαι, δι' αὐτὸν, *propter ſe ipſum quia peccaſſet*: ita διὰ cum Accuſativo ſignificat *ſua culpa*, *ſuo merito*, apud Plutarchum Opp. Mor. p. 69. D. 114. C. 160. C. 178. E. 179. A. Menander ap. Stob. p. 527. in ſimili argumento, docens homines ſua culpa miſeros eſſe, bruta

non item, aſinum verbi cauſſa: Τὸν ὄνον ὁρᾶν ἔξεστι πρῶτα τουτονί. Οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως. Τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίνεται. Ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει. Ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν, Αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν. Λυπούμεθ' ἂν πτάρῃ τις· ἂν εἴπῃ κακῶς, Ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα Φοβούμεθ'· ἂν γλαῦξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν. Deinde nullum exſtat in hoc loco indicium, δαιμόνιον ῥεῦμα ἄτης ex alio ſcriptore, aut poeta, atque adeo nominatim ex Æſchylo deſumtum eſſe. Nam quod hæc ſeorſim ac diverſis locis adhibet nomina Æſchylus nullam habet imitationis auctoritatem. Sophocli eſt ἄτη οὐρανία in Ajace 197. Pindaro Olymp. X. 46. βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἵζοισαν ἑὰν πόλιν· quod Scholiaſtes interpretatur εἰς ῥεῦμα ἄτης ἐμπεσοῦσαν. Eſt hæc Plutarchi conſuetudo, ut pro argumenti gravitate orationem ſubinde ad poeticam dictionem extollat, nec tamen certum alicujus poetæ locum ſpectat: ſed hæc quidem verba φέρεσθαι ῥεῦμα δαιμονίον ἄτης poterat etiam intra ſuæ modum terminumque proſæ conjungere. Similiter ῥεῦμα ad alias res tranſlatum reperitur. v. c. Opp. Mor. p. 609. B. τοῖς κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν ῥεύμασιν ἐκ μιᾶς πηγῆς φερομένων ἐφιέναι. De effluviis Lunæ in terram p. 658. C. τοῦ φερομένου ῥεύματος ἀπ' αὐτῆς. Divinationis τὸ μαντικὸν ῥεῦμα καὶ πνεῦμα. Similis ratio p. 357. A: δαιμονίῳ πνεύματι φήμης πυθομένην τὴν Ἶσιν—ἀφικέσθαι. Item loco *effluvii*, *exhalationis*, ἀποῤῥοίας, p. 648. A. 680. F. 683. A. 916. D. 938. D. Jam nil frequentius mentione ἄτης, ſive ut *numinis*, ſive ut *damni*: et Plutarchus adhibet nomen, præter hunc locum p. 164. C. 418. E. Vit. 666. A. et δαιμόνιος centies apud eumdem exſtat. Denique οἴεται recepimus, ut lectionem legitimam, quippe quæ bonum ſenſum præberet, et præberetur ipſa ab optimo codice antiquo. Nam poteramus conjecturam afferre probabilem, ut τὸν νοῦν tamquam ab antecedente αὐτὸν et ſequente νοσῶν conflatum deleremus, et conſtructionem ſententiæ ab antecedente φησὶ repeteremus. At alia eſt legitima, alia probabilis lectio: legitima, niſi a codicibus oblata probabilis, nulla eſt: quod monuimus p. 15. A. Hæc præter morem noſtrum fuſius explicuimus, et ut rationem haberemus viri

eruditiſſimi noſtrumque ſtudioſiſſimi, et ut alii conſideratius de noſtris animadverſionibus judicarent. Nam pleraſque iſtas conjecturas ſubitas et falſas etiam Reiſkii et aliorum, brevitatis cauſſa, ſilentio præterire ſolemus.

168. B. Πῆ παρέβην;—] Pythagoricum præceptum in Aureo Carmine, verſu 42. Reponit Plutarchus De Curioſit. p. 515. F: memorat Diogenes Laert. VIII. 22: Porphyrius Vit. Pythag. §. 40: interpretatur Hierocles in Commentario p. 200. imitatur Ariſtides T. II. p. 182.

168. C. δυσημερίαι] *adverſi ſucceſſus, mali eventus*. Opp. Mor. p. 467. E. 740. A. 741. A. 784. C. Vit. 320. B. 588. C. Contrarium eſt εὐημερία, *bonus ſucceſſus* in primis *rei publice apud populum aut principem geſtæ, favor et gratia ejus, qui rem geſſit, apud illos*, Opp. Mor. p. 104. D. 498. B: ſed exquiſitius, quamvis proprie, *bene diem tranſigere*. 686. B. De verbo εὐημερεῖν diximus p. 78. B.

168. C. ἀποτεύξεις] *repulſæ, fruſtrata ſpes propoſiti commodi:* latius etiam patet quam δυσημερία et ſæpe illam, ut genus ſpeciem, complectitur. Sic Opp. Mor. p. 543. F. 714. E. 743. B. Vit. 120. A. 408. A. 1024. C. 163. D. Verbum ἀποτυγχάνειν ejuſque oppoſitum ἐπιτυγχάνειν, indeque orta nomina alibi animadvertemus. Nunc J. Uptonus cognoſcatur in Indice Epictet. voc. Τυγχάνω.

168. C. πληγαὶ θεοῦ] Ex communi quodam fonte Cicero Tuſc. III. 29: *Accedit ſuperſtitio muliebris quædam: exiſtimant enim, diis immortalibus ſe facilius ſatisfacturos, ſi eorum plaga perculſi, adflictos ſe et ſtratos fateantur*. Sophocles ap. Theophil. ad Autolyc. II. p. 110. edit. Wolf. Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.

168. C. προσβολαὶ δαίμονος.] Diximus p. 43. D.

168. C. θεομαχεῖν] Plutarchus Apophthegm. p. 225. C. Marcello 307. A. Menander ap. Stob. p. 570. Μὴ θεομάχει, μηδὲ προσάγε τῷ πράγματι Χειμῶνας ἑτέρους, τοὺς ἀναγκαίους φέρε. Cicero Tuſc. III. 25: *neceſſitas ferendæ conditionis humanæ, quaſi cum Deo pugnare prohibet, admonetque eſſe hominem*. Plautus Perſa I. 1. 26: *Quid ergo faciam Diſne advorſer? quaſi Titani cum Dis belligerem, Quibus ſat eſſe non queam?* Plura dant J. Uptonus ad Epictet. Indicem

in voce. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 696. Wetſtenius ad Act. App. V. 39.

168. C. Ἔα με—] Videtur verſus Comici, Ἔα μέ γ' ἄνθρωπε διδόναι δίκην—: eodem ſenſu et argumento, quo eſt illud poetæ a Plutarcho citatum De Virt. Mor. p. 446. A. Ἔα μ' ἀπολέσθαι· τοῦτο γάρ μοι συμφέρει· ac Terentii Heaut. I. 1. 37: *Sine me, vacivum tempus ne quod duim mibi Laboris—Sic meritum eſt meum.* Simile ab antiquiore auctore quid ſcriptum eſſe ſignificat Euſebius Præp. Evang. VI. p. 243. D: ὅθεν καὶ λεγόντων ἐστὶν ἀκοῦσαι τῶν πολλῶν, ὅτι ἄρα πραχθήσεται τοῦτο, ἄγε εἵμαρταί μοι· καὶ, τί μὲ χρὴ παρέχειν ἐμαυτῷ πράγματα;—πῶς οὖν ὁ ταῦτα μὴ ἐξ αὐτοῦ ἡγούμενος ἐγχειρεῖν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἔξωθεν ἀνάγκης, προσέξοι ἄν ποτε τῷ νουθετοῦντι καὶ διδάσκοντι μὴ ἑαυτὸν ἐπιδιδόναι ἔκδοτον τοῖς προαιρημένοις; εἴποι γὰρ ἂν πρὸς τὸν νουθετοῦντα, ὡς καὶ τῶν πρὸ ἡμῶν τισιν εἴρηται, Τί με, ὦ ἄνθρωπε, νουθετεῖς; ταῦτα γὰρ οὐ δήπου ἐστὶν ἐπ' ἐμοὶ τὸ μεταβάλλειν τὴν προαίρεσιν· ἡ γὰρ εἱμαρμένη προκατείληφε.

168. D. ἔξω κάθηται σακκίον ἔχων] Nota religio ex Judæorum ritibus. Attigit Weſſelingius ad Diod. Sic. T. II. p. 399. Et de Syris memorat Menander citatus Porphyrio De Abſtin. IV. 15: et nobis apponendus mox p. 170. D: cujus hæc pars huc pertinet: σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὁδὸν Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα. Laxior amictus etiam aliis populis in ſupplicatione uſurpatus: veluti dicuntur *velati* ſupplices: ut Tibullo I. 5. 15: *Ipſe ego velatus filo, tuniciſque ſolutis, Vota novem Triviæ nocte ſilente dedi.* Lucretius V. 1197: *Nec pietas ulla eſt velatum ſæpe videri Vertier ad lapidem, atque omnes accedere ad aras: Nec procumbere humi proſtratum, et pandere palmas Ante deum delubra—.* Illud ἔξω κάθηται comparandum cum προκαθίσεις ſupra p. 166. A. Nec ἔχων σακκίον, *indutum eſſe ſacco,* ambiguum videri debet: ita ſolet Plutarchus: v. c. Vit. p. 90. A. 357. A. 684. D. 855. E. 1042. A. Opp. Mor. 753. D. Dio Chryſ. 627. D. Plautus Moſt. I. 3. 17.

168. D. ἐν πηλῷ καλινδούμενος] Significatur genus πηλώσεως, diverſum ab illo περιμάττεσθαι, de quo, paucis interjectis verbis, proxime dicitur, quod notavimus p. 166. A:

fortaſſe ſolitus naturæ affectus in luctu, corpus per humum ſternendi, quod eſt Homericum Iliad. X. 414. κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, reprehenſum a Platone Rep. III. p. 433. A.

168. D. ἐξαγορεύει] *enunciat, profitetur*, tamquam a furiis coactus: res et nomen in hoc argumento frequentantur: notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 566. E.

168. D. πράῳ] Forma fœminini iſta non alibi, quod ſciam, a me lectum nomen: certe, non apud Plutarchum; quippe πραεῖα uſurpatur. Neque tamen hoc reponere volenti Reiſkio aſſentior; quum in vulgata omnes libri conſentiant.

168. D. περιθυόμενος—περιματτόμενος] Conſulendus de hac verborum forma et de re ipſa Iſ. Caſaubonus ad Theophraſti Character. de Superſtitione, et noſtra animadverſio ad p. 166. A.

168. D. φησὶν ὁ Βίων—] Acute vidit Iſ. Caſaubonus ad Diogenem Laert. in vita Bionis, dictum quoddam Bionis exſtitiſſe hujuſmodi quale hic proditur a Plutarcho, idque ipſum a Diogene ſignificari, IV. 55—57. notante Bionem, qui quum antea iſtam ſuperſtitionem riſiſſet, poſtea morbo et mortis metu ad eam ſe applicuerit: καὶ ὕϛερόν ποτε ἐμπεσὼν εἰς νόσον, ὡς ἔφασκον οἱ ἐν Χαλκίδι, αὐτόθι γὰρ καὶ κατέϛρεψε, περίαπτα λαβεῖν ἐπείσθη, καὶ μεταγινώσκειν ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησε ἐς τὸ θεῖον. Mox iambico metro idem narrat —Καὶ γραῒ δῶκεν εὐμαρῶς τράχηλον εἰς ἐπῳδὴν, Καὶ σκυτίσιν βραχίονας πεπασμένος γ' ἔδησε. Quod Salmaſius Exercit. in Solin. p. 370. a. F. σκυτίσιν mutatum vult in κυϛίσιν, quia ſcilicet περιάπτα includerentur in κύϛεις, itaque brachio appenſa geſtarentur, ejuſque moris exemplum adfert e Dioſcoride: eſt hæc mutatio veteris ſcripturæ, non emendatio; ſiquidem et σκυτίδων fuit uſus magicus et ſuperſtitioſus: veluti refert Tatianus Or. Contra Gr. p. 156. A: οὐδὲ ὁ μεμηνὼς σκυτίδων ἐξαρτήμασι θεραπεύεται· δαιμόνων εἰσὶν ἐφόδοι. Et nutrices infantibus primum dentes emittentibus ſcortea quædam alligare ſolitas narrat Julianus Or. VII. p. 206. D: αἱ τίτθαι περὶ τὰς ὀδοντοφυΐας κνησιῶσιν αὐτοῖς (τοῖς παιδίοις) σκύτινα ἄττα προσαρτᾷν ταῖν χεροῖν. Hæc ſatis de hoc uſu. Fre-

quens mentio apud Veteres περιάπτων, amuletorum: de quibus alibi nobis erit locus dicendi. Nunc non eſt negligendus Plutarchi locus in Pericle p. 173. A. quem morbo debilitatum item ad iſtam valenti ſpretam ſuperſtitionem deſcendiſſe narrat; teſtem laudans Theophraſtum: ὁ γοῦν Θεόφραστος ἐν τοῖς ἠθικοῖς διαπορήσας εἰ πρὸς τὰς τύχας τρέπεται τὰ ἤθη, καὶ κινούμενα τοῖς τῶν σωμάτων πάθεσιν ἐξίσταται τῆς ἀρετῆς, ἱστόρηκεν ὅτι νοσῶν ὁ Περικλῆς ἐπισκοπουμένῳ τινὶ τῶν φίλων δείξειε περίαπτον ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῷ τραχήλῳ περιηρτημένον ὡς σφόδρα κακῶς ἔχων ὁπότε καὶ ταύτην ὑπομένοι τὴν ἀβελτηρίαν.

168. E. Τὸν Τηρίβαζον—] Teribazi clarum eſt nomen in belli ducibus et ſatrapis Artaxerxis Mnemonis, apud quem multis benefactis gratioſus, deinde Cyprio bello præfectus, ab Oronte in invidiam adductus, comprehenſus, judicatus, judicioque abſolutus eſt: ut cognovimus ex Diodoro Siculo XV. 8. ſeq. Eum comprehendentibus vim oppoſuiſſe, ex alio eoque deperdito ſcriptore ſumtum eſt; fortaſſe Theopompo, quem latius narraſſe par eſt hanc rem, quam in breviſſimum compendium redegit Photius Bibl. Cod. CLXXVI.

168. F. Ταῦτα πάσχεις—κελεύοντος·] Trochaicus apparet incerti poetæ: Ταῦτα πάσχεις, ὦ κακόδαιμον, ἐκ προνοίας, Καὶ κελεύοντος θεοῦ—.

168. F. Μίδας ὁ παλαιὸς—αἷμα ταύρου πιών.] Plutarchus T. Q. Flamin. p. 380. E. de Hannibale famam fuiſſe a quibuſdam proditam, μιμησάμενον Θεμιστοκλέα καὶ Μίδαν, αἷμα ταύρειον πιεῖν. Strabo I. p. 106. B: ſub incurſum Cimmeriorum Μίδαν αἷμά τι ταύρου πιόντα φασὶν ἀπελθεῖν εἰς τὸ χρεών· quæ repetit Euſtathius ad Odyſſ. Λ. 14. p. 1671. 12. Midas dicitur ὁ παλαιὸς, per excellentiam, quia præter eum et poſtea alii cognomines fuerunt: de qua Plutarchi conſuetudine alibi dicemus. Et ὡς ἔοικε ex ejuſdem eſt proprietate, pro *ut fertur*, quam notavimus p. 41. C. De Themiſtocle idem genus mortis proditum conſtat: de quo dicemus ad ejus Vitam p. 128. A. Taurini ſanguinis vim tradit Dioſcorides Alexiph. XXIV. indeque Plinius attigit XXVIII. 41.

168. F. Ἀριστόδημος] Bello primo, Ariſtodemum Meſſe-

niorum regem per ſuperſtitionem animum ac ſpes omnes deſpondiſſe, ſeque ipſum interfeciſſe, narrat etiam Pauſanias IV. 3: ſed aliam cauſſam prodens: regem enim antea filiam ſuam occidiſſe, tum hujus ſpecie per ſomnium conterritum, ſibi ipſum mortem conſciviſſe.

p. 169. A. Νικίᾳ—] Celebrata ad omnium cognitionem calamitas Athenienſium ad Syracuſas: auctor Thucydides, unde fere alii ſuam duxerunt narrationem; VII. 35—87. et Plutarchus noſter in Vita Niciæ p. 523, 524. ſeq.

169. A. ποδῶν] Veriſimillima eſt lectio περιόδων, a nullo quamvis codice exhibita. Sic Adv. Stoic. p. 1066. B: οὐδ' ἂν ὥραις ἐχρῆτο καὶ περιόδοις καιρῶν ὁ κόσμος—. Circuitus Lunæ ipſo hoc facto Niciæ, Vit. p. 539. B: ὁ δὲ Νικίας ἄλλην ἔπεισε μένειν σελήνης περίοδον·—μικροῦ δὲ πάντων ἀφέμενος τῶν ἄλλων ἐθύετο καθήμενος, ἕως ἐπῆλθον αὐτοῖς οἱ πολέμιοι· ubi pro ἐθύετο codex Moſcovienſis probabilius dat ἔθυε τε καὶ διεμαντεύετο. Dione 968. A. Sic proxime 171. A. 974. F. 1007. C, D. 410. C. 426. D. 430. A. Vit. Homer. 145. Plato Leg. 636. B. 639. E. 702. G. 704. C, D. Dio Chryſ. 622. C. Libanius T. II. p. 103. B. περίοδοι ὡρῶν.

169. A. ἀπάντησις] *Occurſus*. In ſimili cauſſa territis militibus prudentius egit Dion, in cujus Vita hæc Plutarchus p. 968. A: —ἐξέλιπεν ἡ σελήνη· καὶ τοῖς μὲν περὶ τὸν Δίωνα θαυμαστὸν οὐδὲν ἦν, λογιζομένοις τὰς ἐκλειπτικὰς περιόδους, καὶ τὴν γενομένην τοῦ σκιάσματος ἀπάντησιν τῆς σελήνης, καὶ τῆς γῆς ἀντίφραξιν πρὸς τὸν ἥλιον.

169. B. Γλαῦκε ὅρα—] Archilochi hanc dictionem ex Heraclidis libello De Allegoriis p. 412. tertio etiam verſu integram, retulerunt collectiones Fragmentorum Lyricorum, Commeliniana Anni 1598. Stephaniana A. 1600. p. 376. in Lectiana in Corpore Poetarum non apparent: at retulit Brunckius Analect. Poet. Gr. T. I. p. 42. Poſt Theod. Canterum Var. Lect. II. 15. tractavit J. Pierſonus Veriſimil. II. 10. p. 254. qui trochaicum metrum, manifeſtum illud quidem ſed paucis in verbis obſcuratum, purgavit, ſic:

Γλαῦκ' ὅρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταράσσεται

Πόντος· ἀμφὶ δ' ἄκρα γυρεὸν ὄρπον ἵσταται νέφος
Σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος.

Verſu ſecundo pro ὀρθὸν, quod omnes Plutarchei codices habent, Heraclides dat ὄρπον, quod quid ſit velim explicuiſſent viri docti: Brunckius, neſcio unde, edidit ὀρφνὸν, *tenebricoſum*, quod certe intelligi poteſt: at, ne dicam a nullis traditum codicibus, non conveniens priori adjectivo γυρεὸν, præſertim in iſtiuſmodi copulæ abſentia, *nubem rotundam tenebricoſam:* et haud exigua eſt varietas ſcripturæ: nam γυρεύων dant C. E. G. Harl. Colleg. Nov. Moſc. 2: γυρέων Pol. Jannot. γυρῶν D. quæ quum metro repugnent, retinendum videtur γυρεὸν ſed ut ſit γυρέον, Participium Verbi γυρέω cujus loco uſurpatur γυρόω, aut minima mutatione legatur γυροῦν, vel γυρεῦν, ut ſenſus ſit *circum promontoria ſe volvens recta conſtitit nubes.* Carminis exemplum aliis obſervatum poetis; veluti Horatio aliquoties I. 9: *Vides ut alta ſtet nive candidum Soracte.* Ib. 14: *Nonne vides, ut Nudum remigio latus.* III. 27: *Sed vides quanto trepidet tumultu Pronus Orion.* Plauto Mercat. V. 2. 37: *Recipe te ad terram, Charine, huc: non ex advorſo vides? Nubis ater imberque inſtat—.*

169. B. τοῦτο ἰδὼν κυβερνήτης—] Demoſthenis hoc loco exemplum nonnihil valuiſſe dicam: Philipp. III. p. 48. A: ταῦθ' ὁρῶντες οἱ Ἕλληνες ἀνέχονται· καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ οἱ τὴν χάλαζαν, ἐμοί γε δοκοῦσι θεωρεῖν· εὐχόμενοι μὴ καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι γενέσθαι, κωλύειν δ' οὐδεὶς ἐπιχειρῶν. Et p. 51. C: ἕως ἂν σώζηται τὸ σκάφος, ἄν τε μεῖζον ἄν τ' ἔλαττον ᾖ, τότε χρὴ καὶ ναύτην, καὶ κυβερνήτην, καὶ πάντ' ἄνδρα ἐφεξῆς πρόθυμον εἶναι· καὶ ὅπως μήθ' ἑκὼν μήτ' ἄκων ἀνατρέψῃ, τοῦτο, σκοπεῖσθαι· ἐπὰν δὲ ἡ θάλαττα ὑπερέχῃ, μάταιος ἡ σπουδή. Plane ad rem præſentem accommodate ab iiſdem initiis profectus Dio Chryſ. Or. XVI. p. 246. A: πῶς ἔνεστιν ἑκάστου τούτων αἰσθανόμενον καὶ ῥᾳδίως ἐνδιδόντα μὴ κακοδαιμονέστατον ἁπάντων εἶναι, προσευχόμενον τοῖς θεοῖς ὅπως μὴ τοῦτο, μηδὲ τοῦτο, συμβῇ· καθάπερ εἴτις ἐν ὄμβρῳ πορευόμενος, σκέπασμα μὲν ἔχοι μηδὲν, εὔχοιτο δὲ μόνον ἕκαστον τῶν σταλαγμῶν διαφυγεῖν· πολὺ γοῦν τῶν σταλαγμῶν συνεχέστερά ἐστιν τὰ δυσχερῆ παρὰ τῆς τύχης· ἤ, νὴ Δία, εἴτις πλέων, ἀντὶ τοῦ τοῖς οἴαξι προσέχειν, καὶ τὸ προσπίπτον δέχεσθαι καλῶς, εὔχοιτο μηδὲν

τῶν κυμάτων κατὰ τὴν ναῦν γενέσθαι; Julianus Or. II. p. 97. D: ἀγαθὸς κυβερνήτης ἐξ ἀπαλῆς νεφῶν ῥαγείσης λαίλαπος, εἶτα (ἐπ' del.) αὐτοῦ τοῦ θεοῦ σείοντος τὸν βυθὸν καὶ τὰς ἠϊόνας· ἐνταῦθα γὰρ τοὺς μὲν ἀπείρους δεινὸν ἢ ἄτοπον κατέλαβε δέος· ὁ δὲ ἤδη χαίρει καὶ γάννυται, γαλήνην ἀκριβῆ καὶ νηνεμίαν ἐλπίζων. Johannes Chryſoſtomus Homil. Ad Antiochen. XVI. p. 179. E: Οὐχ ὁρᾷς τοὺς κυβερνήτας ὅτι τῆς θαλάσσης μαινομένης, νεφῶν διατρεχόντων, βροντῶν καταῤῥηγνυμένων, πάντων τῶν ἐπὶ τῷ πλοίῳ θορυβουμένων, ἐπὶ τῶν οἰάκων αὐτοὶ κάθηνται χωρὶς θορύβου ἢ ταραχῆς, τῇ τέχνῃ τῇ ἑαυτῶν προσέχοντες ἢ σκοποῦντες ὅπως τὸν ἐπιόντα διακρούσωνται χειμῶνα.

169. B. τὴν κεραίαν ὑφίησι, Φεύγει—θαλάσσης] Geminus eſt locus De Animi Tranq. p. 475. F: κυβερνήτης—ἕως οὐκ ἀπέγνωκε, τῇ τέχνῃ χρώμενος φεύγει, μάλα λαῖφος ὑποστολίσας, ἔστε ἐνέρτερον ἱστὸν ἐρεβώδεος ἐκ θαλάττης ὑπέρσχῃ, τρέμων κάθηται καὶ παλλόμενος: quæ turbata ad hujuſmodi ordinem redigenda videntur, ut ſimul dictum poetæ integrius appareat: κυβ.—ἕως οὐκ ἀπέγνωκε, τῇ τέχνῃ χρώμενος

Φεύγει, μέγα λαῖφος ὑποστολίσας ἐς ἐνέρτερον ἱστὸν,
Ἐρεβώδεος ἔκ τε θαλάττης—.

i. e. *Fugit et ex mare tartareo et ex—magnum velum deducens ad inferiorem malum—.* Cæterum ante ὑπέρσχῃ inſerendum καὶ ἕως, *et dum eminet ſupra mare, dum nondum opprimitur fluctibus.* Antenna κέραια, *tranſverſum in ſummo malo lignum ex quo ſuſpenſum eſt velum,* exponit recte J. Schefferus De Militia Navali II. 5. p. 142. L. Bayfius De Re Nav. p. 120. itaque adhibuit Plutarchus in Cicerone p. 885. B.

169. B. Ἡσίοδος] Ἔργ. 463. Εὔχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ Δημήτερί θ' ἁγνῇ—Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης Χειρὶ λαβὼν, ὅρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι—. Quod ex hoc loco reponendum erat ἀρότου pro vulgato ἀρότρου, unus præbet Anon.

169. B. τὸν Αἴαντα—] Iliad. H. 193.

169. C. ὁ Ἀγαμέμνων] Iliad. B. 382. 414. ubi Δός με Plutarchus fecit pro Πρίν με.

169. C. Ἀρετῆς γὰρ ἐλπὶς—πρόφασις.] Egregia ſententia, proverbii frequentiam habet, aliis tamen verbis prodita.

Hujuſmodi eſt Philemonis ap. Theophilum ad Autolyc. III. p. 294: Οἱ γὰρ θεὸν σέβοντες ἐλπίδας καλὰς Ἔχουσιν εἰς σωτηρίαν. Similia haud pauca idem collegit II. p. 106. ſeq. et nos in Epiſt. Crit. in Julianum p. 32. ſeq.

169. C. Ἰουδαῖοι σαββάτων ὄντων ἐν ἀγνάμπτοις καθεζόμενοι—] Spectat factum in primis celebratum ſub Antiocho Epiphane et initiis Maccabæorum, proditum Maccab. I. 2. 37. ſequ. et Joſepho Antiq. Jud. XII. 6. 2. Talem Judæum Syneſius Epiſt. IV. notat, cui p. 164. B. dicitur αὐτόχρημα Μακκαβαῖος, οἷος ἦν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι. In veſtibus ſordidis, *non lotis a fullone*, ἐν ἀγνάπτοις, rectior forma recipi debet oblata ab Harl. Colleg. Nov. C. D. Sic Plutarchus Sympoſ. VI. p. 691. D: περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις: et mox 692. A: alterum de Catone Min. p. 764. B. cujus ἄγναμπτος animus notatur, qui intelligitur ἄκαμπτος, *inflexibilis*. Conſulatur et Stephanus Theſ. L. Gr. Indice p. 254. et 255: item Albertius ad Heſych. T. I. p. 56.

169. D. ἐν τοῖς ἀβουλήτοις καὶ περιστατικοῖς] De priore diximus p. 90. Alterum περιστατικά, *res cum periculo conjunctæ*, recte vertit Xylander: exempla dictionis attulit Gatakerus ad M. Antonin. I. 12. p. 15: qui ibidem hanc notionem nominis περιστάσεως, *caſus adverſi, temporis ancipitis* explicat: de quo item videndus J. Uptonus Indic. Epictet. et uſurpatur Plutarcho Opp. Mor. p. 103. B. 137. B. 886. C. Hierocli ap. Stob. p. 414. 449. 461. Porphyrio De Abſtin. I. 55. II. 9.

169. D. εἰλαπίναι—ὀργιασμοὶ καὶ κατευχαὶ θεῶν—] Primum fere poeticum, nec Plutarcho ut proſaicum alibi adhibitum. At ὀργιασμοὶ Opp. Mor. p. 758. F. 417. A. Vit. 647. E. 665. D. Phintys ap. Stob. p. 444, 445. Porphyr. De Abſtin. II. 49. Jamblich. Vit. Pythag. §. 228. Denique κατευχὴ bono ſenſu, exſtat Vit. 301. C. 968. A. 970. E: et κατεύχεσθαι quod frequenter malo ſenſu eſt *devovere, exſecrari*, in meliorem partem uſurpatur, v. c. Opp. Mor. p. 108. F. Vit. 963. C. Jamblicho Vit. Pythag. §. 124. et item animadvertit Caſaubonus ad Strabon. p. 1065.

169. D. Σαρδάνιον γέλωτα] *riſu dolorem animi diſſimulante.*

Utitur Plutarchus in C. Graccho p. 840. C. Dio Chryſ. Or. LXXX. p. 669. C. Originem cum variæ eruditionis copia prodit Zenobius V. 85. unde ſua habet Suidas et partim Apoſtolius. Nam apud Diogenianum VIII. 5. Σαρδώνιος γέλως· ἐπὶ τῶν χαιρέσης ψυχῆς γελώντων· quod bona fide redditur: *de iis qui animo bilari rident.* Addenda negatio, ut fit ἐπὶ τῶν οὐ χαιρούσης ψυχῆς γελώντων.

169. D. τέτοις ποιεμένοις] Fortaſſe Dativus hic nonnullis novus accidat; quippe ſi a γελῶντα penderet, requirat Præpoſitionem veluti γελῶντα ἐπὶ τούτοις γέλωτα Σ. vel ἐπιγελῶντα τούτοις γ. Σ. Nunc intelligendus eſt *Dativus Conſequentiæ,* qui ſubinde a Plutarcho pro Genitivo Conſequentiæ adhibetur. Cujus animadverſionis documento ſatis eſt locos notaſſe, quos ſuo ipſe quiſque ſtudio pervolvat. Ergo hi ſunt noſtra quidem ſententia: Opp. Mor. 116. B. Vit. 129. C. 149. E. 268. A. 385. B. 386. D. 710. C. 727. E. 733. F. 735. B. Nam aliquantum a præſente loco differunt aliæ rationes: veluti, συνελόντι εἰπεῖν, de quo J. F. Heuſingerus ad Plutarch. De Educat. p. 108. aut ἐμοί γε κριτῇ: aut cujuſmodi eſt conjunctio Dativi cum Genitivo Conſequentiæ obſervata Abreſchio Animadv. Æſchyl. Lib. III. p. 333.

169. E. Πόλις δ' ὁμοῦ—] Sophoclis Œdip. Tyr. 4: nobilis locus, de quo diximus p. 95.

169. E. Πυθαγόρε λόγον—] Plutarchus Defect. Orac. p. 413. B. in ſimili argumento: ὥϛε κατὰ κράτος ἐξελέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν εἰπόντα, βελτίϛες ἑαυτῶν γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπες ὅταν πρὸς τες θεοὺς βαδίζωσιν. Refertur huc narratio Scriptoris Incerti De Vita Pythagoræ apud Photium, §. 5: Ἔλεγον δὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἑαυτοῦ βελτίω κατὰ τρεῖς τρόπες γίνεσθαι· πρῶτον μὲν τῇ ὁμιλίᾳ τῇ πρὸς τοὺς θεούς· ἀνάγκη γὰρ προσιόντα αὐτοῖς, κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, χωρίζεσθαι αὐτὸν πάσης κακίας, εἰς δύναμιν ὁμοιεντα ἑαυτὸν τῷ θεῷ. Cicero De Leg. II. 11: *Et illud bene dictum eſt a Pythagora, doctiſſimo viro, tum maxime et pietatem et religionem verſari in animis, cum rebus divinis operam daremus.* Seneca Epiſt. XCIV. p. 352: *Pythagoras ait, alium animum fieri intrantibus in templum, deorumque ſimulacra ex vicino cernentibus, et alicujus oraculi*

opperientibus vocem. Geminam fere laudat ſententiam Ariſtotelis Quæſt. Nat. VII. 30: *Egregie Ariſtoteles ait, numquam nos verecundiores eſſe debere, quam cum de Diis agitur. Si intramus templa compoſiti, ſi ad ſacrificium acceſſuri vultum ſubmittimus, togam adducimus, ſi in omne argumentum modeſtiæ fingimur; quanto hoc magis facere debemus, cum de ſideribus, de ſtellis, de Deorum natura diſputamus, ne quid temere, ne quid impudenter aut ignorantes affirmemus, aut ſcientes mentiamur.* Ab ejuſdem officii præcepto profectus differit Epictetus II. 8. p. 206.

169. E. φωλεοῖς] Hac notione vocabulum adhibuit Plutarchus Opp. Mor. 771. B. 971. E. 972. A. Vit. 496. E. 828. D. 1039. C.

169. E. χειαῖς δρακόντων] Plutarch. Defect. Orac. p. 418. A. Homer. Iliad. X. 93. 95. Ariſtides T. I. p. 20.

169. E. ἀσέβειαν εἶναι—τὴν δεισιδαιμονίαν.] Tale eſt Epicuri effatum ap. Diog. Laert. X. 123: ἀσεβὴς δὲ οὐχ ὁ τοὺς τῶν πολλῶν θεοὺς ἀναιρῶν, ἀλλ' ὁ τὰς τῶν πολλῶν δόξας θεοῖς προσάπτων. Philo Jud. De Temulentia p. 256. C: ὁ ἀπερίσκεπτος—κατειργάσατο τουναντίον οὗ προσεδόκησεν, ἀντὶ ὁσιότητος ἀσέβειαν· τὸ γὰρ πολύθεον ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς, ἀθεότης.

169. F. Ἀναξαγόρας—] Hanc ejus opinionem plurimi memorarunt, quos citant Menagius ad Diog. Laert. II. 8. 10. et Daviſius ad Maxim. Tyr. XXV. 3. p. 595.

169. F. Κιμμερίους—] Fabula orta ex vulgari de Cimmeriis opinione, quam multi memorarunt: Plutarchus Mario p. 411. F: Strabo I. p. 12. B. III. p. 222. B: omnes auctore Homero Odyſſ. Λ. 15. ubi hinc pleraque adtulit Euſtathius. Inde proverbium *Cimmeriæ Tenebræ*, de quo Eraſmus p. 285.

169. F. Τί σὺ λέγεις] Formula reprehendendi ab initio ſententiæ, tamquam in præſentem adverſarium conjecta. Sic ſupra p. 77. F: ſimiliter ad præſentem 83. C. 90. B.

p. 170. A. ἐπὶ θύραις μὴ ἔλθῃς] Sic libri noſtri: et tamen ratio θύρας poſtulat: quod non niſi Exempl. Turneb. habet, et Reiſkius vult. Dicitur enim ἐπὶ θύρας τινὸς ἔρχεσθαι, φοιτᾷν, ἰέναι, et ἐπὶ θύραις τινὸς εἶναι: et uſurpatur fere de potentioribus, certe de iis, quibus alii honoris aut petitionis

cauſſa, domum ventitandi, adeundi, viſendi, ſalutandi, officium præſtant: quod Horatius Epod. II. 7. ſignificat a viro ſimplici agris colendis dedito non factitari, *Forumque vitat, et ſuperba civium Potentiorum limina.* De regibus, in primis Perſarum, frequens eſt dictio ἐπὶ βασιλέως θύρας φοιτᾶν· et ἐπὶ β. θύραις εἶναι. Itaque apud Plutarchum ſæpe eſt ἐπί τινος θύρας *venire*, Vit. p. 379. D. 424. A. 487. E. 599. C. ubi legendum ἐπὶ pro περί. 777. B. 864. F. 868. D. 925. A. 1056. C. At ἐπί τινος θύραις *eſſe*, Opp. Mor. 816. B. Vit. 294. B. 436. C. 591. B. 646. C. Ariſtoph. Nub. 467. Neque tamen diffiteor alterum a nobis repudiatum, bis legi in Plutarcho. v. c. Nicia p. 526. A. οἱ δὲ φίλοι τοῖς ἐπὶ ταῖς θύραις φοιτῶσιν ἐνετύγχανον. Catone Min. p. 769. C: κατ' ἀγορὰν προσιὼν καὶ φοιτῶν ἐπὶ θύραις. Attamen, meo quidem judicio, utrobique corrigendum θύρας. Sic et Ariſtides T. II. p. 43.

170. A. ἀποτυμπανιεῖ—] Non infrequens verbum, nec tamen eadem ac diſerta ſignificatione; nam univerſe eſt *verberare*, ut τυμπανίζειν, ſed addita præpoſitio adfert notionem *ad finem verberare*: quod eſt vel ejuſmodi, ut verberatus inter verbera moriatur, *fuſtuarium*: vel, ut vivus dimittatur, quæ *fuſtigatio* quibuſdam dicitur. Ita niſi ex tota narratione rei appareat, notio cujuſque loci fere ambigua eſt. Sic adhibet Plutarchus Opp. Mor. p. 778. E. 968. E. 1049. D. Vit. 455. A. 1056. D. Beroſus ap. Euſeb. Præp. Evang. p. 455. D. Athenæus V. p. 214. D: qui IV. p. 154. C. ponit pro antegreſſo τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι πελέκει. Plura de hujus verbi uſu petantur a Gatakero in Adverſar. Poſthum. p. 908. ſeq. et Spanhemio ad Ariſtoph. Plut. 470.

170. A. θηρίον ἔχων τοῖς καρποῖς ἐφῆσαι—] Significatur Diana, quæ aprum Calydonium in Œnei ſata immiſit. Iliad. I. 537. quod item tangit Lucianus De Sacrificiis T. I. p. 526.

170. A. Θυάδα, Φοιβάδα, Μαινάδα, Λύσσαδα] Scitus plane dactylicus, inſigni nominum, numerorum, proprietatum paritate. Res eadem ſupra p. 22. A. nobis animadverſa.

170. B. αἵ τε χαλεχόνα—συμπλεχθεῖσα] Suſpicati ſumus

ſubeſſe verſus trochaicos dimetros hypercatalectos, quales appoſuimus:

Ἧτ' ἐπ' ἀγχόνας ἀΐξασαν,
Ἧτε ϗ λεχὼ 'νακαύσασαν,
Ἧτε κὰκ νεκροῦ μιανθεῖσα
Κἂν πεφυρμένα γ' ἐπεισῆλθεν,
Ἧτε κἂν τριόδῳ καθαρμάτεσσιν,
Ἐπισπωμένα, παλαμναίῳ
Συμπλέκοι σε—.

Varietatem in libris hanc deprehendimus. Exempl. Turneb. dat —κἂν λεχὼ ἀνακάνασα ἐκ νεκρῶν μαιμῷ τῷ αἵματι ἐκ τριόδων καθάρματα συνεπισπωμένα—. Anonym. item eouſque, excepto quod habet ἀνακαύσασα ἐν νεκρῶν αἵματι. T. V. harum enim videtur lectio, nullo appoſito nomine ad calcem editionis Græco-Latinæ —κἂν λεχὼ ἀνακαύσασα—τρίοδον ἐκ νεκρῶν αἵματι καθάρματα συνεπισκοπούμενα—. Mez. εἴτε κἂν λεχὼ ἀνακναίουσα, εἴτε κἂν ἐκ νέβρας μαίνουσα, ἀναπεφυρμένα εἰσῆλθες· εἴτε ϗ ἐκ τριόδων καθαρμάτεσιν ἐπισπωμένα: quam lectionem a conjectura profectam ultro apparet. Præterea in ſingularibus vocabulis hæc varietas exſtat: Verſu II. Harl. καλεφῶνα pro καὶ λεχώ. III. ἐκέκρος μ' οὖσα pro ἔκκεκρος μαίουσα, Harl. IV. εἰσῆλθες pro ἐσῆλθες, Harl. V. in αἵ τε καὶ ἐκ τριπόδων, C. omittit αἵ, Venetus omittit καί: ibidem pro καθ' ἑρμάτευσιν, Colleg. Nov. καθ' ἑρμάτεσιν, et C. E. Harl. καθερμάτεσσιν. VI. pro ἐπισπωμένα Moſc. I. ἐπιπτωμένα. Quibus ex ruderibus ſi quis proficere poſſit ad veterem ſcripturam integriorem efformandam, næ ego eum et mirabor et laudabo. Nunc nos ſententiæ a nobis conſtitutæ rationem reddamus. Verſ. I. Significatur Diana fœminam terrens, ut in toto hoc loco. Cauſſas naturales opinionis aperit Hippocrates v. c. περὶ παρθενίων p. 562: —ἀπὸ τῆς τοιαύτης ὄψιος πολλοὶ ἤδη ἀπηγχονίσθησαν· πλέονες δὲ γυναῖκες ἢ ἄνδρες·—ὑπὸ δὲ τῆς περὶ τὴν καρδίην πιέξεως ἀγχόνας χραίνουσιν·—φρονησάσης δὲ τῆς ἀνθρώπου, τῇ Ἀρτέμιδι αἱ γυναῖκες ἄλλά τε πολλὰ, ἀλλὰ δὴ ϗ πολυτελέστατα τῶν ἱματίων καθιεροῦσι τῶν γυναικείων, κελευόντων τῶν μάντεων, ἐξαπατώμεναι—. Similia præcipit auctor De Morbo Sacro p. 303. quem citavimus ad p. 166. A. Dianæ, Hecates, et Lunæ,

3 U 3

conjuncta eſſe numina, neminem fugit. Illis etiam ſuſpendii eſſe communionem, quibuſdam indiciis ſignificatur: veluti quod narrat Callimachus apud Euſtathium Odyſſ. M. p. 1714: καὶ Καλλίμαχος οὖν ἐν ὑπομνήμασι τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναί φησιν Ἐφέσῳ υἱῷ Καΰστρου, ἐκβαλλομένην δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύνα, εἶτ' αὖθις ἐλεήσασαν ἀποκαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον· καὶ αὐτὴν μὲν αἰσχυνθεῖσαν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, ἀπάγξασθαι· τὴν δὲ θεὸν περιθεῖσαν αὐτῇ τὸν οἰκεῖον κόσμον, Ἑκάτην ὀνομάσαι. Et conjuncta eſt cauſſa cultæ apud Arcades Ἀρτέμιδος ἀπαγχομένης de qua prodit Pauſanias VIII, 23. et Callimachus ap. Clementem Alex. Protrept. p. 24. C: Ἄρτεμιν δὲ Ἀρκάδες, Ἀπαγχομένην καλουμένην, προτρέπονται, ὥς φησι Καλλίμαχος. Cæterum dictio eſt exquiſita eademque Euripidi adhibita Phœniſſ. 331: —ἀνῆξε μὲν ξίφους Ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν, Ὑπὲρ τέρεμνα τ' ἀγχόνας. Sic et Philo Jud. De Nomin. Mutat. p. 1054. A: τῆς μὲν φρενοβλαβείας οὖν οὐκ εἰς μακρὰν ἔδωκε τὴν ἁρμόζουσαν δίκην· ἀπὸ γὰρ μικρᾶς καὶ τῆς τυχούσης προφάσεως ἐπ' ἀγχόνην ἦξεν. Maximus Tyrius Diſſ. XXVI. 9. p. 319: οἰστρούμεναι δὲ ὑπὸ τοῦ πάθους πρὸς τὴν ὕβριν—ἦξαν δὲ οἱ δυστυχεῖς ἐπὶ βρόχον πάντες ἑξῆς. Similes cum eodem Verbo formulas notat Tib. Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plut. 732. Ejuſdem formæ eſt quod dixit Plutarchus De Mulier. Virt. p. 249. B: πάσαις—πρὸς ἀγχόνην ὁρμὴ περιμανὴς ἐνέπιπτε.

Verſu II. Puerperii quoque tutelam habet Diana, ut novimus ex Plutarcho p. 264. C. 658. E. et multis teſtibus, Orpheo Hymn. XXXV. 4. Callimacho H. in Dian. 23. ubi et alios citavit Spanhemius: Cornuto De Nat. Deor. p. 232. ſeq. Euſtathio ad Iliad. Λ. 270. p. 863. 61. Sed et malum ac difficilem partum immittere ſolebat, ut notat Callimachus 127; eidemque ſubitæ mulierum mortes tribuebantur, notante Euſtathio p. 636. 3. 637. 15. 1171. 25. Et ſimilia Hippocrates p. 303. et 562. ſupra memoratus. Tale exemplum puerperæ a Dæmone vexatæ narrat Pſellus De Op. Dæm. p. 101. In ἀνακαύσειεν, *excitet*, *incendat*, rationem habuimus ſententiæ et conſuetudinis: ſic Plutarch. p. 1089. A: ἀνακαίῃ τὴν ὄρεξιν: et tralata notio refertur etiam ad Hecates faces ut in Sopho-

clis dicto ap. Schol. Apoll. Rhod. II. 1213: —καίουσα ἱερὰς τριόδους, ςεφανωσαμένη δρυσὶ καὶ πλεκτοῖς ὠμῶν σπείρησι δρακόντων. Ita Brunckius edidit T. II. Fragm. p. 27: at Valckenarius in Diatrib. p. 167. ναίουσα. Hinc δᾳδοφόρος Bacchylidæ dicitur apud Schol. Apoll. Rhod. III. 4. 67. quem correxit Ruhnkenius ad Hymn. in Cer. 24. Ἑκάτα δᾳδοφόρος, Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ· ubi μελανοκόλπου ſcribendum putem. Neque vero ſi quis legat ἀνακναίουσιν, repugnem; *rodendi* notio non abhorret a re propoſita: et ipſis puerperis dabatur malum quod *roderent*, quaſi ſe rodendo adverſus rodentem Deam tuerentur: quod, ni fallor, Plautus ſignificare voluit Amphitryone II. 2. 91: *Enim vero prægnanti opportet et malum et malum dari; Ut quod obrodat, ſit, animo ſi male eſſe occœperit.*

Sed quamvis ipſa præſes puerperii, tamen qui id attigiſſent, et ipſas puerperas, averſabatur, et tamquam impuros a ſacris ſuis arcebat. Atque huc videtur totius argumentum fragmenti ſpectare, quod Dea impuros ac pollutos aliqua corporis parte homines vexans, tamen ipſa in purgamentis triviorum verſetur. Hujus eſt reprehenſio Euripidis in Dianam Iphig. Taur. 380: Τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα, Ἥτις, βροτῶν μὲν ἄν τις ἅψηται φόνου, Ἢ καὶ λοχείας, ἢ νεκροῦ θίγῃ χεροῖν, Βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὡς ἡγουμένη. Αὐτὴ δὲ θυσίαις ἥδεται βροτοκτόνοις. Theophraſtus in Charactere Superſtitioſi: —οὔτε ἐπιβῆναι μνήματι, οὔτ' ἐπὶ νεκρὸν ἐλθεῖν, οὔτ' ἐπὶ λέχοι, ubi forte legendum ἐπὶ λεχώ, *ad puerperam*, Cornutus p. 232. Porphyrius De Abſtin. IV. 16. p. 353. in Eleuſiniis proditum ſcripſit καὶ ἐπίσης μεμιάνθαι τῷ τε λέχους ἅψασθαι, ὡς τῷ θνησιμαίων· *et æque contaminari tactu puerperæ et animalium mortuorum*; ita enim corrigendum præeunte partim eruditiſſimo Abreſchio. Idem ibidem p. 365. apponit Euripidis locum relatum Grotio Excerpt. p. 391. Muſgravio T. III. p. 557. ubi *montanæ Deæ* mentionem faciens myſta Jovis Idæi, illius quoque abſtinentiæ religionem canit: —ματρί τ' ὀρείᾳ δᾷδας ἀνασχὼν —πάνλευκα δ' ἔχων εἵματα φεύγω, γένεσίν τε βροτῶν, καὶ νεκροθήκης οὐ χριμπτόμενος—· diſerte vertit Grotius —*fugio Partus hominum, quæque ſepultos Monumenta tenent.* Jam Tri-

viæ nomen neminem fugit: et purgamenta in *τριόδους* projici ſolita, erudite docet Harpocration in voce 'Οξυθύμια, ubi *τὰ ἑκαταῖα Hecates aræ* quo ſcilicet *τὰ καθάρματα* deferebantur, ſervanda vetus lectio, pulſa nova 'Εκαταῖος· ut recte monet Tib. Hemſterhuſius ad Luciani T. I. p. 330. illa, *εἴ τινι εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ 'Εκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ᾠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο*, eruditiſſime hanc religionem explicans: cui adjungatur J. Meurſius ad Lycophronem 1158. et 1176. Per hæc *καθάρματα*, *ſanguinem* et per *ſepulcra* incedere credebatur: ex qua opinione Theocritus Id. II. 12: *Τᾷ χθονίᾳ θ' 'Εκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι 'Ερχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.* De ipſa Hecates forma ex opinione magica operæ pretium eſt legere Porphyrium De Abſtin. III. 17. IV. 16. et apud Euſebium Præp. Evang. IV. p. 175. C. V. 201. D. 202. D: ubi, qui ei tribuuntur angues e capite dependentes capillorum inſtar conveniunt cum *implicandi* negotio, ut illis anguibus quis implicitus adſtringatur *τῷ παλαμναίῳ*: eſtque hoc loco *piaculum*, *ſcelus*, *cædes*; nam aliis etiam locis *numen* et *conſcientia ſceleris ejuſque pœna*, item *vetus peccatum* ſignificatur: qua de re conſulantur Harpocration, Heſychius et quos ibi citavit Albertius, tum Spanhemius ad Juliani Cæſares fin. p. 147. edit. Heuſinger. et Plutarchus habet Opp. Mor. p. 297. A. 418. B. Vit. 219. D. 922. B. 1067. A. Eurip. Iphig. Taur. 1226. Plautus in Moſtellaria II. 2. 45. de ſpectro domi habitatores territante, vim Græci nominis ſecutus eſt. *Scelus, inquam, factum 'ſt jamdiu antiquom et vetus.—Hoſpes necavit hoſpitem captum manu—.* Furores hos Dianæ ejuſque iræ imputari ſolitos modo monuimus ex Hippocrate: et ſpectat eodem illud Horatii A. P. 453: *Ut mala quem ſcabies aut morbus regius urget, Aut fanaticus error et iracunda Diana, Veſanum tetigiſſe timent fugiuntque poetam, Qui ſapiunt—.* Univerſe ſub Hecates nomine ſignificat Dio Chryſ. Or. IV. p. 73. D: *εἰώθασιν ἔνιοι τῶν περὶ τὰς τελετὰς καὶ τὰ καθάρσια μῆνιν 'Εκάτης ἱλασκόμενοί τε καὶ ἐξάντη φάσκοντες ποιήσειν· ἔπειτα, οἶμαι, φάσματα πολλὰ καὶ ποικίλα πρὸ τῶν καθαρμῶν ἐξηγούμενοι καὶ ἐπιδεικνύντες, οἷά φασιν ἐπιπέμπειν χολουμένην τὴν θεόν.*

170. C. Ἐξ μὲν θυγατέρας—] Iliad. Ω. 604.

170. C. ὠμότητα ϗ πικρίαν.] Ad hunc locum Anon. poſuit *Demoſth. Ep.* 3. *p.* 18: ſcilicet ibi hæc nomina item jungi, noſtris pag. 116. D. Et Plutarcho junguntur Theſ. p. 3. C. Mario 433. C. Ser. Num. Vind. 565. C. Juliano Or. I. p. 40. B. Sic πικρὸς καὶ ὠμὸς, Plutarch. Virt. Mor. p. 452. A. Liban. Declam. XIX. p. 507. C. Johannes Chryſ. Homil. Antioch. III. p. 48. D.

170. D. —τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ—] Iliad. Ω. 212.

170. D. Τὴν δὲ Συρίαν θεόν—] Plane conveniunt cum Menandri dictione, quam ſervavit Porphyrius De Abſtin. IV. 15: —παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε· Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διά τινα Αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας ϗ γαστέρα Οἰδοῦσιν· εἶτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὁδὸν Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα. Fortaſſe hæc tradiderat Antipater Tarſenſis libro quarto De Superſtitione, unde ſimilia de hac re profert Athenæus VIII. p. 346. D. De hac Syrorum religione ſubinde Veteres injiciunt mentionem, et recentiores eorum interpretes ſibi animadverſionis argumentum faciunt, neque fere hunc Menandri et Plutarchi locum ſilentio prætereunt: Joſ. Scaliger ad Manil. IV. 800. hos apud Martialem IV. 43. *Syrios tumores* intelligit. Iſ. Caſaubonus illud Perſii V. 186. *deos inflantes corpora* huc refert: et ad Theophraſti Charact. XIX. ἕλκη ἔχειν ἐν τοῖς ἀντικνημίοις, frequentem Athenis δυσχέρειαν fuiſſe ſuſpicatur. Similia de re ipſa notarunt Seldenus De Diis Syris II. 3. Voſſius Idol. Gentil. I. 23. quos laudat Daviſius ad Cic. N. D. III. 16. Weſſelingius ad Diod. Sic. II. 4. Viri Docti ad Lucian. De Dea Syria T. III. p. 460. J. Upton. ad Epictet. Diſſ. I. 9. p. 38.

170. D. ἐμπλήκτους—] *temerarios, ſine conſilio et ratione agentes.* Sic de Diis Iſocrates Areopag. p. 250: τὰ παρὰ θεῶν οὐκ ἐμπλήκτως οὐδὲ ταραχωδῶς αὐτοῖς συνέβαινεν, ἀλλ' εὐκαίρως. Notavimus de nominis uſu p. 149. B.

170. E. χρυσοῦς ἀνιστᾶσιν] *aureas iis ſtatuas ponunt.* Ita χρυσοῦν τινα ἱστάναι et ἀνιστάναι, et χρυσοῦς ἵστασθαι, χαλκοῦς, et alii et Plutarchus, v. c. Vit. p. 295. C. 362. B. 984. A. Dio Chryſ. p. 334. A. 342. D. 343. C. 344. D. 456.

C. 461. D. Simpliciter ἀνιςάναι τινὰ Plutarch. Mor. p. 837. D: et ἱςὼς, *is cui ſtatua poſita eſt* 395. B. 753. F.

170. E. κάρτα θύοντες] Si Plutarchus ita ſcripſit, neceſſe ſit eum ſpectaſſe dictum aliquod poetæ, certe Ionica formula uſi ſcriptoris; ſiquidem nec ipſe ex ſua perſona, nec alius quiſquam, Attice aut communiter Græce loquens, vocabulo κάρτα utitur. Sed hoc dictum quum apud alium ſcriptorem, quem Plutarchus imitari potuerit, nondum deprehenderemus, non omnino repudianda eſt altera codicum lectio κάρα σείοντες, *capita moventes*, quod eſt *improbantium*: v. c. apud Sophoclem Antig. 296: —ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως Ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν ἐμοὶ, Κρυφῆ κάρα σείοντες. Hippocratis Epiſt. XX. p. 20. B: καὶ ὁ Δημόκριτος ὑπακούων, τὰ μὲν ἐμειδία, τὰ δὲ ἐξεγέλα, καὶ οὐκέτι οὐδὲν ἔγραφεν, τὴν δὲ κεφαλὴν θαμινὰ ἐπέσεισεν. Plutarch. Apophthegm. Lac. p. 235. C: ὁ πρεσβύτης κινήσας πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον, καὶ δακρύσας, Οἴμοι τῶν κακῶν, φησὶν,— quæ partim Homerica ſunt ex Iliad. X. 74. Hujuſmodi adulatorum ingenia notat Philo Jud. De Migr. Abrah. p. 405. B: τοὺς κόλακας οὐχ ὁρᾷς, οἳ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτα ἀποκναίουσι τῶν κολακευομένων τὰ ὦτα θρύπτοντες, οὐκ ἐπινεύοντες ἐφ' ἑκάστῳ τῶν λεγομένων αὐτὸ μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείροντες καὶ ῥαψῳδοῦντες, καὶ εὐχόμενοι μὲν τῇ φωνῇ πολλάκις, ἀεὶ δὲ τῇ διανοίᾳ καταρώμενοι; τί οὖν ἂν τις εὖ φρονῶν εἴποι; ἆρ' οὐχ ὥσπερ ἐχθροὺς μᾶλλον ἢ φίλους τοὺς λέγοντας ὄντας, καὶ ψέγειν μᾶλλον ἢ ἐπαινεῖν, κᾂν δράματα ὅλα συντιθέντες ἐγκωμίων ἐπᾴδωσι.

170. E. Ἀλέξανδρον—Γάϊον.] Perperam Reiſkius Alexandrum intellexit Pheræum, et hæret in nomine *Hermolai*, quod illius percuſſor *Pytholaus* fuiſſet. Atqui Ἀλέξανδρος ſic nude dictus ſignificatur ὁ πάνυ: et in iis, qui adverſus eum conjurarunt, *Hermolai* haud obſcurum fuit nomen, memoratum et Plutarcho in Alex. p. 696. C. Arriano IV. 13. 14. Curtio VIII. 6. 7. *Pauſanias* Philippi, patris Alexandri, ſatelles, ejuſdem interfector fertur, Ariſtoteli Republ. V. 10. Diodoro Sic. XV. 94, 95. Valerio Max. I. 8. Ext. 9. Juſtino IX. 6. Æliano Var. Hiſt. III. 45. *Caſſius Chærea*, princeps conjuratorum, C. Cæſarem Caligulam occidit; ut ait Tacitus Ann. I. 32: *Caſſius Chærea, max*

cæde C. Cæſaris memoriam apud poſteros adeptus—. Suetonius C. Calig. 56—58. Dio Caſſius LIX. 29.

170. F. Ἢ σ᾽ ἂν τισαίμην—] Iliad. X. 20.

170. F. ἀσθενέστερός ἐστιν ἢ ὥστε δοξάζειν—] Vetus lectio ἀ. ἐ. ἢ τοῦ δ. merito Reiſkium offendit. Poterat etiam dici ſimpliciter, ἀσθενέστερός ἐστιν δοξάζειν, vel —ἢ δοξάζειν, vel ὥστε δοξάζειν: at ἀ. ἐ. ἢ τοῦ δοξάζειν dici non poterat. Expoſuimus formas hujus dictionis in Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 63.

p. 171. A. Οὐ γὰρ ἐν οὐρανῷ τι μεμπτὸν—] Redolet hæc dictio diſputationem Stoici adverſus Epicureos, cujuſmodi eſt illa apud Ciceronem Nat. Deor. II. 34: *Mundi adminiſtratio nihil habet in ſe quod reprehendi poſſit: ex iis enim naturis quæ erant, quod effici optimum potuit effectum eſt. Doceat ergo aliquis, potuiſſe melius. Sed nemo umquam docebit.* Sæpe id inculcavit Chryſippus, teſte Plutarcho De Repugn. Stoic. p. 1051. B: περὶ τοῦ μηδὲν ἐγκλητὸν εἶναι μηδὲ μεμπτὸν ἐν τῷ κόσμῳ πολλάκις γεγραφώς—.

171. A. ἡμέρας καὶ νυκτὸς δημιουργοῖς] Platonica dictio ex Timæo p. 530. E: γῆν δὲ—φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο· quo ſpectat Diogenes Laert. III. 75. Plutarchus De Facie Lunæ p. 937. E: γεγονέναι φαμὲν κατὰ Πλάτωνα, (γῆν)—ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἀτρεκῆ φύλακα καὶ δημιουργόν. 938. E: ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἕστηκεν ἀτρεκὴς ἐν μέσῳ φύλαξ, κατὰ Πλάτωνα, καὶ δημιουργός. Quæſt. Plat. p. 1006. E: φύλακα καὶ δημιουργὸν αὐτὴν ἀτρεκῆ νυκτὸς καὶ ἡμέρας προσεῖπε. Unde vix dubitare licet quin Plutarchus illud ἀτρεκῆ in Platonis loco habuerit.

171. A. οὕτως ἀθεότητα] Fuit quum οὕτως in ὅμως mutandum cenſerem Biblioth. Crit. Vol. II. Part. I. p. 105. Nunc aliquantum ex illa opinionis affirmatione remiſi. Nam οὕτω ita ponitur pro εἶτα poſt Participium ut fere conſequentiam ſignificet: at hoc loco *repugnantia* et vis particulæ ὅμως *tamen* intelligitur: quod et ipſum, quamvis repugnantis, tamen conſequentiæ inſtar ſpectari poſſit. De tali uſu particulæ οὕτως aliquid notavit Perizonius ad Ælian. Var. Hiſt. I. 16. 10. ubi οὕτως plane pro ὅμως valet: Taylorus ad Demoſthenis Midian, Edit. Reiſk. T. IX.

p. 628. His addantur loci Plutarchei, Opp. Mor. p. 385. A. 788. B. 949. B. 971. D. Vit. 68. A. 388. C. 395. B. 467. D. 588. E. 641. D. 670. D. 683. E. 776. F. 790. C. 895. D. 1055. F. Pauſanias p. 837.

171. B. Γαλάταις—καὶ Σκύθαις.] De religione humanarum victimarum apud *Gallos*, ex Poſidonio referunt Strabo IV. p. 303. A, B. Diodorus Sic. V. 31. Pomp. Mela III. 2: ſua ipſe cognitione Cæſar Bell. Gall. VI. 16. De *Scythis* in proverbium fere abiit, et hoſpitum ſacrificium, et ſuorum popularium: Herodot. IV. 61—70—72. Hinc *Taurica ara*, notatum Adagium Eraſmo p. 394. Junguntur Polybio IX. 28: Σκυθῶν ἔργα καὶ Γαλατῶν.

171. C. Καρχηδονίοις οὐκ ἐλυσιτέλει Κριτίαν λαβοῦσιν ἢ Διαγόραν νομοθέτην] De Carthaginienſium religione natos ſuos ſacrificandi, diximus ad Ser. Num. Vind. p. 552. A. *Critias* in Atheis numeratur ab aliis et Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotyp. III. 218. Adverſ. Mathem. IX. 54. ubi egregium locum ex ejus Siſypho adfert: de quo conſulendi ſunt et Fabricius ad Sextum l. c. et Valckenar. Diatrib. p. 208. ſeq. *legiſlatoris* nomen non abhorret ab ejus perſona, quandoquidem princeps triginta virorum, ſive tyrannorum, Athenis fuit; igitur Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. ejus rationem habuit et in Tragicis p. 673. et in Legiſlatoribus, ubi eum omiſſum p. 547. reponit in Indice Vol. XIV. p. 474. *Diagoras Melius* a Sexto Emp. cum Critiæ mentione conjungitur, et cæterum frequens eſt ejus nomen in Atheis, v. c. Cicero Nat. Deor. I. 1. 23. Plutarch. Mor. p. 880. D. 1075. A: alios etiam citant Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 546: Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 817.

171. C. Ἐμπεδοκλῆς—νήπιος] Spectat huc alibi Plutarchus De Carn. Eſu p. 997. E. Origenes contra Celſum V. p. 615. E. eoſdem verſus citat, priore decurtato, et mutatos: integros et alios ejuſdem loci, omnino novem apponit Sextus Empiricus Adv. Mathem. IX. 128, 129: partim Latine vertit Chalcidius in Platonis Timæum p. 286. Aliquid imitationis apparet in Euſebio Præp. Evang. IV. p. 154. D: καί τις πατὴρ τὸν μονογενῆ παῖδα καὶ μήτηρ τὴν

ἀγαπητὴν θυγατέρα προσέθυον τῷ δαίμονι—. Verſus Empedoclis in Poeſi Philoſ. retulit H. Stephanus p. 24. Xenophanis, eodem fere argumento, locum attulit Diog. Laert. VIII. 36.

171. D. Ἄμηςρις—] Ex Herodoto VII. 114: Ἄμηςριν τὴν Ξέρξεω γυναῖκα πυνθάνομαι γηράσασαν δὶς ἑπτὰ ἐόντων ἐπιφανέων Περσέων παῖδας ὑπὲρ ἑωϋτῆς τῷ ὑπὸ γῆν λεγομένῳ εἶναι θεῷ ἀντιχαρίζεσθαι κατορύσσουσαν· cujus loci a noſtro diſſenſum notavit Weſſelingius.

171. D. τῷ ᾅδῃ, ὃν Πλάτων φησὶ—] In Cratylo p. 265. C—F, ubi uberius explicantur, quæ hoc loco Plutarchus in brevitatem contraxit.

171. E. Ξενοφάνης] Laudat ſub Xenophanis nomine aliquoties: De Iſid. et Oſir. p. 379. B. Amator. 763. C. Ariſtoteles paulo aliter Rhet. II. 23: Ξενοφάνης Ἐλαιάταις ἐρωτῶσιν, εἰ θύωσι τῇ Λευκοθέᾳ καὶ θρηνῶσιν, ἢ μή; συνεβούλευεν, εἰ μὲν θεὸν ὑπολαμβάνουσι, μὴ θρηνεῖν· εἰ δ' ἄνθρωπον, μὴ θύειν. Et fortaſſe eodem ſpectavit Poetic. Cap. XXV. p. 255. præcepto quamvis obſcuro, tamen oppoſitionem deſiderante. Ejuſdem formæ eſt quod ex ejuſdem, quæ ferebatur, Apologia prodidit Athenæus XV. p. 697. A: Ἀριςοτέλης ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ, εἰ μὴ καὶ ἔψευσται ὁ λόγος, φησίν· "Οὐ "γὰρ ἄν ποτε Ἑρμείᾳ θύειν ὡς ἀθανάτῳ προαιρούμενος, ὡς θνη-"τῷ μνῆμα κατεσκεύαζον· καὶ ἀθανατίζειν τὴν φύσιν βουλόμενος, "ἐπιταφίοις ἂν τιμαῖς ἐκόσμησα." Sic enim legendum. Et quod Ariſtoteles Xenophanem Elæatis de Leucothea, idem de eadem Thebanis Lycurgum reſpondiſſe ſcribit auctor Apophth. Laconicorum p. 228. D. Exemplum ſecutus eſt Julianus apud Cyrillum VII. p. 224. D. de Solomone loquens: εἴπερ οὖν ὑπὸ γυναικὸς ἠπατήθη, τοῦτον σοφὸν μὴ λέγετε· εἰ δὲ πεπιςεύκατε εἶναι σοφὸν, μήτοι παρὰ γυναικὸς αὐτὸν ἐξηπατῆσθαι νομίζετε.

171. E. δεισιδαιμονίαν—ἀθεότητα—εὐσέβειαν.] Hæc Peripateticæ ſunt rationis, virtutes μεσότητας facientis. Stobæus Eclog. Ethic. p. 195: εὐσέβειαν μὲν οὖν εἶναι ἕξιν θεῶν καὶ δαιμόνων θεραπευτικὴν, μεταξὺ οὖσαν ἀθεότητος καὶ δεισιδαιμονίας. Philo Jud. De Immutab. Dei p. 316. E. virtutis mediam eamque regiam eſſe viam docens: καὶ δεισιδαιμονίαν

μὲν ὡς δεξιὸν ἄλλοι μεταδιώκουσιν, ἀποδιδράσκουσι δ' ὡς φευκτὸν ἀσέβειαν· ἵνα οὖν μὴ ταῖς μαχομέναις κακίαις ἀναγκαζώμεθα ἐκτρεπόμενοι χρῆσθαι, τὴν μέσην ὁδὸν εὐθύνειν βουλώμεθά τε καὶ εὐχώμεθα· μέση δὲ θράσους καὶ δειλίας, ἀνδρεία· ῥαθυμίας δὲ ἐκκεχυμένης καὶ φειδωλίας ἀνελευθέρου, σωφροσύνη· πανουργίας τε αὖ καὶ μωρίας, φρόνησις καὶ μνήμη· δεισιδαιμονίας δὲ καὶ ἀσεβείας, εὐσέβεια· αὗται μέσαι τῶν παρ' ἑκάτερα ἐκτροπῶν εἰσὶ βάσιμοι καὶ λεωφόροι ὁδοὶ πᾶσαι—. Platonica *εὐσέβεια* explicatur in dialogo Euthyphrone, et Epinomide 703. H. ſequ. Stoica Diog. Laert. VII. 119. ubi Menagius conſulendus. Ejuſdem a duobus iſtis contrariis erroribus ſecernendæ officium attigit Cicero Divin. II. 72. epilogo ſane graviſſimo.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI

APOPHTHEGMATA REGUM ET BELLI DUCUM.

P. 172. A. ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ.] Hoc nomine proditur Plutarchi liber in Sopatri Eclogis apud Photium Cod. CLXI. p. 341. 25: et Macarii Chryſocephalæ Roſeto apud Villoiſonum in Anecdotis Gr. p. 9. At in Lampriæ Catalogo alio nomine memoratur; ſiquidem Num. CVI. editionis Hœſchelianiæ inſcriptus liber Ἀποφθέγματα ἡγεμονικὰ, στρατηγικὰ, τυραννικὰ, hic ipſe habendus ſit: at in exemplo Veneto hujus Catalogi omnino cum tribus proximis libellis ſilentio prætermittitur. In Stobæi Florilegio ed. Geſneri Serm. VII. p. 95. Ageſilai eſt dictum de fortitudine et juſtitia, addito in margine nomine *Plutarchi in Apophthegm.* quod in Trincavelliana tantum nomine Ἀγησιλάου notatum eſt: at in Schowiana p. 203. Τοῦ αὐτοῦ (ſcilicet Πλουτάρχου) ἐν Ἀποφθέγμασιν: nunc in hoc libro legitur p. 190. F: in Apophthegm. Laconicis p. 213. B: in Vita Ageſilai p. 607. E. Sed et apud eumdem Stobæum, Maximum, Antonium, Jo. Damaſcenum, aliæ haud paucæ exſtant ſententiæ, nomine *Plutarchi* ſubinde addito, ſæpe omiſſo, quas in his Apophthegmatum Plutarcheis libris invenimus:

neque tamen affirmare poſſumus eas ex his potius, quam aliis, Plutarchi libris ſumtas eſſe; quandoquidem in omnibus ejus ſcriptis frequens eſt mentio apophthegmatum. Atque hanc ego Plutarchi conſuetudinem, hoc apophthegmatum ſtudium mecum cogitans, quantumque momentum in hujuſmodi acute et ſubito dictis factiſque ad cognoſcendos mores, animos ingeniaque hominum poſuerit, ipſe hoc ſtudium judiciumque ſæpe profeſſus ſit, veluti in Vita Alexandri p. 664. F. Catonis Min. 770. C. 777. E: et libro De Ira Cohibenda ex Fundanii perſona differens teſtetur ſe hujuſmodi dicta factaque colligere p. 457. E: διὸ ϗ συνάγειν ἀεὶ πειρῶμαι καὶ ἀναγινώσκειν οὐ ταῦτα δὴ μόνον τὰ τῶν φιλοσόφων, οὕς φασι χολὴν οὐκ ἔχειν οἱ νοῦν ἔχοντες, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ τῶν βασιλέων καὶ τυράννων, οἷον Ἀντιγόνε—: hæc igitur mecum cogitans, dubitare non poſſum quin Plutarchus libros Apophthegmatum conſcripſerit. Neque me movet quod in his libris non ſolum Apophthegmata, ſed etiam Strategemata narrantur. Sunt enim utraque genere conjuncta; neque in dictis tantummodo, ſed in factis quoque ſæpiſſime eſt ſignificatio acuminis, ſolertiæ, cogitationis, et quaſi tacitæ dictionis: nec tantum oratione, ſed actione loquimur. Unde fit ut in Frontini et Polyæni Strategematibus ſubinde exſtent Apophthegmata, quippe quæ et ipſa vim Strategematum habeant. Jam iſtud putidum ſit quærere, utrum hæc re vera ab illis viris dicta ſint, an ab aliis conficta falſo horum nominibus ferantur. Satis eſt, ita creditum et in hiſtoriis traditum eſſe, nec illa dicta ab eorumdem virorum factis, moribus, ingeniis, locis, temporibus abhorrere. Quam quidem veriſimilitudinis partem univerſe in his Plutarcheis libris non deſideramus. Neque tamen idcirco affirmare auſim, eos a Plutarcho conſcriptos eſſe, aut ita ab eo conſcriptos, ut nunc feruntur. Materia quidem e ſcriptis Plutarchi collecta eſt: nec in rebus nec in ſtylo et oratione, exceptis paucis, quid alieni apparet. Potuit ergo ipſe materiam et e ſuis et ex aliorum ſcriptis colligere Plutarchus. Hoc tamen ſi ipſe feciſſet, primum uberiorem pleniorcmque collegiſſet materiam; ſi quidem multa Apophthegmata, in aliis libris

memorata, in his omiſſa, complures ducum Vitas ſententiaſque in iis proditas, in his præteritas neglectaſque cognovimus. Porro non illud feciſſet, quod aliquoties factum animadvertimus, ut res quas aliis in libris tamquam ſolerter facta narraverat, his in libris tamquam acute dicta referret, atque ita Strategemata et πολιτεύματα in Apophthegmatum ſpeciem transformaret. Deinde in ratione ſuum ipſe morem obtinuiſſet, aliquid de moribus ingeniiſque obſervationis, aliquid e philoſophia judicii, ex hiſtoria luminis, addidiſſet: quæ nunc fere deſideramus. Sed fac Plutarchum brevitati ſtuduiſſe: quam deinde compilatores ac deſcriptores ad hanc tenuitatem redegiſſe; nam ſi quid mutationis ſubiit hic liber, magis hoc fuit in diminuendo quam in augendo. Sint igitur hæc veluti commentaria et adverſaria, ex Plutarchi libris vel ab ipſo, vel ab alio collecta: ſunt certe partim ex libris, qui ſuperſunt, partim ex iis, qui perierunt. Prioris generis facilior eſt intelligentia: veluti in Apophthegmatibus Themiſtoclis, Periclis, omnino eorum, quorum Vitæ exſtant; quia cognito Vitæ loco ſimul dicti ratio apparet e nexu hiſtoriæ. At major eſt obſcuritas in Apophthegmatibus eorum, quorum Vitæ aut perierunt, aut non fuerunt, veluti Philippi, Antigoni, Epaminondæ, Scipionum, Metelli, Auguſti, et plerorumque fere omnium; quia dicti veluti excerpti, et avulſi a corpore et contextu membri, nexus et ratio ſæpe ignoratur. Igitur in hoc genere, ut minus cognito minuſque expedito, majorem interpretandi operam poſuimus: in illo, ut faciliore ſatisfeciſſe nos putavimus, ſi notaremus alios locos, in quibus hæc dicta produntur. In neutro genere negleximus rationem dicti, ſi quando lateret, aperire; quod ſæpe animadverteramus, ejus ignorationem doctis etiam hominibus valde obeſſe, non modo ad intelligendam ſententiam, ſed in primis ad percipiendum acumen, indeque fieri ut horum Apophthegmatum haud pauca, quamvis acuta et faceta, tamen pro frigidis et inficetis haberent. Nos vero hoc cujuſmodi ſit nec definimus, nec repugnamus quominus alii, ſi qui volunt, definiant: illud affirmamus, præfationem ad Trajanum

Cæſarem minus etiam germanam minuſque Plutarcheam debere cenſeri: cujus ſcriptor, quiſquis ille fuit, Plutarchi quidem verba et ſtylum ſatis bene imitatus eſt, ſed a ratione et ingenio auctoris plane aberravit: a quo in hujuſmodi ſcriptione, neſcio quid majus, amplius, elegantiuſque exſpectabamus. At nos de hac etiam quæſtione, ſuum cuique judicium relinquimus.

p. 172. B. Ἀρταξέρξης] Idem narratur in Vita Artaxerxis p. 1013. B, C. Ælianus Var. Hiſt. I. 32. in eodem facto copiam et ſuavitatem narrationis conſectatur. Meminit et Tzetzes Chiliad. XII. 432.

172. B. Λυκοῦργος] In ejus Vita p. 52. A. Apophthegm. Lacon. κα΄. p. 228. C. Fragment. Commentar. Heſiod. Ἔργ. 334. manifeſto Plutarcheum, neſcio quomodo in noſtra collectione omiſſum. Huc pertinet Platonis admonitio Alcibiad. II. p. 42, 43. Ciceronis Leg. II. 8. 10. notata et Cragio De Rep. Lacæd. III. p. 180., Eodem pertinet Plato Alcib. II. et Menander edit. Cleric. p. 268.

172. C. Εἰ πρόσφορον ἔχει τι] Sic et Harl. cujus excerpta poſt editum Græcum contextum accepimus.

172. D. Σαράμνης] Perſicum nomen alterius, ut videtur, hominis Σισάμνης apud Herodotum V. 25. VII. 65. Voſſ. dat Σάσαμνος: Harl. et Jun. plenius ἢ καὶ Σασάμνης ὁ Π. Reſponſum a Pharnabazo Iphicrati narrat Diodorus Sic. XV. 41: ὁ μὲν Ἰφικράτης ὁρῶν αὐτὸν ἐν μὲν τῷ λέγειν ὄντα δεινὸν, ἐν δὲ τοῖς πραττομένοις νωχελῆ, παῤῥησίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐχρήσατο φήσας θαυμάζειν, πῶς ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἐςὶν ὀξὺς, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις βραδύς· ὁ δὲ Φαρνάβαζος ἀπεκρίθη, Διότι τῶν μὲν λόγων αὐτός ἐςι κύριος, τῶν δ' ἔργων ὁ βασιλεύς.

172. E. ΚΥΡΟΥ. α΄.] Eamdem opinionem et ſua ætate in Perſis valere tradit Plutarchus Reip. Præcept. p. 821. E. unde hæc deſumta ſunt: eo minus valere debet lectio Jannot. Venet. Voſſ. qui verba καὶ καλλίςους ὑπολαμβάνουσι omittunt.

172. E. β΄.] Socraticum fontem redolet. Cyropædiæ I. 6. 8. 10. 11. conjunctum eſt argumentum Platonis Leg. I. p. 572. G. III. p. 590. E. XII. p. 686. D.

172. F. γ'.] Cyri hæc ſententia petita eſt ex Herodoto in fine operis IX. 122. ubi Valckenarius diligenter et copioſe hoc argumentum interpretatur, et noſtrum quoque locum adhibet.

172. F. ΔΑΡΕΙΟΥ. α'.] Ex Plutarcho De Rep. Senib. Gerenda p. 792. C. *Δαρεῖος ὁ Ξέρξου πατὴρ ἔλεγεν, αὐτὸς αὐτοῦ παρὰ τὰ δεινὰ γίνεσθαι φρονιμώτερος.* Elegans dictum etiam in verbis. Nam *παρὰ τὰ δεινὰ*, eſt *in ipſo pugnæ diſcrimine*: et alibi Plutarcho uſurpatum, v. c. Opp. Mor. p. 575. C. 643. D. 988. D. ubi perperam *περὶ* legitur, veluti item Vit. p. 53. D. 990. C. et reſtituendum 652. B. pro *παρ' αὐτὰ δεινά·* recte diſerteque exſtat p. 115. E. 260. E. 282. D. 290. C. 317. F. et apud Æſchinem Or. Adv. Cteſiph. p. 78. Tum *αὐτὸς αὐτοῦ φρονιμώτερος*, *ſolito prudentior*, *qui ſe ipſe prudentia vincit*, expoſuimus ad p. 43. B. Cæterum Apophthegma ex hoc loco ipſis verbis tranſcripſit Stobæus Floril. Tit. VII. p. 88.

172. F. β'. *Τοὺς δὲ φόρους—*] Hinc, vel a communi auctore, hoc factum refert Polyænus Strategem. VII. 8. 3. De vectigalibus a Dario impoſitis, proprius eſt locus Herodoti III. 90. ſequ.

p. 173. A. γ'. *Ῥοιὰν—*] Fortaſſe fictum ex alio apophthegmate hujus Darii quod narrat Herodotus IV. 143: *ὡρμημένου Δαρείου ῥοιὰς τρώγειν, ὡς ἄνοιξε τάχιστα τὴν πρώτην τῶν ῥοιέων, εἴρετο αὐτὸν ὁ ἀδέλφεος Ἀρτάβανος, ὅ, τι βούλοιτ' ἄν οἱ τοσοῦτον πλῆθος γενέσθαι ὅσοι ἐν τῇ ῥοιῇ κόκκοι. Δαρεῖος δὲ εἶπε, Μεγαβύζους ἂν οἱ τοσούτους ἀριθμὸν γενέσθαι βούλεσθαι μᾶλλον ἢ τὴν Ἑλλάδα ὑπήκοον·* ubi videatur Valckenarius. Artaxerxis Mnemonis, non diſſimile eſt, de quo mox p. 173. F. ubi pro *μῆλον* verior lectio eſt *ῥοιάν*.

173. A. δ'. *Ζώπυρος—*] Herodotus III. 154—160. Hinc et Polyænus VII. 12. Juſtinus I. 10. 15. et alii multi; ſiquidem hoc factum in Proverbiis cenſetur Zenobio IV. 9.

173. A. δ'. ΣΕΜΙΡΑΜΙΔΟΣ.] Ex hoc loco ad verbum deſcripſit Stobæus Floril. Tit. X. p. 131. Noſter ſumſit ex Herodoto I. 187. ubi Nitocris hoc monumentum perhibetur. Spectavit huc Maximus Tyrius Diſſ. XXVI. 9.

p. 319. Temporum ratio poſtulabat ut Perſarum dictis præponeretur. Nunc hoc loco poſitum apparet partem fuiſſe capitis *De Dario*, indeque in peculiare caput avulſam.

173. B. ΞΕΡΞΟΥ. α'.] Excerptum ex libro De Fraterno Amore p. 488. D: alio auctore quam Herodoto, qui VII. 1—4. vivo adhuc patre fratres contendiſſe et alteri nomen Artobarzanem, prodit: propius accedit Juſtinus II. 10. qui ſi longiorem Trogi orationem in compendium redegit, communis et illi et Plutarcho auctor Cteſias cenſendus ſit; licet in ejus Excerptis Photianis, nil ſit de fratrum diſceptatione. Notavit hunc locum Simſonus in Chronico ad Annum A. C. 483.

173. C. β'. Ὀργισθεὶς δὲ Βαβυλωνίοις—] Babylonios non a Xerxe, ſed ab hujus patre Dario defeciſſe accepimus. Cæterum, iſta ratione Cyrum in deficientes Lydos conſuluiſſe ſcribit Herodotus I. 156. quem ſequuntur Polyænus VII. 6. 4. et Juſtinus I. 7: ubi Berneccerus ſimilia exempla memorat Seſoſtris erga Ægyptios ex Nymphodoro apud Scholiaſtam Sophoclis ad Œdip. Col. 329: et Ariſtodemi erga Cumanos apud Dionyſium Hal. Ant. Rom. VII. 9.

173. C. γ'. Ἀτλικὰς δὲ ἰσχάδας—] Hoc ex Dinone habet, cujus verba refert Athenæus XIV. p. 652. B: Δίνων γοῦν ἐν τοῖς Περσικοῖς φησίν· "παρετίθεντο δ' ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς βασιλέως ὅσα ἡ γῆ βρώματα φέρει, ἧς ἄρχει βασιλεὺς, ἀφ' ἑκάστου ὅσον ἀπαρχήν· ξενικῷ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι οὔτε ποτῷ ᾤετο δεῖν ὁ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι· ὅθεν καὶ νόμος τὶς ὕστερον ἐγένετο· εἰσενέγκαντος γάρ ποτε τῶν εὐνούχων τινὸς ἐν τοῖς λοιποῖς τραγήμασιν ἰσχάδας Ἀτλικὰς, ἐρωτῆσαι ποδαπαὶ εἶεν· ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο ἐξ Ἀθηνῶν, τοῖς ἀγορασταῖς ἐκέλευσεν ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία αὐτῷ γένηται λαμβάνειν ὅταν ἐθέλῃ, καὶ μὴ ἀγοράζειν. Λέγεται δὲ τὸν εὐνοῦχον ἐπίτηδες τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα αὐτὸν ὑπομνήσῃ τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείας. Illud in hoc loco ὁ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι et Caſaubonus et majore etiam aſſeveratione Toupius ad Theocrit. II. 147. in Cur. Poſt. p. 6. tractavit, at unus certiſſime correxit Ruhnkenius noſter laudatus Valckenario p. 39. legens ὁ Ξέρξης τοὺς βασιλεῖς—.

Xerxi hujuſmodi cauſſam belli ſubfuiſſe, quamquam tacet Herodotus VII. 6. 7. tamen non impedit quominus ab aliis affirmatum fuiſſe credamus.

173. C. Ἕλληνας δὲ κατασκόπους—] Debebat ab antecedente disjungi, ut ſingularis locus. Sumtus eſt ex Herodoto VII. 146; 147: indidem rem narrat Polyænus VII. 15. 2. quem citat et Valckenarius l. l. laudans Livium XXX. 29. ſimile factum Scipionis erga Hannibalis exploratores narrantem. Xerxis factum ſignificat Libanius T. II. p. 246. D.

173. D. ΑΡΤΑΞΕΡΞΟΥ. β'.] Singulare verbum πρωτοβολεῖν, notatum et H. Stephano Theſ. L. Gr. T. I. p. 668. H. Morem hunc fuiſſe, ut aliarum gentium, ita Perſarum, ut in venatione regi primæ partes feriendæ feræ tribuerentur credibile eſt: in quo valet illud Homericum Iliad. X. 207. Μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι. Non diſerte memoratum, tamen obſervatum Perſis apparet exemplis, cum Cyri pueri apud Xenophontem Cyropæd. I. 4. 14. cui venationi rex Ἀστυάγης—βασιλικῶς δὴ αὐτὸς παρὼν, ἀπηγόρευε μηδένα βάλλειν, πρὶν Κῦρος ἐμπλησθείη βάλλων, tum hujus ipſius Artaxerxis apud Cteſiam in Excerpt. Perſ. §. 40: ἐξέρχεται βασιλεὺς ἐπὶ θήραν καὶ λέων ἐπέρχεται αὐτῷ· μετεώρου δὲ φερομένου τοῦ θηρίου, βάλλει ἀκοντίῳ Μεγάβυζος καὶ ἀναιρεῖ· καὶ ὀργίζεται Ἀρταξέρξης ὅτι πρὶν ἢ αὐτὸς τύχῃ, Μεγάβυζος ἔβαλε· καὶ προστάσσει τὴν κεφαλὴν τὸν Μεγάβυζον ἀποτμηθῆναι. Fortaſſe rex, quum ignoviſſet Megabyzo, hanc legem regiæ πρωτοβολίας abrogavit: quod a Cteſia memoratum Photius omiſerit. Hæc partim attigit Briſſonius De Regno Perſ. I. 33. 167.

173. D. γ'. Πρῶτος δὲ τοῖς ἁμαρτάνουσι.] De hoc inſtituto diximus ad Ser. Num. Vind. p. 565. A.

173. E. ΚΥΡΟΥ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.] Ex Vita Artaxerxis p. 1013. F: Καὶ Λακεδαιμονίοις ἔγραφε παρακαλῶν βοηθεῖν καὶ συνεκπέμπειν ἄνδρας, οἷς ἔφη δώσειν, ἂν μὲν πεζοὶ παρῶσιν, ἵππους· ἂν δὲ ἱππεῖς, συνωρίδας· ἂν δὲ ἀγροὺς ἔχωσι, κώμας· ἐὰν δὲ κώμας, πόλεις· μισθοῦ δὲ τοῖς στρατευομένοις οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ μέτρον ἔσεσθαι. Μεγαληγορῶν δὲ περὶ αὐτοῦ πολλὰ, καὶ καρδίαν ἔφη τοῦ ἀδελφοῦ φορεῖν βαρυτέραν, καὶ φιλοσοφεῖν μᾶλλον ἢ μαγεύειν, βάλ-

τιον· οἶνον δὲ πλείονα πίνειν καὶ φέρειν· ἐκεῖνον δὲ ὑπὸ δειλίας καὶ μαλακίας ἐν μὲν τοῖς κυνηγεσίοις μηδὲ ἐφ' ἵππυ, ἐν δὲ τοῖς κινδύνοις μηδ' ἐπὶ θρόνυ καθῆσθαι. Partem breviter refert Sympoſ. I. p. 620. C: Κῦρος ἔλεγε Λακεδαιμονίοις γράφων, ὅτι τά τε ἄλλα τοῦ ἀδελφοῦ βασιλικώτερος εἴη, καὶ φέροι καλῶς πολὺν ἄκρατον. Promiſſa Græcis militibus ipſe univerſe profitetur apud Xenophontem Anabaſ. I. 7. 4: ὑμῶν δὲ ἀνδρῶν ὄντων, καὶ εὐτόλμων γενομένων, ἐγὼ ὑμῶν τὸν μὲν οἴκαδε βυλομένον ἀπιέναι, τοῖς οἴκοι ζηλωτὸν ποιήσω ἀπελθεῖν· πολλοὺς δ' οἶμαι ποιήσειν τὰ παρ' ἐμοὶ αἱρήσεσθαι ἀντὶ τῶν οἴκοι· et Diodor. Sic. XIV. 21. Non opus eſt acumine viri nobis ignoti, qui in Obſervat. Miſcell. Belg. Vol. II. p. 383. ignarus alterius loci Plutarchei, in hoc pro ἐν τοῖς δεινοῖς legi voluit ἐν τοῖς δειπνοῖς, *in cœnis:* et illud ἐν τοῖς δεινοῖς, *in periculis, in vitæ diſcrimine,* idem eſt, ac magis etiam frequens, atque παρὰ τὰ δεινά, modo nobis notatum p. 172. F. *Cor grave* accipiendum *conſtans, firmum,* comparatione contrarii, *levitatis, animi levis.* Cyrum magicam artem, μαγεύειν, didiciſſe, eſt in eadem Vita Artax. p. 1012. D: eamque partem regiæ inſtitutionis fuiſſe conſtat. Darii Hyſtaſpis monumentum talem inſcriptionem habuiſſe narrat Athenæus X. p. 434. D: Δαρεῖος δὲ ὁ τοὺς μάγυς ἀνελὼν ἐπιγεγραμμένον εἶχεν ἐπὶ τοῦ μνήματος, "ἠδυνάμην ϰ̀ οἶνον πίνειν πολὺν, καὶ τοῦτον φέρειν καλῶς. Alia etiam inſcripta fuiſſe colligimus ex Porphyrio De Abſtin. IV. 16. qui tradit, Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου ἐπιγράψαι τῷ μνήματι πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι ϰ̀ μαγικῶν γένοιτο διδάσκαλος.

173. F. ΑΡΤΑΞΕΡΞΟΥ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΟΣ. α'.] Ex hujus Artaxerxis Vita a Plutarcho ſcripta p. 1013. D, E. ἐν δὲ τοῖς μάλιστα κεχαρισμένην ὄψιν παρεῖχε τοῖς Πέρσαις ἡ τῆς γυναικὸς Στατείρας ἁρμάμαξα γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων ἀεὶ προσφερομένη καὶ διδοῦσα ταῖς δημότισιν ἀσπάσασθαι αὐτὴν καὶ προσελθεῖν.

p. 174. A. β'.] Ibid. p. 1013. B: ῥόαν μίαν ὑπερφυᾶ μεγέθει προσενέγκαντος Ὠμίσυ τινὸς αὐτῷ, Νὴ τὸν Μίθραν, εἶπεν, οὗτος ὁ ἀνὴρ καὶ πόλιν ἂν ἐκ μικρᾶς ταχὺ ποιήσειε μεγάλην πιστευθείς. Hinc Ælianus Var. Hiſt. I. 33.

174. A. β'. Ἐν δὲ φυγῇ—] In pugna adverſus fra-

trem Cyrum ſimile prodit Plutarchus Artax. p. 1017. B.

174. A. β΄. ΠΑΡΥΣΑΤΙΔΟΣ.] Hinc in Adagia retulit Eraſmus ſub titulo *Byſſina Verba* p. 568.

174. B. ΟΡΟΝΤΟΥ.] Orontes ille eſt quem, propterea quod Teribazum falſo ac temere accuſaſſet, Artaxerxes *ταῖς ἐσχάταις ἀτιμίαις περιέβαλε, extrema ignominia affecit*, ut ait Diodorus Sic. XV. 11. et partim notavimus p. 168. E: idem poſtea Myſiæ Satrapa defecit a rege, quem denuo ſibi reconciliavit deficientium ſociorum proditione: huc ſpectat Trogi Prolog. libri X. Diodorus Sic. XV. 90, 91. ubi rem ſolerter explicat Weſſelingius. Dicti mentionem fecit Ariſtides Or. Plat. II. p. 257: —*ὁ αὐτὸς ἄριστός τε ἀνὴρ καὶ ἔσχατος· ὅπερ περὶ τοῦ δακτύλου φασί ποτε εἰπεῖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην, ὡς* (ὁ addendum) *αὐτὸς ὢν, τῇ θέσει ποτὲ μὲν μύρια σημαίνει, ποτὲ δὲ οὐ πλέον ἢ ἕν*. Ubi Scholiaſtes editus hæc notat: *Ὀρόντης ὁ Πέρσης, ἐκπεσὼν ἔφη, Καὶ ὁ δάκτυλος ποτὲ μὲν ἕν, ποτὲ δὲ μύρια σημαίνει· οὕτω καὶ αὐτὸς, πρὶν ἐκπεσεῖν εὐτυχὴς ὢν, νῦν δυστυχῶ, ἄνω καὶ κάτω τῶν ἀνθρωπίνων δίκην πλεφοῦ στρεφομένων*. Diogenes Laertius tribuit Soloni I. 59: *ἔλεγε δὲ τοὺς παρὰ τοῖς τυράννοις δυναμένους παραπλησίους εἶναι ταῖς ψήφοις ταῖς ἐπὶ τῶν λογισμῶν· ᾗ γὰρ ἐκείνων ἑκάστην ποτὲ μὲν πλείω σημαίνειν, ποτὲ δὲ ἧττω· καὶ τούτων τοὺς τυράννους ποτὲ μὲν ἕκαστον μέγαν ἄγειν καὶ λαμπρὸν, ποτὲ δὲ ἄτιμον*. Additum Adagiis Eraſmianis a Braſſicano, ſub titulo *Computatorum Digiti* p. 652. Prægnans eſt dictio *τίθεναι δύνανται*, nam alterutrum ſatis erat: vel *δύνανται, valent, ſignificant*; ſic in verbis et numeris et pretiis uſurpatur, veluti apud Plutarchum Opp. Mor. p. 429. E. 720. A. 1094. B. Ariſtidem T. I. p. 96: vel *τιθέασι ponunt, valent*, quod item in numerorum computatione dicitur, ut erudite docuerunt T. Hemſterhuſius ad Luciani T. I. p. 340. et Valckenarius ad Theocritum p. 241.

174. C. ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΕΘΟΣ.] In hoc argumento verſatur Diodorus Sic. I. 71. cui noſtrum locum adhibuit Weſſelingius.

174. C. ΠΟΛΤΥΟΣ.] Hunc regem omiſit eruditiſſimus Cary in libro Gallice ſcripto *Hiſtoire des Rois de Thrace et*

de ceux du Boſphore Cimmerien, à Paris 1752, 4. Ejus tamen memoria et nomen exſtant in nomine urbis *Poltyobria*, quæ poſtea *Ænus* dicta eſt, teſte Strabone VII. p. 491. C: ut acute vidit J. Palmerius Exercit. in Gr. Scr. p. 300.

174. D. ΤΗΡΟΥ.] Hic in modo laudata *Thraciæ Regum Hiſtoria* p. 3. numeratur primus Odryſiorum rex, Olymp. LXXXVII. 2: A. C. 431. Nomen vetus Thracicum, *Tereus* in fabulis cognitum. Idem dictum in libro De Senib. Reip. Ger. p. 792. C. Ateæ Scythæ tribuitur.

174. D. ΚΟΤΥΟΣ.] Bælius Dictionar. Hiſt. et Crit. in voce *Cotys* illum ſignificari putat crudelitate infamem Cotyn, temporibus Philippi Macedonis æqualem: ſubdubitat tamen auctor Hiſtoriæ Regum Thraciæ p. 20. Ejuſdem Cotyos apophthegmata quædam alia exſtant apud Stobæum p. 328. et S. Maximum Edit. Combefiſ. 561. Geſner. Stob. Wecheliana p. 519. Laudatur Diodoro Sic. T. II. p. 577. Ariſtoteli Œcon. II. 27.

174. E. ΙΔΑΘΥΡΣΟΣ.] Ex Herodoto IV. 142. Hunc Chryſippus et Leuconem Boſpori regem ſæpe cum laude memoravit ut ſapiente haud indignos præbitores: quod Plutarchus notat De Repugn. Stoic. p. 1043. C, D. et Adv. Stoic. p. 1061. D. Spectat eodem Strabo VII. p. 461. C: Ὅρα δὲ ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἐςράτευσε Δαρεῖος, καὶ τὰ ἐπεςαλμένα παρ' αὐτοῦ· ὅρα δὲ καὶ ἃ λέγει Χρύσιππος περὶ (forte addendum αὐτοῦ καὶ, de hoc Scytharum rege) τῶν τοῦ Βοσπόρου βασιλέων τῶν περὶ Λεύκωνα. Dio Chryſ. Or. II. p. 35. D. inter laudatos reges numerans Ἀγάθυρον τὸν Σκύθην καὶ Λεύκωνα fortaſſe deceptus nomine propinqui populi *Agathyrſorum*, pro *Idathyrſo* fecit *Agathyrum*. Nominis duplex apud Veteres fertur ſcriptura *Indathyrſus*, *Idanthyrſus*, *Idathyrſus*, *Hydanthyrſus*.

174. E. ΑΤΕΟΥ.] Hujus contra Philippum Macedonem bellum ex uno in primis cognovimus Juſtino IX. 2: dicta reſponſaque acuta ibidem produntur: a quorum forma non abhorret epiſtola, quam ex Ariſtocrito refert Clemens Alex. Strom. V. p. 561. B: Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀν-

τέας Βυζαντίων δήμῳ· Μὴ βλάπτετε προσόδους ἐμάς, ἵνα μὴ ἐμοὶ ἵπποι ὑμέτερον ὕδωρ πίωσι. Ita rectius codex ſcriptus pro vulgato Ἀτοίας. Et noſtri codices Harl. et Jun. dant Ἀντέας: item Lucianus de Macrobiis 10. T. III. p. 214. in illa cum Philippo pugna ſupra annos nonaginta occubuiſſe ſcribens. *Ateas* tamen editur apud Strabonem VII. p. 472. B: Ἀτέας δὲ δοκεῖ τῶν πλείστων ἄρξαι τῶν ταύτῃ βαρβάρων, ὁ πρὸς Φίλιππον πολεμήσας τὸν Ἀμύντου. Cæterum iidem Harl. et Jun. plenius exhibent hunc locum poſt nomen Φίλιππον hæc addentes: τῶν δὲ εἰπόντων, οὔ· καὶ πῶς δύναται, φησὶ, πόλεμον ἄρασθαι κατ' ἐμοῦ.

174. F. Ἰσμηνίαν δὲ—χρεμετίζοντος.] Hæc fere iiſdem verbis leguntur De Fortun. et Virt. Alex. M. p. 334. B. Adv. Epicur. p. 1095. F. De Iſmenia illius ætatis optimo tibicine ſubinde mentio fit in Veterum libris v. c. Plutarchi Mor. p. 632. C. Demetr. p. 889. B. Dion Chryſ. Or. XLIX. p. 539. D. Plinii H. N. XXXVII. 3. Ælian. Var. Hiſt. IV. 16. ubi alia etiam collegerunt interpretes.

174. F. ΣΚΙΛΟΥΡΟΥ.] Sumtum ex libro De Garrulitate p. 511. C. ubi Σκίλουρος ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς dicitur: quaſi ex libro *De Fraterno Amore* petitum retulit Stobæus Florileg. Tit. LXXXII. p. 476. Plane res eſt apta Fabulæ Æſopicæ, convenit cum illo Sertorii commento de cauda equi paullatim vellenda, quod Plutarchus memorat in ejus Vita p. 576. A: Plinius Epiſt. III. 9. aliique a Geſnero ibi citati.

p. 175. A. ΓΕΛΩΝΟΣ. α'.] Expoſuimus ad Ser. Num. Vind. p. 552. A.

175. A. β'.] Ibidem: ac tenemus adhuc, in hoc loco corrigendum —τοὺς Συρακουσίους, ὡς ἐπὶ στρατείαν, τὴν φυτείαν—.

175. A. γ'.] Licet non alibi proditum, congruit clementiæ et humanitati Gelonis quæ vulgo celebratur. v. c. Diodoro Sic. IX. 23, 38.

175. B. δ'. Ἐν δὲ συμποσίῳ—] Simillimum eſt Themiſtoclis exemplum, de quo Plutarchus in ejus Vita p. 112. C. Cicero Tuſc. I. 2. et qui ibi a Daviſio citantur. Gelonem ἄμουσον fuiſſe, intelligimus ex Æliano Var. Hiſt. IV. 15.

175. B. ΙΕΡΩΝΟΣ. β'.] Iiſdem verbis legitur in Sententiis S. Maximi et S. Antonii edit. Stob. Wechel. p. 388. In conſtructione μισοῦμεν γὰρ, intelligenda eſt vel Ellipſis verbi ἔφη, vel λέγων: vel poteſtas particulæ γὰρ citatum locum ſignificantis: de illa diximus ad Ser. Num. Vind. fin. p. 567. F: de hac p. 37. F. 115. F.

175. B. γ'.] Notavimus p. 90. B.

175. C. δ'. Πρὸς δὲ Ξενοφάνην—] Iiſdem fere verbis refertur in Sententiis S. Maximi et S. Antonii, edit. Stob. Wechel. p. 706: unde ſumſit quoque Joh. Damaſcenus in Parallelis MSS. Ἱέρων ὁ Σικελίας τύραννος Ξενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου ποιητοῦ γεγονότος Ὅμηρον (adde ψέγοντος) ἠρώτησεν αὐτὸν πόσους οἰκέτας ἔχεις· τοῦ δὲ εἰπόντος δύο, καὶ τούτους μόγις τρέφειν. Οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, Ὅμηρον ψέγων, ὃς μετηλλαχὼς πλείους ἢ μυρίους τρέφει. Xenophanem de Homero aliiſque poetis male dixiſſe conſtat ex Diogene Laert. II. 48. IX. 18. Plutarchi Fragm. Commentar. Heſiod. VII. Sexto Empir. Adv. Mathem. IX. 193. In ſimili cauſſa Ptolemæum regem ita Zoilo reſpondiſſe narrat Vitruvius VII. Præfat. p. 124: *Zoilus autem, cum diutius in regno fuiſſet, inopia preſſus ſummiſit ad regem, poſtulans ut aliquid ſibi tribueretur. Rex vero reſpondiſſe dicitur: Homerum, qui ante annos mille deceſſiſſet, ævo perpetuo multa millia hominum paſcere: item debere, qui meliore ingenio ſe profiteretur, non modo unum, ſed etiam plures alere poſſe.*

175. C. ε'. Ἐπίχαρμον—] Conſtat Hieronem literarum amantem ac doctos homines libenter circum ſe habuiſſe: in his in primis fertur Simonides ex Xenophontis Hierone, Platonis Ep. II. p. 706. C: alios memorat, ſimul laudans Hieronis erga doctrinas doctoſque homines ſtudium, Ælianus Var. Hiſt. IV. 15. IX. 1: cujus in hac re fidem et Hieronis laudem recte tuetur Bælius in Dictionar. Hiſt. Crit. voce *Hieron.* Plutarchus Adv. Epicur. p. 1095. C. eum ita cum aliis eadem laude celebratis regibus conjungit, ut non Simonidem ſolum, ſed etiam Melanippidem in ejus conſuetudine fuiſſe ſignificare videatur. Epicharmum ut Hieroni familiarem prodidit Plutarchus De Diſcern. Adul. ab Am. p. 68. A. ubi ejuſdem notitiæ te-

ſtem citavimus Jamblichum De Vit. Pythag. §. 266. Aliud ejus dictum attigimus ad Ser. Num. Vind. p. 559. A. J. Meurſius ad Helladii Chreſtomath. Cap. LIII. perperam ex uno duos facit Epicharmos, diligens cæteroquin in ejus Comœdiis recenſendis. De ætate ejus breviter, ſed vere, Bentleius ad Phalarid. p. 108. Plura Fabricius dat Bibl. Gr. Vol. I. p. 676. Neque vero reticenda eſt ſcriptura codicis Harl. qui *ἀποῤῥήτων* dat pro *ἀπρεπῶν*, quamvis parvo ad rei ſummam diſcrimine.

175. C. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ. *α'*.] Accuſans priores belli duces, ipſe cum aliis electus dux, viam ſibi tyrannidis aperuit: ita Diodorus Sic. XIII. 91, 92. Polyænus V. 2. 2. et verbo Ariſtoteles Polit. V. 5. Sortiebantur ergo Syracuſani dicturos in concione ita ut ſortes eſſent literarum notis inſignitæ, veluti Athenis judicia literis notabantur et judices ſortiebantur literis: ut novimus ex Ariſtophanis Pluto 277. 973. Dictum hoc Dionyſii poſtea demum vel ab ipſo jam rerum potito, vel ab aliis excogitatum videtur: et fortaſſe ortum ex illo prodigio, de quo vates, ab eo conſulti, reſponderunt *ὅτι ταῦτα μοναρχίαν δηλοῖ*: quod narrat Ælianus Var. Hiſt. XII. 46.

175. D. *β'*.] Bello adverſus cives ſub initium tyrannidis, preſſum de ea deponenda cogitaſſe, ſcribit Diodorus Sic. XIV. 8. nil de bovis exemplo, ſed amicorum hortatu ad res obtinendas confirmatum, narrans. Iſocrates in Archidamo p. 215. ſimiliter fere hiſtoriam prodit, niſi quod civium odio addit Carthaginienſium obſidionem. Hunc ſecutus eſt Ælianus Var. Hiſt. IV. 8. Omnes illud ei ab amico objectum perhibent, *καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς*: quod et Plutarchus citat De Rep. Seni Ger. p. 783. C: et ut vetus dictum adhibuit Juſtiniano Cæſari æſtuanti et rebus diffidenti Theodora uxor, teſte Procopio De Bello Perſ. I. 24. p. 272. A.

175. E. *δ'*. *Οὐκ ἔστιν ἐν σοὶ τύραννος*—] Apparet parodia Iambici dicti, *Οὐκ ἔστιν ἐν σοί γ' ἡγεμὼν πόλεως ἀνήρ*· quem J. Uptonus animadvertit in Epicteti Diſſ. II. 13. fin. Hinc etiam ductum putem illud Herodoti III. 53: *ἐπεὶ δὲ τοῦ χρόνου προβαίνοντος, ὅ, τε Περίανδρος παρηβήκεε, καὶ συνεγινώσκετο*

ἑαυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς τὰ πράγματα ἐπορᾷν τε καὶ διέπειν, πέμψας εἰς τὴν Κερκύραν, ἀπεκάλει τὸν Λυκόφρονα ἐπὶ τὴν τυραννίδα· ἐν γὰρ δὴ τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων οὐκ ἐνεώρα, ἀλλά οἱ κατεφαίνετο εἶναι νωθέστερος· —*in majore natu filiorum non videbat τὴν τυραννίδα, non agnoſcebat idoneum tyrannidis ſucceſſorem*: ita locus mutato accentu, pro ἄλλα, accipiendus. Nec aliter interpretandum dicam Platonem Rep. II. p. 431. G: ποιητὴς μὲν ἄρα ψευδὴς ἐν θεῷ οὐκ ἔνι· *poeta igitur mendax in deo non eſt*: i. e. *Deus non ſuſcipiat munus poetæ mendacis*: quam ſcripturam quod ſtulte ita legi pronunciat Jer. Marklandus ad Lyſiam p. 561. credo mutaret ſententiam, ſi noſtras rationes cognoſceret.

175. E. ε'. Χρήματα δ' εἰσπράσσων—] Pecuniæ exigendæ commenta multa ejus feruntur: breviter notantur in Ariſtotelis Polit. V. 11: multis exemplis declarantur in ejuſdem Œconom. II. 20. Polyæni V. 2. Sed hoc dictum convenit in illud factum maxime quo Syracuſanorum omnes pecunias intra quinquennium deinceps exegit.

175. F. ς'. Τῆς δὲ μητρὸς—] Habet Plutarchus in Solone p. 89. D. In re amatoria uſurpatur Tragici dictum, Ἡ φύσις ἐβούλεθ' ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει· de quo Mercerus ad Ariſtæneti Epiſtol. Amat. II. 5. et nos alibi.

175. F. η'. Ξένου δέ τινος—] Ipſis verbis hinc tranſtulit Stobæus Flor. Tit. III. p. 42. Aliis verbis eamdem rem narrat Polyænus V. 2. 3. In ſimili genere eſt quid apud Senecam De Beneficiis III. 27: *Rufus vir ordinis ſenatorii—Cæſarem ut ignoſceret ſibi rediretque in gratiam ſecum, rogavit. Cum dixiſſet ſe Cæſar facere; "Nemo," inquit, "credet te mecum in gratiam rediſſe niſi aliquid mihi donaveris;" petitque non faſtidiendam a propitio ſummam*; et impetravit.

p. 176. A. θ'.] De Rep. Seni Gerenda p. 792. C: Διονύσιος δὲ ὁ πρεσβύτερος πρὸς τὸν πυθόμενον εἰ σχολάζει, Μηδέποτε, εἶπεν, ἐμοὶ τοῦτο συμβαίη.

176. A. ι'. Δύο δὲ ἀκούσας νεανίσκους—προαιρέσεως] Hinc ad verbum deſcripſit S. Antonius in Sententiis p. 260. edit. Stob. Wechel.

176. B. ιβ'.] Dionyſio cum Corintho, ut Syracuſarum

metropoli, amicitiam et fœdus fuiſſe, ut legationes invicem mitterentur, et res ipſa perſuadet, et indicio ſunt miſſa ab hoc auxilia Corinthiis eorumque ſociis; de quo produnt Xenophon Hellenic. VII. 1. 11 et 17. et Diodorus Sic. XV. 70. In Harl. omiſſum δυνάϛȣ ſuſpicionem facit variam lectionem exſtitiſſe παραπρεσβεύοντας, *mala fide legationem adminiſtrantes*: quæ, ſi fuit, non tamen præponenda ſit vulgatæ. Dictum Dionyſii plane habet formam Socraticam: excepto verbo εὐπαθῶν, quod potius a librario, quam a Plutarcho eſſe videtur; ſiquidem eſt *ſuaviter affici, voluptatibus frui*, nec ipſi alio ſenſu uſurpatum, veluti Amator. p. 765. D. Vit. 416. B. 526. C. 949. D: ſententia hujus loci poſtulabat εὖ πάσχων, aut certe εὖ παθῶν, *beneficia percepiſſe*, quorum tamen prius malim.

176. B. ιγ′.] Illud ποιοῦντα τὸ χρήσιμον ἄχρηϛον, habet ſignificationem vocabuli χρημάτων, *pecuniarum*, quod dicitur a χρῆσθαι, *utendo*; itaque diſtinguuntur χρήματα et κτήματα Socratica doctrina apud Xenophontem Œcon. I. 7, 8, 9. nec χρήματα ſunt niſi ea quibus quis ſcit χρῆσθαι, itaque fiunt uſu χρήσιμα quæ ſine uſu ἄχρηϛα ſunt. De oppoſitione χρήσεως et κτήσεως diximus p. 137. E.

176. C. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ. α′.] Paſſim Veteribus memoratum hujus erga viros doctos ipſum admirantes, apud eum laute habitos, ſtudium: de quo ſatis ſit ex multis laudaſſe Diogenem Laertium libro II. et III. Lucianum Paraſit. T. II. p. 860. Necyom. T. I. p. 474. Illud non prætereundum *ſophiſtas* hic e Dionyſii perſona, dici univerſe *homines doctos et doctrinam profitentes*; ergo et *poetas* et *philoſophos* et *rhetores*, et alios: de quo nomine quædam diximus p. 96. A.

176. C. β′. Πολυξένȣ—] Hujus mentio fit in Platonis Epiſtola II. ad Dionyſium p. 706. B. 707. G: Ἐγὼ δὲ περὶ Πολυξένȣ—καὶ περὶ Λυκόφρονος καὶ τῶν ἄλλων τῶν παρά σοι ὄντων λέγω καὶ πάλαι καὶ νῦν τὸν αὐτὸν λόγον, ὅτι πρὸς τὸ διαλεχθῆναι καὶ φύσει καὶ τῇ μεθόδῳ τῶν λόγων πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν· καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἑκὼν ἐξελέγχεται, ὥς τινες ὑπολαμβάνȣσιν ἀλλ' ἄκοντες. Unde apparet eum ſubinde Dionyſio in diſputando veluti convictum conceſſiſſe: quod eum ſimu-

laſſe quidam putaverint. Et Diogenes Laertius hominem memorat in Ariſtippi Vita, II. 76: Πολυξένυ ποτὲ τοῦ σοφιςοῦ εἰσελθόντος πρὸς αὐτόν—. Scriptor Epiſtolæ Socrat. XXXIII. p. 73. ad Dionyſium: διαλέγεται περὶ σοῦ τὰ παιδία ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ Πολύξενος ἐν τοῖς παρθασίοις καθήμενος· forte corrigendum ἐν ταῖς παράςασιν, vel ἐν τοῖς προστώοις· *in exbedris, in porticibus.* Cui reſpondetur Ep. XXXIV. p. 75. ſub Dionyſii perſona: κελεύσον δέ μοι Πολύξενόν τε καὶ τὺς ἑταίρυς (ita enim ſcribendum pro ἑτέρυς) καὶ τὰ γραΐδια καὶ τοὺς νομὲας γράψαι τὰς παρ' ὑμῖν συνουσίας. Errat Leo Allatius hunc confundens cum Polyxeno affini Dionyſii majoris, quem Diodorus Sic. memorat. Dictum Dionyſii ex eodem eſt genere atque ejuſdem illud, quod Ariſtippus confutavit, apud eumdem §. 78. et 70: εἰπόντος τινὸς ὡς ἀεὶ τοὺς φιλοσόφυς βλέποι παρὰ ταῖς τῶν πλυσίων θύραις, Καὶ γὰρ καὶ οἱ ἰατροὶ, φησὶ, παρὰ ταῖς τῶν νοσύντων· ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτό τις ἕλοιτ' ἂν νοσεῖν ἢ ἰατρεύειν. Nec efficacia deeſt dictioni ἔργοις ἐλέγχειν, *re et facto redarguere:* v. c. de Mario filio p. 433. C: ἐν ἀρχῇ γὰρ τοῖς Ἄρεως ὠνομάζετο, ταχὺ δὲ τοῖς ἔργοις ἐλεγχόμενος, αὖθις Ἀφροδίτης υἱὸς ἐκαλεῖτο. Platoni Leg. VIII. p. 647. B: ἐλεγχθὲν δὲ ἔργῳ· eſt *experiundo probatum,* de quo notavimus p. 137. C. Nam et ἐξελέγχω et ἐλέγχω, quamquam aliquantum differunt, tamen hoc loco, ſive ſcriptor, ſive librarius, nullam diſcriminis rationem habuit: et ſic nullo diſcrimine eſt in Platonis Leg. XI. p. 677. A.

176. D. γ'.] Plutarchus in Timoleonte p. 243. A: ἐν Κορίνθῳ ξένυ τινὸς ἀγροικώτερον εἰς τὰς μετὰ τῶν φιλοσόφων διατριβὰς, αἷς τυραννῶν ἔχαιρεν χλευάζοντος αὐτὸν καὶ τέλος ἐρωτῶντος, τί δὴ τῆς Πλάτωνος ἀπολαύσειεν σοφίας· Οὐδὲν, ἔφη, σοὶ δοκοῦμεν ὑπὸ Πλάτωνος ὠφελῆσθαι, τύχης μεταβολὴν οὕτω φέροντες· quæ poſtrema aliquid deſiderant, ex hoc loco ita ſupplendum —τοσαύτην τύχης μεταβολὴν οὕτω ῥαδίως φέροντες. Comparat Schefferus ad Æliani Var. Hiſt. IX. 33. cum reſponſo Eretrici adoleſcentis ad patrem iratum.

176. D. δ'.] Hoc et alia multa Dionyſii exulis dicta putem a Theopompo memoriæ prodita fuiſſe, qui in Hiſtoria Philippi etiam res Siculas complexus erat, et utri-

uſque, Dionyſii et Philippi ſermones et convivia Corinthi habita narraſſe videtur. De congreſſu Corinthi teſtes habemus Plutarchum in Timoleonte p. 243. B. et Ælianum Var. Hiſt. XII. 60. Pro ἐπέςη Harl. et Jun. dant ἐνέπεσε· quæ ſi vera eſt lectio, credam acumen hujuſmodi fuiſſe, ut poſtrema ſic legerentur —ἐγὼ δὲ φθονουμένης τυραννίδος ἐξέπεσον. Neque tamen vulgatam repudiem.

176. E. ε'. Ὑπὸ ἄλλου δὲ—] Hic fuit Philippus Macedo, ut prodit Ælianus Var. Hiſt. XII. 60: Συνουσία ποτὲ ἐγένετο Διονυσίῳ τῷ δευτέρῳ καὶ Φιλίππῳ τῷ Ἀμύντου. Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέῤῥευσαν, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. Ἤρετο ὁ Φίλιππος τὸν Διονύσιον, πῶς τοσαύτην παρὰ τοῦ πατρὸς λαβὼν ἀρχὴν, εἶτα οὐ διεσώσατο αὐτήν; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο οὐκ ἔξω μέλους· Ὅτι τὰ μὲν ἄλλά μοι κατέλιπεν ὁ πατὴρ, τὴν δὲ τύχην ᾗ ταῦτα ἐκτήσατο καὶ διεφύλαξεν, οὐκ ἔτι.

176. E. ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ. α'.] Ex Plutarchi libro De Sui Laude p. 544. B.

176. E. β'. Πολιορκοῦντος—λόγος.] De Ira Cohib. p. 458. F: ultimum Ἐάν με πάλιν λοιδορῆτε —λόγος adjectum eſt ex Antigoni dicto De Ira Cohib. p. 458. F.

176. F. γ'. Ἐγκαλούντων—] De Sera Num. Vind. p. 557. B.

176. F. ΔΙΩΝΟΣ.] In ejus Vita p. 982. D. Valerius Max. III. 8. Ext. 5.

p. 177. A. ΑΡΧΕΛΑΟΥ. α'.] Ex Plutarcho De Vitioſo Pudore p. 531. D: Ἀρχέλαος μὲν γὰρ ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς παρὰ δεῖπνον αἰτηθεὶς ἔκπωμα χρυσοῦν ὑπ' ἀνθρώπου μηδὲν ἡγουμένου καλὸν ἢ τὸ λαμβάνειν, ἐκέλευσεν Εὐριπίδῃ τὸν παῖδα δοῦναι, καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἀποβλέψας, Σὺ μὲν, εἶπεν, αἰτεῖν ἐπιτήδειος εἶ, καὶ μὴ λαμβάνειν· οὗτος δὲ λαμβάνειν καὶ μὴ αἰτῶν. Archelaum ſermonibus et convictu doctorum hominum delectari ſolitum, in primis Euripidem apud ſe habuiſſe, multorum teſtimoniis conſtat: v. c. Plutarchi Adv. Epicur. p. 1095. D. quo pertinet etiam De EI Delphico p. 384. D. Hermeſianax Eleg. ap. Ruhnken. Epiſt. Crit. II. p. 294. et quos citavit Barneſius in Euripidis Vita §. 29. De rebus et ætate Archelai accurate diſſerit Weſſelingius ad Diodor. Sic. XIV. 37.

177. A. β′.] De Garrulitate p. 509. A: *χαριέντως γοῦν ὁ βασιλεὺς Ἀρχέλαος, ἀδολέσχου κουρέως περιβαλόντος αὐτῷ τὸ ὠμόλινον καὶ πυθομένου, Πῶς σε κείρω, βασιλεῦ; Σιωπῶν ἔφη.*

177. A. γ′.] In Amatorio p. 770. C. Alcibiade p. 192. A. cum narrationis copia Ælianus Var. Hiſt. XIII. 4: *Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς ἑςίασιν παρεσκεύασε πολυτελῆ τοῖς ἑταίροις· προϊόντος δὲ τοῦ πότου, ζωρότερον πιὼν Εὐριπίδης ὑπήχθη πως κατ' ὀλίγον εἰς μέθην· εἶτα συγκλιθέντα αὐτῷ Ἀγάθωνα τὸν τῆς τραγῳδίας ποιητὴν περιλαβὼν κατεφίλει τεσσαράκοντα ἐτῶν που γεγονότα. Τοῦ δὲ Ἀρχελάου πυθομένου, εἰ καὶ νῦν ἔτι ἐρώμενος αὐτῷ δοκεῖ εἶναι, ἀπεκρίνατο, Ναὶ μὰ Δία· οὐ γὰρ μόνον τὸ ἔαρ τῶν καλῶν κάλλιςον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον.* Quo loco *ἐρώμενος* accipiendus *amaſius*. Quaſi verſus eſſet ex Tragœdia, in Fragmentis ponitur Incert. CXXIV.

177. B. δ′.] De Fortuna et Virt. Alexandri II. p. 334. B: *Ἀρχελάῳ δὲ δοκοῦντι γλισχροτέρῳ περὶ τὰς δωρεὰς εἶναι, Τιμόθεος ᾄδων ἐσήμαινε πολλάκις τουτὶ τὸ σκωμμάτιον, "Σὺ δὴ τὸν "γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς·" ὁ δὲ Ἀρχέλαος οὐκ ἀμούσως ἀντισυνεφώνησε, Σὺ δέ γ' αἰτεῖς·* quo loco legendum *κομμάτιον* et *ἐνεσήμαινε*. Sic *κομμάτιον* ſæpe dicitur: v. c. Plutarcho, Ser. Num. Vind. p. 566. E. Ariſtidi T. II. p. 412: item *κόμμα*. Plutarcho Mor. p. 862. F. 1011. D.

177. C. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ.] Caput hoc tantam habet exemplorum copiam, quantam pleraque capita, quorum Apophthegmata ſumta ſunt ex Vitis, quas adhuc habemus, veluti Alexandri, Themiſtoclis, Phocionis, Fabii Maximi, Pauli, Catonis, Pompeii, Ciceronis, Cæſaris, aut ex Vitis, quæ interciderunt, veluti Epaminondæ, Scipionis utriuſque, Cæſaris Auguſti; ut fere eam in cogitationem inducar, ut putem, Plutarchum hujus quoque Philippi Macedonis Vitam conſcripſiſſe, licet ejus Vitæ nuſquam mentionem factam reperiamus. Cæterum ad complures partes rerum Philippi rectius cognoſcendas operæ pretium fecit Valckenarius noſter in Annotationibus ad Orationem ſuam De Philippo, editam cum aliis ſuis et Hemſterhuſii Orationibus Lugd. Bat. anno MDCCLXXXIV.

177. C. α′] Tenemus adhuc noſtram conjecturam. Ra-

riore uſu μεταξὺ accipiendum eſt pro *poſtea*, τῶν μεταξὺ βασιλέων, *quam reges ſequentes*. Sic eſt in Apophthegm. Lacon. p. 214. E. Inſtitut. Lacon. p. 240. B: οὔτε συνεστράτευσαν οὔτε τούτοις, οὔτε τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσιν· recte Xylander, *neque his neque aliis deinceps Macedonum regibus ſocios ſe expeditionum præbuerunt*. Joſephus Bell. Jud. V. 4. 2: Δαυίδου καὶ Σολομῶντος, ἔτι δὲ τῶν μεταξὺ τούτων βασιλέων φιλοτιμηθέντων περὶ τὸ ἔργον: *quum Davides et Solomon, tum vero etiam ſequentes reges ſummum ſtudium in hoc opere poſuiſſent*. Item Lucas Act. Apoſt. XIII. 42. τὸ μεταξὺ Σάββατον, eſt *Sabbathum proxime ſequens*. Igitur haud temere hujus particulæ hanc quoque μετ' ὀλίγον ſignificationem exhibet Heſychius: Μεταξύ· ἐξαίφνης· μετ' ὀλίγον· ἀνὰ μέσον. Quædam in hanc rem dedit Jac. Perizonius Origin. Babyl. VI. p. 114. Nam in Herodoto IV. 155: —οἴχετο μεταξὺ ἀπολιπών, communis valet forma, ſubaudiendo θεσπίζων ex antecedentibus, *interea dum hæc vaticinaretur, relinquens eum abiit*: quamquam Weſſelingius hujus etiam exquiſitioris ſignificationis cognitionem adhibet. Theophraſtus ſubinde a Plutarcho teſtis citatus cum verbo ἱστορεῖ, ἱστόρηκε, v. c. Opp. Mor. p. 648. C. 700. D. 804. A. 914. A. 953. C. 1006. C. Vit. 96. D. 124. C. 164. E. 173. A. 440. B. 529. C. 596. F. 850. C: nam fuerunt nonnulla ejus ſcripta argumenti hiſtorici, veluti Ὑπομνήματα ἱστορικά, Περὶ βασιλείας, Καλλισθένης· et in cæteris aliarum doctrinarum ſcriptis, exemplo magiſtri Ariſtotelis, frequentia ſparſit hiſtoriæ exempla. Titulos librorum Theophraſti diligentiſſime congeſſit ac digeſſit vir ſupra omnem laudem de noſtris literis bene meritus Jo. Meurſius in ſingulari libro *Theophraſto*: in quo deſideramus plenam et abſolutam Fragmentorum collectionem; ſiquidem omiſſi ſunt loci Theophraſtei qui ſimpliciter, nullo libri nomine addito, a Veteribus memorantur. Plutarchus autem non niſi de hiſtorico argumento utitur verbo ἱστορεῖν, non item de philoſopho: at λέγει, φησὶ, εἴρηκε, de utroque. Illud non eſt prætereundum, ſimilem Philippi laudem prodidiſſe Dionem Chryſ. Or. XLIX. p. 537. D. ubi commemorata ejus cum Epaminonda, Pelopida, Ly-

fide conſuetudine, ſubjicit: ὅθεν, οἶμαι, πολὺ διήνεγκεν ὁ Φίλιππος τῶν πρότερον ἐν Μακεδονίᾳ βασιλευσάντων. Pauſaniam VIII. 7: Φίλιππον δὲ βασιλέων μὲν τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ ὅσοι Μακεδόσι γεγόνασιν ὕστερον, τούτων μὲν πείθοιτο ἄν τις μάλιστα αὐτὸν ἔργα ἐπιδείξασθαι· qui addit hanc laudem labe fraudis ac perjurii contaminatam eſſe. Et quum triplex in talem comparationem cadere poſſit ratio, harum ſingulas ſingulos hos ſcriptores Philippo adhibuiſſe videmus: Theophraſtus eum anteferendum cenſuit ſucceſſoribus, Dion deceſſoribus, Pauſanias utriſque. In duobus prioribus eſt quid dubii: minus tamen in Dione, ſiquidem majus eſt deceſſores quam ſucceſſores ſuperare, et illud per ſe ſolum juſtam laudem continet. In Theophraſto, modo vera ſit lectio, nec mentio deceſſorum ab ipſo facta intercideri; poteſt hæc cauſſa valere, ut priorum mentionem omiſerit, veluti nemini dubium putans illos a Philippo ſuperatos eſſe: ſucceſſores autem memorandos cenſuerit ut recentes in hominum cogitatione, vulgo noviſſima ac præſentia quæque maxime mirantium. Sane, ſi Theophraſti obitum ponamus Olympiade CXXVIII. multos habuit hæc ætas ſucceſſores Philippi, reges e Macedonica gente multos: fortuna et animi moderatione ſimul, Philippo parem neminem.

177. C. γ'. Πολλῶν κατορθωμάτων—] Plutarchus in Alexandro p. 606. A. Conſolat. Apollon. 105. A: ubi plura notavimus.

177. D. ε'. Τὸν δὲ λοίδορον—] Habet ſimili dictione S. Antonius p. 261. edit. Stob. Wechel. Plutarchus tribuit Pyrrho in Ejus Vita p. 387. E.

177. D. ϛ'. Σμικύθου δὲ Νικάνορα διαβάλλοντος—] Refert ſine nominibus hominum Themiſtius Or. VII. p. 95. B: Φιλίππῳ τῷ Ἀμύντου κατεῖπέ τις ὁτουδὴ τῶν ταξιαρχῶν ὡς ἀπεχθῶς διακειμένου καὶ ῥᾳδίως κακόν τι βουλεύσοντος, εἰ μὴ τάχιστα ἐκποδὼν γένηται. Τί οὖν ὁ Φίλιππος; οὐκ εὐθὺς ἦκεν ἐπὶ τὸν σίδηρον· "ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμᾶς, φησὶ, τὸ αἴτιον τῆς ἀπεχθείας· ὁ "γὰρ ἀνὴρ οὐχ ὁ φαυλότατος τῶν Μακεδόνων·" καὶ τά τε ἄλλα εὐθὺς ἐπιμελεῖται τοῦ ἀνθρώπου, καὶ προῖκα ἐπιδίδωσι δεομένῳ θυγατρὸς ὡραίας. Καὶ μετὰ ταῦτα οὐδεὶς ἦν πιστότερος τῷ βασιλεῖ

τῶν πάλαι κεκριμένων ἐπιτηδείων. Codex Ambroſianus pro γένηται et ἧκεν habet γένοιτο et ἥξεν. Eodem refertur narratio Frontini Strategem. IV. 7. 37: *Philippus quum audiſſet, Pythiam quemdam, bonum pugnatorem, alienatum ſibi, quod tres filias inops vix aleret, nec a rege adjuvaretur; monentibus quibuſdam, ut eum caveret: Quid ſi, inquit, partem corporis ægram haberem, abſciderem potius quam curarem? Deinde familiariter ſecreto elicitum Pythiam, accepta difficultate neceſſitatum domeſticarum, pecunia inſtruxit: ac meliorem fidelioremque habuit, quam habuerat, antequam offenderet.* In Græcis Plutarchi verbis illud πρὸς ἡμᾶς αὐτούς ἐςι, nullo modo poteſt tueri ſenſum, quem hic locus unice poſtulat, *in noſtra poteſtate eſt, in nobis poſitum eſt*; et licet ſubinde dicatur πρός τι πάσχειν τι, *ad aliquid aliquo modo affici*, non cauſſam efficientem ac totam, ſed partem cauſſæ ſignificat: de quo alibi dicemus. Igitur probanda eſt lectio Harl. et Jun. παρ' ἡμᾶς αὐτούς ἐςι· quod frequens eſt et aliis iiſque optimis ſcriptoribus et Plutarcho. Ex hoc genere eſt, τί γὰρ παρὰ τοῦτο, *quid enim per hoc fiet, ſive hoc adſit ſive abſit*, quod expoſuimus p. 85. E. Sic p. 222. F: οὐ παρ' ἕνα τὰ Σπάρτας· ita enim legam, *ſalus Spartæ non in uno homine poſita eſt*: p. 1041. D. πᾶς ἁμαρτάνων παρ' ἑαυτὸν ἁμαρτάνει, *omnis peccans ſua culpa peccat.* Vit. p. 143. B. παρὰ τοῦτο, *hanc ob cauſſam*. Similiter 278. C. 522. B. 566. E. 785. F. Item παρ' ὅσον, *quia, pro eo quantum*, 843. F. 1145. B. 1146. F. Herodianus IV. 6. 10. et ſæpiſſime Philo Judæus. Simili poteſtate Dio Chryſ. p. 520. D. 545. C. 605. B. Nicoſtratus apud Stob. p. 446: καὶ τοῦτο συμβαίνει παρ' αὐτάς τε τὰς νέας καὶ παρὰ τὰς πρεσβύτιδας· *et hoc accidit culpa juniorum mulierum, et culpa vetularum*: et reſtituendum Hierocli ibidem p. 416. 26: συχνοῖς δή τισιν ἀφόρητος ἐγένετο ὁ γάμος, ἀλλ' οὐχὶ παρ' ἑαυτῷ· corrigendum παρ' ἑαυτὸν, *ſua culpa*.

177. E. ζ'. Τοῖς δὲ τῶν Ἀθηναίων δημαγωγοῖς—] Hinc ſumtum retulit S. Antonius p. 261. edit. Stob. Wechel. In ejuſdem argumenti præceptis et exemplis verſatur Plutarchi liber De Capienda ex Inimicis Utilitate p. 86. ſeq.

177. E. η'. Τῶν δὲ Ἀθηναίων—] Captos ad Chæroneam

Athenienſes gratis dimiſit, mortuos ſepelivit: ita Polybius teſtatur V. 10. Diodorus Sic. XVI. 88. Excerpt. XXXII. p. 589: utroque loco videndus Weſſelingius qui ſingularem iſtam Athenienſium incuſationem ad eamque Philippi reſponſum ex hoc loco refert.

177. F. ϑ'. Τῆς δὲ κλειδὸς—] Hoc Philippi vulnus notat Demoſthenes Or. Pro Corona p. 322. A: ἑώρων δ' αὐτὸν τὸν Φίλιππον, πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ ἀγὼν ὑπὲρ ἀρχῆς καὶ δυναστείας, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν κλεῖν κατεαγότα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον κ. τ. λ. quæ citat Gellius II. 27. Credibile eſt in perdito illo Plutarchi loco unde hæc deſcripta ſunt, diſertius ſignificatum fuiſſe quam κλεῖδα Philippus fregerit; ſiquidem plures corporis partes hoc nomen habuerunt, notatæ H. Stephano in Dictionario Medico p. 528—536: idem Theſ. L. Gr. T. II. p. 232, 233. hunc locum ex hoc Apophthegmate adfert, et alium Plutarchi Artax. p. 1015. E. ubi Cyrus dicitur trajeciſſe haſtam παρὰ τὴν κλεῖδα διὰ τοῦ τραχήλου *Artagerſis*; quæ eſt Iliad. Θ. 325: ſed diverſa a re præſente. Videatur et Seberus ad Pollucem IV. 188.

177. F. ι'. Ἀμφοτεροῦ καὶ Ἑκατεροῦ—] Amphoterus memoratur in ducibus Alexandri M. a Curtio III. 1. IV. 5 et 8. Arriano I. 25. III. 2 et 6. ubi priore loco frater *Crateri* dicitur. Atque hoc ipſum nomen Κρατεροῦ et Κρατερὸν, pro Ἑκατερῶ et Ἑκατερὸν, eſt in Jannot. Venet. Harl. Voſſ. quorum poſtremus vulgatam in margine habet. Forte in dicto Philippi primum *Craterus* ferebatur, quod nomen poſtea quis, acuminis ſcilicet augendi cauſſa, in *Hecaterum* mutavit. Xylander reddidit *Uterque* et *Alteruter:* Cruſerius *Ambo* et *Uterque*, aliquanto melius ad rem; ſiquidem, *alteruter* non eſt ἑκάτερος, ſed ὁ ἕτερος, vel θάτερος: non item bene ad Latinitatem, quæ non *Ambo* pro ſingulari nomine, nec, ut Græci ἄμφω faciunt ἀμφότερος, ita aut *ambo*, aut aliud hinc nomen ſingulare habet. Diſtinguunt autem Græci hæc nomina, ut accurate docet Ammonius p. 14: Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· "Ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν·" Ἑκάτεροι δὲ ἐπειδὰν

χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ στράτῃ οἷον, "Ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει·" ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν. Et vero ipſa vi originis ἄμφω conjungit, ex ἄπω, ἅπτω, ἅμμα, ἅμα: ἑκάτερος, ſiquidem eſt comparativus gradus poſitivi ἕκας, unde ἑκάτερος, ἕκαστος, et adverbium ἑκὰς procul. Sed uſu quoque ſubinde diſtinguuntur a Græcis, multo diligentius quam a Latinis. Veluti Plutarchus ſupra, Conjug. Præcept. p. 140. E: ἑκατέρου τὴν εὔνοιαν ἀντίστροφον ἀποδιδόντος ἡ κοινωνία σώζηται δι' ἀμφοῖν· καὶ γὰρ ἡ φύσις μίγνυσι διὰ τῶν σωμάτων ἡμᾶς, ἵν' ἐξ ἑκατέρου μέρος λαβοῦσα καὶ συγχέασα, κοινὸν ἀμφοτέροις ἀποδῷ τὸ γενόμενον· ὥστε μηδέτερον διορίσαι μηδὲ διακρίναι τὸ ἴδιον ἢ τὸ ἀλλότριον. In quibus plane hoc diſcrimen declaratur. Sympoſ. p. 740. C: τὸ ἐφ' ἡμῖν ἑκατέρῳ καὶ συναμφοτέροις ἐπιμίγνυσθαι καὶ συμπλέκεσθαι πέφυκε. Lucullo p. 509. D: ὁ δ' εἰπὼν, ἑκατέρους μὲν οὐκ ὀρθῶς, ἀμφοτέρους δὲ καλῶς παραινεῖν, διέλυε τὴν στρατιάν· *utroſque non recte, ambos bene:* utrorumque conjuncta ſententia demum probanda erat. Artaxerxe p. 1023. E, F: ἐξηπάτα δὲ ἑκάτερον ἑκάτερος, λέγων—τούτοις ἐπείσθησαν ἀμφότεροι. Herodotus III. 8: ἀνὴρ ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐν μέσῳ ἑστεὼς—λαβὼν ἐκ τοῦ ἱματίου ἑκατέρου κροκύδα. Xenophon. Cyropæd. I. 3. 17: ἐγὼ γοῦν τούτοις δικάζων, ἔγνων βέλτιον εἶναι ἀμφοτέροις τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα· *judex ego bis datus, ſtatui ambobus melius eſſe ut uterque congruentem ſibi tunicam haberet.* Hierone II. 13: ἐν ὅπλοις δεῖ εἶναι ἀμφοτέρους, καὶ φυλάττεσθαι καὶ κινδυνεύειν, καὶ ἄν τι πάθωσι κακὸν ἡττηθέντες, λυποῦνται ἐπὶ τούτοις ἑκάτεροι. Plato Leg. VII. p. 630. C: ὁμοίως ἑκατέροις ἐπ' ἀμφότερα χρώμενος. Ibid. p. 633. E. Theæteto p. 132. D: ἀμφοτέρω, δύο· ἑκάτερον δὲ ἕν. Plane feſtiva eſt diſputatio Socratis adverſus Hippiam, hanc ſibi ab eo objectam ambiguitatem vocabulorum ἀμφοτέρων et ἑκατέρων eludentis, in dialogo Hippia Maj. p. 103. et 104. ſed in ipſo libro legenda. Iſocrates Panathen. p. 486: —ποίους τινὰς ἑκατέρους φήσας, ἀληθῆ δὲ λέγειν δόξας ἂν περὶ ἀμφοτέρων. Philo Jud. De Decalog. p. 751. C: περὶ γονέων τιμῆς, καὶ ἰδίᾳ ἑκατέρου, καὶ ἀμφοτέρων κοινῇ. De Somniis p. 1129. E: πρὸς γὰρ τὴν αὐτὴν χρείαν σπεύδουσιν ἀμφότεροι·—καὶ ἑκάτερος μὲν περὶ τροφῆς ἥμισυ πονεῖται, ἀμφότεροι δὲ περὶ πᾶσαν. Ariſtides Or. Leuctr.

V. p. 469. 471. 472. Pauſanias III. 1. de utraque regum Spartanorum familia dicturus, *ἑκατέραν ἐν τὴν οἰκίαν ἐπέξειμι αὐτῶν ἰδίως, καὶ οὐκ ἀμφοτέρας ἅμα εἰς τὸ αὐτὸ ἀναμίξας*. *Amphoterus* nomen proprium eſt viri apud Homerum Iliad. Π. 415. et filii Alcmæonis apud Apollodorum III. 7. Pauſaniam VIII. 24. p. 646. et ut ὀξύτονον ſcribendum eſt Ἀμφοτερὸς, monente Euſtathio ad l. c. p. 1068. 3. At *Hecaterum* nomen proprium me legiſſe non memini.

p. 178. A. ια΄.] Refertur ad clementiam erga Athenienſes clade ad Chæroneam afflictos; de qua Diodorus Sic. XVI. 87. Juſtinus IX. 4. In ſimili metaphora eſt dictum Antigoni de Zenone mortuo p. 182. D. τὸ θέατρον αὐτοῦ τῶν πράξεων ἀνῃρῆσθαι. Cicero Brut. 2. de Hortenſio: *forum populi Romani, quod fuiſſet quaſi theatrum illius ingenii*—.

178. A. ιβ΄.] Acumen eſt in φεύγειν, et διώκειν· eorumque ambiguitate: illud eſt *fugere*, *accuſari in judicio*, *in exilium abire*: hoc, *accuſare in judicio*, *fugientem perſequi*.

178. A. ιγ΄.] In libro De Rep. Gerenda Seni p. 791. B: τὸν δὲ Φίλιππον ἐν καλῷ χωρίῳ μέλλοντα καταςρατοπεδεύειν, ὡς ἤκουσεν ὅτι χόρτος οὐκ ἔςι τοῖς ὑποζυγίοις, Ὦ Ἡράκλεις, εἶπεν, εἰ καὶ πρὸς τὸν τῶν ὄνων καιρὸν ὀφείλομεν ζῆν. Hujuſmodi eſt conſilium Xenophontis Anabaſ. III. 2. 27: πρῶτα μὲν τοίνυν μοι δοκεῖ, ἔφη, κατακαῦσαι τὰς ἁμάξας, ἃς ἔχομεν, ἵνα μὴ τὰ ζεύγη ἡμῶν ςρατηγῇ—. Elegans dictio πρός τι ζῆν· *ad alicujus voluntatem vivere*, *ab aliquo vitæ rationes ſuſpenſas habere*: de qua alibi dicemus.

178. A. ιδ΄.] Cicero Attic. I. 16: —*Philippus omnia caſtella expugnari poſſe dicebat, in quæ modo aſellus onuſtus auro poſſet adſcendere.* Paulo aliter Diodorus Sic. XVI. 54. Pertinet huc Horatii ſententia Carm. III. 16: *Aurum per medios ire ſatellites, Et perrumpere amat ſaxa, potentius Ictu fulmineo—diffidit urbium Portas vir Macedo, et ſubruit æmulos Reges muneribus.* Philippum maximas res egiſſe donis et corruptione adverſariorum ducum, maledictum vanum judicat Plutarchus De Herodoti Malign. p. 856. B: item Valckenarius Orat. De Philippo p. 254. ſeq. nil ejus laudibus detrahere cenſet.

178. B. ιε΄.] Laſthenem et Euthycralem Olynthios, pa-

triæ proditores cognovimus ſupra p. 97. D. Ariſtophanis verſum, nullo auctore, apponit Joſ. Scaliger ad Priapeia Carm. II. Ἀγροικός εἰμι, τὴν σκάφην, σκάφην λέγω· eumque cum hoc Philippi dicto confert. Lucianus Jupit. Tragœd. T. II. p. 680: ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ Κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι τὴν σκάφην, σκάφην λέγων. Quomodo Scrib. Hiſt. p. 54: παῤῥησίας ϗ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων· interpretes utroque loco ad vocem Κωμικὸς annotant nomen Ariſtophanes, nulla addita fabulæ mentione, nec verſus numero. Julianus Or. VIII. p. 208. A: κατὰ τὸν Κωμικὸν, τὴν σκάφην σκάφην, λέγοντα. Miror neutrius a Proverbiorum Scriptoribus mentionem fieri. De proditoribus ejuſdem regis dictum refert Stobæus p. 366. quod Plutarchus p. 207. A. Cæſari Auguſto tribuit.

178. B. ιϛ'.] Plutarchus Præcept. Reip. Ger. p. 806. B: Φίλιππος Ἀλεξάνδρῳ παρῄνει, κτᾶσθαι φίλυς ἕως ἔξεςιν βασιλεύοντος ἑτέρυ πρὸς χάριν ὁμιλοῦντα καὶ φιλοφρονούμενον. Huic monito filius perverſa ratione obtemperans, et largiendo ſibi Macedones conciliare inſtituens, denuo ab eo admonitus eſt ea reprehenſione, quam refert Cicero Offic. II. 15: *Præclare quadam epiſtola Alexandrum filium Philippus accuſat, quod largitione benevolentiam Macedonum conſectetur: " Quæ te, malum," inquit, " ratio in iſtam ſpem induxit, ut " eos tibi fideles putares fore, quos pecunia corrupiſſes? An " tu id agis, ut Macedones non te regem ſuum, ſed miniſtrum " et præbitorem ſperent fore."* Hinc idem refert Valerius Max. VII. 2. Extern. 10.

178. C. ιζ'. οἷς μὲν χρῆσθαι, οἷς δ' ἀποχρῆσθαι] Solœciſmi inſtar pro τοῖς μὲν—τοῖς δέ: raro apud bonos ſcriptores deprehenditur, ut parum abſit quin putem id librariis debere: legitur in Opp. Mor. p. 394. A. Vit. 15. D. 181. F. 301. F. 568. C, D. 663. B: nec Plutarchum cenſeam in iis, qui ſibi hoc licere exiſtimaverint: de quibus et de hac forma diligentiſſime docet Hemſterhuſius ad Thomam Mag. p. 1. ſeq. aliique ibidem haud negligendi viri docti: et Wetſtenius ad Matth. XIII. 8. In verbis elegans et

acuta eſt oppoſitio, veluti de Alcibiade, Vit. p. 234. C. ἀποχρωμένων μᾶλλον ἢ χρωμένων αὐτῷ Λακεδαιμονίων.

178. C. ιη'. Φίλωνα τὸν Θηβαῖον—] Videtur omnino idem hic eſſe Philon Thebanus, quem, inter Thebanorum ad Philippum legatos, gravi ac prudenti ad eum admonitione uſum, narrat Demoſthenes Orat. De Falſa Legat. p. 218. B. Credibile eſt, hujus vel filium, vel nepotem, fuiſſe *Philonem Thebanum*, inter ſocios Alexandri et rerum ejus ſcriptores memoratum Plutarcho Alex. p. 691. A. Dictum Philippi, invictum ſe benefaciendo cupientem videri, habet colorem Socraticum, e Xenophonte petitum Cyropæd. V. 3. 15: Anabaſ. II. 3. 12: et congruit Alexandro.

178. C. ιθ'.] Et hoc, ut pleraque, a Theopompo memoriæ proditum dicam: qui ſimile factum dictumque Philippi hoſpites captos vendentis memoravit, ut novimus e Zenobio Proverb. V. 26: Ξένος ἔλθοι ὅςις ὀνήσει. Ταύτην φησὶ Θεόπομπος ὑπὸ Φιλίππου πρῶτον λεχθῆναι. Θεσσαλῶν γὰρ καταςρεψάμενος πόλιν, καὶ τοὺς αὐτόθι ξένους πωλήσας, χλευάζων εἶπεν, Ἔλθοι ξένος ὅςις ὀνήσει. Relatum eſt in Proverbiis Metricis Schotti 305. p. 596.

178. D. κ'.] Notavimus p. 123. F. Hoc loco legendum προσπέμπων, ex Harleiano.

178. E. κα'. Ἱππάρχου τοῦ Εὐβοιέως·] Eſt ille Hipparchus quem Philippum, cum aliis duobus tyrannum Eretriæ feciſſe ſcribit Demoſthenes Orat. Philipp. III. p. 50. C: et inter Eubœenſes patriæ proditores recenſet in Orat. De Corona p. 354. C.

178. E. κβ'.] De hac ſimultatis cauſſa prodit Plutarchus in Alexandro p. 669. In ſimili argumento reſponſum Piſiſtrati ad filios exſtat in his Apophthegm. p. 189. E.

178. F. κγ'.] Eamdem rem, mutatis perſonis, narrat Ælianus Var. Hiſt. VII. 20. ut dictum Lacedæmone ab Archidamo rege ad legatum Ceum; atque indidem refert Stobæus Florileg. Tit. XII. p. 140. addito in Geſneriana editione lemmate ad marginem, *Ejuſdem al. Æliani*; jam quum proxime antecedens dictum fuerit Theophraſti,

Schefferus ad Ælianum l. l. annotavit, *Hiſtoria deſumta ex Theophraſto. Vide Stobæum Serm. X.* Cujus errorem recte reprehendit Perizonius: et nos in apographo variarum lectionum exempli Grotiani diſerte habemus pro unico lemmate, Αἰλιανοῦ· et item edidit Schowius p. 130. Nam in Trincavelliana ſimpliciter eſt Τοῦ αὐτοῦ.

178. F. κδ'. Μαχαίτᾳ δέ τινι—] Legendum τινα, *quamdam litem*, cum codice Harl. neque enim commode dicatur *Machætæ cuidam*, qui non fuerit obſcurus homo, ſed pater Harpali et Philippi, clarorum ſub Alexandro ducum: quem novimus ex Arriano III. 6. V. 8. Eadem res narratur, ſed perſona Machatæ in vetulam delata, apud Stobæum Florileg. Tit. XIII. p. 146: Πρεσβῦτις δικαζομένη ἐπὶ Φιλίππου, ὡς ἑώρα νυστάζοντα καὶ μέλλοντα ἀποφαίνεσθαι, ἐδεῖτο συγχωρῆσαι αὐτῇ ἐφεῖναι, ὁ δὲ Ἐπὶ τίνα, εἶπεν· Ἐπὶ Φίλιππον, ἀπεκρίνετο, ἐγρηγορότα· ita legendus hic locus ex codice Pariſino A. in exemplo Grotiano. In Trincavelliana eſt lacuna, —Φιλίππου ὡς οὐ * * * ζοντα ἐπὶ τὰ μέλλοντα ἀποφαίνεσθαι κ. τ. λ. Geſnerus dedit expleta lacuna —ὡς νυστάζοντα ἐπὶ κ. τ. λ. cætera reliquit, etiam initio πρεσβύτης fecit: eumque ſecutus eſt Schowius p. 318. Valerius Max. VI. 2. Extern. 1. narrat ſuo more, hiſtoriæ neſcio quid ſcholæ affundens: *mulier—a Philippo rege temulento immerenter damnata, "Provocarem ad Philippum," inquit, "ſed ſobrium." Excuſſit crapulam oſcitanti, ac præſentia animi ebrium reſipiſcere, cauſſaque diligentius inſpecta, juſtiorem ſententiam ferre coegit. Igitur æquitatem, quam impetrare non potuerat, extorſit: potius præſidium a libertate, quam ab innocentia mutuata.*

p. 179. A. γενόμενος δὲ μᾶλλον ἐφ' ἑαυτῷ] Quod recepimus ἑαυτῷ pro ἑαυτὸν, ſuadet uſus Scriptorum, in primis Plutarchi; ſenſus eſt, *magis ſibi ipſe redditus, ad cogitandum revocatus*: quibus in cauſſis ἐπὶ Dativum Caſum aſſumit. Stoic. Repugn. p. 1051. B: ſic ἐφ' αὑτῷ eſt *ſolus* apud Ariſtidem T. I. p. 329: et ἐπ' ἐμοὶ, ἐφ' ἡμῖν, *in mea, in noſtra poteſtate*, frequens.

179. A. κϛ'.] Notavimus p. 143. F.

179. B. κζ'.] Athenæus X. p. 435. D: Καρύστιος δὲ ἐν

τοῖς ἱϛορικοῖς ὑπομνήμασιν, Ὅτι, φησὶν, μεθύαν προηρεῖτο Φίλιππος, τοῦτ' ἔλεγε, Χρὴ πίνειν, Ἀντίπατρος γὰρ ἱκανός ἐϛι νήφων.

179. B. κη'.] Vino deditum perhibent Hiſtorici, veluti hi quos memorat Athenæus l. l. item Plutarchus Demoſth. p. 853. C. Simile huic exemplum Alexandri, quem Parmenio ante pugnam ad Arbelam ex ſomno excitavit: ut narrant Plutarchus Alexandro p. 683. E. Diodorus Sic. XVII. 56. Curtius IV. 13: at Arnanus III. 10. adventum Parmenionis ad Alexandrum referens, nil de hujus ſomno dicit. Sed apophthegmata ſubinde temere a Scriptoribus vel conficta, vel ab alia in aliam perſonam collata, novimus.

179. B. κθ'. Ψάλτην—] Notavimus p. 67. F.

179. C. λ'. Ἐπεὶ δὲ διενεχθέντος—] Notavimus p. 70. B.

179. C. λα'. Πρεσβύτιδος—] Plutarchus in Demetrio p. 990. C, D. aliquanto uberius narrat, unde hoc in brevitatem redactum. Stobæus, auctore Sereno, refert mutatis perſonis Tit. XIII. p. 146: Ἀντιπάτρῳ ἀγροῖκος ἄνθρωπος ἐπεδίδου βιβλίον ἐντυχίαν ἔχον· ὁ δὲ, Οὐ χολάζω; ἔφη. Καὶ μὴ βασίλευε, εἶπεν ἐκεῖνος. Vulgo legitur in omnibus editionibus εὐτυχίαν, quod Geſnerus bona fide reddidit, *librum de felicitate*: atqui res ipſa clamat ἐντυχίαν, id eſt, *petitionem, congreſſum, colloquium.*

179. C. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.] Plutarchea ſcripta cum cætera tum Vita Alexandri, habent haud pauca hujus Apophthegmata, quæ non ſunt in hoc capite: et viciſſim hoc caput quædam habet, quæ nec in Plutarcheis, nec in aliis Veterum ſcriptis legantur, ſed tamen germanam Plutarcheæ orationis formam obtineant. Ut fuerunt innumerabiles fere ſcriptores rerum Alexandri, ita et apophthegmata ejus inſigni multitudine et diverſitate ferebantur: quorum partem recenſere aggreſſus Plutarchus, ut videtur, adoleſcens, in rhetorica laudatione *De Fortuna vel Virtute Alexandri* p. 331. A: τῶν δὲ ἀληθινῶν ἀποφθεγμάτων Ἀλεξάνδρου πρῶτον ἄν τις τὰ παιδικὰ διέλθοι, pauca tantum apponit: et maturiore ætate Vitam Alexandri ſcribens in hac minus etiam quam in aliis Vitis narrationi apophthegmatum indulſit: quamvis in ejus principio conſilium ac

judicium ſuum profeſſus ὅτι πρᾶγμα βραχὺ πολλάκις καὶ ῥῆμα καὶ παιδιά τις ἔμφασιν ἤθους ἐποίησεν μᾶλλον ἢ μάχαι μυριόνεκροι, καὶ παρατάξεις αἱ μέγισται καὶ πολιορκίαι πόλεων.

179. C. α'.] In Vita Alexandri p. 666. F. Freinſhemius in Supplementis Q. Curtii I. 2.

179. C. β'.] In Vita Alexandri p. 666. D. De Alexandri Fortuna aut Virt. p. 331. B. Freinſhem. ibid.

179. E. δ'. Ἐπιθυμιῶντι—] In Vita Alex. p. 679. C. Ex communi fonte hauſit Plinius Hiſt. Nat. XII. 32: *Alexandro Magno in pueritia ſine parcimonia thura ingerenti aris, pædagogus Leonides dixerat, ut illo modo, quum deviciſſet thuriferas gentes, ſupplicaret. At ille Arabia potitus, thure onuſtam navem miſit ei, exhortatus, ut large deos adoraret.*

179. F. ε'.] Hiſtoricorum quidem, qui pugnam ad Granicum narrarunt, et ſuperſunt, nemo prodidit.

179. F. ς'. Περίλλῳ—] Sine nomine hominis referunt Sententiæ S. Maximi et Antonii p. 277. edit. Stob. Wechel. Τινὸς δὲ τῶν αὐτοῦ φίλων αἰτήσαντος αὐτὸν εἰς προῖκα τῆς θυγατρὸς, ἐκέλευσε πεντήκοντα τάλαντα λαβεῖν, αὐτοῦ δὲ φήσαντος ἱκανὰ εἶναι δέκα, Σοὶ μὲν, ἔφη, λαβεῖν, ἐμοὶ δὲ οὐχ ἱκανὰ (εἶναι δέκα delendum) δοῦναι. Pertinet huc narratio Euſtathii ad Odyſſ. Z. p. 1557. 3: ἐντεῦθεν περιᾴδεται βασιλεὺς ὃς ἀνδρὶ ταπεινῷ δούς τινα δωρεὰν καὶ ἀκούσας πολλὴν αὐτὴν εἶναι, εἶπε, τῷ λαβόντι τοιαύτην φανῆναι, αὐτῷ δὲ ὡς βασιλεῖ μικρὰν εἶναι· ἱστορεῖ δέ που καὶ Πλούταρχος μεγάλην βασιλικὴν δωρεάν· ἣν κωλύοντος τοῦ βασιλικοῦ ταμιούχου, ὁ βασιλεὺς δυσαναχετήσας ἐπλήθυνεν ἐπιβαλὼν πλέον ἀργύριον. Quorum poſtremum ad aliam Alexandri liberalitatem refertur. Sed, ut confunduntur talia dicta a poſteris, argutiam ejus in aliud factum collatam reperimus apud Senecam De Beneficiis II. 16: *Urbem cuidam Alexander donabat veſanus, et qui nihil animo non grande conciperet. Cum ille cui donabatur, ſe ipſe menſus, tanti muneris invidiam refugiſſet, dicens non convenire fortunæ ſuæ: Non quæro, inquit, quid te accipere deceat, ſed quid me dare.*

179. F. ζ'. Ἀναξάρχῳ] Hunc apud Alexandrum in gratia fuiſſe produnt et ſcriptores rerum ejus et Diogenes Laertius IX. 58. 60. Plutarchus Alex. p. 668. E. For-

tun. Alex. p. 331. E. Ipſam hanc rem ſignificat Euſtathius l. c.

p. 180. A. η'. Ἐν δὲ τῇ Μιλήτῳ—] Antiqua Mileſiorum virtus jam dudum defecerat, et proverbium erat, Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι, Ariſtophani adhibitum Plut. 1003. ejuſque Scholiaſtæ docte expoſitum, Athenæo ex Ariſtotele XII. p. 523. F: Zenobio V. 80. ibique Schotto: adhibitum Æſchini qui dicitur, Epiſt. X. p. 128. A. Mileſios gymnaſticæ vehementer ſtuduiſſe, colligitur etiam ex Platonis Leg. I. p. 569. F: τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ τὰ ξυσσίτια πολλὰ μὲν ἄλλα νῦν ὠφελεῖ τὰς πόλεις, πρὸς δὲ τὰς στάσεις χαλεπά· δηλοῦσι δὲ Μιλησίων καὶ Βοιωτῶν καὶ Θουρίων παῖδες. Attamen in Indice Hieronicarum Ed. Corſini, opinione pauciores reperiuntur pugiles et luctatores Mileſii. Plutarchi locum Taylorus adhibuit Lycurgo Orat. Adv. Leocrat. p. 154: ἐπίστασθε, ὦ Ἀθηναῖοι, μόνοι τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τιμᾷν· εὑρήσετε δὲ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, παρ' ὑμῖν δὲ στρατηγοὺς ἀγαθοὺς καὶ τὸν τύραννον ἀποκτείναντας.

180. A. θ'. Τῆς δὲ τῶν Καρῶν βασιλίσσης—] Notavimus p. 127. B. Hoc loco δημιουργὸς dicitur coquus, ac ſimilis operis artifex: ut p. 125. F: ὀψοποιῶν δὲ τέχναι καὶ δημιουργῶν. 226. D. 228. B. Menander apud Athenæum IV. p. 172. A, B. XIV. p. 644. D. ad eumdem Caſaubonus p. 305. Antipater apud Stobæum p. 428.

180. B. ι'. Ἐπεὶ δὲ παρεσκευασμένων—] Nil hujus rei prodit in Vita Alexandri, nec alius in hiſtoria quidem: at in Theſeo meminit p. 3. A: τοῦτο δὲ ἀμέλει καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα ἐννοήσαντα φασὶ προστάξαι τοῖς στρατηγοῖς ξυρεῖν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων, ὡς λαβὴν ταύτην ἐν ταῖς μάχαις οὖσαν προχειροτάτην. Et narrat ante pugnam ad Arbelam factum. Syneſius Encomio Calvit. p. 79. B, C. auctorem laudans gravem Ptolemæum Lagi filium. Nec prætermiſit Polyænus IV. 3. 2. Certe Alexandri ætate primum invaluiſſe conſuetudinem barbam radendi locuples item auctor eſt Chryſippus apud Athenæum XIII. p. 565. A.

180. B. ια'. Δαρείου διδόντος—] Plutarchus in Alexandro p. 180. B. in eadem re idem dictum refert: Παρμενίωνος

εἰπόντος, Ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα, Κᾀγὼ, νὴ Δία, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, εἰ Παρμενίων, ubi ultimum *ἤμην* excidiſſe videtur. De Fortuna Alex. p. 331. F. Arrianus II. 25. Diodorus Sic. XVII. 54. cujus narratio plane convenit cum toto hujus loci argumento. Et Longinus De Subl. VII. p. 44. Alexandri reſponſum in exemplum ſublimitatis poſuit, ſcriptura libri quamvis depravata. Nec omiſit Valerius Max. VI. 4. Extern. 3: *Dario enim uno jam et altero prælio virtutem ejus experto, atque ideo partem regni Tauro tenus monte et filiam in matrimonium cum decies centum millibus talentum pollicente, cum Parmenion dixiſſet, "Se, ſi Alexander eſſet, uſurum conditione," reſpondit, "Et "ego uterer ſi Parmenion eſſem."* Deſcripſit, ut alia, Zonaras Annal. IV. 10. Formæ et compoſitionis acumen animadvertit, alia exempla præter hoc apponens, Valckenarius in Diatribe in Eurip. Fragm. p. 211. Secutus videtur idem dictum in eodem argumento Curtius IV. 11. ubi aliorum teſtimonia adfert Freinſhemius. Ejuſdem generis eſt dictum in Apophthegm. Laconic. p. 222. C. Vis verbi *διδόντος*, *dante*, pro *offerente*, *ad accipiendum ponente*, ſemel hic annotanda eſt: ſic eſt Opp. Mor. p. 194. E. 195. A. 224. C. Vit. 334. C. 337. A. 359. D. 384. C. 413. C. de qua monuerunt Taylorus ad Lyſiæ Areopagit. p. 146. et Marklandus ibidem in fine, Conjectur. Lyſ. p. 550.

180. C. *ιβ'. τὸν γράσσον*] Rarum vocabulum, cujus unum hoc protulit exemplum H. Stephanus Indic. Theſ. L. Gr. p. 696. intelligens *ἀλαλαγμὸν*, *clamorem ineundæ pugnæ:* melius Xylander reddit, *axillarum fœtorem:* Cruſerius *virus*. Eupolin ſic uſum eſſe ſcribit Pollux II. 79. Alia, quibus hæc notio firmetur, dedit Gatakerus ad M. Ant. p. 163.

180. C. *ιγ'. Ἐναγκυλούμενον τὸ ἀκόντιον*] *militem qui baſtile amento aptaret:* hoc enim in ipſa demum pugna facere debebat, quum uſus poſceret: ut phalangites tela habebat tria, primo et præcipuo loco *ſariſſam*, tum *gladium*; tum *miſſilia jacula*, quæ item *baſtilia* dicuntur, *ἀκόντια*; hæc loris manui aptabantur, itaque torquendo emit-

tebantur, quo robuſtior eſſet ictus: de verbo ἐναγκυλοῦσθαι videatur Weſſelingius ad Diodor. Sic. XIV. 27. T. I. p. 663.

180. D. ιδ΄. Ἐπιςολὴν δὲ παρὰ τῆς μητρὸς—] Ex Vita Alexandri p. 688. A. et De Fortun. Alex. p. 332. F. et 340. A.

180. D. ιε΄. Ἐν δὲ Ἄμμωνος—] Ex Vita Alexandri ubi hoc diſertius traditur p. 681. A: λέγεται—μᾶλλον αὐτὸς περὶ τούτων φιλοσοφώτερον δοξάζειν ϗ λέγειν, ὡς πάντων μὲν ὄντα κοινὸν ἀνθρώπων πατέρα τὸν θεὸν, ἰδίως δὲ ποιούμενον ἑαυτοῦ τοὺς ἀρίςυς.

180. D. ις΄. Τοξεύματι δὲ πληγεὶς—] Vita Alexandri p. 681. B: ὕςερον δὲ πληγῇ περιπεσὼν ὑπὸ τοξεύματος καὶ περιαλγὴς γενόμενος, Τοῦτο μὲν εἶπεν, ὦ φίλοι, τὸ ῥέον αἷμα, καὶ οὐκ ἰχὼρ, οἷος πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι: quæ, ut ſolet, deſcripſit Zonaras Annal. IV. 10. Plutarchum auctorem nominatim citat in hoc facto referendo Diogenes Laertius IX. 60. in Anaxarcho: τὸν γοῦν Ἀλέξανδρον οἰόμενον εἶναι θεὸν ἐπέςρεψεν (ita leg. pro ἐπέτρεψεν)· ἐπειδὴ γὰρ ἔκ τινος πληγῆς εἶδεν αὐτῷ καταῤῥέον αἷμα, δείξας τῇ χειρὶ πρὸς αὐτὸν, φησὶ, Τυτὶ μὲν αἷμα καὶ οὐκ Ἰχὼρ οἷος πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Πλούταρχος δὲ αὐτὸν Ἀλέξανδρον τοῦτο λέξαι πρὸς τοὺς φίλυς φησίν. Eruditiſſimus Roſſius in Commentat. Laert. p. 57. locum ex Plutarcho ſumtum ab aliena manu libro Laertiano inſitum judicat: in quo ei judicio eo minus aſſentiri poſſumus, quo magis Laertiani operis ea eſt conditio, ut plerumque excerptis conſtet plane ad ſpeciem locorum aliunde inſitorum. Plutarchus De Fortun. Alex. p. 341. B. hoſtem etiam et prœlium, quo vulnus accidit, prodit: πρὸς Ἀσσακάνοις Ἰνδικῷ βέλει τὸν σφυρὸν (πληγεὶς) —πρὸς τοὺς κόλακας εἶπεν ἐπιμειδιάσας Τυτὶ μὲν αἷμα, οὐχ Ἰχὼρ, οἷος πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Verſus eſt Iliad. E. 340. Alexandrum hoc dicentem facit etiam Seneca Epiſt. LIX. p. 157: *Alexander cum jam in India vagaretur, et gentes ne finitimis quidem ſatis notas bello vaſtaret, in obſidione cujuſdam urbis, dum circuit muros et dum inbecilliſſima mœnium quærit, ſagitta ictus diu perſedere et incepta agere perſeveravit. Deinde cum repreſſo ſanguine, ſicci vulneris dolor creſceret, et crus*

equo ſuſpenſum paulatim obtorpuiſſet, coactus abſiſtere, Omnes, inquit, jurant me Jovis eſſe filium, ſed vulnus hoc hominem eſſe me clamat. Dio Chryſ. Or. LXIV. p. 598. A: τρωθεὶς γοῦν, πρὸς τοὺς φίλους, Ἀλλὰ τοῦτό γε οὐκ ἰχώρ ἐστιν, ἔφη, τὸ ῥέον, ἀλλὰ αἷμα ἀληθινόν. At M. Seneca Suaſor. I. p. 5. a Calliſthene dictum, quem propterea ab Alexandro interemtum: *Cum Deus vellet videri, et vulneratus eſſet, viſo ſanguine ejus, philoſophus mirari ſe dixerat, quod non eſſet* ἰχὼρ οἷος πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. *Ille ſe ab hac urbanitate lancea vindicavit.* Ultima ut a rhetore impropria dicta: magis congruunt in Cliti, quam in Calliſthenis, cædem. Alia etiam dedit Menagius ad Diog. Laert. IX. 60.

180. E. ιζ'. λευκοπάρυφος] Rarior vox, cujus non aliud exemplum in Steph. Theſ. proditur: accipienda non *veſtitus veſte albo limbo prætexta, ſed alba veſte indutus,* ex uſu frequentioris vocis εὐπάρυφος, *bene veſtitus,* de qua diximus p. 57. A. Antipater in victu et veſtitu frugalitatem privati et ſpeciem moderationis affectabat: ita ejus mores notavit Plutarchus in Phocione p. 754. E.

180. E. ιη'. ἐσχάραν] *foculum* geſtabilem, mobilem: hujus erat diverſus uſus vel ad ſacrificium adolendo thuri, vel ad conclave calefaciendum poſiti in *foco,* ἐν τῇ ἑστίᾳ· erat etiam uſus in culina. De ſingulis notat Pollux compluribus locis: de ſacris Harpocration in voce: ibi Mauſſacus et ad eum Valeſius p. 115. Plutarchus aliquoties habet: veluti Gryllo p. 988. B. ad Ulyſſem dicitur: ἡ γυνὴ, σοῦ πολεμοῦντος, οἴκοι κάθηται πρὸς ἐσχάραν πυρός—. Caton. Maj. p. 337. D: de M. Curio, πρὸς ἐσχάρᾳ καθήμενον αὐτὸν ἕψοντα γογγυλίδας εὑρόντες. In re ſacra ponitur De Iſid. et Oſir. p. 355. A. ut ἐσχαρὶς, Vit. p. 106. B. 553. A. Porphyrius de Antro Nymph. §. 6. Polyæn. IV. 8. 2.

180. F. κ'.] *Euium* tibicinem Alexandro gratum novimus ex Vita Eumenis p. 583. D: idemque videtur eſſe qui memoratur Athenæo XII. p. 538. F. Alia etiam de cauſſa Alexander iratus Caſſandro in eum involaſſe et verbera contuliſſe narratur Plutarcho in Vita p. 705. F.

180. F. κα'.] Idem factum narratur in Vita Alex. p. 689.

B. et De Fortun. Alex. p. 339. C: priore loco nomen viri editur Εὐρύλοχος Αἰγιαῖος qui an idem ſit, qui *Eurylochus* Arriano memoratus IV. 13. et Curtio VIII. 6. non ſtatuo. *Antigenis* clarum eſt nomen inter Alexandri duces, et numeratur ab Juſtino in iis, quos ille ſenes in patriam dimiſit XII. 12. Plutarchus Vit. Alex. p. 703. F. *Antigenem* ἑτερόφθαλμον, in cauſſa haud diſſimili memorans, hunc ipſum dicere videtur.

p. 181. B. κγ'. Τῶν δὲ Ἰνδῶν—] Hic locus fere ad verbum deſcriptus exſtat in Sententiis S. Maximi et S. Antonii p. 569. edit. Stob. Wechel. ubi legitur ἀπαγόμενος, pro ἀγόμενος. Item —ἔλεγε πρὸς τοὺς ἄγοντας, ὅτι πολὺς χρόνος ἐςὶν ἀφ' οὗ ἐπὶ χεῖρας τόξον οὐκ ἔλαβεν, καὶ τὸ ἀποτυχεῖν ἐφοβήθη· ἀκούσας ταῦτα Ἀλέξανδρος—. Indorum ſtudium et ſolertiam διὰ σφενδόνης τοξεῦσαι prodit Philoſtratus Vit. Apollon. II. 19. p. 81. cujus locum expoſuimus in Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 72.

181. C. κδ'. Ἐπεὶ δὲ Ταξίλης] Huc pertinet ſermo Alexandri cum Taxile narratus in Vita Alex. p. 698. B, C. quem retulit Zonaras Annal. IV. 13.

181. C. κε'. Περὶ δὲ τῆς—ἀόρνȣ πέτρας—] In Vita Alex. p. 697. E. De re ipſa Diodorus Sic. XVII. 85. ibique Weſſelingius. Curtius VIII. 11. Arrianus IV. 28. ſeq. In libro De Fort. Alex. p. 327. C. dicuntur ἄορνα ὕψη. Alia ſunt loca ἄορνα *avibus impervia* ob peſtiferam exhalationem vaporum: de quibus docte egit Jo. Beckmann. ad Ariſtot. Mirab. Auſcult. CIX. p. 220.

181. D. κϛ'.] Atqui captam Aornon in operibus numeravit, quibus Herculis facta ſuperaret apud Arrianum V. 26.

181. D. κη'. ἐν τῷ κυβεύειν οὐ παίζοντας] i. e. *magis* σπουδάζοντας *quam* παίζοντας *in talorum luſu ſe geſſiſſe, nimia cupiditate et animorum commotione per talorum luſum contendiſſe.* Huic negotio et nomen et res erat παίζειν: ſic p. 132. F. παίζοντας καὶ κυβεύοντας. 355. D. παίξαντα πέτλια. Itaque Laco de Athenienſium ſcenicis certaminibus, οὐκ ἔφη σωφρονεῖν τὴν πόλιν μετὰ τοσαύτης σπουδῆς παίζουσαν· apud Plutarchum Sympoſ. VII. p. 710. F. qui veriſſime ſubjun-

git τῷ γὰρ ὄντι παίζοντα δεῖ παίζειν καὶ μήτε δαπάνης πολλῆς— ὠνεῖσθαι τὸ ῥᾳθυμεῖν. Alexandri admonitionem ad amicos luxuriantes univerſe memorat Plutarchus in Alex. p. 688. C, D.

181. D. κθ'.] Vita Alex. p. 691. F: τὸν μὲν ἐφίλει μάλιστα, τὸν δὲ ἐτίμα· νομίζων καὶ λέγων ἀεὶ, τὸν μὲν Ἡφαιστίωνα φιλαλέξανδρον εἶναι, τὸν δὲ Κρατερὸν φιλοβασιλέα. Diodor. Sic. XVII. 114: ἐπεὶ γάρ τις τῶν ἑταίρων εἶπε, μηδὲν καταδεέστερον Ἡφαιστίωνος τὸν Κρατερὸν στέργεσθαι, ἐπεφθέγξατο, Κρατερὸν μὲν εἶναι φιλοβασιλέα, Ἡφαιστίωνα δὲ φιλαλέξανδρον. Plutarchum deſcripſit Zonaras Annal. IV. 12. p. 143. A. Hinc ductum ſimile acumen L. Marcii Philippi defendentis Pompeium comparatum a pleriſque Alexandro: μηδὲν ἔφη παράλογον ποιεῖν, εἰ Φίλιππος ὢν, φιλαλέξανδρός ἐστι.

181. E. λ'. Ξενοκράτῃ—] Hic locus ad verbum relatus eſt in Sententiis S. Maximi et Antonii p. 277. edit. Stob. Wechel. ubi Ξενοκράτει editur: ut item dant Jannot. Venet. Voſſ. Harl. Verbo rem tangit Plutarchus in Alex. p. 668. E: τὰ πεμφθέντα Ξενοκράτει πεντήκοντα τάλαντα. Item De Fortun. Alex. p. 332. E: aliquanto diſertius ibidem p. 333. B: Ξενοκράτην, πεντήκοντα τάλαντα δωρεὰν Ἀλεξάνδρου πέμψαντος, ὅτι οὐκ ἔλαβε, θαυμάζομεν, τὸ δὲ δοῦναι, οὔ; ἢ οὐχ ὁμοίως καταφρονεῖν χρημάτων δοκοῦμεν τὸν μὴ προσιέμενον ἢ τὸν χαριζόμενον; οὐκ ἐδεῖτο πλούτου Ξενοκράτης διὰ φιλοσοφίαν· Ἀλέξανδρος δ' ἐδεῖτο διὰ φιλοσοφίαν, ἵνα τοιούτοις χαρίζηται. Alii idem factum, ſed alium modum pecuniæ, aliam rationem dandi et recuſandi, prodiderunt: veluti Cicero Tuſc. V. 32. Diogenes Laertius IV. 8. et qui citantur ad illum a Daviſio, ad hunc a Menagio.

181. E. λα'. Ἐπεὶ δὲ Πῶρος—] Hoc paucis mutatis ſumtum eſt ex Vita Alex. p. 699. C: repetitur De Fortun. Alex. p. 332. E. De Ira Cohib. p. 458. B. Memorat et Arrianus V. 19. Quod hoc loco dat Harleianus codex πρώην pro πρῶτον, habet item Zonaras Annal. IV. 13. p. 144. C.

181. F. λβ'.] Locus geminus Plutarchi in Alexandro p. 688. E: οἱ δὲ φίλοι—κατὰ μικρὸν οὕτω προῆλθον εἰς τὸ βλασφημεῖν καὶ κακῶς λέγειν αὐτόν· ὁ δὲ καὶ πάνυ πρᾴως ἐν ἀρχῇ

πρὸς ταῦτα διέκειτο, φάσκων, βασιλικὸν εἶναι τὸ κακῶς ἀκούειν εὖ ποιοῦντα. Ex præſente loco ſumſit compilator libelli Plutarchei pſeudonymi De Nobilitate ed. Wolf. p. 258. noſtræ Cap. XIX. fin. Antiſtheni tribuitur a Diogene Laertio VI. 3: ἀκούσας ποτὲ ὅτι Πλάτων αὐτὸν κακῶς λέγει, Βασιλικὸν, ἔφη, καλῶς ποιοῦντα, κακῶς ἀκούειν· fortaſſe hanc ſententiam in Cyro poſuerit, ſic enim citat Epictetus Diſſert. IV. 6. p. 614: Τί οὖν λέγει Ἀντισθένης; οὐδέποτ᾽ ἤκουσας; Βασιλικὸν, ὦ Κῦρε, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ᾽ ἀκούειν. Ejuſdem Antiſthenis nomine laudat Marcus Antoninus VII. 36. p. 220. ad quem plura notavit Gatakerus, ut ad illum Uptonus. Sine auctoris nomine memorat Dio Chryſ. Orat. XLVII. fin. p. 530.

181. F. λγ΄. Ἀποθνήσκων.] Nil Plutarchus in Vita Alexandri de hujus poſtremis dictis et mandatis. Hæc tamen Arrianus VII. 26: —ἐρέσθαι μὲν τοὺς ἑταίρους αὐτὸν, ὅτῳ τὴν βασιλείαν ἀπολείπει· τὸν δὲ ὑποκρίνασθαι, ὅτι τῷ κρατίστῳ· Οἱ δὲ προσθεῖναι πρὸς τούτῳ τῷ λόγῳ, ὅτι μέγαν ἐπιτάφιον ἀγῶνα ὁρᾷ ἐπ᾽ αὐτῷ ἐσόμενον. Diodorus Sic. item XVII. 119. ubi aliorum ex hoc dicto expreſſa imitamina notat Weſſelingius. Et Curtius ita narrat X. 5: *Quærentibus his, Cui relinqueret regnum? reſpondit, Ei, qui eſſet optimus: cæterum providere jam ob id certamen magnos funebres ludos parari ſibi:* item Juſtinus XII. 15. is quidem acumen reſponſi obruens dilatanda narratione. Cæterum in hujus loci illa dictione πρὸς τοὺς ἑταίρους ἰδὼν, Jun. Voſſ. Harl. pro ἰδὼν habent ἀπιδών· de cujus uſus elegantia diximus p. 119. C.

181. F. λδ΄. Δημάδης ὁ ῥήτωρ—] Huic item tribuit Plutarchus in Galba p. 1053. C: Δημάδης μὲν γὰρ, Ἀλεξάνδρου τελευτήσαντος, εἴκαζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν ἐκτετυφλωμένῳ τῷ Κύκλωπι, πολλὰς κινουμένην ὁρῶν κινήσεις ἀτάκτους καὶ παραφόρους. At Leoſthenem citat De Fortun. Alex. p. 336. F: ἐκλείποντος εὐθὺς, Λεωσθένης ἔλεγε τὴν δύναμιν ἐμπλανωμένην ἑαυτῇ καὶ περιπίπτουσαν ἐοικέναι τῷ Κύκλωπι μετὰ τὴν τύφλωσιν ἐκτείνοντι πανταχοῦ τὰς χεῖρας ἐπ᾽ οὐδένα σκοπὸν φερομένας. Sed in Demadeis dictis recenſet Demetrius, Phalereus vulgo dictus, De Elocutione §. 302. p. 246: Ἔοικε γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἀπολωλεκυῖα τὸν Ἀλέξανδρον τῷ Κύκλωπι τετυφλωμένῳ.

Comparavit exemplum cum Charitonis loco Dorvillius p. 620.

181. F. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ.] Regis clari doctrina et bene factis, multa quoque bene dicta fuiſſe veriſimile eſt, quæ pauca ad noſtram memoriam venerunt. Hunc locum adhibuit J. Vaillant. in Hiſtoria Ptolemæorum p. 23. Poſtremam ejus partem retulit Ælianus Var. Hiſt. XIII. 13: *Πτολεμαῖόν φασι τὸν Λάγου καταπλουτίζοντα τοὺς φίλους αὐτοῦ ὑπερχαίρειν· ἔλεγε δὲ, ἄμεινον εἶναι πλουτίζειν ἢ πλουτεῖν.* Alia dicta exſtant apud Plutarchum De Ira Cohib. p. 458. A. Demetrio p. 891. A. De liberalitate et comitate ejus Diodorus Sic. XIX. 86.

p. 182. A. ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ.] De copia et frequentia apophthegmatum hujus capitis eamdem tenemus ſententiam atque de illis Philippi. Antigoni hujus acute ſciteque dicta apud Veteres uſurpata fuiſſe, haud temere quis ſuſpicetur ex ratione qua laudantur a Plutarcho De Ira Cohib. p. 457. D. quem locum ſupra citavimus p. 172. A: De Vitioſo Pud. p. 531. F: Demetrio 902. B: et a Seneca De Ira II. 22.

182. A. α'. *καλαμῶμαι*] Rarius verbum apud ſcriptores, e quibus hunc unum locum attulit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 15. F: ex Eccleſiaſticis et Lexicographis alia promens: item interpretes ad Heſychium T. II. p. 118. Proverbium hinc confecit Braſſicanus ad Eraſmi Adag. p. 225.

182. B. δ'.] Plutarchus De Garrulit. p. 506. C: *Ἀντίγονος οὖν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, ἐρωτήσαντος αὐτὸν τοῦ υἱοῦ, πηνίκα μέλλουσιν ἀναζευγνύειν, Τί δέδοικας, εἶπε, μὴ μόνος οὐκ ἀκούσῃς τῆς σάλπιγγος·* et in Vita Demetrii p. 902. C. ubi ad Demetrium filium hoc dixiſſe narratur. Frontinus I. 1. 3. Craſſo tribuit: *M. Licinius Craſſus percontanti, quo tempore caſtra moturus eſſet, reſpondit, Vereris, ne tubam non exaudias.*

182. B. ε'.] Idem in Vita Demetrii p. 899. C: *τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Φίλιππον αἰσθόμενος ποτὲ ὁ πατὴρ καταλύοντα ἐν οἰκίᾳ τρεῖς ἐχούσῃ νέας γυναῖκας, πρὸς ἐκεῖνον μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο· παρόντος δὲ ἐκείνου τὸν σταθμοδότην μεταπεμψάμενος, Οὗτος, εἶπεν, οὐκ ἐξάξεις μου τὸν υἱὸν ἐκ τῆς στενοχωρίας.* Paulo aliter narrat

Frontinus Strategem. IV. 1. 10: *Antigonus, quum filium ſuum divertiſſe audiſſet in ejus domum, cui tres filiæ inſignes ſpecie eſſent, "Audio," inquit, "fili, anguſte habitare te, "pluribus dominis domum poſſidentibus: hoſpitium laxius ac-"cipe." Juſſoque commigrare edixit, ne quis minor quinquaginta annos natus, hoſpitio matrisfamilias uteretur.* Ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, *præfectus hoſpitiis* dicitur eadem forma ut ὁ ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς p. 598. A. *præfectus cuſtodiæ.* Vit. p. 502. E: τὸν ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων τῦ βασιλέως, *eum qui regi a ſecretis erat.* 1070. F: Σεκῦνδος ὁ ῥήτωρ, ἐπὶ τῶν ἐπιςολῶν γενόμενος τῦ Ὄθωνος· *qui Othoni fuit ab epiſtolis.* Alibi ſimiliter, p. 435. C. 517. E. 588. E. 607. B. 654. E. 677. E. 697. B. 908. B. 1017. C. 1034. C. 1043. B.

182. B. ϛ'. μακρὰν νόσον.] Sic et Stobæus Floril. XX. p. 176. ex hoc loco referens ut Alexandri dictum: Ἀλέξανδρος νοσήσας μακρὰν νόσον, ὡς ἀνέῤῥωσεν, οὐδὲν ἔφη διατεθῆναι χεῖρον· ὑπέμνησε γὰρ ἡμᾶς ἡ νόσος, μὴ μέγα φρονεῖν, ὡς θνητοὺς ὄντας. Ex interpretibus Regius, Amyotus, Ricardus, recte μακρὰν reddiderunt.

182. C. ζ'. Ἑρμοδότυ—] Plutarchi De Iſid. et Oſir. p. 360. C: Ἀντίγονος ὁ γέρων, Ἑρμοδότου τινὸς ἐν ποιήμασιν αὐτὸν ἡλίυ παῖδα καὶ θεὸν ἀναγορεύοντος, Οὐ τοιαῦτά μοι, εἶπεν, ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν. In *Hermodoti* nomine conſentiunt libri: nec tamen quis fuerit, nobis innotuit. Aut hoc aut ſimile certe exemplum frigidæ laudationis ſecutus eſt Perſius ille Horatianus Sat. I. 7. 22: *Perſius exponit cauſſam: ridetur ab omni Conventu: laudat Brutum laudatque cohortem: Solem Aſiæ Brutum appellat: ſtellaſque ſalubres Appellat comites—.* Λασανοφόρος, *famulus hero laſanum geſtans:* λάσανον *ſella exonerando alvo,* Pollux X. 44. 45. Et Latinis ita dictum, et idem miniſterium notat Horatius Sat. I. 6. 108: *—Tiburte via prætorem quinque ſequuntur Te pueri, laſanum portantes œnophorumque.* Videatur et Heſychius in voce, ibique Albertius: et J. Uptonus ad Epicteti Diſſert. I. 2. p. 13. Not. p. 11.

182. C. ι'.] Ex Plutarcho De Ira Cohib. p. 457. E: Ἀντιγόνυ τὸ πρὸς τοὺς ςρατιώτας, ὅτι τοὺς παρὰ τὴν σκηνὴν λοιδοροῦντας αὐτὸν ὡς οὐκ ἀκούοντα, τὴν βακτηρίαν ὑποβαλὼν ἔξω,

Παπαῖ, εἶπεν, οὐ πορρωτέρω ποι τραπόμενοι κακῶς ἐρεῖτε ἡμᾶς. Seneca De Ira III. 22: *Quid enim facilius fuit Antigono, quam duos manipulares duci jubere, qui incumbentes regio tabernaculo faciebant, quod homines et periculoſiſſime et libentiſſime faciunt, de rege ſuo male exiſtimant? Audierat omnia Antigonus, utpote cum inter dicentem et audientem palla intereſſet: quam ille leviter commovit, et, Longius, inquit, diſcedite, ne vos rex audiat.* Huic ibidem Seneca ſimillimum aliud Antigoni factum ſubjungit.

182. D. ια'. Ἀριςοδήμῳ] Præcipuus Antigoni amicus: Vit. Demetr. p. 892. D. 896. A. C. Fortaſſe hic fuerit filius Eutropionis coquorum præfecti, de quo vidimus p. 11. A. Eſt autem περίζωμα, *ſubligaculum*, ut hodieque, et aliorum opificum et coquorum. Sic Hegeſander apud Athen. VII. p. 290. B. inducit loquentem coquum: Οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυεῖν Ἔχων περίζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον. Plutarchus Symp. IV. p. 668. C. De Rep. Seni Ger. 785. D.

182. D. ιγ'.] Anaximenes eloquentiæ magiſter et Hiſtoriæ ſcriptor, paſſim in Veterum ſcriptis memoratus: de quo ex recentioribus in primis egerunt Voſſius Hiſt. Gr. I. 10. p. 57. Meurſius ad Chalcidium p. 37. aliique citati Fabricio B. G. Vol. I. p. 815. et II. p. 209. Dictio ἐπί τινος λέγειν, eſt *ad aliquem, ut judicem, aut præſidem, dicere.* De Garrul. p. 504. C: λέγειν αὐτὸν (τὸν λόγον) ἐπὶ τῶν δικαςῶν. Stoic. Rep. p. 1033. B: συνηγορίαν ἐπὶ δικαςῶν. Adv. Epicur. 1100. A. Defect. Orac. 409. F. Apophthegm. 205. E. Vit. 106. E. 363. E. 479. D. 835. F. 942. C. Dio Chryſ. Or. XV. p. 235. B. Ariſtides T. II. p. 85. Galenus T. I. p. 37. E. Erotianus ibid. p. 31. C. Notavit et Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 153. Verſus eſt Euripidis ex Iphigenia in Taur. 787: Τάδ' ἐςὶν ἐν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα, ubi hic Plutarchi locus non fugit Marklandum.

182. E. ιδ'.] Verba ſolœca λειποβοτανεῖν et χιονοβόλος, analogia quidem ſe tuentur; ſiquidem ſimilia uſurpantur λειποθυμεῖν, λειπανδρεῖν, λειποψυχεῖν, λειποτακτεῖν, item ἰοβόλος, τοξοβόλος, λιθοβόλος et alia: non tamen uſu frequentata,

ſed ab ipſo rhetore ficta. Accedit affectatio elegantiæ in paronomaſia ὥρας et χώρας, quam Plato ut forenſem notans, tamen ipſe adhibet Leg. VI. p. 617. B: ἵνα ὡς πλεῖστοι τῶν φρουρῶν μὴ μόνον ἔμπειροι τῆς χώρας γίγνωνται κατὰ μίαν ὥραν τοῦ ἐνιαυτοῦ, πρὸς τῇ χώρᾳ δὲ ἅμα καὶ τῆς ὥρας ἑκάστης περὶ ἕκαστον τὸν τόπον τὸ γιγνόμενον ὡς πλεῖστοι καταμάθωσιν.

182. E. ιε'.] Plutarchus uberius narrat De Vitioſo Pudore p. 531. E: Ἀντίγονος ὁ γέρων ὑπὸ Βίαντος ἐνοχληθεὶς πολλάκις, Δότε, εἶπε, Βίαντι τάλαντον καὶ ἀνάγκῃ· καίτοι τῶν βασιλέων μάλιστα ἐμμελὴς ἦν καὶ πιθανὸς ἀποτρίβεσθαι τὰ τοιαῦτα. Κυνικοῦ γάρ ποτε δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτὸν, "Οὐ βασιλικὸν, "ἔφη, τὸ δόμα·" Τοῦ δὲ ὑποτυχόντος, Δὸς οὖν μοὶ τάλαντον, "ἀπέφνησεν," Ἀλλ' οὐ κυνικὸν τὸ λῆμμα· ubi nomen *Biantis* in nomen *Bionis* mutandum monet Caſaubonus ad Diog. Laert. IV. 48. Seneca De Beneficiis II. 17: *Ab Antigono Cynicus petiit talentum: reſpondit, "plus eſſe, quam quod "Cynicus petere deberet." Repulſus petit denarium: reſpondit, "minus eſſe quam quod regem deceret dare." Turpiſſima eſt ejuſmodi cavillatio. Invenit quomodo neutrum daret: in denario regem, in talento Cynicum reſpexit; cum poſſet et denarium tamquam Cynico dare, et talentum tamquam rex. Ut ſit aliquid majus quam quod Cynicus accipiat; nihil tam exiguum eſt, quod non honeſte regis humanitas tribuat.*

182. E. ιϛ'. Πέμπων δὲ Δημήτριον] In Vita Demetrii p. 892. B: ὁ Ἀντίγονος—ἐπίβαθραν μὲν ἔφη καλὴν εἶναι καὶ ἀσάλευτον τὴν εὔνοιαν· τὰς δὴ Ἀθήνας ὥσπερ σκοπὸν τῆς οἰκουμένης ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις. Forma nominis σκοπὴ, *ſpecula*, eſt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 347. C. 1083. D. Vit. 315. A. D. 818. C. 1004. C. 1032. D. Hoc loco σκοπιῆς dant Jun. et Harl. at communis dialectus σκοπιᾶς, magis quam Ionica σκοπιῆς, probari poterat. Ipſum quidem nomen σκοπιὰ uſitatius eſt: ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 317. C: Vit. 585. B. Ariſtides T. I. p. 198. Ælianus in Fragm. hac voce.

182. F. ιζ'. Ἀνταγόρου—] Plutarchus Sympoſ. IV. p. 668. C: Ἀνταγόρᾳ δὲ τῷ ποιητῇ—ὁ βασιλεὺς Ἀντίγονος ἐν τῷ στρατοπέδῳ λοπάδα γόγγρων ἕψοντι περιεζωσμένῳ παραστὰς, Ἆρά γε, εἶπε, "τὸν Ὅμηρον οἴει τὰς τοῦ Ἀγαμέμνονος πράξεις ἀνα-

„ γράφαν γόγγρους ἕψοντα·" κάκῶνος οὐ φαύλως, Σὺ δ᾽ οἴει, „ ἔφησε, τὸν 'Αγαμέμνονα τὰς πράξεις ἐκείνας ἐργάσασθαι πολυ- „ πραγμονοῦντα τίς ἐν τῷ ςρατοπέδῳ γόγγρον ἕψει." Idem ex Hegeſandro iiſdem fere verbis refert Athenæus VIII. p. 340. F. Antigonum hunc Antagoræ ſtudioſum, non illum *primum* cujus in hoc capite apophthegmata produntur, ſed ejus ex Demetrio filio nepotem, Antigonum Gonatam, fuiſſe contendit Jac. Perizonius ad Æliani Var. Hiſt. XIV. 26. quod ibi Arceſilaum Antagoras maledictis petiviſſe dicatur. Atqui ſecundum temporum rationem potuit et Antagoras et Arceſilaus utroque ſub Antigono floruiſſe; ſiquidem inter primi obitum et Gonatæ initium regnandi, certe imperandi, non niſi decem anni interſunt. Sed pro Antigono Gonata eſt Anonymus ſcriptor Vitæ Arati in editione Callimachi Erneſtiana p. 590. —οὗ γίνεται παῖς Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς, Δημητρίου δὲ 'Αντίλογος ὁ Γαλάτας (leg. 'Αντίγονος ὁ Γονάτας) παρ᾽ ᾧ διέτριβεν αὐτὸς, καὶ σὺν αὐτῷ Περσεὺς ὁ Στωϊκὸς καὶ 'Ανταγόρας ὁ 'Ρόδιος ὁ τὴν Θηβαΐδα ποιήσας, καὶ 'Αλέξανδρος ὁ Αἰτωλός—. Hujus Thebaidis alia exſtat mentio in ſcriptoris alterius cujuſdam non nominati hiſtoriola pervenuſta, quam ſervavit S. Maximus in Sententiis T. II. p. 580. edit. Combefiſianæ: p. 934. edit. Stob. Wechel. 'Ανταγόρας ἐπεὶ ἀνεγίνωσκε παρὰ Βοιωτοῖς τὸ τῆς Θηβαΐδος σύγγραμμα, καὶ οὐδεὶς ὑπεσημήνατο, κλάσας τὸ βιβλίον, Δικαίως, εἶπε, καλεῖσθε Βοιωτοί· βοῶν γὰρ ὦτα ἔχετε. Antagoram cum Arato, Lycophrone, et Menedemo, Eretriæ degiſſe narrat Diogenes Laert. II. 133: ejuſque Epigrammata duo apponit IV. 21. et 26: eumdemque nominat Meleager inter Poetas, ex quibus flores Coronæ ſuæ collegerit. Alia videantur de hoc Poeta apud T. Hemſterhuſium l. c. editionis Callimacheæ.

p. 183. A. ιη'. 'Επεὶ δὲ ὄναρ ἰδὼν—] Magis ad Demetrium quam ad Antigonum referri debebat. Sumtum ex Vita Demetrii p. 890. C. ubi quod dicitur Μιθριδάτης ὁ 'Αριοβαρζάνου παῖς, reprehendit Palmerius Exercit. ad Gr. Auctores p. 212: tuetur Weſſelingius ad Diodor. Sic. XIX. 40: De ſomnio Antigoni, fuga Mithridatis in Pontum,

nil tamen de admonitione Demetrii, prodit Appianus in Mithridaticis §. IX. Vol. I. p. 652.

Alia poterant colligi e Vita Demetrii, et Opp. Mor. p. 330. E. 458. F. 633. C. Apud Stobæum cujus Antigoni dicta ſint, non declaratur, p. 87. 365. S. Max. et Ant. p. 721.

183. A. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. α'. 'Ροδίους—] Ex Vita Demetrii p. 898. E. Narrant item Gellius XV. 31. Plinius XXXV. 36. 20. ubi videndus Harduinus. Fr. Junius in Catalogo Artificum p. 184. ſeq.

183. B. τὴν ἑλέπολιν—] Vita Demetrii p. 898. A: 'Ρόδιοι δὲ πολὺν χρόνον ὑπ' αὐτοῦ πολιορκηθέντες, ἐπεὶ κατελύσατο τὸν πόλεμον, ᾐτήσαντο τῶν μηχανῶν ἐνίας, ὅπως ὑπόμνημα τῆς ἐκείνε δυνάμεως ἅμα, καὶ τῆς αὐτῶν ἀνδραγαθίας ἔχωσιν· ἐπολέμησε δὲ 'Ροδίοις Πτολεμαίῳ συμμάχοις οὖσι, καὶ τὴν μεγίστην ἑλέπολιν τοῖς τείχεσιν προσήγαγεν.

183. B. β'. 'Αποςάντων—] Athenas receptas, concionem etiam clementer habitam a Demetrio, refert Plutarchus in ejus Vita p. 905. B. nil tamen de correcto barbariſmo auctoque propterea frumenti munere; quamquam res plane congruit cum Demetrii ingenio.

183. C. ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ. α'.] Ex Vita Demetrii p. 914. D.

183. C. β'. Μέλλων ναυμαχεῖν—] In libro De Laudatione Sui p. 545. B: 'Αντίγονος ὁ Δεύτερος τἄλλα μὲν ἦν ἄτυφος καὶ μέτριος, ἐν δὲ τῇ περὶ Κῶν ναυμαχίᾳ τῶν φίλων τινὸς εἰπόντος, οὐχ ὁρᾷς ὅσῳ πλείους εἰσὶν αἱ πολεμίαι νῆες; Ἔμε δέ γ' αὐτὸν, εἶπε, πρὸς πόσας ἀντιτάττετε; Pelopida idem, minus recte, ab Antigono ſeniore in pugna ad Andrum, pronunciatum dicitur p. 278. D: 'Αντίγονος ὁ γέρων, ὅτε ναυμαχεῖν περὶ Ἄνδρον ἔμελλεν, εἰπόντος τινὸς ὡς πολὺ πλείους αἱ τῶν πολεμίων νῆες εἶεν, 'Εμὲ δὲ αὐτὸν, ἔφη, πρὸς πόσας ἀντιςήσεις; De hoc prælio alibi me legere non memini, niſi apud Athenæum V. p. 209. E. Res Antigoni Gonatæ apud Diodorum Siculum conſignatæ fuerunt in libris nunc perditis: et Juſtinus non niſi breviter eas percurrit libro XXIV—XXVI. Suſpicor hanc pugnam commiſſam eſſe adverſus Patroclum, quem Ptolemæus cum claſſe miſerat auxiliatum Atheni-

enſibus ab Antigono obſeſſis: quas res curſim perſtringit Pauſanias I. 1. et 7. Sed Antigono et Patroclo adverſarias claſſes obtinentibus aliquid per nuntios cavillationis interceſſiſſe, refert ex Phylarcho Athenæus VIII. p. 334: et indidem fortaſſe ſumſerit mentionem hujus pugnæ navalis V. p. 209. E: παρέλιπον δὲ ἑκὼν ἐγὼ τὴν Ἀντιγόνου ἱερὰν τριήρη, ἣ ἐνίκησε τοὺς Πτολεμαίου στρατηγοὺς περὶ Λευκόλλαν τῆς Κώας, ἐπειδὴ δὲ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι αὐτὴν ἀνέθηκεν. Navem hanc memorat Plutarchus Sympoſ. V. 3. p. 676. D: ἡ Ἀντιγόνου ναυαρχὶς ἀναφύσασα περὶ πρύμναν αὐτομάτως σέλινον, Ἰσθμία ἐπωνομάσθη. Tempus igitur illud incidit in eum annum, qui eſt Ptolemæi Philadelphi 18. Lagidarum 56. Olymp. CXXVIII. 1. ſecundum J. Vaillantium Hiſt. Ptolem. p. 31. cujus annales hac mentione locupletari poterant.

183. D. γ'. Ὑποχωρῶν—] Hinc ſumſit Stobæus Floril. Tit. LIII. p. 365: Ἀντίγονος ὑποχωρῶν ποτε τοῖς πολεμίοις ἐπερχομένοις, οὐκ, ἔφη φεύγειν, ἀλλὰ διώκειν τὸ συμφέρον ὀπίσω κείμενον.

183. D. δ'. Ἐπεὶ δὲ νεανίσκος—] Item ipſis verbis retulit hinc Stob. Flor. Tit. LXXXVI. p. 497: Plutarchus De Vitioſ. Pud. p. 534. C. verbis paululum mutatis: Ἀντίγονος πρός τινα νεανίσκον γεγονότα μὲν ἐκ λοχαγοῦ χαρίεντος, αὐτὸν δὲ ἄτολμον ὄντα καὶ μαλακὸν ἀξιοῦντα δὲ προαχθῆναι, Παρ' ἐμοὶ, φησὶν, ὦ μειράκιον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας τιμαί. Acumen eſt in nomine novo et ficto πατραγαθίας ejuſque ſcita oppoſitione ad alterum notum et uſitatum, ἀνδραγαθίας. Rarius etiam eſt nomen ἀποφορὰ, pro *ſtipendio* militari, ut notavit Budæus Comment. Ling. Gr. p. 170. ſeq. ſed tamen conjunctæ ſignificationis cum frequentiore *vectigalis, quod penditur*, ſiquidem hoc loco notatur *vectigal, quod accipitur*. Haud multum diſtat Vit. Theſ. p. 10. E. Lycurg. p. 44. C. de fructu agri. 54. E. Videantur et H. Steph. Theſ. L. Gr. T. IV. p. 94. E. Rigaltius ad Artemidor. p. 36.

183. D. ε'. Ζήνωνος.] Diogenes Laert. VII. 15: Λέγεται δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Ζήνωνος εἰπεῖν τὸν Ἀντίγονον, οἷον εἴη θέατρον ἀπολωλεκώς· ubi plura etiam narrat de Antigoni erga Zenonem ſtudio: et eodem libro §. 13. et 7. ubi mu-

tuæ eorum epiſtolæ apponuntur. Ælian. Var. Hiſt. VII. 14. IX. 26. XII. 25. Simile dictum Philippi Macedonis de Athenis vidimus p. 178. A.

Hujus Antigoni eſſe laudem comitatis et manſuetudinis, quæ regi Antigono tribuitur apud Ælianum Var. Hiſt. II. 20. vere judicat Perizonius. Ejuſdem quædam acute dicta prodit Plutarchus in Pyrrho p. 400. A. et 404. A: Erotic. p. 754. B. ad hunc pertinere putem.

183. E. ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ. α'. Λυσίμαχος ἐν Θράκῃ—] Notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 555. D: editionis veteris p. 57. Δρομιχαίτου dant Jun. et Harl. ita quoque Diodorus Sic. T. II. p. 559, 560. Polyænus VII. 25. at Plutarchus in Demetrio p. 915. B. Δρομηχαίτην vocat. Harleianus etiam pro διὰ δίψαν exhibet διακόψας, perperam.

183. E. β'. Πρὸς δὲ Φιλιππίδην—] Notabimus ad p. 508. B. habet alibi Plutarchus et Stobæus Flor. Tit. XLVIII. p. 345.

183. E. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ. α'.] Plutarchus De Cupidit. Divitiar. p. 525. C: Ἀντίπατρος εἶπε θεασάμενος αὐτὸν γέροντα, καθάπερ ἱερεῖου διαπεπραγμένου μηδὲν ἔτι λοιπὸν ἢ τὴν γλῶσσαν εἶναι καὶ τὴν κοιλίαν. Phocione init. p. 741. E: Δημάδης γὰρ ἦν αὐτὸς ναυάγιον τῆς πόλεως, οὕτως ἀσελγῶς βιώσας καὶ πολιτευσάμενος, ὥστε Ἀντιπάτρον εἰπεῖν, ὅτι καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου γλῶσσα καὶ κοιλία μόνον ἀπολέλειπται· quem locum citat Thomas Mag. in voce Διαπεπραγμένον p. 219. ſimul cum alio Syneſii hinc expreſſo, Epiſt. CXXXV. p. 272. A: οὐδὲν ἔχουσιν αἱ Ἀθῆναι σεμνὸν, ἀλλ', ἢ τὰ κλεινὰ τῶν χωρίων ὀνόματα,—καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου τὸ δέρμα λείπεται γνώρισμα τοῦ πάλαι ποτὲ ζώου. Haud diſſimili ſenſu hoc verbum eſt in aliis Plutarchi locis. v. c. Vit. p. 471. C: τὴν πόλιν—διαπεπρᾶχθαι· *urbem everſam eſſe.* 608. A: ἐπεὶ δὲ ἔγνω διαπεπραγμένους, *poſteaquam cognovit eos confectos et interfectos eſſe.* 663. D: διεπέπρακτο ἄνευ μάχης, *victus fuiſſet ſine pugna.* 721. A. διαπεπραγμένων τῶν καθ' αὐτόν· *ſuis militibus confectis et pereuntibus.* Sic eſt ἐκπρᾶττειν in Euripidis Hecub. 515. Similis conſuetudo verſatur in Latino *peragere, peragi.*

183. F. ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ. α'.] Hoc nuſquam

alibi proditum, refert J. Vaillantius in Hiſtoria Seleucidarum p. 79. ex turbido fonte Alexandri ab Alexandro Dier. Genial. VI. 23. p. 378: quod præter hunc etiam citat *Philo De Temp.* plane nihili eſt.

183. F. β'.] Et hoc ſingulare: referendum eſt ad illa tempora, quum Antiochus bello adverſus Romanos Epheſi degeret: quo de argumento eſt Appian. Syr. 6. 12. Liv. XXXIII. 38.

p. 184. A. ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΑΚΟΣ.] Sumtus eſt hic locus ex Plutarchi libro De Fraterno Amore p. 489. A.

184. A. ΕΥΜΕΝΟΥΣ.] Hæc, paucis mutatis, deſcripta ſunt ex eodem libro Plutarchi De Fraterno Amore p. 489. E. Ad Μὴ σπεῦδε γῆμαι— Meziriacus annotavit, *Parodia ex illo Euripideo* Μήπω μέγ' εἴπῃς πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς· quod ubi exſtet, non declaravit: ſimile quidem legitur in Andromache 100. Cæterum Jannot. dat ἐν ἡλίκῳ, quod ipſum quidem nihili eſt, ſed oſtendit aliam lectionem ἐνήλικι, vel ἐν ἡλικίᾳ, quæ ſunt juſtæ formæ: ἐνήλικος eſt apud Plutarchum Vit. p. 162. A. 351. B. 356. A: ἐνῆλιξ p. 54. D. 342. C. ignorant Lexica. Frequentius etiam eſt, οἱ ἐν ἡλικίᾳ, *adulti*, ἐν ἡλικίᾳ εἶναι, *ætate virili eſſe*, *militari ætate eſſe*, omnino habere *ætatem aptam rebus gerendis*: ſic mox p. 188. E. 754. D. Vit. 98. E. 116. F. 141. A, B. 163. A. 360. F. 368. B. 532. F. 761. B. 789. B. 956. A. Jamblich. Vit. Pyth. §. 146. monuerunt et Taylorus ad Lyſ. p. 55: Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 351.

184. C. ΠΥΡΡΟΥ ΤΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ. α'.] Ex Plutarcho in ejus Vita p. 388. A.

184. C. β'.] Ibidem p. 387. D. ubi rectius legitur Πολυσπέρχων. Habet quoque Stobæus Floril. Tit. LII. p. 366. tibicinum alia nomina exhibens: Πύῤῥος ἐπιζητούντων τινῶν παρὰ πότον, πότερος κρείσσων αὐλητὴς, Ἀντιγενίδας ἢ Σάτυρος· "Ἐμοὶ μὲν," εἶπεν, "στρατηγὸς Πολυσπέρχων·" διδάσκων ὅτι ἀναγκαῖα δεῖ ζητεῖν, καὶ μὴ ἄχρηστα. Theon Sophiſta Progymnaſm. Cap. V. p. 74: Πύῤῥος ὁ τῶν Ἠπειρωτῶν βασιλεὺς, ζητούντων τινῶν παρὰ πότον πότερος κρείττων αὐλητὴς, Ἀντιγενίδας ἢ Σάτυρος, Ἐμοὶ μὲν, εἶπε, στρατηγὸς Πολυσπέρχων. Ca-

phciſias ſubinde memoratur Veteribus, ut notarunt P. Leopardus Emend. IX. 21. et interpretes Diogenis Laertii VII. 21: Harl. temere dat Σκαφησίας. *Antigenides* Plutarcho mox p. 193. F. De Fortun. Alex. 335. A. Athenæo IV. 131. B. XIV. 631. F. plura dicemus p. 193. F. *Satyrus* Æliano Var. Hiſt. III. 33. *Pytbon* fortaſſe fuerit amaſius *Evii*, de quo diximus p. 180. F. Sed difficile eſt hos homines, quamvis claros tibicines, in eamdem ætatem includere.

184. C. γ'. Ἐπεὶ δὲ συμβαλὼν—] Ex Plutarcho in Vita Pyrrhi p. 397. B.

184. C. δ'. Ἐπεὶ δὲ Σικελίας—] Indidem p. 398. F.

184. D. ε'. Τῶν δὲ ϛρατιωτῶν—] Indidem p. 388. B.

184. D. ϛ'. Ἀκούσας—] Indidem p. 387. F. plenius, addito etiam exitu, qui hic deſideratur: τοὺς παρ' οἶνον αὐτὸν λοιδορήσαντας, εἶτα ἐλεγχομένους ἠρώτησεν εἰ ταῦτα εἶπον; ἀποκριναμένου δὲ τῶν νεανίσκων ἑνὸς, Ταῦτα, ὦ βασιλεῦ, πλείονα δ' ἂν τούτων εἰρήκαμεν, εἰ πλείων παρῆν οἶνος ἡμῖν· γελάσας ἀφῆκεν. Diſertius etiam et uberius Valerius Max. V. 1. Ext. 3: *Æque mitis animus Pyrrbi regis. Audierat, quoſdam Tarentinorum in convivio parum bonoratum de ſe ſermonem babuiſſe; arceſſitos, qui ei interfuerant, percontabatur, an ea quæ ad aures ejus pervenerant, dixiſſent. Tum ex bis unus, "Niſi," inquit, "vinum nobis defeciſſet, iſta quæ tibi relata "ſunt, præ iis, quæ de te locuturi eramus, luſus ac jocus "fuiſſent." Tam urbana crapulæ excuſatio, tamque ſimplex veritatis confeſſio iram regis convertit in riſum. Qua quidem clementia et moderatione aſſecutus eſt, ut et ſobrii ſibi Tarentini gratias agerent, et ebrii bene precarentur.*

184. D. ΑΝΤΙΟΧΟΥ.] Non ſuo loco ponitur, quippe ſubjungendus erat duobus ſupra memoratis Antiochis. Hunc eſſe Antiochum VII. cognomine *Sidetem*, ex rebus de eo narratis apparet.

184. D. α'. ὁ ϛρατεύσας δεύτερον ἐπὶ Πάρθους] Mirum eſt eum hac nota, *is qui iterum in Partbos expeditionem fecit*, ſignificari. In expeditione adverſus Parthos eum obiiſſe, conſtat: bis adverſus eos bellum geſſiſſe, nuſquam proditur; niſi forte antea fratri Demetrio II. cui ſucceſſit,

comes et ſocius contra Parthos bellanti adfuerit. Antiochum *Sidetem* ob venandi ſtudium a Syris cognominatum, hoc loco intelligendum eſſe, res ipſa arguit. Pertinent huc notata ex Juſtino XXXVIII. 10. et Athenæo X. p. 493. et XII. p. 540. a Valeſio et Weſſelingio ad Diodori Sic. Excerpta. T. II. p. 602. Hiſtoriam ex hoc Plutarchi loco refert J. Vaillantius Hiſt. Seleucid. p. 168.

184. F. β'. Τῶν δὲ Ἰουδαίων—] Rem narrat Joſephus Ant. Jud. XIII. 8. 2. oratione non multum diverſa; ut credibile ſit ex ejus fonte hanc notitiam ad Plutarchum fluxiſſe. Retulit illinc Vaillantius l. l. p. 165.

184. F. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ. α'.] De laſcivia adoleſcentis diximus ad Ser. Num. Vind. p. 38. edit. veteris: hujus 552. B. dictum excitati per Miltiadis tropæum ſupra vidimus p. 84. B. Addatur Daviſius ad Cic. Tuſc. IV. 19.

p. 185. A. β'.] Alexandro tribuit Dio Chryſ. Or. II. p. 2. B: ἐκ τούτου δὴ ἤρετο ὁ Φίλιππος, Ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἀλέξανδρε, πότερον ἕλοιο ἂν, Ἀγαμέμνων ἢ Ἀχιλλεὺς, ἢ ἐκείνων τὶς γεγονέναι τῶν ἡρώων, ἢ Ὅμηρος·—καὶ τοῦ Ὀλυμπίασι κήρυκος ἥδιϛ' ἂν ἀκούοιμ' ἂν φθεγγομένου μέγα καὶ σαφές· οὐ μέντοι κηρύττειν ἐβουλόμην αὐτὸς ἑτέρους νικῶντας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον κηρύττεσθαι. Similitudinem quamdam habet aliud Themiſtoclis dictum apud Ælianum Var. Hiſt. XIII. 43: at Valerium Max. VIII. 14. Ext. 1. —*theatrum petens, cum interrogaretur, cujus vox auditu illi futura eſſet gratiſſima, dixit, Ejus, a quo artes meæ canentur optime.* Et Xenophontis Ἀπομν. II. 1. 31.

185. A. γ'. Ἐπικύδην—] Plutarch. in Vita Themiſtoclis p. 114. D.

185. A. δ'. Ἀδειμάντου] Auctor eſt Herodotus VIII. 59. Bis nomen Adimanti pro Eurybiadis nomine perperam legi, monuimus in Emendationibus. Deſcriptus cæterum, ut reliqui loci, ex Vita Themiſtoclis p. 117. D, E.

185. B. ε'.] Indidem p. 117. E: ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, ὁ Θεμιςοκλῆς ἔφη, Πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ. Mirabilem animi ſignificationem in hoc dicto celebravit Ariſtides Orat. Platon. II. p. 194: καὶ τὸ, Πάταξον μὲν, ἄκουσον δὲ, ὑπὲρ πάντα Σωκράτην εἰρημένον πρὸς Εὐρυβιάδην—.

Refert et Ælianus Var. Hiſt. XIII. 40. Similis forma ineſt in illo Diogenis ad Antiſthenem apud Diog. Laert. VI. 21: καί ποτε τὴν βακτηρίαν ἐπανατειναμένε, αὐτῷ τὴν κεφαλὴν ὑποσχὼν, Παῖε, εἶπεν, οὐ γὰρ εὑρήσεις οὕτω σκληρὸν ξύλον ᾧ με ἀπείρξεις, ἕως ἄν τι φαίνῃ λέγων. De baculo geſtamine ducum et Lacedæmoniorum, quædam poſt Caſaubonum ad Theophraſtum Cap. V. monuerunt Hudſonus et Dukerus ad Thucydidem VIII. 84.

185. B. ς'.] Ex Vita Themiſtoclis p. 118. B. ſeq.—120. B: narrat quoque Polyænus I. 30. 2 et 3.

185. C. ζ'. Τῷ δὲ Σεριφίου—] Indidem p. 121. B. Jam Plato prodiderat Rep. I. p. 410. G: inde Cicero De Senect. 3. Origenes Adverſ. Celſum I. p. 347. E. De Seripho inſula Strabo X. p. 746. B. Iſocrates Orat. Æginet. p. 663. ejus in vulgus adverſam exiſtimationem ſignificat: alia etiam adfert J. Harduinus ad Plinii Hiſt. Nat. IV. 23.

185. C. η'. Ἀντιφάτε—] Ex Vita Themiſtocl. p. 121. A. πρὸς δέ τινα τῶν καλῶν γεγονότων, Ἀντιφάτην, ὑπερηφάνως αὐτῷ κεχρημένον πρότερον, ὕστερον δὲ θεραπεύοντα διὰ τὴν δόξαν, Ὦ μειράκιον, εἶπεν, ὀψὲ μὲν, ἀμφότεροι δ' ἅμα νοῦν ἐσχήκαμεν. Unde hoc loco pro ἀλλὰ Collat. Muret. Mez. Jannot. dant δ' ἅμα: Bryanus autem ad Vitas Plut. T. I. p. 95. 1. ἀλλ' ἅμα: illud præferendum: certe ἅμα hoc loco requiritur, quamquam in tali conſtructione ἀλλὰ ſubinde pro ἀλλ' ὅμως uſurpatur: veluti Antholog. Epigrammat. III. 6. p. 308. Ὀψὲ μὲν, ἀλλ' ἔθανον. Fortaſſe exemplum hujus dicti ad imitationem valuit apud alios: certe hujuſmodi eſt illud Propertii III. 24. 15: *Nunc demum vaſto feſſi reſipiſcimus æſtu, Vulnera et ad ſanum nunc coiere mea. Mens bona, ſi qua Dea es, tua me in ſacraria condo.* Et Horatii Carm. IV. 10. 6: *Dices: Heu! quoties te ſpeculo videris alterum, Quæ mens eſt hodie, cur eadem non puero fuit? Vel cur his animis incolumes non redeunt genæ?*

185. D. θ'. Πρὸς δὲ Σιμωνίδην—] Reip. Ger. Præcept. p. 807. B: Θεμιστοκλῆς—πρὸς Σιμωνίδην ἀξιοῦντά τι τῶν μὴ δικαίων, Οὔτε ποιητὴς, ἔφη, σπουδαῖός ἐστιν ᾄδων παρὰ μέλος, οὔτε ἄρχων ἐπιεικὴς, παρὰ τὸν νόμον χαριζόμενος. Item De Vitioſo

Pudore p. 534. D. Acumen duplex cernitur, et quod ad poetam eſt dictum, et quod *ἐμμελὴς* ac *πλημμελὴς*, *rectus* et *pravus*, de judicii et animi regimine uſurpatur: ut monuimus ad Ser. Num. Vind. edit. vet. p. 30: hujus p. 550. F.

185. D. *ί.* *Τὸν δὲ υἱὸν*—] Ex Vita Themiſtoclis p. 121. B. Notavimus p. 1. C.

185. E. *ια΄.* *Τῶν δὲ τὴν θυγατέρα μνωμένων.*] Ex Vita Themiſtoclis p. 121. C: *τῶν δὲ μνωμένων αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προκρίνας, ἔφη ζητεῖν ἄνδρα χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός.* Citat hinc Stobæus Florileg. Tit. LXXXIII. p. 483. Cicero Off. II. 20: *Themiſtocles eſt auctor adbibendus, qui cum conſuleretur utrum bono viro pauperi, an minus probato diviti filiam collocaret: Ego vero, inquit, malo virum, qui pecunia egeat, quam pecuniam quæ viro.* Hinc Valerius Max. VII. 2. Ext. 9. Simillimum reſponſum tribuitur Pericli apud Stobæum Flor. Tit. LXVIII. p. 428: et Laconi Tit. LXIX. p. 431. Exemplum imitationis exſtat in Plauto Stich. I. 2. 79: *Non me tu argento dediſti, opinor, nuptum, ſed viro.*

185. E. *ιβ΄.* *χωρίον δὲ πωλῶν*—] Ex Vita Themiſtoclis p. 121. C: *χωρίον μὲν πιπράσκων ἐκέλευε κηρύττειν, ὅτι καὶ γείτονα χρηστὸν ἔχει.* Hinc retulit Stobæus Flor. Tit. XXXVII. p. 221. Maximus et Antonius in Sentent. p. 401. Proclus ad Heſiod. Ἔργ. 342. p. 81: *λέγεται ὅτι Θεμιστοκλῆς χωρίον πιπράσκων, ἐκέλευσε κηρύττεσθαι, ὅτι ἀγαθὸν ἔχει γείτονα·* quod ex Plutarcho petitum eſſe prodit compilator Tzetzes ibidem p. 83. Dictum Themiſtoclis opportune adhibuit Heuſingerus Ciceroni Offic. I. 18. ubi agitur de ratione vicinorum habenda.

185. E. *ιγ΄.*] Plutarchus in Vita Themiſtoclis hæc in duo ſeorſim dicta refert: p. 121. A: *ἔλεγε δὲ τοὺς Ἀθηναίους οὐ τιμᾶν αὐτὸν οὐδὲ θαυμάζειν, ἀλλ᾽ ὥσπερ πλατάνῳ χειμαζομένους μὲν ὑποτρέχειν καὶ κινδυνεύοντας, εὐδίας δὲ περὶ αὐτοὺς γενομένης τίλλειν καὶ κολούειν.* Alterum p. 123. A: *ἤδη δὲ καὶ τῶν πολιτῶν διὰ τὸ φθονεῖν ἡδέως τὰς διαβολὰς προσιεμένων ἠναγκάζετο λυπηρὸς εἶναι τῶν αὐτοῦ πράξεων ἐν τῷ δήμῳ μνημονεύων* (ita legend. pro *μνημονευομένων*)· *καὶ πρὸς τοὺς δυσχεραίνοντας, Τί κο-*

πιάτε, εἶπεν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὖ πάσχοντες. Et cum ex illo loco, tum ex Harleiano et Meziriaco, hic corrigendum κολούειν pro λοιδορεῖν· quamquam fortaſſe librarius, niſi ſcripſit φλοιὸν δέρειν, originem et obſoletam ſignificationem verbi ſequi voluit, quæ eſt λοίειν τὴν δορὰν, *perdere cutem*, deinde ad *conviciandum* tranſlatam ut σπαράττειν, et Latinum *carpere*, *lacerare*, *vellicare*. Nam neque εὐχρηστεῖσθαι Plutarcho uſitatum, potius e medio ſumtum, eſt. Cæterum ut diverſa dicta ponit alibi Plutarchus De Sui Laude p. 541. D: prius autem ſeorſim in Reip. Ger. Præcept. p. 812. B. Pro platano quercum poſuit Ælianus Var. Hiſt. IX. 18: Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους ἑαυτὸν εἴκαζε ταῖς δρυσὶ, λέγων ὅτι ἐκείνας ὑπέρχονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δέονται αὐτῶν ὅταν ὕῃ, στέγην ἐκ τῶν κλάδων ποθοῦντες, ὅταν δὲ οὔσης εὐδίας παρίωσι, τίλλουσιν αὐτὰς καὶ περικλῶσιν· aliquid, opinor, in excerptis ſuis turbavit; nam et proxime narratum dehortantis a via ad tribunal ferente, Themiſtocli adjicitur, licet Demoſthenis ſit de quo proxime agitur, eique diſerte tribuitur a Plutarcho in ejus Vita p. 858. C. *Platanus* etiam fertur in ejuſdem argumenti Fabula Æſopica CCLV. edit. Nevelet. quam ex hoc Themiſtoclis dicto Babrius formaſſe videtur. Frequentem in Attica fuiſſe colligat quis ex Theophraſto Hiſt. Plant. I. 12. Plinio Hiſt. Nat. XII. 5. Ariſtophane Nub. 1004. Platone Phædr. p. 337. F.

185. E. ιδ'. Τοὺς δὲ Ἐρετριεῖς—] In Vita Themiſtoclis p. 118. A. Quod τευθίδα ait habere μάχαιραν, ſignificat ejus προβοσκίδας. De hoc piſciculo Ariſtoteles Hiſt. An. I. 6. IV. et Camus in Notis ad Ariſtot. T. II. voce *Calmar*.

185. E. ιε'. Ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσε—] Vita Themiſtocl. p. 126. C. De comparatione hujuſmodi diximus p. 42. D.

185. F. ις'. Ἠτήσατο δὲ—] Indidem 126. D. verbis tamen paulum immutatis. Uberius per literas a Rege colloquium petiiſſe, auctor eſt Thucydides I. 137. 138; cujus locum reponit Corn. Nepos in Them. Cap. IX. Pro ὡς βούλεται Jun. dat δι' ἑαυτὸν, Harl. δι' ἑαυτοῦ· quod ſane præferendum: hic totum locum ita exhibet, ὡς δι' ἑαυτοῦ καὶ μὴ δι' ἑτέρου ποιήσαιτο τὴν ἔντευξιν, idque confirmat locus in Vita Them. ἐνιαυτὸν αἰτησάμενος, καὶ τὴν Περσίδα γλῶτταν

ἀποχρώντως ἐκμαθὼν, ἐνετύγχανε βασιλεῖ δι' αὐτοῦ. Omnino ἔντευξιν præſens locus poſtulat, ut proprium et uſitatum.

185. F. ιζ'. Πολλῶν δὲ δωρεῶν—] Ex Vita Themiſtocl. p. 126. F. Venuſtum effatum, ad multorum cognitionem et proverbii vim celebratum. A Plutarcho bis alibi De Fort. Alex. p. 328. F. De Exil. p. 602. A. citatum eſt. Polybius Excerpt. De Virt. T. III. p. 144. ἅπαντες δὲ τότε τὴν παροιμίαν ταύτην διὰ ςόματος εἶχον, ὡς εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν· ad quem locum Valeſius p. 192. auctorem Themiſtoclem citat. Teles De Exilio apud Stobæum Floril. Tit. XXXVIII. p. 231: Θεμιςοκλῆς ἐκεῖνος, ὦ παῖ, φησὶν, ἀπωλόμεθα, εἰ μὴ ἀπωλόμεθα· ubi tria ultima verba in editis libris deſiderata exhibet codex Pariſ. A. Ariſtides T. I. p. 265: νῦν δὲ τὸ τοῦ Θεμιςοκλέους ἔξεςιν εἰπεῖν, εἰ δὴ τοῦτό γε πιςευτέον κατ' ἐκείνου, ὡς ἐπὶ ταῖς δωρεαῖς ταῖς παρὰ τοῦ Πέρσου γενομέναις αὐτῷ φθέγξαιτό τι τοιοῦτον πρὸς τοὺς παῖδας, ὅτι νῦν ἄρα ἐσώθησαν ἡνίκα ἀπολώλεσαν. Suidas T. II. p. 26. ex Polybio apponit: indeque Schottus Proverb. VI. 3. Plautus aliquoties imitatus eſt: Truculento IV. 2. 9: *Salvus ſum quia pereo: ſi non peream, plane interream.* Aſinaria I. 3. 91: *Et profecto, niſi illud perdo argentum, pereundum eſt mihi.* Ibid. III. 3. 47: *Videtin' viginti minas quid pollent, quidve poſſunt? Ille qui illas perdit, ſalvus eſt: ego, qui non perdo, pereo.* Rudente V. 3. 59: *—perii hercle! niſi me ſuſpendo, occidi.* Captivis III. 4. 6: *Utinam te Di prius perderent, quam periiſti e patria tua.*

185. F. ΜΥΡΩΝΙΔΟΥ.] Nobilitatus victoria de Bœotiis ἐν Οἰνοφύτοις· de qua Thucydides I. 108. IV. 95. inde Plutarchus De Gloria Athen. p. 345. D. Diodorus Sic. qui hoc ejus dictum refert XI. 31. Et ut Ariſtidis amicum memorat Plutarchus in hujus Vita p. 325. A. 331. A. Alia ejus in illa expeditione ſtrategemata produnt Frontinus II. 4. 11. IV. 7. 21. Polyænus I. 35. Simile huic eſt Leonidæ ιβ'. p. 225. D: et Timothei apud Polyænum III. 10. 3.

p. 186. A. ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ. α'.] Ex Vita Ariſtidis p. 319. F.

186. A. β'.] Indidem p. 323. A. Habet quoque Nepos I. 3.

186. B. γ'.] Non ipſis verbis, ſed re et argumento, proditur in Vita Ariſtidis p. 323. C: ex Herodoto VIII. 79. Magis cum forma et brevitate hujus loci congruit alius in Reip. Ger. Præcept. p. 809. B: οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τὸν Θεμιστοκλέα καὶ τὸν Ἀριστείδην ἐπαινοῦσιν ἐπὶ τῶν ὅρων τὴν ἔχθραν ἀποτιθεμένους, ὁσάκις ἐπὶ πρεσβείαν ἢ στρατηγίαν ἐξίοιεν, εἶτα πάλιν ἀναλαμβάνοντας. Polyænus I. 31. fuſius, et ad quamdam dramatis ſimilitudinem, narrat.

186. B. δ'. Τάξας δὲ τοὺς φόρους—] In Vita Ariſtidis p. 333. C.

186. B. ε'. Αἰσχύλου—] In Septem ad Thebas, verſu 599. Sumtum ex Vita Ariſtidis p. 320. Res a multis memorata, et ſupra jam nobis tractata p. 32. D.

186. C. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ. α'.] Plutarch. Reip. Ger. Præcept. p. 813. D: Περικλῆς αὐτὸν ὑπεμίμνησκε ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα, Πρόσεχε Περίκλεις, ἐλευθέρων ἄρχεις, Ἑλλήνων ἄρχεις, πολιτῶν Ἀθηναίων· eodem ſpectat Sympoſ. I. p. 620. C. Simile dictum Agathonis exſtat in Stobæo Flor. Tit. XLIV. p. 308. In noſtro loco, ante Ἑλλήνων Harl. et Venet. addunt καὶ, quod nexum quodammodo juvat, nec tamen abſolvit.

186. C. β'.] In Vita Periclis p. 156. D. Reip. Ger. Præcept. p. 803. A: Περικλῆς τὴν λήμην τοῦ Πειραιῶς ἀφελεῖν κελεύων. Demoſth. 846. C. Ariſtoteles Rhetoric. III. 10: Περικλῆς τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν ἐκέλευσε, τὴν λήμην τοῦ Πειραιέως. Athenæus III. p. 99. D. Demadi tribuit: ubi Caſaubonus conſulatur. Imitatus eſt Ariſtides in Panathen. p. 119: τῆς Ἑλλάδος ὥσπερ λήμην ἀφεῖλε. Plutarchus Adv. E- [illegible] 1101. C: δεῖ—τῆς περὶ θεῶν δόξης, ὥσπερ ὄψεως λή- [illegible] τὴν δεισιδαιμονίαν [illegible] aboni reddidit Caſaubo- [illegible] 5. B.

[illegible] itioſo Pudore p. 531. C: [illegible] ους ἀποδέχομαι, πρὸς τὸν ἀξι- [illegible] σαι φίλον, ἢ προστὴν καὶ ὅρκος, εἰ- [illegible] φίλος εἰμί·" λίαν γὰρ ἐγγὺς ἦλθεν.

De Reip. Ger. Præc. p. 808. A. De hujuſmodi quæſtione Gellius I. 3. erudite differens hoc etiam exemplum adfert: *Pericles ille Athenienſis, egregius vir ingenio boniſque omnibus diſciplinis ornatus, in una quidem ſpecie, ſed planius tamen quid exiſtimaret, profeſſus eſt. Nam quum amicus eum rogaret ut pro re cauſſaque ejus falſum dejeraret, bis ad eum verbis uſus eſt* δεῖ μὲν συμπράττειν τοῖς φίλοις, ἀλλὰ μέχρι θεῶν. In Metrica Proverbia Schotti relatum eſt, 413, ut multa proſæ orationis dicta.

186. C. δ'. Μέλλων δὲ ἀποθνήσκειν—] Latius narratur a Plutarcho in Vita Periclis p. 173. C: et in libro De Sui Laude p. 543. C: a quo ſumſit Julianus Imp. Or. III. p. 128. In Γνώμαις Σοφῶν, MSS. Lugduno-Bat. corrupte exſtat.

186. D. ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ. α'. Ἀλκιβιάδης ἔτι παῖς ὤν.] Ex Plutarchi Vita Alcibiadis p. 192. C. Idem factum dictumque tribuitur Laconi non nominato in Apophthegm. Lacon. p. 234. E.

186. D. β'. Ἔχων δὲ κύνα πάγκαλον—] In Vita Alcibiad. p. 195. D. In ſimili propoſito aliud dictum verſatur Cleomenis Apophth. Lacon. p. 223. D.

186. E. γ'. Προσελθὼν δὲ διδασκαλείῳ—] In Vita Alcibiad. p. 194. D. Sumſit hinc Ælianus Var. Hiſt. XIII. 38.

186. E. δ'. Ἐλθὼν δὲ ἐπὶ θύρας τοῦ Περικλέους—] In Vita Alcibiadis p. 194. E. Refert quoque Diodorus Sic. XII. 38. latiore narratione: item Valerius Max. III. 1. Ext. *Alcibiades—cum adbuc puer ad Periclem avunculum ſuum veniſſet, eumque ſecreto triſtem ſedentem vidiſſet, interrogavit, quid ita tantam in vultu confuſionem gereret. At illo dicente, mandato ſe civitatis Propylæa Minervæ, quæ ſunt januæ arcis, ædificaſſe, conſumtaque in id opus ingenti pecunia, non invenire quo pacto miniſterii rationem redderet, atque ideo conflictari. Ergo, inquit, quære potius, quomodo rationem non reddas.* Eamdem acuminis feſtivitatem adhibuit Cicero de ſe ipſe narrans, Verrina I. 7: *id ſum aſſecutus—ut tertius dies ſic hominem proſterneret, ut, morbo ſimulato, non quid reſponderet, ſed quemadmodum non re-*

ſponderet, deliberaret. Cæterum in noſtro loco Harl. omiſſo οὐκ, dat —μὴ ἀποδώσει· quod præferam.

186. E. ε'.] Hanc hiſtoriæ partem fortaſſe librarii omiſerunt in Vita Alcibiadis p. 202. D. ubi proxima tantum pars refertur. At Ælianus Var. Hiſt. XIII. 38. omnia hæc, quæ tribus his deinceps numeris continentur, retulit: ex quo noſter locus emendandus eſt, ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐξὸν φυγεῖν· ita enim illic legitur: Οὗτος ἐπὶ κρίσιν καλούμενος θανατικὴν ἐκ Σικελίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οὐχ ὑπήκουσεν εἰπών· Εὔηθες τὸν ἔχοντα δίκην ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐνὸν φυγεῖν. Vertit Xylander: *ſtultum eſſe dicens reum qui, cum fugere judicium liceat, quærat qui in eo ſe defendat*: poſtremum rectius redditur, *quærat quomodo judicio abſolvatur*. Verba ſunt forenſia φεύγειν, *accuſari*, ἀποφεύγειν, *judicio abſolvi*: at Alcibiades alterum ἀποφεύγειν intellexit forenſi conſuetudine, at φυγεῖν communi notione *effugiendi*. Plura Perizonius l. l. et citatus ab eo Leopardus Emend. XIV. 15.

186. E. ς'. Εἰπόντος δέ τινος—] In Vita Alcibiadis p. 202, D: hinc Ælianus Var. Hiſt. XIII. 38.

186. F. ζ'. Ἀκούσας δὲ—] Item ex Vita Alcib. p. 202. D. 203. B: ex præſente loco ſumſit Ælianus Var. Hiſt. XIII. 38; attigit dictum Polyænus I. 40. 6. Nam res ex Hiſtoria notæ ſunt. Forte tamen monendum, Lacedæmonios, ſuadente Alcibiade, Deceleam Atticæ oppidum occupaſſe et muniviſſe, inde poſtea Atticam continuo vexaſſe; de quo Thucydides VII. 19. ſeq. Corn. Nepos Alcib. IV. 7.

186. F. ΛΑΜΑΧΟΥ.] Alcibiadis cum Nicia in expeditione Sicilienſi collega, magis ut manu et animo fortis, quam ingenio conſilioque ſagax, fertur; igitur nec apophthegmata nec ſtrategemata ejus magnopere fuiſſe videntur: certe non memorantur. Plutarchi hunc locum ſine ejus nomine, ut multos, deſcripſit Stobæus Floril. Tit. LII. p. 365: Λάμαχος ἐπετίμα τινὶ τῶν λοχαγῶν ἁμαρτάνοντι· τοῦ δὲ φήσαντος, μηκέτι τοῦτο ποιήσειν, Οὐκ ἔστιν, εἶπεν, ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτάνειν. Iiſdem verbis retulit S. Antonius in Sentent. p. 268. Hoc Lamachi dictum in Proverbiis poſuit Eraſmus p. 1095. et Schottus in Proverb. Metric. 232.

186. F. ΙΦΙΚΡΑΤΟΥΣ.] In hoc non ſolum imperatoriæ, verum etiam oratoriæ artes fuerunt, ut Juſtini verbis utamur, VI. 5. Certe, ut magnus belli dux, ita haud contemnendus fuit orator: et Ariſtoteles eum in numero habuit eorum, quorum dicta frequens in libris Rhetoricorum laudaret et in exempla imitationis proponeret. Igitur quum univerſe *acute dicta*, vel meditata in orationibus pronuncientur, vel ſubita in ſermone jaciantur: ex priore genere cenſemus IV. et V: reliqua ex poſteriore genere. De eloquentia et orationibus Iphicratis quædam dixerunt P. Victorius ad Ariſtot. Rhet. II. p. 402. et 408. M. A. Muretus Var. Lect. VIII. 22. J. Taylorus ad Lyſiæ Fragm. p. 637: in primis qui hos quoque citavit D. Ruhnkenius in Hiſt. Crit. Orator. Gr. p. 57.

186. F. α'. Ἰφικράτης δοκῶν υἱὸς εἶναι σκυτοτόμου—] Ex eodem auctore hanc notitiam refert Ulpianus Enarrat. in Demoſth. Orat. Adv. Midiam p. 655. B: ἦν γὰρ ὁ Ἰφικράτης ἐκ σκυτέων γεγονώς· ηὐδοκίμησε δὲ διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν· στρατιώτης ὢν καὶ ναυμαχῶν, ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς αὐτοῦ νεὼς εἰς πολεμίαν τριήρη, καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν πολεμίων ἐναγκαλισάμενος, μετῆλθεν αὖθις ἔχων αὐτὸν εἰς τὴν οἰκείαν τριήρη· καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἀριστείας ἐπαινεθεὶς, στρατηγὸς ἐχειροτονήθη· καὶ παρὰ πάντας τοὺς στρατηγοὺς τοὺς τότε μείζω τὴν πόλιν ὠφέλησεν· quem locum mutilum dicam itaque explendum τῆς ἀριστείας ἔτυχεν καὶ ἐπαινεθεὶς στρ. ἐχ. citavit eum J. Taylorus ad Lyſiæ Fragm. p. 637. nec hujus loci Plutarchei oblitus eſt. Venet. Voſſ. T. V. P. pro τραυματίαν dant τραυματίας, Harl. τρασμένος vitioſe, ut appareat tamen depravatum ex τετρωμένος, *vulneratus* reddit Regius, Amyotus, et hunc ſequens Ricardus. Haud ſcio an in Ulpiani verbis indicium ſit veterem lectionem fuiſſe στρατιώτης ὤν.

p. 187. A. β'. Οὐκ ἂν προσεδόκησα.] Totam hanc narrationem ad verbum deſcripſit Stobæus Florileg. LII. p. 365. Alii aliis tribuunt hoc dictum: Scipioni Africano Valerius Maximus VII. 2: *Scipio vero Africanus turpe eſſe aiebat in re militari dicere, Non putaram.* Fabio Seneca De Ira II. 31: *Turpiſſimam aiebat Fabius imperatori excuſationem eſſe, Non putavi.* Sine auctoritate ut univerſe caven-

tuæ eorum epiſtolæ apponuntur. Ælian. Var. Hiſt. VII. 14. IX. 26. XII. 25. Simile dictum Philippi Macedonis de Athenis vidimus p. 178. A.

Hujus Antigoni eſſe laudem comitatis et manſuetudinis, quæ regi Antigono tribuitur apud Ælianum Var. Hiſt. II. 20. vere judicat Perizonius. Ejuſdem quædam acute dicta prodit Plutarchus in Pyrrho p. 400. A. et 404. A: Erotic. p. 754. B. ad hunc pertinere putem.

183. E. ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ. α'. Λυσίμαχος ἐν Θράκῃ—] Notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 555. D: editionis veteris p. 57. Δρομιχαίτε dant Jun. et Harl. ita quoque Diodorus Sic. T. II. p. 559, 560. Polyænus VII. 25. at Plutarchus in Demetrio p. 915. B. Δρομηχαίτην vocat. Harleianus etiam pro διὰ δίψαν exhibet διακόψας, perperam.

183. E. β'. Πρὸς δὲ Φιλιππίδην—] Notabimus ad p. 508. B. habet alibi Plutarchus et Stobæus Flor. Tit. XLVIII. p. 345.

183. E. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ. α'.] Plutarchus De Cupidit. Divitiar. p. 525. C: Ἀντίπατρος εἶπε θεασάμενος αὐτὸν γέροντα, καθάπερ ἱερεῖε διαπεπραγμένε μηδὲν ἔτι λοιπὸν ἢ τὴν γλῶσσαν εἶναι καὶ τὴν κοιλίαν. Phocione init. p. 741. E: Δημάδης γὰρ ἦν αὐτὸς ναυάγιον τῆς πόλεως, οὕτως ἀσελγῶς βιώσας ϗ πολιτευσάμενος, ὥστε Ἀντιπάτρον εἰπεῖν, ὅτι καθάπερ ἱερείε διαπεπραγμένε γλῶσσα καὶ κοιλία μόνον ἀπολέλειπται· quem locum citat Thomas Mag. in voce Διαπεπραγμένον p. 219. ſimul cum alio Syneſii hinc expreſſo, Epiſt. CXXXV. p. 272. A: ἐδὲν ἔχεσιν αἱ Ἀθῆναι σεμνὸν, ἀλλ', ἢ τὰ κλεινὰ τῶν χωρίων ὀνόματα,—καθάπερ ἱερεῖε διαπεπραγμένε τὸ δέρμα λείπεται γνώρισμα τε πάλαι ποτε ζώου. Haud diſſimili ſenſu hoc verbum eſt in aliis Plutarchi locis. v. c. Vit. p. 471. C: τὴν πόλιν—διαπεπρᾶχθαι· *urbem everſam eſſe.* 608. A: ἐπεὶ δὲ ἔγνω διαπεπραγμένες, *poſteaquam cognovit eos confectos et interfectos eſſe.* 663. D: διεπέπρακτο ἄνευ μάχης, *victus fuiſſet ſine pugna.* 721. A. διαπεπραγμένων τῶν καθ' αὐτόν· *ſuis militibus confectis et pereuntibus.* Sic eſt ἐκπράττειν in Euripidis Hecub. 515. Similis conſuetudo verſatur in Latino *peragere, peragi.*

183. F. ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ. α'.] Hoc nuſquam

alibi proditum, refert J. Vaillantius in Hiſtoria Seleucidarum p. 79. ex turbido fonte Alexandri ab Alexandro Dier. Genial. VI. 23. p. 378: quod præter hunc etiam citat *Philo De Temp.* plane nihili eſt.

183. F. β'.] Et hoc ſingulare: referendum eſt ad illa tempora, quum Antiochus bello adverſus Romanos Epheſi degeret: quo de argumento eſt Appian. Syr. 6. 12. Liv. XXXIII. 38.

p. 184. A. ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΑΚΟΣ.] Sumtus eſt hic locus ex Plutarchi libro De Fraterno Amore p. 489. A.

184. A. ΕΥΜΕΝΟΥΣ.] Hæc, paucis mutatis, deſcripta ſunt ex eodem libro Plutarchi De Fraterno Amore p. 489. E. Ad Μὴ σπεῦδε γῆμαι— Meziriacus annotavit, *Parodia ex illo Euripideo* Μήπω μέγ' εἴπῃς πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς· quod ubi exſtet, non declaravit: ſimile quidem legitur in Andromache 100. Cæterum Jannot. dat ἐν ἡλίκῳ, quod ipſum quidem nihili eſt, ſed oſtendit aliam lectionem ἐνήλικι, vel ἐν ἡλικίᾳ, quæ ſunt juſtæ formæ: ἐνήλικος eſt apud Plutarchum Vit. p. 162. A. 351. B. 356. A: ἐνῆλιξ p. 54. D. 242. C. ignorant Lexica. Frequentius etiam eſt, οἱ ἐν ἡλικίᾳ, *adulti*, ἐν ἡλικίᾳ εἶναι, *ætate virili eſſe, militari ætate eſſe*, omnino habere *ætatem aptam rebus gerendis*: ſic mox p. 188. E. 754. D. Vit. 98. E. 116. F. 141. A, B. 163, A. 360. F. 368. B. 532. F. 761. B. 789. B. 956. A. Jamblich. Vit. Pyth. §. 146. monuerunt et Taylorus ad Lyſ. p. 55: Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 351.

184. C. ΠΥΡΡΟΥ ΤΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ. α'.] Ex Plutarcho in ejus Vita p. 388. A.

184. C. β'.] Ibidem p. 387. D. ubi rectius legitur Πολυσπέρχων. Habet quoque Stobæus Floril. Tit. LII. p. 366. tibicinum alia nomina exhibens: Πύῤῥος ἐπιζητούντων τινῶν παρὰ πότον, πότερος κρείσσων αὐλητὴς, Ἀντιγενίδας ἢ Σάτυρος· "Ἐμοὶ μὲν," εἶπεν, "ϛρατηγὸς Πολυσπέρχων·" διδάσκων ὅτι ἀναγκαῖα δεῖ ζητεῖν, καὶ μὴ ἄχρηςα. Theon Sophiſta Progymnaſm. Cap. V. p. 74: Πύῤῥος ὁ τῶν Ἠπειρωτῶν βασιλεὺς, ζητούντων τινῶν παρὰ πότον πότερος κρείτ]ων αὐλητὴς, Ἀντιγενίδας ἢ Σάτυρος, Ἐμοὶ μὲν, εἶπε, ϛρατηγὸς Πολυσπέρχων. Ca-

pheiſias ſubinde memoratur Veteribus, ut notarunt P. Leopardus Emend. IX. 21. et interpretes Diogenis Laertii VII. 21: Harl. temere dat Σκαφησίας. *Antigenides* Plutarcho mox p. 193. F. De Fortun. Alex. 335. A. Athenæo IV. 131. B. XIV. 631. F. plura dicemus p. 193. F. *Satyrus* Æliano Var. Hiſt. III. 33. *Python* fortaſſe fuerit amaſius *Evii*, de quo diximus p. 180. F. Sed difficile eſt hos homines, quamvis claros tibicines, in eamdem ætatem includere.

184. C. γ'. Ἐπεὶ δὲ συμβαλὼν—] Ex Plutarcho in Vita Pyrrhi p. 397. B.

184. C. δ'. Ἐπεὶ δὲ Σικελίας—] Indidem p. 398. F.

184. D. ε'. Τῶν δὲ στρατιωτῶν—] Indidem p. 388. B.

184. D. ϛ'. Ἀκούσας—] Indidem p. 387. F. plenius, addito etiam exitu, qui hic deſideratur: τοὺς παρ' οἶνον αὐτὸν λοιδορήσαντας, εἶτα ἐλεγχομένους ἠρώτησεν εἰ ταῦτα εἶπον; ἀποκριναμένου δὲ τῶν νεανίσκων ἑνὸς, Ταῦτα, ὦ βασιλεῦ, πλείονα δ' ἂν τούτων εἰρήκειμεν, εἰ πλείων παρῆν οἶνος ἡμῖν· γελάσας ἀφῆκεν. Diſertius etiam et uberius Valerius Max. V. 1. Ext. 3: *Æque mitis animus Pyrrhi regis. Audierat, quoſdam Tarentinorum in convivio parum honoratum de ſe ſermonem habuiſſe; arceſſitos, qui ei interfuerant, percontabatur, an ea quæ ad aures ejus pervenerant, dixiſſent. Tum ex his unus, "Niſi," inquit, "vinum nobis defeciſſet, iſta quæ tibi relata "ſunt, præ iis, quæ de te locuturi eramus, luſus ac jocus "fuiſſent." Tam urbana crapulæ excuſatio, tamque ſimplex veritatis confeſſio iram regis convertit in riſum. Qua quidem clementia et moderatione aſſecutus eſt, ut et ſobrii ſibi Tarentini gratias agerent, et ebrii bene precarentur.*

184. D. ΑΝΤΙΟΧΟΥ.] Non ſuo loco ponitur, quippe ſubjungendus erat duobus ſupra memoratis Antiochis. Hunc eſſe Antiochum VII. cognomine *Sidetem*, ex rebus de eo narratis apparet.

184. D. α'. ὁ στρατεύσας δεύτερον ἐπὶ Πάρθους] Mirum eſt eum hac nota, *is qui iterum in Parthos expeditionem fecit*, ſignificari. In expeditione adverſus Parthos eum obiiſſe, conſtat: bis adverſus eos bellum geſſiſſe, nuſquam proditur; niſi forte antea fratri Demetrio II. cui ſucceſſit,

comes et ſocius contra Parthos bellanti adfuerit. Antiochum *Sidetem* ob venandi ſtudium a Syris cognominatum, hoc loco intelligendum eſſe, res ipſa arguit. Pertinent huc notata ex Juſtino XXXVIII. 10. et Athenæo X. p. 493. et XII. p. 540. a Valeſio et Weſſelingio ad Diodori Sic. Excerpta. T. II. p. 602. Hiſtoriam ex hoc Plutarchi loco refert J. Vaillantius Hiſt. Seleucid. p. 168.

184. F. β′. Τῶν δὲ Ἰουδαίων—] Rem narrat Joſephus Ant. Jud. XIII. 8. 2. oratione non multum diverſa; ut credibile ſit ex ejus fonte hanc notitiam ad Plutarchum fluxiſſe. Retulit illinc Vaillantius l. l. p. 165.

184. F. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ. α′.] De laſcivia adoleſcentis diximus ad Ser. Num. Vind. p. 38. edit. veteris: hujus 552. B. dictum excitati per Miltiadis tropæum ſupra vidimus p. 84. B. Addatur Daviſius ad Cic. Tuſc. IV. 19.

p. 185. A. β′.] Alexandro tribuit Dio Chryſ. Or. II. p. 2. B: ἐκ τούτου δὴ ἤρετο ὁ Φίλιππος, Ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἀλέξανδρε, πότερον ἔλοιο ἂν, Ἀγαμέμνων ἢ Ἀχιλλεὺς, ἢ ἐκείνων τὶς γεγονέναι τῶν ἡρώων, ἢ Ὅμηρος·—καὶ τοῦ Ὀλυμπίασι κήρυκος ἥδιστ' ἂν ἀκούοιμ' ἂν φθεγγομένου μέγα καὶ σαφές· οὐ μέντοι κηρύττειν ἐβουλόμην αὐτὸς ἑτέρους νικῶντας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον κηρύττεσθαι. Similitudinem quamdam habet aliud Themiſtoclis dictum apud Ælianum Var. Hiſt. XIII. 43: at Valerium Max. VIII. 14. Ext. 1. —*theatrum petens, cum interrogaretur, cujus vox auditu illi futura eſſet gratiſſima, dixit, Ejus, a quo artes meæ canentur optime.* Et Xenophontis Ἀπομν. II. 1. 31.

185. A. γ′. Ἐπικύδην—] Plutarch. in Vita Themiſtoclis p. 114. D.

185. A. δ′. Ἀδειμάντου] Auctor eſt Herodotus VIII. 59. Bis nomen Adimanti pro Eurybiadis nomine perperam legi, monuimus in Emendationibus. Deſcriptus cæterum, ut reliqui loci, ex Vita Themiſtoclis p. 117. D, E.

185. B. ε′.] Indidem p. 117. E: ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, ὁ Θεμιστοκλῆς ἔφη, Πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ. Mirabilem animi ſignificationem in hoc dicto celebravit Ariſtides Orat. Platon. II. p. 194: καὶ τὸ, Πάταξον μὲν, ἄκουσον δὲ, ὑπὲρ πάντα Σωκράτην εἰρημένον πρὸς Εὐρυβιάδην—.

Refert et Ælianus Var. Hiſt. XIII. 40. Similis forma ineſt in illo Diogenis ad Antiſthenem apud Diog. Laert. VI. 21: καί ποτε τὴν βακτηρίαν ἐπανατειναμένου, αὐτῷ τὴν κεφαλὴν ὑποσχὼν, Παῖε, εἶπεν, οὐ γὰρ εὑρήσεις οὕτω σκληρὸν ξύλον ᾧ με ἀπείρξεις, ἕως ἄν τι φαίνῃ λέγων. De baculo geſtamine ducum et Lacedæmoniorum, quædam poſt Caſaubonum ad Theophraſtum Cap. V. monuerunt Hudſonus et Dukerus ad Thucydidem VIII. 84.

185. B. ϛʹ.] Ex Vita Themiſtoclis p. 118. B. ſeq.—120. B: narrat quoque Polyænus I. 30. 2 et 3.

185. C. ζʹ. Τοῦ δὲ Σεριφίου—] Indidem p. 121. B. Jam Plato prodiderat Rep. I. p. 410. G: inde Cicero De Seneƈt. 3. Origenes Adverſ. Celſum I. p. 347. E. De Seripho inſula Strabo X. p. 746. B. Iſocrates Orat. Æginet. p. 663. ejus in vulgus adverſam exiſtimationem ſignificat: alia etiam adfert J. Harduinus ad Plinii Hiſt. Nat. IV. 23.

185. C. ηʹ. Ἀντιφάτου—] Ex Vita Themiſtocl. p. 121. A. πρὸς δέ τινα τῶν καλῶν γεγονότων, Ἀντιφάτην, ὑπερηφάνως αὐτῷ κεχρημένον πρότερον, ὕστερον δὲ θεραπεύοντα διὰ τὴν δόξαν, Ὦ μειράκιον, εἶπεν, ὀψὲ μὲν, ἀμφότεροι δ' ἅμα νοῦν ἐσχήκαμεν. Unde hoc loco pro ἀλλὰ Collat. Muret. Mez. Jannot. dant δ' ἅμα: Bryanus autem ad Vitas Plut. T. I. p. 95. 1. ἀλλ' ἅμα: illud præferendum: certe ἅμα hoc loco requiritur, quamquam in tali conſtruƈtione ἀλλὰ ſubinde pro ἀλλ' ὅμως uſurpatur: veluti Antholog. Epigrammat. III. 6. p. 308. Ὀψὲ μὲν, ἀλλ' ἔθανον. Fortaſſe exemplum hujus diƈti ad imitationem valuit apud alios: certe hujuſmodi eſt illud Propertii III. 24. 15: *Nunc demum vaſto feſſi reſipiſcimus æſtu, Vulnera et ad ſanum nunc coiere mea. Mens bona, ſi qua Dea es, tua me in ſacraria condo.* Et Horatii Carm. IV. 10. 6: *Dices: Heu! quoties te ſpeculo videris alterum, Quæ mens eſt hodie, cur eadem non puero fuit? Vel cur his animis incolumes non redeunt genæ?*

185. D. θʹ. Πρὸς δὲ Σιμωνίδην—] Reip. Ger. Præcept. p. 807. B: Θεμιστοκλῆς—πρὸς Σιμωνίδην ἀξιοῦντά τι τῶν μὴ δικαίων, Οὔτε ποιητὴς, ἔφη, σπουδαῖός ἐστιν ᾄδων παρὰ μέλος, οὔτε ἄρχων ἐπιεικὴς, παρὰ τὸν νόμον χαριζόμενος. Item De Vitioſo

Pudore p. 534. D. Acumen duplex cernitur, et quod ad poetam eſt dictum, et quod ἐμμελὴς ac πλημμελὴς, *rectus* et *pravus*, de judicii et animi regimine uſurpatur: ut monuimus ad Ser. Num. Vind. edit. vet. p. 30: hujus p. 550. F.

185. D. ί. Τὸν δὲ υἱὸν—] Ex Vita Themiſtoclis p. 121. B. Notavimus p. 1. C.

185. E. ια΄. Τῶν δὲ τὴν θυγατέρα μνωμένων.] Ex Vita Themiſtoclis p. 121. C: τῶν δὲ μνωμένων αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προκρίνας, ἔφη ζητεῖν ἄνδρα χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός. Citat hinc Stobæus Florileg. Tit. LXXXIII. p. 483. Cicero Off. II. 20: *Themiſtocles eſt auctor adhibendus, qui cum conſuleretur utrum bono viro pauperi, an minus probato diviti filiam collocaret: Ego vero, inquit, malo virum, qui pecunia egeat, quam pecuniam quæ viro.* Hinc Valerius Max. VII. 2. Ext. 9. Simillimum reſponſum tribuitur Pericli apud Stobæum Flor. Tit. LXVIII. p. 428: et Laconi Tit. LXIX. p. 431. Exemplum imitationis exſtat in Plauto Stich. I. 2. 79: *Non me tu argento dediſti, opinor, nuptum, ſed viro.*

185. E. ιβ΄. χωρίον δὲ πωλῶν—] Ex Vita Themiſtoclis p. 121. C: χωρίον μὲν πιπράσκων ἐκέλευε κηρύττειν, ὅτι καὶ γείτονα χρηστὸν ἔχει. Hinc retulit Stobæus Flor. Tit. XXXVII. p. 221. Maximus et Antonius in Sentent. p. 401. Proclus ad Heſiod. Ἔργ. 342. p. 81: λέγεται ὅτι Θεμιστοκλῆς χωρίον πιπράσκων, ἐκέλευσε κηρύττεσθαι, ὅτι ἀγαθὸν ἔχει γείτονα· quod ex Plutarcho petitum eſſe prodit compilator Tzetzes ibidem p. 83. Dictum Themiſtoclis opportune adhibuit Heuſingerus Ciceroni Offic. I. 18. ubi agitur de ratione vicinorum habenda.

185. E. ιγ΄.] Plutarchus in Vita Themiſtoclis hæc in duo ſeorſim dicta refert: p. 121. A: ἔλεγε δὲ τοὺς Ἀθηναίους οὐ τιμᾶν αὐτὸν οὐδὲ θαυμάζειν, ἀλλ' ὥσπερ πλατάνῳ χειμαζομένους μὲν ὑποτρέχειν καὶ κινδυνεύοντας, εὐδίας δὲ περὶ αὐτοὺς γενομένης τίλλειν καὶ κολούειν. Alterum p. 123. A: ἤδη δὲ καὶ τῶν πολιτῶν διὰ τὸ φθονεῖν ἡδέως τὰς διαβολὰς προσιεμένων ἠναγκάζετο λυπηρὸς εἶναι τῶν αὐτοῦ πράξεων ἐν τῷ δήμῳ μνημονεύων (ita legend. pro μνημονευομένων)· καὶ πρὸς τοὺς δυσχεραίνοντας, Τί κο-

πιᾶτε, εἶπεν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὖ πάσχοντες. Et cum ex illo loco, tum ex Harleiano et Meziriaco, hic corrigendum κολούειν pro λοιδορεῖν· quamquam fortaſſe librarius, niſi ſcripſit φλοιὸν δέρειν, originem et obſoletam ſignificationem verbi ſequi voluit, quæ eſt λοίειν τὴν δορὰν, *perdere cutem*, deinde ad *conviciandum* tranſlatam ut σπαράττειν, et Latinum *carpere*, *lacerare*, *vellicare*. Nam neque εὐχρηστεῖσθαι Plutarcho uſitatum, potius e medio ſumtum, eſt. Cæterum ut diverſa dicta ponit alibi Plutarchus De Sui Laude p. 541. D: prius autem ſeorſim in Reip. Ger. Præcept. p. 812. B. Pro platano quercum poſuit Ælianus Var. Hiſt. IX. 18: Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους ἑαυτὸν εἴκαζε ταῖς δρυσὶ, λέγων ὅτι ἐκείνας ὑπέρχονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δέονται αὐτῶν ὅταν ὕῃ, στέγην ἐκ τῶν κλάδων ποθοῦντες, ὅταν δὲ οὔσης εὐδίας παρίωσι, τίλλουσιν αὐτὰς καὶ περικλῶσιν· aliquid, opinor, in excerptis ſuis turbavit; nam et proxime narratum dehortantis a via ad tribunal ferente, Themiſtocli adjicitur, licet Demoſthenis ſit de quo proxime agitur, eique diſerte tribuitur a Plutarcho in ejus Vita p. 858. C. *Platanus* etiam fertur in ejuſdem argumenti Fabula Æſopica CCLV. edit. Nevelet. quam ex hoc Themiſtoclis dicto Babrius formaſſe videtur. Frequentem in Attica fuiſſe colligat quis ex Theophraſto Hiſt. Plant. I. 12. Plinio Hiſt. Nat. XII. 5. Ariſtophane Nub. 1004. Platone Phædr. p. 337. F.

185. E. ιδ'. Τοὺς δὲ Ἐρετριεῖς—] In Vita Themiſtoclis p. 118. A. Quod τευθίδα ait habere μάχαιραν, ſignificat ejus προβοσκίδας. De hoc piſciculo Ariſtoteles Hiſt. An. I. 6. IV. et Camus in Notis ad Ariſtot. T. II. voce *Calmar*.

185. E. ιε'. Ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσε—] Vita Themiſtocl. p. 126. C. De comparatione hujuſmodi diximus p. 42. D.

185. F. ιϛ'. Ἠτήσατο δὲ—] Indidem 126. D. verbis tamen paulum immutatis. Uberius per literas a Rege colloquium petiiſſe, auctor eſt Thucydides I. 137. 138; cujus locum reponit Corn. Nepos in Them. Cap. IX. Pro ὡς βούλεται Jun. dat δι' ἑαυτὸν, Harl. δι' ἑαυτοῦ· quod ſane præferendum: hic totum locum ita exhibet, ὡς δι' ἑαυτοῦ καὶ μὴ δι' ἑτέρου ποιήσαιτο τὴν ἔντευξιν, idque confirmat locus in Vita Them. ἐνιαυτὸν αἰτησάμενος, καὶ τὴν Περσίδα γλῶτταν

ἀποχρώντως ἐκμαθὼν, ἐνετύγχανε βασιλεῖ δι' αὐτοῦ. Omnino ἔντευξιν præſens locus poſtulat, ut proprium et uſitatum.

185. F. ιζ'. Πολλῶν δὲ δωρεῶν—] Ex Vita Themiſtocl. p. 126. F. Venuſtum effatum, ad multorum cognitionem et proverbii vim celebratum. A Plutarcho bis alibi De Fort. Alex. p. 328. F. De Exil. p. 602. A. citatum eſt. Polybius Excerpt. De Virt. T. III. p. 144. ἅπαντες δὲ τότε τὴν παροιμίαν ταύτην διὰ ςόματος εἶχον, ὡς εἰ μὴ ταχέως ἀπωλόμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν· ad quem locum Valeſius p. 192. auctorem Themiſtoclem citat. Teles De Exilio apud Stobæum Floril. Tit. XXXVIII. p. 231: Θεμιςοκλῆς ἐκεῖνος, ὦ παῖ, φησὶν, ἀπωλόμεθα, εἰ μὴ ἀπωλόμεθα· ubi tria ultima verba in editis libris deſiderata exhibet codex Pariſ. A. Ariſtides T. I. p. 265: νῦν δὲ τὸ τοῦ Θεμιςοκλέους ἔξεςιν εἰπεῖν, εἰ δὴ τοῦτό γε πιςευτέον κατ' ἐκεῖνο, ὡς ἐπὶ ταῖς δωρεαῖς ταῖς παρὰ τοῦ Πέρσου γενομέναις αὐτῷ φθέγξαιτό τι τοιοῦτον πρὸς τοὺς παῖδας, ὅτι νῦν ἄρα ἐσώθησαν ἡνίκα ἀπολώλεσαν. Suidas T. II. p. 26. ex Polybio apponit: indeque Schottus Proverb. VI. 3. Plautus aliquoties imitatus eſt: Truculento IV. 2. 9: *Salvus ſum quia pereo: ſi non peream, plane intercam.* Aſinaria I. 3. 91: *Et profecto, niſi illud perdo argentum, pereundum eſt mihi.* Ibid. III. 3. 47: *Videtin' viginti minæ quid pollent, quidve poſſunt? Ille qui illas perdit, ſalvus eſt: ego, qui non perdo, pereo.* Rudente V. 3. 59: *—perii hercle! niſi me ſuſpendo, occidi.* Captivis III. 4. 6: *Utinam te Di prius perderent, quam periiſti e patria tua.*

185. F. ΜΥΡΩΝΙΔΟΥ.] Nobilitatus victoria de Bœotiis ἐν Οἰνοφύτοις· de qua Thucydides I. 108. IV. 95. inde Plutarchus De Gloria Athen. p. 345. D. Diodorus Sic. qui hoc ejus dictum refert XI. 31. Et ut Ariſtidis amicum memorat Plutarchus in hujus Vita p. 325. A. 331. A. Alia ejus in illa expeditione ſtrategemata produnt Frontinus II. 4. 11. IV. 7. 21. Polyænus I. 35. Simile huic eſt Leonidæ ιβ'. p. 225. D: et Timothei apud Polyænum III. 10. 3.

p. 186. A. ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ. α'.] Ex Vita Ariſtidis p. 319. F.

186. A. β'.] Indidem p. 323. A. Habet quoque Nepos I. 3.

186. B. γ'.] Non ipſis verbis, ſed re et argumento, proditur in Vita Ariſtidis p. 323. C: ex Herodoto VIII. 79. Magis cum forma et brevitate hujus loci congruit alius in Reip. Ger. Præcept. p. 809. B: οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τὸν Θεμιςοκλέα ϗ τὸν Ἀριςείδην ἐπαινϐσιν ἐπὶ τῶν ὅρων τὴν ἔχθραν ἀποτιθεμένϐς, ὁσάκις ἐπὶ πρεσβείαν ἢ ςρατηγίαν ἐξίοιεν, εἶτα πάλιν ἀναλαμβάνοντας. Polyænus I. 31. fuſius, et ad quamdam dramatis ſimilitudinem, narrat.

186. B. δ'. Τάξας δὲ τοὺς φόρϐς—] In Vita Ariſtidis p. 333. C.

186. B. ε'. Αἰσχύλϐ—] In Septem ad Thebas, verſu 599. Sumtum ex Vita Ariſtidis p. 320. Res a multis memorata, et ſupra jam nobis tractata p. 32. D.

186. C. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ. α'.] Plutarch. Reip. Ger. Præcept. p. 813. D: Περικλῆς αὐτὸν ὑπεμίμνησκε ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα, Προσέχε Περίκλεις, ἐλευθέρων ἄρχεις, Ἑλλήνων ἄρχεις, πολιτῶν Ἀθηναίων· eodem ſpectat Sympoſ. I. p. 620. C. Simile dictum Agathonis exſtat in Stobæo Flor. Tit. XLIV. p. 308. In noſtro loco, ante Ἑλλήνων Harl. et Venet. addunt καὶ, quod nexum quodammodo juvat, nec tamen abſolvit.

186. C. β'.] In Vita Periclis p. 156. D. Reip. Ger. Præcept. p. 803. A: Περικλῆς τὴν λήμην τοῦ Πειραιῶς ἀφελεῖν κελεύων. Demoſth. 846. C. Ariſtoteles Rhetoric. III. 10: Περικλῆς τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν ἐκέλευσε, τὴν λήμην τοῦ Πειραιέως. Athenæus III. p. 99. D. Demadi tribuit: ubi Caſaubonus conſulatur. Imitatus eſt Ariſtides in Panathen. p. 112: τῆς Ἑλλάδος ὥσπερ λήμην ἀφεῖλε. Plutarchus Adv. Epicur. p. 1101. C: δεῖ—τῆς περὶ θεῶν δόξης, ὥσπερ ὄψεως λήμην ἀφαιρεῖν τὴν δεισιδαιμονίαν. Straboni reddidit Caſaubonus IX. p. 605. B.

186. C. γ'.] Plutarchus De Vitioſo Pudore p. 531. C: ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδὲ τὸ τοῦ Περικλέους ἀποδέχομαι, πρὸς τὸν ἀξιοῦντα μαρτυρίαν ψευδῆ μαρτυρῆσαι φίλον, ἢ προσῆν καὶ ὅρκος, εἰπόντος, "Μέχρι τοῦ βωμοῦ φίλος εἰμί·" λίαν γὰρ ἐγγὺς ἦλθεν.

De Reip. Ger. Præc. p. 808. A. De hujuſmodi quæſtione Gellius I. 3. erudite differens hoc etiam exemplum adfert: *Pericles ille Athenienſis, egregius vir ingenio boniſque omnibus diſciplinis ornatus, in una quidem ſpecie, ſed planius tamen quid exiſtimaret, profeſſus eſt. Nam quum amicus eum rogaret ut pro re cauſſaque ejus falſum dejeraret, bis ad eum verbis uſus eſt* δεῖ μὲν συμπράτ]ειν τοῖς φίλοις, ἀλλὰ μέχρι θεῶν. In Metrica Proverbia Schotti relatum eſt, 413, ut multa proſæ orationis dicta.

186. C. δ'. Μέλλων δὲ ἀποθνήσκειν—] Latius narratur a Plutarcho in Vita Periclis p. 173. C: et in libro De Sui Laude p. 543. C: a quo ſumſit Julianus Imp. Or. III. p. 128. In Γνώμαις Σοφῶν, MSS. Lugduno-Bat. corrupte exſtat.

186. D. ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ. α'. Ἀλκιβιάδης ἔτι παῖς ὤν.] Ex Plutarchi Vita Alcibiadis p. 192. C. Idem factum dictumque tribuitur Laconi non nominato in Apophthegm. Lacon. p. 234. E.

186. D. β'. Ἔχων δὲ κύνα πάγκαλον—] In Vita Alcibiad. p. 195. D. In ſimili propoſito aliud dictum verſatur Cleomenis Apophth. Lacon. p. 223. D.

186. E. γ'. Προσελθὼν δὲ διδασκαλείῳ—] In Vita Alcibiad. p. 194. D. Sumſit hinc Ælianus Var. Hiſt. XIII. 38.

186. E. δ'. Ἐλθὼν δὲ ἐπὶ θύρας τοῦ Περικλέους—] In Vita Alcibiadis p. 194. E. Refert quoque Diodorus Sic. XII. 38. latiore narratione: item Valerius Max. III. 1. Ext. *Alcibiades—cum adhuc puer ad Periclem avunculum ſuum veniſſet, eumque ſecreto triſtem ſedentem vidiſſet, interrogavit, quid ita tantam in vultu confuſionem gereret. At illo dicente, mandato ſe civitatis Propylæa Minervæ, quæ ſunt januæ arcis, ædificaſſe, conſumtaque in id opus ingenti pecunia, non invenire quo pacto miniſterii rationem redderet, atque ideo conflictari. Ergo, inquit, quære potius, quomodo rationem non reddas.* Eamdem acuminis feſtivitatem adhibuit Cicero de ſe ipſe narrans, Verrina I. 7: *id ſum aſſecutus—ut tertius dies ſic hominem proſterneret, ut, morbo ſimulato, non quid reſponderet, ſed quemadmodum non re-*

ſponderet, deliberaret. Cæterum in noſtro loco Harl. omiſſo οὐκ, dat —μὴ ἀποδώσει· quod præferam.

186. E. έ.] Hanc hiſtoriæ partem fortaſſe librarii omiſerunt in Vita Alcibiadis p. 202. D. ubi proxima tantum pars refertur. At Ælianus Var. Hiſt. XIII. 38. omnia hæc, quæ tribus his deinceps numeris continentur, retulit: ex quo noſter locus emendandus eſt, ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐξὸν φυγεῖν· ita enim illic legitur: Οὗτος ἐπὶ κρίσιν καλούμενος θανατικὴν ἐκ Σικελίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οὐχ ὑπήκουσεν εἰπών· Εὔηθες τὸν ἔχοντα δίκην ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ἐνὸν φυγεῖν. Vertit Xylander: *ſtultum eſſe dicens reum qui, cum fugere judicium liceat, quærat qui in eo ſe defendat:* poſtremum rectius reddatur, *quærat quomodo judicio abſolvatur.* Verba ſunt forenſia φεύγειν, *accuſari*, ἀποφεύγειν, *judicio abſolvi*: at Alcibiades alterum ἀποφεύγειν intellexit forenſi conſuetudine, at φυγεῖν communi notione *effugiendi.* Plura Perizonius l. l. et citatus ab eo Leopardus Emend. XIV. 15.

186. E. ϛ΄. Εἰπόντος δέ τινος—] In Vita Alcibiadis p. 202, D: hinc Ælianus Var. Hiſt. XIII. 38.

186. F. ζ΄. Ἀκούσας δὲ—] Item ex Vita Alcib. p. 202, D. 203. B: ex præſente loco ſumſit Ælianus Var. Hiſt. XIII. 38; attigit dictum Polyænus I. 40. 6. Nam res ex Hiſtoria notæ ſunt. Forte tamen monendum, Lacedæmonios, ſuadente Alcibiade, Deceleam Atticæ oppidum occupaſſe et muniviſſe, inde poſtea Atticam continuo vexaſſe; de quo Thucydides VII. 19. ſeq. Corn. Nepos Alcib. IV. 7.

186. F. ΛΑΜΑΧΟΥ.] Alcibiadis cum Nicia in expeditione Sicilienſi collega, magis ut manu et animo fortis, quam ingenio conſilioque ſagax, fertur; igitur nec apophthegmata nec ſtrategemata ejus magnopere fuiſſe videntur: certe non memorantur. Plutarchi hunc locum ſine ejus nomine, ut multos, deſcripſit Stobæus Floril. Tit. LII. p. 365: Λάμαχος ἐπετίμα τινὶ τῶν λοχαγῶν ἁμαρτάνοντι· τοῦ δὲ φήσαντος, μηκέτι τοῦτο ποιήσειν, Οὐκ ἔστιν, εἶπεν, ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτάνειν. Iiſdem verbis retulit S. Antonius in Sentent. p. 268. Hoc Lamachi dictum in Proverbiis poſuit Eraſmus p. 1095. et Schottus in Proverb. Metric. 232.

186. F. ΙΦΙΚΡΑΤΟΥΣ.] In hoc non ſolum imperatoriæ, verum etiam oratoriæ artes fuerunt, ut Juſtini verbis utamur, VI. 5. Certe, ut magnus belli dux, ita haud contemnendus fuit orator: et Ariſtoteles eum in numero habuit eorum, quorum dicta frequens in libris Rhetoricorum laudaret et in exempla imitationis proponeret. Igitur quum univerſe *acute dicta*, vel meditata in orationibus pronuncientur, vel ſubita in ſermone jaciantur: ex priore genere cenſemus IV. et V: reliqua ex poſteriore genere. De eloquentia et orationibus Iphicratis quædam dixerunt P. Victorius ad Ariſtot. Rhet. II. p. 402. et 408. M. A. Muretus Var. Lect. VIII. 22. J. Taylorus ad Lyſiæ Fragm. p. 637: in primis qui hos quoque citavit D. Ruhnkenius in Hiſt. Crit. Orator. Gr. p. 57.

186. F. α'. Ἰφικράτης δοκῶν υἱὸς εἶναι σκυτοτόμου—] Ex eodem auctore hanc notitiam refert Ulpianus Enarrat. in Demoſth. Orat. Adv. Midiam p. 655. B: ἦν γὰρ ὁ Ἰφικράτης ἐκ σκυτέων γεγονώς· ηὐδοκίμησε δὲ διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν· στρατιώτης ὢν καὶ ναυμαχῶν, ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς αὐτοῦ νεὼς εἰς πολεμίαν τριήρη, καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν πολεμίων ἐναγκαλισάμενος, μετῆλθεν αὖθις ἔχων αὐτὸν εἰς τὴν οἰκείαν τριήρη· καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἀριστείας ἐπαινεθεὶς, στρατηγὸς ἐχειροτονήθη· καὶ παρὰ πάντας τοὺς στρατηγοὺς τοὺς τότε μείζω τὴν πόλιν ὠφέλησεν· quem locum mutilum dicam itaque explendum τῆς ἀριστείας ἔτυχεν καὶ ἐπαινεθεὶς στρ. ἐχ. citavit eum J. Taylorus ad Lyſiæ Fragm. p. 637. nec hujus loci Plutarchei oblitus eſt. Venet. Voſſ. T. V. P. pro τραυματίαν dant τραυματίας, Harl. τρασμένος vitioſe, ut appareat tamen depravatum ex τετρωμένος, *vulneratus* reddit Regius, Amyotus, et hunc ſequens Ricardus. Haud ſcio an in Ulpiani verbis indicium ſit veterem lectionem fuiſſe στρατιώτης ὤν.

p. 187. A. β'. Οὐκ ἂν προσεδόκησα.] Totam hanc narrationem ad verbum deſcripſit Stobæus Florileg. LII. p. 365. Alii aliis tribuunt hoc dictum: Scipioni Africano Valerius Maximus VII. 2: *Scipio vero Africanus turpe eſſe aiebat in re militari dicere, Non putaram.* Fabio Seneca De Ira II. 31: *Turpiſſimam aiebat Fabius imperatori excuſationem eſſe, Non putavi.* Sine auctoritate ut univerſe caven-

dum monet Cicero Offic. I. 23: —*hoc animi, illud etiam ingenii magni eſt, præcipere cogitatione futura, et aliquanto ante conſtituere quid accidere poſſit in utramque partem, et quid agendum ſit, cum quid evenerit: nec committere, ut aliquando dicendum ſit, Non putaram.* At Iphicrati quoque adſcribit Polyænus III. 9. 17: Ἰφικράτης ἐν τῇ φιλίᾳ τὸν χάρακα ἐβάλλετο λέγων, Οὐ στρατηγικὸν τὸ οὐκ ᾤμην. Ut Proverbium recenſet Eraſmus Adag. p. 1921.

187. A. γ'.] Ariſtides in Orat. περὶ παραφθέγματος, T. II. p. 384, 385. cum alia laudat Iphicratis dicta, tum hoc: τὸν δὲ Ἰφικράτην σκόπει ἄνδρα οὐ μεθόριον ῥήτορος καὶ στρατηγοῦ, ἀλλ' ἀμφοτέρων ἐφικνούμενον·—λέγεται γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ παρατάττων καὶ μελλούσης ἔσεσθαι τῆς μάχης, φάναι πρὸς τοὺς παρόντας, ὅτι αὐτῷ τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικῶς ὑπάρχοι πάντα, ἓν δὲ ἀπείη τὸ μέγιστον· ἐρομένου δέ τινος τί τοῦτο λέγει, Ὅτι, ἔφη, τὸ τοῦ Ἰφικράτους ὄνομα οὐκ ἴσασι οἱ πολέμιοι, ὃ πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἑλλάδι κινδύνους μέγιστον εἶναι φάρμακον αὐτῷ. Eamdem rem narrat Polyænus III. 9. 25. ita quidem ut nec ſtrategema nec apophthegma appareat: credo, magis librarii, quam ſcriptoris culpa.

187. A. δ'. Κρινόμενος δὲ θανάτου—] Simul cum Timotheo capitis accuſatus: quo judicio ita liberati ſunt, ut magnam tamen mulctam ſolverent: teſte Diodoro Sic. XVI. 21. Accuſator fuit Ariſtophon is, in quem aliquot acute dicta Iphicratis feruntur. Qui plura de illo accuſatore et cauſſa ſcire deſiderat, adeat Weſſelingium. l. l. et Ruhnkenium in Hiſt. Crit. Or. Gr. p. 45. et 58.

187. B. ε'. Πρὸς δὲ Ἁρμόδιον—] Accuſatus ab Harmodio propter honores acceptos ſoli Harmodiorum genti proprios. Hiſtoriam ſervavit Ulpianus in Enarrat. Demoſth. Orat. Adv. Midiam. p. 655. cujus verba in principio male habita ſic legantur: Πρῶτος γὰρ Ἰφικράτης τιμῶν ἔτυχεν ὧν Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. Κόνωνος μὲν γὰρ πρώτου χαλκοῦς ἀνδριὰς ἔστη· ἀλλὰ τούτῳ μόνῳ ἐτιμήθη. Ἰφικράτης δὲ καὶ ἄλλας δωρεὰς τὰς ἐκείνοις ψηφισθείσας ἔλαβεν· ὥστε καί τινα τῶν ἀφ' Ἁρμοδίου δικάσασθαι τῷ Ἰφικράτει περὶ τῶν δωρεῶν ὡς ἀναξίως λαβόντι. Καὶ ἔστι Λυσίου λόγος εἰς Ἰφικράτην ἀναφερόμενος, ἔχων τὴν ἐπιγραφὴν Περὶ Τῶν Αὐτοῦ Δωρεῶν· ἐν ᾧ σκωφθεὶς εἰς δυσγένειαν παρὰ τοῦ κατηγόρου, φησὶν, ὅτι Τὸ μὲν ἐμὸν γένος ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἀρ-

χὴν γνωρίζεσθαι λάμβανει, τὸ δὲ σὸν μέχρι σοῦ τὴν δόξαν ἔςησεν. Ἦν γὰρ ὁ Ἰφικράτης ἐκ σκυτέων γεγονώς·—reliquam hujus narrationis partem appoſuimus ad α΄. De hac oratione ſive Lyſiæ ſive Iphicratis, certe ab Iphicrate dicta, qui plura cognoſcere ſtudent, ea petant ab J. Tayloro ad Lyſiæ Fragm. p. 637. et ſeq. Ad eamdem confutationem reprehenſæ ignobilitatis pertinent dicta Iphicratis apud Ariſtotelem Rhet. I. 7. 8. et nominatim II. 23: καὶ ὡς ὁ Ἰφικράτης· ὅτι γενναιότατος ὁ βέλτιςος· καὶ γὰρ Ἁρμοδίῳ καὶ Ἀριςογείτονι οὐδὲν πρότερον ὑπῆρχε γενναῖον πρὶν γενναῖόν τι πρᾶξαι· καὶ ὅτι συγγενέςερος αὐτός· τὰ γοῦν ἔργα συγγενέςερά ἐςι τὰ ἐμὰ τοῖς Ἁρμοδίου καὶ Ἀριςογείτονος ἢ τὰ σά. Stobæus Floril. Tit. LXXXIV. p. 493. in brevitatem contraxit: Ἰφικράτης ὀνειδιζόμενος εἰς δυσγένειαν, Ἔγω ἄρξω, εἶπε, τοῦ γένους· niſi librarius mutilavit: quod autem hujus argumenti dictum proxime ibidem refertur, Soſtrati, plane ſimile eſt huic. At hoc arripuit compilator libelli Pſeudo-Plutarchei De Nobilitate edit. Wolf. p. 263. noſtræ §. 21.

187. B. ς΄.] Notavimus ad p. 99. E.

187. B. ΤΙΜΟΘΕΟΥ. α΄.] Plutarchus in Sylla p. 454. B, C. aliud reſponſum Timothei ad iſtos cavillatores narrat, cæterum tabulam pictam hujus argumenti refert; ſine reſponſo De Malign. Herod. p. 856. B. Tabula pluribus memoratur veluti Æliano Var. Hiſt. XIII. 43: Καὶ οἱ ζώγραφοι δὲ καθεύδοντα ἐποίουν αὐτὸν κωμῳδοῦντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς· εἶτα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀπῃώρητο ἑςῶσα ἡ Τύχη, ἕλκουσα εἰς κύρτον τὰς πόλεις. Suidas in Τιμόθεος, et Scholiaſtes Ariſtophanis Plut. 180. iiſdem inter ſe verbis conſentientes; Ulpianus Enarrat. in Or. Demoſth. Olynth. II. p. 30. A. paulo diverſis, magis cum altera Plutarchi narratione in Syllæ Vita, congruunt. Hinc Proverbium Εὕδοντι κύρτος αἱρεῖ, in Diogeniano IV. 65: Append. Vatic. I. 91: Zenobio IV. 8. ubi hiſtoriam expoſuit Schottus. Timothei felicitas in bello minus grato animo ab eo accepta indeque in infelicitatem converſa, proditur etiam a Dione Chryſ. Orat. LXIV. p. 597. C.

187. C. β΄.] Chares ille fuit cujus jactantiæ hoc dictum objecit. Sic Plutarchus in Pelopida p. 278. D: Καλῶς ὁ

Τιμόθεος, ἐπιδεικνυμένου ποτὲ τοῖς Ἀθηναίοις τοῦ Χάρητος ὠτειλάς τινας ἐν τῷ σώματι καὶ τὴν ἀσπίδα διακεκομμένην, Ἐγὼ δὲ, εἶπεν, λίαν ᾐσχύνθην ὅτι μου πολιορκοῦντος Σάμον, ἐγγὺς ἔπεσε βέλος, ὡς μειρακιωδέστερον ἐμαυτῷ χρώμενος ἢ κατὰ στρατηγὸν καὶ ἡγεμόνα δυνάμεως τοσαύτης. Timotheus Samum cepit obſidione, de qua magis ex aliis quam hiſtoricis, nec tamen tempus, conſtat. Mentionem factam reperimus a Demoſthene Or. De Rhod. Libert. p. 144. E. ſeq. Ariſtotele Œcon. II. 23. Polyæno III. 10. 9. 10. Pſeudo-Plutarcho De Vit. X. Orator. in Iſocrate p. 837. C: Corn. Nepote in Timotheo I. 2. 3. ubi qui memoratur *Ariobarzanes* ille eſt cui a Perſarum rege deficienti, Timotheus opem tulit per eamque occaſionem Samum a Perſico præſidio occupatam expugnavit. Incidit igitur tempus circiter in Olymp. CIV. 3; ut colligitur ex comparatione narrationum Demoſthenis l. c. et Diodori Sic. XV. 90.

187. C. γ'.] Plutarchus De Rep. Seni Ger. p. 788. D: οἱ ῥήτορες Ἀθήνησι Τιμοθέῳ καὶ Ἰφικράτει Χάρητα τὸν Θεοχάρους ἐπαποδύοντες ἀκμάζοντα τῷ σώματι καὶ ῥωμάλεον, ἠξίουν τοιοῦτον εἶναι τὸν τῶν Ἀθηναίων στρατηγόν· ὁ δὲ Τιμόθεος, Οὐ μὰ τοὺς θεοὺς, εἶπεν, ἀλλὰ τοιοῦτον μὲν εἶναι τὸν μέλλοντα τῷ στρατηγῷ τὰ στρώματα κομίζειν· τὸν δὲ στρατηγὸν ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, καὶ μηδενὶ πάθει τοὺς περὶ τῶν συμφερόντων λογισμοὺς ἐπιταραττόμενον· quæ hinc ſumta retulit Stobæus Floril. Tit. LII. p. 365. poſtrema tamen parte, inde ab ὀπίσω omiſſa.

187. C. ΧΑΒΡΙΟΥ. α'.] Sumſit hinc Stobæus Floril. Tit. LII. p. 366: Χαβρίας ἔλεγε κάλλιστα στρατηγεῖν τοὺς μάλιστα γινώσκοντας τὰ τῶν πολεμίων.

187. D. β'.] Chabriam capitis accuſatum in cauſſa Oropi, legimus in Demoſthenis Midiana p. 613. D: quæ cauſſa eadem fuiſſe videtur illa, in qua Calliſtratum dicentem audivit puer Demoſthenes: ut ſenſit Bartonus in Notis ad Plutarchi Vitam Demoſthenis p. 182. et Spaldingius in ſingulari editione Orationis illius Demoſthenicæ p. 34. diſſentiente Tayloro. At ejuſdem criminis ſocium Chabriæ fuiſſe Iphicratem, legere nos non meminimus. potuit etiam fieri ut hic locus perperam ex antecedente

in hoc caput conferretur. Nam Timotheum quidem cum Iphicrate capitis accuſatum fuiſſe, modo vidimus in hujus Apophthegm. δ'.

187. D. γ'.] Philippo adſcribitur apud Stobæum l. c. p. 366: Φίλιππος ἔλεγε, κρεῖττον εἶναι στρατόπεδον ἐλάφων, λέοντος στρατηγοῦντος· ἢ λεόντων, ἐλάφου στρατηγοῦντος. At diſerte Chabriæ tribuit Ariſtides in Orat. περὶ τοῦ παραφθέγμ. T. II. p. 400: Ἄδουσι δὲ καὶ Χαβρίου τι ῥῆμα, δοκοῦν ἐμοὶ μετὰ τὴν ἐν Νάξῳ ναυμαχίαν εἰπόντος· εἰ δ' ἄρα καὶ πρὸ τῆς ναυμαχίας, οὐ χεῖρον· ἠνίττετο δ' ἀνὴρ εἰς αὐτόν· ἔφη γὰρ φοβερώτερον εἶναι ἐλάφων στράτευμα, λέοντος ἡγουμένου, ἢ λεόντων ἐλάφου.

187. E. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.] Nobilis orator Athenienſis, quamquam a Criticis veteribus non in claſſicum illum decem Oratorum numerum relatus. Κρωβύλου cognomen, ei ab inimico Æſchine additum, poſtea in frequentiam evaluit. Plutarchus, ſi modo ſana eſt ſcriptura, in Vita Demoſthenis p. 853. E. ſimpliciter *Crobylum* nominans, aliam ejuſdem ſententiam Athenienſes ad bellum contra Philippum adhortantis apponit. Egregie de ejus cognitione meruit Ruhnkenius in Hiſtor. Crit. Or. Gr. p. 78.

187. E. ΠΥΘΕΟΥ.] Et de hoc præclare egit idem Ruhnkenius ad Rutil. Lup. p. 40. Dictum hoc refert Plutarchus in Reip. Ger. Præcept. p. 804. B: Πυθέας δὲ ὁ ῥήτωρ ὅτε πρὸς τὰς Ἀλεξάνδρου τιμὰς ἀντέλεγεν, εἰπόντος τινὸς, Οὕτω σὺ νέος ὢν περὶ πραγμάτων τολμᾷς λέγειν τηλικούτων; Καὶ μὴν Ἀλέξανδρος, εἶπεν, ἐμοῦ νεώτερός ἐστιν, ὃν ψηφίζεσθε θεὸν εἶναι. In eadem vel forma vel materia aliorum feruntur ſententiæ: v. c. Antiſthenis ap. Diog. Laert. VI. 8: συνεβούλευεν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς ὄνους ἵππους ψηφίσασθαι· ἄλογον δὲ ἡγουμένων, Ἀλλὰ μὴν καὶ στρατηγοὶ, φησὶ, γίνονται παρ' ὑμῶν μηδὲν μαθόντες· μόνον δὲ χειροτονηθέντες. Diogenis ibid. 63: ψηφισαμένων Ἀθηναίων Ἀλέξανδρον Διόνυσον, Κἀμὲ, ἔφη, Σάραπιν ποιήσατε. Spartanorum apud Ælianum Var. Hiſt. II. 19: Ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος βούλεται θεὸς εἶναι, ἔστω θεός. Demadis apud Valerium Max. VII. 2. Ext. 13: —*Nolentibus Athenienſibus divinos honores Alexandro decernere, Videte, inquit, ne dum cœlum cuſtoditis, terram amittatis.* Quem

tamen hujus ſuaſionis cauſſa mulctatum ab Athenienſibus narrat Ælianus Var. Hiſt. V. 12.

187. F. ΦΩΚΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.] Hæc ordine deinceps ex Vita Phocionis, paucis mutatis verbis, deſcripta ſunt; omiſſis tamen quibuſdam, quæ ibidem vel alibi leguntur.

187. F. α′.] In Vita Phocionis p. 743. D.

187. F. β′.] Ibidem p. 744. A: pro τοπάζεις Harl. dat τοῦτο πάσχειν· in Vita l. c. ſimpliciter Ναὶ μὰ τὸν Δία—.

187. F. γ′.] Ibidem p. 745. C.

p. 188. A. δ′.] Ibidem p. 745. C. Et Themiſtius refert Or. XVIII. p. 218. A: Φωκίων μὲν γὰρ ὁ χρηστὸς ἐπεὶ δημηγορήσαντι αὐτῷ προθυμότερον συνεπήχησεν ὁ δῆμος Ἀθηναίων, Μή τι ἄρα, ἔφη, κακὸν εἰπὼν λέληθα ἐμαυτόν. Eadem acuminis forma uſi ſunt alii, ſive ſua ſponte, ſive imitatione hujus dicti: eſt certe propria in contemnendo vulgi judicio. Tale eſt Antiſthenis apud Diog. Laert. VI. 5: ἐπαινούμενος ποτὲ ὑπὸ πονηρῶν, ἔφη, Ἀγωνιῶ μή τι κακὸν εἴργασμαι. Ibidem §. 8: πρὸς τὸν εἰπόντα, Πολλοί σε ἐπαινοῦσι· Τί γὰρ, ἔφη, κακὸν πεποίηκα. Hippomachus teſte Æliano Var. Hiſt. II. 7: Ἱππόμαχος, φασὶν, ὁ γυμναστὴς, ἐπεὶ πάλαισμά τι ὁ ἀθλητὴς ὁ ὑπ᾽ αὐτῷ γυμναζόμενος ἐπάλαισεν, εἶτα ὁ πᾶς ὄχλος ὁ περιεστὼς ἐξεβόησε, καθίκετο αὐτοῦ τῇ ῥάβδῳ ὁ Ἱππόμαχος, καὶ εἶπεν, Ἀλλὰ σύγε κακῶς καὶ οὐχ ὡς ἐχρῆν ἐποίησας· οὐ γὰρ ἂν ἐπῄνησαν οὗτοι τεχνικόν σε δράσαντά τι· cætera etiam legenda de Socrate, qui hanc quæſtionem cum Critone in carcere tractavit. Imitatus eſt quoque Cicero graviſſimo loco de differentia civium optimatum et popularium. Orat. Pro P. Sextio, 91: —*Qui autem adverſabantur ei generi, graves et magni homines habebantur: ſed valebant in Senatu multum, apud bonos viros plurimum: multitudini jucundi non erant: ſuffragiis offendebatur ſæpe eorum voluntas: plauſum vero ſi quis eorum aliquando acceperat, ne quid peccaſſet pertimeſcebat.* Athenæus XIV. p. 631. F. credo ex Ariſtoxeno, cujus etiam eſt proximus locus, ipſo ejus nomine citatus: καὶ πάλαι μὲν τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν σημεῖον ἦν κακοτεχνίας· ὅθεν καὶ Αἰσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος, κροταλιζομένου ποτὲ

γινος τῶν αὐλητῶν, διατρίβων αὐτὸς ἔτι ἐν τῷ ὑποσκηνίῳ, Τί τοῦτ', εἶπεν, δῆλον ὅτι μέγα κακὸν γέγονεν· ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἐν τοῖς πολλοῖς εὐδοκιμήσαντος· οἶδα δέ τινας τοῦθ' ἱςορήσαντας ὡς Ἀντιγενίδου εἰπόντος. Hæc, quamvis pluſcula, oculis legentium ſubjicienda duximus; quo magis lectio in promtu poſita valeat ad remedium adverſus quotidianam gloriolæ labem.

188. A. ε'.] Ex Vita Phocionis p. 745. C. Refertur et De Vitioſo Pudore p. 533. A. et De Reip. Ger. Præcept. p. 822. D. Elegantiam in oppoſitione horum verborum ſecutus eſt Æſchines Orat. Adv. Cteſiphont. p. 56: ἐπιδιδόναι δὲ φάσκοντας, ἀποδιδόντας δὲ ὑμῖν τὰ ὑμέτερα· ubi Taylorus non omiſit hoc Phocionis dictum.

188. A. ϛ'.] Ex Vita Phocionis p. 745 F. Refertur De Reip. Ger. Præcept. p. 811. A: ubi libri ſcripti dant Δημάδους et Δημάδου prouti hoc loco exhibet Anon. et Sententiæ Antonii et Maximi edit. Stobæi Wechel. p. 252.

188. B. ζ'.] Ex Vita Phocionis p. 746. E. Eſt hic ille a Demoſthene duabus Orationibus exagitatus Ariſtogiton. Similis formæ dictum animadvertimus p. 144. A.

188. B. η'.] Indidem p. 748. A.

188. C. θ'.] Indidem p. 749. E. Retulit hinc Stobæus Floril. Tit. XXXVII. p. 221. et Ælianus Var. Hiſt. XI. 9. iiſdem verbis: et pluribus etiam, ſequentem in Vita hiſtoriam de dimiſſione captivorum continentibus, Iſidorus Peluſiota Epiſt. II. 146. p. 192. B.

188. C. ι'.] Ex Vita Phocionis p. 751. A.

188. C. ια'.] Indidem p. 751. E. Refertur quoque De Ira Cohib. p. 459. F: ὁ Φωκίων μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν οὐκ ἐῶν προεξανίςασθαι τοὺς Ἀθηναίους οὐδὲ ταχὺ πιςεύειν, Εἰ σήμερον, εἶπεν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔςαι καὶ εἰς τρίτην τεθνηκώς. Et ſic in Vita —εἰς τρίτην, quod hoc loco reponendum pro εἰσέτι.

188. D. ιβ'.] Indidem p. 752. A, B. Ad alteram partem ſpectat Valerius Max. III. 8. Ext. 2: *Phocion vero, cum Athenienſes rem aliter, atque ipſe ſuaſerat, proſpere adminiſtraſſent, adeo perſeverans ſententiæ ſuæ propugnator exſtitit, ut in concione, lætari quidem ſe ſucceſſu eorum, ſed*

conſilium tamen ſuum aliquanto melius fuiſſe diceret. Adeo narratione omne dicti acumen obrutum eſt.

188. E. ιγ′.] Indidem p. 752. E.

188. E. ιδ′.] Indidem p. 754. A. 755. A.

188. F. ιε′.] Indidem p. 755. B. unde hoc loco pro πῶς legendum eſt ὡς, quod item dant Jun. et Harl.

188. F. ις′.] Indidem p. 755. B. Notavimus jam antea p. 64. C.

p. 189. A. ιζ′.] Indidem p. 758. D. ubi commoriens ille ſcribitur Θούδιππος, ut etiam Voſſ. et Venet. dant hoc loco: itaque hinc deſcripſit Ælianus Var. Hiſt. XIII. 41: Ὀδυρομένων δὲ τῶν μετὰ Φωκίωνος μελλόντων ἀποθνήσκειν, εἶπεν ὁ Φωκίων, Εἶτα οὐκ ἀγαπᾷς, Θούδιππε, μετὰ Φωκίωνος ἀποθνήσκων· elegantia eſt in nomine proprio collocando poſt partem narrationis: quem uſum alibi notabimus. Plutarchus De Sui Laude p. 541. B, C. dictum Phocionis refert, alterius hominis nomine omiſſo. Corn. Nepos in Phocione IV. 3. aliam rem narrat, quam ejus interpretes cum hac a Plutarcho narrata quum communicare et eamdem facere conantur, temere confundunt. Omnino Nepos diverſos quam Plutarchus ſecutus eſt auctores, eoſque in Phocionem iniquiores.

189. A. ιθ′.] Indidem p. 758. D. Paulo ornatius Ælianus Var. Hiſt. XII. 49: Ἐπεὶ δὲ ὤρεξεν ὁ δήμιος τὴν κύλικα, οἱ προσήκοντες ἤροντο εἴ τι λέγοι πρὸς τὸν υἱόν· ὁ δὲ, Ἐπισκήπτω αὐτῷ μηδὲν Ἀθηναίοις μνησικακῆσειν ὑπὲρ τῆς παρ᾽ αὐτῶν φιλοτησίας ἧς νῦν πίνω.

189. B. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ. β′.] ἡδέως γίνεσθαι, *ſuaviter degere, ſuavitatem pércipere,* expoſuimus p. 119. D. et 127. A. In καθ᾽ ἡμέραν acumen ſubeſſe videtur ambiguitatis. Etenim proprie quidem eſt *quotidie*; ſed poſſit etiam accipi pro μεθ᾽ ἡμέραν, *interdiu:* ut *ſuavitati diurnæ* reddenda ſit *ſuavitas nocturna.*

189. C. γ′.] Valerius Max. V. 1. Ext. 2: *Piſiſtratus— cum adoleſcens quidam amore filiæ ejus virginis accenſus, in publico obviam ſibi factam oſculatus eſſet, hortante uxore ut ab eo capitale ſupplicium ſumeret, reſpondit, Si eos, qui nos amant, interficimus, quid his faciemus quibus odio ſumus?*

Thraſybulum in hoc argumento nominat Plutarchus De Ira Cohib. p. 457. F: Γνῶμαι Σοφῶν MS. p. 15. ſtilo minus probo: Πεισίστρατος ὁ τῶν Ἀθηναίων τύραννος, ὅτι μεῖραξ τις ἔρωτι τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἐξαφθεὶς παρθένον, ἐν δημοσίῳ γεγονότος συναντήματος, ταύτην ἐφίλησεν, ὀτρυνούσης τῆς σύζυγος ἵν' ἐπ' αὐτῷ κεφαλικὴν κόλασιν λάβῃ, ἀπεκρίνατο, Εἰ τοὺς ἀγαπῶντας ἡμᾶς ἀναιροῦμεν, τί ἂν ἐκείνοις ποιήσομεν οἷς μισούμεθα.

189. C. δ'.] Idem Valerius Max. l. c. de eodem Piſiſtrato aliud narrat exemplum patientiæ in maledictis ferendis, ſed ſibi ipſi, non uxori illatis. At Muſonius apud Stob. Floril. XIX. p. 170. idem plane factum de Phocione refert: Φωκίων δὲ ὁ χρηστὸς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ προπηλακισθείσης ὑπό τινος, τοσοῦτον ἐδέησεν ἐγκαλεῖν τῷ προπηλακίσαντι, ὥστε ἐπεὶ δείσας ἐκεῖνος προσῆλθέ τε καὶ συγγνώμην ἔχειν ἠξίου τὸν Φωκίωνα, φάσκων ἠγνοηκέναι ὅτι ἣν ἐκείνη γυνή, εἰς ἣν ἐπλημμέλει. Ἀλλ' ἥγε ἐμὴ γυνὴ οὐδὲν, ἔφη, ὑπὸ σοῦ πέπονθεν, ἑτέρα δέ τις ἴσως· ὥστε οὐδὲ χρὴ ἐμοί γε ἀπολογεῖσθαι.

189. D. ε'.] Idem reſponſum fertur Catonis Majoris ad filium ſuum: quod in illius Vita prodit Plutarchus p. 351. B. hoc Piſiſtrati exemplum adjungens: Ταύτην δὲ τὴν γνώμην πρότερον εἰπεῖν φασὶν Πεισίστρατον Ἀθηναίων τύραννον, ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα Τιμώνασσαν, ἐξ ἧς Ἰοφῶντα καὶ Θεσσαλὸν αὐτῷ λέγουσι γενέσθαι. In eadem cauſſa admonitionem Philippi ad filium Alexandrum animadvertimus p. 178. E.

189. D. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΕΩΣ.] Ad verbum deſcripſit Stobæus Florileg. Tit. XLIV. p. 327: citavit etiam Menagius ad Diog. Laert. V. 78. De rebus et ſcriptis viri quædam notarunt Jonſius De Scriptor. Hiſt. Philoſ. I. 18. 3. Fabricius Bibl. Gr. Vol. II. p. 294: ſed uberiore etiam enarratione dignum eſt argumentum.

189. E. ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ.] Hæc et quæ ſequuntur Spartanorum dicta ab ipſo ſcriptore huic libello addita, non a librariis ex altero libello Apophthegmatum Laconicorum huc tranſlata putem. Differunt enim ſubinde argumento, plerumque narrationis brevitate.

189. E. α'.] In Lycurgi Apophth. Lac. p. 228. E. et

Vita p. 53. D. Lyſandro p. 434. A. Inſtitutum hoc ſæpe aliis verbis memoratur: v. c. mox F. et Apophth. Lac. 230. D. Nicia 535. E. Xenophon Rep. Lac. XI. 3. J. Meurſius Miſcell. Lacon. I. 16.

189. E. β′.] Notavimus p. 155. D.

189. E. γ′.] In Lycurgi Apophth. Lac. p. 227. B. Vita p. 47. B. Fragment. Commentar. in Heſiod. §. 24: Πλούταρχος—λέγων—καὶ Λυκοῦργον περὶ τῆς τῶν θυρῶν κατασκευῆς, ἵν' ἀπὸ πρίονος ὦσι καὶ πελέκεως μόνον ἀποίκιλοι.

189. E. δ′.] Conjungendum eſt cum Apoph. Lac. p. 228. D. et Vit. p. 52. A: ubi tantum dicitur τῶν ἀθλημάτων ταῦτα μόνα μὴ κωλύσαντα ἀγωνίζεσθαι τοὺς πολίτας ἐν οἷς χεὶρ οὐκ ἀνατείνεται. Diſerte etiam genera declarat Seneca De Benefic. V. 3: *Lacedæmonii vetant ſuos pancratio aut ceſtu decernere, ubi inferiorem oſtendit victi confeſſio.* Nam in cæteris certaminibus eventus cujuſque oſtendit victum, in his victi confeſſio. Lipſius adeundus ad illa Senecæ: Caſaubonus etiam monuit ad Ath. VI. 1. p. 359. ſeq. ἀνατείνειν χεῖρα eſſe confeſſionem victi; uberius etiam Xylander ad Plut. Lycurg. l. c. Nec prætereundi N. Cragius De Rep. Lacæd. III. 6. P. Faber Agoniſtic. I. 8. Aliud eſt ἐπαίρειν τὰς χεῖρας, quod a certante aut exercente fiebat: unde intelligendus Diogenes Laertius in Cratete VI. 91. 92: et ab eodem P. Fabro expoſitum III. 13. Contrarium eſt καθιέναι τὰς χεῖρας quod eſt defatigati nec tamen ſe victum fatentis: v. c. apud Philonem Jud. Plantat. Noachi p. 234. E: οὐ χεῖρας μόνον ὑπ' ἀσθενείας, οἷα τῶν ἀθλητῶν οἱ νενικημένοι, καθεὶς, ἀλλὰ καὶ αὐχένα καὶ κεφαλὴν παραβαλὼν καὶ ὀκλάσας—. De Congreſſu Quær. Erud. p. 448. A: τὰς χεῖρας ὑπ' ἀσθενείας ὥσπερ ἀπειρηκότες ἀθληταὶ καθῆκαν. Sed in Laconico dicto ἀνατείνειν τὰς χεῖρας dictum eſt a geſtu ſupplicantium, aut ad Deos precantium; cujus frequens mentio et apud alios, et Plutarchum: v. c. ſupra p. 105. A. Vit. 29. B. 67. C. 135. A. 323. A. 382. D. 682. D. 842. D. 902. D. 936. E.

189. F. ε′.] Lycurgi hoc inſtitutum refertur in Ejus Vita p. 47. D. item cum Antalcidæ in Ageſilaum dicto, in Pelopida p. 285. D. Ageſilao 610. D. Apophth. Lac.

217. D: inde Stobæus p. 366. ſimpliciter Polyænus I. 16. 2. Notavit Cragius III. 12. 3. p. 350.

189. F. ΧΑΡΙΛΛΟΥ.] De hoc diximus p. 55. E. quibus addatur eruditiſſimus Herodoti interpres Larcherus Tom. VII. p. 487. ſeq.

189. F. α′.] In hujus Apophth. Lac. p. 232. B. Vita Lycurgi p. 52. D: ſumſit hinc Stobæus p. 247.

189. F. β′.] Apophth. Lac. p. 232. C. Similia aliorum dicta annotavimus ad Ser. Num. Vind. p. 32. edit. veteris: p. 551. B. hujus edit.

189. F. γ′.] Apophth. Lac. p. 230. B. exſtat ſub nomine Nicandri: ſub Ageſilai apud Stobæum LXIII. p. 409: Ἀγησίλαος, πυθομένου τινὸς διὰ τί κομῶσιν, εἶπεν, Ὅτι τοῦ κόσμου ἀδαπανώτατός ἐστι· legendum Ὅτι οὗτος κόσμος ἀδ. ἐ.

p. 190. A. ΤΗΛΕΚΛΟΥ.] De hoc egit Meurſius Regn. Laced. IX. p. 48. Larcherus ad Herodot. Tom. VII. p. 488—496. Apophth. Lacon. p. 232. B. ubi idem legitur. Eorum precationibus adjunctum fuiſſe narrat Plutarchus in Inſtitut. Lacon. p. 238. F: ταῖς εὐχαῖς προστιθέασι τὸ ἀδικεῖσθαι δύνασθαι. Eſt autem ex interiore vi Verbi Medii ἀδικεῖσθαι, *injuriam ferre.* Ariſtoteles De Virtutib. Tom. VI. p. 224. et ap. Stob. Flor. CVI. p. 372: ἔστι δὲ ὁ μεγαλόψυχος—ἁπλοῦς τῷ ἤθει καὶ γενναῖος, καὶ ἀδικεῖσθαι δυνάμενος καὶ οὐ τιμωρητικός. Menander ap. eumdem V. p. 63: Οὗτος κράτιστος ἔστ᾽ ἀνήρ, ὦ Γοργία, Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ᾽ ἐπίσταται βροτῶν. Item Laconicum eſt Chilonis et plane præſenti dicto congruens apud Diogenem Laert. I. 68: πρός τε τὸν ἀδελφὸν δυσφοροῦντα ὅτι μὴ ἔφορος ἐγένετο, αὐτοῦ ὄντος· Ἐγὼ μὲν γὰρ ἐπίσταμαι, εἶπεν, ἀδικεῖσθαι, σὺ δὲ οὔ. Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 733. B. in una elegantiſſima venuſtæ narrationis parte labem concepit a librariis ita emendandam: ὁ δ᾽ (Ζήνων) ἐν τῷ ἀσθενεστέρῳ ὤν, ἡσυχίαν ἄγων, οὐ δυνάμενος ἀδικεῖσθαι, Ἀρκεσιλάῳ μὲν ἀφίετο πολλὰ ἂν εἰπεῖν ἔχων, ἀλλ᾽ οὐκ ἤθελε, τάχα δὲ μᾶλλον ἄλλως· quibus in verbis ſi corrigamus unum, Ἀρκεσιλάου legendo, ſententiam ita interpretabimur. *At Zeno, qui inferior habitus fuiſſet, ſi quieviſſet, quum tamen injuriam pati non poſſet, Arceſilaum demittebat, adverſus quem multa dicere potuiſſet: quod non*

fecit (i. e. *contra eum dicere*) *ſive quod nollet, ſive aliam ob cauſſam:* eſt etiam acumen in ambiguitate, quod ἀδικεῖσθαι ſimul refertur ad Stoicorum decretum τὸν σοφὸν οὐκ ἀδικεῖσθαι, *ſapientem non poſſe injuria affici.* Sic ἡτλᾶσθαι dicitur ab Ariſtide T. I. p. 535. Cæterum ejuſdem ſententiæ eſt judicium Senecæ Rhetoris Controv. III. Præfat. p. 176. de Albutio: *—non tulit hanc contumeliam, ſed iratus calumniam ſibi impoſuit: numquam enim amplius in foro dixit, homo ſummæ probitatis, qui nec facere injuriam, nec pati ſciret.*

190. A. ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ.] Rex e Proclidarum familia, qui Ephoris inſtituendis regiam poteſtatem imminuit: de quo Meurſius Regn. Lac. XVII. p. 77. Larcherus Chronol. Herodot. Tom. VII. p. 497. initium hujus regni quinto Olympiadum anno, ante noſtram æram 771. ponit. Apophthegmata Lac. p. 221. ſententias hujus regis complures exhibent, non item hanc: in qua corruptum hoc οὐ δεῖ γυναικῶν, corrigendum videtur Οὐδ' εἰ γυναικῶν, εἶπεν, ἦν, prouti exſtat in codice Venet. qui alio loco Apophth. Lac. p. 221. E. fini dictorum Theopompi adjectum habet. Similia tribuuntur aliis Laconibus in Apophth. Lac. v. c. Ageſilao p. 212. E: Ἐπεδείκνυέ τις αὐτῷ τῆς πόλεως τὸ τεῖχος ὀχυρὸν καὶ καρτερῶς ἄγαν ἐξῳκοδομημένον, καὶ ἠρώτα εἰ καλὸν αὐτῷ φαίνεται, Νὴ Δί' ἔφη καλὸν, οὐχ ὡς ἀνδράσι δὲ ἀλλ' ὡς γυναιξὶν ἐνοικεῖν. Agidi p. 215. D: Διερχόμενος δὲ τὰ τῶν Κορινθίων τείχη καὶ θεασάμενος ὑψηλά τε καὶ ὀχυρὰ ἐπὶ πολύ τε παρατείνοντα, Τίνες, εἶπεν, αἱ τὸν τόπον κατοικοῦσαι γυναῖκες. Panthoidæ p. 230. C: Πανθοίδας πρεσβεύων εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπιδεικνύντων αὐτῷ τινῶν τεῖχος ἐχυρὸν, εἶπε, Νὴ τοὺς θεοὺς, ὦ ξένοι, καλὴ γυναικωνῖτις. Non nominato Spartano adſcribit Valerius Max. III. 7. Ext. 8: *Ejuſdem vir urbis atque animi, hoſpiti ſuo patriæ muros excelſos latoſque oſtendenti, dixit, Si mulieribus iſtos comparaſtis, recte: ſi viris, turpiter.*

190. A. ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ.] Eſt hic Archidamus Ageſilai filius, ut diſerte notatur in Apophth. Lac. p. 219. A. ubi ſub ejus nomine hoc dictum proditur. Hegeſippo cognomine Crobylo tribuitur a Plutarcho in Demoſthene p.

853. E. et Archidamo nominatim in Craſſo p. 544. B. et Cleomene 817. E.

190. B. ΒΡΑΣΙΔΟΥ. α'.] Notavimus p. 79. E.

190. B. β'.] Notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 10. edit. veteris: p. 548. B. Hoc loco pro priore ἀσπίδος dat Harl. ἰλλάδος· quod ſi poſtremo loco ex ipſius Braſidæ perſona dictum eſſet, poterat pro Laconico vocabulo clypeum notante accipi.

190. B. γ'.] Argileonis nomen erat matri Braſidæ. Eadem res narratur in Apophthegm. Lac. p. 240. C. et in Lycurgo p. 55. D. Ut alia, ſine idonea ratione, in verſuum modum redegit auctor Stromatei illius Proverbiorum apud Schottum, 122. Πολλὼς τῶ Βρασίδα Λακεδαίμων κάῤῥονας ἴσχει. Attigit Valckenarius Theocrit. Adoniaz. p. 304.

190. C. ΑΓΙΔΟΣ.] In Apophth. Lac. 215. C: diſertius ſub ejus nomine hæc et plura produntur Ἄγιδος τοῦ Ἀρχιδάμου. Sed duo fuerunt hoc nomine et cognomine reges, *Agis Archidami:* prior Ageſilai magni frater ac deceſſor: alter ejuſdem Ageſilai, ex filio Archidamo nepos, qui in pugna adverſus Antipatrum obiit. Quorum dicta his in Apophthegmatibus confundi videntur. Meurſius Regn. Lac. XVIII. p. 80. XIX. p. 86. Larcherus Chronol. Herodot. Tom. VII. p. 507. 509.

190. C. α'.] Apophth. Lac. p. 215. D. Stobæus Floril. Tit. VII. p. 89.

190. C. β'.] Apophth. Lac. p. 215. D: unde hic corrigendum Μαντινείᾳ ut habet Xyl. Venet. Harl. nam vulgatum Μαντινέᾳ vitioſum ex Aldina in Baſileenſem et Stephanianam venit.

190. C. γ'.] Apophth. Lac. p. 215. E. Vita Lycurgi p. 52. C. Quantam Elei juſtitiæ laudem habuerint ex judicio de victoribus Olympicis, colligitur et aliunde et ex Herodoto, II. 160. Cæterum illa ἐπιμενόντων—δικαιοσύνῃ, ut duobus illis citatis Plutarchi locis abeſt, ſic in codice Veneto.

190. D. δ'.] Apophth. Lac. p. 216. C. et Lycurgo p. 52. C: priore loco tribuitur Agidi Juniori, communi for-

ma, Ὁ σοὶ ἀνομοιότατος: poſteriore, Demarato, forma Dorica Ὁ τὶν ἀνομοιότατος. Hoc autem loco pro τύνη legendum eſſe τίνη, monuit Valckenarius ad Theocrit. Digreſſ. IV. p. 285.

190. D. ϛ'.] Apophth. Lac. p. 215. D: Lycurgo p. 52. D: Stob. Floril. Tit. VII. p. 89.

190. E. ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ. α'.] Hoc ad verbum hinc Maximus in Sentent. p. 277. Notavimus p. 141. D.

190. E. β'.] In Apophth. Lac. p. 229. B. Vita Lyſandri p. 437. A. Zenobius Proverb. I. 93: Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξικνῆται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσραψον· ubi quædam annotat Schottus. Vocabulum ἐκεῖ abeſt in J. Venet. Voſſ. Harl.

190. E. γ'.] Apophth. Lac. p. 229. C. Vita Lyſandri p. 445. D.

190. E. δ'.] Apophth. Lac. p. 229. D. Vita Lyſandri p. 445. D, E.

190. ε'.] Notavimus p. 71. E.

190. F. ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ. α'.] Apophth. Lac. p. 213. C. Tribuitur et Callicratidæ p. 222. E. Cum ſimili Herodoteo comparat Weſſelingius IV. 142.

190. F. β'.] Apophth. Lac. p. 213. C. Vita Ageſilai p. 608. F. Notavimus ad p. 78. D.

190. F. γ'.] Plenius in Apophth. Lac. p. 213. B. et Vita Ageſilai p. 608. F. Scorſim alterum dictum refert Stobæus Floril. Tit. VII. p. 93: Ἀγησίλαος περὶ ἀνδρείας καὶ δικαιοσύνης ἐρωτηθεὶς, ποτέρα ἂν κρεῖττων· μηδὲν ἀνδρείας δεήσεσθαι ἡμᾶς, ἔφη, εἰ δίκαιοι πάντες γένοιντο· utrumque Tit. IX. p. 103: ἀνδρείας μὲν γὰρ οὐδὲν ὄφελος μὴ παρούσης δικαιοσύνης· εἰ δὲ δίκαιοι πάντες γένοιντο, μηδὲν ἀνδρείας δεήσεσθαι. Cum hoc dicto dictum ſimile Ariſtotelis Nicom. VIII. 1. de amicitia, φίλων μὲν ὄντων οὐδὲν δεῖ δικαιοσύνης· δίκαιοι δὲ ὄντες προσδέονται φιλίας, comparavit P. Victorius p. 436.

p. 191. A. δ'.] Apophth. Lac. p. 209. E, F. Vita Ageſilai p. 603. C. Utroque Apophth. loco Meziriacus pro ἐλεεῖν annotavit ἐρᾶν· attamen et in Vit. Ageſil. et omnibus libris eſt ἐλεεῖν.

191. A. ε'. Μενεκράτους—] Apophth. Lac. p. 213. A. Vita Ageſilai p. 607. E. Sed Philippo Macedoni adſcribit

Ælianus Var. Hiſt. XI. 51. et Athenæus VII. p. 289. B. ſeq. idque accommodatius ad temporum rationes, judice Perizonio. Plura de medico Fabricius Bibl. Gr. XIII. p. 329.

191. A. ϛ′.] Apophth. Lac. p. 211. E. Vita Ageſilai p. 604. F. Corn. Nepos Ageſil. V. 2. Xenophon, qui fertur, in Ageſilao VII. 4. Prælii mentio in Hellenicis illius IV. 3. 1. Diodoro Sic. XIV. 86. aliis citatis a Weſſelingio, nulla de dicto Ageſilai commemoratione.

191. B. ζ′.] Apophth. Lac. p. 209. A: ubi *Dodonam* loco *Olympiæ* prodit. De hoc Ageſilai commento tacet Plutarchus in Vita, tacent Xenophon et cæteri, quod ſciam, ſcriptores. Nec a Plutarcho, ſed compilatore eſt, qui in Ageſilai nomen tranſtulit, quod de Ageſipoli prodidit Xenophon Hellenic. IV. 7. 2: ἐλθὼν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν χρηστηριαζόμενος, ἐπηρώτα τὸν θεὸν, εἰ ὁσίως ἂν ἔχοι αὐτῷ μὴ δεχομένῳ τὰς σπονδὰς τῶν Ἀργείων·—ὁ δὲ θεὸς ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ὅσιον εἶναι—Ἐκεῖθεν δ᾽ εὐθὺς πορευθεὶς εἰς Δελφοὺς, ἐπήρετο αὖ τὸν Ἀπόλλω, εἰ κἀκείνῳ δοκοίη περὶ τῶν σπονδῶν καθάπερ τῷ πατρί· ὁ δ᾽ ἀπεκρίνατο, καὶ μάλα κατὰ ταὐτά.

191. B. η′.] Apophth. Lac. p. 209. E. Vita Ageſilai p. 603. B. quibus in locis probabilior eſt nominis ſcriptura πρὸς Ἰδριέα τὸν Κᾶρα, ut apud Iſocratem Orat. Philipp. p. 176. et Stephanus ac Weſſelingius probarunt ad Diodor. Sic. XVI. 42: ubi, ut deinceps aliquoties hic *dynaſtes Cariæ* memoratur. Pro ἡμῖν Jun. Harl. ἐμοί· forte, ἐμίν.

191. B. θ′.] Apophth. Lac. p. 212. F. Vita Ageſilai p. 607. E. Lycurgi p. 52. E.

191. C. ι′.] Apophth. Lac. p. 214. B. Vita Ageſilai p. 612. F. ſequ. Polyænus II. 1. 13.

191. C. ια′.] Apophth. Lac. p. 214. F. Vita Ageſilai p. 618. A. Polyænus II. 1. 26. Diodorus Sic XV. 93.

191. D. ιβ′.] Apophth. Lac. p. 215. A. Vita Ageſilai p. 596. F: Xenophonteus Ageſil. XI. 7: Cicero Epiſt. ad Diverſ. V. 12: *Nec minus enim eſt Spartiates Ageſilaus ille perbibendus, qui neque pictam neque fictam imaginem ſuam paſſus eſt eſſe*; (*quam qui in eo genere laborarunt*:) quæ poſtrema verba uncis incluſimus, ut ſpuria et abjicienda,

et repugnantia non minus hiſtoriæ, quam nexui ſententiæ. Dio Chryſ. Orat. XXXVII. p. 466. B: σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν Ἀγησίλαον τὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων τῆς γνώμης μακαρίσαι· ὅςις οὔποτε ἠξίωσεν οὔτε πλαςὰν (vulgo legitur πλαςὸν) οὔτε μιμηλὰν τοῦ σώματος ποιήσασθαι. Suidas, Μήτε πλαςὰν, μήτε μιμηλάν. Ἀντὶ τοῦ μήτε πλαςὴν εἰκόνα, μήτε γραπτήν. Unde in Proverbia retulit Schottus XII. 12. auctoritatem ſimul apponens: et annotavit Toupius Emend. Suid. II. p. 405. edit. poſtremæ. Igitur fruſtra ſunt variæ lectiones in hoc loco: nam pro πλαςὰν dant πλάσθαι Ald. Baſ. J. Voſſ. et in Apophth. Lac. poſt μιμηλὰν habet Jun. ςραπτὰν, Harl. μήτε γραπτὰν, quod eſt interpretamentum.

191. D. ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ.] Hic numeratur in Regibus Spartæ Archidamus III. et in hiſtoria illorum temporum cum aliis bene factis celebratur, tum quod Iſocrates ſub ejus nomine orationem *Archidamum* ſcripſit. Alia etiam cognoſcantur ex Meurſio De Regno Lacon. XIX. p. 84. ſeq.

191. D. Ἀρχίδαμος—] Iiſdem verbis in Apophth. Lac. p. 219. A: deſcripſit Stobæus Floril. Tit. XLIX. p. 353. omiſſo vocabulo καταπελτικόν.

191. E. ΑΓΙΔΟΣ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.] Eſt hic Agis II. Archidami III. filius, Ageſilai nepos: de quo Meurſius De Regn. Laced. XIX. p. 86. Larcherus Chronol. Herodot. T. VII. p. 491. 509.

191. E. α'.] Apophth. Lac. p. 216. C. Vita Lycurgi p. 51. E. quo loco pro μόλις vult legere μάκιστα Bryanus: quamquam ſufficiebat μάλιςα, ut hic.

191. E. β'.] Agidi I. tribuitur in Apophth. Lacon. p. 216. C. In Vita Lycurgi ſine nominibus ponitur, p. 51. F. De *brevitate gladiorum* ſunt alia dicta, p. 217. E. 241. F. N. Cragius Rep. L. IV. 3. p. 392.

191. E. ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ.] In Apophthegm. Lacon. p. 224. B. exſtat ſub nomine Κλεομένους τοῦ Κλεομβρότου. In Harleiano codice reſponſum alia dictione proditur: Οὐ τούτων δέομαι, εἶπεν, ἀλλὰ τῶν φονευόντων ἐν τῷ μάχεσθαι. In Vita Lycurgi p. 52. E. νεανίσκος narratur hoc pronunciaſſe.

191. F. ΠΑΙΔΑΡΕΤΟΥ.] Hujus mentio eſt apud Thucydidem VIII. 28—55. in rebus ad Chium geſtis, ubi prætor ipſe obiit: quo pertinet matris ejus Teleutiæ in ipſum increpatio in Plutarchi Apophth. Lacænarum p. 243. D. Iſocrates in Archidamo p. 218: Παιδάρετος μὲν γὰρ εἰς Χῖον πλεύσας τὴν πόλιν αὐτῶν διέσωσεν. Qua de cauſſa eum in Lexicon Rhetoricum retulit Harpocration voce Πεδάριτος· quem deſcribens in pauca contulit Suidas voce Παιδάρετος· varietatem ſcripturæ in hoc nomine notavit Valeſius l. cit. et Valckenarius ad Theocrit. Digreſſ. II. p. 261. probans Παιδάρητον et Παιδάρατον. Plura ejus præter hoc dicta exſtant in Apophthegm. Lacon. p. 231. A, B.

191. F. Παιδάρετος—] In Apophth. Lac. p. 231. A, B. Vita Lycurgi p. 55. C. De his trecentis Cragius Rep. Lac. II. 14. p. 158: nec dum ſatis explicata res.

191. F. ΔΑΜΟΝΙΔΟΥ.] Notavimus p. 149. A. In Apophth. Lac. p. 219. E. ſcribitur Δαμωνίδου, neutro loco codicibus diſſentientibus.

p. 192. A. ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ.] Is fuit, qui in mercenario Græcorum exercitu, ſub Artaxerxe Ocho adverſus Ægyptios bellante, dux Argivorum fuit, ac viribus et geſtanda clava et pelle leonina Herculis ſimilis eſſe volebat: de quo Diodorus Sic. XVI. 44. et Weſſelingius ibidem. Dictum ad Agidem memorat Plutarchus, De Vitioſo Pudore p. 535. A.

192. A. ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΔΟΥ.] Retinuimus ob codicum conſenſum, quamquam verius habendum eſt ΕΥΔΑΜΙΔΟΥ, ut in Apophth. Lac. p. 220. D. Fuit hic Eudamidas I. Agidis II. frater: de quo Meurſius Regn. Lac. XIX. p. 86. ſeq. Larcherus Chronol. Herodot. T. VII. p. 509.

192. A. α'.] Apophth. Lac. p. 220. D. aliud in Xenocratem.

192. B. β'.] Apophth. Lac. p. 220. D, E: unde hoc loco reponendum, ὅτι μόνος ἀγαθὸς στρατηγὸς ὁ σοφός· quod exhibent etiam Ald. Baſ. Xyl. J. Harl. Venet. Mez. item Stobæus qui retulit Floril. Tit. LII. p. 366. Elegans

περισαλπίζεσθαι, *circumſonari tubis et armis:* ut Ovid. Triſt. V. 3. 11. *circumſonor armis.* Plutarch. Marcello p. 310. E. Æliano Var. Hiſt. VIII. 7 : προσάλπιςα δεῖπνα.

192. B. ANTIOXOY.] J. dat Ἀντίλοχος. At vulgatum nomen ſervatur etiam in Apophth. Lac. p. 217. E: ubi idem dictum refertur.

192. B. ANTAΛKIΔOY.] Notus in hiſtoria auctor turpiſſimæ cum Perſarum rege factæ pacis Olymp. XCVIII. 2. A. C. 387.

192. B. α′.] Apophth. Lac. p. 217. C: ubi plura produntur Antalcidæ dicta. At Pliſtonacti tribuitur ibidem p. 231. D. et in Vita Lycurgi p. 52. D.

192. C. β′.] Apophth. Lac. p. 217. D. Reip. Ger. Præcept. p. 810. F. Vit. Ageſilai p. 613. D.

192. C. γ′.] Apophth. p. 217. D.

192. C. EΠAMINΩNΔOY.] Hoc nobis caput eo majoris pretii momentique habendum, quod reliquias ex Plutarchi Vita Epaminondæ continet. Fuit hic ſane, ut Ciceronis utar verbis De Orat. III. 34. *unus omnis Græciæ ſummus vir:* et tamen ejus laudes ac res geſtas, neſcio quomodo, diſſimulavit Xenophon in Hellenicorum libris, ſive æmulatione et invidia erga Thebanos, ſive ſtudio et benevolentia erga Spartanos. At exſtiterunt mox ejuſdem ætatis ſcriptores, qui recentia et per totam Græciam celebrata viri facta uberius, diſertius, et ornatius conſcriberent, in his Theopompus, et maxime Ephorus, ex quo poſteri, qui ſervati ſunt ſcriptores, rerum Epaminondæ cognitionem hauſerunt. Quamquam nonnulla quoque ex rhetorum ſcholis fluxerunt, quandoquidem in his Epaminondæ laudatio uſurpatum fuit argumentum; ut colligitur e Cicerone De Orat. II. 84. Tuſc. I. 49. Ephorum principem inter ſcriptores rerum Epaminondæ habitum fuiſſe exiſtimare licet ex Plutarchi indicio De Garrulit. p. 514. C: τῶν παρ' ἡμῖν τις κατὰ τύχην ἀνεγνωκὼς δύο τῶν Ἐφόρȣ βιβλίων ἢ τρία, πάντας ἀνθρώπȣς κατέτριβε καὶ πᾶν ἀνάςατον ἐποίει συμπόσιον, ἀεὶ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην καὶ τὰ συνεχῆ διηγȣ́μενος· ὅθεν Ἐπαμινώνδας παρωνύμιον ἔσχεν. Pugnam ad Mantineam cum obitu Epaminondæ et Grylli conſigna-

verat libro viceſimo et quinto, ut prodit Diogenes Laert. II. 54: qui mox, 59. in cognominibus Xenophontem Pythoſtrati fratrem vitas Epaminondæ et Pelopidæ conſcripſiſſe, memorat. In nomine retinuimus vulgarem librorum ſcripturam Ἐπαμινώνδας, a qua raro recedunt codices ſcriptis exhibendo Ἐπαμεινώνδας, quæ rationi et origini accommodatior eſt.

192. C. γ'.] Huc pertinet Corn. Nepos Epaminonda II. 4. 5: et alia notata ſunt p. 8. D.

192. C. δ'.] Plutarchus Adv. Epicur. p. 1099. C: τί γὰρ ἂν λέγοι τις Ἐπαμεινώνδαν οὐκ ἐθελήσαντα δειπνεῖν, ὡς ἑώρα πολυτελέςερον τῆς οὐσίας τὸ δεῖπνον; ἀλλ' εἰπόντα πρὸς τὸν φίλον, Ἐγώ σε ᾤμην θύειν, οὐχ ὑβρίζειν. In ſimili argumento eſt reprehenſio Diogenis apud Diog. Laert. VI. 28.

192. E. ς'.] Communicat hoc cum alio facto ια'. Themiſtius Or. VII. p. 88. C: ὀρθῶς ἄρα ὁ Θηβαῖος Ἐπαμινώνδας, μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην μόνος Θηβαίων ἐσκυθρωπακὼς περιῄει· καὶ πρὸς τὸν ἐρόμενον τὴν αἰτίαν, Νῦν γὰρ, ἔφη, ἐμοὶ νήφειν καιρὸς, ὅτε τοὺς ἄλλους μεθύειν ἀνάγκη.

192. E. ζ'.] Plutarchus Reip. Ger. Præcept. p. 808. E: ἄριςα δὲ ἀνθρώπων ὁ Ἐπαμινώνδας ἀρνησάμενος δεηθέντι τῷ Πελοπίδᾳ τὸν κάπηλον ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀφεῖναι, καὶ μετ' ὀλίγον τῆς ἐρωμένης δεηθείσης ἀφεὶς, Τοιαύτας, ἔφη, χάριτας, ὦ Πελοπίδα, λαμβάνειν ἑταιριδίοις, οὐ ςρατηγοῖς, πρέπον ἐςίν.

192. F. η'. ἰδών.] Sic et Harl. Suſpicor veterem et veram lectionem eſſe ἀπιδών· de quo diximus p. 119. C.

192. F. θ'.] Polyænus II. 3. 3: Ἐπαμινώνδας ἐνέβαλεν εἰς Πελοπόννησον· οἱ πολέμιοι κατὰ τὸ Ὄνειον ἐμβαλόντες, ἐςρατοπεδεύοντο· βροντὴ γίνεται, καὶ φόβος αἱρεῖ τοὺς ςρατιώτας· οἱ μὲν μάντεις ἐπισχεῖν ἐκέλευον. Ἐπαμινώνδας δὲ μηδαμῶς ἔφη, τοὺς πολεμίους γὰρ ἐν τοιούτῳ χωρίῳ ςρατοπεδεύσαντας ἐμβεβροντῆσθαι· ὁ λόγος τοῦ ςρατηγοῦ θάῤῥος ἐνέδωκε τοῖς ςρατιώταις, καὶ προθύμως ἠκολούθησαν.

p. 193. A. ι'.] Plutarchus De Rep. Seni Ger. p. 786. D: ὁ μὲν γὰρ Ἐπαμινώνδας ἐρωτηθεὶς τί ἥδιςον αὐτῷ γέγονεν, ἀπεκρίνατο, Τὸ τοῦ πατρὸς ἔτι ζῶντος καὶ τῆς μητρὸς νικῆσαι τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην. Adverſ. Epicur. p. 1098. B.

193. A. ια'.] Attigimus modo ad ς'.

193. B. ιβ′.] Ex eodem fonte habet Pauſanias IX. 13. fin. Ἐπαμινώνδας δὲ ἐπιςάμενος ὡς ἐπικρύπτεσθαι τὰς συμφορὰς ἀεί ποτε οἱ Λακεδαιμόνιοι πεφύκασιν, ἔφασκεν ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν προτέροις αὐτῶν διδόναι τοῖς συμμάχοις· ἐπὶ δ' ἐκείνοις οὕτω καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἠξίου θάπτειν τοὺς αὐτῶν. Ὡς δὲ τῶν συμμάχων οἱ μὲν οὐδὲ ἀρχὴν ἀνῃροῦντο ἅτε οὐ τεθνεῶτος σφίσιν οὐδενὸς, τῶν δὲ ὀλίγον ἐφαίνετο εἶναι τὸ διεφθαρμένον· οὕτω Λακεδαιμόνιοί τε ἔθαπτον τοὺς αὐτῶν, καὶ ἤδη Σπαρτιάτας ἐξελήλεγκτο εἶναι τοὺς κειμένους. Ἀπέθανον δὲ Θηβαίων καὶ ὅσοι παρέμειναν Βοιωτῶν ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα ἄνδρες, Λακεδαιμονίων δὲ αὐτῶν πλείους ἢ χίλιοι.

193. B. ιγ′.] Plutarchus De Genio Socrat. p. 583. F. ipſum Epaminondam narrantem facit: Ἰάσονι μὲν τῷ Θετταλῷ ταγῷ πέμψαντι δεῦρο πολὺ χρυσίον ἔναγχος πρὸς ἡμᾶς καὶ δεομένῳ λαβεῖν, ἀγροικότερος ἐφάνην ἀποκρινόμενος, ἀδίκων χειρῶν αὐτὸν κατάρχειν—. Cæterum hunc totum ex Apophthegmatibus Plutarcheis locum deſcripſit ad verbum Ælianus Var. Hiſt. XI. 9. niſi quod pro διχιλίους dat πεντήκοντα.

193. C. ιδ′.] Ex eodem fonte congruenter fere narrat Corn. Nepos in Epam. IV. at breviter et verbo attingit Ælianus Var. Hiſt. V. 5.

193. C. ιε′.] Plutarchus De Reip. Ger. Præcept. p. 810. F: ὡς τὸ Ἐπαμινώνδου, πρὸς Καλλίςρατον ὀνειδίζοντα Θηβαίοις καὶ Ἀργείοις τὴν Οἰδίποδος πατροκτονίαν καὶ τὴν Ὀρέςου μητροκτονίαν, ὅτι Τοὺς ταῦτα ποιήσαντας ἡμῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε. Similiter ex iiſdem fontibus refert Corn. Nepos Epam. VI. 1—4. niſi quod Oreſti addit Alcmæonem. De Calliſtrato nobili ætatis illius Oratore egregie expoſuit Ruhnkenius noſter in Hiſtoria Crit. Orator. Gr. p. 59. ſeq.

193. D. ιϛ′.] Plutarchus De Sui Laude p. 545. A: πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους τῶν Θηβαίων κατηγοροῦντας ὁ Ἐπαμινώνδας, Ἡμεῖς μέντοι ὑμᾶς βραχυλογοῦντας ἐπαύσαμεν.

193. E. ιη′.] Plutarchus in Marcello p. 310. B: —Ἐπαμεινώνδας τὸ Βοιώτιον πεδίον Ἄρεος ὀρχήςραν—(προσεῖπεν)—; *Martis ſaltatio* et *pugna* conjunctæ fuerunt notiones inde ab heroicis temporibus; itaque accipiam Iliad. K. 160. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, *in campo bellico, in campi planitie ad pugnam apta.*

193. F. ιθ′.] Pertinet ad pugnam, qua perfregit vallum

munimentaque ſociorum, qui duce Chabria, Iſthmo interſepto Thebanos ab ingreſſu in Peloponneſum excludere ſtudebant: qua de re narrat Diodorus Sic. XV. 68.

193. F. κ'.] *Antigenidas* nobiliſſimus tibicen, de quo pauca notavimus p. 184. C. Breviter Suidas et Harpocration in voce: contemtor laudis popularis: quo pertinet ejus dictum *Mihi cane et Muſis* memoratum Ciceroni in Bruto, 50. Valerio Max. III. 7. Ext. 2: alia apud Athenæum XIV. p. 631. F. Philonem Jud. Omnem Prob. Eſſe Lib. p. 886. E. Secta ab ejus nomine *Antigenidii*, proditur a Plutarcho Muſic. p. 1138. A. In ejus ætate diſſentiunt ſcriptores: Gellius XV. 17. ſecundum Pamphilam eum præceptorem Alcibiadis pueri facit. Plutarchus De Fort. Alexandri p. 335. A. apud hunc eum ceciniſſe narrat: at nomen tibicinis, qui apud Alexandrum cecinit, *Timotheum* edunt alii, veluti Dio Chryſ. Or. I. p. 1. Sopater Commentar. in Hermogen. p. 385. α. 1: quod nomen fuiſſe fertur patri Antigenidæ: nec novum nomina clarorum hominum a Scriptoribus in alieno argumento confundi. Fortaſſe vera, certe veriſimilior, habenda Athenæi narratio IV. p. 131. B. eum in Iphicratis tempora ponentis. Alia collegit Harduinus, ad Plinium XVI. 66. In alterius tibicinis nomine diverſa eſt codicum ſcriptura; nam Τέλληνος dant J. Voſſ. Harl. porro, Τέλλην J. Voſſ. Τέλλης Harl. *Tellen* quidem cognitus eſt ut bonus tibicen et modorum feſtivorum auctor: at nec *Telles* aut *Tellis*, præter hunc locum alibi, malus tibicen, quod quidem ſciamus, memoratur. Breviter ſed docte de illo egit Ruhnkenius Epiſt. Crit. I. p. 119.

p. 194. A. κα'.] Ut alia ex hoc Plutarcheo Apophthegmatum libro, ita hoc, deſcripſit Ælianus Var. Hiſt. XI. 9. Paucis verbis mentionem ſuperiori hiſtoriæ ϛ'. ſubjecit, Themiſtius Or. VII. p. 88. C: καὶ οὐδὲ χρήματα εἰσεπράξατο τοὺς αἰχμαλώτυς· ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπασπιςὴν αἰδόμενος τῆς φάλαγγος ἀπεσείσατο. Cæterum pro ἐθέλεις corrigendum ἐθελήσεις ex Harl. et Æliano l. c.

194. A. κγ'.] Nobiliſſimum hoc capitis judicium multi memorarunt. Nepos Epam. VII. VIII. Plutarchus bis

alibi, De Sui Laude p. 540. D. Reip. Ger. Præc. p. 799. E. Ælianus Var. Hiſt. XIII. 42. qui ex hoc Apophthegmatum loco deſcripſit. Pauſanias IX. 14. Appianus Syriac. 41. qui cum Scipionis Africani Majoris ſimili facto comparavit, ut ante eum comparaverat Plutarchus in utriuſque Vitis Parallelis. Fuit etiam in rhetorum ſcholis uſurpatum argumentum, ut apparet ex Cicerone Invent. I. 33. 38. Quod hoc loco dicit Epaminondas Laconicam πεντακοσίοις ἐνιαυτοῖς ἀδήωτον οὖσαν, idem Plutarchus in Ageſilao dicit p. 613. B. ἦν μὲν δὴ χρόνος οὐκ ἐλάττων ἐτῶν ἑξακοσίων; quæ diverſitas aut a librariis venit, aut, ſi ab ipſo ſcriptore venit, ne in hoc quidem erroris nomine arguenda eſt: neque in rebus ab argumento adeo remotis Vitæ ſcriptor ſingula verba præſtare debet. Sed de hujus loci chronologia conſulantur Perizonius et Schefferus ad Ælianum l. c. tum vero Weſſelingius ad Diodorum Sic. XV. 65. Denique οἰκίσαι dat Harl.

194. C. κδ'.] Hæc item hinc deſcripſit Ælianus Var. Hiſt. XII. 3. Alii ſcriptores de obitu Epaminondæ univerſe conſentiunt, hanc ejus de ſucceſſore conſtituendo cogitationem non memorant: v. c. Corn. Nepos Epam. IX. X. Valerius Max. III. 2. Ext. 5. Juſtinus VI. 8. Diodorus Sic. XV. 87. et qui ab eo citantur. Ælianus pro Ἰολλίδαν dat Ἰολαΐδαν: noſtri codices J. Venet. Voſſ. Harl. Ὑολλίδαν.

194. C. ΠΕΛΟΠΙΔΟΥ. α'.] Ex Vita Pelopidæ p. 279. C: ubi eſt Νικοδήμῳ· at Νικομήδει retinuit Ælianus Var. Hiſt. XI. 9. qui hinc deſcripſit.

194. C. β'.] Ex Vita Pelopidæ p. 288. C.

194. D. γ'.] Indidem p. 286. D. Tribuitur Laconi p. 234. B. Simile Leonidæ ζ'. p. 225. B.

194. D. δ'.] Indidem p. 293. A.

194. D. ε'.] Indidem p. 293. B.

194. E. ϛ'.] Non legimus in Vita, fortaſſe omiſſum culpa librarii.

194. E. ΜΑΝΙΟΥ ΚΟΥΡΙΟΥ. α'.] Plinius Hiſt. Nat. XVIII. 4: *Manii quidem Curii poſt triumphos immenſumque terrarum adjectum imperio, nota concio eſt:* "*perniciosum in-*

telligi civem " cui ſeptem jugera non eſſent ſatis." Hæc autem menſura plebi poſt exactos reges aſſignata eſt. Columella I. 3. 10. Valerius Max. IV. 3. 5. Frontinus Strateg. IV. 3. 12. Aurelius Victor. De Viris Illuſtrib. XXXIII. 5.

194. F. β'.] Plutarchus Catone Maj. p. 337. A. Cicero Off. II. 21. De Senect. 12. Plinius Hiſt. Nat. XIX. 26. 4. Valerius Max. IV. 3. 5. Athenæus, ex Megacle, X. p. 419. A. At Fabricio tribuit Frontinus IV. 3. 2.

194. F. ΓΑΙΟΥ ΦΑΒΡΙΚΙΟΥ.] Hæc deinceps ex Vita Pyrrhi deſumta ſunt.

194. F. α'.] In Vita Pyrrhi p. 398. A.

194. F. β'.] Indidem p. 395. E.

p. 195. A. γ'.] Indidem p. 396. A.

195. A. δ'.] Indidem p. 396. B. Valerius Max. VI. 5. 1. Gellius III. 8. Frontinus IV. 4. 2.

195. B. ε'.] Indidem p. 396. D.

195. C. ΦΑΒΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ. α'.] Ex Vita Fabii Maximi p. 177. A, B.

195. C. β'.] Indidem p. 179. A, B. qui locus ex hoc ſupplendus eſt in dicto Fabii —ἔφη, μᾶλλον τοῦ Μινουκίου φοβεῖσθαι τὴν εὐτυχίαν· ubi excidit ſequens pars ἢ τὴν ἀτυχίαν. 181. B, C.

195. D. γ'.] Indidem p. 185. A—C.

195. E. δ'.] Indidem p. 186. A—C. Valerius Max. VII. 3. 7. Frontinus IV. 7. 36. Aurelius Victor. De Vir. Illuſt. XLIII. 5. De Marcello ſimile narrat, in ejus Vita Plutarchus p. 303. et Livius XXIII. 15. 16.

195. F. ε'.] In Vita Fabii Maximi p. 187. A—C. Livius XXVII. 16.

195. F. ϛ'.] Indidem p. 187. E. ubi perperam Λεύκιος legitur pro Λίβιος, ut jam monuit Sigonius ad Livium XXIV. 20. Meminit etiam Cicero De Orat. II. 67. De Senect. 4.

p. 196. A. ζ'.] Indidem p. 188. A, B. unde hoc loco pro προήει legendum προσήει. Meminit etiam Livius XXIV. 44. Valerius Maximus II. 2. 4. Gellius II. 2. cx Claudio Quadrigario.

196. B. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ.] Et hæc

auctor ſumſit ex Vita nunc perdita hujus Scipionis Africani Majoris, quem ut alterum parem duarum Vitarum libro cum Epaminonda comparaverat Plutarchus. Nomen in Græcis libris frequenter ſcribitur Σκηπίων, ut his in Apophthegmatibus conſtanter ſervant J. et Harl.

196. B. α'.] Ex Catone refert Cicero Offic. III. 1. initio: *Publium Scipionem, Marce fili, eum qui primus Africanus appellatus ſit, dicere ſolitum ſcripſit Cato, qui fuit fere ejus æqualis, Numquam ſe minus otioſum eſſe quam cum otioſus, nec minus ſolum quam cum ſolus eſſet.*

196. B. β'.] Capta Nova Carthagine in Hiſpania Livius XXVI. 50. unde alii, prodiderunt Valerius Max. IV. 31. Frontinus II. 11. 5. Gellius VI. 8. hinc Ammianus Marcellinus XXIV. p. 275. Aurelius Victor De Viris Illuſtr. XLIX. 8. unum continentiæ exemplum erga regiam ſponſam: Plutarchus aliud, erga privati filiam: utrumque communis harum rerum ſcriptor memoravit Polybius X. 18. 19. edit. Schweigh. Tom. III. p. 229—231: quorum poſterius a Plutarcho relatum, hoc eſt: Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τοῦτον νεανίσκοι τινὲς τῶν Ῥωμαίων, ἐπιτυχόντες παρθένῳ, κατὰ τὴν ἀκμὴν καὶ κατὰ τὸ κάλλος διαφερούσῃ τῶν ἄλλων γυναικῶν, καὶ συνειδότες φιλογύνην ὄντα τὸν Πόπλιον, ἧκον αὐτὴν ἄγοντες καὶ παραστήσαντες ἔφασκον αὐτῷ δωρεῖσθαι τὴν κόρην· ὁ δὲ καταπλαγεὶς καὶ θαυμάσας τὸ κάλλος· ἰδιώτης μὲν ὢν οὐδεμίαν ἥδιον ἄν, ἔφη, δέξασθαι ταύτης τῆς δωρεᾶς, στρατηγὸς δ᾽ ὑπάρχων οὐδ᾽ ὁποίαν ἂν ἧττον·—cætera ibidem legantur. Polyænus VIII. 16. 7. in pauca contulit.

196. B. γ'.] Et hoc ex perditis Polybianis cenſendum. Indidem ſuſcepit Valerius Maximus III. 7. 1. —*cum oppidum Badiam circumſederet, tribunal ſuum adeuntes, in ædem quæ intra mœnia hoſtium erat, vadimonia in poſterum diem facere juſſit: continuoque urbe potitus, et tempore et loco, quo prædixerat, ſella poſita, jus eis dixit.* In urbis nomine quamquam diſſentiant Valerii codices, tamen ſatis nobis in vulgato *Badiam* auctoritatis fuit, ut Xylandrum ſecuti Βαθεῖαν daremus pro vetere βαθεῖαν quod alii interpretes fere *profundam* reddiderunt: quæ an ſit Βαιτύκη, quam tuente Haſdrubale cepit Scipio, teſte Appiano in Hiſpani-

cis XXV. p. 130. alii videant; nam ampla eſt hariolandi materia. Nomine omiſſo, rem narrat Gellius VII. 1: *Aſſidebat oppugnabatque oppidum in Hiſpania, ſitu, mœnibus, defenſoribus validum et munitum, re etiam cibaria copioſum: nullaque ejus potiundi ſpes erat: et quodam die jus in caſtris ſedens dicebat: atque ex eo loco id oppidum procul videbatur. Tum e militibus, qui in jure apud eum ſtabant, interrogavit quiſpiam ex more, in quem diem locumque vadimonium promitti juberet. Et Scipio manum ad ipſam oppidi, quod obſidebatur, arcem protendens, "Perendie," inquit, "ſeſe ſiſtant "illo in loco." Atque ita factum. Die tertio, in quem vadari juſſerat, oppidum captum eſt: eodemque die in arce ejus oppidi jus dixit.*

196. C. δ'.] Cohortem hanc novimus ex Livio XXIX. 1. Valerio Maximo VII. 3. 3. Appiano Punic. VIII. p. 313. Et Feſtus, *Scipionem Africanum, primum prætoriam cohortem inſtituiſſe*, perhibet, p. 371. Quod Lipſius De Militia Rom. II. 4. argumentum ducens ex Polybii ſilentio, ad Scipionem Africanum Minorem refert. Atqui et hujus cohortis inſtitutionem, et dictum de illa Scipionis, ex perditis Polybiani operis partibus a Plutarcho referri, non eſt quod dubitemus.

196. C. ε'.] De hac belli parte prodiderunt Polybius XV. 1—20. Livius XXIX. 23. ſeq. Appianus Punic. XXXII. ſeq. nec tamen hujus facti dictique meminerunt; ut alios auctores ſecutus videatur Plutarchus.

196. D. ς'.] Livius XXX. 43. in L. Terentio conſentiens, in ceteris rebus diverſus. Valerius Max. V. 2. 5.

196. E. ζ'.] Livius XXX. 45. et XXXVIII. 55: *Q. Terentium Culleonem—tradunt, pileatum, ſicut in triumpho ierat, in funere quoque ante lectum iſſe,—et ad portam Capenam mulſum proſecutis funus dediſſe, quod ab eo inter alios captivos in Africa ex hoſtibus receptus eſſet.* Formula, ταῦτα μὲν οὖν ὕςερον, in Vitis Plutarcheis frequens, vel ſola ſatis habet indicii, hæc Apothegmata ex Vitis deſcripta eſſe.

196. E. η'.] Ex Polybio Excerpt. Leg. Edit. Schweigh. XXI. 12. in reſponſo Scipionis ad legatum Antiochi: Ὅτε δὲ ἐάσας ἐπιβῆναι τῆς Ἀσίας τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, καὶ προσδεξά-

μενος οὐ μόνον τὸν χαλινὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀναβάτην παραγίγνεται πρεσβεύων περὶ διαλύσεων ἴσων, εἰκότως ἂν ἀποτυγχάνειν καὶ διαψεύδεσθαι τῶν ἐλπίδων. Quæ vertit Livius XXXVII. 36: *Conceſſo vero in Aſiam tranſitu, et non ſolum frenis, ſed etiam jugo accepto, quæ diſputatio ex æquo, quum imperium patiendum ſit, relicta eſt?* Mirum, nec ſatis veriſimile eſt, Livium *jugo* ſcripſiſſe pro *equite*, ſiquidem ita obliteratur dicti acumen, quod refertur ad illam Steſichori ad Himeræos fabulam de Cervo et Equo, relatam ab Ariſtotele Rhet. II. 20: ut viri docti ad Livium l. c. monuerunt.

196. F. ϛ'.] Valerius Maximus III. 7. 1.

196. F. ί.] Multi memorarunt. Polybius XXIV. 9. 6. Livius XXXVIII. 50. Valerius Max. III. 7. 1. Gellius IV. 18. Aurelius Victor. De Vir. Illuſtr. XLIX. 17. Plutarchus De Sui Laude p. 540. F. Appianus in Syriacis 41. qui cum Epaminondæ ſimili judicio comparavit. In accuſantium nominibus Παιτιλίȣ δὲ καὶ Κοΐντȣ error eſſe videtur Græci librarii: Plutarchus in Catone Maj. p. 344. D. eos vocat τοὺς περὶ Πετίλλιον. Livius l. c. *duo Q. Petillii:* Valerius Max. l. c. *duo Petillii:* Gellius *Pœtilii quidam:* Aurel. Victor. *Petillius Actæo.* Credibile eſt veriorem eſſe Livii lectionem.

p. 197. A. ΤΙΤΟΥ ΚΟΙΝΤΙΟΥ.] Ex Vita T. Quintii Flaminini.

197. A. α'.] Indidem p. 376. D. de ejus ad honores progreſſu: et p. 378. D. dictum ad Philippum, unde pro ἑαυτὸν corrigendum σαυτόν. Livius XXXII. 7. 32.

197. B. β'.] Indidem p. 374. D. 376. F. Livius XXXIII. 32. XXXIV. 52. Valerius Max. V. 2. 6.

197. B. γ'.] Indidem p. 378. D. Livius XXXVI. 32.

197. C. δ'.] Indidem 378. E. Livius XXXV. 49. Hoc loco inde corrigendum πεζέταιροι, *ſodales pedeſtres*, inſtitutum Philippi, retentum ab Alexandro ejuſque ſucceſſoribus, ſæpe in rebus Macedonicis memorati: itaque dant J. et Voſſ. at errore diverſo et frequente, Harleianus præbet πεζαίτεροι. Rarius vocabulum ἀμφιπποτοξότας, pro quo J. et Voſſ. item rarum habent ἀφιπποτοξότας; at uſitatum ἱπποτοξότας Harl.

197. D. ε′.] Ex Vita Philopœmenis p. 357. A.

197. D. ΓΝΑΙΟΥ ΔΟΜΙΤΙΟΥ.] Eſt hic Cn. Domitius, qui Scipione Africano Majore, Elæam ægro decedente, apud fratrem Lucium Scipionem legatus et conſiliarius relictus, Antiochum ad Magneſiam vicit: ut diſerte narrat Appianus in Syriacis XXX. et ſeq. nam Livius hujus viri laudes fere ſilentio præteriit, nec niſi verbo eum nominavit XXXVII. 39. Vix dubium quin idem ſit Cn. Domitius Ahenobarbus, qui biennio antea Conſul memoratur, v. c. apud Pighium Annal. Magiſtrat. Rom. A. U. DLXI.

197. E. ΠΟΠΛΙΟΥ ΛΙΚΙΝΙΟΥ.] Publii Licinii Craſſi. Polyb. Excerpt. Legat. ex XXVII. 8. Livius XLII. 58—63. alii laudati Pighio ad A. U. DLXXXII.

197. F. ΠΑΥΛΟΥ ΑΙΜΥΛΙΟΥ. α′.] Ex Vita L. Æmilii Pauli p. 258. B. 259. F. 260. C.

197. F. β′.] Indidem p. 260. B. auctore Cicerone De Divinat. I. 46. unde et Valerius Max. I. 5. 3: alii citati Daviſio.

p. 198. A. γ′.] Indidem p. 261. F. et 260. C. in concione Romæ habita, quam uberius refert Livius XLIV. 22.

198. A. δ′.] Indidem p. 262. A. Spectat Tzetzes Chiliad. IX. Hiſt. 276.

198. A. ε′.] Indidem p. 263. F. 264. A.

198. B. ς′.] Indidem p. 270. D. Memoratur et Sympoſ. I. p. 615. E: Παῦλον Αἰμίλιον ϛρατηγὸν λέγουσιν, ὅτε Περσέα καταπολεμήσας ἐν Μακεδονίᾳ πότους συνεκρότει, κόσμῳ τε θαυμαϛῷ περὶ πάντα καὶ τῇ λοιπῇ τάξει χρώμενον, εἰπεῖν, ὅτι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός ἐϛι καὶ φάλαγγα συϛῆσαι φοβερωτάτην, καὶ συμπόσιον ἥδιϛον· ἄμφω γὰρ εὐταξίας εἶναι. Vetus præceptum jam ornaverat Panyaſis ap. Stob. Flor. XVII. p. 164.

198. B. ζ′.] Indidem p. 273. C.

198. B. η′.] Indidem p. 270. E. Spectavit hoc factum Valerius Max. IV. 4. 9. Plinius Hiſt. Nat. XXXIII. 50. Phialam in præmiis honorem notavit J. F. Gronovius ad Polyb. VI. 37.

198. C. θ′.] Indidem p. 374. Hanc ejus in filiorum obitu conſtantiam aliquoties celebravit Cicero De Amic.

II. Epiſt. Div. IV. 6. Tuſc. III. 28. Valerius Max. V. 10. 2. Seneca Conſolat. Ad Marciam. XIII. Cæterum compoſitio Plutarchea eſt in Pauli dicto ita accipienda quaſi eſſet —*αὐτὸς ἐκείνην ἀναδέδεκται, quando ipſe pro omnibus ſuſcepiſſet proſperorum ſucceſſuum pœnam, quam fortuna in ipſius domum defixiſſet.* Unum nomen νέμεσιν refertur ad duo verba ἀπερεισαμένης et ἀναδέδεκται: quem uſum attigimus p. 109. F. 123. A. 164. B.

198. D. ΚΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ.] Pleraque quidem hujus capitis dicta exſtant item in Vita Catonis: ſunt tamen quædam in utroque, quæ in altero non ſint. Fuit enim Cato unus omnium Romanorum cum in ſcriptis, tum in oratione et ſermone, maxime ἀποφθεγματικός. Et conſtat, eum Apophthegmata collegiſſe, et quidem ſenem, ut narrat Cicero Off. I. 29: —*multaque multorum facete dicta: ut ea, quæ a ſene Catone collecta ſunt: quæ vocantur ἀποφθέγματα.* Quæ eum ex Græcorum libris ſumſiſſe, et aliis indiciis arguitur; et ætate Catonis, qui Græcas literas ſenex didicit: et teſtimonio Plutarchi p. 337. C: τὰ μέντοι συγγράμματα καὶ δόγμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ ἱστορίαις ἐπιεικῶς διαπεποίκιλται· καὶ μεθερμηνευόμενα πολλὰ κατὰ λέξιν ἐν τοῖς ἀποφθέγμασι καὶ γνωμολογίαις τέτακται· quo loco hi Catonis libri nominantur ἀποφθέγματα καὶ γνωμολογίαι. Ex his igitur Catonis libris Plutarchus ſuo judicio quædam tranſtulit in utrumque ſuum librum, et Vitam Catonis et Apophthegmata; ſi quidem omnia referre, propter multitudinem dictorum, non poſſet, multa prætermittere debebat.

198. D. α'.] Vita Catonis p. 340. A. Præcept. Sanit. p. 131. D. De Carnium Eſu II. p. 996. D. Sed ex hoc Apophthegmatum loco deſcripſit Stobæus Flor. VI. p. 82: Κάτων ὁ πρεσβύτερος τῆς πολυτελείας καθαπτόμενος εἶπεν, ὡς χαλεπόν ἐστι λέγειν πρὸς γαστέρα ὦτα μὴ ἔχουσαν· item Maximus in Sentent. edit. Wechel. p. 300. In Proverbia Metrica Schotti relatum 1105. ὦτα γαστὴρ οὐκ ἔχει. Eraſmus tractavit Adag. p. 1174.

198. D. β'.] In Vita Catonis p. 340. A. Sympoſ. V. p. 668. B. In eodem argumento Plinius Hiſt. Nat. IX.

31: *in conqueſtione luxus coquos emi ſingulos pluris quam equos quiritabant. At nunc coqui triumphorum pretiis parantur, et coquorum piſces.* Diodorus Sic. Excerpt. T. II. p. 609.

198. D. γ′.] Attigimus p. 1. C.

198. E. δ′.] In Vita Catonis p. 340. F. Habent Γνῶμαι Σοφῶν MS. p. 17: Ἑτέρῳ ἀεὶ συγγίνωσκε, σοὶ δ᾽ αὐτῷ μηδαμῶς. Similia cum copia et judicio protulit Gatakerus ad M. Antonin. I. 15. p. 20. F. ſeq.

198. E. ε′.] Non reperimus in Vita Catonis. Habent Γνῶμαι Σοφῶν MS. p. 17: Ὁ μὴ κωλύων τὸ ἁμάρτημα, εἰ δύναται, προστάσσει. Ejuſdem coloris eſt ſub nomine Solonis apud Stob. Flor. XLIV. p. 308: Ὅσοι τοὺς ἀδικοῦντας κολάζουσιν, οὗτοι τοὺς ἄλλους ἀδικεῖσθαι κωλύουσιν. Et Pythagoræ ibid. p. 321: Οἱ μὴ κολάζοντες τοὺς κακοὺς, βούλονται ἀδικεῖσθαι τοὺς ἀγαθούς. In illo eſt paronomaſia verborum κολάζειν et κωλύειν: ut in Catonis hoc dicto, verborum κωλύειν et κατακελεύειν· quamquam ad paronomaſiam ſatis erat κελεύειν, quod dat Harl. corrupte in Ald. Baſ. Xyl. Voſſ. P. καταλεύειν, quod Pol. Leonic. Schott. corrigunt in κατακελεύειν, unde habet Steph. reliquis noſtris libris cum eo conſentientibus: et ſane congruit ſenſui hujus dicti: eſt enim cum auctoritate et imperio jubere, quaſi e ſuperiore in inferiorem locum, quæ eſt vis præpoſitionis: ſic ἀναγγέλλει quis ad ſuperiorem; καταγγέλλει ad inferiorem, *denuntiat:* eadem eſt ratio a ἀνακηρύσσειν et κατακηρύσσειν, aliiſque compoſitis. Apud Plutarchum hoc uno loco et forte in Vita Othonis p. 1075. A: nec apud alios ſæpe invenimus. In Ariſtophane Avib. 1273. eſt præconis ſilentium imperantis: Ran. 209. eſt officium magiſtri remigum κελευστοῦ, remiges incitantis, poniturque pro ſimplici κελεύειν. Affini notione cenſetur a Polluce II. 84. 93.

198. E. ϛ′.] Vita Catonis 341. C. Notavimus p. 29. D.

198. E. ζ′.] Indidem p. 341. C.

198. E. η′.] Deſcripſit Stobæus Flor. XLIV. p. 316. verſ. 17. Simile eſt Ageſilai in Apophthegm. Lac. p. 210. F. Ciceronis Paradox. V. 1.

198. F. θ′.] Hinc deſcripſit Maximus Sentent p. 333.

ſub nomine quidem Catonis, ſed ad alium loquentis: Μάλιϛα νόμιζε, δεῖν ἕκαϛον αἰδεῖσθαι ἑαυτόν· μηδένα γὰρ ἑαυτοῦ μηδέποτε χωρὶς εἶναι. Ejuſdem argumenti ſententia eſt Democriti apud Stobæum, bis diverſe reddita, Floril. p. 310. et 212. ubi Muſonii alia ſimilis additur. In eodem genere eſt admonitio Dionis Chryſoſtomi Orat. XXXII. p. 377. C. ad Alexandrinos, quibus Rhodii in exemplum proponuntur: αἰδούμενοι γὰρ αὐτοὺς πρῶτον καὶ μηδὲν ἀνόητον ποιοῦντες, εἰκότως, οἶμαι, παρά γε τῶν ἄλλων καὶ τῶν ἡγεμένων, αἰδοῦς τυγχάνουσιν. Plura Gatakerus Adv. Poſth. p. 544: et ad M. Antonin. II. 6.

198. F. ί.] Sententia manifeſti et ad omnium hominum ſenſus efficacis acuminis. In Vita Catonis p. 347. C. et Reip. Ger. Præcept. p. 820. B: ὁ δὲ Κάτων, ἤδη ποτὲ τῆς Ῥώμης ἀναπιμπλαμένης ἀνδριάντων, οὐκ ἐῶν αὐτοῦ γενέσθαι, Μᾶλλον, ἔφη, βούλομαι πυνθάνεσθαί τινας, διὰ τί μου ἀνδριὰς οὐ κεῖται, ἢ διὰ τί κεῖται.

198. F. ιά.] Sumſit hinc Antonius in Sentent. p. 517. φείδεσθαι χρὴ τῆς ἐξουσίας τοὺς δυναμένους, ὅπως ἀεὶ παραμένῃ τὸ ἐξεῖναι.

198. F. ιβ΄.] Ex communi doctrinæ fonte multa fluxerunt alia: veluti hoc Juvenalis Sat. X. 140: *Tanto major famæ ſitis eſt quam Virtutis: quis enim virtutem amplectitur ipſam, Præmia ſi tollas?* et quæ adfert Daviſius ad illud Ciceronis Tuſc. I. 2: *bonos alit artes, omneſque incenduntur ad ſtudia gloria, jacentque ea ſemper quæ apud quoſque improbantur.* Habet Laconicum colorem.

198. F. ιγ΄.] Sumſit hinc Antonius Sentent. p. 517: τὸν ἄρχοντα ἢ κριτὴν δεῖ μήτε ὑπὲρ τῶν δικαίων λιπαρεῖσθαι, μήτε ὑπὲρ τῶν ἀδίκων ἐκλιπαρεῖσθαι.

p. 199. A. ιδ΄.] Non proditum invenimus alibi, unde remedium labis peteremus. Forte hujuſmodi fuit dictio, Τὴν δὲ ἀδικίαν ἔλεγε κίνδυνον φέρειν, κἂν μὴ τοῖς ἀδικοῦσι, ἀλλ' ἅπασι τοῖς ἄλλοις· —*injuſtitiam adferre omnino periculum niſi lædentibus, certe omnibus illæſis.*

199. A. ιε΄.] Sumſit Stobæus Flor. CXV. p. 592. qui item habet κακῶν, ex Plutarcho De Vitando Ære Alieno p. 829. F: at αἰσχρῶν eſt in Vita Catonis p. 341. D. prouti

hoc loco dant Venet. Jun. Harl. nam in Ald. Baſ. Xyl. nil eſt niſi πολλῶν ὄντων· tum addiderunt κακῶν Pol. Leonic. Schott. Aliter etiam refert Plutarchus De Rep. Seni Gerenda p. 784. A: ὁ γὰρ Κάτων ἔλεγεν, ὅτι πολλὰς ἰδίας ἔχοντι τῷ γήρᾳ κῆρας οὐ δεῖ τὴν ἀπὸ τῆς κακίας ἑκόντας ἐπάγειν αἰσχύνην. Ad hoc præceptum pertinent quæ Cicero Catonem diſputantem facit De Senectute 18: *magno quondam cum aſſenſu omnium dixi: Miſeram eſſe ſenectutem, quæ ſe oratione defenderet.* Similiter Plautus de paupertate, in Perſa III. 1. 19: *Nam ſi ad paupertatem admigrant infamiæ, Gravior paupertas fit, fides ſubleſtior.* Trinummo III. 2. 63. *Sed, ut inops, infamis ne ſim.* Sed ex Catonis ſententia aliquid imitationis duxit Philo Jud. Quis Rer. Div. Hæres p. 522. B: —διδάσκων ἡμᾶς, τίς ὁ πρὸς ἀλήθειαν εὐγηρῶς ἐστιν, ἵνα μὴ παλαιὸν τῦφον ἐπὶ τοῦ φανεροῦ σώματός ποτε ἀναδεξώμεθα, γέμοντα αἰσχύνης καὶ πολλῶν ὀνειδῶν·—

199. A. ιϛ'.] Deſcripſit Stobæus Flor. XX. p. 175. orationem obliquam in rectam vertens: τὸν ὀργιζόμενον νόμιζε τοῦ μαινομένου χρόνῳ διαφέρειν. Notum eſt Horatii Ep. I. 2. 62. *Ira furor brevis eſt.*

199. A. ιζ'.] Sumſit hinc Stobæus Floril. XXXVIII. p. 225. Antonius in Sentent. p. 409. De hoc argumento eſt Diſputatio Plutarchi De Invidia et Odio p. 536.

199. A. ιη'.] Sumſit item Stobæus Floril. VI. p. 83. Maximus in Sentent. p. 306. De comparatione γελοίου *faceti, ad movendum riſum ingenioſi*, et καταγελάστου *deridendi*, notavi quædam adoleſcens ad Juliani Cæſar. p. 306. A. in Epiſtola Crit. ad Ruhnk. p. 25.

199. A. ιθ'.] In reddendo hoc dicto magis univerſi argumenti, quam propriæ ſententiæ et verborum rationem habuerunt: ſenſus hujuſmodi eſt; *bene facta, ſicuti fructus arboris, ne defluant ac pereant, occupanda et vincienda ſunt bene dictis.* Verbum καταλαμβάνειν tali notione eſt apud Plutarchum, v. c. De Iſid. et Oſir. p. 377. C: —χώραν τοῖς ὀνόμασι καταλαμβάνοντες, *terram bis nominibus comprehendentes, ſignificantes.* Numa p. 67. B: καταλαβόντες ἱμᾶσιν, *vincientes loris.* Mario p. 419. E. Ariſtides item Orat. I. p. 4. Neque vero infrequens eſt ἀποῤῥεῖν, *defluere*, pro

decidere, *excidere*, *delabi*, cum aliis de rebus tum de arborum fructibus, pomis, foliis, floribus, veluti in Opp. Mor. p. 397. F. 100. F. 723. E. 735. A. 907. C: ſic ἀποῤῥεῖ τῆς μνήμης, *effluere quid ex memoria* p. 465. B. Et Latinis uſurpatum ſimili tralatione *effluere* et *defluere*. Simile dictum Laconis exſtat p. 221. A.

199. A. κ΄.] In Vita Catonis p. 340. D. iiſdem verbis. Sed hoc loco variant libri: Jun. et Harl. dant —μὴ πολλοῦ τὸ ἄρχειν ἀξιοῦν, ἢ μὴ πολλοὺς τοῦ ἄρχειν ἀξίους ἡγεῖσθαι consentiente quoque Meziriaco in τοῦ ἄρχειν.

199. B. κα΄.] In Vita Catonis p. 340. D. Rectius pro οὕτως, dant οὗτος Harl. et P.

199. B. κβ΄.] Ibidem p. 345. D. Comparandus Livius XXXIX. 41. Formam τιμητίαν alibi in Plutarcho non niſi in Æmilio Paulo p. 275. D. invenimus: et hoc loco malim quod unus dat Harleianus τιμητείαν.

199. B. κγ΄.] Ibidem p. 336. E. et in Vita Coriolani p. 216. F.

199. C. κδ΄.] In Vita Catonis p. 341. F.

199. D. κε΄.] Ibidem p. 342. A.

199. D. κϛ΄.] Ibidem p. 342. A.

199. D. κζ΄.] Ibidem p. 342. B.

199. E. κη΄.] Ibidem p. 341. A: quæ in Fragmentis Polybii XXXV. 6. retulit Schweighauſerus.

199. E. κθ΄.] In Vita Catonis p. 343. B: uberius narravit Polybius Excerpt. De Virt. et Vit. T. III. p. 144. edit. Erneſt. quem locum in Fragm. XL. 6. iteravit Schweighauſerus. Et ex Corn. Nepote retulit Gellius XI. 8. De hoc Albini opere egit G. J. Voſſius De Hiſtoric. Gr. I. 20.

199. F. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.] Et hæc ſunt Excerpta ex hujus Scipionis Vita, quam ſe Plutarchus ipſe ſcripſiſſe teſtatur in Tib. Graccho p. 834. D. et C. Graccho p. 839. C: et ut ſingularem librum memorat Lamprias in Catalogo No. XXVIII. Non eſt dubitandum quin Plutarchus materiam hujus Vitæ potiſſimum collegerit ex duobus graviſſimis ſcriptoribus, Scipionis æqualibus et familiaribus, Polybio et Panætio, quorum uter-

que poſt Scipionem etiam et vixit et ſcripſit; ut oſtendimus in Diſputatione De Panætio, ubi horum temporum res et rationes diligentius quam adhuc factum erat, explicantur et ordinantur.

199. F. α′.] Ælianus Var. Hiſt. XI. 9. initium hujus loci deſcripſit: Ὅτι Σκηπίων τέσσαρα καὶ πεντήκοντα ἔτη βιώσας, οὐδὲν οὔτε ἐπρίατο, οὔτε ἀπέδοτο. De virtute, continentia et pietate ejus egregium exſtat fragmentum Polybii XXXII. 9. 6; quem partim ſecutus videtur in eodem argumento Cicero in Lælio III. De auri argentique modo, quod moriens heredi reliquit, non niſi alterum memoravit Plinius H. N. XXXIII. 50: *Libras XXXII. argenti Africanus ſequens reliquit heredi:* utrumque Aurelius Victor De Viris Illuſtr. LVIII. 11: *Hujus patrimonium tam exiguum fuit ut XXXII. libras argenti, duas et ſemilibram auri reliquerit.* Cæterum, hæc non ita accipienda, quaſi totius poſſeſſionis pretium inſtar hujus ſummæ fuerit, quæ, ut et aliunde conſtat, et hoc loco a Plutarcho dicitur οὐσία πολλή, infinitis partibus amplior fuerit neceſſe: ſed de *vaſis argenteis et aureis:* quod et nexus declarat narrationis Plinii, et ſæpe apud Latinos argentum ſimpliciter dicitur de *argento cælato.*

199. F. β′.] Plutarchus idem refert Sympoſ. IV. p. 659. E: ſed hinc deſcripſit Stobæus Floril. XXXVII. p. 221. hic quidem recte; minus recte Ælianus Var. Hiſt. XIV. 38. qui Epaminondæ facit ad Pelopidam dictum: deceptus, ut videtur, temeritate excerptorum ſuorum, dupliciter errans: primum quod rem in Africani Minoris Vita traditam, ad Africanum Majorem conferret, indeque ad Epaminondam referret, cujus et Africani Vitas parallelas uno libro conjunxerat Plutarchus. Sed mendo etiam laborat librarii Ælianus: Ἔλεγε πρὸς Πελοπίδαν, μὴ πρότερον ἀπαλλάττεσθαι τῆς ἀγορᾶς ἡμέρᾳ πρὶν ἢ φίλον τοῖς ἀρχαίοις τινὰ προσπορίσαι νεώτερον· quibus in verbis plane illud ineptum ἡμέρᾳ, forte mutandum in ὁσημέραι, cujus duæ primæ literæ ab antecedente nomine ἀγορᾶς facile auferri potuerint. Quod in Plutarcho et Stobæo dictum exſtat ſine nomine ὁσημέραι, non debet valere ad Æliani rationem, qui in

deſcribendis aliorum locis plerumque aliquid immutat.

p. 200. A. γʹ.] In Vita Catonis p. 352. F. Reip. Ger. Præcept. p. 805. A. Livius Epitom. Libri XLIX: *Quam virtutem ejus et Cato, vir promtioris ad vituperandum linguæ, in ſenatu ſic proſequutus eſt, ut diceret reliquos, qui in Africa militarent, umbras militare, Scipionem vigere:* quo loco, Homericum dictum, a Catone adhibitum Odyſſ. K. 495. in eoque *ἀΐσσουσιν* aliquam ſpeciem adferunt conjecturæ Gronovii, pro *militare* corrigere ſuadentis *volitare*: attamen noſtra quidem opinione, neque parodiæ ulla lex hanc mutationem poſtulat, et acumen etiam ſuum habet vulgata lectio. Cæterum hujus notitiæ auctor aliis fuit Polybius, cujus teſtimonium nunc quidem ex uno tenemus Suida voce Ἀΐσσουσιν· ὁρμῶσι, φοιτῶσι· Πολύβιος· Ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ Μάρκον Πόρκιον ἀκούσαντα τὰς ἀριστείας Σκιπίωνος, εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρὸς ἐκεῖνον· τί ἀκήκοας; οἶος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν· qui locus potius ordinandis et leniter ſanandis, quam delendis verbis ſententiam turbantibus, ita inſtaurandus videtur —εἰπεῖν, φασὶν, πρὸς ἄλλον ἐρόμενον, τί ἀκήκοας; Οἶος πέπνυται τ. δ. σκ. ἀ. Idem dictum, nec tamen Polybii verbis reponitur ibidem voce Κάτων.

200. A. δʹ.] Locus mutilatus. Redierat Romam ex Africa tribunus militum, *et ædilitatem petens, Conſul creatus eſt*, ut ait Velleius Pat. I. 12. Diodorus Sic. Excerpt. T. II. p. 591: plura cognoſcantur ex Sigonii P. Scipione Æmiliano Cap. 19. p. 623. Pighii Annal. Magiſtrat. Rom. A. U. DCVI. Nil juvat ἐλθεῖν pro ἐλθόντος, ex Jun. et Harl. Fortaſſe veriſimilis correctio hæc ſit ut legamus, Εἰς δὲ τὴν Ῥώμην ἐλθόντος ἐπὶ τὴν ὑπατείαν ἐκάλουν αὐτόν—. Sic καλεῖν in Mario p. 424. E. Σύλλαν καλούντων· *Syllam ad conſulatum vocantibus.*

200. A. εʹ.] Hoc item de Scipione, nomen urbis et admonitoris omittens, narrat Valerius Max. III. 7. 2: *Scipio Æmilianus, cum urbem prævalidam obſideret, ſuadentibus quibuſdam, ut circa mœnia ejus ferreos murices ſpargeret, omniaque vada tabulis plumbatis conſterneret, habentibus clavorum acumina, ne ſubita eruptione hoſtes in præſidia noſtra*

impetum facere poſſent: reſpondit, "non eſſe ejuſdem, et ca-" "pere aliquos velle, et timere." Hoc referendum eſſe ad Carthaginis oppugnationem apparet ex Appiani Punicis CXXIV; ubi narratur, Carthaginienſes talem eruptionem per mare vadoſum feciſſe, Romaniſque multum damni intuliſſe. Monuit hoc etiam Schweighauſerus vir erudi- tiſſimus, hunc locum Plutarchi in Spicilegio Reliquiarum Polybii ad librum XXXIX. apponens Tom. V. p. 49. De genere illo tabularum clavis transfixis munitarum dixe- runt Iſ. Caſaubonus ad Æneam Tact. p. 589. T. III. edit. Polyb. Erneſt. et Juſtus Lipſius Poliorcetic. V. 3.

200. B. ϛ′.] Valerius Max. V. 1. 6: *Africani quoque poſterioris humanitas ſpecioſe lateque patuit. Expugnata enim Carthagine, circa Siciliæ civitates literas miſit ut ornamenta templorum ſuorum a Pœnis rapta, per legatos recuperarent, inque priſtinis ſedibus reponenda curarent.* Livius Epitome libri LI: *ſpoliorum major pars Siculis, quibus ablata erant, reddita.* Cic. Verrina II. 35: *Scipio qui hoc dignum po- pulo Romano arbitraretur, bello confecto, ſocios ſua per noſ- tram victoriam recuperare, Siculis omnibus, Carthagine capta, quæ potuit reſtituenda curavit.* Idem Verrina IV. 33. Dio- dorus Sic. Excerpt. T. II. p. 591.

200. A. ζ′.] Notavimus ad p. 97. C.

200. C. η′.] Scribendum Πομπήϊον et Πομπήϊος ut di- ſerte dat Harleianus codex. Eſt hic Q. Pompeius Nepos, Auli filius cognominatus, quod patre tibicine genitus pu- taretur. Hinc intelligendum acumen αὐλητὴν ἀναμένοντες, *tibicinem exſpectantes.* Eaque fraude Lælium a ſe abaliena- vit: quo pertinet ejus narratio apud Ciceronem in Lælio XXI: *Ab amicitia Q. Pompeii, meo nomine ſe removerat, ut ſcitis, Scipio.* Conſul fuit A. U. DCXII; ad quem annum videatur de eo Pighius Annal. Magiſtrat. Rom. T. II. p. 482. Velleius Paterculus II. 1. 21. 90. ibique interpretes. Erneſtus Clav. Cic. p. 239. perperam hunc poſtponens Pompeio Bithynico multo juniori et Ciceronis æquali, et huic Conſulatum aſſignans A. U. DCXII. quum Cicero demum A. U. DCXLVI. natus ſit.

200. C, D. θ′. ι′.] De hac in competendo æmulatione

Plutarchus in Æmilio Paulo p. 275. C, D: ubi Appii dictum in Scipionis ſtudium erga plebem; reponitur in Reip. Ger. Præc. p. 810. B. Cenſuram geſſit Scipio cum L. Mummio A. U. DCXI: de qua expoſuerunt Sigonius Comment. in Faſt. Tom. Opp. I. p. 369: Pighius Annal. Mag. Rom. T. II. p. 475.

200. D. ια'.] Hujus rei hæc ſingularis eſt mentio. Haud ſcio an idem ſit Aſellus, eques Romanus, quem Scipio Cenſor equo ademto notavit, alter Cenſorum L. Mummius nota liberavit; Cicerone narrante De Or. II. 64. 66. Qua de re et Sigonius monuit Comment. in Faſt. l. c. et in Scipione Æmiliano Cap. 39. p. 634.

200. E. ιβ'.] Cicero Or. Pro Cluentio 48: *Non enim mihi exemplum ſummi et clariſſimi viri, P. Africani, prætereundum videtur: qui cum eſſet cenſor, et in equitum cenſu C. Licinius Sacerdos prodiſſet, clara voce, et ut omnis concio audire poſſet, dixit ſe ſcire, illum verbis conceptis pejeraſſe: ſi quis contradicere vellet, uſurum eſſe eum ſuo teſtimonio: deinde cum contra nemo diceret, juſſit equum traducere.* Propius etiam ad Plutarchi formam narrat Valerius Max. IV. 1. 10: *Centurias recognoſcens equitum, poſtquam C. Licinium Sacerdotem citatum proceſſiſſe animadvertit, dixit, Se ſcire, illum verbis conceptis pejeraſſe; proinde ſi quis eum accuſare vellet, uſurum teſtimonio ſuo. Sed nullo ad id negotium accedente, "Traduc equum, inquit, Sacerdos ac lucrifac cenſoriam notam; ne ego in tua perſona, et accuſatoris, et teſtis, et judicis partes egiſſe videar."*

200. E. ιγ'.] Κλειτόμαχος videtur mutandum in Ποσειδώνιος, quod nomen in eadem re narranda ponit Plutarchus Ad Princip. Indoct. p. 777. A. et Daviſius ad Ciceronis Acad. II. 2. ita corrigendum cenſuit. In Homerico verſu, qui eſt Odyſſ. P. 487. pro πόληων recte eſt ὕβριν, ut in altero Plutarchi loco, et Jun. Harl. Rex Alexandrinorum ſignificatur Ptolemæus Phyſcon, in cujus regnum hæc legatio incidit A. U. DCIX. et hunc locum apponit J. Vaillantius Hiſt. Ptolem. p. 170. Res uberius enarrata in Diſp. De Panætio I. 11. p. 42. et ſeq.

p. 201. A. ιδ'.] Habet a Polybio, cujus mentionem de

hac re ſervavit Athenæus VI. p. 273. A: Σκιπίων γοῦν ὁ Ἀφρικανὸς ἐπίκλην, ἐκπεμπόμενος ὑπὸ τῆς συγκλήτȣ ἐπὶ τὸ καταςήσασθαι τὰς κατὰ τὴν οἰκȣμένην βασιλείας, ἵνα τοῖς προσήκουσιν ἐγχειρισθῶσιν, πέντε μόνȣς ἐπήγετο οἰκέτας ὡς ἱςορεῖ Πολύβιος ϗ Ποσειδώνιος· ϗ ἑνὸς ἀποθανόντος κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐπέςειλε τοῖς οἰκείοις, ἄλλον ἀντ' ἐκείνȣ πριαμένȣς πέμψαι αὐτῷ. Brevius refert Valerius Max. IV. 3. 13: *Scipio Æmilianus poſt duos inclytos conſulatus, totidemque ſuæ præcipuæ gloriæ triumphos, ſeptem ſervis ſequentibus officio legationis functus eſt.* Diverſe etiam Aurelius Victor De Viris Illuſtr. LVIII. 7: *Ad reges adeundos miſſus, duos ſecum, præter eum* (i. e. Lælium) *ſervos duxit.* Panætium ei comitem fuiſſe diſerte pronunciat Cicero Acad. II. 2: *P. autem Africani, hiſtoriæ loquantur, in legatione illa nobili, quam ante cenſuram obiit, Panætium unum omnino comitem fuiſſe.* Conferatur Diſputatio De Panætio l. l. Daviſius ad Ciceronis l. l. Schweighauſerus ad Polybii Fragm. T. V. p. 72. Cæterum in Græcis Plutarchi verbis pro τοῦ ἑνὸς auctor ſcripſiſſe videtur τέτων ἑνός.

201. A. ιε'.] Videantur Sigonius in Faſtis et Pighius in Annal. ad A. U. DCXIX. prior etiam in Scipione Æmiliano Cap. 44. Difficultas deligendi novi militis, a Senatu ei objecta memoratur etiam Appiano Iberic. LXXXIV.

201. B. ιϛ'.] Diſciplinam reſtitutam, luxuriem expurgatam omnes narrant ſcriptores: quidam etiam ita, ut fontis Polybiani communio appareat: in his Appianus Ibericis LXXXV: Ἐλθὼν δὲ ἐμπόρȣς τε πάντας ἐξήλαυνε, καὶ ἑταίρας, καὶ μάντεις, καὶ θύτας, οἷς διὰ τὰς δυσπραξίας οἱ ςρατιῶται περιδεεῖς γεγονότες ἐχρῶντο συνεχῶς· ἔς τε τὸ μέλλον ἀπεῖπε μηδὲν ἐσφέρεσθαι τῶν περισσῶν, μηδὲ ἱερεῖον εἰς μαντείαν πεποιημένον· ἐκέλευσε δὲ καὶ τὰς ἁμάξας, καὶ τὰ περισσὰ τῶν εἰς αὐτὰς τιθεμένων, καὶ τὰ ὑποζύγια, χωρὶς ὧν αὐτὸς ὑπελείπετο, πραθῆναι· καὶ σκεῦος οὐκ ἐξῆν εἰς δίαιταν ἔχειν οὐδενὶ, πλὴν ὀβελοῦ καὶ χύτρας χαλκῆς καὶ ἐκπώματος ἑνός· τά τε σιτία αὐτοῖς ὥριςο, κρέα ζεςὰ καὶ ὀπτὰ εἶναι· κλίνας τε ἀπεῖπεν ἔχειν, καὶ πρῶτος ἐπὶ ςιβάδων ἀνεπαύετο· ἀπεῖπεν δὲ καὶ ὁδεύοντας ἡμιόνοις ἐπικαθέζεσθαι· τί γὰρ ἐν πολέμῳ προσδοκᾷν, ἔφη, παρ' ἀνδρὸς οὐδὲ βαδίζειν δυναμένου; κἂν τοῖς ἀλείμμασι καὶ λȣτροῖς ἑαυτοὺς ἤλειφον, ἐπισκώπτοντος τοῦ

Σκιπίωνος, ὡς αἱ ἡμίονοι χεῖρας οὐκ ἔχουσαι χρῄζουσι τριβόντων. Livius Epitom. libri LVII: *Scipio Africanus Numantiam obſedit, et corruptum licentia luxuriaque exercitum ad ſeveriſſimam militiæ diſciplinam revocavit: omnia deliciarum inſtrumenta recidit: duo millia ſcortorum caſtris ejecit.* Frontinus IV. 1. 1. Valerius Max. II. 7. 1. Florus II. 18. Plutarchi locum aut hinc aut ex Vita Scipionis deſcripſit Polyænus VIII. 16. 2. mutua comparatione emendandus: Σκηπίων τοῦ στρατοπέδου τὰς πόρνας ἐξήλασε, κελεύσας ἐς πόλιν ἀπιέναι πανηγυρίζουσαν· προσέταξε δὲ ἀποπέμψασθαι κλίνας, τραπέζας, ἐκπώματα, καὶ σκεύη πάντα πλὴν χύτρας, ὀβελίσκου, καὶ ποτηρίου· ἀργυροῦν δὲ ἔκπωμα μὴ ἔχειν πλέον διχοτύλου· καὶ λούεσθαι μηδένα· τῶν δὲ ἀλειφομένων ἕκαστον τρίβειν ἑαυτόν· τὰ γὰρ ὑποζύγια δεῖσθαι τῶν τριβόντων· ἀριστᾶν δὲ ὀρθοὺς ἄπυρον ὄψον· δειπνοῦντας δὲ προσφέρεσθαι κρέας ὀπτὸν ἢ ἑφθόν· ἱματίῳ δὲ χρῆσθαι σισύρᾳ Γαλατικῇ· καὶ πρῶτος ἐνεπορπήσατο σισύραν μέλαιναν, τοῖς τε στρατηγοῖς ἐπὶ στιβάδος ἀνακείμενος ἑωρᾶτο, φάσκων πενθεῖν τὴν τοῦ στρατεύματος ἀσωτίαν καὶ μαλακίαν. Vulgo legitur καινὰς pro κλίνας, quod et Gronovius annotavit: tum in fine τοὺς δὲ στρατηγοὺς ἐπὶ στιβάδος ἀνακειμένους ἑωρᾶτο nullo cum ſenſu. Recte loquentium lex poſtulabat κατακειμένους, ut Plutarchus loquitur; ad quam legem non eſt exigendus Polyænus: de hac verborum differentia diligenter monet Athenæus I. p. 23. B—E. De diſcrimine *accumbendi* et *ſedendi ad cœnam* notavimus p. 150. A, B. Mos fuit vetus, jentare ſtantes, prandere ſedentes, cœnare accumbentes.

201. C. ιζ'.] Quare *triginta dies?* Non eſt dubitandum quin temporis rationem diſerte reddiderit Plutarchus in Scipionis Vita, e cujus contextu hæc decerpta ſunt. Breviter hoc dictum et univerſa temporis ſignificatione complexus eſt Frontinus IV. 1. 1: *C. Memmio tribuno—dixiſſe traditur Scipio: Mihi pauliſper et Reipublicæ, tibi ſemper nequam eris.*

201. D. ιη'.] Frontinus IV. 1. 5: *Scipio Africanus, quum ornatum ſcutum elegantius cujuſdam vidiſſet, dixit, non mirari ſe quod tanta cura ornaſſet, in quo plus præſidii quam in gladio haberet.* Polyænus VIII. 16. 4: Σκηπίων στρατιώτην ἰδὼν μέγα φρονοῦντα ἐπὶ θυρεῷ κεκοσμημένῳ, Αἰσχρὸν, ἔφη, Ῥω-

μαῖον ἄνδρα τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ μᾶλλον ἢ τῇ δεξιᾷ πιστεύειν. Aliter etiam traditur in Epitome Livii LVII: *Alio ſcutum parvum habiliter ferente, ſcutum amplius juſto ferre juſſit, neque id ſe reprebendere, quando melius ſcuto quam gladio uteretur:* hanc ſequimur Perizonii correctionem ad Æliani Var. Hiſt. XI. 9. ubi noſter locus fere ad verbum relatus legitur: Ἀσπίδα δὲ αὐτῷ τινος ἐπιδείξαντος εὖ κεκοσμημένην, εἶπεν, Ἀλλὰ τόν γε Ῥωμαῖον ἄνδρα προσήκει ἐν τῇ δεξιᾷ τὰς ἐλπίδας ἔχειν, ἀλλ᾽ οὐκ ἐν τῇ ἀριστερᾷ.

201. D. ιθ'.] Polyænus VIII. 16. 3. Σκηπίων στρατιώτην ἰδὼν χάρακα κομίζοντα, Θλίβεσθαί μοι δοκεῖς, εἶπεν, ὦ συστρατιῶτα· τοῦ δὲ, Καὶ πάνυ, φήσαντος· Εἰκότως, ἔφη· ἐν γὰρ τῷ ξύλῳ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἔχεις, οὐκ ἐν τῇ μαχαίρᾳ.

201. E. κβ'.] Valer. Max. VI. 2. 3: —*Taceant, inquit, quibus Italia noverca eſt.* Velleius Pat. II. 4: *Hoſtium, inquit, armatorum toties clamore non territus, qui poſſum veſtro moveri, quorum noverca eſt Italia?* Polyænus VIII. 16. 5: Σκηπίων ὑπὸ τοῦ δήμου θορυβούμενος, Ἐμὲ, ἔφη, οὔτε στρατιωτῶν ἐνόπλων ἀλαλαγμὸς ἐξέπληξεν, οὔτι γε συγκλύδων ἀνθρώπων θόρυβος, ὧν οἶδα τὴν Ἰταλίαν μητρυιὰν, οὐ μητέρα· τούτῳ τῷ λόγῳ συνεστάλησαν καὶ τοῦ θορύβου ἐπαύσαντο. Aurelius Victor De Viris Illuſtr. LVIII. 8. Dictum illuſtrarunt principes literarum J. F. Gronovius, Obſerv. III. 11: P. Weſſelingius Obſerv. I. 1, qui animadvertit ductum eſſe ex Platone in Menexeno p. 404. B: αὐτόχθονας καὶ τῷ ὄντι ἐν πατρίδι οἰκοῦντας καὶ ζῶντας, καὶ τρεφομένους οὐχ ὑπὸ μητρυιᾶς ὡς ἄλλοι, ἀλλ᾽ ὑπὸ μητρὸς τῆς χώρας ἐν ᾗ ᾤκουν.

201. F. κγ'.] Hanc ſententiam de ſe ipſe ſubinde adverſariis ſuis objecit Cicero.

201. F. ΚΑΙΚΙΛΙΟΥ ΜΕΤΕΛΛΟΥ.] Hæc Apophthegmata, certe β'. et γ'. conveniunt in perſonam Q. Cæcilii Metelli Macedonici; non in perſonam Q. Cæcilii Metelli Numidici, cujus Vitam ſcripſiſſe ſe profitetur Plutarchus in Mario p. 423. B. Et hos et alios Metellos ſubinde confuderunt ſcriptores, ut monet etiam J. Perizonius in Animadverſ. Hiſtor. p. 75, de horum familia adhuc ad dignoſcendum impedita et intricata alibi ſe fuſius et explicatius acturum promittens: quod quidem effeciſſe non

videtur. Nam quod P. Burmannus ſtemma appoſuit Metellorum ad Velleium Pat. II. 12. attulit ſane aliquantum lucis, ſed non niſi parti hujus loci.

201. F. α'.] Fabio Maximo tribuitur in 'Απομνημονεύμασι Florent. MSS. p. 5. Cæterum, ἑαυτὸν mutandum in αὐτὸν, ut habent Ald. Baſ. Xyl.

p. 202. A. β'.] Plutarchus De Garrulit. p. 506. D: Μέτελλος ὁ γέρων ἑτερόν τι τοιοῦτο ἐρωτώμενος ἐπὶ ϛρατείας, Εἰ, φησὶν, ᾤμην τὸν χιτῶνα μοι συνειδέναι τοῦτο τὸ ἀπόῤῥητον, ἀποδυσάμενος ἂν αὐτὸν ἐπὶ πῦρ ἔθηκα· quo loco γέρων intelligendus *ſenior*, *major ætate* aliis Metellis: atque hic fuit Metellus Macedonicus. Sic 'Αντίγονος ὁ γέρων dicitur Antigonus primus in Pelopid. p. 278. D, licet factum ſit Antigoni ſecundi. Simpliciter *Q. Metellus* dicitur Valerio Max. VII. 4. 5: *Interrogatus quoque a quodam amiciſſimo ſibi, quid ita ſparſum et incertum militiæ genus ſequeretur: Abſiſte, inquit, iſtud quærere: nam ſi hujus conſilii mei interiorem tunicam conſciam ſenſero, continuo eam cremari jubebo.* Difertius Aurelius Victor De Viris Illuſtr. LXI: *Quinctus Cæcilius Metellus, a domita Macedonia Macedonicus—dictus—. Cum omnia proprio et ſubito conſilio ageret, amico cuidam, quid acturus eſſet roganti, Tunicam, inquit, meam exurerem, ſi eam conſilium meum ſcire exiſtimarem.* Perperam Metello Pio aſſignat Frontinus I. 1. 12: *Metellus Pius in Hiſpania interrogatus, quid poſtera die facturus eſſet, Tunicam meam, ſi id eloqui poſſet, inquit, comburerem*: ubi conſulendi Tennulius et Oudendorpius.

202. A. γ'.] Diſſenſio et inimicitiæ cum Scipione memorantur Ciceroni in Lælio XXI. et Offic. I. 25. Eædem et honorificum de mortuo judicium et officium, Plinio H. N. VII. 45: *Equidem et Africani ſequentis inimicum fuiſſe, inter calamitates duxerim, ipſo teſte Macedonico; ſiquidem liberis dixit, Ite filii, celebrate exſequias, numquam civis majoris funus videbitis.* Ampliore etiam narratione refertur a Valerio Max. IV. 1. 12.

202. A. ΓΑΙΟΥ ΜΑΡΙΟΥ.] In hujus et Syllæ dictis multa omiſſa ſunt, quæ in Vitis eorum traduntur.

202. A. α′.] In Vita Marii p. 408. A. pluribus verbis. Quod notavimus ϛρατιῶν, dat etiam Harl.

202. B. β′.] In Vita Marii p. 408. E. Refert quoque Cicero Tuſc. II. 14. 21. Plinius H. N. XI. 105. ibique Harduinus.

202. B. γ′.] In Vita Marii p. 416. A. Cicero Or. Milon. IV. nullo cæſi nec interfectoris nomine: aliis Valerius Max. VI. 1. 12: *Hoc movit C. Marium imperatorem tum, cum C. Luſcium, ſororis ſuæ filium, tribunum militum a C. Plotio manipulario milite jure cæſum pronunciavit, quia eum de ſtupro compellare auſus fuerat.* Hoc aliquis rhetor argumentum fecit defenſionis rei, quæ inter Quinctiliani Declamationes fertur III.

202. C. δ′.] In Vita Marii p. 416. A. Frontinus II. 7. 12.

202. C. ε′.] In Vita Marii p. 421. E. Cicero Or. Pro Balbo XX. Valerius Max. V. 2. 8.

202. D. ϛ′.] In Vita Marii p. 424. D; ubi legitur Ποπλίου Σίλωνος, ut margo Voſſ. hoc loco: Mez. notat Πομπητίυ: vulgatam ſervant cæteri libri, niſi quod τοῦ omittunt Ven. et Harl. Vera eſt ſcriptura Πομπαίδιος Σίλων, ut in Vita Catonis Min. p. 760. B. et Livii Epitome LXXVI; ubi item docent Delrius et Drakenborchius.

202. D. ΚΑΤΛΟΥ ΛΟΥΤΑΤΙΟΥ.] Sumtum ex Vita Marii p. 418. F.

202. E. ΣΥΛΛΟΥ.] Mirum, ut ſcriptor hujus libri nullam rationem habuit Vitæ Syllæ; in qua multa acute dicta exſtant. Nam ne hoc quidem, quod unum ſub Syllæ nomine hic proditur, diſerte in ejus vita memoratum reperimus. Et quod dicitur in magna felicitatis parte poſuiſſe, quod Athenis pepercerit, id eſt, eas non funditus deleverit, nullum ibi veſtigium talis judicii, ubi ejus maxime locus erat, veluti p. 460. E. et 478. B: neque p. 454. D; ubi Sylla dicitur conſenſionem ſuam cum Metello divinæ cuidam fortunæ tribuiſſe: καὶ τῆς πρὸς Μέτελλον ὁμονοίας ἰσότιμον ἄνδρα καὶ κηδεϛὴν εὐτυχίαν τινὰ θείαν αἰτιᾶται.

202. F. ΓΑΙΟΥ ΠΟΠΙΛΛΙΟΥ.] Factum in primis cele-

bratum. Auctor Polybius Legat. XCII. in edit. Schweigh. XXIX. 11. Cicero Philipp. VIII. 8. Livius XLV. 12. Juſtinus XXXIV. 3. Appianus Syria LXVI. Valerius Max. VI. 4. 3. Velleius Pat. I. 10. Plin. H. N. XXXIII. 11; ibique citati ab Harduino.

p. 203. A. ΛΕΥΚΟΥΛΛΟΥ. α'.] In Vita Luculli p. 510. C.

203. A. β'.] Ibidem uberius et aliis verbis initio: p. 510. D, E. 511. A—E.

203. B. ΓΝΑΙΟΥ ΠΟΜΠΗΙΟΥ. α'.] In Vit. Pompeii, paulo aliis verbis p. 619. B. 629. D. de populi erga eum amore, et odio in patrem: ſtudium et bellum pro Sylla ſuſceptum, in eamque rem dictum p. 621. B. Pro Γναῖος, Voſſ. et Harl. dant Μάγνος.

203. C. β'.] Indidem p. 621. B.

203. D. γ'.] *Mamertinos* quoque nominat Plutarchus Reip. Ger. Præcept. p. 815. A: *Himeræos*, in Vita Pompeii p. 623. F. quum paulo antea narraſſet *Mamertinos* fruſtra juriſdictionem Pompeii recuſaſſe: unde fortaſſe in duobus prioribus locis *Mamertini* pro *Himeræis* exſtiterunt. Nam Cicero in eadem hiſtoria Verrin. II. 46. Sthenium et cives ejus *Thermitanos* perhibet. Atque ita dicti ſunt reliqui Himerenſes, qui patria Himera everſa, ſedes in ejus vicinia et urbem conſtituerunt Thermas Himerenſes: teſte eodem Verrin. II. 35: cui adhibeantur Ph. Cluverius Sicilia Antiqua. p. 280—283. J. Ph. Dorvillius in Siculis p. 83.

203. D. δ'.] In Vita Pompeii p. 624. C—E.

203. E. ε'.] Indidem p. 625. C—626. A. Breviter in Reip. Ger. Præcept. p. 804. E, F.

203. F. ς'.] In Vita Pompeii p. 626. B.

203. F. ζ'.] Indidem p. 630. A, B. *Gellii* nomen auctoritatem hiſtoriæ habet: de qua conſulatur Pighius Annal. Magiſtr. Rom. A. U. DCLXXXIII. Corrigendum etiam ὑφ' οἷς ἐςρατεύσαντο, *ſub quibus imperatoribus meruiſſent:* ita mox ὑπ' ἐμαυτῷ. Ita uſurpatur hæc dictio in loco gemino Plutarchi modo citato, et alibi frequenter in Vitis. v. c. p. 129. D: ὑπὸ δικτάτωρι Ποςυμίῳ Τυβέρτῳ ςρα-

τευόμενος. 337. B. 413. B. 440. F. 455. B. 459. E, F. 469. C. 478. E. 515. A. 573. F. 577. C. 585. D. 656. B. 677. A. 719. E. 720. A. 779. F. 785. D. 830. C. 844. D. 919. D. 986. F. 1046. A. 1057. F. 1058. D. 1061. A, B. 1070. B.

p. 204. A. η'.] In Vita Pompeii p. 629. A. Simile factum Cæſaris erga Pompeium et Scipionem captis eorum ſcriniis, refert Plinius H. N. VII. 26.

204. A. ϛ'.] In Vita Pompeii p. 637. C.

204. B. ι'.] Indidem p. 644. E. De Rep. Gerenda Seni p. 785. E.

204. B. ια'.] In Vita Pompeii p. 620. B. De Rep. Ger. Seni p. 786. A. Simile de Zenone narrat Muſonius apud Stobæum Flor. XVII. p. 161 : Ζήνων δὲ ὁ Κιτιεὺς οὐδὲ νοσῶν ᾤετο δεῖν τροφὴν προσφέρεσθαι τρυφερωτέραν· ἀλλ' ἐπεὶ ὁ θεραπεύων ἰατρὸς ἐκέλευεν αὐτὸν φαγεῖν νεοττὸν περιστερᾶς, οὐκ ἀνασχόμενος, Ὡς Μάνην, ἔφη, με θεράπευε. Idem LXXXIII. p. 490 : ἐγὼ δ' οὖν καὶ αὐτὸς δεξαίμην ἂν νοσῆσαι μᾶλλον ἢ τρυφῆσαι· τὸ μὲν γὰρ νοσεῖν μόνον βλάπτει τὸ σῶμα· τὸ δὲ τρυφᾷν ἄμφω διαφθείρει, ψυχήν τε καὶ σῶμα. Tzetzes hanc rem narrans pro Pompeio ponit Catonem, Chiliad. X. 347. Ad vocem κίχλην Meziriacus adſcripſit, *turdum piſcem:* in quo nullam video rationem quominus *avis* intelligatur.

204. C. ιβ'.] In Vita Pompeii p. 645. F. De re ipſa Cicero Attic. IV. 2. Pro Domo 3. ſeq. Dio Caſſius XXXIX. 9; ibique a Fabricio citati.

204. C. ιγ'.] In Vita Pompeii p. 646. E.

204. D. ιδ'.] Indidem p. 651. E. Cæterum, legendum προαγορεύοντος cum Voſſ. Harl. tum poſt γενομένην recipiendum ex Harl. ἀντέκρατει αὐτός. Meziriacus interponendum notavit, οὐκ ἐπίστευσεν, quod ex Amyoto ſuſcepiſſe videtur. Ex ſcripto libro fluxit lectio leviter corrupta Junii ἀντέκρατει αὐτόν.

204. D. ιε'.] In Vita Pompeii p. 647. F.

204. D. ιϛ'.] Indidem p. 661. A. Sophoclis ſententiam animadvertimus p. 33. D.

204. E. ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ.] Hæc ex Vita Ciceronis; ubi multo plura produntur, et multo etiam plura prodere po-

tuiſſet Plutarchus, niſi modum quemdam in copia tenere voluiſſet. Nullius enim facile veteris auctoris tam multa fuerunt et celebrata ſunt acute faceteque dicta, quam Ciceronis. Conſtat enim, eum, ut univerſæ eloquentiæ principem, ita hanc ejus partem mirifice tenuiſſe, quæ ſalibus, dicteriis, et facetiis continetur, ejuſque et rationem accurate perſpectam, et facultatem ad ſubitum uſum promtam expeditamque habuiſſe. Igitur ſi quis vel ex iis, qui ſuperſunt Ciceronis libris, ejus in hoc genere dicta colligere velit, huic parata juſti voluminis inſtar materia adſit. Sed Cicero, ut copiam colligere ſolebat omnium omnis doctrinæ locorum, quos aliquando expurgaret et ſcribendo illuſtraret, ita hujuſmodi dicta collegit ad explicandum hunc ipſum locum *de ridiculo* in libro ſecundo De Oratore, tum majorem etiam multitudinem propriorum ſuorum dictorum in adverſariis ſervaſſe videtur. Certe alii docti homines dicta, quæ tum Ciceronis nomine et auctoritate ferrentur, ſedulo animadvertebant et ſervabant: cujuſmodi ſtudium apparet fuiſſe Volumnii Eutrapeli, et ipſius C. Julii Cæſaris, ex Epiſt. Ad Diverſ. VII. 32. IX. 16. Eoque minus dubitandum eſt, quin hæc dicta Ciceronis, vel ab alio, vel ab ejus liberto Tirone tribus libris comprehenſa et in vulgus edita, ut teſtes ſunt Quinctilianus Inſtit. Or. VI. 3. p. 527. et Macrobius Saturn. II. 1. illo tempore doctrinæ ſtudioſis paſſim cognita et a Plutarcho de rebus Ciceronis ſcribenti ad uſum adhibita fuerint.

204. E. α'.] In Vita Ciceronis p. 861. C.

204. E. β'.] Ibidem.

204. F. γ'.] Ibidem p. 863. C.

204. F. δ'.] Ibidem p. 864. C.

204. F. ε'.] Ibidem p. 873. F. De Sui Laude p. 541. F.

p. 205. A. ϛ'.] Ibidem p. 874. B.

205. A. ζ'.] Ibidem. Conferendus Gatakerus Adv. p. 331. G.

205. B. η'.] Ibidem p. 873. E.

205. B. θ'.] Ibidem p. 873. E. et Sympoſ. II. p. 631. D.

205. B. ί.] Ibidem p. 874. A. In varietate librorum nominis ſcripturam definiri non poſſe, monuimus ad Select. Hiſtor. Gr. p. 433.

205. B. ια'.] Ibidem p. 864. D. memorant etiam Plinius H. N. XXXIV. 18: et Quinctilianus Inſtit. Or. VI. 3. alia quoque Ciceronis dicta apponens.

205. C. ιβ'.] Ibidem p. 874. D. Verſus eſt Tragici, fortaſſe Euripidis de Laio: Sophoclis eſſe, Dacierius notavit ad Vitam Ciceronis: vellem auctoritatem addidiſſet.

205. C. ιγ'.] Ibidem p. 874. D.

205. C. ιδ'.] Ibidem p. 879. D.

205. C. ιε'.] In Vita Pompeii p. 632. F: fortaſſe ex Vita Ciceronis excidit. Huc pertinet dubitatio perſcripta ad Atticum Epiſt. VII. 9: *—quale tibi conſilium Pompeii videtur? hoc quæro, quod urbem reliquerit. Ego enim ἀπορῶ: tum nihil abſurdius. Urbem tu relinquas! Ergo idem, ſi Galli venirent? Non eſt, inquit, in parietibus reſpublica: at in aris et focis. Fecit idem Themiſtocles "Fluctum enim totius barbariæ ferre urbs una non poterat. At idem Pericles non fecit annum fere poſt quinquageſimum, cum præter mœnia nihil teneret:* quo loco illud *at in aris et focis* accipiendum pro diſſentientis reſponſo, non pro Pompeii dicto. In eadem comparatione Themiſtoclis et Pompeii, eſt Epiſt. X. 8.

205. D. ις'.] Et hoc in Vita Ciceronis deſideratum, inde excidiſſe videtur. Sed Piſonis hoc loco nomen perperam ponitur; ſiquidem Piſo gener Ciceronis jam octo annos ante pugnam Pharſalicam mortuus erat A. U. DCXCVII: tunc vero Tullia nupta erat Dolabellæ, qui in Italia apud Cæſarem manſerat. At Pompeii ſocer erat ipſe Cæſar.

205. D. ιζ'.] Et hoc in Vita deſideratur, fortaſſe a librariis omiſſum.

205. D. ιη'.] In Vita Ciceronis p. 880. B. corrigere tentavimus in Annotat. ad Select. Hiſt. Gr. p. 435. Πρὸς δὲ τὸν ἀπαγγέλλοντα, τοὺς Καίσαρος φίλους σύννους εἶναι, Λέγεις, ἔφη, συννοεῖν αὐτοὺς Καίσαρι. Acumen eſt in oppoſitione vocabulorum, σύννους *cogitabundus vultu et animo*, inde *ſub-*

triſtis vultu, et συννοῶν *cogitare, animadvertere, ſimul cogitare, conſentire*. Vertam, quantum poſſim: *Quodam annuntiante Cæſaris amicos eſſe cogitabundos: Narras, inquit, eos cum Cæſare cogitare*. Eraſmum in vertendo Apopthegm. IV. 18. hominem in animadvertendis acuminibus ipſum in primis acutum, vulgata lectio eluſit.

205. E. ιϑ'.] In Vita Ciceronis p. 880. C.

205. E. κ'.] Ibidem p. 881. D. Notavimus p. 91. A.

205. E. κα'.] Et hoc deſideratur in Vita, in qua locus ei fuiſſe videtur p. 878. D; ubi ſimiles narrantur cauſſæ anxietatis ad habendam orationem et ſollicitudinis ad commentandam: quo nomine laudem Ciceronis vindicat Corradus Quæſturæ p. 188: nec tamen hoc ipſum exemplum adferens, quod nec ipſe me alibi legere memini. *Eros* quidem vel ſervus vel libertus Ciceronis aut Philotimi, eſt in Epiſtolis ad Atticum XII. 21. XV. 17. X. 15. ubi quædam de eo notavit idem Corradus. Legendum ex Harl. et Jun. ἀνδρῶν, καὶ ἐπικειμένης—αὐτῷ τὸν οἰκέτην—.

205. F. ΓΑΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.] Et hunc *Apophthegmata* collegiſſe novimus ex Cicerone Epiſt. Div. IX. 16: quæ Suetonio in Cæſare LVII. *Dicta collectanea* vocantur: ut recte interpretantur Caſaubonus et Burmannus.

205. F. α'.] In Vita Cæſaris p. 708. A—E. Velleius Pat. II. 41. Suetonius IV. Valerius Max. VI. 9. 15.

p. 206. A. β'.] In Vita Cæſaris p. 710. D. Suetonius XIII.

206. A. γ'.] In Vita Cæſaris p. 712. C, D. Ciceronis p. 875. E. Suetonius VI. et LXXIV.

206. B. δ'.] In Vita Cæſaris p. 712. E. Suetonius VII. conſpecta Alexandri imagine Gadibus gementem hoc dixiſſe, narrat: ut item Dio Caſſ. XXXVII. 52.

206. B. ε'.] In Vita Cæſaris p. 712. F.

206. B. ϛ'.] Non eſt in Vita, ubi ei dicto locus erat. Simile eſt Ageſilai in ejus Vita p. 608. E. e Xenophonte Hellenic. V. 2. 23.

206. C. ζ'.] In Vita Cæſaris p. 723. F. Pompeii p. 651. D. Suetonius XXXII. *Jacta alea eſto*. Iambi finem eſſe annotat. Mez. —πᾶς ἀνεῤῥίφθω κύβος. Proverbium ex

Suida in voce 'Ανέῤῥιπτον repoſuit Schottus II. 75. et in Iambicis 1102.

206. C. η'.] In Vita Cæſaris p. 725. C. Pompeii p. 652. C. paulo diverſe Lucanus III. 116. ſeq. Appianus Bell. Civil. II. 41.

206. C. θ'.] In Vita Cæſaris p. 726. D. De Fortuna Rom. p. 319. B, C. Lucanus V. 580. Suetonius LVIII. Appianus Bell. Civil. II. 57. Dio Caſſius XLI. 46; ubi videatur J. A. Fabricius. Rem ipſam ſine dicto Valerius Max. IX. 8. 2. et alii narrant.

206. D. ι'.] In Vita Cæſaris 726. D. Pompeii p. 654. A. Suetonius XXXVI. Appianus Bell. Civ. II. 62: alii, Fabricio citati ad Dion Caſſ. XLI. 50.

206. E. ια'.] In Vita Cæſaris p. 729. B. Pompeii p. 656. C. ex ipſo Cæſare Bell. Civil. III. 92: at Appianus Bell. Civ. II. 78. ex *Epiſtolis* Cæſaris hanc ejus ſententiam citat: qua de re videatur doctiſſimus Schweighauſerus.

206. E. ιβ'.] In Vita Cæſaris p. 731. F. Suetonius XXXVII: *Pontico triumpho inter pompæ fercula, trium verborum prætulit titulum Veni, Vidi, Vici.* Ut in epiſtolis ad amicos ſcriptum, memorat etiam Appianus Bell. Civil. II. 91: ſpectat univerſe, magis ut cogitatum, quum ſcriptum Dio Caſſ. XLII. 48: ubi de hoc dicto agit Fabricius.

206. E. ιγ'.] In Vita Cæſaris p. 733. B. Catonis Min. p. 794. C. Appianus Bell. Civil. II. 99. Dio Caſſ. XLIII. 12.

206. F. ιδ'.] In Vita Cæſaris p. 737. C. Antonii p. 921. B. Bruti p. 987. C.

206. F. ιε'.] In Vita Cæſaris p. 737. F. Suetonius LXXXVII: *Nam et quondam, quum apud Xenophontem legiſſet, Cyrum ultima valetudine mandaſſe quædam de funere ſuo, aſpernatus tam lentum mortis genus, ſubitam ſibi celeremque optaverat. Et pridie quam occideretur, in ſermone nato ſuper cœnam apud M. Lepidum, quiſnam eſſet finis vitæ commodiſſimus, repentinum inopinatumque prætulerat.*

206. F. ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ.] Et hi loci ſunt ex ejus Vita nunc perdita, quam a Plutarcho ſcriptam fuiſſe novimus ex Catalogo Lampriæ Num. XXVI: et omnino Cæſarum Vitas conſcribere eum inſtituiſſe idque egiſſe, apparet ex ipſius profeſſione in Galba p. 1054. A. Hi autem loci continent fere notitias ejuſmodi, quas apud alios deſideramus rerum Auguſti ſcriptores, non modo univerſæ hiſtoriæ auctores, ſed Suetonium etiam copioſum illum in ſingularibus vitæ partibus referendis. Quo magis optandum erat, ut J. A. Fabricius, qui totum hoc Apophthegmatum caput appoſuit in perdocto libro *Imp. Cæſ. Auguſti Temporum Notatione* p. 244, illud non ita nude ſine ulla annotatione exhibuiſſet, ſed aliquid ex egregia ſua ſcientia ac doctrina lucis et explicationis addidiſſet.

206. F. α′.] Plutarchus tribus huic geminis locis, in Vitis Ciceronis p. 883. A, B. Antonii p. 922. D, E. Bruti p. 994. B. Alii alias hujus facti partes memorant: Velleius Pat. II. 60. Appianus Bell. Civil. III. 28. ſeq. Dio Caſſ. XLV. 3—5.

p. 207. A. β′.] Plutarchus in Vita Romuli p. 28. A: —Καῖσαρ εἰπὼν ἐπὶ τοῦ Θρακὸς Ῥυμιτάλκυ, φιλεῖν μὲν προδοσίαν, προδότην δὲ μισεῖν. Hic numeratur *Rhœmetalces I.* a doctiſſimo Cary in Hiſtoria Regum Thraciæ p. 64: cujus enarrationem multis partibus locupletiorem certioremque reddidit, adhibita exquiſita doctrinæ copia, Ruhnkenius noſter ad Velleium Pat. II. 112. 4. Dictum notavimus p. 178. B.

207. A. γ′.] In Vita Antonii p. 953. D. Dio Caſſius LI. 16. Julianus Epiſt. LI. ad Alexandrinos p. 433. F. ſeq. ὁ Σέβαςος δὲ ἐπιδημήσας ὑμῶν τῇ πόλει, καὶ πρὸς τοὺς ὑμετέρυς πολίτας διαλεχθεὶς, Ἄνδρες, εἶπεν, Ἀλεξανδρεῖς, ἀφίημι τὴν πόλιν αἰτίας πάσης αἰδοῖ τοῦ μεγάλυ θεῦ Σαράπιδος, αὐτοῦ τε ἕνεκα τοῦ δήμυ καὶ τοῦ μεγέθυς τῆς πόλεως· αἰτία δέ μοι τρίτη τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἐςὶ καὶ ὁ ἑταῖρος Ἄρειος· ἦν δὲ ὁ Ἄρειος οὗτος πολίτης μὲν ὑμέτερος, Καίσαρος δὲ τῦ Σεβαςοῦ συμβιωτὴς, ἀνὴρ φιλόσοφος. *Areius* a Fabricio in Bibliotheca Græca omiſſus, nec Hi-

ſtoriæ Philoſophiæ ſcriptoribus memoratus, aliquanto diſertius recenſetur Jonſio de Script. Hiſt. Phil. III. 1. 3. et Gatakero ad Marcum Antonin VIII. 31.

207. C. ζ'.] Athenodorus Sandonis, Stoicus, Auguſti præceptor, de cujus in patriam Tarſum reditu, mentionem injicit Strabo XIV. p. 991. C. Exemplum in admonendo Auguſto refert Dio Caſſius LVI. 43. Pertinet huc Dio Chryſ. Or. XXXIII. ad Tarſenſes p. 408. B: ἀλλὰ Ἀθηνόδωρος ὁ πρώην γενόμενος, ὃν ᾐδεῖτο ὁ Σεβαςὸς, ἆρα οἴεσθε εἴπερ ἔγνω τοιαύτην οὖσαν τὴν πόλιν, προύκρινεν ἂν τῆς μετ᾽ ἐκείνυ διατριβῆς τὴν ἐνθάδε; Ejus librum ad Octaviam ſororem Auguſti citat Plutarchus in Publicola p. 106. D. Plura etiam de eo cognoſcantur apud Fabricium Biblioth. Gr. Vol. II. p. 392. Illud σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας Simonidis dictum proverbii inſtar celebratum tractavimus in Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 40: cui annotationi addatur Inſcriptio apud Lindenbrogium in Var. Quæſt. editis a Fabricio Biblioth. Gr. Vol. XIII. p. 600.

207. D. θ'.] τὸν περὶ μοιχῶν νόμον, *dicit Legem Juliam de Adulteriis:* de qua ſatis eſt Bachium laudaſſe Hiſtor. Juris Prud. Rom. III. 1. 2.

207. E. ι'.] Caium Cæſarem, adoptatum filium, ex Julia filia et M. Agrippa, de cujus et Lucii fratris rebus hiſtoriam contexuit H. Noriſius in Commentario ad Cenotaphia Piſana; ubi de hac in Aſiam militia p. 184. ſeq. Auguſti hac in cauſſa optatum reponit Plutarchus De Fortuna Rom. p. 319. D: ὁ—Σεβαςὸς—ἐκπέμπων τὸν θυγατριδοῦν ἐπὶ ςρατείαν ηὔξατο τοῖς θεοῖς ἀνδρίαν μὲν αὐτῷ δοῦναι τὴν Σκιπίωνος, εὔνοιαν δὲ τὴν Πομπηΐυ, τύχην δὲ τὴν αὐτοῦ.

207. E. ιβ'.] Plutarchus De Rep. Seni Ger. p. 785. D: αὐτὸς δὲ τοὺς νέυς ἔθεσι καὶ νόμοις αὐςηρῶς σωφρονίζων, ὡς ἐθορύβησαν, Ἀκούσατε, εἶπε, νέοι γέροντος, οὗ νέυ γέροντες ἤκουον. Sed ex hoc Apophthegmatum libro ſumſit Joh. Damaſcenus in Parallelis MSS. Γαΐυ τοῦ Καίσαρος· θορυβοῦντας δὲ τοὺς ἐν ἀξιώματι νέυς καταςεῖλαι βυλόμενος, ὡς οὐ προσεῖχε ἀλλ᾽ ἐθορύβει, Ἀκύσατε, εἶπε, νέοι γέροντος, οὗ νέυ γέροντες ἤκυσαν· quæ hinc corrigere, in promtu eſt.

207. F. ιγ'.] Referri debet ad A. U. 733. quo in Græ-

ciam et Aſiam profectus, Athenienſes propter vetus erga Antonium et Cleopatram ſtudium, Ægina, Eretria aliiſque terris illorum munere acceptis, mulctavit; teſte Dione Caſſio LIV. 7. qui cæterum in Samo eum hibernaſſe tradit. Quamquam hæc Corſinus Faſt. Attic. Vol. IV. p. 137. et 144. in duos diverſos annos Ol. CLXXXIX. 1. et CXC. 1. disjunxit, nulla quidem reddita ratione. Quod autem Plutarchus ait, Auguſtum Athenienſibus nil male nec feciſſe, nec dixiſſe, fortaſſe quis putet, hujus rei tempus referendum eſſe ad hiemem pugnæ Actiacæ deinceps proximam, quo tempore Athenienſes nondum mulctaverat. Sed in aliorum Scriptorum hac de re ſilentio, ſtatuere non licet. Dictum Auguſti recte vertit Xylander, *Exiſtimo non vos fallere, me iraſci vobis*: et ſane οἴεσθαι *ſe putare*, ſatis bonum ſenſum parit, meliorem tamen etiam βούλεσθαι, quod dat Harleianus codex. *Nolo vos ignorare*: pro αὐτοὺς, idem et Jun. habent πρὸς αὐτοὺς, Voſſ. αὐτοῖς, quorum neutrum requirimus.

207. F. ιδ΄.] Eurycles Lacedæmonius hic eſt qui in pugna ad Actium pro Cæſare dimicans, egregiam operam navavit, et Antonium fugientem inſecutus eſt: ut in hujus Vita prodit Plutarchus p. 947. A, B. Nec diverſus videtur eſſe is, qui apud Herodem Judæorum regem gratioſus, filios ejus calumniando in capitalem invidiam adduxit, cognitus nobis ex Joſepho Antiq. Jud. XVI. 10. 1. ubi etiam dicitur, *poſtea bis e patria Lacedæmone expulſus eſſe*: et Bell. Jud. I. 16. 4: δὶς γοῦν ἐπὶ Καίσαρος κατηγορηθεὶς ἐπὶ τῷ στάσεως ἐμπλῆσαι τὴν Ἀχαΐαν καὶ περιδύειν τὰς πόλεις, φυγαδεύεται. Meminit et Strabo ut principis Lacedæmoniorum ſua ætate VIII. p. 558. B: Πρόκειται δὲ κατὰ τούτου Κύθηρα ἐν τετταράκοντα σταδίοις νῆσος εὐλίμενος πόλιν ἔχουσα ὁμώνυμον· ἣν ἔσχεν Εὐρυκλῆς ἐν μέρει κτήσεως ἰδίας, ὁ καθ᾽ ἡμᾶς τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμών· et p. 562. B: Νεωστὶ δ᾽ Εὐρυκλῆς αὐτοὺς ἐτάραξε δόξας ἀποχρήσασθαι τῇ Καίσαρος φιλίᾳ πέρα τοῦ μετρίου πρὸς τὴν ἐπιστασίαν αὐτῶν. Nec præteriit eum Meurſius De Regno Laced. XXI. p. 96. Igitur in una illarum accuſationum, judice Cæſare, accuſator ex Braſidæ poſteris ultimus, in Euryclem invehens, ei Braſidæ laudes obji-

ciebat. At hæ laudes apud Thucydidem conſignatæ, deſinunt libro V. Ergo Meziriacus vere hoc loco annotat: *hic hodie V eſt, non VII, Thucydidis liber; unde conjicio aliam quondam diviſionem quæ in Scholiis legitur, vulgata veriorem eſſe et antiquiorem.* De diverſa diſtributione librorum Thucydidis, monuerunt ejus Editores et Interpretes, quos laudavit hac in cauſſa Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 868. Verbum ἀποδοῦναι commode accipitur *referre, narrare, recitare:* ſic eſt p. 948. C. *declarare, explicare.* Longino XXXIX. p. 208: et aliis citatis Stephano Theſ. L. Gr. T. I. p. 992.

207. F. ιε′.] Quandoquidem alia indicia deſunt, puto dici Cn. Calpurnium Piſonem Coſ. II. A. U. 747.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI

APOPHTHEGMATA LACONICA.

P. 208. A. ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΛΑΚΩΝΙΚΑ.] Hoc nomine citatur in Macarii Chryſocephalæ Roſeto, cujus Indicem prodidit Villoiſonus Anecdot. Græc. T. II. p. 9. ἐκ τῶν Λακωνικῶν ἀποφθεγμάτων. Et in Catalogo Lampriæ Num. CLX. ἀποφθέγματα Λακωνικὰ, ſecundum Fulvii Urſini librum; nam vulgaris quidem lectio eſt ἀποφθέγματα Λάκωνος. Eſt profecto hic libellus non magis ſpurius cenſendus quam proxime antecedens; ſiquidem eamdem habet rationem et formam: tum dictionem omnino Plutarcheam: porro res ipſas eorum capitum, quæ ſunt de hominibus quorum Vitæ a Plutarcho ſcriptæ exſtant, veluti Ageſilai, Lycurgi, Lyſandri, Agidis, deſumtas fere ad verbum ex horum Vitis. Quæ item in ſuperiore libro ineſſe vidimus. Cumque Plutarchus univerſe in apophthegmatibus colligendis et commemorandis, haud contemnendam utilitatem laudemque poſuerit; minime credibile eſt, eum non eamdem rationem habuiſſe apophthegmatum Laconicorum; quippe quæ doctiſſimorum hominum judicio præcipuam et ſimplicis veritatis et acutiſſimæ brevitatis vim haberent, eaque exiſtimatione vulgo celebrarentur

tur. Igitur acutam illam Laconum breviloquentiam non modo Plutarchus aliis in libris ſubinde, et alii ſcriptores frequenter laudarunt, quorum locos exhibuit J. Meurſius in Miſcell. Lacon. III. 3: ſed et principes auctoritate et ingenio Plato et Ariſtoteles: ille in Theæteto p. 130. C. Protagora p. 260. G. Leg. I. p. 572. A: hic Rhetoric. II. 21. illa dicta hoc ipſo nomine appellat, *ἁρμόττει δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα*—.

208. B. ΑΓΑΣΙΚΛΕΟΥΣ.] Rex fuit Olymp. XXXIX. 1. quinquaginta annis, ſecundum rationes Larcheri Chronolog. Herodot. Tom. VII. p. 501: Meurſii in Regno Laced. XVII. p. 78: igitur æqualis fuit VII. Sapientum ætati; nec tamen *Philophanem* Sophiſtam alibi proditum meminimus. Mneſiphilum, familiarem Solonis auctorem fuiſſe ejuſmodi rationis, a qua poſtea Sophiſtas appellatos eſſe, prodit Plutarchus in Themiſtocle p. 112. D: ſed ipſum Solonem inter Athenienſes primum *Sophiſtæ* cognomen accepiſſe, narrat Iſocrates Orat. De Permutat. p. 591. Cujus rei fides cuicuimodi ſit, ut nomen hoc non cadat in tempus adoleſcentis Agaſiclis; non abhorret a conſuetudine poſterorum ut doctum hominem alios docentem, ſuæ more ætatis *Sophiſtam* vocarent.

208. B. β'.] Homerice, Odyſſ. B. 47. et alibi, Τοῖσδεσσιν βασίλευε, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν.

208. B. ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.] Horum Apophthegmatum decem priora non leguntur in Vita Ageſilai.

208. C. γ'.] Ex eodem exemplo ductum eſt Socratis ad Lyſiam reſponſum, quod prodidit Cicero De Orat. I. 54: *Quinetiam, quum ei ſcriptam orationem diſertiſſimus orator Lyſias attuliſſet, quam, ſi ei videretur, ediſceret, ut ea pro ſe in judicio uteretur, non invitus legit, et commode ſcriptam eſſe dixit: Sed, inquit, ut ſi mihi calceos Sicyonios attuliſſes, non uterer, quamvis eſſent habiles et apti ad pedem, quia non eſſent viriles: ſic illam orationem diſertam ſibi et oratoriam videri, fortem et virilem non videri.*

208. C. δ'.] Videtur ex Euripideo dicto, proverbii inſtar uſurpato, manaſſe, qui eſt in Hippolyto 612: Ἡ γλῶσσ'

ὁμώμοχ᾽, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Illud ὅ, τὶ κεν κεφαλῇ κατανεύσωσιν, Homericum eſt ex Iliad. A. 527. Harleianus liber dat, Ναὶ μὰ Δία, εἴ γ᾽ ἐςὶ δίκαιον.

208. D. ε'.] Item in Xenophonteo Ageſilao XII. 4: fere ad verbum: ὁπότε δὲ ψεγόντων ἢ ἐπαινούντων τινὰς ἀκούοι, οὐχ ἧττον ᾤετο καταμανθάνειν τῶν λεγόντων τρόπες, ἢ περὶ ὧν λέγοιεν· utraque probabilis lectio: dubium, utra vera. Geminum huic Menandri monitum Τρόπος ἔσθ᾽ ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος· de quo egimus p. 33. F.

208. D. ς'.] Atqui Ageſilaus puer, nondum erat creatus nec deſignatus rex; ſiquidem puerili diſciplina uſus eſt, ut privatus, teſte Plutarcho in ejus Vita p. 596. D: porro, quum obierit octoginta et quatuor annos natus, regnaverit quadraginta, eodem teſte p. 618. E: ſequitur, eum regem factum eſſe anno ætatis quadrageſimo tertio. Equidem putem, hanc narratiunculam, ex ſimili facto quod de Ageſilao refert is qui dicitur Xenophon in hujus Laudatione II. 17: οἴκαδε ἀπελθὼν εἰς τὰ Ὑακίνθια, ὅπε ἐτάχθη ὑπὸ τε Χοροποιοῦ, τὸν παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλει: tum ex alio Damarati et Leotychidis prodito apud Herodotum VI. 67. et ſimilibus aliorum in ſimili cauſſa reſponſis, quæ notavimus p. 149. A. conflatam et in Ageſilai nomen collatam eſſe. De choro ſolemni γυμνοπαιδίας Spartæ multi prodiderunt, quos citarunt Weſſelingius ad Herodotum VI. 67. et Ruhnkenius ad Timæi Gloſſ. Plat. p. 73. Nomen et munus χοροποιοῦ animadvertit Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. 954. Pro ἄσημον dant ἄσεμνον Jun. et Harl.

208. E. ζ'.] Tenenda correctio ex codice J. quocum conſentit Harl. Οὐ πάντως μοὶ πρόκειται ζῇν, οὐδὲ πάντα ἀναδέχομαι. Simile dictum Pompeii vidimus ſupra p. 204. B.

208. E. η'.] Χαλκιοίκε perperam Palladis cognomen accepit Eraſmus, quod eſt *Minervæ:* quam in rem ſatis eſt laudaſſe Meurſium in Miſcell. Lacon. I. 3.

208. F. θ'.] Simile de Braſida fertur, notatum nobis p. 79. E. 190. B.

208. F. ι'.] Idem factum proditur in Apophthegm. Reg. et Duc. p. 191. B. ζ'. Harl. dat τῷ κατὰ Δωδώνην δρυὸς, quod vulgato non præferendum. Verba, ὅπερ ἐςὶν

ὡς δοκεῖ ϛρατεύεσθαι, ut alienæ manus additamentum et interpretamentum vocabuli κελεύσαντος, obelo notanda ſunt.

p. 209. A. ιά.] Ex Vita Ageſilai p. 600. C, D. partim ad verbum, unde hoc loco confirmatur ὡς ἐπὶ Καρίαν, et oſtenditur legendum αὐτονόμες—βασιλέως: quamquam hanc ultimam vocem quoque Harl. omittit: indidem corrigendum σπασάμενον μὲν ἀδικῶν. De hiſtoria auctor eſt Xenophon Hellenic. IV. 4. 5. ſequ. unde alii: veluti cognomen ſcriptor Ageſilai I. 10. ſeq. Diodorus Sic. XIV. 79. 8. Corn. Nepos II. et 3. Frontinus I. 8. 12. Polyænus II. 1. 8, 9.

209. B. ιβ'.] Ex Vita Ageſilai p. 600. D: univerſe Xenophon Hellenic. III. 4. 15. Ageſil. I. 24. Agamemnonis exemplum aliunde ſumtum, ab Ariſtotele laudatum, vidimus p. 32. F. Legendum —ἄνδρα ἀπολυομένοις τῆς ϛρατείας, ut dat Harl. ἄνδρα καὶ ἀπολυομένες J. et Venet. minus recte.

209. C. ιγ'.] Ex Vita Ageſilai p. 600. E: auctor eſt Xenophon Hellenic. III. 4. 19. unde ſcriptor cognomen Ageſilai I. 28. Polyænus II. 1. 5. dictum etiam ſubjiciens: κἀκεῖνο Λακωνικῶς εἶπε, Πρὸς οὓς μὲν τὸν ἀγῶνα ἔχομεν, εἰσὶν οὗτοι· ὑπὲρ ὧν δὲ ταῦτα. Et in præſente loco Temporum paritas reſtituenda, bis legendo vel μάχεσθε, ut P. et Vita Ageſilai: vel μαχεῖσθε, ut in Harl. Hoc Ageſilai factum Lyſander mox Spartæ redux in concione laudavit, ut narrat Agatharchides apud Athenæum XII. p. 550. E.

209. C. ιδ'.] Ex Vita Ageſilai p. 601. A, B. ubi rectius narratur, Ageſilaum hoc Tithrauſti, ſucceſſori Tiſſaphernis, reſpondiſſe: cujus reſponſi partem Xenophon item prodit Hellenic. III. 4. 25: alteram partem de ditandis amicis ſcriptor Ageſilai IV. 6.

209. D. ιε'.] Ex Vita Ageſilai p. 601. E. 602: ſpectat eamdem rem Plutarchus De Aud. Poet. p. 31. C. ubi locos Xenophonteos cenſuimus.

209. E. ιϛ'.] Notavimus p. 191. B. in Apophth. Reg. et Duc. Ageſilai η'.

209. F. ιζ'.] Notavimus ibidem δ'. p. 191. A.

209. F. ιη'.] Ex Vita Ageſilai p. 603. D: habet par-

tim ſcriptor Ageſilai Xenophontei V. 2. 7: οὐ μὴν ὕπνῳ γε δεσπότῃ, ἀλλ' ἀρχομένῳ ὑπὸ τῶν πράξεων ἐχρῆτο: quod ex Vita forte excidit: ſed ibi plenius ad intelligentiam, πρός τε θάλπος οὕτω καὶ ψύχος εἶχεν, ὥσπερ μόνος ἀεὶ χρῆσθαι ταῖς ὑπὸ θεοῦ κεκραμέναις ὥραις πεφυκώς· quæ ſcriptor Ageſilai Xenophontei ſic reddidit IX. 5: ἥδει τῇ τῶν θεῶν κατασκευῇ δυνάμενος ἀλύπως χρῆσθαι.

p. 210. A. ιθ'.] Habet quoque Xenophonteus Ageſilaus V. 2: ἡγεῖτο γὰρ ἄρχοντι προσήκειν, οὐ μαλακίᾳ ἀλλὰ καρτερίᾳ, τῶν ἰδιωτῶν περιεῖναι.

210. A. κ'.] Hæc fere loci communis inſtar celebratur laus legum Lycurgi *ſpernere voluptates.*

210. A. κα'.] Et hoc ſingulare eſt. Valckenarius correctioni firmandæ citat Heſychium in voce, Μώμεθα· ζητοῦμεν· hæc ſubjiciens: "hoc vero dictum ſenem in Ægy-" pto dixiſſe ſuſpicor Ageſilaum; et cur hoc ſuſpicer con-" ſtabit conferenti Plutarchum in Ageſilao p. 616. E, F. " et Cornelii Nepotis Ageſil. c. 8: quem diverſa confu-" diſſe, quod Romano ſcriptori elegantiſſimo toties acci-" diſſe nollem, liquet ex iis quæ verax narrat Theopom-" pus." Et a μῶσθαι dictas *Muſas* ait Plato Cratylo p. 266. E. Sed nec ἀμώμεθα abſurdum videtur *metimus*; ſiquidem nec reliqua dicti parte, nec in cæteris dictis Laconica dialectus conſtat: et ut θερίζειν, ſic ἀμᾶσθαι tranſlate dicitur. v. c. ab Euripide Inone apud Stob. p. 507: ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος· et alias notante Euſtathio ad Iliad. Γ. p. 423. 36. H. Stephano Theſ. L. Gr. T. I. p. 382. F. 383. A.

210. B. κβ'.] λέγων, quamquam in omnibus proditum, tamen potius a librario additum, quam ex alio vocabulo depravatum dicam. Illud ἐν μεταβολῇ μεταβολὴν ζητεῖν acumen conformatum ex proverbio Μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, quod ab Euripide Oreſt. 234. dictum, ab aliis adhibitum eſt: v. c. Ariſtotele Rhetoric. I. 11. Ethic. Nicom. VII. 14. Eudem. VII. 1. Controverſum apud interpretes fuiſſe, Scholiaſtes Eurip. l. c. monet: fortaſſe et hujuſmodi calumnia fuerit, *Si omnium rerum mutatio ſuavis eſt, ſequitur, etiam mutationis mutationem ſuavem eſſe.*

210. B. κγ′.] Hinc, aut ex communi fonte ſumſit Ælianus Var. Hiſt. VII. 13: Ἀγησίλαος ὁ Λακεδαιμόνιος, γέρων ἤδη ὢν, ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῄει, τὸν τρίβωνα περιβαλλόμενος αὐτὸν, καὶ ταῦτα ἑωθινὸς ἐν ὥρᾳ χειμερίῳ· ᾐτιάσατο δέ τις αὐτὸν, ὡς νεανικώτερα τῆς ἡλικίας ἐπιχειροῦντα· ὁ δὲ, Ἀλλ' οἵ γε νέοι, φησὶ, τῶν πολιτῶν, ὥσπερουν πῶλοι πρὸς τὸν τέλειον, ἀποβλέπουσιν ἐμέ. Spartanos inde a duodecimo ætatis fine tunica, ſola cum veſte exteriore, degiſſe, conſtat Veterum teſtimoniis, quæ appoſuit Cragius De Rep. Laced. III. 6. 2. p. 252. Et philoſophorum quorumdam, in primis Cynicorum, hunc fuiſſe morem, annotarunt ad Æliani l. l. interpretes, et nos alibi notabimus.

210. B. κδ′.] Ex Theopompi Philippicorum libro XIII. et Hellenicorum XI. retulit hanc rem Athenæus XIV. p. 657. B: indidem fluxit ad Ælianum Var. Hiſt. III. 20. qui excerptorum temeritate in Lyſandrum et Iones contulit. Plane geminum Ageſilai apud Ægyptios negotium narrat Plutarchus in Ageſil. p. 616. F. Corn. Nepos Ageſil. VIII. 3; nec incredibile eſt, eamdem ei rem alias apud alios accidere potuiſſe.

210. D. κϛ′.] Animadvertimus in Apophth. Reg. et Duc. p. 191. D. Ageſilai ιβ′. Hoc loco aliam ſcripturam præbet Harl. —εἰκόνας ἀνιςᾶν δέκα, προέγραψεν, Ἐμοῦ μηδὲ εἰκὼν μία μηδὲ γραπτή·—κ. τ. λ.

210. E. κζ′.] In Vita Lycurgi p. 47. C. et iiſdem verbis in Apophth. Lac. p. 227. Leotychidæ regi tribuitur.

210. E. κη′.] Simillima ſunt Laconica p. 190. E. 217. E. 218. E. 229. C. 267. C. et apud Theonem Progymnaſmat. VI. p. 71: Λάκων, ἐρομένου τινὸς αὐτὸν, ποῦ τοὺς ὅρους τῆς γῆς ἔχουσιν Λακεδαιμόνιοι; ἔδειξε τὸ δόρυ. Attigit Meurſius Miſcell. Lacon. II. 2. p. 94.

210. E. κθ′. λ′.] Res pervulgata Veterum dictis: de quibus complura apponit Cragius De Rep. Laced. III. 2. 6. p. 203: quibus adhibeatur Plato Leg. VI. p. 624. E. Hæc quidem Lycurgi ſententia in ejus Vita p. 524. et Antalcidæ p. 217. E. præſenti hoc loco conformata videntur ad Demoſthenis nobilem ſententiam, cujus ipſe exemplum Spartam ſibi propoſuiſſe videtur: in Orat. De Co-

rona p. 521. E: οὐ γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν, οὐδὲ πλίνθοις ἐγώ· οὐδ᾽ ἐπὶ τούτοις μέγιστον τῶν ἐμαυτοῦ φρονῶ· ἀλλ᾽ ἐὰν τὸν ἐμὸν τειχισμὸν βούλει δικαίως σκοπεῖν, εὑρήσεις ὅπλα καὶ πόλεις, καὶ τόπους, καὶ λιμένας, καὶ ναῦς, καὶ πολλοὺς ἵππους, καὶ τοὺς ὑπὲρ τούτων ἀμυνομένους. Congruit illud Epictèti Fragment. p. 757: —μιμοῦ τὸν Σπαρτιάτην Λυκοῦργον·—οὗτος οὐ τείχεσι τὴν πόλιν ἔφραξεν, ἀλλ᾽ ἀρετῇ τοὺς ἐνοικοῦντας ὠχύρωσε, καὶ διὰ παντὸς ἐτήρησεν ἐλευθέραν τὴν πόλιν.

210. F. λβ′.] Hujuſmodi exemplum ſe ipſum militibus proponere ſolebat C. Marius: ut in ejus Vita prodit Plutarchus p. 409. B. Hanc virtutem aliis verbis in Ageſilao memoravit Xenophonteus imitator V. 3.

210. F. λγ′.] Comparetur geminum p. 198. E.

210. F. λδ′.] Geminum p. 217. C. 234. E. Valerius Maxim. III. 7. Ext. 8. proprio nomine auctoris omiſſo —*Spartanus—increpitus a quodam quod in aciem claudus deſcenderet, pugnare, non fugere propoſitum ſibi eſſe reſpondit.* Eadem dicti materia, forma diverſa, alibi aliquoties exſtat. Cæterum, hujus loci rectiorem compoſitionem dat Harl. Ἑτέρου δέ τινος εἰς πόλεμον ἵππον ζητοῦντος, Οὐκ αἰσθάνῃ, ἔφη, κ. τ. λ.

210. F. λε′.] Videatur p. 216. C. *Agidis*, ιη′.

210. F. λς′.] Inſtitutum hoc Spartanorum multi cum laude memorarunt, quos adhibuit Cragius De Rep. Laced. III. 12. 10. p. 357. ſeq. cui addatur Dukerus ad Thucydidem V. 72.

p. 211. A. λζ′.] Hoc Priami exemplum notavimus p. 113. E.

211. A. λη′.] Geminus locus in Plutarchi Vita Ageſilai p. 603. E. Xenophon Hellenic. III. 5. 1. IV. 1. 20. Ageſil. I. 7.

211. A. λθ′.] Res narratur in Vita Ageſilai p. 604. B. et in Xenophontis Hellenicis IV. 2. 1—3. Corn. Nepot. IV. 1—4. at in hujus cognomine Ageſilao I. 36. etiam verba magis cum hoc loco congruunt.

211. B. μ′.] Ex Plutarchi Vita Ageſilai p. 211. B. ad verbum, niſi quod ibi eſt μυρίοις at repetitur in Artaxerxe p. 1021. D, E. τρισμυρίοις. In Xenophontis Hellenicis III.

5. 1. dicitur Timocrates Rhodius a Tithrauſte πεντήκοντα τάλαντα ἀργυρίου accepiſſe, quibus Græcarum civitatum principes ad bellum Lacedæmoniis inferendum excitaret: at hæc pecuniæ ſumma eſt inſtar trium millium minarum, ſiquidem ſexaginta minæ ſunt inſtar talenti. Jam ſi δαρεικὸς tantumdem valet, quantum χρυσοῦς Atticus, et χρυσοῦς valet minam; habemus in 50 talentis daricos 3000. Quod ſi vero quinque darioi unam minam valent, ut diſerte Harpocration, indeque Suidas in voce; 50 talenta cenſenda ſunt continere daricos 15000. Sed ut librarii in numerorum notis, ita hominum ſæcula in nummorum pretiis, multum turbarunt. De *darico* Perſarum et nummi nota *ſagittario*, præ cæteris conſulantur quæ Briſſonius congeſſit De Regno Perſ. II. 243, 244.

211. B. μα'.] Epiſtola verboſior quam pro Laconico modo; ſi ficta eſt, male ficta eſt: ſin vera, valeat Valckenarii de ea judicium ad Theocrit. Digreſſ. II. p. 258: "Ageſilaus, patriam breviloquentiam Aſiatica quadam "verborum mutaſſe videtur redundantia, victor in Aſia "diu verſatus. Magiſtratibus Spartiatis pars Epiſtolæ, ni "fallor, ſuffeciſſet iſta: Ἕπομαι τᾷ ἐπιστολᾷ, σχεδὸν δὲ αὐτὰν "καὶ φθάσω."

211. C. μβ'.] Ex Plutarchi Vita Ageſilai p. 604. D. Fortaſſe rectius ibi legitur προῆγε, ut et hoc loco dat Harl. et legi voluit M. Solanus l. l. edit. Bryan T. III. p. 578. b. Sed παρατεταγμένοις, quamvis et illic legatur, tamen hoc loco controverſum varietate librorum: nam τεταραγμένοις dant Venet. Harl. Mez. quod ſignificat quoque H, quamvis corrupto τεταργμένοις· Voſſ. dat παραιτεραμμένοις, vulgata in margine adſcripta: Ald. παρατεταραγμένοις. Porro Harl. et J. καταιρωνευσάμενος αὐτοὺς, ut illic: ſed utroque cum Caſu jungi, monuimus p. 31. E. Denique Τραλλεῖς, Thraciæ populus, qui fuerint, docuit in primis P. Weſſelingius, et qui ab eo citantur, ad Diod. Sic. XVII. 65. T. II. p. 210.

211. D. μγ'.] Deinceps in Vita Ageſilai p. 604. D. Aliud hoc in itinere ſtrategema Ageſilai adverſus Æropum Macedoniæ regem narrat Polyænus II. 1. 17.

211. E. μδ'.] Deinceps in Vita Ageſilai p. 604. E.

211. E. με'.] In Vita Ageſil. p. 604. F. Notavimus in Apophth. Reg. et Duc. inter Ageſilai ς'. p. 191. A.

211. F. μς'.] In Vita Ageſilai p. 605. A: aliis verbis Xenophon Hellenic. IV. 3. 2—5. Ageſilao II. 2—5. Harl. dat ὑπὸ τῷ Μαραθωνίῳ· Schott. et Leonic. κακύντων, ut Vita Ageſil. pro κακουργούντων. Vulgatum fuit ὑπὸ τῶν Ναρθακίων.

p. 212. A. μζ'.] In Vita Ageſilai deinceps p. 605. A. C—F. Xenophon. IV. 3. 8—14. Ageſilao II. 8—16. Harl. item μοίρας.

212. A. μη'.] In Vita Ageſilai p. 606. B, C. pluribus verbis.

212. B. μθ'.] In Vita Ageſilai p. 606. D: aliis verbis in Xenophonteo Ageſilao IX. 6. Pauſanias III. 8. 15. V. 12. VI. 6. et Epigramma apud Valckenarium ad Theocrit. p. 199.

212. B. ν'.] In Vita Ageſilai p. 606. D. Diogenes Laertius II. 51. ibique interpretes.

212. C. να'.] Hic interpoſitum locis ex Vita Ageſilai excerptis, habet auctoritatem loci communis, in ſignificanda diſciplinæ Spartanæ illa parte, quæ poſita eſt in ſcientia *imperandi et obediendi*, τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι: ſic eſt apud Plutarchum in hoc libro p. 215. C. Lycurgo p. 58. C, D. Ageſilao p. 596. D. Xenophonteus Ageſil. II. 16. Et in aliis etiam populis conjunctio utriuſque officii et nominis in laude ponitur: ut ἄρχειν et ἄρχεσθαι paſſim juncta reperiantur: quorum quædam notavit Gatakerus ad M. Antonin. XI. 29: alia nos alibi dabimus.

212. C. νβ'.] Idem apponitur in his Apopthegm. Lac. Lyſandri p. 229. F. ſumtum ex Vitis Lyſandri p. 447. D. et Ageſilai p. 606. E. His duobus in locis nomen ſcriptoris proditur Κλέων, ut hoc loco item præbet Harl.

212. D. νγ'.] Ex Vita Ageſilai p. 606. F.

212. E. νε'.] Attigimus in Apophth. Reg. et Duc. p. 190. A. Theopompi.

212. E. νς'.] In Apophth. Reg. et Duc. p. 191. Lyſandri ι'. animadvertimus p. 71. E.

212. F. νζ'.] Ex Vita Ageſilai p. 607. D. Et Harl. dat τραγῳδιῶν. Meurſius Miſcell. Lacon. III. 6. p. 221. erudite diſputans de vocabulo, perperam agit quod δικηλιςὴς ſcribendum cenſet, ut item G. J. Voſſius De Inſtitut. Poetic. II. 31. 1: quem errorem accurate reprehendit Valckenarius in Epiſtola ad Matth. Roverum p. 66: δικηλίκτας eſt in J. *Callipidæ* hujus mentio eſt in Xenophontis Sympoſio III. 11. Ariſtotele De Poetic. Cap. XXVI. Plutarcho De Gloria Athen p. 348. E. Polyæno VI. 10.

212. F. νη'.] Attigimus in Apophth. Reg. et Duc. p. 191. B. Ageſilai ϑ'.

p. 213. A. νϑ'.] Attigimus ibidem p. 191. A. Ageſilai ι'.

213. A. ξ'.] Ex Vita Ageſilai p. 608. C. Et Harl. perperam dat κάκιςα.

213. B. ξα'.] Ex Vita Ageſilai p. 608. D; reponitur in Artaxerxe p. 1022. C. quem locum legiſſe juvabit.

213. B. ξβ'.] Ex Vita Ageſilai p. 608. F. Attigimus in Apophth. Reg. et Duc. p. 190. F. Ageſilai γ'.

213. C. ξγ'.] Ex Vita Ageſilai 608. F. Attigimus p. 78. D.

213. C. ξδ'.] Notavimus in Apophth. Reg. et Duc. p. 190. F; in dictis Ageſilai α'.

213. C. ξε'.] Acumen latet: ita, opinor, aperiundum. Certiſſima ad gloriam via eſt virtus, quod in Socratis præcepto celebratur, proditum a Xenophonte Memorab. Socrat. I. 7. 1. ſequ. indeque Ciceroni Offic. II. 12. et aliis. Sed virtus continetur *agendo et dicendo*, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρα τε ἔργων, Iliad. I. 443: et valet ad hominum benevolentiam conſequendam, auctore item Socrate Memorab. II. 6. 14. ὡς, εἰ μέλλοιμεν ἀγαθόν τινα κτήσεσθαι φίλον, αὐτοὺς ἡμᾶς δεῖ ἀγαθοὺς γενέσθαι, λέγειν τε καλὰ καὶ πράττειν. At nulla hoc loco apparet oppoſitio inter τὰ ἄριςα, et τὰ κάλλιςα, nec ratio quare illud quis λέγοι, hoc πράτἰοι. Igitur putem, huic dicto propoſitum eſſe ridiculum, quod dicitur παρὰ προσδοκίαν, ut audiens audita prima parte, εἰ λέγοι μὲν τὰ ἄριςα, exſpectet in altera parte oppoſitionem, ſed reperiat conjunctionem, πράτἰοι δὲ τὰ κάλλιςα. Quam-

quam, quo magis proprietas attributorum ſervetur, putem requiri et ab auctore poſitam fuiſſe hanc collocationem, Εἰ λέγοι μὲν τὰ κάλλιςα, πράτ]οι δὲ τὰ ἄριςα. Nam τὰ κάλλιςα, *pulcherrima*, pertinent ad *ea quæ placent*, *ſuavia*, *jucunda*: τὰ ἄριςα autem ad *utilia*. Atque ſic fere eſt in gemino dicto Antalcidæ p. 217. E: Ἄλλε δ' ἐρωτήσαντος πῶς ἄν τις μάλιςα ἀρέσκοι τοῖς ἀνθρώποις, Εἰ ἥδιςα μὲν, ἔφη, αὐτοῖς διαλέγοιτο, ὠφελιμώτατα δὲ προσφέροιτο· et in illa precatione, διδόναι τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς. Inſtitut. Lacon. κζ'. p. 239. A. Et pertinet eodem dictum poetæ de virtute, eam conſtare in χαίρειν τε τοῖς καλοῖσι καὶ δύνασθαι· apud Platonem Menone p. 15. B.

213. C. ξς'.] Harl. et Jun. in fine auctius dant, πρὸς δὲ τοὺς καιροὺς λογισμόν· itaque exhibet Stobæus Floril. LII. p. 365: Ἀγησίλαος ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐρωτηθεὶς, τίνα δεῖ τὸν ςρατηγὸν ἔχειν, εἶπε· Πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους τόλμαν· πρὸς δὲ τοὺς ὑποτεταγμένους εὔνοιαν· πρὸς δὲ τοὺς καιροὺς λογισμόν.

213. D. ξζ'.] Idem dictum ſub nomine Leotychidæ ponitur in hoc libro p. 224. D. Fertur et Ariſtippi apud Diogenem Laert. II. 80: ὁ δ' οὖν Ἀρίςιππος ἐρωτηθεὶς τίνα ἐςὶν ἃ τοὺς καλοὺς παῖδας μανθάνειν δεῖ; ἔφη, Οἷς ἄνδρες γενόμενοι χρήσονται. Pertinet eodem præceptum Platonis Leg. I. p. 572. —καί φημι τὸν ὁτιοῦν ἀγαθὸν ἄνδρα μέλλοντα ἔσεσθαι τοῦτο αὐτὸ ἐκ παίδων εὐθὺς μελετᾶν δεῖν—. Unde fluxit illud Jamblichi Vit. Pythag. §. 204: εἰ γὰρ μηδὲν τούτων ἐςὶ χρήσιμον εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν ἀφικνουμένων ἡμῶν, μάταιον εἶναι τὸ συνεθίζειν παῖδας ὄντας τῇ τοιαύτῃ τάξει.—εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τόν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα ταῦτα συνεθίζεσθαί τε καὶ μανθάνειν, ἃ δεήσει πράτ]ειν αὐτοὺς τελεωθέντας.

213. D. ξη'.] Nec hujus comparationis ratio ſatis apparet; credo quia ex hiſtoriæ nexu avulſa eſt. Nec Eraſmus ſatisfacit interpretando Apophth. I. 66: *Subindicabat, regem eſſe veluti legum architectum, nec convenire ut is opituletur ei, qui contra leges aliquid admiſerit.*

213. D. ξθ'.] E Xenophonteo Ageſilao VIII. 3. Brevius Plutarchus in Vita Ageſilai p. 608. F. et Ælianus Var. Hiſt. X. 20. Factum incidit in tempus proximum deinceps paci Antalcideæ, de qua Xenophon Hellenic. V.

1. 27. ſeq. Tiribazum conditiones pacis recitaſſe ſcribens, nec memorans Calliam Lacedæmonium.

213. E. ο΄.] Ex Plutarchi Vita Ageſilai p. 610. C. Brevius refert Ælianus Var. Hiſt. XII. 15: Ἀγησίλαος δὲ κάλαμον περιβὰς, ἵππευε μετὰ τοῦ υἱοῦ παιδὸς ὄντος, καὶ πρὸς τὸν γελάσαντα εἶπε, Νῦν μὲν σιώπα, ὅταν δὲ γένῃ πατὴρ αὐτὸς, τότε ἐξαγορεύσεις πρὸς τοὺς πατέρας. Socrati adſcripſit Valerius Max. VIII. 8. Ext. 1: *Socrates—non erubuit tunc, cum interpoſita arundine cruribus ſuis, cum parvulis filiolis ludens, ab Alcibiade riſus eſt.* Nam univerſe quidem valet popularis opinio, *Ædificare caſas, ploſtello adjungere mures, Ludere par impar, equitare in arundine longa, Si quem delectet barbatum, amentia verſet:* ut eſt in Horatio Sat. II. 3. 247; ubi Lambinus non neglexit hæc ex hiſtoria exempla apponere. Harl. omittit διαφερόντως, et conſentit in περιβεβηκώς. Illud cum Superlativo habet uſum rariorem quidem, ſed tamen uſum: veluti apud Thucydidem VIII. 68: παρέσχε δὲ καὶ Φρύνιχος ἑαυτὸν πάντων διαφερόντως προθυμότατον εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, ad quem locum ſimilia uſurpari monet Abreſchius in Dilucid. Thucyd. p. 778. et Animadv. ad Æſch. p. 133. quem in gemina cauſſa citavimus ad p. 153. C. Hoc autem, περιβαίνειν ἵππον et ſimilia, de *inequitando*, ſatis eſt frequens: veluti apud Plutarchum ſubinde. De Solert. Animal. p. 984. E. in Vitis p. 265. D. 389. A. 667. D. 685. A: et in Apionis loco apud Gellium VII. 8.

213. F. οα΄.] Ex Vita Ageſilai p. 610. D: mox in Apophth. Antalcidæ p. 227. C: in Vita Lycurgi p. 47. D. Notavimus in Apophth. Reg. et Duc. p. 189. E.

213. F. οβ΄.] Ex Vita Ageſilai p. 610. E, F: indidem ſimul et hoc ex loco ſumſit Polyænus II. 1. 7. Scitum plane commentum et ejuſdem exempli atque illud Socratis relatum ex Ariſtonymi Tomariis a Stobæo Floril. XXIV. p. 190: Σωκράτης ἔλεγεν, εἴτις ἐν θεάτρῳ ὑποκηρύττοι ἀνίστασθαι τοὺς σκυτοτόμους, ἐκείνους μόνους ἀναστήσεσθαι· ὁμοίως εἰ τοὺς χαλκοτύπους, τοὺς ὑφάντας, ἢ τοὺς ἄλλους κατὰ γένος· εἰ δὲ τοὺς φρονίμους ἢ δικαίους, πάντας ἀναστήσεσθαι· καὶ ἔστιν ἐν τῷ βίῳ βλάπτον μάλιστα, τὸ ἀνοήτους ὄντας τοὺς πολλοὺς οἴεσθαι φρονίμους εἶναι. In noſtro loco πολλοὶ ἀκολουθοῦντες adhæſit excerpenti

ex Vita Ageſilai, nec de mutata conſtructione cogitanti: Voſſ. dat πολλοὺς ἀκολυθοῦντες, ſuperſcripto α. Meziriacus diſerte annotavit πολλοὺς ἀκολουθοῦντας. Porro omiſſo ἢ, H. J. Venet. Voſſ. P. ἐργάζεσθαι μανθάνειν: in Ageſilai Vita ἐργάζεσθαι καὶ μανθάνειν: in Polyæno ſolum ἐργάζεσθαι.

p. 214. B. ογ′.] Notavimus p. 191. C. in Apophth. Reg. et Duc. Ageſilai ι′.

214. C. οδ′.] In Vita Ageſilai p. 613. B, C: ex Theopompo: ὁ γὰρ Ἀγησίλαος οὐκ εἴα πρὸς τοσοῦτον, ὥς φησι Θεόπομπος, ῥεῦμα καὶ κλύδωνα πολέμου μάχεσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους, ἀλλὰ τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ κυριώτατα τοῖς ὁπλίταις περισπειράμενος ἐκαρτέρει τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς μεγαλαυχίας τῶν Θηβαίων προκαλουμένων ἐκεῖνον ὀνομαστὶ καὶ διαμάχεσθαι περὶ τῆς χώρας κελευόντων, ὃς τῶν κακῶν αἴτιός ἐστιν ἐκκαύσας τὸν πόλεμον. Hoc argumentum attigerunt Xenophon Hellenic. VII. 5. 10. Diodorus Sic. XV. 83. Corn. Nepos Ageſil. VI. 1—3. Polyænus II. 1. 29.

214. C. οε′.] Non eſt in Vita Ageſilai: et ita loquitur de pugna Mantineenſi Plutarchus illic p. 616. A. quaſi ei non interfuerit Ageſilaus. Nec alii, qui exſtant ſcriptores hoc produnt. Tamen dictio et forma narrationis non abhorret a ratione Plutarchea.

214. D. ος′.] In Vita Ageſilai p. 616. B. C. F. uberius exponitur. Attigit quoque Corn. Nepos Ageſilao VIII. 2. Poſſit μεταξὺ accipi pro *interea*, vel *mox poſtea*, ex illo uſu, quem notavimus p. 177. C: nec tamen repugnem ſi quis ex vera lectione ταχὺ ortum ſuſpicetur. At οἰήσει plane abſurdum eſt.

214. E. οζ′.] Hoc totum caput, narratione et dictione ita friget et a Plutarchi conſuetudine diverſum eſt, ut alterius cujuſdam ſcriptoris eſſe videatur. Simile Alexandri ſtrategema prodit Frontinus I. 11. 14. Pro προθυμήσεσθαι legendum προθύσασθαι ex J. Harl. T. P. Tum, ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν ὑπεστραμμένην τῇ χειρὶ ИНКIИ προσέγραψε· ſaltem minima mutatione legendum, ut ſignificetur, *ſiniſtrorſum converſam νίκην manui inſcripſit*; ſcilicet, ut vox νίκη dextrorſum et recta ratione hepati imprimeretur. Monuit etiam Meziriacus.

214. F. οη'.] Ex Vita Ageſilai p. 618. A. Notavimus in Apophth. Reg. et Duc. p. 191. C. Ageſilai ια'.

p. 215. A. οθ'.] Ex Vita Ageſilai p. 596. F: notavimus in Apophth. Reg. et Duc. p. 191. D. Ageſilai ιβ'.

215. B. ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΔΟΣ ΤΟΥ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΥ.] Refert hæc dicta Meurſius De Regno Laced. XII. p. 61. ad Ageſipolidem II. qui patri Cleombroto in Leuctrica clade cæſo, ſuccedens, non niſi unum annum regnavit. Ergo nec de Olyntho a Philippo Macedone everſa quid omnino ſcire potuit: nec intelligitur quæ ſit ὁμήρευσις, in qua, ipſe jam rex, obſes fuerit. Alius memoratur rex Ageſipolis III. Cleombroti filius, adoleſcens regno patriaque pulſus a Lycurgo tyranno: qui, ut de Olyntho non potuit ut recens everſa pronunciare, fortaſſe tamen illo turbato et exteris obnoxio Spartæ ſtatu, alicubi obſidis officium ſuſtinuerit. Videatur Meurſ. ibid. X. p. 67. XX. p. 91.

215. B. α'.] Notavimus p. 40. E.

215. C. ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ.] Hic eſt Ageſipolis I. de quo Xenophon Hellenic. IV. 7. 2. V. 3. 18. mortuus in Olynthi oppugnatione. De quo Meurſius Regno Laced. XII. p. 60. Megarenſes poſtremo fere loco inter Græcos exiſtimatos fuiſſe, conſtat et ex Oraculo, quod proverbii frequentiam habuit: de quo Suidas in Ὑμᾶς ὦ Μεγαρεῖς—· quod repoſuit Schottus Adag. XIV. 8: plura Eraſmus p. 353. et Menagius ad Diog. Laert. VI. 41. Tamen eos ob morum reipublicæ modeſtiam aliis Græcis anteponit Iſocrates Or. De Pace, p. 217. Ἔκκλητος *judex externus ad quem provocatur:* de quo Valeſius ad Harpocrat. p. 24. Pollux VIII. 63. Heſychius in voce, utrobique interpretes: item δίκη ἔκκλητος, ibid. et in Plutarcho Opp. Mor. p. 493. A.

215. C. ΑΓΙΔΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ.] Notavimus eum p. 190. C.

215. C. α'.] Exſtat in Apophth. Reg. et Duc. p. 191. E. ſub nomine *Agidis Junioris, β'.*

215. D. β'.] Simile eſt p. 212. C. *Ageſilai να'.*

215. D. γ'.] Exſtat ibidem p. 190. C. *Agidis α'.*

215. D. δ'.] Ibidem β'.

215. D. ι΄.] Ibidem ι΄.

215. D. ϛ΄.] Notavimus p. 190. A. ubi *Theopompo* tribuitur.

215. E. ι΄.] Notavimus p. 190. C. ubi eſt *Agidis* γ΄.

215. F. ιβ΄.] Erat hic Ageſilai mos, hoſtibus abitum præbere, teſte quidem Polyæno II. 1. 6: Ἀγησίλαος τοῖς φεύγουσι τῶν πολεμίων δίοδον διδόναι παρήγγελλεν. Frontinus IV. 7. 16. Scipioni aſſignat. Videatur et Kuhnius ad Pauſan. IV. 21.

p. 216. A. ιγ΄.] Legendum προφερομένου· nec opus retinere λόγον· quod abeſt in Ald. Baſ. Xyl. H. J. Veneti. Voſſ. Harl. addidit Stephanus ex Pol. Leonic. Anon. Porro εὐχερῆ habent Ald. Baſ. Xyl. quod recte correxerunt in δυσχερῆ Pol. Leonic. Schott. Anon. indeque Stephanus, noſtris codicibus non diſſentientibus.

216. A. ιε΄.] J. Voſſ. Harl. τί δεῖ τοῖς Περινθίοις ἀπαγγεῖλαι. Mox J. σιωπῶ: Harl. λέγων. Unde verum putem — σὺ μὲν μόλις ἐπαύσω λέγων, ἐγὼ δὲ σιωπῶν. Eraſmus comparat cum antecedente θ΄. Exſtat in codice Veneto p. 232. D: ubi notavimus.

216. B. ιϛ΄.] Demetrio regi reſponſum a Spartano legato non nominato; narrat Plutarchus De Garrulit. p. 511. B. et in Apophth. Lac. p. 233. F. in codicibus Venet. J. Harl. Utriuſque ætate antiquior hic eſt *Agis*.

216. B. ιζ΄.] Longior oratio quam pro apopthegmatis modo: quod putem deſiiſſe in παρ' αὐτοῖς· reliqua inde ab ἔφη δὲ, aut certe ab ὥστε οὐ χρὴ θαυμάζειν—, adjecta eſſe aliunde. Fortaſſe etiam acumen ita intelligendum, κατὰ λόγον προβαίνει —*recte res nunc procedunt, ſi ſumma deorſum verſa ſunt; nam me puero pater dixit ſumma deorſum eſſe verſa; igitur ſi et hæc in contrarium verſa ſunt, ſequitur res nunc in rectum ſtatum rediiſſe.* Vulgata ſcriptura referenda ſit ad pervulgatam querelam ſeniorum de continua ſeculi depravatione, *Ætas parentum, pejor avis, tulit Nos nequiores, mox daturos Progeniem vitioſiorem,* ut eſt Horatianum Carm. III. 6: quæ eſt egregia quidem ſententia, ſed hoc in apophthegmate frigida et hebes.

216. C. ιη΄.] Locus fere communis, redditus illo Euri-

pideo, Τίς δ' ἐςὶ δοῦλος τοῦ θανᾶν ἄφροντις ὤν· quod ſpectavimus p. 34. B.

216. C. ΑΓΙΔΟΣ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.] Hic eſt ille Agis, Archidami filius, pugna adverſus Antipatrum interfectus. Videantur notata p. 190. C. 191. E.

216. C. α'.] Notavimus p. 191. E. α'.

216. C. β'.] Notavimus p. 190. D. δ'.

216. C. ΑΓΙΔΟΣ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ.] Ex ejus Vita p. 804. A, B.

216. D. ΑΚΡΟΤΑΤΟΥ.] Hoc nomine rex proditur in hiſtoria, quem Larcherus Chronolog. Herodot. T. VII. p. 508. Olympiade CXXVIII. ponit, et Meurſius De Regno Laced. XIII. p. 64. hujus apophthegmatis auctorem facit, et ſane hoc loco ἄρχοντα ſe profitetur. Res eadem eſt, quæ de Ageſilao narratur a Plutarcho De Vitioſo Pudore p. 534. E: 'Αγησίλαος ὑπὸ τοῦ πατρὸς κελευόμενος κρῖναί τινα δίκην παρὰ τὸν νόμον· 'Αλλ' ὑπὸ σοῦ, ἔφη, πάτερ, πείθεσθαι τοῖς νόμοις ἐδιδασκόμην ἀπ' ἀρχῆς, διὸ καὶ νῦν σοὶ πείθομαι μηδὲν ποιεῖν παρὰ τὸν νόμον· ubi Mez. ποιῶν legendum notat: quæ ſane narratio minus a probabilitate abhorret, quam hæc hujus loci verboſior quam pro Laconica forma.

216. E. ΑΛΚΑΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΚΡΟΥ.] Cujus obitus incidit in Olympiadum initium A. C. 776. Larcheri ratione, l. l. p. 696. Meurſii De Regno Laced. IX. p. 49. Patris nomen rectius ſcribitur Τήλεκλος apud Pauſaniam et alios citatos Meurſio ibid. p. 48, 49.

216. F. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΟΥ.] Verius J. dat 'Αναξανδρίδης· hic enim fuit Leontis filius et ſucceſſor in regno, quod tenuit quinquaginta annos, ab Olymp. LII. 3: videatur Larcherus l. c. p. 500. et Meurſius l. c. XII. p. 56. Sic legendum monuit Xylander, et verterunt Regius et Eraſmus.

216. F. β'.] Repetitur in ſequentibus p. 224. F. *Leontis* γ': et in Vita Lycurgi tribuitur Leonidæ p. 52. B: Λεωνίδας ὁ βασιλεὺς, ἀκαίρως τινὸς περὶ πραγμάτων οὐκ ἀχρήστων διαλεχθέντος, Ὦ ξένε, εἶπεν, οὐκ ἐν δέοντι χρέῃ τῷ δέοντι.

p. 217. A. δ'.] εὐδαιμονῆσαι dat etiam Harl. εὐδαιμονήσειν voluit Mez. vitioſum ἀδημονῆσαι eſt in Venet.

217. A. ε'.] αἰδεῖσθαι dat etiam Harl. ita et p. 231. E. ubi idem repetitur. Sæpe junguntur et opponuntur: veluti Ad Princip. Indoct. p. 781. C: μάλιϛα γὰρ αἰδεῖσθαι προσήκει, τοῖς ἥκιϛα φοβουμένοις: alibi, Opp. Mor. p. 37. D. 101. A. 225. D. 279. B. Vit. 194. B. 610. A. 1061. C. Plato Leg. X. p. 664. E. Xenophon, Memor. Socrat. III. 5. 15: Cyropæd. VIII. 1. 10. Diog. Laert. I. 70. alii: item αἰδὼς et φόβος.

217. B. ϛ'.] Unum hoc eſt diſertum teſtimonium moris, quem aliunde ſuſpicando colligimus. Indicta cauſſa aut indemnatum interficere non licebat vetere lege: quod prodit Plutarchus Ageſil. p. 614. B. unde Ælianus ſumſit Var. Hiſt. XIV. 27. et aliunde Valerius Max. VII. 2. Ext. 15. Thucydides I. 132. Ephororum prudentem tarditatem in Pauſaniæ cauſſa laudat, χρώμενοι τῷ τρόπῳ, ᾧπερ εἰώθασιν ἐς σφᾶς αὐτοὺς, μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων, βουλεῦσαί τι ἀνήκεϛον. Lacedæmonios ſignificat Socrates apud Platonem in Apologia p. 367. C: εἰ ἦν ὑμῖν νόμος, ὥσπερ καὶ ἄλλοις ἀνθρώποις περὶ θανάτου μὴ μίαν μόνον ἡμέραν κρίνειν, ἀλλὰ πολλὰς, ἐπείσθητε ἄν. Senibus data erant judicia capitalia, ut Xenophon prodit Rep. Laced. X. 2. Et ex hujuſmodi laudatione Spartani inſtituti profectus eamdem rationem bonis regibus commendat Julianus Imp. p. 89. D. Hoc inſtitutum ex Plutarcheo hoc loco recenſuit N. Cragius De Rep. Laced. IV. 8. p. 436.

217. B. ΑΝΑΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΥΚΡΑΤΕΟΣ.] Bello Meſſenio II. fuit Rex ab Olymp. XXIII. 4. ad XXXII. 2. ex ratione Larcheri l. c. p. 498—500: cui adhibeatur Meurſius De Regno Laced. XI. p. 53. Illo tempore non fuiſſe ærarium Spartæ, cum aliis documentis, tum hoc apophthegmate oſtendit N. Cragius De Rep. Laced. IV. 2. p. 378.

217. C. ΑΝΑΞΙΛΟΥ.] Vitioſa inſcriptio. Nam tituli illi primum a Stephano poſiti, deinde in Græco-Latina editione Pariſienſi anni 1624. repetiti ſunt. Vera erat ſcriptura ΑΝΑΞΙΛΑΟΥ, vel ΑΝΑΞΙΛΑ. *Anaxilaus* non quidem rex, ſed tamen filius regis Leotychidæ, et avus regis

Anaxandridæ fuit, ut cognoſcitur ex Herodoto VIII. 131. Eximium hunc Ephororum honorem, appoſitis Veterum teſtimoniis, et hoc dicto, expoſuit N. Cragius De Rep. Lac. II. 2. p. 103.

217. C. ΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΟΥ.] Laco ex Vita Lyſandri p. 437. C. cognitus: cujus nomen Bryanus reſtituere voluit pro Μανδρακλίδας in Vita Pyrrhi p. 401. C: nulla is quidem idonea cauſſa. Apophthegma etiam aliis adſcribitur: veluti *Ageſilao* p. 210. F. λδ'. et ignoto p. 234. E. μβ'. Cæterum, pro δὲ ἵςαντο corrigendum δ' ἐνίςαντο; a vulgata unus J. diſſentiens dat nil melius τε ἵςαντο. Ex P. annotatur Ἀνδροκλείδας melius vulgato, et confirmatum ab Harl.

217. C. ΑΝΤΑΛΚΙΔΟΥ. α'.] Idem factum dictumque *Lyſandro* adſcribitur p. 229. D. ι'. De confeſſionis in myſteriis antiquitate hos locos adhibet Iſ. Caſaubonus Exercitat. contra Baronium XVI. 43. p. 483. Neque vero ad idem argumentum trahendus Cicero Leg. II. 12: *confitendarum religionum facultatem adferunt:* certior enim eſt lectio *conficiendarum*. Nec ad myſteria pertinet Nat. Deor. II. 4: *confiteri peccatum ſuum maluit Gracchus, quam barere in republica religionem.*

217. D. β'.] Notavimus p. 192. B. α'.

217. D. γ'.] Notavimus p. 192. C. β'.

217. D. δ'.] Simile eſt *Ageſilai* p. 213. C. ξε'.

217. D. ε'.] Notavimus p. 192. C. γ'.

217. E. ς'.] In Vita Lycurgi p. 47. D. Ageſilai p. 610. D. Notavimus p. 189. F. in Lycurgi dictis ι'. Cæterum in H. et Voſſ. hic locus deeſt.

217. E. ζ'.] Dictum ex duobus aliis compoſitum: altero de mœnibus Spartæ p. 210. E. *Ageſilai* κθ', λ': altero, de terminis Laconicæ, ibidem κη': utroque a nobis notato ibi.

217. E. η'.] Notavimus in ſimili p. 191. E. Agidis Junioris β'.

217. E. ΑΝΤΙΟΧΟΥ.] Idem legimus p. 192. B.

217. F. ΑΡΙΓΕΩΣ.] Nomen varie ſcribitur in codicibus: Ἀρηγεὺς, H. J. Voſſ. P: Ἀρητγεὺς, T: Ἀρισγεὺς, Ve-

net. *Argous* eſt variæ lectionis in margine Cruſerii: 'Αργεὺς Harl. Eraſmus, quod præferam, ut nomen alibi proditum: quamquam in hunc Spartanum fortaſſe verius 'Αρεὺς, qui fuit rex, de quo Meurſius Regn. Lac. XIII. p. 64. quod nomen perperam in 'Αρέτας mutatum in Diod. Sic. XX. 29. reſtituit Weſſelingius.

217. F. α'.] Simile eſt Euboidæ p. 220. D: alia dabimus ad initium libri De Mulier. Virt. p. 242. E.

217. F. β'.] Epigramma et Apophthegma ſine nominibus auctorum, proditur item in Vita Lycurgi, unde hinc tranſlatum eſt, p. 52. E. In ſimili metaphora dixit Plato Rep. VIII. p. 501. G: τὸ λεγόμενον, ὁ δῆμος φεύγων ἂν καπνὸν δουλείας ἐλευθέρων, εἰς πῦρ δοῦλον δεσποτείας ἂν ἐμπεπτωκὼς εἴη—.

p. 218. A. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.] Ariſton, Agaſiclis filius, in regibus Spartanis fertur, de quo Herodotus et Pauſanias: unde Meurſius Regn. Lac. XVII. p. 78. et Larcherus ejus regnum definit l. l. ab Olymp. LI. 3—LXV. 1.

218. A. α'.] Pervulgatum, *amicis bene, inimicis male faciendum*. At Socrates apud Platonem cum in Rep. I. p. 411. F. 413. B—D. tum in Critone p. 372. D, E. οὐδαμῶς ἀδικεῖν· οὔτ' ἄρα ἀνταδικεῖν δεῖ, *injuriam nec inferre nec referre*. Ad idem argumentum pertinet Epiſt. VIII. p. 723. F. Clitophont. p. 257. A. Sed hujus loci dictum idem eſt quod Cleobuli apud Diog. Laert. I. 91: ἔλεγε δὲ τὸν φίλον δεῖν εὐεργετεῖν, ὅπως ᾖ μᾶλλον φίλος· τὸν δὲ ἐχθρὸν φίλον ποιεῖν. Simile Juliani apud Ammianum Marcellin. XXII. p. 227: *inimicorum minuere* numerum, *augere amicorum*. Conferatur Fragm. Commentar. Heſiod. §. XXXVIII.

218. A. β'.] Attigimus p. 215. D.

218. A. γ'.] Haud ſcio an hæc aliena ſint ab ætate Ariſtonis, et victoria de Athenienſibus, et mos funebrium laudationum.

218. B. ΑΡΧΙΔΑΜΙΔΟΥ.] Sub hujus nomine Plutarchus in Lycurgo p. 52. C, D. duo apophthegmata refert, alterum, quod hoc loco eſt β'. alterum ſupra proditum p. 215. D. ut *Agidis* ε'.

218. B. α'.] Hoc ſi vere Archidamidæ tribuitur, po-

nendus ſit in ætate Lycurgi: ſiquidem hic Charilai fuit tutor. Sed et aliorum ex perſona memorat Plutarchus ut notavimus p. 55. E.

218. B. β′.] Ad verbum deſcriptus locus ex Vita Lycurgi p. 52. C: ubi item ſub *Archidamidæ* nomine proditur. Dictum eidem auctori, cui proximum, certe æquali temporum Lycurgi tribui nequit; ſiquidem *Hecatæus ſophiſta* alius niſi *hiſtoricus Mileſius* intelligi nequit, qui trecentis minimum annis poſt Lycurgum fuit. Illud *ὁ εἰδὼς λόγον, καὶ τὸν τοῦ λέγειν καιρὸν οἶδεν*, eſt decretum a philoſophis et rhetoribus celebratum. Ariſtippus ita reſpondit Dionyſio, quod memorat Diogenes Laert. II. 73: *ἀναγκαζόμενός ποτε ὑπὸ Διονυσίου εἰπεῖν τι τῶν ἐκ φιλοσοφίας· Γελοῖον, ἔφη, εἰ τὸ λέγειν μὲν παρ' ἐμοῦ πυνθάνῃ* (forte *μανθάνεις*) *τὸ δὲ, πότε δεῖ λέγειν σύ με διδάσκεις.* Ad muſicam accommodavit Plutarchus p. 1145. E. 1147. A: Ariſtides Orat. Platon. II. p. 96: *ὁ γὰρ τὸ πρέπον τῶν λόγων ἐξητακὼς πανταχοῦ, καὶ τὸν καιρὸν εἰδὼς—οὗτός ἐστιν ὁ μόνος οἷς εἶπον χρῆσθαι δυνάμενος—καὶ μὴν ὁ εἰδὼς τί δεῖ λέγειν οἶδε τί δεῖ σιωπῆσαι·—ὥσπερ καὶ ὅστις οἶδε πότε πλὴν καιρὸς, οὐκ ἀγνοεῖ καὶ πόθ' ὁρμᾶν·* item p. 130. 140.

218. C. ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ ΤΟΥ ΖΕΥΞΙΔΑΜΟΥ.] Cognitus e Thucydide in primis, ſed et aliis citatis Meurſio De Regn. Laced. XVII. p. 79.

218. C. α′.] Dicuntur *τὰ ἀρχεῖα* proprie quidem *curiæ*, ubi magiſtratus congregantur: tum vero *ipſi magiſtratus*, eorumque collegia, ſubinde etiam *τὸ ἀρχεῖον* præcipue, *Ephororum collegium:* ſic in Lyſandro p. 444. E. Agide 800. E. Cleomene 808. E. 809. A. Sed et alibi utraque ſignificatione *curiarum* et *magiſtratuum* legitur in Plutarcho: v. c. Opp. Mor. p. 781. E. 784. A. 787. B. 797. B. Vit. 89. F. 479. B. 611. A. 802. A: item 1057. F. *principia* in Romanis caſtris. Et in aliis: v. c. Ariſtide T. II. p. 22. Pauſania p. 663. Dione Chryſ. p. 565. D. 636. D. ubi *τοὺς νόμους καὶ τὰ ἀρχαῖα*, poſtremum mutandum in *ἀρχεῖα*. Confuſio frequens: et hoc loco H. et Harl. perperam dant *ἀρχαῖα*. Videantur et Sallierius ad Thom. Mag. p. 145. et Spanhemius ad Ariſtoph. Nub. 1155.

218. C. γ′.] Diſertius hoc dictum refertur p. 223. F. in Cleomenis ιε′. omiſſa frigida iſta explicandi appendicula: Ὡς οὐδὲν διαφέρον—κ. τ. λ.

218. D. δ′.] Geminum et fortaſſe confuſum ſimili dicto. *Gorgus* β′. p. 240. D. Eraſmus τὰ ἀνδρεῖα reddit *quæ fortes decet*, et in eamdem ſententiam cæteri omnes interpretes. Intelligenda *convivia*, *ſodalitia*, συσσίτια, quæ antiquitus apud Spartanos, ut apud Cretenſes, a quibus hunc morem ſumſerant, ἀνδρεῖα dicebantur. Subinde legitur in Plutarcho v. c. Lycurgo p. 46. B. 52. B. Sympoſ. VII. p. 714. B. Pertinet huc Ariſtoteles Politic. II. 10. p. 52: καὶ τό γε ἀρχαῖον ἐκάλων οἱ Λάκωνες οὐ Φιδίτια ἀλλ' Ἄνδρια, καθάπερ οἱ Κρῆτες· ᾗ καὶ δῆλον ὅτι ἐκεῖθεν ἐλήλυθεν. Conferantur Cragius Rep. Laced. I. 9. p. 57. Meurſius Miſcell. Lacon. I. 9. p. 48.

218. D. ε′.] Tribuitur Lyſandro p. 190. E. et 229. D.

218. E. ζ′.] Perperam huc invectum ex Lyſandri Apophthegmatibus, ubi notavimus p. 190. D.

218. E. η′.] Retulit ex Plutarcho Stobæus Floril. LII. p. 359: Ἀρχίδαμος ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, θεασάμενος τὸν ἴδιον παῖδα ἄγαν προπετῶς μαχόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, εἶπεν, Ἢ τῇ δυνάμει πρόσθες, ἢ τοῦ θράσους ἄφελε. Repoſuimus hinc in Fragmentis Epiſtolæ De Amicitia XVIII. 9. quia inde excerptus eſſe potuit. Simile dictum vide p. 232. E. β′.

289. E. ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ.] De hoc monuimus p. 190. A.

218. E. α′.] Reſponſi acumen eſt in *umbram ſuam metiri*: quod ductum eſt ex duabus proverbii inſtar uſurpatis dictionibus: altera *metiri ſe ſuo modulo*, unde hujus Apophthegmatis ſententiam aperire ſtuduit L. Bos in Exercitat. in N. T. p. 113: altera, *umbræ* inanitate, quæ ad levitatem et fragilitatem gloriæ et felicitatis humanæ ſignificandam adhiberi ſolet, ut recte hoc dictum accepit Cœl. Rhodiginus ad Eraſmi Adag. p. 1313. et nos quædam de hoc uſu notavimus.

218. F. β′.] Animadvertimus p. 210. E. Ageſilai κη′.

218. F. γ′.] Hujus mentionis auctoritate Periander hic in medicis numeratur apud Fabricium Bibl. Gr. XIII. p.

360. Quod dat codex P. ἐς τὰ μάλιςα habent etiam Venet. Voſſ. Harl. cujus formæ elegantiam docte oſtendit Gierigius, Excerptorum hinc Apophthegmatum editor, de quo diximus Biblioth. Crit. Vol. II. Part. II. p. 122.

218. F. δ′.] Procul a patria bellum cum Philippo gerendum, ſubinde monet Demoſthenes; ut hoc Apophthegma ex illa ſententia profectum videatur: veluti Olynth. I. p. 4. Exord. XV. p. 136. A: εἰ δὲ τὰ πράγματα ἐςὶν ἐγγυτέρω προάγοντα· δεῖ σκοπεῖσθαι ὅπως μὴ πλησίον αὐτοῖς μάχησθε, ἃ πόῤῥωθεν ἔξεςι φυλάξασθαι.

218. F. ε′.] Eſt hæc illa celebris ἄδακρυς νίκη; qua ne unus quidem Lacedæmonius periit: de qua Xenophon Hellenic. VII. 1. 22. Diodorus Sic. XV. 72. Plutarchus Ageſilao p. 614. E.

p. 219. A. ς′.] Periandri fertur apud Diogenem Laert. I. 97: ἔλεγε δὲ καὶ τάδε· Καλὸν ἡσυχία· Ἐπισφαλὴς προπέτεια. Harleianus codex breviſſime, ἐπέςαλεν οὕτως, Καλὸν ἡσυχία.

219. A. ζ′.] Notavimus p. 190. A.

219. A. η′.] Notavimus p. 191. D.

219. A. θ′.] Loco Ἀντίγονον res et hiſtoria flagitare videtur Ἀντίπατρον, quæ nomina in hoc libello ſubinde confunduntur. Et Archidamus hic periit in Italia Olymp. CX. 3. notante Larchero Chronol. Herodot. T. VII. p. 509. et aliis; ergo biennio ante Philippi obitum, diu ante præfecturam Antipatri et Crateri. Ut hoc dictum potius filiis Archidami, Agidi aut Eudamidæ conveniat. Ipſa comparatio hominum et ovium, ejuſque in præſentem cauſſam accommodatio, et re ipſa ineptum quid habet, ut quæ adverſus Archidamum ipſum converti poterat: et dictione inficetum ſonat. Forte ſuſcepta eſt ex falſa auditione fabulæ Æſopicæ.

219. B. ΑΣΤΥΚΡΑΤΙΔΟΥ.] Hunc non meminimus nos alibi legere. Et hoc loco Ἀντιγονον ſcribentem librarium erraſſe, oſtendit proximum Ἀντίπατρος, cujus nomen utrobique flagitatur; quamquam et pro hoc Ἀντίγονος dant Jun. Harl. Anon. Significatur enim nobilis illa Agidis pugna adverſus Antipatrum, quam et alii prodiderunt, et Diodorus Sic. XVII. 63. Exemplum ac dictum ex noſtro

hoc loco adfert N. Cragius Rep. Laced. I. 10. p. 64. nomen exhibens *Ariſtocratidem.* Simile eſt reſponſum *Damindæ* p. 219. E.

219. C. ΒΙΑΝΤΟΣ.] Βίας nominatur, qui *Anaxibius* dicendus erat. Deſignatur enim illud Iphicratis factum ad Abydum, quo Lacedæmoniorum concidit præſidium, cujus præfectus erat Anaxibius: quod prodidit Xenophon Hellenic. IV. fin. 8. 38: καὶ ὁ Ἀναξίβιος, γνοὺς μὴ εἶναι ἐλπίδα σωτηρίας—ὁρῶν δὲ καὶ ἐκπεπληγμένους ἅπαντας, ὡς εἶδον τὴν ἐνέδραν, εἶπε πρὸς τοὺς παρόντας· "Ἄνδρες, ἐμοὶ μὲν καλὸν ἐνθάδε "ἀποθανεῖν· ὑμεῖς δὲ πρὶν συμμῖξαι τοῖς πολεμίοις, σπεύδετε εἰς "τὴν σωτηρίαν." Καὶ ταῦτ' ἔλεγε· καὶ παρὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ λαβὼν τὴν ἀσπίδα, ἐν χώρᾳ αὐτοῦ μαχόμενος ἀποθνήσκει—. Aliud eſt idque magis celebratum Iphicratis ſtrategema, quo Lacedæmoniorum moram ad Corinthum interceptam confecit: proditum et aliis et principi Xenophonti Hellenic. IV. 5. 11—18. Unus codex J. in nomine diſſentiens dat Βίος.

219. C. ΒΡΑΣΙΔΟΥ.] Partim exſtant p. 190. B.

219. C. α'.] Notavimus p. 190. B. et 79. E.

219. C. β'.] Notavimus p. 190. B. et Ser. Num. Vind. p. 548. B.

219. D. γ'.] Epiſtolium hoc appoſuit, et verbum Doricum δήλεσθαι, δηλέεσθαι, *velle*, eruditiſſime explicuit Valckenarius ad Theocrit. Digreſſ. II. p. 258. ſeq. Noſtri libri nil variant, niſi quod pro ποτὶ δν, J. Harl. Venet. habent κατά.

219. D. δ'.] Notavimus p. 190. B.

219. E. ΔΑΜΩΝΙΔΟΥ.] Notavimus p. 191. F.

219. E. ΔΑΜΙΔΟΣ.] Sine nomine auctoris Ælianus Var. Hiſt. II. 19: —Ἄλλοι μὲν ὧν ἄλλα ἐψηφίσαντο, Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐκεῖνα. Ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος βούλεται θεὸς εἶναι, ἔστω θεός.

219. E. ΔΑΜΙΝΔΟΥ.] Nomen aliter proditur in Harl. Δαμίδας: aliter in J. Δαμώνδας. Rem ſine auctoris nomine refert Stobæus Floril. VII. p. 90: Φίλιππος ἦλθεν ἐπὶ Λακεδαίμονα, καὶ προςστρατοπεδεύσας ἔπεμψεν ἀπειλῶν πολλὰ καὶ χαλεπὰ, εἰ μὴ ποιῶσι τὰ προστασσόμενα. Τῶν δὴ Λακεδαιμονίων τις ἀκούσας τῶν ἀπειλῶν, χάριν αὐτῷ, ἔφη, εἰδέναι, ὅτι οὐ κωλύει ὁ

ἐπὶ τοῖς μαχομένοις ἐςὶν, ἀποθανεῖν. Simile modo legimus *Aſtycratidæ* p. 219. B.

219. F. ΔΕΡΚΥΛΛΙΔΟΥ.] Stobæus refert ibidem p. 90: Πύῤῥυ ἐπιςρατεύσαντος Λακεδαιμονίοις καὶ πολλὰ ἀπειλοῦντος, Δερκυλλίδας εἷς τῶν γερόντων, ἀναςὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εἶπεν· Εἰ μὲν θεός ἐςιν ὁ ἀπειλῶν μὴ φοβώμεθα, οὐδὲν γὰρ ἀδικοῦμεν· εἰ δ' ἄνθρωπος, γνώτω ἄνδρασιν ἀπειλῶν. Hiſtoriæ hanc partem et dictum Laconice memorat Plutarchus in Pyrrho. p. 401. C: εἷς δὲ τῶν παρόντων ὄνομα Μανδρικίδας εἶπε τῇ φωνῇ λακωνίζων, "Αἳ μὲν ἐσσὶ τύγε θεὸς, οὐδὲν μὴ πάθωμεν· οὐ γὰρ ἀδικῶμεν· αἳ δὲ ἄνθρωπος, ἔσσεται καὶ τεῦ κάῤῥων ἄλλος." Ita enim legendum, et dudum monuit Lambinus ad Horat. Carm. I. 15. 28. Nomen Μανδρικίδας in 'Ανδροκλίδας mutari volebat Bryanus ad hunc locum, nulla de cauſſa, ut monuimus p. 217. C: poterat probabilius Μανδροκλείδας, ut nomen Laconicum, aut Δερκυλλίδας, ut hoc loco proditum. Sed cohibenda mutandi cupiditas in hoc genere. Magis etiam ad Laconicam linguam conformare voluit Meurſius Miſcell. Lacon. III. 5.

219. F. ΔΗΜΑΡΑΤΟΥ.] Cognitus ex Herodoto V. VI. VII; regno Spartæ pulſus apud Xerxem exulavit.

p. 220. A. β'.] Attigit N. Cragius Rep. Lac. III. 12. 12. p. 364.

220. A. γ'.] Simile, mox p. 220. F. Similius etiam, 234. D.

220. A. δ'.] Bianti tribuit Plutarchus De Garrul. p. 503. F: Βίας ἔν τινι πότῳ σιωπῶν, καὶ σκωπτόμενος εἰς ἀβελτηρίαν ὑπό τινος ἀδολέσχυ, Καὶ τίς ἂν, ἔφη, δύναιτο μωρὸς ὢν ἐν οἴνῳ σιωπᾷν. Soloni Stobæus Floril. XXXIV. p. 215: Σόλων ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Περιάνδρυ παρὰ πότον, ἐπεὶ σιωπῶν ἐτύγχανε, πότερα διὰ λόγων σπάνιν, ἢ διὰ μωρίαν σιωπᾷ, 'Αλλ' οὐδεὶς ἂν, εἶπε, μωρὸς σιωπᾷν ἐν συμποσίῳ δύναται.

220. C. η'.] κατανάλωκα γὰρ τὴν τοῦ βίυ τάξιν. Eraſmus et Amyotus ita accipiunt quaſi Demaratus dicat *ſe per exilium amiſiſſe locum ſuum in acie.* At κατανάλωκα eſt *conſumſi*, quod in paraſitum alieno cibo nutritum, proprio cibo et patrimonio abſumto ac decocto, congruit, minus in Demaratum, nedum ut de ſe ipſe iſtud dicat. Iſtiuſ-

modi homo ſtationem vitæ, locum in acie, abſumſit; nec in acie pugnare poteſt. Acumen igitur eſt in ambiguitate vocabulorum, *τάξις*, quæ eſt *modeſtia*, *locus in acie*, *ſtatio in civibus*, *cenſus*: et *βίος*, qui eſt *victus* et *vita*. Et vero paraſitus habet *βίον* alienum, cum *vitam*, tum *victum*. Sic De Adulatore Plutarchus p. 52. A: —*ἑςίαν ἤθους οὐκ ἔχων μόνιμον, οὐδὲ ἑαυτῷ βίον ζητῶν αἱρετὸν, ἀλλ' ἑτέρῳ.* De Educat. Lib. p. 13: *νόθα μέρη βίου.* Athenæus de Phoco IV. p. 168. F: *πάντα γὰρ ἀνήλωσε τὰ πατρῷα εἰς ἀσωτίαν· καὶ ἔπειτα ἐκολάκευε τὸν ἐπὶ τῆς Μουνυχίας.* Et fallor, aut qui hoc prodidit Hiſtoricus de Demarato, imitatus eſt talem quemdam Comici ſenarium, *Τάξιν βίου κατηνάλωκας, ὦ 'γαθέ.*

220. C. ΕΜΗΡΕΠΟΥΣ.] In Vita Agidis p. 799. F: *Σὺ δὲ 'Εκπρεπῆ μὲν ἐπαινεῖς, ἔφησεν, ὃς ἐφορεύων, Φρυνίδος τοῦ Μυσικοῦ σκεπάρνῳ τὰς δύο τῶν ἐννέα χορδῶν ἐξέτεμε.* Potuit hoc loco vetus lectio fuiſſe 'Εμπρεποῦς· ſed in ea, quam retinuimus omnes libri conſentiunt. De re eadem diximus p. 84. A.

220. C. ΕΠΑΙΝΕΤΟΥ.] Eraſmus haud temere ſic judicat: *Ea ſententia non diſſonat a literis Hebræorum, quæ narrant, ſerpentis mendacio primum fores apertas omni vitiorum generi.* Niſi ſuppoſititius eſt hic locus, neceſſe ſit fuiſſe hoc ſingulare Epæneti judicium. Nam Spartanorum inſtitutis non erat vetitum mentiri; quin adeo cum *κλωπείᾳ*, *furandi more*, conjunctum, quæ ſine mendacio conſtare non poterat. Nec Lyſandro vitio dabatur, mentiendo et fallendo, patriæ rem augere. Simile eſt in hanc ſententiam apophthegma Cleomenis p. 223. B. perjurium ſuum defendentis. Quamquam Callicratidæ, Ageſilai, omnino Spartanorum, et univerſe Doricus ſimplex et ſincerus mos ab iſta perfidiæ labe abhorrebat. Habebat tamen hæc opinio exceptionem apud Spartanos, ut modo diximus: indeque accipiendum aliud apophthegma p. 234. F: *Εἰπόντος δέ τινος Λάκωνι ὅτι ψεύδεται, ἀπεκρίνατο, ἐλεύθεροι γὰρ εἶμες· οἱ δ' ἄλλοι αἴκα μὴ τἀληθῆ λέγοντι οἰμώξονται.* Omnes ſane Scriptores et Philoſophi mendacium damnant, nec niſi remedii cauſſa ſummis avertendis malis conce-

dunt: nemo quod ſciam ita reprehendit, ut, mendaces omnium peccatorum et injuriarum auctores pronunciaret.

220. D. ΕΥΒΟΙΔΟΥ.] Videatur p. 217. F. et 242. E.

220. D. ΕΥΔΑΜΙΔΟΥ.] Notavimus p. 192. A.

220. D. α′.] Ibidem.

220. E. β′.] Ibidem B. Conferatur Eraſmus Adag. p. 603.

220. E. δ′] Acquieſco in Xylandri interpretatione, *Quia nihil mihi opus eſt eos erroris convincere.* Acumen eſt in verbo ἐλέγξαι, quod eſt *re et facto quem convincere*, ut notavimus p. 176. C. Igitur ſenſus eſt hic, *Nolo committere, ut re ipſa convincantur ſe erraſſe, et vana victoriæ ſpe deceptos eſſe.* Sic ἐλέγχειν eſt *committere, ut quid re et facto appareat:* v. c. in C. Graccho p. 840. A. τὴν ἰσχὺν ἐπιλείπουσαν ἤδη δεδιὼς ἐλέγχειν, *metuens committere ut appareret ſuam vim jam deficere.* Mario 454. B: Pericle 162. F: τῆς πείρας ἐλεγχθείσης, *quum conatus irritus fuiſſet.* Fabio Max. 184. E: Lucullo 518. B. Aliter Eraſmus explicat, præter elegantiam et conſuetudinem ſuam, obſcure et contorte; quem legat qui vult; probet, cui placet.

220. F. ε′.] προφερομένου, *dictitante, proferente, memorante,* legendum pro vulgato προσφερομένου, quod omnes libros occupavit. Sæpe confunduntur. Reſtituimus hoc p. 110. D. Reddendum Diogeni Laertio IV. 9: προσηνέγκατο ταυτὶ, *hæc recitavit*; requiritur προηνέγκατο· et ſic recte adhibetur VII. 21, 22. Perperam legitur in Ariſtocle Euſebii Præp. Evang. XV. p. 791. D. ποιήματα ψυχρὰ προσφερόμενος· pro προφερόμενος. Recte in aliis Plutarchi locis legitur Opp. Mor. p. 622. A. 680. A. 700. E. 872. A. 1038. F. 1039. E. 1040. F.

220. F. ς′.] κηληκτὰς, forte natum ex duabus lectionibus κηλητὰς, et κηλικτὰς, quod unus dat codex J. utraque forma ad analogiam bona, illa a κηλέω, hac a κηλίζω. Nomen in Lexicis deſideratum, notat *oblectatorem, delinitorem.* Simile dictum Damarati modo vidimus p. 220. A. γ′. Neque vero repugnem quin alia etiam lectio eſſe po-

tuerit vera, certe vetus, ἰαχηλίκτας· qua de voce diximus p. 212. F.

220. F. ζ′.] Neque hujus Apophthegmatis ratio ſatis apparet: ἣν οὐδεὶς ἔςερξε γενόμενος βελτίων, accipiendum, *quam nemo, qui in ea melior factus eſt, ita diligit ut ea contentus ſit, in eaque manere velit.* Qui vero ſunt hi, *meliores facti*, utrum cives an peregrini? De utriſque falſo dicitur *nemo*: multi enim meliores facti ibi manſerunt. Ergo de *paucis* claris civibus uſurpatum dictum, ita augetur, ut ad *omnes* referatur. Eſt autem illud de claris viris uſurpatum, quod Theopompus prodidit, indeque retulit Corn. Nepos in Chabria III. 3: *Eſt enim hoc commune vitium in magnis liberiſque civitatibus, ut invidia gloriæ comes ſit: et libenter de his detrahant, quos eminere videant altius: neque animo æquo pauperes alienam opulentium intuantur fortunam. Itaque Chabrias, quoad ei licebat, plurimum aberat. Neque vero ſolus ille aberat Athenis libenter, ſed omnes fere principes fecerunt idem; quod tantum ſe ab invidia putabant futuros, quantum a conſpectu ſuorum receſſiſſent. Itaque Conon plurimum Cypri vixit, Iphicrates in Thracia, Timotheus Leſbi, Chares in Sigeo.*—Locum Theopompi nobis ſervavit Athenæus XII. p. 532.

220. F. η′.] Harl. plenius dat, Ἀλλ' ὀχ ὑμεῖς γε, ἔφη—. Spartanos extra patriam reddi deteriores, pervulgato ferebatur proverbio Οἴκοι λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ δ' ἀλώπεκες· ut legitur in Plutarchi Compar. Lyſandri et Syllæ p. 476. E: alibi ἐν Ἐφέσῳ δ' ἀλώπεκες· ut Schol. Ariſtoph. Pac. 1188, Epictetus Diſſ. IV. 5. p. 608. ubi videatur Uptonus.

p. 221. A. θ′.] Thebanos excluſos, hoc uno loco proditur, notante Weſſelingio ad Diodor. Sic. XVIII. 8: res tamen per ſe ipſa intelligitur; ſiquidem Thebæ dirutæ jacebant, et a Caſſandro demum reſtitutæ ſunt.

221. A. ι′.] In Vita Lycurgi p. 53. B—E. Inſtit. Lac. p. 238. B. ubi plura.

221. A. ΕΥΡΥΚΡΑΤΙΔΟΥ ΤΟΥ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΥ.] Eſt hic *Eurycrates* II. Herodoto VII. 204. dictus *Eurycratides*: de quo Meurſius Regn. Laced. XI. p. 55. Larcherus Chronol. Herodot. T. VII. p. 501. Olymp. XXXII. 2—

XLI. 2. De argumento hujus Apophthegmatis et de Judiciis, Cragius Rep. Laced. IV. 8. p. 434. 439.

221. B. ΖΕΥΞΙΔΑΜΟΥ.] Leotychidæ filius ante patrem mortuus relicto filio Archidamo II. Meurſius Regn. Laced. XVII. p. 79.

221. B. α′.] Attigit Cragius Rep. Lac. III. 1. p. 170. Videtur δεῖ adhæſiſſe ex altera quadam lectione, qua κρεῖττον aberat: certe non niſi alterum retineri poteſt: forte quoque, δεῖ natum ſit ex ἀεί.

221. B. β′.] J. dat δυναμένοις pro βουλομένοις.

221. C. ΗΡΩΝΔΟΥ.] Sine auctoris nomine eſt in Vita Lycurgi p. 54. E. De ἀργίᾳ, *otio* Spartanorum Cragius Rep. Laced. III. 9. 7. Plutarchus in Lycurgo p. 54. D, E: et nos quædam ad Xenophontis Selecta in Select. Hiſt. Gr. p. 373. De ἀργίας cauſſa Athenis Valer. Max. II. 6. 3: Ariſtides T. I. p. 444: S. Petitus Leg. Attic. p. 520. ibique Weſſelingius. Taylor. Lect. Lyſ. p. 297. ſeq.

221. C. ΘΕΑΡΙΔΟΥ.] *Theaſides* quidem Spartanus, alia in cauſſa, memoratur ab Herodoto VI. 85.

221. C. ΘΕΜΙΣΤΕΟΥ.] Μεγιςίας dicitur Herodoto VII. 221. ubi plura de homine et nomine annotant duumviri. Sed Plutarchus De Herodoti Malign. p. 866. C. prodit reſponſum Leonidæ a cognato, quem dimittere vellet.

221. D. ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ.] Celebrata hujus eſt in Regibus Spartanis memoria, propter inſtitutos ab eo primum Ephoros; unde in primis fertur ejus Apophthegma, quod hoc loco deſiderari miramur, præſertim quum Plutarchus alibi id prodiderit, Vita Lycurgi p. 43. E. Ad Princip. Indoct. p. 779. E. ubi plura notabimus. Ejus locum in ſucceſſione Proclidarum deſignarunt Meurſius De Regno Laced. XVII. p. 77. Larcherus Chronol. Herodot. T. VII. p. 497. ab Olymp. II. 2. ad IX. 2.

221. D. β′.] In Vita Lycurgi item ut a Theopompo dictum proditur p. 52. D. Proclus ad Heſiodi Ἔργ. verſu 705. a Spartano rege ad hoſpitem Arcadem reſponſum memorat: quod ille ut alia, ex Plutarchi Commentario

ſumſit: itaque nos in Fragmentis ejus Commentarii poſuimus §. XXXVII.

221. E. δ'.] In Vita Lycurgi p. 58. D. et Reip. Ger. Præcept. p. 816. E.

221. F. ϛ'.] De hoc argumento præcipit Plutarchus Reip. Ger. Præcept. p. 820. E. ubi plura dabimus.

221. F. ΘΗΡΥΚΙΩΝΟΣ.] Nomen non alibi memoratum, dubito an ſanum ſit. Libri quidem diſſentiunt: H. Θωρηκίων: J. ὁ 'Ηρυκίων: Harl. 'Οχρυκίων: P. T. Θωρυκίων.

221. F. ΘΕΚΤΑΜΕΝΟΥΣ.] Neque hujus nominis ſinceritatem præſtare auſim. Cicero Tuſc. I. 42. eum ex non nominatis memorat: *Lacedæmonius quidam, cujus ne nomen quidem proditum eſt, mortem tantopere contemſit, ut cum ad eam duceretur damnatus ab Ephoris, et eſſet vultu hilari atque læto, dixiſſetque ei quidam inimicus, "Contemniſne leges Lycurgi?" reſponderit, "Ego vero illi maximam gratiam habeo; qui ea me pœna mulctaverit, quam ſine mutuatione et ſine verſura poſſem diſſolvere." O virum Sparta dignum! ut mihi quidem, qui tam magno animo fuerit, innocens damnatus eſſe videatur.*

p. 222. A. ΙΠΠΟΔΑΜΟΣ.] Fortaſſe idem qui 'Ιπποδάμας dicitur Calliſtheni apud Athenæum X. p. 452. A. et Polyæno II. 15; nec abhorret hoc factum a temporis rationibus, ſiquidem Hippodamas in pugna adverſus Antipatrum cecidit Olymp. CXII. 3. natus ſupra octoginta annos; igitur ante annum Olymp. XCII. 3: Calliſthenis autem Hellenica, in quibus Hippodamantis ſtrategema proditum erat, annos triginta poſt Olymp. XCIII. complectebantur: notante J. G. Voſſio De Hiſt. Gr. I. 9. Cæterum ejuſdem argumenti ſunt apophthegmata ſatellitum Leonidæ Thermopylis adverſus Xerxem pugnaturi: memorata Plutarcho De Malign. Herodot. p. 866. B—D.

222. A. ΙΠΠΟΚΡΑΤΙΔΟΥ.] Hoc nomine proditur apud Herodotum VIII. 131. Spartanus regiæ gentis Eurypontidarum.

222. B. ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔΟΥ.] De hujus rebus in imperio navali, ſatis conſtat e Xenophonte Hellenic. I. 6.

Plutarcho Lyſandr. p. 435. 436. Diodoro Sic. XIII. 76 —98.

222. B. α′.] Res ipſa plane cum illis hominum ingeniis ac temporibus conveniens, ex perdito hiſtorico ſumta eſt: dictum ad Cleandrum eamdem formam habet quam Alexandri ad Parmenionem reſponſum p. 180. C. notatum. Cleander Spartanus mox etiam memoratus ϛ′. idem fuiſſe videtur, quem poſtea Byzantii harmoſtam Xenophon cognovit in Anabaſi VII. 1. 6—24.

222. C. β′.] Sumtum ex Plutarcho in Vita Lyſandri p. 436. C. ſeq. Breviter et carptim refert Xenophon Hellenic. I. 6. 7. Et hæc pars deſideratur in illo loco Vitæ Lyſandri, Οὐχ οὕτω σπυδαςέον—Σπάρτης ποιῶν. Quibus in verbis οὐχ ſententiam obruit, quæ hujuſmodi requiritur, *Ita pecuniæ ſtudendum, ut ne quid Sparta indignum faciamus*: atque ſic reddiderunt Regius et Eraſmus: et ſic voluit Harleianus codex, pro ἀνάξιον dans ἄξιον.

222. E. γ′.] In Ageſilai dictis fertur p. 213. C. et 190. F. ubi alia etiam notavimus.

222. E. δ′.] Et hoc ex Ageſilai dictis huc tranſlatum, certe confuſum cum illo p. 213. D. ξϑ′.

222. E. ε′.] E Xenophonte Hellenic. I. 6. 23: unde etiam Cicero Off. I. 24.

222. E. ϛ′.] Potiorem narrationis partem, quæ terminatur dicto Οὐ παρ' ἕνα τὰ Σπάρτας, habet Plutarchus in Pelopida p. 278. C. Formula παρ' ἕνα τά τινος, *ſalus alicujus in uno homine poſita eſt*, intelligenda ex iis quæ diximus ad p. 177. D.

p. 223. A. ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ.] Hic Leuctris cecidit: multis memoratus, quos partim citavit Meurſius De Regno Laced. XII. p. 61. Ejuſdem argumenti eſt dictum alicujus non nominati Spartani ad Dercyllidam, proditum in Vita Lycurgi p. 48. C. indeque relatum in Apophth. Lac. Lycurgi p. 227. F.

223. A. ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΕΩ.] De hoc frequens apud Veteres mentio, quos partim memoravit Meurſius De Regn. Laced. XII. p. 57: regnum ejus

ex Larcheri calculo, fuit Olymp. LXVI. 2. uſque ad Olymp. LXXII. 4.

223. A. α'.] Hunc locum deſcripſit Ælianus Var. Hiſt. XIII. 19: Ἔλεγεν ὁ Κλεομένης Λακωνικῶς κατὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον, τὸν Ὅμηρον Λακεδαιμονίων εἶναι ποιητὴν, ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοντα· τὸν δὲ Ἡσίοδον τῶν Εἱλώτων, λέγοντα ὡς χρὴ γεωργεῖν.

223. A. β'. γ'.] Idem factum ſine auctoris nomine narratur a Cicerone Offic. I. 10: *Quo in genere etiam in re publica multa peccantur: ut ille, qui, cum triginta dierum eſſent factæ cum hoſte induciæ, noctu populabatur agros; quod dierum eſſent pactæ, non noctium, induciæ.* Simile refert Zenobius Proverb. IV. 37. Polyænus II. 43. et Strabo IX. p. 616. B. auctorem laudans Ephorum.

223. B. γ'.] De hoc præcepto monuimus p. 218. A. Notanda quoque Euripidea dictio: v. c. Electræ 583: Πέποιθα δ', ἢ χρὴ μηκέθ' ἡγεῖσθαι θεοὺς, Εἰ τἄδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπέρτερα. Hypſipylæ ap. Stob. Floril. X. p. 127: Κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.

223. B. δ'.] Ab urbe Argo capienda eum repulerunt mulieres Argivæ, duce Teleſilla poetria, ut Pauſanias II. 20. et Plutarchus narrat De Virt. Mulier. p. 245. D: indeque breviter refert Polyænus VIII. 33. Inſania, qua ſe ipſe laceravit, memoratur ab Herodoto VI. 75. 84: hinc Athenæo X. p. 427. C: Æliano Var. Hiſt. II. 41: Ariſtides T. I. p. 567: Meurſius De Regn. Laced. XII. p. 75. Pro καθελούσας Harl. et Venet. dant καθελκούσας: at vulgatum præferendum, ut uſurpatum de rebus in alto ſuſpenſis inde demendis ac detrahendis: veluti Plutarchus adhibuit Opp. Mor. p. 734. F. Vit. 295. F. Solebant autem arma in templis ſuſpendi, inde belli neceſſitate cogente depromi civibus armandis: quem morem annotarunt ad Florum II. 6. 23. Salmaſius, Dukerus, quibus Freinſhemius addidit hunc Plutarchi locum et nos adjungimus Pierſoni animadverſionem ad Mœrin Atticiſt. p. 265.

223. C. ε'.] Codices aliquid adferunt concinnitati dictionis: veluti Venet. et Harl. τὴν Ἀργείων πόλιν: Voſſ. T. P. τὸ ςράτευμα: mox Venet. et Harl. προσελθὼν τῇ πό-

λῃ, ὡς τὰς μὲν πύλας κεκλεισμένας εἶδε. Cum reſponſo Cleomenis congruit quodammodo cauſſa reditionis Spartanorum prodita apud Pauſaniam; *ne pugnantibus adverſus mulieres et clades turpis futura eſſet, et victoria invidioſa.*

223. C. ς'.] Huic ſimile eſt illud Ariſtippi apud Diogenem Laert. II. 70: τοῦ μὲν κακῶς λέγειν σὺ τὴν ἐξουσίαν ἔχεις· τοῦ δὲ μὴ ἀκούειν ἐγώ. Hinc Sent. Anton. et Max. p. 260.

223. D. ζ'.] Reſponſum ejuſdem argumenti, nec diſſimilis formæ, legimus p. 216. A. Agidis κ'. Hoc ipſum exſtat in Herodoto III. 46.

223. D. η'.] Ut proverbium proditur in Schotti Metricis 885. Ἀρετὴ βραδεῖα, σύντομος πονηρία· item ab Eraſmo Adag. p. 763: ſine auctore illic peſſime redditur, *Ignava virtus exigua nequitia eſt:* rectius apud hunc: *Compendiaria res improbitas, virtus longa.*

223. D. θ'.] Cum hoc poteſt conferri dictum Alcibiadis β'. ſupra p. 186. D.

223. E. ια'.] Hujuſmodi fuit Periclis cauſſa, de qua in ejus Vita Plutarchus p. 173. A: et Bionis Boryſthenitæ apud Diogenem Laert. IV. 54.

223. F. ιγ'.] In bello propter Thyream geſto. Talem quamdam fuiſſe formulam jurisjurandi, qua ſe Argivi obſtrinxerant non prius comas alere, quam cladem victoria compenſaſſent: colligitur ex Platone in Phædone p. 389. F: ἔνορκον ἂν ποιησαίμην, ὥσπερ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος τὸν Σιμμίου τε καὶ Κέβητος λόγον. Rem ſine hoc verbo ἀναμάχεσθαι narrat Herodotus I. 82. Huc ſane dicti acumen refertur, προσθέσει δύο συλλαβῶν, duabis ſyllabis adjectis, pro μάχεσθαι uſurpando ἀναμάχεσθαι. De quo verbo expoſuimus, et alios interpretes laudavimus ad Juliani Imp. Or. I. p. 24. D. in Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 23.

223. F. ιδ'.] Haud ſcio an hoc magis conveniat Cleomeni III. cujus Vita exſtat a Plutarcho conſcripta. Pro καίτοι περισσὰ dant καίπερ ἱκανὰ J. Venet. Harl. Collat. Muret. Jannot. Mez. T. P; et pro uno καίτοι dat Voſſ. καίπερ: Ald. Baſ. Xyl. καὶ περὶ κακά.

223. F. ιά.] Legimus ſupra p. 218. C. in Archidami II. dictis, γ΄. In ψωμοποιὸς omnes libri conſentiunt excepto T. et Mez. qui recte ζωμοποιὸς ferunt. Notus eſt ζωμὸς μέλας Laconum.

p. 224. A. ιϛ΄.] Sumtum ex Herodoto III. 148: ubi Μαιάνδριος, et alibi conſtanter, ita ſcribitur. Pro χρήματα J. Venet. Harl. dant χρύσεα καὶ ἀργύρεα ἐκπώματα· quod magis cum Herodoto convenit.

224. B. ιη΄.] Lycurgo tribuitur inſtitutum p. 228. F. λα΄. Notant Cragius III. 14. p. 367. Meurſius Miſcell. Lacon. II. 1. p. 90: ſed res habet dubitationem, ſiquidem contra ſubinde uſurpatum conſtat. Forte valuit ad errorem Proverbium, quod viguiſſe videtur ex Plutarcho in Æmilio Paulo p. 265. B: Ἡρακλεῖ θύειν, δειλὰ παρὰ δειλῶν μὴ δεχομένῳ.

224. B. ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΥ.] Is cujus Vitam Plutarchus conſcripſit: Meurſio Regn. Lac. XIV. p. 67. Dictum ſupra lectum notavimus p. 191. E.

224. C. ΛΑΒΩΤΟΥ.] Rex antiquiſſimorum temporum Larchero ponitur ante noſtram æram 1035: Meurſio notatus Regn. Lac. IX. p. 46. Dictum argumento convenit cum illo Ageſilai γ΄. p. 208. C.

224. C. ΛΕΩΤΥΧΙΔΟΥ.] Λεωτυχίδας ὁ πρῶτος quis a noſtro Scriptore dicatur, non apparet. Nam ὁ πρῶτος valere debet, et vulgo quidem valet, ad ordinem et locum in Regum ſerie ſignificandum. Atqui in Regibus Spartanis unus fertur Leotychides, is qui Demaratum expulit eique ſucceſſit: qui recenſetur Meurſio Regn. Laced. XVII. p. 78. Larchero l. l. p. 505: ab Herodoto VI. 65. filius *Menaris* dicitur: a noſtro Scriptore proxime exhibitus *Ariſtonis* filius cognominatur: nam ad hunc proxima referri dicta, etiam mentio inimicitiæ familiarium Demarati arguit. Et tamen ipſe Plutarchus in Lycurgo Λεωτυχίδην τὸν πρεσβύτερον ut apophthegmatis alicujus auctorem citat p. 47. C: quem Apophth. Lacon. p. 227. C. vocat Λεωτυχίδην τὸν πρῶτον βασιλέα. Igitur putem, fuiſſe hiſtoricos, qui in Regibus Spartanis præter hunc Leotychidem majorem, alterum memorarent Leotychidem Agidis fili-

um ab Ageſilao patruo ſucceſſione regni paterni vel exclusum vel expulſum. Nam ut expulſum, et ad breve tempus regno functum, et in Regibus cenſendum, quidam Scriptores fortaſſe memoraverint. Aut Leotychidam Anaxilai filium, hoc ipſo Menaris filio Leotychida, quinta generatione majorem et proavum ab Herodoto, nominatum VIII. 131. ea exiſtimatione fuiſſe putemus, ut ejus nomine quædam ſententiæ ferrentur? Quidquid ejus ſit, certe noſter ſcriptor duos Leotychidas confudit: et rurſus ex uno duos fecit; ſiquidem ille major Leotychides, quem Herodotus filium Menaris prodit, ab iſto dicitur *Ariſtonis* filius; ut Demaratum, qui certo *Ariſtonis* filius cognominatur, hujus Leotychidæ fratrem fuiſſe putaverit.

224. C. α′.] Pertinet eodem Lycurgi dictum η′. p. 227. B. quod ibi notavimus. Argumentum a philoſophis tractatum, in primis a Theophraſto in libris Πολιτικῶν πρὸς τοὺς καιρούς· de quibus J. Meurſius in Theophraſto LXXVII. p. 40. Spectat ſubinde Cicero nominatim De Fin. V. 4: *Theophraſtus* (ſcripſit) *quæ eſſent in republica inclinationes rerum et momenta temporum, quibus eſſet moderandum utcumque res poſtularet.* Et ipſe ſuam rationem tuetur Attic. XVI. 7: *nemo doctus umquam* (*multa autem de hoc genere ſcripta ſunt*) *mutationem conſilii, inconſtantiam dixit eſſe.* Diverſ. I. 9. 60. ad Lentulum: *Neque permanendum una in ſententia, converſis rebus ac bonorum voluntatibus mutatis: ſed temporibus adſentiendum. Numquam enim præſtantibus in republica gubernanda viris laudata eſt in una ſententia perpetua permanſio: ſed ut in navigando tempeſtati obſequi artis eſt, etiam ſi portum tenere non queas: cum vero id poſſis mutata velificatione adſequi, ſtultum eſt eum tenere cum periculo curſum quem ceperis potius, quam eo commutato, quo velis, tandem pervenire: ſic quum omnibus nobis in adminiſtranda republica propoſitum eſſe debeat, id quod a me ſæpius dictum eſt, cum dignitate otium; non idem ſemper dicere, ſed idem ſemper ſpectare debemus.* In eodem argumento ejuſque auctore et ſcriptore præcipuo Theophraſto fuit Plutarchi liber, nunc perditus, περὶ Θεοφράστου, πρὸς τοὺς καιρούς, memoratus in Lampriæ Catalogo Num. LII.

224. D. γ'.] Idem legitur p. 213. D. in dictis Ageſilai ξζ'.

224. D. δ'.] Modico potu in conviviis utebantur: quo pertinet Inſtitut. Lacon. γ'. p. 237. A. Attigit hunc locum Meurſius Miſcell. Lacon. II. 14. p. 63. Confer dicta ad p. 237. A. γ'.

224. D. ΛΕΩΤΥΧΙΔΟΥ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.] Hic eſt Leotychidas unus in Regibus Spartanis diſerte proditus: ab Herodoto VI. 65. filius *Menaris* dictus. Certe Ariſton fuit *Demarati*, ab Leotychida expulſi, pater, de quo vidimus p. 218. A. Plura monuimus modo in loco de *Leotychida ſeniore*.

224. D. α'.] Damarati familiares, filii, amici: hunc enim regno dejecerat Leotychidas, ut conſtat ex Herodoto VI. 65—67. Dictum hoc fortaſſe ejuſdem eſt auctoris atque illud quod Socrati tribuitur apud Diogenem Laert. II. 35: πρὸς τὸν εἰπόντα, Κακῶς ὁ δεῖνά σε λέγει. Καλῶς γὰρ, ἔφη, λέγειν οὐκ ἔμαθε. Platoni adſcribit Stobæus Floril. XIX. p. 168.

224. E. β'.] Idem traditur de aliis: veluti de Diogene Cynico apud Clementem Alexandr. Strom. VII. p. 712. D. edit. Sylb. et 843. edit. Potter. Διογένης πρὸς τὸν θαυμάζοντα ὅτι εὗρεν ὄφιν τῷ ὑπέρῳ περιειλημένον, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, ἦν γὰρ παραδοξότερον ἐκεῖνο, εἰ τὸ ὕπερον ὀρθὸν τῷ ὄφει περιειλημένον ἐθέασω· ita locus conſtituendus, vulgo ille turbatus: itemque in Theodoreto De Curand. Gr. VI. p. 564. B. Cicero Divinat. II. 28: conjectori tribuit non nominato: *Conjector quidam et interpres portentorum non inſcite reſpondiſſe dicitur ei, qui cum ad eum retuliſſet quaſi oſtentum, quod anguis domi vectem circumjectus fuiſſet: Tum eſſet, inquit, oſtentum, ſi anguis vectem circumplicaviſſet.* Ubi Daviſius non prætermiſit hos locos. Xylander dubitat quæ ſit ἡ ἐγϛυτέρω πυλή: ſane res non expedita eſt. Accipiam pro τὴν ἐνδοτέρω, *interiorem portam*, id eſt, illud ejus latus quod introrſum ſpectat.

224. E. γ'.] Ὀρφεοτελεςὴς vocabulum in Theophraſteis Characteribus legitur περὶ Δεισιδαιμονίας—· πρὸς τοὺς ὀρφεοτελεςὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι μετὰ τῆς γυναικός. Duplicem

ſcripturam in ω, et ο quod habet P. notat Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1380. In ἀναπαύσῃ omnes libri conſentiunt: tamen legendum παύσῃ. Apophthegma exſtat ſub nomine Antiſthenis apud Diogenem Laertium VI. 4: μυούμενός ποτε τὰ Ὀρφικὰ, τοῦ ἱερέως εἰπόντος, ὅτι οἱ ταῦτα μυούμενοι πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ᾅδε μετίχουσι, Τί οὖν, ἔφη, οὐκ ἀποθνήσκεις; Orphica myſteria et Orpheus, ut eorum auctor, frequenter memorantur, Philippus iſte haud ſcio an uſquam.

224. F. ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΥΚΡΑΤΙΔΑ.] Eurycratidas dicitur ut ſupra p. 221. B. qui aliis eſt *Eurycrates* II. cujus filius Leon regiam dignitatem obtinuit quadraginta quinque annis. Harl. dat Λέων ὁ Εὐρυκρατίδης.

224. F. α′.] Poſſeſſionum æqualitas laudatur ex inſtituto Lycurgi: convenit quoque cum Thaletis ſententia, de optime conſtituta civitate in Sapientum Conviv. p. 154. D, E.

224. F. γ′.] Tribuitur Anaxandridæ β′. p. 216. F. ubi notavimus.

224. F. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΑ.] Hæc ex Ejus Vita quam Plutarchus ſcripſerat, nos nunc deſideramus: et notavimus in Fragmentis Vitarum Num. γ′.

p. 225. A. β′.] *Gorgo* nomen uxoris proditur a Plutarcho in Lycurgo p. 48. B. Conjugial. Præcept. p. 145. F. Lacon. Apophth. p. 227. D. Stobæo p. 88. *Gorgo* Cleomenis filia dicitur ea, ſub cujus nomine exſtant Apophthegmata p. 240. D. Sed eas unam facit, eamdemque et Cleomenis filiam et Leonidæ uxorem nominat Herodotus VII. 139. fin. ut Leonidas in matrimonio habuerit filiam fratris uterini, ſiquidem hanc eorum cognationem prodit Herodotus V. 38—41. Cæterum, eadem ſententia refertur a Plutarcho De Herodoti Malign. p. 866. B: Λεωνίδας—πρὸς τὴν γυναῖκα πυνθανομένην ἐξιόντος εἴ τι λέγοι, μεταστραφεὶς εἶπεν, Ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι, καὶ ἀγαθὰ τίκτειν.

225. A. γ′.] Idem in libro De Herod. Malign. ibid. αὐτὸς δὲ ὁ Λεωνίδας πρὸς μὲν τὸν εἰπόντα παντελῶς ὀλίγους ἐξάγειν αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην, Πολλοὺς μὲν (addendum οὖν) τεθνηξομένους.

225. A. δ′.] Venet. et Harl. Amyotus, aliam compoſitionem præbent hanc: Πάλιν δὲ αὐτῶν εἰπόντων, Μήτι ἕτερόν τι διέγνωκας ποιεῖν ἢ τὰς παρόδους τῶν βαρβάρων κωλύειν; Τῷ λόγῳ, ἔφη, τῷ δ' ἔργῳ ἀποθανούμενος ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. Novimus literas N et H ſæpe invicem ortus vel interitus cauſſam exſtitiſſe: quod p. 96. A. oſtendimus. Sed illa compoſitio deſiderat Infinitivum: itaque Mez. annotavit ἀποθανεῖν, quod malim ἀποθανεῖσθαι. Poſterius τι abeſt in J. H. Venet. loco ejus Harl. dat τε. Iteratum τι non infrequens eſt in Veterum uſu: ut monuimus ad p. 135. B. et Ser. Num Vind. 564. D.

225. B. ε′.] Dictum Leonidæ, corruptum et mutilatum, nec in codicibus rectius, aut alibi omnino, ſcriptum invenitur. Senſum univerſe probabiliter reddidit Xylander. Pro ἄμμε δὲ J. et Venet. dant ἃ μηδέ: mox J. ἥκαμες τὼς βαρβάρως: in fine Venet. τέθναμεν θέλομες, J. τεθνάναι θέλομες. Quæ lectiones nil adferunt medelæ. Meziriacus ex Amyoto ſuſcepit ἄμμε δὲ δεῖ μὴ χρονοτριβέειν:. tum in fine non quidem diſerte, ſed tamen hunc fere in modum annotavit, ἤδη γὰρ ἥκαμες ἢ κτάναι τοὺς βαρβάρους, ἢ αὐτοὶ τεθνάναι μέλλομες.

225. B. ϛ′.] Factum ex Dienecis dicto apud Herodotum VII. 226. Stobæus Flor. VII. p. 89: Λεωνίδης ἀκούσας ἐπισκιάζεσθαι τὸν ἥλιον τοῖς Περσῶν τοξεύμασιν, Χάριεν, ἔφη, ὅτι καὶ ὑπὸ σκιᾷ μαχούμεθα. Nullo auctoris nomine refert Valerius Max. III. 7. Ext. 8: —*referente quodam, ſagittis Perſarum ſolem obſcurari ſolere, Bene narras, inquit, in umbra enim melius prœliabimur.* Ex Declamationibus Latinorum Rhetorum de argumento pugnæ ad Thermopylas Excerpta prodens M. Seneca in Suaſoria II. hanc Seniani dictionem adfert p. 18: *Terras armis obſidet* (*Xerxes*), *cælum ſagittis, maria vinculis: Lacones, niſi ſuccurritis, mundus captus eſt.* Diſertius, ſed item ut incerti Laconis memorat Cicero Tuſc. I. 42: —*cum Perſes hoſtis in colloquio dixiſſet glorians, Solem præ multitudine jaculorum et ſagittarum non videbitis; In umbra igitur, inquit, pugnabimus.* Ad quem locum docte de hujus Apophthegmatis auctoritate et frequentia diſſerit Daviſius.

225. B. ζ'.] Simile notavimus Pelopidæ γ'. p. 194. D.

225. B. η'.] Corruptelæ ſuſpicionem movet Εἰ μὲν οἴεσθέ με τῷ πλήθει, *ſiquidem multitudine me cenſetis, æſtimatis*: neque enim οἴεσθαί τι τινι, *aliquid aliquo modo æſtimare*, hoc ſenſu uſurpatum reperitur, quo verbum *putare* Latinæ conſuetudini vindicare inſtituit Jac. Fred. Heuſingerus ad Cic. Offic. I. 22. Igitur με ſaltem delendum: quamquam ne ſic quidem locus ad ſanitatem, nedum ad Laconicam rationem, correctus videtur.

225. C. θ'.] Eſt mera immutatio antecedentis γ'.

225. C. ι'.] Verbum θεομαχεῖν notavimus p. 168. C.

225. D. ιβ'.] Simile eſt illi Myronidæ p. 185. F. De communione Verborum αἰδεῖσθαι et φοβεῖσθαι diximus p. 217. A.

225. D. ιγ'.] Multi hoc dictum memoriæ prodiderunt, quorum locos collegit J. Daviſius ad Ciceronis Tuſc. I. 42: *Quid ille dux Leonidas dicit? Prandete animo forti, Lacedæmonii: hodie apud inferos fortaſſe cœnabitis.* Ita enim legendum, auctoribus Eraſmo, G. Cantero, Lambino, *Prandete* pro vulgari *Pergite*; repudiandaque Daviſii et aliorum ratio. Cæterum M. Seneca Suaſor. II. p. 15. ſibi hoc videbatur in Herodoto legiſſe, memoria is quidem deceptus, ut videtur; ſiquidem hodie illic non legitur: *Sed in hac materia, diſertiſſima illa fertur ſententia Dorionis, cum poſuiſſet hoc dixiſſe trecentis Leonidam, quod puto etiam apud Herodotum eſſe*, οὕτως ἀριστᾶτε ὡς ἐν ᾅδῃ δειπνήσοντες.

225. E. ιϛ'.] Duos, quos ita ſervare voluerit Leonidas, eorumque recuſantium dicta et obitum narrat Plutarchus De Herodoti Malignit. p. 866. B, C. Alios etiam ſimili in cauſſa, diſſimili eventu a Leonida dimiſſos memorat Herodotus VII. 221—233: qui locus poſteris ſcriptoribus materiam et exemplum ad alias in hoc genere imagines formandas præbuiſſe videtur. In reſponſo ſecundi, Harl. dat αὐτοῖ μένων κρέσσων ἂν εἴην· in quo etiam κρέσσων exhibet Venet.

225. E. ΛΟΧΑΓΟΥ.] Hujus et filiorum mentio alibi ſe nobis nondum obtulit. Conſtantia quidem et reſponſum

ejuſdem eſt argumenti atque in exemplis Anaxagoræ, Periclis, Xenophontis, ſubinde celebratis, et notatis ſupra p. 117. Harl. dat Λοχαδός.

225. F. ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ.] Pleraque deſcripta ſunt exceptis paucis, ex Vita Lycurgi.

225. F. α'.] Notavimus in libello De Educat. p. 3. A, et in Diſput. de ejus Scriptore Sect. II. Part. II. Cap. III. Harl. plane dat ἐκ κυνηγετικῶν. Pro ἀκάνθας malim λεκάνας, *patinas*.

p. 226. B. β'.] Ex Vita Lycurgi p. 44. A—D.

226. B. γ'.] Indidem p. 44. D—F. excerpta, et aliquot verbis mutata: veluti τὰ κατ' οἶκον πάντα, pro τὰ ἔπιπλα: tum in fine alia redditur ſignificatio pretii, ὥστε δέκα μνῶν ἀμοιβὴν ἀποθήκης τε μεγάλης ἐν οἰκίᾳ δεῖσθαι καὶ ζεύγους ἄγοντος. Quo de argumento videantur Cragius Rep. Laced. III, 10. 2. p. 333. Meurſius Miſcell. Lacon. II. 8. p. 134. Ad περισσῶν addi vult τεχνῶν Bryanus ad h. l. Vit. ex Vita Lycurgi.

226. E. δ'.] Hæc partim indidem p. 45. B: partim propria ſunt huic loco in Apophthegma converſo. Lacedæmoniorum συσσίτια cognoſcenda ex Xenophonte Rep. Laced. V. Plutarchi multis aliis locis, et aliorum: quos collegerunt Cragius l. l. I. 10. III. 5. 5—8. Meurſius Miſc. Lac. I. 8—10.

226. E. ε'.] Materia indidem ſumta p. 45. C: hic in Apophthegmatis formam converſa.

226. F. ς'.] Partim indidem p. 45. D: de Agide p. 46. D.

p. 227. A. ζ'.] Indidem p. 45. D—46. A. Conferantur et Pauſanias III. 18. Ælianus Var. Hiſt. XIII. 23. Rufus apud Stobæum Flor. XIX. p. 169: in Fragmentis Edit. Upton. p. 764. Meurſius Miſcell. Lacon. I. 3. p. 8. Et Harl. dat 'Οπλιλέτιν.

227. B. η'.] Hæc in brevitatem collecta ſunt indidem p. 47. A. Argumentum attigit Cragius Rep. Laced. III. 1. p. 169. De vi et auctoritate καιροῦ in re publica monuimus ad Leotychidæ dictum α'. p. 224. C.

227. C. θ'.] Indidem p. 47. C. De hoc inſtituto mo-

nuimus p. 189. E. De Leotychide majore p. 224. C. Ædificii inſtructio φατνωματικὴ, *lacunaribus* inſtructa: φάτνωμα, *lacunar*, exponens Stephanus Theſ. L. Gr. Indic. non omiſit hunc locum: cui addatur Pollux VII. 122. Alexander Polyhiſtor ex Eupolemo referens apud Euſebium Præp. Evang. IX. p. 450. B: τό τε ὀρόφωμα ποιῆσαι ἐκ φατνωμάτων χρυσῶν. 451. B: ἐπὶ τοῖς φατνώμασι τῶν πυλῶν καὶ ϛυλῶν. Alia Caſaubonus ad Strabonem III. p. 224. B.

227. C. ια'.] Ex Vita Lycurgi p. 47. C. Notavimus ſupra p. 189. E.

227. D. ιβ'.] Ex Vita Lycurgi ſumtum p. 47. F. et in reſponſi formam redactum.

227. E. ιγ'.] Indidem p. 47. F—48. C. Gorgo, Leonidæ uxor, ſupra animadverſa p. 225. A.

227. F. ιδ'.] Indidem p. 48. C, D.

227. F. ιε'.] Aliunde ſumtum. De re ipſa videatur Ælianus Var. Hiſt. VI. 6. ipſum vocabulum ἄπροικον adhibens: Perizonius ad eumdem VI. 4: Cragius Rep. Lac. III. 4. 5. p. 223.

p. 228. A. ιϛ'.] Suſcepta ex Vita Lycurgi p. 48. D. verbis immutata. Argumentum attigit Xenophon Rep. Laced. I. 6: Cragius III. 4. 2. p. 220.

228. A. ιζ'.] Indidem p. 48. E, F. Rem prodidit et Xenophon Rep. Laced. I. 5. E Spartanorum inſtitutis in ſuas Leges tranſtulit Plato, ſed ſeparationem a parentibus, convictum conjugum voluit VI. p. 623. D.

228. B. ιη'.] Seneca Quæſt. Nat. IV. 12: *Unguentarios Lacedæmonii urbe expulerunt et propere cedere finibus ſuis juſſerunt; quia oleum diſperderent.* Addatur Cragius Rep. Laced. III. 5. 5. p. 257.

228. B. ιθ'.] Ductum et immutatum ex Vita Lycurgi p. 44. F—45. A, B: ubi καλλωπισμάτων δημιουργὸς, et καλλιτεχνία, cui hoc loco opponitur κακοτεχνία. Hanc dictionem et Plato adhibuit Leg. XI. p. 684. G: δικαζέσθω κακοτεχνιῶν. Harpocration in voce. Athenæus p. 631. F. Demetrius Phal. De Elocut. §. 27. 28. 247.

228. B. κ'.] Ipſis verbis tranſlatum ex Vita Lycurgi p. 49. C. ubi plenius legitur.

228. C. κα'.] Notavimus p. 189. E. et 155. D.

228. D. κβ'.] Notavimus p. 172. B. ex Vita Lycurgi p. 52. A.

228. D. κγ'.] Notavimus p. 189. E. ex Vita Lycurgi p. 52. A.

228. D. κδ'.] E Xenophonte Rep. Laced. XII. 5: *μεταςρατοπεδεύονταί γε μὴν πυκνὰ, καὶ τοῦ σίνεσθαι τοὺς πολεμίυς ἕνεκα ϗ τοῦ ὠφελεῖν τοὺς φίλυς.* Addatur Cragius III. 11. 7. p. 354.

228. D. κε'.] Hujuſmodi inſtitutum et inſtituti rationem fuiſſe colligitur ex Plutarchi Comparat. Lyſandri et Sullæ p. 477. D: *Λύσανδρος δὲ πελταςοῦ ϗ προδρόμυ δίκην ἀκλεῶς παρανααλώσας ἑαυτὸν, ἐμαρτύρησε τοῖς παλαιοῖς Σπαρτιάταις, ὅτι καλῶς ἐφυλάσσοντο τὰς τειχομαχίας, ἐν αἷς οὐχ ὑπ' ἀνδρὸς μόνον τοῦ τυχόντος, ἀλλὰ ϗ ὑπὸ παιδὸς καὶ γυναικὸς ἀποθανεῖν ἂν συντύχοι τὸν κράτιςον.* Imperiti erant *τειχομαχίας* Spartani, periti Athenienſes: cujus exiſtimationis diſerta ſunt documenta in Herodoto IX. 70. Thucydide I. 102. Plutarcho Ariſtide: ad quorum primum conſulendus eſt Weſſelingius: de inſtituto ipſo Cragius Rep. Laced. III. 12. 5. p. 352.

228. E. κϛ'.] Non videtur Lycurgi. Simile Xenophanis ad Ægyptios dictum notavimus ad librum De Superſtitione p. 171. D.

228. E. κζ'.] Ex Vita Lycurgi, ubi proditur ex iis quæ *φέρονται αὐτοῦ καὶ δι' ἐπιςολῶν ἀποκρίσεις—* p. 52. D. ſed mendoſe. Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. Digreſſ. II. p. 257. ita corrigit, *Ἂν πτωχοὶ μένητε καὶ μὴ μέσδω ἅτερος θατέρω κρατέῃ.*

228. E. κη'.] Ex Vita Lycurgi p. 52. B. Plura notavimus ad Ageſilai Apophth. κθ'. λ'. p. 210. F.

228. F. κθ'.] Indidem p. 53. D. Notavimus ad Apophthegm. Lycurgi α'. p. 189. E.

228. F. λ'.] Indidem p. 54. A. Uberius illuſtravit Cragius Rep. Laced. III. 12. 13. p. 365.

228. F. λα'.] Notavimus in Cleomene p. 224. B. ιη'.

p. 229. A. ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ.] Et hæc fere ex Lyſandri Vita ſunt: partim notavimus p. 190. D, E.

229. A. α'.] Plenius narratur in Vita Lyſandri p. 434.

C, D: atque ita etiam fere præbent hoc loco codices J. Venet. Harl. Alteram dicti partem hic omiſſam memoravit Plutarchus p. 190. E. et 141. D: ubi plura notavimus.

229. A. β'.] Ex Vita Lyſandri p. 437. A.

229. B. γ'.] Indidem p. 437. A: notavimus p. 190. E.

229. B. δ'.] Indidem p. 437. C. Alios Lyſandro, alios Philippo Macedoni tribuere hoc dictum, narrat Ælianus Var. Hiſt. VII. 12. Dionyſio tyranno affignat Plutarchus De Fort. Alex. p. 330. E. eoque dicto pars lacunæ ſupplenda eſt Sympoſiac. IX. p. 741. B. Sub Lyſandri nomine habet quoque Dio Chryſ. Or. LXIV. p. 640. C: τὸν δὲ Λύσανδρον τὸν Λακεδαιμόνιον γνώμην ἀποφήνασθαι λέγουσιν, ὅτι τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις καὶ σφαίραις ἐξαπατᾷν δεῖ, τοὺς δὲ ἄνδρας ὅρκοις καὶ χρήμασιν. Spectaſſe videtur Arceſilaus, de quo Diogenes Laertius IV. 34: —πρὸς τὸν θρασύτερον διαλεγόμενον νεανίσκον, Οὐ λήψεταί τις, ἔφη, τοῦτον ἀστραγάλῳ. Cæterum pro ἀπομεμφομένων cujus unum hoc fertur exemplum, malim ἐπιμεμφομένων. Gatakerus ad M. Ant. I. 8. p. 9. a, b.

229. B. ε'.] Ex Vita Lyſandri p. 441. B. Retulit Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. Digreſſ. II. p. 258.

229. C. ς'.] Indidem p. 445. C, D. Notavimus p. 190. E.

229. C. ζ'.] Indidem p. 445. D.

229. C. η'.] Indidem p. 445. D. Notavimus p. 190. E. 71. E.

229. D. θ'.] Indidem p. 445. D. Notavimus p. 190. E.

229. D. ι'.] Antalcidæ tribuitur p. 217. C. α'.

229. E. ιγ'.] In ſimili acumine ſunt dicta in Sententiis Anton. et Maxim. p. 259. 47. et idem Chabriæ p. 261. 33. Item ξενύλλιον eſt p. 240. D.

229. E. ιδ'.] Ex Vita Lyſandri p. 447. C. ſeqq. et p. 450. F. ex Ephoro: eamdem rem refert Plutarchus in Vita Ageſilai p. 606. E. unde tranſlatus eſt locus in Apophth. ejus νβ'. p. 212. C. Εὐρυπωντιδῶν ut veram formam

confirmat Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. Digreſſ. III. p. 267. In κρινομένων partim conſentit Harl. dans κριναμένων.

p. 230. A. ιε΄.] Item ex Vita Lyſandri p. 451. A, B. Eadem narrat Ælianus Var. Hiſt. VI. 4. X. 15: priore loco de una loquens filia. Teles apud Stob. Flor. XCIII. p. 516: Λυσάνδρυ τοῦ Σπαρτιάτυ τίς ἐντιμότερος γέγονεν, ἢ τιμῶν πλειόνων ἠξιώθη; καὶ οὗτος τὰς θυγατέρας οὐκ ἐδύνατο ἐκδόσθαι προῖκα δούς.

230. A. ΝΑΜΕΡΤΟΥ.] Nomen viri adhuc quidem non aliunde nobis cognitum: ſententia pervulgata *Amicus certus in re incerta cernitur:* et Εὐτυχία πολύφιλος· quas in Adagiis recenſet Eraſmus p. 118: ſimiles apud Stobæum Flor. Tit. De Amicitia et in Anton. et Maximo p. 718. Plutarchus in libro Περὶ Πολυφιλίας, Laconicum hoc dictum non adhibuit.

230. B. ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ.] Rex fuit ſub initium Olympiadum: de quo Meurſius Regn. Laced. XVII. p. 76. Larcherus Chronol. Herodot. p. 497.

230. B. α΄.] Conſtat eum Argivos bello vexaſſe. Harleianus liber dat —κακὸν αὐτὸν λέγυσιν—τοὺς ἀγαθοὺς κακοὺς λέγοντες. Utroque modo acumen eſt in ambiguitate dictionis δίκην τίνυσι: ut pœnas dent, vel *errore ſuo*, vel *damno* quod a Nicandro patiebantur.

230. B. β΄.] In Apophth. Reg. et Duc. p. 189. F. reſponſum exſtat ſub nomine *Charilli* γ΄. ubi plura notavimus: et ſimile *Lycurgi* ibid. E. α΄. De barba Lacedæmoniorum p. 52. C. E. et Meurſius Miſcell. Lacon. I. 16.

230. B. γ΄.] Videtur idem dici p. 348. F: —Λάκων—οὐ κακῶς εἶπεν, ὡς ἁμαρτάνυσιν Ἀθηναῖοι μεγάλα, τὴν σπυδὴν εἰς τὴν παιδιὰν καταναλίσκοντες· et paulo aliis verbis Sympoſ. VII. p. 710. F. Plato item Leg. VII. 627. E. De *otio Spartanorum* monuimus ad dictum *Herondæ* p. 221. D: et monebimus ad Inſtituta Lac. μα΄. p. 239. D. Pro ἀληθίζεις Venet. Harl. aliquanto melius ἀληθίζῃ.

230. C. ΠΑΝΘΟΙΔΟΥ.] Panthoedes Lacedæmonius harmoſtes, a Pelopida prœlio victus et cæſus ad Tanagram, memoratur a Plutarcho in hujus Vita p. 285. E.

230. C. α′.] Notavimus ad Theopompi dictum, p. 190. A.

230. C. β′.] Per temporum rationes quidem Panthoedes Platonem in Academia differentem audire potuit. Reſponſum congruit dicto Demoſthenis, Orat. Olynth. II. p. 6. B: —ἅπας μὲν λόγος, ἂν ἀπῇ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται, καὶ κενὸν, μάλιϛα δὲ ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως. Simile eſt Eudamidæ p. 220. D. et 192. B: et in Stoicos p. 1033. A, B. ubi plura dabimus.

230. C. ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΥ.] Cujus Vita in Cornelio Nepote exſtat. Videatur Meurſius De Regno Laced. XII. p. 59.

230. C. α′.] Non congruit cum ætate Pauſaniæ hujus; quippe cujus obitus incidit circiter in Olymp. LXXV. 4: Delum luſtrarunt Athenienſes Olymp. LXXXVIII. 3: ut eſt apud Thucydidem III. 104: τότε δὲ πᾶσα ἐκαθάρθη, τοιῷδε τρόπῳ· θῆκαι ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν Δήλῳ, πάσας ἀνεῖλον, καὶ τὸ λοιπὸν προεῖπον μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, μήτε ἐντίκτειν, ἀλλ᾽ ἐς τὴν Ῥήνειαν διακομίζεσθαι: ergo hæc tunc primum lex facta eſt. Strabo ſine temporis notatione X. p. 744. C: Ῥήνεια δὲ ἔρημον νησίδιόν ἐϛιν ἐν τέτρασι τῆς Δήλε ϛαδίοις, ὅπε τὰ μνήματα τοῖς Δηλίοις ἐϛίν· οὐ γὰρ ἔξεϛιν ἐν αὐτῇ τῇ Δήλῳ θάπτειν ὐδὲ καίειν νεκρόν· οὐκ ἔξεϛιν δὲ οὐδὲ κύνα ἐν Δήλῳ τρέφειν. Ac poſtea demum Ol. LXXXIX. 2. Athenienſes Delios ex inſula Delo ejecerunt: ut conſtat ex eodem Thucydide V. 1. Attigit hujus religionis mentionem Spanhemius ad Callimachi H. in Delum, verſ. 1.

230. D. β′.] Tribuitur idem dictum Philippo Macedoni aliis in locis a Plutarcho, ut notavimus p. 143. F.

230. D. γ′.] Tyrtæum a Lacedæmoniis civitate donatum, item alios, cenſet Cragius De Rep. Laced. I. 5. negat Meurſius Miſcell. Lacon. IV. 10. fretus loco Herodoti IX. 33. affirmantis ſolos ex omnibus hominibus Tiſamenum vatem Eleum, ejuſque fratrem Hegiam a Spartanis civitate donatos eſſe. Meurſium probare videtur Valckenarius l. l. At pro Tyrtæo quidem præter hoc Apophthegma, teſtis etiam eſt Plato Leg. I. p. 566. G: appellans Τυρταῖον, τὸν φύσει μὲν Ἀθηναῖον, τῶν δὲ πολίτην γενόμενον.

Meurſium feſtive reprehendit Chr. Ad. Klotzius in Diſſert. de Tyrtæo p. 154. Neuter locum Platonis memorat. Credo etiam in Veterum monumentis alios ferri peregrinos a Spartanis factos cives. Sed huic quæſtioni non hic eſt locus.

230. E. ε′.] Reſponſum ſimilis argumenti atque effatum Philoſophorum, *veras divitias in animo eſſe poſitas:* de quo Plato Leg. XI. p. 675. B. Xenophon Sympoſ. p. 885. E. Cicero Paradox. VI. 1. Seneca Ep. XCII. p. 338: nos alibi dicemus.

230. E. ϛ′.] Sumtum ex Herodoto IX. 82: qui narrat Pauſaniam, duplici cœna, altera Perſica, a Mardonii coquis, altera Laconica a ſuis inſtructa —*γελάσαντα μεταπέμψασθαι τῶν Ἑλλήνων τοὺς στρατηγούς· συνελθόντων δὲ τουτέων, εἶπαι τὸν Παυσανίην, δεικνύντα εἰς ἑκατέρην τοῦ δείπνου τὴν παρασκευήν· "Ἄνδρες Ἕλληνες, τῶνδε εἵνεκα ἐγὼ ὑμᾶς συνήγαγον, " βουλόμενος ὑμῖν τοῦδε τοῦ Μήδων ἡγεμόνος τὴν ἀφροσύνην δεῖξαι· " ὃς τοιήνδε δίαιταν ἔχων, ἦλθεν ἐς ἡμέας οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας " ἀπαιρησόμενος."*

230. F. ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΠΛΕΙΣΤΑΝΑΚΤΟΣ.] De quo Meurſius Regn. Laced. XII. p. 60.

230. F. α′.] Cragius attigit Rep. Laced. III. 1. p. 173.

230. F. β′.] Ab Ephoris exilio mulctatus, Tegeam abiit, ibique mortuus eſt: ut conſtat e Xenophonte Hellenic. III. fin. p. 507. B. Plutarcho in Vita Lyſandri p. 450. D. Simile huic eſt dictum Ariſtippi apud Diog. Laert. II. 70: *εἰπόντος τινὸς ὡς ἀεὶ τοὺς φιλοσόφους βλέποι παρὰ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις, Καὶ γὰρ καὶ οἱ ἰατροί, φησί, παρὰ ταῖς τῶν νοσούντων· ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτό τις ἕλοιτ' ἂν νοσεῖν ἢ ἰατρεύειν·* et Servatoris apud Lucam Evang. V. 31.

p. 231. A. ΠΑΙΔΑΡΗΤΟΥ.] Notavimus p. 191. F.

231. C. ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΟΥ.] Leonidæ filius, pupillus Pauſaniæ prioris, paulo poſt quam in ſuam tutelam veniſſet, regnumque obtinuiſſet, obiit: de quo Meurſius De Regn. Lac. XII. p. 59.

231. C. α′.] Non ſatis ſanum, ut Xylander quoque ſuſpicatus eſt: minus tamen bene vertit quam Eraſmus, qui reddidit, *Quoniam illi ducere quam regnare maluerunt, poſte-*

riores illi nequáquam: quocum fere conſentiunt Regius et Amyotus. Et nunc quidem in eo acquieſcam; quando nil eſt in noſtris libris medelæ, multum varietatis. Nam Harl. totum hoc non habet, excepto nomine: pro ἄγων ἢ, J. et Voſſ. dant Ἄγιν: porro οἱ δ' ἐκείνων ὕϛερον οὐδαμῶς, omittit Venetus, ſolum οὐδαμῶς omittit E. quem aliquot Apophthegmatum locis inſpexi: pro quo οὐκέτι præbet Voſſ: ὕϛεροι J. Cæterum, duæ gentes regiæ, ab Euryſthene et Procle oriundæ, poſtea aliis nominibus appellatæ ſunt; illa *Agidæ* ab Euryſthenis filio *Agide:* hi *Eurypontidæ* a Proclis nepote *Euryponte:* quod quamvis notum tamen monendum erat, ut dicti acumen appareret.

231. C. γ'.] Geminum eſt illi *Leotycbidis* α'. p. 224. D.

231. D. ΠΛΕΙΣΤΩΝΑΚΤΟΣ.] Varie ſcribitur *Pleiſtonax, Pleiſtoanax, Pleiſtanax,* ut ſupra p. 230. F: eſt enim hic idem, Pauſaniæ prioris filius, poſterioris pater. Dictum hoc aliis etiam tribuitur Laconibus, ut monuimus p. 217. D. 192. B.

231. D. ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ.] Hujus regnum incidit in Bellum Meſſenium ab Olymp. I. ad XV. ex notatione Larcheri Chronolog. Herodot. T. VII. p. 496. cui adhibeatur Meurſius Regn. Laced. X. p. 51.

231. E. γ'.] Harl. pro τῶν τριακοσίων præbens τούτων, probari nequit. Quamquam certamen hoc trecentorum, auctore quidem Herodoto, in extrema Crœſi tempora incidit, I. 81—83: igitur, minimum, quadraginta Olympiadibus poſt obitum Polydori. At Pauſanias III. 7. ſene Theopompo de Thyreatide pugnatum ſcribit; igitur vivo adhuc Polydoro. Ergo bella Lacedæmoniorum adverſus Argivos a ſcriptoribus confuſa videntur: alterum hoc ſub Polydoro; alterum illud ſub Cleomene, de quo notavimus p. 223. B. δ'. Et Simſonus, nil repugnante Weſſelingio, hoc trecentorum certamen ponit Olymp. XI. 2: et priora bella ſub Echeſtrato et Labota regibus cognita ex Pauſania III. 2. 7. trecentis ante Polydorum annis putat Larcherus ad Herodot. I. 82. et Chronol. Herod. T. VII. p. 494. Omnino iſta Polydori oratio redolet ſophiſtam Cleomenis facinus reprehendentem.

231. F. δ'.] In Laconicis ſupra legimus p. 225. D. et 217. A. ubi plura annotavimus.

231. F. ΠΟΛΥΚΡΑΤΙΔΟΥ.] Πασιστρατίδας nominatur in Vita Lycurgi, unde hic locus depromtus eſt p. 55. C. Laconicum eſt αἶκα, de quo Valckenarius ad Theocrit. I. 10: Toupius Append. in Theocrit. p. 2. Sed noſtri codices ε retinent.

231. F. ΣΟΙΒΙΔΟΥ.] Nec dictum nec hominis nomen fertur. Συνίδας dat Regius et Harl. non magis probabile. *Phœbidas*, ut etiam habet Amyotus, ſi vere ita legitur, is fuiſſe videatur qui Cadmeam occupavit, poſtea prœlio ad Theſpias cecidit: de quo Plutarchus prodit in Pelopida p. 280. C. 285. D. Ageſilao p. 608. D: et alii. Xenophon Hellenic. V. p. 557. B. 574. D. Diodorus Sic. XV. 20. 33: ſed obitus ejus accidit ante pugnam Leuctricam. Dictum habet ſimilitudinem Proverbii illius, ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι· de quo dicemus ad p. 811. B.

p. 232. A. δεῖξαι σῶον. Λέγεται] Locus non niſi puncto temere poſito laborabat: plane ſanus eſt, modo legatur —δεῖξαι. Σόον λέγεται—· ut Xyl. et Amyotus: tranſcriptus eſt ex Vita Lycurgi p. 40. C. De *Soo* rege Meurſius Regn. Lacedæm. XV. p. 69: ad Phlegontis Fragm. Olymp. p. 143. Valckenarius ad Theocrit. p. 266. ſeq.

232. B. ΤΗΛΕΚΡΟΥ.] De hoc notavimus p. 190. A. 216. E. rectius Τήλεκλος ſcribitur.

232. B. β'.] Notavimus p. 190. A.

232. B. γ'.] Cragius Rep. Laced. III. 7. 3. p. 270.

232. B. ΧΑΡΙΛΛΟΥ.] De hoc diximus p. 189. F.

232. B. α'.] Notavimus ibidem.

232. C. β'.] Cragius Rep. Laced. III. 6. 11. p. 264.

232. C. γ'.] Notavimus p. 189. F.

232. C. δ'.] De optima civitatis forma exſtant Apophthegmata in VII Sapientum Convivio p. 154. E. et Stobæo Floril. XLI. p. 247.

232. C. ε'.] Cragius Rep. Laced. III. 1. 1. p. 178.

232. D. ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΛΑΚΩΣΙΝ ΑΔΟΞΩΝ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.] Abeſt quoque in Harl. et P: habent interpretes, Regius, Eraſmus, et Amyotus, unde

Stephanus ſuſcepiſſe videtur. Ἄδοξοι dicuntur *quorum nomina non celebrantur, non illuſtria ſunt, ignorantur*: qualium Laconum item in Veterum ſcriptis Apophthegmata ferebantur: nec niſi patriæ nomine appellabantur: veluti a Platone in Phædro p. 350. G. Cicerone Tuſc. I. 42. Plutarcho in Lycurgo p. 52. E. et alibi ſæpe: et diſerte in Ageſilao p. 613. D. ἀπεκρίνατο τῶν ἀσημοτέρων τις Σπαρτιατῶν—. Æliano Var. Hiſt. IX. 27. Utrumque nomen uſurpatur in malam et minus malam partem: in illam, de homine *ignominioſo, malæ famæ ac notæ*: in hanc, *de homine ignobili*, aut *nominis non celebrati*. Sic apud Plutarchum ἄδοξος ſenſu illo minus malo, Vit. p. 345. C. 347. D. 452. A. 544. D. 621. A. 634. F. 846. B, C. 847. B. 936. B. 1017. F. Opp. Mor. p. 805. E. 975. A: item ἄσημος. Vit. p. 182. A. 291. C. τῶν ἀσήμων τινὰ Σπαρτιατῶν, *obſcurum Spartanum*. 580. A. 342. C. 703. B. 842. F. 1059. C. 1064. F.

232. D. α'.] Notavimus p. 223. D. In codice Veneto, aliud ſimilis argumenti ſubjicitur deinceps: Ῥήτορος μακρὸν κατατείνοντος λόγον καὶ τὰς ἀποκρίσεις αἰτοῦντος, ἵνα τοῖς πολίταις ἀπαγγείλῃ, Ἀπάγγελε τοίνυν, ἔφασαν, ὅτι μόλις μὲν σὺ ἐπαύσω λέγων, μόλις δὲ ἡμεῖς ἀκούοντες. Congruit Agidis dicto ιε'. p. 216. A.

232. E. β'.] Ut Euripidis retulit Apoſtolius Proverb. X. 6: Ἡ φρονεῖν ἔλασσον ἢ δύνασθαι δεῖ μεῖζον· unde in illius Fragmentis poſitum eſt CCXVII. Similis ſententia eſt p. 218. E. η'.

232. E. γ'.] Conferatur Nicandri β'. p. 230. B. Dictum refert Cragius p. 256.

232. E. ς'.] De Pindari dicto egimus ad Juliani Or. I. p. 8. C. in Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 49.

232. F. ζ'.] Hinc Eraſmus Adag. p. 709. proverbium effinxit, *Fortes in Tabula*.

232. F. η'.] Simile eſt Simonidis apud Stobæum Floril. II. p. 32: Σιμωνίδης ὁ μελοποιός, εἰπόντος τινός, ὅτι πολλοὶ αὐτὸν παρ' αὐτῷ κακῶς λέγουσιν· Οὐ παύσῃ, ἔφη, ποτὲ σὺ τοῖς ὠσί με βλασφημῶν.

232. F. ι'.] Ex Vita Lycurgi p. 52. F: ἕτερος δέ τις ἰδὼν

θακεύοντας ἐν ἀποχωρήσει ἐπὶ δίφρων ἀνθρώπους, Μὴ γένοιτο, εἶπεν, ἐνταῦθα καθίσαι, ὅθεν οὐκ ἔςιν ὑπεξαναςῆναι πρεσβυτέρῳ.

232. F. ιά.] Ælianus Var. Hiſt. II. 15. eamdem rem referens, non Chios, ſed Clazomenios dicit.

p. 233. A. ιβ'.] Similia Athenæus I. p. 52, 53: cui adhibeatur Toupius Emend. Suid. I. p. 38.

233. A. ιγ'.] *Nil niſi vox es:* proverbii vim habet. Sic Menander de ſenibus apud Stobæum Flor. CXV. p. 590: Τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ: quod ut Euripidis ex Melanippa poſuit Grotius Florileg. 478. et in hujus fabulæ Fragmentis relatum eſt Num. XVIII. Attigit in Adagiis Eraſmus p. 1622.

233. A. ιδ'.] Solebat hoc factitare Diogenes, ut refert Diogenes Laertius VI. 23: θέρους μὲν ἐπὶ ψάμμου ζεςῆς ἐκυλινδεῖτο, χειμῶνος δὲ ἀνδρίαντας κεχιονισμένους περιελάμβανε πανταχόθεν ἑαυτὸν συνασκῶν. Eum morem improbans ſignificat Epictetus Differt. III. 12. p. 404. IV. 5. p. 601. Enchirid. XLVII. Qui non haberent colluctatorem, utebantur ſimulacro: ut eſt apud Platonem Leg. VIII. p. 643. C: εἴτε τις ἡμῖν συνέβαινε συγγυμναςῶν ἀπορία πλείων, ἆρ' ἂν δείσαντες τὸν τῶν ἀνοήτων γέλωτα, οὐκ ἂν ἐτολμῶμεν κρεμάννυντες εἴδωλον ἄψυχον γυμνάζεσθαι πρὸς αὐτό; Utebantur hanc in rem quoque palis: qua in re mulieres reprehendit Juvenalis Sat. VI. 246: *fœmineum ceroma, Quis neſcit? vel quis non vidit vulnera pali?* et 267: *quando ad palum gemat uxor Aſylli?* Hoc autem περιλαμβάνειν ſignificat alterum genus luctæ, quod *ſtando* et *complectendo* conficiebatur, non alterum, quod ab adverſariis humi volutis peragebatur: unde intelligenda eſt Epaminondæ conſuetudo prodita Cornelio Nepoti Epam. 2: *exercebatur—luctando, ad eum finem quoad ſtans complecti poſſet, atque contendere.* In eamque ſententiam expoſuit J. F. Gronovius.

233. A. ιε'.] Forte incidit hoc factum in res Cleonymi Spartani, qui male tractavit Metapontinos: ut prodidit Diodorus Sic. X. 104.

233. B. ις'.] χρηπιδέμενος, *inſiſtens, ſe fulciens.* Proverbii inſtar fuiſſe videtur, *ſtans pede in uno:* non omiſſum Eraſmo Adag. p. 311. ut in Horatii Sat. I. 4. 10. Elegans

breviloquentia in οὐδεὶς ὅςις οὗ, notata Hoogeveenio ad Vigerium De Idiotiſm. Gr. L. p. 27.

233. B. ιζ′.] Plato Phædro p. 350. G: τοῦ δὲ λέγειν, φησὶν ὁ Λάκων, ἔτυμος τέχνη, ἄνευ τοῦ ἀληθείας ἧφθαι, οὔτ᾽ ἔςιν οὔτε μήποτε ὑςέρως γένηται.

233. C. ιη′.] In Vita Ageſilai p. 613. D. ubi ſimilia memorantur alia: παραπλησίως δὲ καὶ πρὸς τὸν Ἀργεῖον ἀπεκρίνατο τῶν ἀσημολέρων τὶς Σπαρτιατῶν· ὁ μὲν γὰρ εἶπε, Πολλοὶ ὑμῶν ἐν τῇ Ἀργολίδι κεῖνται· ὁ δὲ ἀπήντησεν, Ὑμῶν δέ γε οὐδεὶς ἐν τῇ Λακωνικῇ.

233. C. ιθ′.] Iteratur λζ′. p. 234. C.

233. D. κβ′.] Proverbium habet Diogenianus VII. 34: Ὃς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει. Ἀθηναίων ἀξιούντων ὅτε παρέδωκαν τὸ ἄςυ, Σάμον (ἐν delendum) αὐτοῖς ἐάσαι, εἶπον τοῦτο. In Metricis 746. Hinc fluxit Diogenis in Anaximenem in Sent. Maximi p. 758: Διογένης ἰδὼν τοὺς Ἀναξιμένους οἰκέτας πολλὰ σκεύη περιφέροντας ἤρετο, Τίνος ταῦτα; Τῶν δὲ εἰπόντων, Ἀναξιμένους. Οὐκ αἰδεῖται, φησὶ, ταῦτα ἔχων ἅπαντα, αὐτὸς ἑαυτὸν μὴ ἔχων; Retulit Dio Chryſ. Or. LXXIV. p. 637. C: τὸ γὰρ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ῥηθὲν, ὅτε ἐν ἐχάτοις ὄντες ἠξίουν τὶ περὶ Σάμου, καλῶς ἂν οἶμαι λεχθείη πρὸς τοὺς φιλίαν ὑπερχομένους τῶν φαύλων, ὃς αὐτὸς αὑτὸν οὐ φιλεῖ, πῶς ἄλλον φιλεῖ, ἢ ξένον, ἢ τέκνον, ἢ ἀδελφόν; *Se ipſum habere*, præcipua felicitatis dos celebratur. Seneca Epiſt. XCVIII. p. 382: *Omnia quæ fortunam intuentur, ita fructifera ac jucunda fiunt, ſi quis habens illa, ſe quoque habet, nec in rerum ſuarum poteſtate eſt.* Indidem ſumſit Philo Jud. De Vita Moſis I. p. 626. E: ὁ δὲ σπουδαῖος ἄνθρωπος, κέκτηται μὲν οὐδὲν κυρίως, ἀλλ᾽ οὐδὲ αὐτόν· τῶν δὲ τοῦ θεοῦ κειμηλίων καθ᾽ ὅσον οἷός τε ᾖ, μεταλαγχάνει.

233. D. κγ′. κδ′.] Illud meminimus ſupra legere: hoc alii ſunt imitati v. c. Florus II. 3. 3: *nec aliter utraque gente, quam quaſi cote quadam, populus Romanus ferrum ſuæ acuebat virtutis.*

233. D. κε′.] Charon Thebanus fuit tempore Lyſandri, unus item ſociorum Pelopidæ in ejiciendis e Cadmea Lacedæmoniis: de quo mentio fit in libro De Genio Socratis p. 586, 587. et in Vita Pelopidæ p. 281. B. Solertia, πο-

λυμηχανία, in luctandi artificio, quo Bœotii Lacedæmonios in palæſtris vincebant, indeque eoſdem in bello et acie vincere diſcebant, memoratur item in Pelopidæ Vita p. 281. B. et Sympoſ. II. p. 639. F. Et quandoquidem tunc Lacedæmoniorum in Cadmea præfectus fuit *Lyſanoridas*; ut dicitur De Gen. Socr. p. 576. A. 598. A; fortaſſe hic hujuſque nomen in hoc Apophthegmate verius intelligantur, quam *Lyſander*.

233. E. κζʹ.] Huic ſubjicitur in J. Venet. Harl. Δημητρίυ ἐγκαλῦντος ὅτι ἕνα πρεσβευτὴν ἔπεμψαν πρὸς αὐτὸν, Οὐχ ἱκανὸς οὖν, εἶπον, εἰ πρὸς ἕνα εἷς· cujus ſimile legitur p. 216. B. ιςʹ.

233. F. κηʹ.] Notavimus p. 41. B.

233. F. λʹ.] Id erat non plectro, ſed digitis pulſare chordas, quo ſuaviorem ederent ſonum: quale eſt quod ait Plutarchus p. 802. F: οἱ μυσικοὶ τὴν θίξιν ἀξιοῦσι τῶν χορδῶν ἠθικὴν καταφαίνεσθαι, μὴ κρυςικήν. Pertinebat hoc ad veterem Muſicæ rationem immutandam; quod ne fieret, quantum caverint Spartani, multis conſtat exemplis: quorum partim appoſuit Cragius Rep. Lac. III. 8. 9. p. 298.

p. 234. A. λβʹ.] Brevius narratur in Lycurgo p. 51. B.

234. B. λγʹ.] Huic ſimillima ſunt, p. 225. B. ζʹ. p. 194. C. γʹ. Vita Pelopidæ p. 286. D.

234. B. λεʹ.] Adhuc tenemus conjecturam in Emendationibus appoſitam. Rem eamdem refert Seneca Epiſt. LXXVII. p. 234: *Lacon ille memoriæ traditur, impubes adhuc, qui captus clamabat, Non ſerviam, ſua illa Dorica lingua: et verbis fidem impoſuit. Ut primum juſſus eſt fungi ſervili et contumelioſo miniſterio: afferre enim vas obſcœnum jubebatur: illiſum parieti caput rupit.* Philo Judæus, Quod Omnis Probus Sit Liber p. 882. C: Λακωνικοῦ παιδὸς ᾄδεται, παρ' οἷς ἰχνηλατεῖν ἔθος τὰς ἀρετὰς, τὸ ἐκ γένους ἢ φύσεως ἀδούλωτον· ἐπειδὴ γὰρ αἰχμάλωτος ἀπήχθη ὑπό τινος τῶν Ἀντιγόνυ, τὰς μὲν ἐλευθέρας χρείας ὑπέμεινεν, ἐν δὲ τοῖς δυλικοῖς ἠναντιοῦτο, φάσκων οὐχὶ δυλεύσειν· καίτοι μήπω τοῖς Λυκούργυ νόμοις παγίως ἐντραφῆναι διὰ τὴν ἡλικίαν δυνηθεὶς· ὅτι μόνον αὐτῶν ἐγεύσατο, τοῦ παρόντος βιότυ, βίαιον θάνατον εὐτυχέςερον κρίνας, ἀπογνοὺς ἀπολύτρωσιν, ἄσμενος ἑαυτὸν διεχρήσατο. Significat idem

factum Epictetus Diſſert. I. 2: Ὅρα πῶς Λακεδαιμόνιοι μαστιγοῦνται, μαθόντες ὅτι εὔλογόν ἐστι· τὸ ἀπάγξασθαι οὐκ ἔστιν ἀφόρητον· ὅταν γοῦν πάθῃ τις ὅτι εὔλογον, ἀπελθὼν ἀπήγξατο. Sic pro μάθῃ edidit πάθῃ Uptonus, nec temere, *ſi ita affectus ſit animo quaſi rationi conſentaneum ſit, ſuſpendio vitam ſinire, continuo abiens ſe ſuſpendit.* Simile aliud eſt Lacænæ κθ'. p. 242. D.

234. C. λζ'.] Omittit Harl. ut repetitum ex ιθ'.

234. D. λθ'.] Conformatum videtur ad exemplum dicti Themiſtoclis, quod in hujus Vita refert Plutarchus p. 112. C. et Cicero Tuſc. I. 2. et Demarati γ'. ſupra exhibiti p. 220. A.

234. D. μ'.] Nil novi addimus ad noſtram conjecturam. Harl. quoque dat ἀποκαλέοντι.

234. D. μα'.] Geminum huic eſt Alcibiadis dictum α'. p. 186. D. et in ejus Vita p. 192. C. Semel in Plutarcho χειραψίαν hoc loco legimus: licet Vetus Lexicon citatum Stephano Theſ. L. Gr. T. IV. p. 431. aliis etiam locis legi affirmet. Locus Polybii nomine ibidem citatus eſt apud Suidam in voce. Medicorum χειραψίαν annotavit Fœſius in Œconom. Hippocr.

234. E. μβ'.] In hoc argumento ſunt Laconica dicta p. 210. F. 217. C. ad priorem locum Ageſilai λδ'. plura annotavimus. Codex J. pleniorem dat narrationem: Χωλὸς ἐπὶ πόλεμον ἐξιὼν, ἐπακολουθούντων αὐτῷ τινῶν ϗ διαγελώντων, ἐπιστραφεὶς εἶπε, Κακαὶ κεφαλαὶ, οὐ φεύγοντα δεῖ τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι, ἀλλὰ μένοντα ϗ τὴν τάξιν φυλάττοντα.

234. E. μγ'.] Hujuſmodi fuit dictum Callicratis Spartani, in pugna ad Platæas ſagittæ vulnere morientis: ut narrat Herodotus IX. 72. indeque Plutarchus in Ariſtide p. 234. E. *Effœminatus* γύννις in hac re ſignificanda exquiſitum vocabulum notatur a Perizonio ad Æliani Var. Hiſt. XII. 12. adhibetur et Hierocli apud Stob. p. 491. cui addatur Suidas in voce.

234. E. μδ'.] Notavimus p. 128. C.

234. F. με'.] Lampis Ægineta ſubinde memoratur ut ditiſſimus ſuæ ætatis nauclerus et mercator: veluti Plutarcho De Rep. Seni Ger. p. 787. A: ubi alia dabimus.

Demoſtheni Or. Adv. Ariſtocrat. p. 458. C. Or. Adv. Phormionem 585—590. Dictum hoc ſine Lampidis nomine apponit Cicero Tuſc. V. 14: —*Laconis illud dictum in hos cadere videatur: qui glorianti cuidam mercatori, quod multas naves in omnem oram maritimam dimiſiſſet, "Non "ſane optabilis quidem iſta, inquit, rudentibus apta for- "tuna."* In eodem argumento navicularios laudat Dio Chryſ. Or. LXIV. p. 594. D: οὐδὲ γὰρ πίστῃ τὴν ψυχὴν, οὔτε χοινίοις ἐπιτρέπουσιν, οὔτε τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον· ἀλλ' ἐπέτρεψαν βεβαίῳ καὶ μεγάλῳ πράγματι, τῇ τύχῃ. In noſtro loco rectius dant πλουσιώτατος J. Venet. Harl.

234. F. μς'.] Huc pertinent dicta Lyſandri p. 229. A, B. Cleomenis 223. B.

234. F. μζ'.] Proverbii formam habet, Ἔνδον τὶ εἶναι δεῖ. Sic eſt in Fabula Æſopica XI. de Vulpe larvam tractante et cerebrum ejus deſiderante: quam ſignificat Epictetus Diſſ. III. 22. p. 472: ζήτει τὰ παιδία· ἐκείνοις τὰ προσωπεῖα φοβερά ἐστιν· ἐγὼ δὲ οἶδα ὅτι ὀστράκινά ἐστιν, ἔσωθεν δὲ οὐδὲν ἔχει. J. exquiſitius dat: Νὴ τὼ Σιώ· de quo Meurſius Miſc. Lac. II. 8. Valckenarius ad Theocrit. p. 286.

p. 235. A. μη'.] Epigramma exſtat in Anthologia III. 5. 11. ſub nomine Dioſcoridis: in Analectis Brunckii T. I. p. 502.

235. A. μθ'.] Spartani fere ſqualidi degebant, aut balneis ſiccis utebantur: ut perſuadent Cragius Rep. Laced. III. 6. 5. p. 257. et Meurſius Miſcell. Lacon. II. 18. Igitur Laco miratus aquam affundi Alcibiadi, inquit ad balneatorem eum aut nimium aut parum affundere, *Quid hoc? ut mundo multam affundis, ut ſordido plus affunde.* Harleianus codex conſentit in παραχέοντος, dat πλεῖον pro πλεῖστον, omittit negationem οὐ: unde oratio ſic reſtituenda videtur —τί τοῦτο; ὡς καθαρῷ σφόδρα, ὡς δὲ ῥυπαρῷ πλεῖον παράχει.

235. A. ν'.] Totum hoc abeſt in Harl. At auctius exhibent in principio J. et Venet. Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος προστάσσοντος δεινά (J. τινα) δι' ἐπιστολῆς, ἀντέγραψαν· "Οἱ "Λακεδαιμόνιοι Φιλίππῳ. Περὶ ὧν ἄμμιν ἔγραψας, Οὔ." Ὅτι δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὴν Λακωνικὴν κ. τ. λ. Pertinet hoc ad aliud

p. 236. B. ξβʹ.] Proverbii ſpeciem habet πάντα καλὰ, ut Πάντα ἀγαθὰ apud Suidam, unde Schottus retulit XI. 59.

236. C. ξδʹ.] *Lygdamis* tyrannus, utrum Naxi an Halicarnaſſi, non apparet: de utroque mentio fit ab Herodoto: de illo, I. 64: de hoc VII. 99. ubi videatur Weſſelingius.

236. D. ξεʹ.] Idem factum Lyſandri proditur, p. 229. D. ιʹ: Antalcidæ p. 217. C. αʹ.

236. D. ξζʹ.] Proverbii inſtar eſt, *Votum majore voto indiget*. Sic Ariſtides Laudat. Romæ p. 197. initio: κατὰ ἰσομετρήτȣ μὲν οὖν εὔξαϑαι τῇ πόλει λόγȣ οὐκ ἐνῆν· ἀλλ' ὡς ἀληϑῶς εὐχῆς αὖ προσεδεῖτο ἑτέρας.

236. E. ξηʹ.] Sumtum e Xenophontis Cyropædia IV. p. 87. C. Cyrum de Chryſantha loquentem inducentis: ἐπεὶ δὲ ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν, καλέσας ὀνομαςὶ αὐτὸν, ανατεταμένος οὗτος τὴν μάχαιραν ὡς παίσων πολέμιον, ὑπήκȣσε τέ μου, καὶ ἀφεὶς ὃ ἔμελλε ποιεῖν, τὸ κελευόμενον ἔπραττεν. Repetit hujus rei mentionem Plutarchus in Quæſt. Rom. p. 273. F. Marcello p. 317. D. Epictetus Diſſert. II. 6. p. 196: Ἀλλὰ Χρυσάντας μὲν παίειν μέλλων τὸν πολέμιον, ἐπειδὴ τῆς σάλπιγγος ἤκȣσεν ἀνακαλούσης, ἀνέσχεν. Vocabulum in hac re uſitatum ἀνακλητικὸν notavit Gatakerus ad M. Antonin. III. 5. p. 74. Upton Indice Epictet. quibus ex Plutarcho, Vit. p. 41. D. 317. D: ἀνάκλησις 181. B. Æliani Var. Hiſt. VIII. 7.

236. E. ξϑʹ.] καϐϐαλικώτερος ſolertior in *dejiciendo*: qua de forma egerunt H. Stephanus Ind. Theſ. L. Gr. p. 1109. Th. Gatakerus ad M. Antonin. VII. 52. p. 226. Sic eſt in Laconico Decreto, in Lyſandro p. 441. B. καϐϐαλόντες τὸν Πειραιᾶ. Sententia hujus Apophthegmatis congruit cum κεʹ. p. 233. E.

In codice Matritenſi Num. LXII. in quo ſunt *Plutarchi Apophthegmata, Regum et Ducum, Laconica, Lacænarum, et Inſtituta Laconica*, citante Triarto in Catalogo Bibliothecæ Matritenſis Vol. I. p. 222. hic libellus uno auctior apophthegmate perhibetur, hoc: Πρὸς δὲ τὸν συ-

θόμενον διὰ τί κομῶσιν, εἶπεν, Ὅτι τῶν κόσμων ὁ φυσικὸς ϗ ἀδάπανος οὗτός ἐστιν. Quam mentionem noluimus omittere, ne forte eam nonnulli, ut neceſſariam, deſiderarent; quamquam nil novi habet. Nam et Apophthegma idem legitur in antecedentibus p. 230. B. et 189. F. et noſtri codices ſubinde locos quoſdam alibi, quam ubi in editis libris leguntur, exhibent, ut incautis lectoribus facile ſpem opinionemque novi inventi adferant.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI

INSTITUTA LACONICA.

De hoc libro item cenſeo ut de antecedente; ut eum nec germanum nec ſpurium pronunciare firmiter audeam. Nam materia quidem eſt Plutarchea, collecta maximam partem ex Vita Lycurgi: idque vel ab ipſo Plutarcho, vel poſtea ab alio homine; neque enim rationem video quominus, vel alterutrum, vel etiam utrumque fieri potuerit. In aliorum Veterum libris non memoratur. Et quod Fabricius Bibl. Gr. Vol. III. p. 356. quaſi ex Lampriæ Catalogo Num. CLX. citat *Ἀποφθέγματα καὶ Ἐπιτηδεύματα Λακωνικὰ*, temere eſt, nec aliud ibi legitur niſi, *ρξ*. *Ἀποφθέγματα Λάκωνος·* addita, pro *Λάκωνος*, varia lectione *Λακωνικά*. In apographo autem Veneto hujus Catalogi, omnino nulla fit mentio hujus libelli. Illud fortaſſe haud leve ſit auctoritatis indicium, quod in fine p. 239. E. et ſeq. Lacedæmonii propter ſpreta ac deſerta majorum inſtituta reprehenduntur, eoſque hoc nomine per quamdam ſcriptionem a ſe reprehenſos eſſe ipſe profitetur Plutarchus in Vita Lyſandri p. 442. E, F. 443. A: *περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ δι᾽ ἑτέρας που γραφῆς ἡψάμεθα Λακεδαιμονίων·* ut fortaſſe his verbis hunc ipſum *De Lacedæmoniorum Inſtitutis*

libellum ſignificaverit. Quamquam neque hoc pro certo quidem habeam. Cæterum initium hujus libelli cum fine antecedentis continuant non ſolum codices a nobis memorati in Emendationis Notatione, quibus etiam accedit Harleianus, ſed ipſa prima verba Τῶν δὲ εἰσιόντων κ. τ. λ. Neque tamen hoc impedit, quominus hic ab illo diverſus et peculiaris liber eſſe potuerit: non minus quam vel Xenophontis Hellenica, Republica Athenienſium, ſimiliaque aliorum ſcripta, quorum initia ad antecedentem quemdam librum ſpectant.

p. 236. F. α′.] Ex Vita Lycurgi p. 46. D. Refertur et in Sympoſiac. VII. p. 697. E: Λακεδαιμόνιοι—ὅτε νέον ἢ ξένον εἰς τὸ Φιδίτιον παραλάβωσι, τὰς θυρίδας δείξαντες, Ταύτῃ, φασὶν, οὐκ ἐξέρχεται λόγος. Scholiaſtes Platonis Leg. I. p. 568. D: editionis D. Ruhnk. p. 223: τὸν δ᾽ ἐγκριθέντα ὁ πρεσβύτατος τῶν συσσίτων ἦγεν εἰς τὸν οἶκον οὗ τὰ συσσίτια, καὶ παρὰ τὴν θύραν ἔνδον ἱςὰς ἔλεγεν, "Ἀπὸ τῆς θύρας ταύτης λόγος οὐκ ἐξέρχεται."

236. F. β′.] Ex Vita Lycurgi p. 46. E, F. ubi pro *Dionyſio Siciliæ tyranno*, ponitur *aliquis Ponticorum regum*: quamquam in eadem re narranda *Dionyſium tyrannum* fert Cicero Tuſc. V. 34. et Stobæus Flor. XXIX. p. 208. De Lacedæmoniorum ζωμῷ, plura etiam Meurſius Miſcell. Lacon. I. 8. p. 40.

p. 237. A. γ′.] Ex Vita Lycurgi p. 46. F. De hoc inſtituto Xenophon Rep. Laced. V. 7. Plato in Minoe p. 47. A. Cragius III. 5. 7. et 8. p. 247. ſeq. Meurſius Miſcell. Lacon. I. 14. p. 63: et nos pauca p. 224. D. δ′.

237. A. δ′.] Ex Vita Lycurgi p. 50. B. et 44. E. Refert Cragius III. 8. 1. p. 282. Meurſius Miſc. Lacon. II. 19. quod in indice temere notatum.

237. B. ε′.] Ex Vita Lycurgi p. 50. C. Cragius III. 6. 2. p. 252. et 5. p. 257. Meurſius Miſc. Lac. I. 15. Noſtra p. 235. A. μθ′.

237. B. ς′.] Ex Vita Lycurgi p. 50. C. Plinius H. N. XVI. 66.

237. B. ζ′.] Puerorum amor breviter memoratur in Vita Lycurgi p. 51. D. In hoc loco magis agnoſcitur Xeno-

phonteus fons Rep. Laced. II. 14. cui adhibeatur Ælianus Var. Hiſt. III. 10. 12. Cragius III. 8. 11. p. 302. et noſtra p. 11. F.

237. C. η′.] Hæc videtur ſingularis eſſe hujus Inſtituti mentio; quippe quam unicam apponit Cragius III. 7. 6. p. 273.

237. C. θ′.] Conflatum videtur ex mentione flagrationis in Vita Lycurgi p. 51. B. et ſimili pœna *cælibum* de qua Cragius III. 4. 1. et nos vidimus p. 227. F. ιδ′.

237. D. ι′.] De hoc argumento Xenophon Rep. Laced. VI. 1—3. Plutarchus ſupra p. 232. B. γ′. Cragius III. 7. 3.

237. D. ια′.] E Xenophonte Rep. Laced. VI. 2. notavit et Cragius III. 7. 8.

237. E. ιβ′.] Partim ex Vita Lycurgi p. 50. E. et Xenophonte Rep. Laced. II. 9.

237. E. ιγ′.] Apparet temeritas compilatoris, comparando loco in Vita Lycurgi p. 50. F. Nam ἔργον σιτοδείας γλίσχρὸν, *negotium parcum penuriæ cibi*, dictio eſt cum putida, tum contraria argumento præſenti: et in Vita Lycurgi l. c. ita legitur: γλισχρὸν γὰρ αὐτοῖς ἐςι δεῖπνον, ὅπως δι' αὐτῶν ἀμυνόμενοι τὴν ἔνδειαν, ἀναγκάζωνται τολμᾷν καὶ πανουργεῖν· καὶ τοῦτο μὲν ἔργον τῆς ὀλιγοσιτίας· πάρεργον δέ φασι τὴν τῶν σωμάτων αὔξησιν. Igitur quod Harl. dat συσσιτίας pro σιτοδείας, licet ſpeciem probabilitatis habeat, tamen non magis ſanum cenſendum quam, vel codicis J. σιτοσιτίας, vel vulgata lectio. Cæterum magna pars rerum et verborum petita eſt ex Xenophonte Rep. Laced. II. 5: in ultima parte etiam ex Vita Lycurgi p. 51. A. Pro ἀποφέρειν, quod omnes libros occupavit, res ipſa poſtulat ὑποφέρειν quod Mez. annotavit.

p. 238. A. ιδ′.] Fere ad verbum ex Vita Lycurgi p. 53. A.

238. A. ιε′.] Tres chori ita narrantur in Vita Lycurgi p. 53. B. unde hoc caput deſcriptum eſt: tum in libro De Sui Laude p. 544. E: brevi in Proverbiis Zenobii I. 82. et Diogeniani II. 30. Alia etiam expromſit Meurſius Miſcell. Lacon. II. 10. Cragius I. 6. p. 45: quos

4 H 3

ſecutus eſt Klotzius ad Tyrtæum p. 154; nam huic poetæ hoc inſtitutum, certe hi verſus, tribuendi videntur. Adhibendus etiam Plato Leg. II. p. 580. D. et ſequ. tres choros ætate diſtinctos ex Laconica ratione commendans: ad quem locum referendum videtur quod in Scholiaſte nuper edito p. 223. legitur ad Leg. I. p. 568. D. ſcholion tres hos choros et verſus referens. Duos fuiſſe choros in Gymnopædiis Spartanorum, ſi quis probare velit ex Athenæo XV. p. 678. C. næ is vano argumento utatur, quippe dictione inquinatiſſima: quam quod ſibi viſus eſt correxiſſe Toupius Epiſt. Crit. p. 94. nobis quidem noſtra conjectura, niſi vera, certe probabilior videtur. Dictio vulgaris hæc eſt: χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν πρόσω παίδων, τὸ δ' ἐξ ἀρίστου ἀνδρῶν γυμνῶν ὀρχουμένων καὶ ᾀδόντων. Noſtra correctio hujuſmodi: χοροὶ δ' εἰσὶ γ'· ὁ μὲν πρῶτος παίδων· ὁ δὲ δεύτερος ἐφήβων· ὁ δὲ τρίτος ἀνδρῶν· γυμνῶν ὀρχυμένων κ. ᾀδ. Hanc in rem conferantur Veterum loci, quos citant viri docti laudati a Ruhnkenio ad Tim. voc. Γυμνοπαιδία. Nam quod a Polluce dicitur Lacedæmoniis inſtituiſſe τριχορίαν Tyrtæus IV. 107. iſque poſt Thyreaticum bellum fuiſſe cenſetur, cujus victores in Gymnopædiarum feſto canebantur; et in hoc feſto potuit τριχορίαν inſtituere Tyrtæus: et in illis citatis Veterum locis, *omnino* ἐν ταῖς ἑορταῖς, *tres chori fuiſſe*, dicuntur: et plura diverſis temporibus geſta eſſe Thyreatica bella, vidimus ſupra p. 231. E.

238. B. ιϛ'.] ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ memorantur quidem in Vita Lycurgi p. 53. B. E: ſed hoc loco alia eſt enarratio. Multa de hoc argumento collegit Meurſius Miſcell. Lacon. II. 11; attigit et Cragius Rep. Laced. III. 12. 10. p. 357. Adhibeatur etiam Valerius Max. II. 6. 2. et auctores ibi a Perizonio laudati, in primis Dio Chryſ. Or. II. p. 31. A. apponens particulam carminis ἐμβατηρίυ.

238. C. ιζ'.] De cura retinendæ veteris Muſicæ Cragius III. 8. 9. p. 298. Exempla talia ab aliis etiam celebrata ſunt. *Terpandri* ſingulare eſt negotium, nec ſatis expeditum ad probabilitatem; fortaſſe fictum errore poſteritatis et cum illius nomine communicatum ex ſimili cauſſa Timothei et aliorum. Nam de *Timotheo* conſtat ex Plutar-

cho in Agide p. 799. F. Athenæo XIV. p. 636. E. Decreto Spartanorum apud Boethium De Muſica I. 1. Simile animadvertimus de Phrynide p. 84. A. Significat etiam hujuſmodi rem, citharœdi non nominati, Dio Chryſ. Or. XXXII. p. 382. B. Pro comparativo ἀρχαϊκώτερον, malim ſuperlativum, vel ἀρχαιότατον, *antiquiſſimum*, cum Veneto: vel ἀρχαϊκώτατον, *antiqui moris ſtudioſiſſimum*, utrumque valet in Terpandrum: de quo multa dixit Plutarchus in libro De Muſica p. 1132—1146. quibus adhibeatur et Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 234.

238. D. ιη′.] Ex Vita Lycurgi p. 56. A, B: cui adhibeatur Cragius III. 1. 5—9. Meurſius Miſcell. Lacon. p. 188. Pythagoreorum ſimile inſtitutum *condendi mortuos in myrti, oleæ, et populi nigræ foliis*, memorat Plinius Hiſt. Nat. XXXV. 48. a Spartanis profectum vult Dalecampius.

238. D. ιϑ′.] In Vita Lycurgi p. 56. C. Plura dat Cragius III. 3. 4. p. 214.

238. E. κ′.] Notavimus ſupra δ′. p. 237. A.

238. E. κα′.] E Xenophontis Rep. Laced. III. 4: quem omiſit ad hoc Inſtitutum Cragius III. 3. 5. p. 216.

238. E. κβ′.] Cragius III. 2. 4. p. 202. Attigimus p. 230. D.

238. E. κβ′. πωλεῖν δ' οὐκ ἐξῆν.] Peculiare eſt hoc Inſtitutum: refertur ad antecedens vocabulum μοῖραν· nam, *vendere agros turpe habebatur*; teſte Ariſtotele Polit. II. 7: et Heraclide De Rep. fragm. p. 504: πωλεῖν δὲ γῆν Λακεδαιμονίοις αἰσχρὸν νενόμισται· τῆς δ' ἀρχαίας μοίρας πλείω κεκτῆσθαι οὐδ' ἔξεστι· ita fortaſſe hic locus conſtituendus. Rem tractavit Cragius III. 2. 3. p. 200.

238. E. κγ′.] De hac utendi communione Xenophon Rep. Laced. VI. 3. Ariſtoteles Polit. II. 3.

238. F. κδ′.] Xenophon Rep. Laced. XI. 3. Ariſtoteles, cujus locum ex Rep. Laced. laudat Scholiaſtes Ariſtophanis Acharn. 319. Noſtrum locum in ſuos uſus adhibuiſſe videtur Ælianus Var. Hiſt. VI. 6. Alia etiam annotavit Cragius III. 6. 6. p. 258. Cæterum εὐπερίφορον habent editiones ante Stephanum, et codices J. Voſſ.

Harl. qua de confuſione diximus p. 49. C. 50. D. 63. C.

238. F. κε'.] Cragius III. 12. 15. p. 368. Meurſius Miſcell. Lacon. II. 1. p. 90.

p. 239. A. κς'.] Non retulit Cragius: fortaſſe quod proximo repugnare, ideoque inſititium putaret; ſi quidem πλέον οὐδὲν precabantur, quam τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς. Quidquid hujus rei ſit, certe ἀδικεῖσθαι, *injuriam ferre* in laude habitum fuiſſe apud Spartanos, ut colligitur ex iis, quæ notavimus p. 190. A. Conferenda καλῶν et ἀγαθῶν differentia, p. 213. C.

239. A. κζ'.] Sumtum ex Platonis Alcibiade II. p. 42. F: Τοῦτον μὲν τοίνυν, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ Λακεδαιμόνιοι τὸν ποιητὴν ἐζηλωκότες, εἴτε καὶ αὐτοὶ οὕτως ἐσκεμμένοι, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἑκάστοτε παραπλησίαν εὐχὴν εὔχονται, τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοὺς θεοὺς διδόναι κελεύοντες αὖ σφίσιν αὐτοῖς· πλεῖον δ' οὐδεὶς ἂν ἐκείνων εὐξαμένων ἀκούσειεν. Diligenter exponit Cragius III. 1. 3. Notavit et Meurſius Miſcell. Lacon. II. 8. p. 138. Sed licet hac precatione non certas quaſdam res vel divitias, vel victoriam, vel pacem, vel hujuſmodi quid nominatim, precarentur, ſed univerſe καλὰ καὶ ἀγαθὰ, *pulcra* et *bona*; poterat hæc ipſa formula varie intelligi, τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, *pulcra ſuper bonis*, id eſt, *primum bona et utilia deinde pulcra et glorioſa*: vel *pro bonis pulcra*, id eſt, *pro noſtris benefactis date nobis gloriam*. Similiter duobus his numeris vera laus cenſetur in dicto Ageſilai ξε'. p. 213. C.

239. A. κη'.] Cragius III. 1. 1. p. 179: Meurſius Miſcell. Lacon. II. 15. Larcher Mémoire ſur Vénus p. 218. Alia notavimus p. 232. C.

239. A. κθ'.] Proverbium ejuſdem exempli atque illud apud Suidam, Τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν· apud Zenobium V. 93. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. Euripidis Temenid. III. Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει. Multas hujus argumenti ſententias expromſit Eraſmus Adag. p. 936. et ſeq.

239. A. λ'.] In Vita Lycurgi p. 57. A. Demetr. 889. A. De Ira Cohib. p. 455. E. Cragius alios etiam excitat

teſtes III. 7. 11. p. 279: et Meurſius Miſcell. Lac. II. 6. Simile huic eſt Anacharſidis dictum apud Diogenem Laertium I. 103: 'Ερωτηθεὶς πῶς οὐκ ἂν γένοιτό τις φιλοπότης; Εἰ πρὸ ὀφθαλμῶν, εἶπεν, ἔχοι τὰς τῶν μεθυόντων ἀσχημοσύνας. Cæterum, legendum μεθύσαντες, *quum eos inebriaverunt*, a verbo μεθύσκειν, *inebriare quem:* alioquin uſus poſtulabat μεθυσθέντας, vel μεθύοντας, *inebriatos*, *ebrios*.

239. A. λα'.] Singularis hæc eſt mentio. Omnibus Græcis mos erat, κόπτειν vel κρούειν τὴν θύραν, quum extrinſecus venientes vellent domum ſibi aperiri: quod eleganter docet Bachius ad Xenophontis Sympoſ. I. 11. Quæ ſit αὔλειος θύρα notavimus p. 140. D. Voſſ. et P. omittunt θύρας. Harl. μὴ διακόπτειν perperam dat pro μηδὲ κόπτειν.

239. B. λβ'.] *Strigilis* uſus erat in balneis et gymnaſiis; de qua, præter Lexicographos, et Fœſium Œcon. Hippocr. voce Στλεγγὶς, H. Mercurialis De Arte Gymn. I. 8. p. 32. ejus figuram exhibens. E calamo factas ſtrigiles apud alios populos quam Lacedæmonios, et apud hos alio quam hoc loco, legere nos non meminimus. *Calamus Laconicus* laudatur Theophraſto Hiſt. Plant. IV. 12. Plinio H. N. XVI. 66: eoque Lacones utebantur etiam ad *conſtipandas culcitas*, ut notavimus ſupra Inſtit. Lac. ς'. ad coronas nectendas feſto Promachiorum, ut e Soſibio refert Athenæus XV. p. 674. A.

239. B. λγ'.] Cragius hinc refert Rep. Laced. III. 8. 4. p. 289. recte monens, ita de hoc argumento differere Platonem Leg. VII. p. 639. B. ut ipſam orationem magiſtratuum Spartanorum hoc Inſtitutum laudantium referre videatur.

239. B. λδ'.] Archilochi verſus duos priores citant Ariſtophanes in Pace 1296—1299. Strabo X. p. 702. B. XII. p. 827. A. Anonymus ſcriptor Vitæ Arati in Uranologio Petavii p. 148. Tertii priorem partem, quæ hic deeſt, habet Ariſtophanes l. c. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα: aliter Sextus Empiricus, cum duobus prioribus, in Pyrrhon. Hypotyp. III. 216. Αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. Reliqua Plutarchea hæc mentio ſervavit. Atque ita locum apponit Muretus Var. Lect. IX. 2. comparans cum Horatii Ode II.

7. 10: *Tecum Philippos et celerem fugam, Senſi, relicta non bene parmula.* Stephanus in Fragmentis omiſit. Retulit Brunckius in Analectis Gr. Poet. Vol. I. p. 40. tertio verſu reddens Αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπὶς ἐκείνη Ἐῤῥέτω· ἐξ. κτ. οὐ κ: tertio corrigens, mutato accentu, ἔντος, *tegumentum*. Verbo tenus Archilochi factum ſignificavit Euſtathius ad Dionyſium Perieg. 533. 767. Philoſtratus Vit. Apollonii II. 7. p. 55. Carmina, propter amoris impudicitiam, juſſu Lacedæmoniorum, ex civitate exportata, narrat Valerius Maximus VI. 3. 1. Alia etiam de hoc loco qui cognoſcere cupiat, adeat eruditiſſimum Jacobſium in Animadverſionibus ad Anthologiam Gr. Vol. I. Part. I. p. 150.

239. C. λε'.] Pueris et puellis communia fuiſſe ſacra, licet his verbis non alibi proditum, tamen intelligitur inde, quod ſaltationes, feſta, exercitationes iis communes fuerunt: de quo Inſtituto agit Cragius III. 9. 3. et 4.

239. C. λϛ'.] Et ſingulare, et fortaſſe mendoſum, eſt. Aliquando fuit quum σκαριφευτὴν, *aleatorem*, corrigendum putarem. Nec tamen ita quid proficimus; ſiquidem ἀδικεῖσθαι, *injuriam ferre*, laudi ducebatur Spartæ: ut vidimus Inſtit. κϛ'. et Apophth. p. 190. A: et Σκιραφίδας Spartanus vir, memoratur ex Theopompo, a Plutarcho in Vita Lyſandri p. 442. D. Neque pro πολλῶν probem πολεμίων, quam Mori conjecturam meminit Gierigius, vir doctiſſimus.

239. C. λζ'.] Et hoc ſingulare eſt. Interpretes quidam σακκοφόρον perperam reddiderunt: Philelphus, *ſcutatum militem*: Eraſmus, *ſcutiferum militem*; quaſi eſſet σακεσφόρος, ut Ald. et Baſ. pro σάκκον vitioſe dant σάκον: feſtivius Amyotus: *ils firent mourir un qui faiſoit le penitent public, portant une baire comme un ſac ſur ſa chair*—; quaſi fanaticus ſuperſtitioſus ſignificetur ex eo genere, quod cognovimus p. 168. D: nec multo melius Ricardus. Melius alii *bajulus*: vocabulum poſteris magis frequentatum, antiquioribus ἀχθοφόρος.

239. C. λη'.] Πυλαίαν, ut nunc eſt lectio, videtur nomine proprio certum locum *Pylæam* dicere: qui locus Spartæ

quidem et in ejus vicinia, nobis non cognitus eſt; nam Delphicam *Pylæam*, ut longinquam, hic ſignificari, non putem. Si autem, ut nomen commune, ponitur, pro *compito*, *trivio*, *foro*, dicendum erat εἰς τὴν πύλαιαν· quamquam in ejuſmodi uſu ſubinde Articulus omittitur, ut ſit pro εἴς τινα πύλαιαν. Plutarcho quidem tali ſenſu fere peculiaris nec infrequens eſt vocabulum. Sic De EI Delphico p. 386. B: ἐκ πίνακος καὶ πυλαίας, *ex tabula et trivio*. De Facie Lunæ p. 924. C: θαυματοποιοῦ τινος ἀποσκευὴν καὶ πυλαίαν, non abſurde vertit Xylander, *præſtigiatoris alicujus circulatoriſve apparatus et triviales nugæ*. Artaxerxe p. 1012. A. *Cteſias* μύθων ἀπιθάνων καὶ παραφόρων ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπὴν πυλαίαν· *colluviem* reddit Cruſerius, nec inepte. Pyrrho p. 402. E: ταῦτα μέν ἐςι πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας· *nugæ otioſorum et ad garriendum convenientium hominum*, haud male ſic redditum a Xylandro: poterat quoque ſic: *hæc ſunt circumforaneæ garrulitatis hominum, qui plebis gratiam captent*. Pertinet eodem Heſychii, Πυλαιαςάς· τοὺς ψεύςας. Ῥόδιοι. quod corruptum videtur apud Suidam Πυλαιςάτες· τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας μήτε πράσσοντας· κ. τ. λ. ubi forte corrigendum Πυλαιαςάς· τοὺς μηδὲν κ. τ. λ. Sane ut vocabulum πυλὼν eſt *veſtibulum, atrium* ubi multæ πύλαι exeunt, et hominum frequentiam faciunt, ita eadem vis in πυλαίᾳ cernitur. Cæterum τὸν ἐκ τοῦ γυμνασίυ, poteſt *illum gymnaſio deditum* notare: poteſt quoque ita ſcriptum fuiſſe, aut certe accipi quaſi ſcriptum fuiſſet, Τὸν νεανίσκον ἐπετίμων ὅτι (vel ὃς) τὴν ἐκ τοῦ γυμνασίυ εἰς Πυλαίαν ὅδον ἠπίςατο. Hæc autem ignorantia aliorum locorum et itinerum erat fructus modeſtiæ puerorum: ut colligere licet ex loco Xenophontis Rep. Laced. III. 5. Et ſic philoſophos informat Plato Theætet. p. 127. E: ἐκ νέων—εἰς ἀγορὰν οὐκ ἴσασι τὴν ὁδὸν, ὐδ' ὅπου δικαςήριον, ἢ βυλευτήριον, ἤ τι κοινὸν ἄλλο τῆς πόλεως συνέδριον.

239. C. λθ΄.] Orationis modum argumento metiendum, aliis etiam in Apophthegmatibus præcipitur: quæ cognovimus p. 208. C. Ageſilai γ΄. Hoc de Cephiſophonte retulit Cragius III. 8. 6. p. 294: quod quum alibi non prodatur, difficile eſt ad ſuſpicandum quis ille fuerit *Ce-*

phiſophon. Ariſtophanes in Ranis amicum Euripidis traducit, 957. 1125. 1455. alii eodem nomine memorantur in orationibus Demoſthenis et Æſchinis. Codices conſentiunt: duo interpretes Regius et Eraſmus habent *Cteſiphon.* Apud Romanos laudi dabatur magiſtratui *diem dicendo abſumere, extrahere,* poſſe: et factitavit Cato Minor.

239. C. μ'.] De hoc ritu frequens ſit mentio apud Veteres: quorum locos collegit Cragius III. 9. 8. p. 325.

239. D. μα'.] De otii abundantia vidimus p. 221. C. Sed hic locus ſumtus eſt ex Vita Lycurgi p. 54. D. Otii laus ſolennis philoſophis. Socraticum ex Xenophonte IV. 43. quod citat Diogenes Laert. II. 31: ex Platone in Theæteto p. 119. F. 127. A: hinc σχολὴ *otium literatum, ſtudium literarum: otium ſapientis,* quo nomine Seneca librum inſcripſit. Et Harl. dat ἱςαμένην. Commodum ſenſum præbet τὴν ἄνωθεν, *vectigal antiquitus conſtitutum:* ſic alibi Plutarchus ἄνωθεν adhibet Quæſt. Rom. p. 276. B. Adv. Colot. p. 1122. A. Jamblichus Vit. Pythag. 213. Item ἐπάρατον dat Harl. eſtque hoc ſenſu *exſecratum, per leges ſacras interdictum,* De Superſtit. p. 168. C: Numa p. 66. A: Timol. p. 251. B: apud Platonem Leg. IX. p. 661. E. Dion Chryſ. p. 667. C: Ariſtidem T. I. p. 390. Quamquam malim ἀπειρημένον, vel ἀπόῤῥητον· hoc quidem ita uſurpatur, Sympoſiac. IV. p. 670. D: ἀνελεῖν (ὗν) ἀπόῤῥητόν ἐςιν αὐτοῖς· *ſuem interficere, iis interdictum eſt.* Platone Leg. XI. p. 683. B. Alia etiam promit Stephani Theſaurus L. Gr. in illis vocabulis. Ipſa hæc ultima particula, 'Επαράτον—ἐπιζητῶσιν· non eſt in Vita Lycurgi.

299. E. μβ'.] Epilogus hic de morum depravatione et veterum inſtitutorum deſertione, videtur ſignificari ab ipſo Plutarcho in Vita Lyſandri p. 443. A. ubi ait, περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ δι' ἑτέρας που γραφῆς ἠψάμεθα Λακεδαιμονίων.

239. E. 'Απείρητο δὲ αὐτοῖς ναύταις εἶναι—] Hunc morem viguiſſe, novimus: lege ſancitum fuiſſe hoc uno diſerto quidem teſtimonio cognovimus: nec aliud adfert Cragius

III. 12. 4. p. 351. Labes hinc Spartæ cenſetur ab imperio maris: teſtibus ap. Meurſium Miſc. Lac. III. 10.

239. F. Ἁ φιλοχρηματία] Oraculum idem ſignificatur in Vita Agidis p. 799. B: τῶν προτέρων χρησμῶν μνημονεῦσαι, τὴν φιλοχρημοσύνην,. ὡς ὀλέθριον τῇ Σπάρτῃ φυλάττεσθαι διακελευομένων. Integro verſu exſtat apud Zenobium II. 24. Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ἕλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν·—μετενήνεκται δὲ ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ ἔχρησε τότε ὁ θεὸς, ἀπολέσθαι (leg. ἀπολεῖσθαι) τοὺς Λακεδαιμονίυς ὅταν ἀργύριον καὶ χρυσίον τιμήσωσι· μέμνηται τοῦ χρησμοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. Suidam voce Διαφωνόξενοι· et iiſdem verbis apud Scholiaſtam Ariſtophanis Pace 622. Illic quod Kuſterus, auctore Bentleio, ἕλοι pro ὀλεῖ, ut lectionem unice veram celebrat, docte Toupius vindicat probitatem vocabuli ὀλεῖ. Ex noſtris codicibus unus Voſſ. dat ἑλεῖ. Et ἕλοι præbet Zenobius, et citatus Toupio Clemens Alexand. Strom. IV. p. 484. A: ἁ φιλοχρηματία δὲ οὐ Σπάρταν μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν πόλιν ἕλοι ἄν. Sed alii, qui non ipſum verſum, ſed ejus ſententiam referunt, ita referunt quaſi ὀλεῖ legiſſent: veluti Cicero Offic. II. 22: *Itaque quod Apollo Pythius oraculo edidit, Spartam nulla re niſi avaritia perituram, id videtur non ſolum Lacedæmoniis, ſed etiam omnibus opulentis populis prædixiſſe.* Pauſanias IX. 32. p. 775: Λακεδαιμονίων δὲ χρήματα οὐ νομιζόντων κτᾶσθαι, κατὰ δή τι μάντευμα, ὡς ἡ φιλοχρηματία μόνη γένοιτο ἂν ἀπώλεια τῇ Σπάρτῃ· ὁ δὲ (Λύσανδρος) καὶ χρημάτων πόθον σφίσιν ἐνεποίησεν ἰσχυρόν. Adhibeatur Meurſius Miſc. Lac. III. 2. p. 20. De iſta pecuniæ peſte primum per Lyſandrum invecta, conferendus eſt cum hoc loco alius in illius Vita p. 442; et qui ex utroque profeciſſe videtur Ælianus Var. Hiſt. XIV. 29. oraculum hoc item memorans.

239. F. Τοῖς μὲν οὖν Λυκούργου—ἐτῶν πεντακοσίων.] De iſta depravatione queritur ipſe Plutarchus cum alibi tum in Lycurgo p. 58. A, B. unde hoc fere caput deſumtum eſt. Xenophon Rep. Laced. XIV. ubi quod Spartani dicuntur οὔτε τῷ θεῷ πειθόμενοι, οὔτε τοῖς Λυκούργυ νόμοις, *neque Deo obtemperantes*, ſignificatur cum oraculi, de quo

diximus, auctoritas tum jusjurandum, quo Spartani receperant ſe ejus leges ſervaturos: quorum mentionem facit Plutarchus in Lycurgo p. 57. D—F. Ad hanc Lycurgi gloriam pertinet diſputatio Muſonii apud Stob. Floril. LXXXIII. p. 489. ſeq. τεκμήρια δὲ τούτων αἱ τῶν ἐφήβων ἐκεῖ καρτερήσεις, ἐθιζόμεναι φέρειν λιμόν τε καὶ δίψος, καὶ μετὰ τούτων ῥίγος, ἔτι δὲ πληγὰς καὶ πόνους ἄλλους· σεμνοῖς ἔθεσιν οἱ πολλοὶ Λακεδαιμόνιοι τραφέντες ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων ἦσαν τε καὶ ἐνομίζοντο· καὶ τὴν πενίαν τὴν ἑαυτῶν ζηλωτοτέραν τοῦ βασιλέως πλούτου κατέστησαν· quorum verborum menda ita eluantur, ut legatur ἐθιζομένων· tum illud σεμνοῖς ἔθεσι οἱ πολλοὶ mutetur in ἐν οἷς ἔθεσι οἱ παλαιοὶ A. Numerus annorum quingentorum a Lycurgo ad Leuctricam cladem univerſe quidem ſatis convenit temporum rationibus: quo intervallo principatum Lacedæmoniorum fere definiunt ſcriptores, quamquam nonnihil diſcrepantes: quo de argumento egit Meurſius Miſcell. Lacon. III, 10: et nos breviter notavimus p. 194. F.

p. 240. A. βραχέα τινὰ ζώπυρα διασώζοντες] Platonicus eſt floſculus decerptus ex Leg. III. p. 585. C: ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα, multorum celebratus ſtudiis imitatorum, quos fere exhibuit Ruhnkenius ad Timæum voce Ζώπυρα p. 129. et citati ab eo Hemſterhuſius et Solanus ad Luciani Timon. p. 106. In imitatoribus ſunt etiam Philo Jud. De Septenario p. 1179. E: ἐμπύρευμά τι καὶ ζωπύρημα ἐλευθερίας. Jamblichus Vit. Pythag. §. 162: Πυθαγόρας τὰ τῆς ἀληθείας ἐνέκρυπτε ζώπυρα τοῖς δυναμένοις ἐναύσασθαι. Ibid. §. 252: διέσωσαν ζώπυρα ἄττα πάνυ ἀμυδρὰ καὶ δυσθήρατα· ex Porphyrio Vit. Pythag. §. 57. Euſebius Præp. Evang. VII. p. 309. A: πάντων δῆτα τῶν ἐπὶ γῆς κατακλυσμῷ διολλυμένων—ὁ θεοφιλὴς σὺν παισὶν ἅμα καὶ γυναιξὶ τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ ζώπυρον σπέρμα παραδοξότατον πρὸς τοῦ θεοῦ τετήρηται.

240. B. τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσιν] *iis, qui poſtea fuerunt, Macedonicis regibus:* μεταξὺ valet poſtea, ut monuimus p. 177. B. Res ipſa ex hiſtoriis ſatis nota eſt.

240. B. ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν ἐτυραννεύθησαν] Tyranni La-

cedæmoniorum numerantur Cleomenes, Lycurgus, Machanidas, Nabis: quos recenſet Meurſius De Regno Laced. XX. p. 89.

240. B. *μηδὲν ἔτι σώζοντες τῆς πατρίȣ ἀγωγῆς.*] Hic et ſequens totus locus, neſcio quomodo, alienus a Plutarchi auctoritate et ſuppoſititius videtur. Nam ipſe alibi Plutarchus ita loquitur quaſi ſua adhuc ætate viguerint inſtituta Lacedæmoniorum: veluti *διαμαςίγωσις*, *flagellatio puerorum*, modo p. 239. C: ac diſertius in Lycurgo p. 51. B: *καὶ τοῦτο μὲν οὐδὲ ἀπὸ τῶν νῦν ἐφήβων ἄπιςόν ἐςιν, ὧν πολλοὺς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας ἑωράκαμεν ἀποθνήσκοντας ταῖς πληγαῖς.* Item Cicero Tuſc. II. 14: *Spartæ vero pueri ad aram ſic verberibus accipiuntur; ut multus e viſceribus ſanguis exeat: nonnumquam etiam, ut, cum ibi eſſem, audiebam, ad necem: quorum non modo nemo exclamavit umquam, ſed ne ingemuit quidem.* Or. Pro Murena 35: *Lacedæmonii— noſtri imperii præſidio, diſciplinam ſuam legeſque conſervant.* Or. Pro Flacco 26: *Adſunt Lacedæmonii, cujus civitatis ſpectata et nobilitata virtus, non ſolum natura corroborata, verum etiam diſciplina putatur: qui ſoli toto orbe terrarum ſeptingentis jam annis amplius unis moribus et numquam mutatis legibus vivunt:* oratorie hoc quidem poſtremum magis quam vere dictum: ſed tamen, ut appareat, Lacedæmoniorum diſciplinam illo tempore nondum exſtinctam fuiſſe. Muſonius apud Stob. Flor. XIX. p. 169: de more pueros ad aram flagris cædendi ut ſua ætate Lacedæmoniis uſitato narrat. Joſephus Contra Apionem II. 31. Plinius Hiſt. Nat. XXXIII. 4. Dio Chryſ. Or. XXXVII. p. 461. C. Cornelius Nepos Præfat. §. 4. ubi quædam de hac quæſtione annotavit J. M. Heuſingerus. Tertullianus ad Martyras §. 4. p. 139: *Nam quæ hodie apud Lacedæmonas ſolennitas maxima eſt, διαμαςίγωσις, id eſt flagellatio, non latet. In quo ſacro ante aram nobiles quique adoleſcentes flagellis affliguntur, adſtantibus parentibus et propinquis, et uti perſeverent adhortantibus.* De Lacedæmoniorum diſciplina et civitate a Romanis reſtituta, legatur Meurſius De Regno Laced. XXI. p. 95.

240. B. *εἰς δȣλείαν μετέςησαν, καὶ νῦν ὑπὸ Ῥωμαίοις, καθά-*

περ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, ἐγένοντο] Et hæc dictio dubitationem habet. Primo ſtatum Græcorum ſub Romanis δȣλείαν dicere nec cum Plutarchi prudentia, nec cum veritate ſatis congruit. Nam quod δȣλεύειν etiam apud alios Scriptores dicitur qui magiſtratui ſubjectus eſt, hæc metaphora nil ad hunc locum pertinet. Nec ubi Plutarchus de Græciæ conditione loquitur, δȣλείας nomine eam afficit: et De Rep. Ger. p. 814. F. ἐξονειδίζοντες τὴν δȣλείαν, item metaphorice dicuntur Græci magiſtratus, qui omnia negotia ad Romanum præſidem deferunt: et p. 824. C. diſerte *libertas* dicitur is, qui tunc erat, ſtatus. Nec diſſimiliter Strabo de Lacedæmoniis VIII. p. 562. B. de Thebanis, IX. p. 635: Plinius H. N. IV. 8. de Lacedæmoniis: *Dehinc a Tænaro ager Laconicus, liberæ gentis:* ubi quædam adfert Harduinus. Nero Achaiæ *libertatem* reddidit: de qua re idem Harl. ad Plin. IV. 10. et alii, quos laudavimus ad Plutarchum De Ser. Num. Vind. p. 568: Veſpaſianus ademit; teſte Suetonio VIII. et aliis citatis Spanhemio in Orbi Rom. XIV. p. 375. Reimaro ad Dion Caſſ. LXIII. 11. p. 1034: tamen ſub Trajano plures Achaiæ urbes, populoſque, certe Lacedæmonios et Athenienſes liberos habitos fuiſſe, idem oſtendit Spanhemius l. l. p. 380. ſeq. quocum adhibeatur Meurſius De Regn. Laced. XXII. p, 99. ſeq. Quidquid autem hujus quæſtionis ſit, certe iſtiuſmodi oratio durior et præfractior videtur quam pro Plutarchi ratione et modeſtia.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI

APOPHTHEGMATA LACÆNARUM.

ΛΑΚΑΙΝΩΝ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.] Et hic libellus cum antecedente ut unus continuatur in codicibus ſcriptis, certe Voſſ. et Harl. et in editis Ald. et Baſ. et ab interprete Philelpho: disjunctus et hoc ſuo titulo inſcriptus eſt in editionibus Stephani, Xylandri, et ſequentibus: interpretationibus Regii, Eraſmi, Amyoti, Cruſerii, Xylandri. Ad argumentum et auctoritatem quod attinet, item judicamus atque de *Apophthegmatum* Laconicorum libello.

p. 240. C. ΑΡΓΙΛΕΩΝΙΔΟΣ.] Ex Vita Lycurgi p. 55. C. relatum ſupra Apophth. Reg. et Duc. p. 190. B.

240. D. ΓΟΡΓΟΥΣ.] Diximus de hac p. 225. A. 145. E.

240. D. α'.] Hæc de Ariſtagora narratio petita eſt ex Herodoto V. 48—51.

240. D. β'.] Simile eſt dictum Archidami ϒ'. in Apophthegm. Lacon. p. 218. C.

240. E. γ'.] De hoc argumento eſt Plutarcheum Proverbium I. in Tom. V. Parte III. ſumtum illud ex Zenobio V. 57. unde et Suidas in Οἶκοι. Acumen ſimile

ineſt dicto Diogenis Cynici apud Diog. Laert. VI. 44: πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου ὑποδούμενον, Οὔπω, εἶπε, μακάριος εἶ, ἂν μή σε καὶ ἀπομύξῃ.

240. E. δ'.] Et Harl. dat χολῇ: et ſequuntur Regius, Amyotus, Cruſerius, ceterique: at Philelphus et Eraſmus γαλῆν reddiderunt.

240. E. ΓΥΡΓΙΑΔΟΣ.] Et hujus fœminæ mentio eſt hæc ſingularis. *Acrotatus* quidem in Regibus proditur: de quo Meurſius Regn. Laced. p. 64. et hujus avus ibid. 62, 63.

240. F. α'.] οὐκ ἔφη δεῖν τοὺς ἀγαθοὺς βοᾷν ἀλλὰ ἰατρεύεσθαι· ſententia Platonis Rep. X. p. 514. F: quam attigimus ſupra p. 112. E.

240. F. β'.] Acrotatus Rex cecidit ad Megalopolin. Ex ſimili dicto mulieris Lacænæ expreſſa ſunt quæ ſcripſit Teles apud Stob. Floril. CVI. p. 576. ſeq. ὅρα δὲ εἰ καὶ τῶν παρ' ἡμῖν τις γυναικῶν τοῦτ' ἂν ποιήσειεν, ἀλλ' οὐκ ἀσμένη ὄψεται σεσωσμένους (τοὺς υἱούς); ἐκεῖναι δὲ οὔ· ἀλλ' ἀποθανόντας εὐψύχως, ἥδιον· ita legendum pro εὐτυχῶς.

240. F. ΔΑΜΑΤΡΙΑΣ.] Hoc et proximum Epigramma ut unum exſtat in Anthologia III. 5. 33. p. 293. ſub nomine Τύμνεω, auctius diſticho, quo duæ disjunctæ partes conjunguntur, Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσ' οἷα Λάκαινα γυνά· tum, ultimum ita, Ἔῤῥε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς ἔῤῥε ποθ' ἅδαν· Ἔῤῥε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον ἐτρέφομες: apud Brunckium Analect. Tom. I. p. 505. cujus eſt animadverſio Tom. III. p. 119: cui adhibeatur Ruhnkenius Epiſt. Crit. I. p. 69. ſeq. Aliud eſt in eamdem rem Epigramma Erycii ibidem Antholog. III. 5. 12. p. 289: aliud item Antipatri Theſſalonicenſis editum a Kuſtero ad Suidam voce Ἄρης, tractatum a Ruhnkenio ibidem. His omnibus in locis nullum nomen matris, unice filii nomen Δαμάτριος proditur. Cæterum in hoc Plutarcheo loco pro τὸ δ' ἐπίγραμμα ἐπ' αὐτῆς τόδε Harleianus dat ἐπιγράψασα· idemque et Venetus novum caput huic ſubjiciunt, Ἄλλη τὸν υἱὸν ἐν παρατάξει πεσόντα (omiſſum ἀκούσασα) ἔφη, Δειλοὶ κλαιέσθωσαν κ. τ. λ. diſtichon ſcilicet poſtremum Epigrammatis ſupra appoſiti p. 235. A.

p. 241. A. ΛΑΚΑΙΝΩΝ ΑΔΗΛΩΝ.] Lemma ipſi addidimus: eadem cauſſa qua alii addiderant p. 232. D. Laconum ignotorum Apophthegmatibus.

241. A. α′.] De hoc proxime diximus 240. F.

241. A. β′.] Eodem exemplo eſt mox ι′. de incerto. Teles apud Stob. Flor. CVI. p. 576. ita refert, " *Καλὰ* " *φαμὰ τεῦ κακκέχυται· τὺ ὦν ἢ ταύταν ἀπότριψαι, ἢ μηδ' ἀμῖν φάνευ·*" *τοῦτο δέ ἐστιν ἄπαγξαι.* Plura cognoſcantur apud Valckenarium ad Theocritum p. 259.

241. B. γ′.] Teles ibidem de una matre narrat: *Καὶ ἐκείνη δὲ πάλιν ἡ Λάκαινα ὡς γενική· φυγόντων γὰρ αὐτῆς τῶν υἱῶν ἐκ τῆς μάχης, καὶ παραγενομένων πρὸς αὐτήν,* " *Ποῦ,*" *φησίν,* " *οἱ καταφεύγοντες; ἢ δεῦρο καταδυσόμενοι ὅθεν ἐξέδυτε;*" *ἀνασυραμένη καὶ δείξασα αὐτοῖς·* elegans breviloquentia in fine: quam item retinent hoc loco quidam codices. Idem Perfidum fertur factum apud Plutarchum De Virtut. Mulier. p. 246. A. et alios.

241. B. δ′.] *κακάγγελον* dat etiam Harl. item *ἄμμιν.*

241. B. ε′.] Eodem exemplo eſt dictum κα′. mox p. 242. A. Vocem *συνοδίαν* notavimus p. 48. B.

241. C. ϛ′.] In eodem genere, conſtantia Lacænarum ad nuntium Leuctricæ cladis narratur in Vita Ageſilai p. 612. D.

241. C. ζ′.] Eamdem rem narrat Teles apud Stobæum ibidem p. 576: *καὶ ἄλλη πάλιν ἀπαγγείλαντος αὐτῇ τοῦ κήρυκος* (*ὅτι* addendum) *ὁ υἱὸς ἐν τῇ παρατάξει τετελεύτηκε,* " *Ποῖός* " *τις,*" *ἔφη,* " *γενόμενος;*" *ἀνὴρ ἀγαθὸς, ὦ μῆτερ·* " *Εὖ γε, ὦ* " *τέκνον, φησί· τούτου γὰρ ἕνεκά σε, φησὶν, ἐγέννησα, ἵνα χρήσι-* " *μος καὶ βοηθὸς ἦσθα τῇ Σπάρτῃ.*" *Οὐκ ἔκλαιε καὶ ἐδακρύσατο·* *ἀλλὰ καὶ ἀκούσασα, ὅτι εὐψύχως, ἐπῄνεσε.* Cicero Tuſc. I. 43: *Qualis tandem Lacæna? quæ cum filium in prælium miſiſſet, et interfectum audiſſet,* " *Idcirco,*" *inquit,* " *genueram, ut eſſet qui pro patria mortem non dubitaret occumbere.*"

241. D. η′.] Serinus apud Stobæum Flor. LXXIII. p. 448: *ἡ Λάκαινα πρός τινα Ἰωνικὴν, δείξασαν αὐτῇ τὸν κόσμον, ἀντεπέδειξε τὰ τέκνα, εἰποῦσα,* " *Ὁ δὲ ἐμὸς κόσμος τοιοῦτος.*" Vulgo legitur *ἀντεπέδειξε.*

241. D. ϑ′.] Geminum vidimus modo β′. item Valckenarius tractavit ad Theocrit. p. 259. corrigens et ipſe ἐπὶ τῆς ξένης. Harleianus locum omittit.

241. D. ι′.] De Pædareto diximus p. 231. A. 191. F: hunc item locum tractavit Valckenarius ad Theocrit. p. 261.

241. E. ια′.] Ad exemplum antecedentis formata res.

241. E. ιβ′.] Hoc ut ex Dionis Chriis exſtat apud Stob. Flor. VII. p. 88: Λάκαινα γυνὴ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐν παρατάξει χωλωθέντος καὶ δυσφοροῦντος ἐπὶ τούτῳ, "Μὴ λυποῦ τέκνον, εἶ-" "πεν· καθ' ἕκαστον γὰρ βῆμα τῆς ἰδίας ἀρετῆς ὑπομνησθήσῃ." Alexandrum filium dixiſſe Philippo patri narrat Plutarchus De Fort. Alex. p. 331. B: τοῦ δὲ πατρὸς Φιλίππου λόγχῃ τὸν μηρὸν ἐν Τριβαλλοῖς διαπαρέντος, καὶ τὸν μὲν κίνδυνον διαφυγόντος, ἀχθομένου δὲ τῇ χωλότητι, Θάῤῥει πάτερ, ἔφη, καὶ πρόϊθι φανερῶς, ἵνα τῆς ἀρετῆς κατὰ βῆμα μνημονεύῃς. Et in Romanis fertur, ut novimus e Cicerone De Oratore II. 61: —*Sp. Carvilio graviter claudicanti ex vulnere ob Rempublicam accepto, et ob eam cauſſam verecundanti in publicum prodire, mater dixit, Quin prodis, mi Spuri? quotieſcumque gradum facies, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem.*

241. E. ιγ′.] Eſt fere interpretatio antecedentis.

241. F. ιδ′.] Item, pro ἐν γελοίῳ, rectius fit ἐπὶ τῷ γελοίῳ.

241. F. ιε′.] Habet Stobæus ibid. p. 88. ut Gorgus, uxoris Leonidæ, ex Ariſtotelis Chriis: Γοργόνη Λακεδαιμονία, Λεωνίδου γύνη, τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐπὶ στρατείαν πορευομένου, τὴν ἀσπίδα ἐπιδιδοῦσα εἶπεν, Ἢ ταύταν, ἢ ἐπὶ ταύτας· i. e. *Aut clypeum hunc reporta, aut in eo reportare,* vel mortuus vel vulneratus. Γοργὼ fuit nomen mulieri, ut notavimus p. 145. E. 225. A. 240. D. Ut Inſtitutum ſolenne Spartanorum a compluribus Veterum memoratur, quorum locos dedit Meurſius Miſcell. Lacon. II. 2. p. 97. quibus addatur Valerius Max. II. 7. Ext. 2: —*maternarum blanditiarum memores* (*Lacedæmonii*), *quæ exituros eos ad prœliandum monebant, ut aut vivi cum armis in conſpectum earum venirent, aut mortui in armis referrentur.* Blandus apud M. Senecam Suaſoria II. p. 14: *Referam præcepta matrum?*

Aut in his, aut cum his; Minus turpe eſt, a bello inermem reverti, quam armatum fugere. Veram eſſe ſcripturam ἢ τάν, ἢ ἐπὶ τᾶς non dubium eſt: quod diſputanti Dukero ad Thucydidis Scholiaſten p. 629. tandem probatum eſt: ad aliam ſententiam convertit Cyrillus Alex. Adv. Julian. IV. p. 134. C: ἢ τάν, ἢ ἐπὶ τὰν ἰέναι· *vel ad virtutem, vel ad pravitatem abire.*

241. F. ιϛ′.] Eſt imitatio antecedentium ιϛ′. et ϑ′. Harl. et Venet. σου dant pro σοι: item ἢ ταύταν σῶζε, ἢ μὴ ἔσο.

241. F. ιζ′.] βῆμα προσθεῖναι, *gradum addere*, in re militari frequens dictio fuiſſe videtur ex Polyæno II. 3. 4. III. 9. 27. Brevibus uſos gladiis Spartanos cognovimus p. 216. C. 191. E. item e Cragio IV. 3. p. 392.

p. 242. A. ιη′.] περὶ δὲ τοῦ ἑτέρυ mutandum videtur in περὶ δὲ τοῦ ἑτέρας, *de filio alterius mulieris*; vel περὶ δέ τυ ἑτέρυ, *de quodam alio.*

242. A. κ′.] Narratio compoſita ad exemplum de Xenophonte proditum, de quo diximus ad Conſolat. Apollon. p. 118. F.

242. B. κα′.] Conformata hiſtoria ad ſimilitudinem ſuperioris ε′. p. 241. B.

242. B. κβ′.] Verboſum pro Laconica brevitate. In eodem vitio ſunt quædam horum Apophthegmatum capita, veluti Acrotati p. 216. E: Ageſilai οζ′. p. 214. E.

242. C. κδ′.] Notavimus p. 140. C.

242. C. κε′.] Legendum προενεγκαμένη, quod unus T. præbet: de confuſione iſta egimus p. 220. F. Additur cauſſæ redditio frigida, et ſine dubio corrupta, quam non emendes τῇ εὐσχημοσύνῃ omittendo cum Harl. ut accipiatur in recto caſu τὸ ἄσχημον προσπεσὸν, *metus indecori magnitudinem dolorum vicit.*

242. C. κη′.] Factum ad formam dicti λϛ′. Laconum Incertorum p. 234. C.

242. C. κϑ′.] Priorem partem refert Stobæus Flor. XIII. p. 147: Ἡ Λάκαινα πωλυμένη, πρὸς τὸν ἐρόμενον τί ἐπίϛαται, Ἐλευθέρα, ἔφη, εἶναι. Tota narratio conformata eſt ad exemplum λε′. Laconum Incertorum p. 234. C. Ver-